

ЕЙДРИЪН ЧАЙКОВСКИ ИМПЕРИЯ В ЧЕРНО И ЗЛАТНО

Част 1 от „Сянката на умелите“

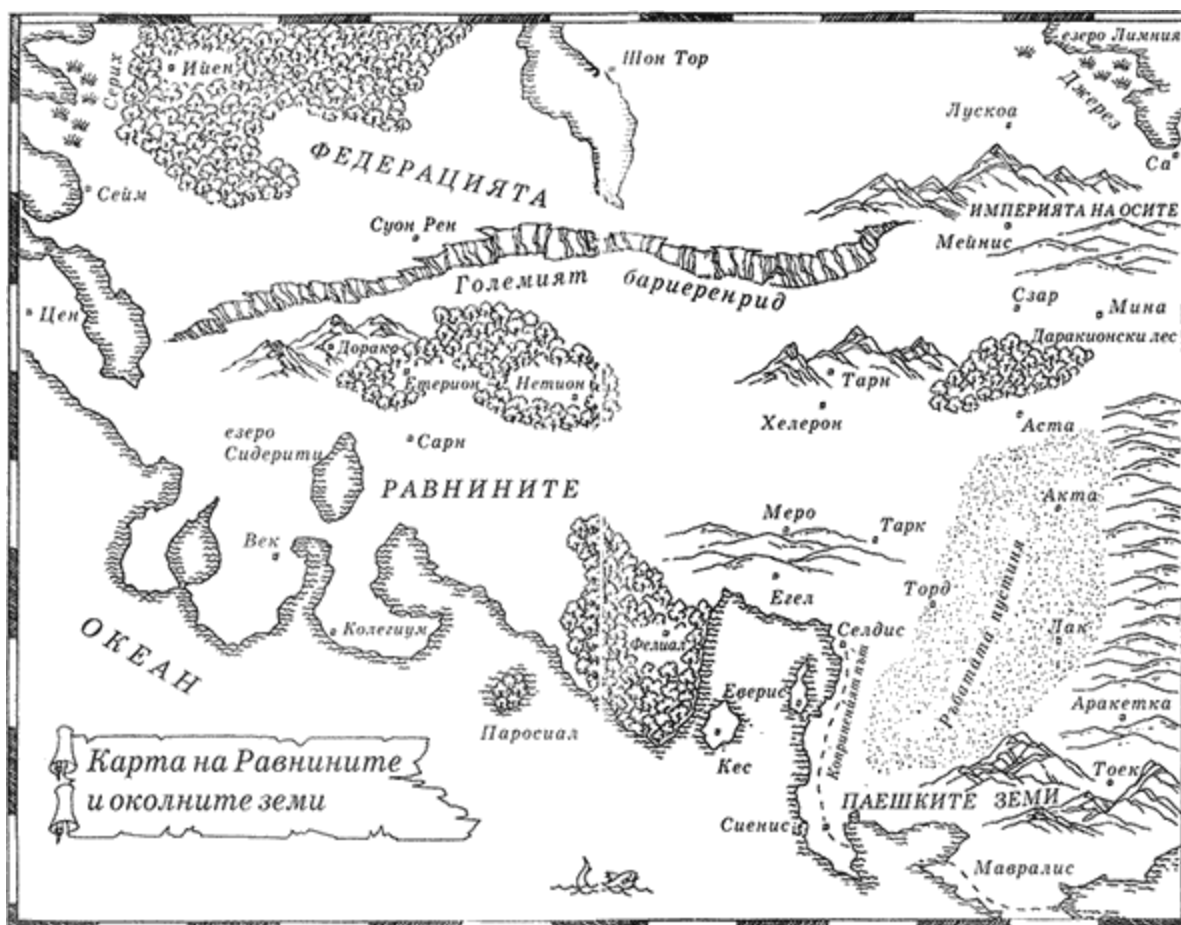
Превод от английски: Милена Илиева, 2009

chitanka.info

На Ани, без която много неща щяха да са невъзможни

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа много на много хора, без чиито вдъхновение, помощ и насърчение тази книга не би била факт. Хора повече, отколкото бих могъл да спомена в този кратък абзац. Въпреки това бих искал да благодаря на семейството си за подкрепата; на писателското общество „Дедлайнърс“ от Йорк; на битките с меч и упражненията по стрелба с лък в пущинаците на Рединг; на среднощните запои в оксфордските кръчми; на най-старите си и най-добри приятели — Уейн, Мартин и Шейн, защото те бяха с мен от самото начало.

1.

Когато Стенуолд вдигна телескопа за девети път, Мариус каза:

— Ще го усетиш най-напред по звука.

Едрият мъж застина и сведе поглед към него, вдигнал наполовина телескопа. От скривалището им на третия етаж градските стени приличаха на мравуняци в черно и червено заради защитниците, които се щураха по бойниците и около портите.

— Как така по звука?

Седнал на пода с гръб към стената, Мариус вдигна очи да го погледне.

— Глъчката, която чуваш сега, са виковете на мъже, които си дават кураж да влязат в битка. Когато боят започне, ще млъкнат. За кратко. А после звукът ще се промени. — Като за Мариус си беше истинска реч.

Дори оттук Стенуолд чуваше равния ромон на приглушени човешки гласове откъм портите. Замисли се, после свали неохотно телескопа.

— Ако всичко върви по план, голям шум ще се вдигне, когато нападнат.

Мариус сви рамене.

— Ами послушвай се за него тогава.

Чуха се бързи стъпки. Някой се качваше на бегом по стълбището. Стенуолд се размърда, но Мариус не изглеждаше разтревожен.

— Тисамон — каза простичко той и отново впери поглед в нищото. В стаята на долния етаж имаше девет мъже и жени със същите плетени ризници и шлемове като на Мариус, те видимо си приличаха като близки роднини. Стенуолд знаеше, че умовете им са свързани в мрежа, докосват се един друг, докосват и този на Мариус, така че мислите им преминават свободно от глава в глава. Не можеше да си представи какво ли е да притежаваш подобно умение.

Тисамон нахълта в стаята, висок и светъл, с буреносно изражение. И избълва, преди Стенуолд да си е отворил устата:

— Нищо. Не е дошла.

— Е, винаги има... — подхвана Стенуолд, но високият мъж го прекъсна.

— Не се сещам за никаква причина, освен една — заяви безапелационно той.

Стенуолд рядко беше виждал Тисамон ядосан, много рядко, но случеше ли се, винаги се лееше кръв. Тисамон беше от богомолкородните, а в далечни времена, в зората на времето, богомолкородните били най-свирепите убийци в Равнините. И макар ерата на величието им да беше отдавна отминала, с тях шегата не биваше. Те нямаха равни с меч, както в единоборство, така и в битка, а Тисамон беше майстор, най-опасният боец, когото Стенуолд познаваше.

— Предала ни е — каза рязко Тисамон. А после ъгловатите му черти се загладиха, но не защото гневът му беше преминал, а защото се беше окопал дълбоко в главата му.

— Съществуват... причини — поде Стенуолд, защото искаше да защити липсващата си приятелка, по възможност без да насочи гнева на дуелиста към себе си. Въпреки това студените, изпълнени с ненавист очи на мъжа се втренчиха в него. Тисамон не беше извадил оръжие, но дори с голи ръце — и с костните шипове по дължина на подлакътниците си — можеше да разкъса Стенуолд на парчета за нула време и с минимални усилия. — Тисамон — каза Стенуолд. — Ти не знаеш...

— Чуйте — прекъсна ги внезапно Мариус. И когато нададе ухо, Стенуолд разбра, че равномерният шум откъм портите е затихнал.

А после от покриви и бойници из цяла Мина се чу рев на хиляди гърла. Атаката беше започнала.

Рев, достатъчен да заглуши дори гнева на Тисамон. Стенуолд стисна телескопа и се хвърли към прозореца, но краката му се преплетоха за миг и той едва не изпусна инструмента на улицата долу. А когато все пак го нагласи пред окото си, ръцете му трепереха толкова силно, че не успя да го фокусира. Увеличеният образ танкуваше по портата и крепостната стена. Овладейл най-последно ръцете си, Стенуолд видя червено-черната армия на Мина — мъже, обтягащи арбалети и зареждащи топове. Видя балисти и картечомети да запращат трескаво снарядите си към врага. Сред мелето в червено-черно вече се съзираха

и други цветове. Първата черно-златна вълна на осородните връхлетя защитниците на града като лъскаво ято — отряди с лека броня в цветовете на Империята прелетяха над стените, а въздухът край раменете им трептеше от танца на прозирни криле. За миг Стенуолд ги видя като насекомите, които имитираха, но в действителност нападателите бяха бронирани мъже, които летяха във въздуха с криле на гърбовете и оръжия в ръка. Върхлитаха връз закотвените за земята защитници с пики и мечове, стреляха с лъкове и арбалети, мятаха копия. А когато защитниците вдигнаха арбалетите си да ги посрещнат, от дланите на нападателите припука златен огън — убийственото Изкуство на осородните.

— Ей сега ще... — прошепна Стенуолд, сякаш врагът, на стотици метри от него, можеше да го чуе. Откъм стените се чуваше равномерният трясък на тежките минаски катапулти, които изстрелваха товара си от огромни камъни по пехотата от другата страна на стените.

— При портата са. — Мариус все така се взираше в нищото, но Стенуолд знаеше, че един от хората му е на висока позиция близо до битката и наблюдава вместо него.

— Значи трябва да стане сега — заключи Стенуолд. — Сега. — Опита се да насочи непослушния телескоп към портите и ги видя как се огъват за миг, чу и трясъка на обсаден таран. — Сега — повтори излишно той, защото нищо не се случваше. Толкова време беше прекарал със занаятчиите на Мина, толкова огнепрах бяха закопали в земята пред портите, а сега — нищо.

— Може да са объркали нещо — подхвърли Мариус. Таранът се заби отново в обшитите с метал порти и те изстенаха като ранено животно.

— Надзиравах ги през цялото време — възрази Стенуолд. — Всичко беше готово. Как е възможно да не... Някой сигурно е...

— Предадени сме — тихо каза Тисамон. — От Атриса очевидно. Кой друг знаеше за плана ни? Или смяташ, че минаските сами са си надянали робските вериги?

— Ти... не знаеш... — процеди Стенуолд, но усещаше как собствената му увереност намалява. Атриса, така очаквана, но така и не дошла, а сега и това...

— Паякородна — изсъска Тисамон, а после повтори, с още повече ненавист: — Паякородна. — Авангардът на осородните вече беше стъпил на крепостните стени и битката се беше разпокъсала на десетки стълкновения между нападатели и защитници. Тисамон оголи зъби в пристъп на необузdana ярост. — Знаех си! Знаех си аз, че на паякородните вяра не можеш да имаш. Защо изобщо я включихме? Защо я?... Защо ѝ се доверихме? — Кокалчетата на ръцете му бяха побелели, той трепереше от гняв, очите му святкаха като на безумец. Шиповете на подлакътниците му се свиваха и разпускаха заплашително, жадни за кръв. Стенуолд се взираше в лицето му, но казаното почти не стигна до него. Взираше се в лицето на Тисамон, чуваше неизреченото и се изпълваше не със страх, а с дълбоко съчувствие. Паякородните, беше казал Тисамон. Паякородните, лукави и неуловими, точно както внушаваше името им. И въпреки това, въпреки хилядолетната расова омраза помежду им, Тисамон беше пуснал една паякородна в живота си, отворил беше портите на душата си за нея. Атриса не просто беше предала приятелите си и хората на Мина; беше предала Тисамон, а това той не можеше да прости.

— Мина много време — тихо каза Мариус. — Може да се е случило какво ли не, неща, които дори един паякочовек не може да предвиди.

Тисамон се завъртя към него посинял от гняв, но точно тогава с гръмовен писък на изтерзан метал и разцепващо се дърво портите поддадоха.

Таранът премина пръв и нямаше нужда от телескоп, за да се види огромното му туловище от стомана и мед, което прегазваше отломките от масивната порта и бълваше дим от комините си. Една балиста в горната му част се клатушкаше върху подпорите си, смазана от снарядите на защитниците, но в металните му стени имаше отвори, през които се сипеха стрели и залпове от припукващата енергия на осоидите. От двете страни на обсадната машина тичаха пешаци, въоръжени с копия, но без щитове. Облечени с брони, които бяха твърде тежки за летене, пешаците отблъснаха струпалите се край портата минасци, а въздушните им отряди вече кръжаха над града. Защитниците на Мина бяха дисциплинирани бойци. Прегрупираха се мълниеносно зад стена от щитове и се опитаха да отблъснат атаката. Ала нападателите бяха твърде много; атаката идваше отпред, отгоре и

по фланговете. Не след дълго линията на защитниците поддаде и отстъпи.

— Трябва да тръгнем сега — отсъди Стенуолд, — иначе никога няма да се измъкнем. Трябва да предупредим Равнините за случилото се тук. Някой трябва да им каже.

— Равнините няма да се трогнат, гарантирам ти — каза Мариус. Беше станал и изглеждаше готов за бой. Стенуолд съобрази, че на долния етаж бойците му също са готови с щитове, мечове и арбалети. Спуснаха се бързо по стълбите. Знаеха, че сега, след провала на плана им, нищо няма да спаси Мина. Осойдите разполагаха с по пет мъже за всеки защитник, който градът можеше да мобилизира.

„Ама и ние сме една сбирщина.“ Мисълта премина през главата на Стенуолд, докато слизаше на бегом по стълбите в края на колоната. Най-напред беше Мариус, с тъмна коса, медна кожа и характерното за расата си дребно телосложение — беше изоставил народа си, за да дойде тук, станал беше ренегат, за да се бие с враг, в който собственият му град не вярваше. След него беше Тисамон, все така обладан от ярост, но и все така най-грациозният мъж, когото Стенуолд познаваше. Коженият му боен жакет беше с типичната зелено-златна окраска, носеше дори церемониалната игла на богомолкороден оръжемайстор. Тисамон никога не сваляше иглата и Стенуолд подозираше, че се е вкопчил в традиционните разбирания на народа си за чест и омраза като удавник за сламка.

„А ето ме и мен — със смугла кожа и оредяваща коса, набит и едър, с тежка стъпка. Не съм виновен аз, че народът ми е с едър кокал! Панталони от корава кожа и обгорена престилка, дебели ръкавици на занаятчия под колана и защитни очила на каишка през врата. На пръв поглед нищо общо с войнското занятие. Ала ето ме тук, препасал арбалет, който ми се мотае в краката.“

В стаята долу бойците на Мариус ги чакаха в готовност. Някои стискаха тежък квадратен щит в едната ръка и меч в другата, други държаха арбалети. Двама носеха багажа — тежка кожена чанта с инструментите на Стенуолд, и един — дълга дървена кутия. Махнаха резетата на вратата и я отвориха. Двамина изскочиха навън, вдигнали щитовете си. Стенуолд си даде сметка, че е изостанал, ужасен от мига, когато ще се озове на открито, без покрив, който да го пази от

вражеския огън. Тисамон и повечето бойци вече бяха излезли. Но Мариус го чакаше, приканвайки го с поглед да побърза.

— Идвам — каза Стенуолд и се засрами от треперливия си глас. Хукна надолу по стълбите, като се мъчеше да откачи в движение арбалета от колана си.

— Зарежи. Само побързай, моля те — нареди Мариус и излезе през вратата. Зад Стенуолд последните двама войници охраняваха края на колоната.

И ето че се озоваха на открито. Звучите на битката при портата се чуваха съвсем ясно, по-отблизо, отколкото изглеждаше възможно, но самата улица още не беше станала арена на сражения — все още. Имаше само цивилни минасци, които чакаха на групички с нескрита тревога. Мъже и жени, а също момчета и момичета, които бяха твърде малки и нямаха място тук, всички стиснали ножове, мечове и дъги от бъчви. И чакаха.

По нечути указания от Мариус войниците се подредиха — щитове отпред и отзад, а Стенуолд, багажът и стрелците останаха в средата. Мариус вървеше начело, налагайки бързо темпо надолу по тясната улица. Тъмните брони на войниците му отваряха път през навалищата със самия си вид, без нужда от думи или действия.

— Не мога да тичам толкова бързо — оплака се Стенуолд. Усецаше, че изостава и очакваше мъжете зад него всеки момент да го сбутат или да се спънат в него. — И къде изобщо е Тисамон?

— Тук някъде. — Мариус не се огледа, нито посочи, но Стенуолд зърна за миг богомолкородния войн. Тисамон минаваше през хората като външен пост, спираше да хвърли поглед през рамо към портата, после продължаваше напред. Сложил беше бойната си ръкавица и закривеното острие стърчеше между пръстите му, щръкваше като късо копие, после се прибираше плътно към ръката му. Ръкавицата беше древно богомолско оръжие и сигурно би изглеждала нелеп анахронизъм в очите на Стенуолд, ако не беше виждал какво прави Тисамон с нея.

— Ами вашият човек при портите? — извика Стенуолд, като отчаяно се опитваше да поддържа темпото.

— Мъртъв е — отвърна кратко офицерът.

— Съжалявам.

— Запази съжалението си за окончателния списък — посъветва го Мариус. — Още не сме се измъкнали.

Сред минасците се усети вълна на раздвижване и не заради преминаването на малкия отряд чужденци, отправил се към летището. Стенуолд се досети какво е предизвикало вълнението. Навсякъде около него гражданите размахваха мечове, занаятчийски чукове и прости дървени сопи. Да се овладее градът нямаше да е нито лесно, нито бързо, но накрая осородните щяха да надделеят. Мечтата им за свят в черно и златно не търпеше поражения.

Стенуолд беше бръмбаророден и в Равнините неговият народ се славеше с трудолюбието и сръчността си, а също с милосърдието и трезвия си мироглед. Минасците бяха техни далечни братовчеди, отдавнашна издънка от расата на бръмбароидите. Сега обаче Стенуолд не разполагаше с излишно милосърдие за когото и да било. Не разполагаше с излишна мисъл или време за друго, освен за собственото си избавление.

Сянка премина над него, когато авангардът на осоидите връхлетя като облак в черно и златно, облак от пърхащи криле. Сянката ги покри още три пъти, после още десетина. Движеха се в същата посока като Стенуолд.

— Отиват към летището. Ще унищожат леталата! — извика предупредително той.

Мариус и хората му ускориха моментално крачка и Стенуолд съжали, че се е обадил. Те тичаха без никакво усилие въпреки броните си, а той креташе със сетни сили в клетката от щитовете им, нещо се плискаше в стомаха му, а сърцето му биеше като ковашки чук. Зад гърба му се чуваха викове и той направи грешката да погледне назад. Изглежда, част от осоидите не отиваха към летището, а бяха спрели, за да засипят гражданите на Мина със златен огън, пики и стрели, захождаха в полукръг, пикираха, после се връщаха за нова атака. В нападението им нямаше ред. Те връхлитаха под напора на истерична омраза, жадни за кръв. Стенуолд се спъна, но жената зад него го подхвана навреме и го изправи на крака, без дори да накъсва крачката си.

След миг спасителката му стана жертва на вражеската атака. Чу се припукване, разнесе се миризма на пърлено месо и нагорещен метал и жената се срина на едно коляно. Стенуолд се обърна да помогне и

едва не се плъосна върху мъжа, който посягаше да я изправи на крака. Леките въздухобойни единици на осоидите ги бяха наобиколили отвсякъде, стрелкаха се над главите им, други се спускаха към гражданите да ги прогонят от улицата. Стрела от арбалет свирна покрай Стенуолд като живо същество.

Ранената жена вече се беше изправила. Заедно с мъжа до себе си се обърна да посрещне новата атака. Мариус и останалите продължаваха напред.

— Хайде, Стенуолд! Побързай! — извика офицерът.

— Но...

— Тръгвай — каза ранената жена без болка или упрек в гласа си. После двамата с мъжа вдигнаха щитовете си като стена и зачакаха. Стенуолд ги изгледа за последно, после се обърна и хукна да настигне другите.

Тисамон се появи до него. Лицето му се кривеше в изражение, каквото Стенуолд не беше виждал преди, но можеше да го разчете като да беше гравирано върху чертите на богомолкоида. Тисамон искаше да се бие. Бяха го предали. Бяха му забили нож в гърба. И сега копнееше да влезе в битка, която не можеше да спечели.

— Мърдай, бръмбар дебел — изсъска той, стисна едната презрамка на престилката му и го повлече напред. — Трябва да се измъкнеш оттук.

— Да се измъкнем... — поправи го Стенуолд, твърде задъхан, за да каже нещо повече. После видя как Тисамон улавя с едно движение на ръката вражеско копие от въздуха, завърта се на пета, запраща го в небето зад тях, после отново влиза в крачка. Стенуолд не спря да погледне, но можеше да се закълне, че някъде зад тях войник на осите пада от небето, пронизан със собственото си оръжие.

Мина беше град на нива и отрядът им стигна до едно от многобройните стълбища, стръмно и тясно. Стенуолд понечи да забави крачка, но Тисамон не му позволи, сграбчи го отново за лакътя и го повлече нагоре, напрягайки всяко мускулче на тънката си снага.

— Не спирай — изсъска му богомолчовекът през стиснати зъби. — Размърдай тлъстия си задник, бръмбарско копеле такова!

Жилото на тази обида пришпори Стенуолд към върха на стълбите преди да се е усетил. Там имаше цяла тълпа от минасци и всичките се опитваха да тръгнат в грешната посока, право към

портите. Нещо в лицето на Тисамон или в езика на тялото му бързо ги накара да им сторят път. Напред Мариус и хората му вече се изкачваха на бегом по следващото стълбище.

Стенуолд също хукна, хукна така, както не беше тичал в живота си. Коланът с инструментите му, а също мечът и арбалетът дрънчаха при пълна липса на съзвучие и се надпреварваха кой да го спъне. Дъхът му стържеше в гърлото при всяко вдишване, но той продължи да тича през глава, защото отгатак последното стълбище беше заветната цел. Зърнеше ли веднъж летището, поне щеше да е наясно дали тичането най-сетне е към края си, или са закъснели фатално.

Осородни войници щъкаха по летището. В далечния му край огромната маса на летателен балон се сриваше бавно надолу, беше надупчен на десетина места, от които изтичаше въздух. Пет-шест мъртви мъже и жени лежаха като захвърлени играчки между летателните машини, но други десетина даваха последен отчаян отпор и стреляха трескаво с арбалетите си от импровизирани укрития срещу кръжащите осоици. Ако осородните бяха дисциплинирани бойци с тактика и стратегия, отдавна щяха да са помели защитниците, но жаждата за кръв ги заслепяваше и всеки се биеше сам за себе си.

Стенуолд зърна някакъв старец да подклажда трескаво пещта на източен ортоптер, висок кораб с прибрани криле, вирнал муцуна към небето. Един осочовек пикира, сграбчи стареца за яката и го метна на десетина крачки от машината, после кацна и заби меча си в него — веднъж, два пъти, три пъти. След миг стрела се заби между плешките на войника. Той залитна напред, извил ръка да изтегли стрелата.

— Насам! — изгъгна Стенуолд и хукна към изоставения ортоптер. В пещта му вече имаше налягане. Готов беше да отлети. — Хайде! — викна задъхано той.

Хората на Мариус го настигнаха мигновено, че го и подминаха, съзнателно разгръщайки се встрани от машината и оформяйки рядка стена от щитове, за да защитят поне в някаква степен отстъплението.

— Можеш ли да летиш с това нещо? — попита Мариус. Стенуолд кимна мълчаливо, защото не му стигаше въздух да говори, а и място за колебания вече нямаше. Офицерът го плесна по рамото. — Подкарай го тогава. Ние няма да се бавим. — А после, когато Стенуолд тръгна към машината, добави: — Внимавай за Тисамон. Той не иска да тръгва.

„Знам защо“, искаше да му изтъкне. Но и за това не му стигаше въздух.

Тисамон вече беше стигнал до ортоптера и посягаше към люка. После спря и погледна към Стенуолд с измъчено изражение.

— Аз... как...

— Дръжката. Завърти дръжката.

С ръка на лоста богомолкочовекът поклати глава, оголвайки зъби. В същия миг се появи един от хората на Мариус, гмурна се изящно под ръката му, отвори люка и метна вътре чантата с инструменти на Стенуолд. Стенуолд беше набрал такава инерция, че не успя да спре навреме и се фрасна в дървената обшивка на корпуса. Боецът на Мариус вече беше свалил арбалета си от рамото и тичаше да се присъедини към другарите си. Тисамон се обърна и хукна след него.

— Чакай... едва — успя да изрече Стенуолд, но богомолкоидът вече тичаше през поляната на летището с готово за действие острие. Стенуолд тъкмо се вмъкваше в машината, когато Тисамон подскочи, хвана един прелитащ осочовек за ботуша в черно и златно, свали мятащия се мъж на земята и му срязва гърлото с дългото острие на стоманения си нокът. Всеки осоид, дръзнал да се изправи пред Тисамон в момента, щеше да проклина и майчиното си мляко.

Стенуолд се провря през тясната вътрешност на леталото към кабинката и там откри пилотско кресло, твърде малко за него, и непознати контролни уреди. Но пък той беше майстор занаятчия и целия си живот беше прекарал сред машини. Бързо се ориентира кой циферблат показва налягането в пещта и коя ръчка разпъва крилете. Осороден войник се стрелна покрай широко отворените люкове, които деляха Стенуолд от битката вън. После крилете на ортоптера се разгънаха с гръмовен трясък на дърво и платно, а ударната вълна отхвърли осоида нанякъде. Стенуолд напипа с крака педалите в тясното гнездо пред креслото. Налягането в пещта приближаваше оптимални стойности. Стенуолд изпъна врат и се взря през отворения люк да потърси другарите си.

Видя, че половината от хората на Мариус вече са мъртви, и сърцето му се сви. Биеха се с особено изящество — дори той, който не беше войник, го разбираше. Всеки от тях знаеше мислите на другарите си и в резултат всички се движеха като едно. Но бяха малко, а въздухът

над полето гъмжеше от осоици. Щитовете и арбалетите не предлагаха реална защита при толкова многоброен противник.

— Хайде! — изрева Стенуолд. — Да тръгваме! — Не вярваше да го чуят през врявата на битката, но явно поне един го чу, а следователно и всички. Започнаха да отстъпват с вдигнати над главите щитовете. Стрела от арбалет прониза едного в хълбока и мъжът падна тромаво, после се надигна на едно коляно. Другите продължиха да отстъпват към ортоптера и Стенуолд навярно би приел постъпката им за безсърдечна, ако не беше сигурен, че раненият мъж настоява да продължат, да го оставят. Даде си сметка, че не им знае имената, че повечето дори не ги е чувал да говорят.

Бяха мравкородни и нито мисленето им, нито странният им обществен строй бяха понятни за Стенуолд. Нямахше представа как Мариус е намерил сили да напусне родния си град и какво му е струвало това.

Люкът потъмня внезапно. Осороден войник се вмъкна в леталото и танцът на крилето му замря. По отворената длан на едната му ръка все още припукваше огънят на жилото му, но сега войникът напредваше с меч в другата. Още не се беше проврял докрай през люка, когато Стенуолд се хвърли назад и метна по него първото нещо, което му попадна в ръката — тежък машинен чук. Уцели войника в едното рамо и ударът го изхвърли наполовина през люка. Стенуолд не изчака противникът му да дойде на себе си, а се хвърли отгоре му и посегна да хване ръката с меча. Това не успя да направи, но незнайно как съумя да изтегли своя и да го забие до тесния ефес в подмишницата на противника.

Осочовекът го наплю и Стенуолд се дръпна в потрес, после отстъпи още по-назад, видял кървавата пяна в устата на нападателя. А после умиращият войник се катурна назад през отвора и тежестта му изтръгна дръжката на меча от изтръпналите пръсти на Стенуолд.

Току-що беше убил човешко същество. „За всичко си има първи път.“

Един от хората на Мариус стигна до люка и метна дървената кутия в леталото. Самият Мариус и трима от бойците му все още отстъпваха крачка по крачка, болезнено бавно.

— Тисамон! — извика Стенуолд. — Тисамон!

И тогава го видя — оръжемайсторът вилнееше сред осоидите, които се опитваха да го заобиколят. Но той танцуваше невредим сред златната енергия на жилата им, избягваше с лекота стрелите, които се забиваха в спечената пръст на летището. Улавяше копията им и ги мятеше обратно. Острието му не спираше и за миг, стрелкаше се толкова бързо, че окото не съумяваше да го проследи. Движеше се естествено като продължение на ръката му, а което пропуснеше, разпаряха го редицата костни шипове от китките до лактите на двете му ръце. Тисамон щеше да умре, но с по-голяма компания от всеки друг.

— Тисамон! — изрева Стенуолд. Богомолкочовекът най-послед се откъсна от битката и затанцува към леталото, като разпра пътьом един осоид, който се опита да го пониже с копие.

— Качвай Мариус и тръгвай! — нареди той. — Тръгвай! Просто тръгвай!

Лицето на Стенуолд се разкриви от ярост и страх.

— Ах, ти, кръвожадно копеле! Ако останеш тук, значи ще повлечеш и мен със себе си! Няма да тръгна без теб!

Макар Тисамон да се втурна към поредния нападател, по лицето му ясно се видя колко несправедлив намираше упрека. Въпреки обидата си след миг вече тичаше към ортоптера.

— Мариус, побързай! — извреця Стенуолд и ето че Мариус и последните двама оцелели от бойците му зарязаха битката и хукнаха към леталото, провесили временно щитове на гърбовете си. Стенуолд се дръпна назад и в същия миг копие от златна енергия прогори димяща дупка в ръба на отворения люк. С разтреперани ръце, той се навря обратно в тясното кресло и започна да върти бързо педалите. Усети как целият корпус скърца с размаха на крилето, първо нагоре, после надолу, задвижвани от парата в пещта, но управлявани от неговите крака върху педалите.

Някой се метна през люка и Стенуолд се сви уплашено, но не беше друг осоид, а Тисамон, с мрачно лице. Седна на дървената кутия и се зае да свали бойната ръкавица от ръката си. След миг жена от отряда на Мариус се покатери в леталото и се обърна да помогне на командира си. Междувременно Стенуолд беше задвижил гладко крилето и усещаше напора на машината да се издигне в небето — сякаш и тя нямаше търпение да се махне отгук.

Мариус се беше вмъкнал наполовина през люка, когато се изви на дъга без предупреждение и политна назад. Жената го улови за колана и го издърпа обратно, но Стенуолд зърна арбалетната стрела, забила се дълбоко в кръста му на няма и два пръста от ръба на щита.

— Други има ли? — извика той. С мъка удържаше машината.

— Не! — извика в отговор жената. Стенуолд удвои темпото и ортоптерът подскочи към небето, забърсвайки двама осородни по пътя си.

Стенуолд рискува и хвърли поглед през рамо. Мариус лежеше на хълбок, тъмната му кожа беше посивяла, а жената — единствената оцеляла от отряда му — оглеждаше раната. Тисамон беше отворил кутията и опъваше тетива на огромния си лък. Още една реликва от Лошите стари дни, помисли си Стенуолд, но лично той не би заменил тежкия лък в ръцете на Тисамон дори срещу най-модерния арбалет за многократна стрелба. Богомолкоидът приклепна до все още отворения люк и нагласи стрела в лъка. След миг тетивата звънна и Стенуолд видя, захождайки в кръг над летището, как още един вражески войник полита надолу. Беше изпуснал меча си и оръжието тупна на земята малко преди собственика си.

— Добре би било да се отдалечим оттук! — сопна му се Тисамон и бръкна в кутията за нова стрела.

— Първо трябва да набера височина — обясни Стенуолд, макар да знаеше, че богомолкородният няма да го разбере. Издигаше ортоптера в мъчително бавен кръг над летището, а задвижваните от пара криле разсичаха въздуха. Нито една от другите летящи машини на минасците не беше успяла да излети. Не искаше да си помисля дори какво се случва в града долу. Просто въртеше педалите и насочваше машината, хвърляйки по някой поглед към издигащия се кръг от осоици, летящи мъже с мечове и копия, слели се в обезумял рояк. Тисамон се протегна навън, подпрял се на коляно и лакът, и обтегна силно тетивата.

„Вече сме достатъчно високо“, реши Стенуолд и извади ортоптера от кръговата му траектория. Но явно не беше преценил добре ъгъла, защото машината се стрелна право над врящия град. Подмина дузина летящи осочовеци, но друго беше привлякло вниманието му.

— Чук и клещи! — изруга той. — Вижте го това чудо!

Беше грозно като греха и висеше във въздуха с изяществото на обесен човек, но все пак се задържа над земята, което си беше подвиг на механиката, достоен за възхищение. Хелиоптер в цветовете на осоидите, чудовищна, неправилна по форма метална кутия с три въртящи се перки, които се мъчеха да го удържат във въздуха. Явно имаше люкове в долната му част, осъзна Стенуолд, защото от търбуха на машината се сипеха снаряд след снаряд към града отдолу. Отпърво реши, че са големи камъни, но като видя експлозиите, осъзна, че трябва да са гърнета с огън или гранати с огнепрах.

„Защо изобщо летя натам?“ Дръпна простичкия дървен лост и ортоптерът зави. Хелиоптерът на осоидите бързо изчезна от полезрението на Стенуолд, докато той водеше новопридобитото си летателно средство над града и крепостната стена. Ортоптерът беше проста машина и занаятчиите в родния му град Колегиум, на стотици мили оттук, биха го нарекли „чирашка работа“. Но му беше напълно достатъчен, за да надбяга летящите осоиди — и наистина, само след няколко минути преследвачите им изостанаха, завиха обратно към Мина и Тисамон свали лъка си.

Хелиоптерът на осите обаче... ето това беше една наистина груба и примитивна машина. Срам за всеки уважаващ себе си занаятчия. Но въпреки това летеше, а само допреди пет години осочовеците нямаха никакви летящи машини.

— Мариус... — започна той. Би могъл да проточи врат и да погледне зад себе си, но макар в момента ортоптерът да се носеше безуспешно на разперените си платнени криле, Стенуолд не смееше да отклони вниманието си от контролните уреди. — Мариус, кажи нещо.

— Съжалява — обади се жената и след миг на недоумение Стенуолд разбра, че макар и твърде слаб да говори, Мариус очевидно беше достатъчно силен, за да праща мислите си в главата ѝ.

— Трябва да съобщим какво е станало тук — продължи Стенуолд. — Мариус, трябва да уведомим Сарн. Трябва да предупредим вашия град.

— Казва, че там ни смятат за ренегати — отвърна с равен глас жената. — И че никога не можем да се върнем.

Нивите и селцата край Мина се редяха под тях.

— Но нали Мариус замина заради доброто на народа си — продължи упорито Стенуолд. — Осъзна заплахата, когато другите

предпочетоха да си затворят очите. Знаете го и трябва да им кажете.

— Никога не можем да се върнем там — повтори жената и Стенуолд разбра, че този път говори от свое име. — Скъсат ли се веднъж връзките на лоялността, връщане няма.

— Но, Мариус... Сарн вече не е като другите градове на мравкоидите. Настъпиха промени. В съвета им дори има представители на моята раса — настоя Стенуолд.

Последва дълго мълчание и след малко Стенуолд с ужас си помисли, че Мариус е издъхнал. Хлип сви гърлото му, но тогава жената сложи ръка на рамото му и го стисна здраво, по войнишки.

— Казва, че трябва да направиш каквото ти е по силите — изрече тя тихо и дори интонацията ѝ напомняше интонацията на Мариус. — Съжالياва, че е свършило така, съжالياва и че другите, Атриса и Неро, не бяха с нас, но не съжالياва, че те е последвал, че е напуснал града си с теб, не съжالياва и че умира в тази компания.

Стенуолд вдигна ръка към очите си. Раменете му се разтресоха.

— Кажи му... — промълви с усилие той, но в същия миг ръката върху рамото му трепна и той разбра, че Мариус е издъхнал.

Дълъг, накъсан хлип се откъсна от устните му.

— На никого не можем да кажем, защото никой няма да ни повярва — заяви Тисамон. — Опитяхме се да предупредим твоите хора в Хелерон, че осородните идват, и какво казаха те? Че никой не би нападнал Хелерон. Защото градът бил твърде полезен и важен. Осоидите търгували като всички други. За Хелерон Империята не е различна от мравешки град-държава, да речем.

— А ако бяхме казали на твоите хора? — попита горчиво Стенуолд.

— Изобщо нямаше да се трогнат. Имат си дрязги на хиляда години, които още не са изгладили. Няма време да започват нови. — И в гласа му, за изненада на Стенуолд, се процеждаше същата горчивина като в неговия. Богомолкородният гледаше втренчено бойната си ръкавица, свиваше пръсти, за да полегне металното острие по протежение на ръката му, после го караше да щръква напред. Всичко това не беше заплаха. Тисамон просто търсеше успокоение в старите ритуали.

— Видяхме картата им — прошепна Стенуолд. Беше зърнал само за миг огромната карта на осоидите, но никога нямаше да я забрави.

Карта на земи, които никога не беше виждал, обхващаща други, които познаваше до болка — родните Равнини, — и всички те опасани с бойни и продоволствени линии. Карта на планирани завоевания, обхващаща целия познат на осородните свят.

— Никой няма да ни чуе — повтори Тисамон и този път в гласа му имаше неочаквана мъдрост. — А и какво изобщо са Равнините? Няколко враждуващи помежду си градове-държави, няколко анахронизма от Вещото време, когато нещата са били различни, и може би неколцина мъже като теб, които се опитват да проумеят нещата в дълбочина. Осойдите са единен съюз, ние сме разединена шарения. — Гласът на Тисамон звучеше все по-мрачно и Стенуолд се досети, че мислите му отново са се върнали към Атриса, към предателството. Искаше му се да измисли друга причина, с която да обясни нейното отсъствие и техния провал при портите на Мина.

— Какво ще правиш — попита той мравкородната жена, — щом не можеш да се върнеш къщи?

— Няма да съм първият ренегат от расата си, който е станал наемник. Ако ни откараш до Хелерон, ще предложи услугите си там — каза тя. — Пазарът за наемници там е оживен, а ще става и по-оживен.

— Същото важи и за мен — обади се Тисамон.

— Тисамон...

— Не. — Тонът на богомолкочовека беше категоричен, по-категоричен отвсякога. — За мен няма връщане в Колегиум, Стенуолд. Няма място за спорове и дипломация. Плюя на обществото. Плюя на любезните думи. Край. Веднъж вече те последвах по тази пътека и виж къде ме отведе тя.

— Но...

— Ще остана в Хелерон и ще се изправя срещу осойдите по моя си начин. — Тисамон прибра с внимателни движения лъка в кутията. — Ти си имаш свои начини, Стен. Трябва да се върнеш във вашата академия при твоите умни занаятчии и механици и да ги накараш да разберат. Да се подготвят. От всички ни вие винаги сте били единствената ни реална надежда за бъдещето.

Стенуолд не каза нищо. Последните ниви останаха зад гърба им и земя с обгорели от слънцето шубраци се ширна мълчаливо под тях.

2.

„Дори не мога да се оправдая с липса на време за подготовка.“

Защото те не бяха дошли, не и тогава. Беше се върнал в родния град, а по петите му не прииждаше потоп в черно и златно. Изглежда, Империята на осите беше отложила екзекуцията на Колегиум. Вместо на запад, армиите ѝ бяха ударили другаде — предприели бяха мащабен и безмилостен поход срещу северните си съседи. О, имало бе търговци и пътници, дори и по някой дипломат, изпратен от черно-златните, но не и армии. Никой не би могъл да каже, че Стенуолд е бил притиснат от времето.

„Пропилях ли изминалите години, или нищо повече не е могло да се направи?“

— Вярно ли е това, което ми съобщи? — обърна се той към пратеничката. Беше дребна мухородна жена, висока не повече от метър. Приличаше на дете в уютния му кабинет.

— Аз съм само гласът, майстор Трудан, но информацията е сигурна. Скоро ще бъдат тук — отговори тя.

„Знаех, че ще се стигне до това.“

И щеше да ги застигне под маска. Отначало нямаше да има армии. Осойдите щяха да дойдат с усмивка и протегнатата ръка, с обещания за мир и благоденствие, но неговите шпиони вече го бяха информирали за многохилядния поход, за тракането на оръжия. Цялата далновидност в света не можеше да отнеме и частица от страха, който го измъчваше. Споменът за падането на Мина го заля, цветен и жив въпреки изминалото време. Стенуолд знаеше, че Империята не е бездействала междувременно. През изминалите седемнайсет години беше точила зъби и оръжия.

Седемнайсет години? Какво беше направил Стенуолд през тези години, освен да старее, дебелее и да оплешивява все повече? От занаятчия и идеалист се беше превърнал в политик и майстор в шпионажа със своя собствена агентурна мрежа. Организираните от него шпионски ядра шетаха из Равнините и се боричкаха за

предимство с шпионите на Империята. Опитал се беше да втълпи идеята за предстоящото нашествие в главите на хора, които не искаха да слушат. Върнал се беше в родния си град, установил се беше удобно, спечелил си беше влияние, а накрая се сдоби и с преподавателско място във Великата академия. Като преподавател по неортодоксална история той, за огромно раздражение на колегите си, водеше непримирима словесна борба срещу консервативната природа на своите сънародници, които не искаха друго, освен да се занимават на спокойствие със занаяти и търговия и да се оправят постарому с дребните си провинциални вражди. Изправял се бе многократно пред Събранието на Колегиум, за да обяснява, предупреждава и умолява, докато не омръзна до такава степен на представителите, че повечето вече не стъпваха в залата, когато името му беше вписано като оратор в програмата за деня.

— Върни се при Скуто — каза той на мухородната. — Скоро и аз ще тръгна към него с последната си реколта. Нека има грижата всички да са въоръжени и готови.

Тя кимна и се затича към отворения прозорец. Скочи на перваза, разпери прозирните крилца на своето Изкуство и се издигна над покривите.

Стенуолд се изправи бавно и се огледа. „Ако ме бяха последвали по петите преди седемнайсет години, щях да съм по-готов, отколкото съм сега.“ Вместо това се беше превърнал в даскал. Колкото повече време му отпускаха, с толкова повече беше приемал, че разполага, и ето че сега Империята на осите идваше към Колегиум, а той не беше готов да я посрещне.

„Поне последната реколта е готова. Или почти готова.“ Тази мисъл го накара да се намръщи. От години вербуваше агенти сред студентите в академията. Сега беше дошло време да плати сметката. Този път в огъня нямаше да влязат непознати.

Коего го подсети за нещо. Колелетата на Колегиум нямаше да спрат само защото един застаряващ шпионин е получил лоша новина. Чакаха го във Форумата на умелите, където новите му остриета щяха да се изпробват в реална битка.

Викаха ѝ Че, или поне тя имаше грижата да ѝ викат така, защото да носиш името Челядинка си беше ужасяващ товар. Челядинка Трудан беше пъргаво момиче — винаги тичаше там, където другите вървяха спокойно. И изобщо не приличаше на Тиниса, която ѝ беше... какво? Думата „сестра“ би била сравнително точна, само дето нито една от двете не беше дъщеря на Стенуолд Трудан, макар той да се отнасяше бащински и към двете. Че беше негова племенничка, което си беше положение просто и ясно, докато Тиниса му беше повереница, което беше по-сложно.

Че винаги подраняваше за среща. Чакала бе половин час пред Форумата на умелите, наконтена като дуелист без нито една битка зад гърба си. Добре, че Тиниса и Салма се появиха по някое време и ѝ спестиха ужаса да влезе съвсем сама и да цъфне без приятелска подкрепа пред погледите на публиката.

Погледна към Тиниса и за пореден път си помисли колко са различни. Истинските сестри едва ли имаха подобни терзания. Че, като повечето бръмбарородни, беше ниска и закръглена, солидна и издръжлива. Опитвала бе какво ли не, за да се спогоди с модата, но модата очевидно не искаше да се погажда с нея. Понастоящем косата ѝ беше къса и изсветлена по ланшната мода, но тази година, незнайно защо, бяха на мода дългите коси. Как изобщо можеше да е човек в крак с модата?

Тиниса, разбира се, беше с дълга коса. И беше модерна без значение какво е облякла, а съвсем без дрехи щеше да е още по-модерна, в това Че не се съмняваше изобщо. Беше висока и стройна, с достойна за завист златиста коса, но най-вече — не беше набита и тровава бръмбарородна. Откъде се е сдобил Стенуолд с повереница от паякородните и какъв странен флирт е станал първопричина за раждането на толкова красиво създание, открай време беше тема за приказки и догадки. Но никой не гледаше с лошо око на Тиниса. Нея всички я обичаха.

— Готова ли си? — попита тя Че, ухилена до уши.

Че кимна нещастно.

— Напълно сигурни ли сме за името? — попита Салма. Така както Че прикриваше срамното Челядинка, така зад Салма се криеше екзотичното Салме Диен. Салма беше красив и го знаеше по-добре от всеки друг. Със златиста кожа и черна като нощта коса, той беше

чуждестранна знаменитост от далечна земя и незнайно как винаги внушаваше на събеседниците си усещането, че трябва да се чувстват поласкани, задето е благоволил да ги удостои с вниманието си.

— На мен името ми харесва — каза Че. То беше и основният ѝ принос към общото им начинание. — Всички си избират клишета като „меча на това“ или „мълниеносното онова“ за име на отбора си. „Великолепният фелблинг“ е нещо различно.

— Ако знаех какво е фелблинг — подхвърли Салма, — щях да знам какво да кажа.

Фелблингите бяха летящи пухкави животинки, които хората в Колегиум и околностите отглеждаха като домашни любимци. Те обаче не бяха познати на расата на водните кончета от земите на Салма и по тази причина той не ги намираше за особено впечатляващи.

Влязоха във Форумата на умелите. Там вече се беше събрала многобройна публика, поредното доказателство за популярността на Салма и Тиниса. Че с изненада видя, че четвъртият член на отбора им вече е тук. Казваше се Тото и явно беше същият бързак като нея. Когато сформираха отбора си, Че учеше механика, а Тото ѝ помагаше с уравненията и почти без да иска се оказа четвъртият, който да попълни задължителната бройка. Беше як младеж с тъмна коса, широка челюст и затворено, предпазливо лице, което носеше отпечатъка на смесена кръв.

— Май бяха решили, че няма да дойдем — каза той и погледна към зрителите, докато другите трима сядаха до него.

— „Великолепният“...

Церемониалмайсторът, набит мъж със сива коса и набръчкано, но иначе напълно безизразно лице, сведе отново очи към свитъка в ръцете си и явно реши да си спести остатъка от името.

— Казах ви, че няма да мине — прошепна Тиниса. — Тук всички са вманиачени на тема достойнство. — Облегна се на стената, скръстила ръце под гърдите си, и изгледа церемониалмайстора по своя си начин. Но той беше стар, съдържан мравкороден и изобщо не ѝ обърна внимание.

— Ами... — започна с отбранителен тон Че Трудан, но преди да е продължила, церемониалмайсторът извика:

— Кой спомоществователства „Великолепните“? — При което чичо ѝ Стенуолд тръгна към тях.

Едър мъж беше чичо й Стенуолд. Бая широк в талията — коланът му водеше всекидневни обречени битки с растящото му шкембе. Движеше се с тежката стъпка на дебел човек. Полюляващото се шкембе скриваше от мнозина факта, че плещите му са широки и яки. Сега беше активен спомоществовател на дуелистките къщи, но на младини самият той бе въртял меча и би могъл отново да го развърти, ако поиска, в това Че не се съмняваше. Самото му отношение към света беше подчинено на стремеж към надмощие.

Той се ръкува с церемониалмайстора и хвърли поглед през рамо към тях четиримата.

— Кимон — поздрави Стенуолд. Мравкородният вдигна ръка към устата си и се изкашля тихо, навярно прикривайки тънка усмивка.

— Приемете извиненията ми, майсторе на мантията и меча Кимон от Кес — продължи официално Стенуолд и мравкоидът се поклони с едва забележима чупка в кръста.

— Майсторе на мантията Стенуолд Трудан — отвърна той. — Колегиумското общество на умелите в боя признава вашата къща и ви приканва да назовете поверениците си. — Даде знак на бръмбарородния писар, който зяпаше заплепен Тиниса, при което младият мъж се стресна виновно и стисна писалката си.

— Пред Форума на умелите представям принц Салме Диен от Федерацията на водните кончета и Тиниса, повереница в моя дом. Представям ви Челядинка Трудан, племенница в семейството ми, а също и Тото, чирак занаятчия — обяви Стенуолд, достатъчно бавно, за да впише писарят имената. Петдесетината зрители оглеждаха четиримата, на Че и Тото хвърлиха само по един поглед, заделяйки цялото си внимание за небрежно облегалата се на стената Тиниса и за чуждоземната хубост на Салма. Стенуолд отстъпи назад, а церемониалмайсторът сведе отново очи към свитъка си.

— „Златната раковина“ — обяви той. — Кой спомоществователства „Златната раковина“?

Стенуолд проследи с поглед другия спонсор, бръмбаророден като него. Той беше нагледен пример за пътя, по който бяха поели образованите класи на Колегиум — набит мъж с оредяваща коса, облечен в синьо, червено и златно, дрехите му бяха ушити от вносна паешка коприна. Ръцете му бяха обсипани с пръстени, изпод третата му гуша блестеше инкрустиран със скъпоценни камъни нагръдник,

който да подсказе на света, че иде реч за човек с интереси към военното изкуство. Всяка дреха и всяко бижу бяха натрапчиво скъпи, но цялостният ефект вонеше на простотия.

„Май трябва по-често да заставам пред огледалото“ — помисли си горчиво Стенуолд. Вярно, че самият той се придържаше към белите роби на преподавател в Академията, но талията му определено можеше да се мери по размер с шкембето на наконтения търговец, а косата му се беше отдръпнала толкова назад, че Стенуолд предпочиташе да бръсне главата си, за да прикрие непрежалимата загуба.

— Майсторе на мантията и меча Кимон от Кес — изрече надутото новодошлият.

— Майсторе гражданино Иниго Палдрон — поздрави го Кимон.

Майстор Палдрон нацупи устни и изпръхтя недоволно. Кимон въздъхна.

— Майсторе гражданино *магнат* Иниго Палдрон — поправи се той. — Простете. Новата система за титулуване е на няма и десетина дни.

— Според мен, когато Събранието на знаещите посвещава повече време на дебати относно титулуването, отколкото на градското планиране, нещо определено не е наред със света — изръмжа Стенуолд, уж на шега, но не съвсем. — Простичкото „майстор“ на мен винаги ми е звучало добре.

Изражението на майстор гражданин магнат Палдрон подсказва, че по отношение на титлите, както и по отношение на всяка друга орнаментация, излишество не би могло да съществува, поне според него.

— Колегиумското общество на умелите в боя признава вашата къща и ви приканва да назовете поверениците си — обърна се към него Кимон.

— Ами, да видим — каза с широка усмивка Палдрон. — Колеги майстори, представям ви Селадорис от Еверис. — Тежката му ръка посочи към строен паякороден, който се изправи бавно. — Фалгър Палдрон, мой племенник. — Посоченият беше бръмбаророден юноша, толкова млад, че изглеждаше по-малък и от Че, поне с една година. — Адакс от Тарк. — Адакс не стана. Нито отдели присвитите си очи от Тото, когото фиксираше упорито от другия край на Форумата. — И... —

доволната усмивка на Палдрон се разшири още повече, — представям ви високоуважавания Пиреус от Етерион.

Пиреус! Последното име разлюля публиката като буря клони. Не беше име, което очакваш да чуеш в приятелски двубой между дребни чирашки къщи. И сякаш чакал знак, Пиреус влезе през вратата в другия край на залата и поспря на прага, преди да отиде при съотборниците си — стройна мъжка фигура с великолепа осанка. Пиреус беше дуелисткният шампион за миналата година, шампион без нито един загубен двубой. Богомолкородните рядко участваха в първенствата на колегиумското дуелистко общество, което беше далеч под нивото им, но Пиреус правеше изключение.

— Колко ти струваше да го привлечеш? — обърна се тихо Стенуолд към Палдрон. Магнатът отвърна с блажена усмивка.

— Бедното момче страда по приятелите си в Академията, без съмнение — каза той и махна небрежно с ръка. Което, помисли си Стенуолд, беше още един проблем на високопоставените му съграждани. Дайте им глад, война, застигнат от бедствие район или осиротяло дете и те ще дискутират надълго и нашироко символизма и философията на ненамесата. Дайте им състезание или празен трофей и те ще нарушат всички правила само и само да се изфукат с победата си.

— И ще се бие рамо до рамо със Селадорис? — попита Стенуолд. — Рамо до рамо с паякороден?

Палдрон хвърли поглед назад към отбора си. Пиреус и младият паякочовек наистина се държаха на разстояние и никой не поглеждаше другия. Омразата между двете раси датираше от незапомнени времена. Не беше за вярване, че някакви си пари са изградили мост над бездната от ненавист.

— Няма никакъв проблем — уведоми го Палдрон. — Кой знае, току-виж дори излязъл да се състезава срещу твоята... повереница. — Изрече последната дума със злорадство, което рамките на любезния разговор не успяха да прикрият наполовина дори. Стенуолд го понесе спокойно, защото не му беше за пръв път, нито за втори. Погледна към отбора си да види как приемат новината. С облекчение видя, че вместо да увесват нос, те са се скупчили и обсъждат тактиката си.

— Ако искате, аз ще се бия с него — шепнеше Тиниса. — Знаете колко съм добра.

— Знаем — призна Че. — Но не си чак толкова добра. Гледахме го как се бие миналата година. Такова нещо не бяхме виждали.

— Боят не е само мушкане с меч, малка ми Че — каза Тиниса, измервайки с поглед противниковия отбор. Най-вече Селадорис и не за пръв път, в резултат на което той вече се бе изчервил до уши. В градовете на паякородните конците ги дърпаха жените, пак те създаваха законите и бяха най-страшният противник в единоборствата — и той го знаеше. — Дайте ми шанс да се изправя срещу богомолкочовека и ще го ступам набързо — добави тя.

— Нещо не ми се вярва — възрази упорито Че. — Погледни го. Виж го как те гледа.

Тиниса наистина беше привлякла вниманието на Пиреус, но той не я гледаше така, както я зяпаше публиката. В неговите очи се четеше студена, безкомпромисна омраза, някак безстрастна и хилядолетна.

— Кого да пратим срещу него тогава, щом няма да съм аз? — попита Тиниса.

— Наистина ли е чак толкова добър? — попита Салма. Миналата година той още не беше пристигнал в Колегиум.

— По-добър, отколкото можеш да си представиш — потвърди мрачно Тото. — Може да разпердушини всеки от нас.

— Тогава Че трябва да се бие с него — реши Салма.

— Какво?

— С най-добри чувства, Че, но ти си нашият... не си най-добрият ни боец. — Салма сви рамене, но не личеше да съжaliaва особено за думите си. — Така стоят нещата. Ако ти се изправиш срещу него, бихме могли да бием по точки.

— Може би няма да те изтормози много — предположи Тиниса.

— О, ще я изтормози и още как — мрачно възрази Тото.

— Всъщност още не е ясно дали ще ни дадат право да избираме, така че... — побърза да вметне Че.

— Тихо — изсъска Тиниса. — Вижте, вече теглят жребия.

Кимон вдигна юмрук, от който стърчаха крайчетата на две кърпички. Стенуолд покани майстор Палдрон да избере пръв. Магнатът огледа подозрително ръката на церемониалмайстора, после дръпна едното крайче. Кърпичката, която изтегли, беше с оцветен в червено ръб.

— Срамота — изкоментира Салма, докато гражданинът магнат развяваше победоносно печелившата кърпичка.

— „Златна раковина“, вие избирате за първия двубой — обяви Кимон.

В противниковия отбор изглежда възникнаха разногласия. Пиреус спореше със съотборниците си кой точно следва да получи честта да се бие с него. Ако се съдеше по резките му жестове, изборът му беше Тиниса и въпреки хвалбите си отпреди малко паякородното момиче стисна притеснено устни. Гласуването обаче подкрепи плана на Фалгър, племенника на Палдрон, и когато излезе напред, мрачен и недоволен, богомолкородният дуелист посочи Салма.

— Шампионът Пиреус ще се бие с чуждоземния принц — обяви Кимон, пристъпвайки напред. Стенуолд и Палдрон побързаха да си намерят места достатъчно далеч от арената, а церемониалмайсторът закрачи към центъра на Форумата. Там имаше кръг от гола песъчлива земя, която подравняваха с гребло след всеки двубой, в рамките на настлан с мозайка квадрат, в чиито ъгли бяха изобразени бойни сцени, изпипани до най-дребния детайл. Нямаше плочица, по-голяма от половин сантиметър, но изображението на обсаден мравешки град беше също толкова ярко и живо, колкото на двамата бръмбарородни дуелисти, застинали във вечен поздрав в отсрещния ъгъл на квадрата. Оттатък мозайката, на безопасно разстояние, се издигаха трите реда каменни скамейки, а зад тях — стените, във всяка от които, по древна традиция, имаше отворена врата. Покривът отгоре беше конструиран от прозирни платна върху дървени подпори, каквито бяха повечето покриви в Колегиум напоследък.

— Споко — каза Салма с лека усмивка.

— Имате ли си изобщо истински богомолкочовеци при вас? — попита го Тиниса. Изглеждаше по-притеснена за Салма, отколкото за себе си преди малко. — Този тип е добър.

— О, имаме си — отвърна Салма и се ухили на противника си. — Имаме повече, отколкото се мотаят тук, в Колегиум. До гуша ни е дошло от богомолкоиди във Федерацията.

Пиреус и Салма тръгнаха от противоположни посоки към кръга и спряха току отвъд очертанията му. Развълнуван шепот премина през публиката — знаеха, че им предстои да видят зрелище, за което да разкажат в таверните срещу някоя и друга безплатна чашка. Стенуолд

остана поразен от приликата между двамата противници. Облечени в подплатени бойни жакети и стегнати на коленете бричове, със сандали и по една тежка бойна ръкавица, двамата млади мъже изглеждаха почти като роднини. Пиреус беше по-висок, с ръбатата телесна структура на богомолкоидите. Дългата му руса коса беше вързана на опашка, но правилните черти на иначе красивото му лице бяха загрозени от отпечатъка на лош нрав и избухливост. Ръкавите на бойния му жакет бяха срязани до лактите, за да се отвори място за костните шипове. Салма от своя страна беше тъмнокос и късо подстриган, със златиста кожа, разбил не едно и две момински сърца след пристигането си в Колегиум. Притежаваше грация, която не отстъпваше с много на вроденото изящество в движенията на богомолкоида. Дватамата стояха мълчаливо и се измерваха с поглед, единият намръщен, другият усмихнат, но това различие не заличаваше приликата помежду им.

Кимон си пое дълбоко дъх и протегна напред двата меча — и двата бяха дървени с тънко бронзово покритие, но всички присъстващи знаеха от личен опит колко боли, когато такъв меч попадне в целта си.

Кимон премести поглед от единия към другия състезател. Стенуолд знаеше, че старецът все още е действащ офицер в армията на града-държава Кес, която във всеки един момент можеше да го призове от престижния му граждански пост. Но старият Кимон вече двайсет години живееше далеч от дома си. И ето го сега, в белите роби на бръмбаророден вместо в броня. Изглежда, вече не му липсваха гласовете на неговия нравешки народ в главата му.

— Поздравете книгата — нареди Кимон. Пиреус и Салма се обърнаха към северния ъгъл на залата и вдигнаха дървените си мечове. Обектът на поздрава им беше прикрепен към стената — огромен меч между страниците на отворена книга от светло дърво. На отворените страници имаше релефен надпис: *Отдаденост* на едната и *Превъзходство* на другата.

— Часовник — каза Кимон и механичното устройство на стената срещу книгата се събуди със стон. Противниците застанаха лице в лице, а Кимон напусна кръга. Миг след като кракът му излезе от очертаванията на арената, двамата се хвърлиха един срещу друг.

Първият удар бе нанесен веднага. Двубоят едва беше започнал, когато Пиреус замахна с мълниеносна скорост — удар, който целеше

най-малкото да счупи носа на чужденеца. Салма се огъна назад, без да помръдва крака, и мечът на шампиона мина на сантиметри от лицето му. Явно Салма наистина беше виждал богомолкоиди в действие и преди.

А после започна истинската битка и за радост на публиката Салма моментално премина в нападение. Биеше се по всички правила на бойното изкуство, водеше с ръба на острието, краката му чертаеха геометрични фигури от дъги и внезапни напади по права линия. Свободната му ръка беше вдигната на височината на гърдите, готова да посрещне ударите на богомолкочовека. Всичко беше като по учебник, точно както го описваха в наръчниците по фехтовка, освен когато Салма не подхващаше нещо съвсем различно. Приклякване, страничен замах, кратко накъсване на ритъма, които си бяха негови, нещо от стила на неговия народ. Салма знаеше как се бият богомолкородните, а Пиреус никога не се беше дуелирал с човек водно конче преди. Това даде на принца предимство и му позволи да удържи офанзивата по-дълго от очакваното, но предимството му намаляваше от миг в миг. По всичко личеше, че Пиреус му е взел мярката.

А после, без предупреждение, без нищо в стойката или движенията, което да го подсказва, Салма се озова твърде близо до противника си, нос в нос едва ли не, буквално в прегръдката му, и — това всички го видяха — имаше един миг, когато Пиреус вдигна ръка с несъмненото намерение да разпори с костните си шипове лицето на чуждоземеца. Това би обезобразило Салма, би го ослепило дори, но в същото време би означавало да изхвърлят Пиреус от състезанието, да дисквалифицират отбора му и да го лишат от всичко, което той искаше да спечели. В този миг на колебание Салма вдигна меча си и перна леко тила на богомолкоида.

Разделиха се. Салма застана в края на кръга и се поклони на съотборниците си. Пиреус стоеше неподвижен като статуя, изпълнен с онзи характерен за расата му гняв, който гореше със студен огън и не угасваше никога. Всички знаеха, че Салма и съотборниците му ще съжаляват горко за стореното току-що, можеше да е сега или през следващата десетница, или през следващата година... но рано или късно щяха да се срещнат отново с Пиреус. Всичко в живота на богомолкоидите се подчиняваше на жаждата за мъст.

— Първият удар е за чуждестранния принц — обяви спокойно Кимон. — Поздравете книгата. Втори рунд. Часовник!

Оттам насетне нещата тръгнаха зле, разбира се. Пиреус не би позволил на гнева да подложи крак на умениято, а и вече познаваше стила на Салма. Салма танцуваше, приклякаше и отскачаше, но така и не успя да си върне инициативата, нито да удържи противника си на разстояние до изтичането на времето. Вторият удар в мача беше леко перване по рамото, който той едва усети, но въпреки това се броеше за докосване. Третият дойде, когато Салма блокира с ръкавицата, а богомолкочовекът използва силата на инерцията от отката и я насочи в удар по лакътя, от който цялата ръка на Салма изтръпна. По традиция богомолкоидите обичаха да се бият, а най-много обичаха да се бият срещу силни противници. Очакваше се да проявяват уважение към благородния противник, поне ако можеше да се вярва на всичките истории за чест и слава, които толкова обичаха да разказват. Но нищо подобно не присъстваше в поведението на Пиреус. Погледът му, когато Салма се хвана за ранения лакът, изразяваше единствено презрение и надменност. Но всичко това не можеше да прикрие истината. Може и да беше спечелил мача, но победата му в двубой не беше новина за Колегиум. Не, в таверните хората щяха да си разказват как Салма *пръв* е ударил богомолкоида и е принудил шампиона поне веднъж да се потруди за надницата си.

Салма се върна при другарите си, усмихнат въпреки болката.

— Справял съм се и по-добре, и по-зле — призна той. — Може би ти щеше да се справиш по-добре? — обърна се към Тиниса той.

Тя изкриви лице за миг, но после каза:

— Не съм виновна, че той се страхуваше от мен.

— Като стана дума — вметна Тото. — Чакат ни.

— Можеш ли да се справиш със Селадорис? — попита го тя. — Или с Адакс?

— Адакс ще избере мен, ако му се удаде възможност — каза мрачно Тото. — Ако трябва да съм откровен, предпочитам да се изправя пред него, отколкото пред паякоида. Не съм достатъчно бърз за такъв противник.

— Значи е решено тогава — заключи Тиниса, пренебрегвайки опитите на Че да се намеси в обсъждането. Паякородното момиче тръгна към кръга и посочи паякоида от противниковия отбор.

— Тиниса, повереницата на Трудан, ще се бие със Селадорис от Еверис — обяви Кимон и връчи мечовете на новите състезатели. — Поздравете книгата.

Беше кратка битка, на половината на предишния двубой. Още откакто влязоха в залата на Форумата, Тиниса обработваше Селадорис по нейния си начин, измерваше го с погледи и ровичкаше в ума му със своето Изкуство. Докато Пиреус и Салма танцуваха на арената, Тиниса беше държала паякородния под напрежение. И сега, когато младежът пристъпи напред, дори Че усети, че Тиниса му е взела страха. Не ставаше въпрос само за сексуалните обичаи на паякоидите — паякородните бяха добри дуелисти именно заради вродения си усет към мислите на другите, а Тиниса се отличаваше с особена бързина, която ѝ беше спечелила завидна репутация сред малките дуелистки къщи. Селадорис също не беше новак и техниката му не отстъпваше на нейната. Липсваше му обаче нейното умение да налага силата си. Когато пристъпи в кръга, той вече знаеше от мълвата, че е добра, а от погледа ѝ — че е по-добра от него. Тиниса беше спечелила още преди двамата да кръстосат мечове.

След броени минути вече беше отбелязала две преки попадения, като второто го подкоси и го изкара извън кръга. Разтеглила устни в студена усмивка, Тиниса се поклони изящно на Пиреус. Сякаш казваше: „Видя ли сега от какво се лиши?“. Зрителите я изпратиха с аплодисменти и одобрителни викове. Тълпата просто я обожаваше.

Тиниса се върна при съотборниците си. Тото вече се беше изправил, готов да поеме към арената преди още „Златната раковина“ да е оповестила втория си избор. Лицето му тежеше като изсечено, лице, което и в най-ведрите моменти си оставаше сериозно. От другата страна на кръга стоеше мравкородният. Говореше се, и не без основание, че мравкочовете най-много обичат да се бият със свои себеподобни, със свои братя от други мравешки градове. Но имаше нещо, което обичаха дори повече — да наказват мелези. Тото учеше във Великата академия със сирашка стипендия и в родословното му дърво имаше както мравкородни, така и бръмбарородни. Дори и в космополитния Колегиум за мелезите не беше лесно. В далеч по-суровия свят извън стените му полуродният произход често означаваше изгнание, робство или живот извън закона като последен пристан.

— Адакс от Тарк ще се бие с Тото — обяви Кимон и дори краткият начин, по който обяви участника от „Великолепните“, говореше достатъчно.

— Започва се — каза уморено Тото. — Време е да ме ступат.

Че го докосна по ръката, преди да е тръгнал към арената.

— Всичко ще бъде наред.

Той се усмихна пряко сили. Салма го изчака да се отдалечи, преди да подхвърли:

— Ще го ступат и още как.

— Несъмнено — съгласи се Тиниса.

— Я престанете. Откъде сте толкова сигурни? — попита Че.

Салма махна лениво със здравата си ръка.

— Мила моя, харесвам този малък полубръмбар и не се съмнявам, че се справя страхотно със... — още един вял жест — ... със занаятчийството, но в боя не го бива особено.

Тото се изправи срещу Адакс от Тарк. Мравкородният му противник беше по-висок, широкоплещест като Тото, но по-слаб като телосложение. Приличаше на истински войн като всички мравкоиди. Всеки мравкороден се учеше да държи къс меч в ръка още от петгодишна възраст, а малчуганите им растяха под влиянието на всеобщия войнски ентузиазъм наоколо.

„Което означава, че мога да го надхитря“ — реши Тото. Кимна отсечено на Стенуолд, докато Кимон им връчваше мечовете. За него беше особено важно именно Стенуолд да го види в благоприятна светлина и с малко късмет да погледне отвъд обстоятелствата на произхода му.

— Поздравете книгата — потрети Кимон, отстъпи назад, после викна напевно: — Часовник!

Адакс нападна мълниеносно и го перна в рамото. Ако закъснялата реакция на Тото се беше забавила още миг, щеше да го уцели не в рамото, а в главата. Чу как Кимон въздъхва.

— Първи удар за Адакс от Тарк — обяви церемониалмайсторът. — Часовник!

Тото се изтегли бързо от обсега на мравкородния, защото знаеше, че противникът му ще опита същия ход, както и стана. Адакс продължи да напада и между ударите му не се отваряше никаква пролука за контраатака, но Тото и не търсеше такава. Можеше

единствено да се отбранява, отстъпвайки в плавна дъга по периметъра на кръга, следван неизменно от Адакс.

„Надхитри го“ — повтаряше си мрачно полуродният, но време за стратегическо планиране нямаше. Адакс изглежда беше решил да го изтощи — редуваше не повече от пет-шест различни атаки, но ги изпълняваше бързо и неизменно в целта. Лицето на мравкоида беше застинало в изражение на неприязън още в началото на двубоя. Тото разбра, че следващият удар щеше да бъде нанесен с цялата сила на противника, сила, която съвсем не беше за подценяване. Въпреки това успяваше да държи мравкородния на достатъчно разстояние от себе си, минимално, но достатъчно. Винаги се оказваше на една крачка подалеч от необходимото или пък мечът му съумяваше да парира поредния удар в последния момент, а часовникът отброяваше неумолимо оставащото време и тиктакаше все по-бавно, което влудяваше разпалилия се Адакс. Мравкоидът не беше склонен да се лишава от точки.

Тото си даваше сметка, че Адакс ще пробва нещо зрелищно в последния момент, както и че самият той няма какво да предложи в отговор. Но въпреки това удържаше. И удържаше. Парираше тромаво, но сигурно. Стоеше стабилно на краката си, а Адакс започваше да се вбесява.

Тото изписа небрежна физиономия на лицето си и продължи да се отбранява. Имаше едно предимство пред Адакс — който и незнаен предтеча да му беше предал бръмбарска кръв, му беше предал и издръжливостта на расата си. Адакс го нападеше непрестанно и енергично вече цяла минута и по челото му започваше да избива пот.

„Само ако мачовете продължаваха по-дълго, можех да парирам ударите му, докато не пукне от изтощение.“ Тото се ухили внезапно при тази мисъл и самообладанието на противника му се срива.

— Бий се, робе! — изсъска гневно Адакс, мечът му застина за миг и Тото, без да го е планирал предварително, перна противника си през лицето толкова силно, че арогантният мравкороден се завъртя и падна на земята.

Тото едва не изпусна меча си, защото по лицето на Адакс имаше много кръв. За миг се уплаши, че е обезобразил другия мъж за цял живот. Когато Адакс вдигна глава, стана ясно, че носът му несъмнено е

счупен, и Тото се запита дали същото не е сполетяло и скулата му. „Ударих го много силно.“

— Времето свърши! — извика Кимон. Забавящото се тиктакане на часовника беше спряло окончателно с легендарния силен звън, който всеки дуелист познаваше до болка. Мачът беше свършил.

— Не! — процеди през зъби Адакс с гъгнещ глас.

— Времето свърши! — повтори Кимон. — По един удар за всеки, значи резултатът е равен, харесва ни или не. И ако позволите да добавя, това беше, поне в по-голямата си част, най-скучният дуел, който съм виждал от години.

Въпреки това Тото не можа да сдържи усмивката си. Не му пукаше особено, че Кимон не го харесва. Важното беше, че не е загубил. Погледна към съотборниците си.

— Внимавай! — извика предупредително Тиниса и в същия миг нещо го връхлетя и той политна извън очертанятията на кръга. Озова се сред зрителите, кажи-речи в скута на някаква бръмбарородна матрона, която проточваше трескаво врат да види какво става на арената. Адакс лежеше в средата на кръга с една ръка на подбедрицата си и с другата на тила. Кимон стоеше спокойно до него с дървен меч в ръка.

Адакс го беше нападнал след официално обявения край на двубоя, осъзна Тото. Подобно поведение беше в разрез с правилата и духа на състезанието и ако жертвата не беше презрян мелез като него, вероятно целият отбор на провинилия се щеше да бъде дисквалифициран. Иниго Палдрон вече припкаше да поднесе мазните си извинения и Тото беше сигурен, че до дисквалифициране няма да се стигне. Тръгна към съотборниците си със слабата утеха, че в погледа, с който Кимон го бе стрелнал преди малко, се четеше известно уважение. Адакс беше от Тарк, съобрази Тото, а Кимон — от островния град Кес, така че не беше изключено старецът да е посрещнал с известно задоволство унижението на отколешен враг.

— Не беше зле за един недоучил майстор на бойлери — поздрави го Салма, когато Тото се върна при тях. — Беше го планирал предварително, нали?

— Нещо такова. — Тото кимна към Тиниса. — Благодаря, че ме предупреди.

Тя вдигна вежда, после сви леко рамене. Тото не беше сигурен какво иска да му каже — че следващия път няма да е там, за да го

предупреди, или че вече е един от отбора. Тиниса винаги го караше да се чувства особено тромав и грозен и той отдавна беше решил да избягва доколкото е възможно вниманието ѝ.

Седна до Че.

— Как беше?

Тя го погледна недоумяващо.

— Какво?

— Добре ли се справих? — поясни Тото, после си даде сметка, че тя не е следила внимателно мача му. Което беше разбираемо — мислела е за собствения си предстоящ двубой. Племенникът на Палдрон вече заемаше мястото си от другата страна на кръга.

— Той май е по-малък и от тебе, а? — каза насърчително Тото.

— И изглежда дървеняк — добави Салма. — Ще го глътнеш на една хапка, така че скачай и му виж сметката.

— А и е в отбора единствено заради чичо си — заяви Тото, после съобрази каква глупост е казал и сведе засрамено очи. Беше засегнал неволно Че, нищо че тя отчаяно се опитваше да го скрие.

„Заради чичо си — мислеше си тя. — Е, напоследък това е често срещано явление.“ Погледна към собствения си чичо, в чийто дом живееше вече десет години. Повече от чичо, но по-малко от баща, а и тя така и не бе съумяла, нито бе имала правото да монополизира цялата му обич. Понякога Стенуолд Трудан беше труден човек — очакваше толкова много от племенницата си, а никога не признаваше докрай усилията ѝ. Нито в учението, нито в занаятите, нито, разбира се, в боя... и ето я сега тук...

„Обикновена игра. Спорт за забавление.“ Вярно, градът беше пощурял по спорта сега, само десетница преди началото на Игрите, но за студентите в Академията тези дуели бяха просто начин да убият приятно времето. Нямаше значение дали ще спечели, или ще изгуби. Важното беше да участва.

Само дето сега всичко зависеше от нея. Ако Тото беше загубил двубоя си, то „Великолепните“ можеха да се надяват в най-добрия случай на равен резултат. При равен резултат всеки отбор излъчваше свой поборник за последен решителен двубой, поборникът на „Златната раковина“ несъмнено щеше да е Пиреус, който несъмнено щеше да победи, така че и да спечелеше Че, и да загубеше, крайният резултат щеше да е един и същ. Сега обаче, след влудяващото

равенство на Тото, победата или поражението зависеха само и единствено от нея.

Че зае мястото си срещу Фалгър Палдрон. Той беше малко по-висок от нея, тъмнолик млад бръмбароид с юношеска тромавост в движенията. Не е боец, реши тя.

„Не че аз съм.“ Тя беше момиче с къса коса и закръглена фигура. Не притежаваше нито изяществото на богомолкородните, нито прецизността на мравкочовеците, нито триковете на паякоидите. Тя беше едно достойно за съжаление момиченце с безумното име Челядинка и не я биваше нито в спорта, нито в дуелите, нито в нищо изобщо.

— Поздравете книгата! — излая Кимон и Че осъзна, че вече държи меч в ръката си. А зад нея съотборниците ѝ несъмнено следяха всяко нейно движение.

3.

Започнаха да мърморят и пъшкат, когато той се качи на трибуната. Търговци на средна възраст, старите преподаватели от Академията, мъже и жени в бяло, настанили се удобно по редовете от каменни скамейки на Амфиофоса. Някои си шепнеха на ухо, подписваха споразумения и сключваха сделки. Един възрастен преподавател, глух като пън, преглеждаше тестовете на свои студенти и цъкаше силно с език при всяка грешка. Стенуолд ги гледаше и униваше все повече.

„Сърцето на културата — каза си той. — Чудото на цивилизования свят. Демократичното Събрание на Колегиум. Дайте ми хиляда мравкородни наемници и ме оставете да командвам вместо да умолявам, както правя тук. Тогава бихме могли да постигнем нещо!“

„Но тогава бих бил същият като осородните, по всичко освен по име. Затова борбата тук и сега си струва.“ Плъзна поглед по отегчените им, разсеяни физиономии, белязани от богатство, съперничества и корпоративни интереси.

— Знаете защо съм се изправил тук и говоря пред вас, точно днес от всички дни.

Последва вълна от мърморене, но без открити подигравки. „Хайде, свършвай по-бързо“ — сякаш казваха те.

— И преди съм заставал тук — продължи Стенуолд, — както добре знаете. Заставал съм толкова често, че всеки от вас е чувал поне веднъж онова, което имам да кажа. Не съм голям музикант. Песента ми е все същата.

— Не може ли просто да си прочетем за домашно някоя от предишните ти речи и да си спестим следобеда? — извика някой и предизвика всеобщ смях.

— Ако смятах — сопна се Стенуолд, достатъчно високо, за да надвика смеха, — че поне един от вас би го направил или че някога се е вслушал сериозно в думите ми, може би изобщо нямаше да сме тук сега и да се измъчваме взаимно! — Те го зяпнаха изненадано. Думите

му бяха груби, а членовете на Събранието не бяха свикнали да ги навикват от трибуната. Той оголи зъби, сети се пак за мравкородните наемници, после продължи да ги притиска: — Боя се, че едва ли ще имате възможност да изтърпите още много от моите речи, колеги. Виждам едно бъдеще, в което никой от нас не ще има свободата на подобни любезни дебати. Кълна се в живота си, че когато прогнозата ми се сбъдне, няма да застана пред вас, за да ви напомня, че съм бил прав. И няма да има нужда, защото всички вие, до последния, ще помните, че съм ви предупредил.

Недоволното мърморене се надигна отново, но Стенуолд продължи въпреки това, с глава напред през шумотевицата като тарана, който беше разбил портите на Мина.

— Преди четиринадесет години — извика той — се изправих за пръв път пред вас, тогава дори не бях преподавател в Академията, а само загрижен занаятчия, който вярваше, че има нещо важно да ви съобщи. Колко отдавна изглежда това сега! Разказах ви за един народ на изток, войнолюбив народ, който тормози съседите си. Разказах ви за градове, чиито имена бяха познати на някои от вас, на онези от вас например, които въртят търговия в Хелерон. Градове като Мейнис, Сзар, Мина. Не градове от Равнините, вярно, но не и безкрайно далеч от дома. Градове, поробени от една империя, така ви казах, а вие ме изслушахте учтиво и попитахте какво общо има това с нас. Чужденците непрекъснато воюват, така казахте, и оставихте мъжете и жените в Мейнис, Сзар и Мина да превиват врат в ярема на робството и военната повинност, оставихте ги, без да пролеете и сълза.

Слушателите въздишаха и мърдаха изнервено. Говорителят на Събранието, старият Линео Тадспар, му даде знак да приключва побързо. Беше позволил на Стенуолд да се качи на трибуната само заради доброто старо време и сега явно съжаляваше за решението си.

— Преди осем години ви казах, че Империята е започнала нова война, война с невидан мащаб. Че води война с нашия северен съсед, Федерацията на водните кончета. Разказах ви как армиите на осоидите вече са избили стотици и хиляди невинни и продължават да сеят опустошения. Сигурно си спомняте какъв отговор получих от вас тогава.

Направи пауза, давайки им шанс да се върнат назад, и забеляза негодувание у някои и липса на интерес у други. Самият той

прекрасно помнеше въпросния отговор, макар да беше забравил кой от всичките тлъсти и арогантни търговци го беше изрекъл. Думите звучаха и до днес в главата му, достатъчно остри, за да го наранят.

„Майстор Трудан пак е дошъл да ни тормози с неговите осоиди — беше заявил тлъстият от името на всички. — Казва, че пак водели война. Това си е тяхна работа. Когато мравкочовеците от Кес стоварят войска на брега и поемат към стените на Тарк, Колегиум не се намесва. И защо да се намесваме? Някои раси са войнолюбиви и редовно се нападат помежду си. Майстор Трудан твърди, че трябвало да се боим от тях, защото били империя, а не обикновен град-държава, и така се опитва да ни пробута семантика. Ако богомолкородните от Фелиал решат да се нарекат «империя», значи ли това, че ние трябва да ги нападнем с меч и стрели? Едва ли, при все единичните им провокации към нас.“

Последното предизвика тих смях. Стенуолд го помнеше като да е било вчера.

„Майстор Трудан ни казва освен това, че осоидите са нападнали Федерацията — бе продължил магнатът преди осем години. — Аз пък казвам, какво от това, нека си ги нападат! (Силен смях и ръкопляскания.) Какво изобщо знаем за тази Империя освен истеричните твърдения на майстор Трудан? Знаем, че са Умели също като нас. Знаем, че са съградили силна държава от много раси без помен от вътрешното напрежение, което разкъсва собствените ни Равнини. Трябва ли ние, които уж ценим цивилизацията над всичко, да ги презираме заради техните постижения? Знаем, че търговците им търсят нашите стоки. Онези от нас, които търгуват в Хелерон и Тарк, знаят, че осочовеците са склонни да купуват скъпо и да продават евтино, когато няма друг начин. (Смях.) Какво знаем за Федерацията, от друга страна? Знаем, че не приемат нашите емисари, че забраняват на летателните машини да навлизат в тяхна територия, че нямат нито занаятчии, нито инженери, нито някаква наука изобщо, само изостанало общество от прегърбени над ралото селяци. Знаем също, че не искат да имат нищо общо с нашите търговци, че по-скоро биха оставили зърното да изгние на полето, отколкото да го продадат. Знаем всичко това, но знаем ли какво е причинило враждата между тези два толкова различни народа? С какво са заслужили хората от Федерацията

нашата любов, че да се обърнем сега срещу осоидите, които са ни като братя в сравнение с тях?“

И като гледаше сега същите тези изражения на раздразнение и безразличие, и като се спомняше казаното преди осем години, Стенуолд си помисли: „Само си губя времето тук“. Затова продължи, тласкан от чиста злоба, така че въпреки обещанието си един ден да заяви: „Казвах ви аз.“

— Колеги — поде отново Стенуолд и те се умълчаха, защото нещо в гласа му изглежда ги беше докоснало, някаква нечута досега нотка на искреност в тона му. — Колеги — повтори той, — чуйте ме. И преди съм се изправял пред вас и преди съм ви говорил и вие винаги сте пренебрегвали думите ми. Чуйте ме сега — продължителната война на Империята с Федерацията свърши. Осите плуваха в кръвта на водните кончета толкова дълго, че дори огромната Федерация стигна до края на силите си и се видя принудена да подпише капитулация, според която три княжества минават в имперски ръце, а тази част от Федерацията се равнява по площ на четвърт от Равнините. Дали Империята е оставила оръжията и е хванала плуга? Дали се е обърнала към книгите и познанието, или се е заела да подобри живота на бедните и безправните?

Гледаше ги и чакаше, чакаше и ги гледаше, докато някой не се обади:

— Сигурен съм, че ти ще ни кажеш, майстор Трудан.

— Не! — викна внезапно той. — Не, вие ми кажете! Вие, с вашите търговски интереси в Хелерон, вие ми кажете колко меча сте изковали за Империята! Разкажете ми за арбалетните стрели, за огнепраха, за резервните части за автовозила и двигатели, за конструкторските планове на летателни машини, за резервоарите с гориво и летателен газ, които сте им продали на високите си цени! Разкажете ми за хората, с които сте говорили за пари, но никога не сте ги попитали за какво са им такива огромни запаси от оръжие! Защото Империята не е като град-държава на мравкоиди, където всички граждани могат да нарамят оръжие и да се бият при нужда, без значение дали са войници, фермери или занаятчии. Империята е огромна и всички мъже са войници и нищо друго. Работата, реколтата, занаятите — всичко това се върши от техните роби. В Империята няма мъж, който да не е войник в армията ѝ, а какво биха могли да правят с

такава гигантска сила освен да я използват по предназначение? Отворете си очите, вие търговците и вие учените глави, и ми кажете накъде би могла да потегли такава сила сега, накъде, ако не към Равнините?

— Аз мисля — прекъсна го говорителят, старият Тадспар, — че е време да ви спра именно на този въпрос, майстор Трудан. Щом ни задавате подобна гатанка, редно е да ни дадете възможност да отговорим. Е, колеги, майстор Трудан ни хвърли тежка ръкавица в лицата.

— За пореден път — обади някой анонимен остроумник, но Тадспар вдигна рязко ръка.

— Колеги! Проявете уважение, моля. Ще вдигне ли някой ръкавицата? — попита той и отстъпи назад, когато един от представителите стана и тръгна към трибуната.

— Майстор Трудан е майстор на добрия спектакъл, не мислите ли? — Мъжът, взел думата, се казваше Хелмес Бройлър, но на негово място можеше да е всеки друг. Изчака мълчаливо Стенуолд да заеме мястото си, като се усмихваше с безкрайно търпение на бунтовния преподавател по история. — Чудя се какво ли бихме правили без него, наистина. Съвещанията ни биха се лишили от най-големия си извор на неопитомено въображение. — Думите му предизвикаха учтив смях, който той прие с кимване и продължи: — Да, да, Империята. Всички знаем за Империята, пък било и само заради истеричните речи, с които майстор Трудан ни забавлява вече близо две десетилетия. Осойдите безспорно са жизнен и енергичен народ от варвари. Вярно е също, че в последните години отбелязаха значителен напредък по пътя на цивилизацията. Имат си правителство, данъци, дори собствена валута, макар че търговците им все още предпочитат да търгуват с нашата. — Още смях, най-вече откъм търговските магнати. Бройлър се хилеше широко. — Няма спор, че са имали известни несъгласия със съседите си — добави той. — Но кой не ги е имал? Помня добре как войските на Век се изсипаха пред портите ни, повечето от вас също го помнят. Колцина от вас искаха да поведат отряд войници към *техния* град и да им дадат добър урок? Знаем, че не бях единственият, и може би сбъркахме, че не го направихме. Империята го стори обаче. Изправени пред войнолюбиви съседи, които заплашват разцъфващата им култура, те защитиха правото си на съществуване със сила. Можем ли да ги

виним? Нямахте да пращат емисарите си при нас сега, ако бяха позволили на съседите си да погазват грубо собствените им граници. — Бройлър поклати тъжно глава. — Колкото до Федерацията и тяхната война... какво знаем всъщност за причините? Единствено благодарение на географията на нас в Равнините ни е спестено съмнителното съседство с тази огромна и мълчалива държава. Ако Федерацията, със своите несметни ресурси, ни погледне с лошо око, какво ще правим? А и обичайното им поведение, намусено и невъзприемчиво, не ни дава представа дали изпитват към нас друго, освен пренебрежение и студено безразличие. И ако осойдите са изкопчили победа и мирно споразумение от една толкова могъща държава, то ние следва да ги поздравим, а не да ги осъждаме. Не се съмнявам, че желанието им да изтласкат Федерацията е било породено единствено от факта, че подобно огромно държавно формование до самите граници на Империята е повод за сериозни тревоги.

На лицето му се изписа смес от досада и раздражение.

— Майстор Трудан — продължи той — твърди, че Империята е тръгнала срещу нас. — Надянал си беше крайно сериозна физиономия, която негласно приканваше публиката към смях. — Разказва ни за страшните им армии, за огромния брой войници, за сериозното им въоръжение и уменията им на бойното поле. Фактът, че е трябвало да опазят младата си държава от враждебни външни сили, явно не е достатъчен да убеди майстор Трудан, че наличието на подобна армия може да се обясни с чисто отбранителни нужди. — Бройлър удари гневно с ръце по катедрата. — А сега бил дошъл нашият ред, така се твърди! — викна той. — Ужасните осочовеци идват към Равнините? Ами, да, идват. Разбира се, че идват. Идват с пратеници. Идват с търговия и с протегнатата ръка. Преди три години между Империята и Съвета на Хелерон се сключи договор, който се спазва и от който всички са доволни. След броени дни представителите им ще бъдат тук, за да подпечатат с официален документ отношенията между Империята и нашия велик град, точно както го направиха с Хелерон. Империята разбира централната роля, която Колегиум играе в нашите неспокойни Равнини. Искат да ни опознаят по-добре, да търгуват с нас и да се радват на същото благоденствие. Нищо чудно да потърсят напътствия от нас, така както млад студент идва в Академията, за да почерпи от знанията на мъдър учител. — Лицето му, ръцете му, всичко

в него молеше да го разберат. — Някой от вас чел ли е Железния договор? В библиотеките ни има негови копия и аз ви моля да го погледнете. Този документ утвърждава автономията и приятелството между Империята, от една страна, и Хелерон и Колегиум, от друга. С ясни думи постановява, че военната им сила следва да бъде използвана за защита на придобитото, а не за придобиване на повече, отколкото им е необходимо.

— Да, така пише — прекъсна го Стенуолд въпреки трескавите жестове на Тадспар. — А междувременно те трупат оръжие и войски, а ние, заслепени от празния им подпис, им позволяваме да го правят!

— О, да, те имат войници и армии, майстор Трудан — отвърна Бройлър, — но не биха ги обърнали срещу нас, освен по една-единствена причина! Освен ако някой тукашен глупак не насъска гражданите и Събранието срещу тях! Освен ако не ги посрещнем с мечове вместо с приятелство! Майстор Трудан иска да оправдае глупавите си пророчества, като ни настрои враждебно срещу хора, които търсят единствено нашето признание и подкрепа!

Стенуолд скочи на крака и Бройлър млъкна сащисано. Майстор Трудан тръгна към трибуната и за миг ораторът се сви сякаш се боеше, че ще бъде ударен.

— Моля колегите да ме извинят — каза Стенуолд. Говореше тихо, но пък този път нямаше с кого да се надвиква. Цареше пълна тишина. — Бих искал да остана и да изслушам докрай аргументите ви, но по някаква причина внезапно се почувствах зле.

4.

Салма пишеше писмо. Отвикнал беше от тази дейност. Не защото хората в Колегиум нямаха навика да пишат писма. Напротив, образованите средни класи постоянно си изпращаха съобщения, анекдоти, покани и политически памфлети. Всъщност, именно досадното им изобилие го беше отблъснало от писането. В родната му Федерация хората се занимаваха сериозно с писане, изучаваха калиграфия дори, но най-вече се интересуваха от мисълта зад писаното слово. Пък и писмото до вкъщи вече не беше лесна задача — като да изпратиш слуга през няколко улици или да пратиш някого до гарата и летището. Сега на Салма щеше да му струва доста, ако искаше писмото да стигне където трябва.

Плъзна поглед по написаното.

До високоуважавания принц-мажор Фелипе Шах,
княжество Рох, двореца в Суон Рен

В името на прескъпата ни Федерация и самия монарх, и воден от обичта и близостта, породени от рождения ми дълг, и почитанието, което изпитвам към Вашето семейство.

Съдбата беше благосклонна към мен и в този град на странници аз открих човек с цели и мислене, подобни на моите, който провижда с поглед ясен като нашия там, където други биха свели очи пред блясъка на зората, и на това основание го приех за свой ментор.

Той е човек любознателен, особено за нещата там, където слънцето изгрява, и има мнозина, които отговарят на въпросите, които той задава. На самия мен ще бъдат зададени въпроси, както и на неколцина други, мои приятели.

Което означаваше, че хитрият старец знае какво къкри на изток и че навярно е единственият в Колегиум, който си дава сметка за опасността. Означаваше също, че иска Салма да му стане агент и че той няма нищо против. Мислел си беше, както и всички останали, че когато заеме мястото си в прехвалената им Академия, ще заседне задълго в калта със стадо примитиви. Но ако майстор Трудан открие в сърцето си вдъхновение да му даде меч и да го прати срещу Империята, то той би приел с радост.

Търсете ме в тъмните места. Ще си спомните мрака, който падна, когато нашата братовчедка Далес изгуби пътя си. Там ще намерите и мен, на зазоряване.

Салма помнеше Фелипе Далес. Тя олицетворяваше всичко, за което си мечтаеше той — войн от бойния елит, цялата в броня. Четири години бяха минали от падането на княжество Права. Оцелелите разказваха, че в последната битка Далес надминала себе си.

Препрочете писмото си и се намръщи, забелязал грешката в метафорите — едно и също нещо сравняваше ту с мрак, ту със зора. Нямах ли осочовеците поне веднъж да нападнат от запад, заради поетичното разнообразие, ако не друго. Какво пък, ако нещо може да се напише просто, значи не си струва да го пишеш.

От своето изгнание ви пращам този знак за почитта си — от мен, принц-минор Салме Диен.

Завърши името с къдрава заврънкулка, която се получаваше толкова добре с пачето перо. Знаеше, че бръмбароидите биха сметнали писалото му за старомодно, но така и не свикна с техните сложни резервоарни писалки. Щом монархът на Федерацията използваше хитинова писалка, кой беше Салма, че да иска повече?

— Готов съм — каза той и миниатюрната фигурка до вратата пристъпи напред. Чакала го беше близо час, докато той съчини писмото, без да мрънка и да се оплаква, рядко и достойно за уважение

качество, особено в град като Колегиум, където всички вечно бързаха и юркаха околните.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита я той. — За повечето хора в този град родината ми е само име от книжка с приказки.

Мухородната, изправена в целия си ръст, почти нямаше нужда да вдига глава, за да срещне погледа на седналия Салма. Беше тънка млада жена със синьо-сивкава кожа, семпла черна туника и кръглата значка на своята пощенска гилдия.

— Всъщност, ваше височество, гилдията има клонове както в Дrame Йо, така и в Шон Фор, а оттам лесно ще намеря пътя до Рох.

Салма сгъна писмото и го запечата с кръгло парче маджун, което притисна с нокът, оставяйки стилизиран полумесец в податливата субстанция. Изглеждаше измамно просто, но Салма знаеше, че всеки фалшификатор би се изпотил, опиташе ли да имитира прецизно стила му.

— Не вярвам да пратят отговор — каза той на мухородната. — А и да пратят, едва ли ще ме завариш тук, когато се върнеш.

Мухородната взе запечатания свитък и се поклони леко. След миг вече беше на прозореца, а после изчезна — крилцата ѝ изпърхаха скорострелно и дребната ѝ фигурка се стопи в небесата.

Салма си пое дълбоко дъх. С изпращането на писмото беше поел по път, от който нямаше връщане. Но пътуването му поне нямаше да е самотно. Тази мисъл извика усмивка на устните му и той реши, че е време да се поглези с едно от любимите си занимания — да иде и да се позаяжда с Тиниса.

На врата се почука дръзко и по специфичния ритъм Тиниса разбра, че е Салма, дошъл да я търси, защото му е доскучало. Не скочи да му отвори. Стоеше пред огледалото и се чудеше дали да го пусне, или да се направи на глуха. Обикновено я търсеше от скука и това я дразнеше. Тиниса никога не оставаше без обожатели, те идваха при нея с подаръци, с цветя, с някоя дрънкулка или бижу, понякога с открадната добра поема или саморъчно написана лоша. Салма я търсеше само защото в компанията ѝ му беше забавно, а това в крайна сметка не беше същото.

Но именно затова ѝ беше толкова интересен, даде си сметка тя. Защото беше неподатлив на хубостта ѝ, на усмивчиците и номерцата ѝ. А и беше принц на всичкото отгоре. В Колегиум имаше предостатъчно синове на тактици и наследници на индустриалци, на едри търговци, на учени или на стратегии. Но никой от тях не беше принц. В Равнините принцове нямаше.

Облечена беше с любимата си копринена роба, която се спускаше от гърлото и оставяше раменете ѝ голи — дреха, подходяща за личния будоар на една дама. Много мъже биха платили висока цена за привилегията да я видят в такова облекло, но Салма щеше да нахълта, да се метне право на дивана и изобщо нямаше да забележи тоалета ѝ.

— Ох, хайде влизай, щом трябва — извика тя, като се постара в тона ѝ да прозвучи раздражение от неканената му поява. Сигурно би трябвало да е доволна поне от това, че принцът все нея търсеше за разтуха от сивото всекидневие, но тази мисъл не я утешаваше особено. Не е като да не си падаше по момичета. Можеше да избира сред почти всички студентки в Академията и го правеше най-редовно. Към нея обаче... беше различен.

Той отвори вратата, спря на прага да връчи наметката си на многострадалния слуга на Стенуолд и каза, облегнат на касата:

— Виж ти, недовършено произведение на изкуството. Продължавай, продължавай. Винаги съм обичал да гледам художниците по време на работа.

Тя се усмихна накриво и се обърна да го погледне. Реакцията му не оправда докрай очакванията ѝ, но Салма все пак трепна изненадано, преди да се овладее.

— Срамота — каза той. — Как се сдоби с това чудо?

Тиниса докосна синината, която тъмнееше на лявата ѝ скула почти до брадичката.

— Ти си умният чужденец, който познава обичаите ни по-добре и от самите нас, Салма, така че ти ми кажи.

Той завъртя театрално очи.

— Не си го направила.

— Не съм ли? Как тогава съм се сдобила с това, ваше княжеско височество? — попита Тиниса и се обърна към огледалото. Беше паешка изработка. Най-хубавите огледала винаги бяха паешка изработка. Не че занаятчиите в Паешките земи се отличаваха с някакво

превъзходство в уменията, по-скоро знаеха към какво се стремят клиентите им. „Понеже обичат да се наслаждават на собствения си образ също като мен.“

— Пиреус. — Салма влезе най-последно в стаята и се хвърли на дивана.

— Казах ви, че искам да се бия с него — потвърди тя. На тоалетката пред нея имаше пълен комплект гримове, всичките паешко производство, от отглеждането на растителните съставки до обработката и смесването им. Тиниса бърсна деликатно тук-там по лицето си, първо с една четчица, после с друга.

— И?

— И казах същото и на него. Че искам дуел. А той ми се изсмя. Изглежда ме отвисоко, както го правят богомолкоидите. Един вид не съм му на висотата, защото съм паякородна. Достойна съм единствено за презрение, низше същество, срещу което би се погнушил да извади мечата си.

— Той каза ли го всичко това?

— Е, нямаше нужда да го казва всичкото с думи. Знаеш как е. Надменно говедо. Но и аз не му останах длъжна. Прочети две изречения и млъкна. А когато аз казах каквото имах да кажа, се съгласи да се срещнем във Форума.

— И срещата ви очевидно е минала добре — отбеляза сухо Салма. Тя го изгледа през рамо.

— Победи ме. Победи ме с два на нула удара — призна тя. — Имам още една синина на хълбока, по-малка от тази, но с прекрасна окраска, прилича на разноцветен букет. Мога да ти я покажа, ако искаш? — Тя наклони глава с преиграно кокетство.

Салма сви безразлично рамене. Чертаеше разсеяно с пръст фигури по стената.

— Не съм лечител — каза с мила усмивка, — но ако искаш... И какво? Или наистина си си въобразявала, че можеш да го победиш?

— Исках да видя дали мога да го накарам да се бие сериозно, Салма. Това беше целта. И това... — тя прокара друга четчица по синината на лицето си. — Това е медал за битките, които ще вода тепърва.

— Паешки битки.

— Твоите хора не играят ли тази игра, Салма?

Този път го хвана и той се засмя.

— Е, може и да я играем, но никой не я играе толкова добре, колкото паякородните. И това важи дори за паякородна, отгледана от бръмбароиди. Сигурно е нещо в кръвта ви.

— В кръвта и в Изкуството — съгласи се тя. — Трябваше да разбере. Сега, след като Стенуолд ми обясни всичко, на мен и на всички ни, трябваше да разбере, за да съм сигурна в себе си.

— За госпожица със синина, голяма колкото езерото Сидерити, определено изглеждаш сигурна в себе си.

Тя обърна отново гръб на пудрите и гримовеите и разкри пред Салма едно свършено, недокоснато лице.

— Каква синина? — попита със сладко гласче. — Пък и с Пиреус пак ще се срещнем и тогава ще го победя. Не само богомолкочовеците са злопаметни.

Челядинка Трудан, по-позната като Че, медитираше. Стая за медитация имаше във всяка що-годе голяма колегиумска къща, а в победните квартали на града за целта на мълчаливото общение бяха издигнати обществени сгради. Ако беше отишла в нравешкия град Век, на мили надолу по крайбрежието, би открила огромни ехтящи зали, пълни мъже, жени и много деца, всеки потънал в общение с безкрайното. В земите на богомолкоидите, във фортовете Етерион и Нетион, дълбоко в лесовете имаше полянки и горички, където никой никога не вадеше меч, където единствено съзнанието танцуваше на воля.

Не ставаше въпрос за богове. Като добре образована девойка, Че познаваше теорията. Дори в Лошите стари дни отпреди революцията не е ставало въпрос за богове. Много отдавна, когато предците им били лековерни роби на магьосници шарлатани, не е имало нито идоли, нито олтари. Въображаемите духове и сили, в които вярвали молецородните господари, били призовавани, подчинявани и контролирани — било религия, но не и преклонение.

Медитацията беше различна от онова древно шарлатанство. Никой не се съмняваше във важността ѝ. Неоспорими доказателства имаше навсякъде около тях. Медитацията беше Изкуството на предците, основополагащата сърцевина на насекомородните. Дали

беше медитацията, която помагаше на мухородните да летят и на мравкоидите да четат мислите си; или медитацията, която правеше богомолкочовеците бързи, а паякородните — хитри, съзерцанието така или иначе беше Изкуството, което живееше във всеки един от тях и чакаше да бъде отключено.

Челядинка Трудан никак не я биваше в медитацията. Не защото беше бавна, тъй като бавността ѝ по-скоро би помогнала. Напротив, имаше бърз ум, който твърде бързо се отегчаваше от бездействието. Едва достигнала някакво ниво на съзерцание, умът ѝ хукваше по друга пътека и я оставяше да мига омърлушено в познатата стая. Точно както сега.

Дуелът във Форумата не беше помогнал. По-лошо дори, споменът за него сигурно щеше да я преследва до края на дните ѝ. Затвореше ли очи, вместо да открие покой, тя виждаше Форумата на умелите. И Фалгър, който стои срещу нея, стиснал твърде силно меча в едната си ръка. Глуповато на вид хлапе и не особено атлетично. Слаб противник, когото би трябвало да победи с лекота.

Всички погледи бяха съсредоточени върху нея и усещането беше ужасно. За разлика от Тиниса, Че мразеше да е в центъра на вниманието. Но не заради публиката се бе смутила толкова, а заради съотборниците си, чиито погледи дълбаеха дупки в гърба ѝ. И най-вече заради чичо Стенуолд, защото отчаяно искаше да му докаже, че я бива в това.

А уж се опитваше да медитира. Че събра разхвърляните си мисли и ги смете под килима. Не беше нещо, което да я затрудни, нали така? Повечето хлапета започваха на осем-девет години и му хващаха цаката бързо. По целия свят бръмбарородни мъже и жени, а и хора от всичките раси на човечеството, седяха с кръстосани крака на земята като нея и отваряха съзнанието си за своя идеал. Примитивните хора може да са имали своите богове, а Лошото старо време е имало тотеми и духове, но разумните мислители на нейната раса бяха изказали концепцията за Идеалната форма. Всички идеи, казваха те, притежават своето съвършено теоретично изражение и Че се опитваше да поведе съзнанието си към формата на Идеалния бръмбароид. Сънародниците ѝ от целите Равнини и отвъд си бяха представяли Идеала, бяха го проучвали и усъвършенствали, черпили бяха сили от него в

продължение на хилядолетия, много преди да се появи първата писана история.

Сега Че трябваше просто да отвори съзнанието си достатъчно, за да допусне в живота си всепроникващото съвършенство на този Идеал и да приеме даровете му. Уви, умът ѝ все така се блъскаше в недалечното минало като муха в стъклото на прозорец.

Било ли ѝ е по-лесно като малка? Не, винаги бяха очаквали твърде много от нея и този натиск неизменно ѝ пречеше да се концентрира. Винаги е била петото колело, излишният придатък, предаван от ръка на ръка. Никой не знаеше какво точно да прави с нея. Дори родителите ѝ бяха побързали да я пробутат другиму. Вярно, бяха получили страхотно предложение, но дали за нея или за самите себе си? Баща ѝ беше дребен търговец в Агора, едно от васалните градчета на Колегиум. Семейството им беше голямо и парите вечно не достигаха. Когато поотрасна, Че започна да се пита дали оскъдицата, в която живееха, не се дължеше поне отчасти на бащиния ѝ стремеж да поддържа имиджа си пред колегите от търговската гилдия. Не помнеше да го е виждала без скъпо палто с орнаменти по последната мода.

А после, след продължително взаимно мълчание, се беше свързал с брат си, който вече се беше издигнал до преподавател в Академията. Че подозираше, че това всъщност е била основната причина баща ѝ да го потърси, воден от болните си амбиции. Скоро след това осемгодишната Че се озова на гарата с опакован багаж да чака возилото.

О, за нея безспорно беше страхотна възможност да отрасне в дома на един преподавател в академия. Получила беше добро образование, ползваше се с облагите на високия социален статут на чичо си и му беше дълбоко благодарна, но все пак... Все пак предоставеният ѝ шанс не се дължеше единствено на роднинските връзки. Стенуолд си имаше свои мотиви. Имаше си и млада повереница, на която да потърси приятелка на същата възраст.

Невръстна повереница в домакинството на ерген. Направо си плаче за клюки. Че можеше само да си представя приказките и възмуцението сред почтените граждани на Колегиум, когато Стенуолд Трудан се е върнал у дома с паешко дете.

Само дето сега Че трябваше да медитира, а не да прехвърля старите си тегоби както скъперник брой парите си.

Изкуството на предците ѝ убягваше упорито. Ако предците ѝ са били неспособни като нея, човешката раса отдавна да е изчезнала. В далечното минало преди парните машини и металообработването светът е бил диво място. Само с огън и кремък на своя страна далечните ѝ прародители са заставали срещу същества, които не познавали страха от човека — колонии от огромни мравки; паяци, които плетели паяжини от по десет метра; пустинни скорпиони, които можели да строят парче желязна руда с щипките си; хищни богомолки, които дебнели в тъмния лес и обичали човешко месо. Срещу тези опасности хората разполагали единствено с Изкуството на предците. То породило връзка и родство между голите, безпомощни хора и гигантските бронирани животни, които господствали над света. Родство в началото, а после и средства за общуване, които отворили пролука към истинската съкровищница.

Всички тези познания тя дължеше на образованието си, разбира се. Получила беше отлични оценки от учителите си по история и метафизика, но нищо от това не ѝ помагаше да приложи теорията на практика.

А скоро това умение щеше да ѝ потрябва, много скоро. Притисната от изтичащото време, в което да се докаже, ето я тук, като слаб студент ден преди труден изпит, който отчаяно се опитва да навакса с материала.

През няколко години Стенуолд обучаваше нова група специални студенти и детството на Че в дома му беше свързано с тях. Сега всички те си бяха заминали и когато поотрасна, Че започна да си дава сметка, че ги няма, защото Стенуолд ги е отпратил някъде. Защото Стенуолд, любезният преподавател и историк, ръководеше мрежа от шпиони, които работеха за него на различни, често далечни места. Скучният стар чичо Стенуолд се беше оказал крайно загадъчен човек.

И не беше трудно да се отгатне накъде е насочен погледът му. За Академията „историята“ се свеждаше до миналото на Равнините, обширната равнинна земя между морето и Големия бариерен рид, която се смяташе за люлка на цивилизацията. Само че в своите часове Стенуолд често разказваше за други места, защото цивилизацията не изчезвала, щом преминеш Бариерите или стигнеш Ръбатата пустиня,

обясняваше той. Това сигурно би прозвучало като нещо прекрасно, ако не беше тонът на преподавателя, който намекваше, че той единствен е съзрял буря на този далечен хоризонт, а никой наоколо му не тича вкъщи да си вземе палтото.

„Съсредоточи се, съсредоточи се, съсредоточи се.“ Но беше като да заспиш насила. Вместо да се унесе в дълбока концентрация, тя беше свежа като краставичка, мозъкът ѝ я измъчваше с желанието си да се насочи към нещо действено, а думата „съсредоточи се“ беше дамгосана от вътрешната страна на черепа ѝ.

— Трябва да го направя както трябва — каза си тя с отчаян тих шепот. Изкуството беше жизнено важно, а тя не познаваше друг, нито един, който да е така неспособен като нея. Имаше хлапета на единайсет-дванайсет години, които го владееха по-добре.

Изкуството беше общо за всички раси, но и уникално за всяка. На него богомолкородните дължаха костните шипове по ръцете си и невероятната си бързина. То беше тихият глас, чрез който нравкородните си разменяха мисли и координираха действията си в битка. То правеше някои силни, други — издръжливи. То можеше да замъгли умовете на врага или да се изкатери по вражеските стени. Позволяваше на хора да летят... О, какво ли не би дала да полети! Уви, бръмбарородните бяха пословично неумели в летенето, тромави и тежки, но... ех, да можеше да полети, дори да се рее само във въздуха без помощта на машина или животно! Мухородните и молецоидите, а и другите, сигурно биха ѝ се присмивали, но тя не би имала нищо против, ако ще полетят ѝ да е най-тромавият и най-бавният на света.

„Твърде много мисля — реши тя. — Рационалното у мен ми идва в повече.“ Не че Изкуството беше ирационално като древната лъжлива магия на молецоحوвете. Не, просто ѝ беше непонятно и тотално извън възможностите ѝ.

Въздъхна. Нямаше смисъл. Продължаваше упорито да ѝ убягва. А в момента се чувстваше достатъчно потисната и без този пореден провал.

Зачуди се дали нещата щяха да са различни, ако беше спечелила двубоя си срещу Фалгър. Първия удар беше нанесла тя — силно плясване по незащитената ръка на младежа — и това сякаш предрече края на двубоя, или така поне реши. Че в онзи момент на триумф. Фалгър беше неопитен като нея, след удара изглеждаше уплашен, на

всичкото отгоре тлъстият му чичо ръмжеше и го притесняваше в гръб, така че победата ѝ беше в кърпа вързана. Щеше да го отнесе като стойта гледай.

А после беше започнала да *мисли*. Мисленето винаги ѝ подлагаше крак. Ако беше глупаво момиче, така както Фалгър беше глупаво момче, всичко това нямаше да е проблем. Вместо да се концентрира изцяло върху следващия си ход, тя започна да мисли и Фалгър я цапна по рамото с бърз удар. След което тя започна да мисли още по-усилено как да му попречи да я удари повторно и той, естествено, направи точно това. Метна се с най-тромавия плонж на света и мечът му я ръгна право в корема, с което Фалгър спечели. Съотборниците му спечелиха, чичо му спечели, а тя загуби, не само двубоя, но и мача. Другарите ѝ я уверяваха, че нямало значение, но тя знаеше в сърцето си, че не е така, че има значение и че е провалила целия отбор. Отново.

Когато преди две години Стенуолд отвори поредната си дуелистка школа, Тиниса беше първият му избор. Останалите от отбора предстоеше да избере. И Челябинка се зае да му досажда, сутрин, обед и вечер, упражняваше се шумно пред прозореца на кабинета му, счупи една ваза в коридора, попаднала злощастно пред парирация ѝ маньовър, тормозеше го и му пречеше, докато накрая той не издържа и я включи в отбора. И ето че сега първоначалната му неохота се оказа напълно основателна.

„Затова трябва да е — помисли си тя. — Затова не иска да ме включи.“ Защото Че вече знаеше плановете му. Някъде далеч се случваше нещо, което той искаше да види с очите си, нещо в Хелерон далеч на изток. Стенуолд заминаваше след няколко дни и щеше да отведе Тиниса и Салма, да ги внедри там като свои шпиони.

А нея оставяше вкъщи.

Че стана. Явно днес не беше добър ден за медитация. Чичо ѝ не би могъл дори да си представи колко я беше наранил, когато дойде да покани Тиниса, а на Че не каза нищо, макар и тя да беше там, в същата стая. Но по един или друг начин щеше да го убеди да вземе и нея, защото да остане тук с мисълта, че е отхвърлена, щеше да я нарани много по-страшно от всяка опасност по пътя за Хелерон.

Приглади измачканата си дреха. Не можеше да се откаже, не и сега. Просто трябваше да го намери и да му обясни. Нищо повече.

По традиция къщите на най-богатите и привилегировани граждани на Колегиум се редяха в непосредствена близост до самата Академия. Изглежда се смяташе за вдъхновяващо да гледаш как студентите се готвят за управлението на утрешния свят. Пък и повечето първенци бяха настоящи или бивши преподаватели в Академията и навярно се чувстваха у дома си тук.

Имаше обаче една част от академичния комплекс, която първенците избягваха, и това бяха Залите на занаятите. Защото там пещите горяха денем и нощем, въздухът над тях трептеше от пара и дим, а околността вонеше на машинно масло, стопен метал и горящи химикали. Опитах ли се да поспиш в близост до тях, щяха да ти трябват тапи за уши, а малцина от индустриалците на Колегиум държаха да си спомнят за източника на богатството си всяка сутрин, когато отворят прозорците. Затова жилищата край Залите приютяваха нисшия персонал на Академията и онези студенти, които не можеха да си позволят нещо по-добро.

Стенуолд пристигна пред главния портал към Залите на занаятите и плъзна поглед по извитата на дъга линия от работилници и ковачници в двора пред него. Налегнаха го спомени. Бяха построили още две сгради откакто самият той се беше обучавал тук като студент, а по каменните зидове наоколо се беше натрупала мръсотията на още две десетилетия. Не политиката, не бойните изкуства, нито философията и историята, а това тук беше двигателят, дал тласък на Колегиум след революцията, която беше сложила край на Лошите стари дни. Тук беше сърцевината, на която Колегиум дължеше величието си — не войниците, не пълководците, не шантавите мистици, а занаятчиите. Трудлюбивите създатели. Стенуолд не беше и единственият с фамилия Трудан. Сред неговия трудолюбив народ имена като Трудан, Ковач и Строян бяха сред най-често срещаните.

Влезе вътре, чистата му роба вече изцапана със сажди и пепел, профуча с кратко кимване покрай портиера и пое през шумните зали, грейнали в червено от бумтящите пещи и пълни с кълбяща се пара, оглеждайки се за Тото.

Заради вълнението покрай приближаващите Игри нормално би било студентите да отсъстват от днешните занятия. Но занаятчиите

бяха особена порода и Тото не беше единственият, който се трудеше в задушната работилница. Останалите бяха чистокръвни бръмбарородни с изключение на един мравкочовек от Тарк, който изпъкваше с бялата си кожа на общия фон. Свързваше ги любовта към занаята. Сред малцината присъстващи Стенуолд позна сина на един занаятчия и дъщерята на изтъкнат търговец на коприна — и двамата работеха здраво, всеки потънал в личната си механична мечта. И Тото не правеше изключение, прегърбен над един задвижван с педали струг, с тъмни защитни очила срещу искрите, изхвърчащи на фонтани от изтерзаното парче метал, което младият мъж оформяше търпеливо.

Стенуолд го наближи, но не откъсна младежа от работата му. На тезгяха отстрани вече лежаха няколко готови механизма, всичките изглеждаха варианти на едно и също изделие, всичките изработени грижливо до последния детайл. Стенуолд беше чувал от колегите си колко добър е Тото в онова, което е избрал за свое призвание. Жалко, че младежът беше полуроден, беден, че и сирак на всичкото отгоре. Ако произходът и финансовите му възможности бяха други, учителите му биха го определили с една-единствена дума — „велик“. В продължение на векове Колегиум се беше усъвършенствал в налагането на своите основополагащи идеали — свобода за всички и възможност за всекиго — и ако Тото беше попаднал в друг град, щеше да е роб в най-лошия случай и черноработник в най-добрия. Тук, в Колегиум, той беше получил стипендия и беше усвоил ценни умения, но произходът му го спъваше като окови на глезените. Всички писани правила бяха на негова страна, а всички неписани — срещу него.

Стенуолд взе един от завършените механизми и го огледа. Представляваше продълговат контейнер, голям колкото юмука му, и вътре имаше нещо като помпа, но точното му предназначение убягна на Стенуолд. Тото погледна към него, после спря да натиска педала и се дръпна от струга. С очилата, работните ръкавици, тежката престилка и коженото кепе приличаше на всеки друг чирак в залата, но Стенуолд го беше познал по прегърбените рамене и наведената глава.

— Трябвам ли ви за нещо, майстор Трудан? — попита младежът. Гласът му беше типичен за всички чираци — не твърде силен, но изтънен така, че да се чува над машинната врява в помещението.

— Обучавах се в същата тази зала — каза Стенуолд и несъзнателно премина в същия режим на говор. — Но отдавна не съм

заставал на струга. Какво е това нещо?

— Въздушна батерия, майстор Трудан.

— Не е нужно да си толкова официален с мен, Тото — каза му той, после добави: — Не помня въздушните батерии да са част от учебната програма.

— Не, това е нещо като личен проект, майсторе — отвърна Тото. — Понеже всички отидоха на Игрите, реших, че мога да...

— Знам, да. — „Същото правех и аз на неговите години. Мислех си, че цял живот ще бъда занаятчия.“ — Малко ме е срам да попитам, защото май би трябвало да го знам, но какво точно е въздушната батерия?

Промяната в младежа беше забележителна. Докато обясняваше, разглобявайки изделието, очите му гreeха, а оживлението му набираше инерция като машините, сред които работеше.

— Ето вижте, майсторе, тук вътре има камерка, пълна с въздух... виждате ли еднопосочната клапа... сега камерката е пълна и... запъвате я като автоматичните арбалети с това лостче тук — натискате с палец три-четири пъти... с което поставяте въздуха в камерката под налягане, голямо налягане... и после, когато лостчето е в това положение, можете да изпуснете целия въздух наведнъж... и да получите кажи-речи толкова ускорение, колкото и при заряд с огнепрах.

— Чук и клещи — измърмори Стенуолд. Беше впечатлен. — И за какво смяташ да го използваш?

Тото вдигна очилата си. Под тях останаха два светли кръга на фона на потъмнялото му от сажди и мръсотия лице.

— За оръжия, майсторе.

— Оръжия ли?

— Далекобойни оръжия, да. — Оживлението му започна да се отлива. — С това... с това бих искал да се занимавам професионално. Ако ми позволят, разбира се.

— За това не се притеснявай, Тото. Ако не тук, то в Сарн, може би. Там оръжейниците с диплома от Колегиум се ценят високо. — Думите му не прозвучаха убедително. Стенуолд завъртя в ръка въздушната батерия и я остави на тезгяха. — Искан ли ти се да прескочиш до Хелерон?

Очите на младежа се ококориха.

— О, да, майсторе, разбира се. — Сигурно отдавна мечтаеше за това. В техния войнолюбив свят голяма част от оръжията в Равнините се произвеждаха в леярните на Хелерон, като се започне с огромно количество мечове от всяка разновидност и се стигне до бронирани земеходи и обсадна артилерия. Хелерон беше всепризнатият център на индустриалната епоха с разнообразни производства, обслужващи всички сфери на живота в Равнините, но търговията с оръжие беше перлата в короната му.

— Е — каза Стенуолд и замълча многозначително, прехвърляйки за последно доводите наум. За Тиниса и Салма нямаше никакви угризения — те можеха да се погрижат за себе си, ако нещо се объркаше. Тото обаче беше неизвестна величина — тихо момче от смесен произход, затворено в себе си. Стенуолд не би го и забелязал, ако не беше Челядинка. Момчето имаше нужда от помощ, защото не го биваше в механиката и едва ли щеше да си вземе изпита, ако не беше Тото, който успя да я научи на необходимия минимум без много шум. След това момчето го беше впечатлило по време на дуела си с Адакс. Кимон може и да смяташе мача за скучен, но ако питаха Стенуолд, Тото, който разполагаше с малко, а се бе справил по-добре от предвидимото, се беше доказал в много по-голяма степен от Пиреус, който разполагаше с много, а се бе справил далеч под очакваното. — След няколко дни тръгвам за Хелерон — продължи той, уж небрежно. — Може да изникне малко работа там и помощта на неколцина младежи ще ми бъде от полза. Е, искаш ли да дойдеш?

Очаквал беше незабавно и ентузиазирано съгласие, но Тото замълча, претегляйки внимателно офертата, с което си спечели още една точка в очите на Стенуолд.

— Майсторе, Че... Челядинка също ли ще дойде?

Стенуолд смръщи вежди.

— Не смятах да я...

— О, да. Да — заяви разпалено Че откъм вратата зад тях. — Не ме интересува какво ще кажеш. Идвам с вас.

Когато се завъртя на пета да я погледне, Стенуолд видя племенницата си да стои със стиснати юмруци, навита като пренатегнатата пружина, готова за схватка стократно повече, отколкото по време на злощастния си двубой във Форумата на умелите.

5.

Стенуолд затвори примирено очи. При всичките си недостатъци момичето определено умееше да избира точния момент.

— Тото, би ли ни?...

— Каквото имаш да го казваш, можеш да го кажеш и пред него — заяви Че. — Искам да дойда с вас. Искам да правя онова, което вие ще правите. — Стоеше и го гледаше ожесточено, накипена с най-хубавата си бяла студентска роба наред мръсотията и хвърчащите искри.

Стенуолд се обърна към нея.

— Категорично не — отсече той с ледена физиономия.

Тя сложи предизвикателно ръце на кръста си, истинска бръмбарородна девойка от главата до петите. Студентка в Академията. „Моя племенница.“

— Аз съм част от това — настоя тя.

— Челядинке, ти дори не знаеш за какво говориш — позова се на разума ѝ Стенуолд. — Просто отивам на изток по работа, това е.

— Работа, която включва Тото и Салма, и... и Тиниса, но не и мен? — Планът ѝ беше да запази спокойствие, да го обори с аргументи, само че той беше дошъл тук, дошъл беше да говори с Тото, моля ви се, да го вербува като някой таен шпионин. И тя скоро откри, че самообладанието ѝ отива на вятъра. Междувременно останалите студенти се изнизваха на пръсти от залата. Само Тото не беше помръднал, забил поглед в пода някъде зад Стенуолд.

— Каквато и работа да имам аз, ти по-добре да не знаеш — опита нова стратегия чичо ѝ.

— Но можеш да кажеш за нея на всички останали, така ли? На всичките ми приятели, но не и на мен? — И изведнъж разбра, че всичко ще се излее. Всичко, което таеше от толкова време в себе си, щеше да изригне навън като вечерята на прекалил с виното студент. — Не и на мен, нали? На мен никога нищо не се казва. Моля те, чичо

Стен, искам да дойда. Искам да участвам в онова, което ще правите. Знам, че е важно.

— Челядинке, слушай — подхвана Стенуолд, все още разчитайки на разумните доводи. — Не искам да пострадаш. Не знам как точно ще се развият нещата, но в най-лошия случай може да стане опасно.

— Нали винаги казваш, че целият свят е едно опасно място? — настоя тя. Тежестта на последните няколко дни я затискаше, неуспешната медитация, унижението от загубения дуел.

— Много опасно — подчерта той. — Хелерон... Хелерон е на изток, а там стават неща, в които не искам да се забъркваш. Не е безопасно за теб.

— Не ми пука — заяви тя. — Мога да се грижа за себе си. — Гледаше го и не беше в състояние да се удържи. — Да не съм някоя... Не съм някоя стара... дебелана. Защо си мислиш, че?...

Стенуолд помръдна. Едва доловимо — само придърпа реверите си, но това дребно движение промени осанката му и я накара да замълчи, защото стана очевидно, че в личната му история има и друго, освен учебници по история. Когато заговори, лицето му все така беше спокойно:

— Съжалявам, Челядинке, но не бих искал да те излагам на опасност. Какво ще каже баща ти?

— Че какво те интересува? Кога за последно си говорил с него? Или си му писал? — И взе, че тропна с крак. Наистина. — Защо не? Защо не ме искаш, чичо Стен? Хайде, изплюй камъчето. Кажи го. Какво не ми е наред?

— Челядинке...

— Не ме бива в нищо, нали? Това е. Аз съм просто глупавата Челядинка с глупавото име и съм обречена вечно да гълтам праха на другите, така ли?

— Ще се успокоиш ли малко? — каза той, макар сам да губеше търпение. — Не го прави по-сложно, отколкото е. И не търси конспирация там, където няма такава. Ти си ми племенница, роднина си ми и аз искам да си на сигурно място тук.

— Въпрос на кръв, така ли? — попита тя. Досетила се беше, че може да се стигне до това.

— Може и така да се каже. — Той си пое шумно въздух. — Челядинке...

— Само дето — започна тя, но думите я давеха и тя отчаяно пришпорваше куража си, — ако се съди по всичко, бих могла да... бих могла да се закълна, че смяташ *нея* за своя плът и кръв, а не... а не... а не мен, изобщо.

Ето, изрече го най-последно. И в залата се възцари мълчание. Тримата стояха като нажежени въглени, сритани встрани от клада. Зад Стенуолд Тото очевидно се опитваше да потъне в земята, стиснал ръце в юмруци върху престилката си. Че осъзна, че се тресе, не просто трепери, а се тресе толкова силно, та чак зъбите й тракат. Дишаше на пресекулки и усещаше, че всеки миг ще се пречупи и ще избухне в плач, с което съвсем ще оплеска нещата.

Стенуолд я гледеше напрегнато и Че реши, че й е много ядосан — достатъчно ядосан, за да я удари, — и се дръпна инстинктивно назад.

Не, той никога не я беше удрял, нямаше да я удари и сега. Но на лицето му имаше изражение, каквото Че не беше виждала преди. Беше много блед, все едно му е лошо, и изглеждаше много тъжен, тъжен и още нещо — сякаш изпитваше някаква вина или страх, за които си знаеше само той. Всичко това се изписа ясно по лицето му, после той се обърна към изхода.

— Аз... — промълви Че, но той вече я беше подминал. — Чичо... Моля те!

Той спря с гръб към нея, широките му плещи се бяха прегърбили.

— Тото — изрече той, без да се обръща, — никой няма да спечели, ако този разговор се разчуе.

Тото кимна отсечено — жест, който Стенуолд не би могъл да види, но двамата изглежда се разбраха без думи.

— Чичо... — подхвана отново Че. Той се обърна бавно и спокойно. Изражението му все така беше тъжно и замислено.

— Не може да дойдеш с мен, Челядинке — каза й. — Вършил съм много неща, за които после съм съжалявал. Няма да повторя същата грешка. Въпреки това съжалявам. Съжалявам за... Съжалявам.

Тото я видя как се хвърли разтреперана в прегръдките му, видя и раненото, виновно изражение на Стенуолд. След малко чиракът се

изкашля и възрастният мъж вдигна очи към него.

— Такова... атлетите всеки момент ще пристигнат за Игрите. Дали да не... идем да ги видим?

Стенуолд кимна благодарно.

— Прав си, разбира се. Хайде, Челядинке. Избърши си очите. — Той въздъхна отново. — Освен ако не греша, днес ще се убедиш отчасти в правотата ми. И дано това ти е достатъчно.

По протежение на цялото Патианско шосе, широкия северен път, който водеше до сърцето на Колегиум, се беше събрала тълпа. Богаташите и по-заможните занаятчии се бяха сместили нагъсто на няколкото реда амфитеатрални каменни стъпала, издигнати от началото до края на маршрута. Празненствата за откриването на Игрите и ритуалното посрещане на атлетите бяха по-стари и от Академията. Хора са сядали по каменните стъпала още по времето, когато градът се е казвал Патис, а бръмбарородните са били второкласни граждани и роби. По времето на Лошите стари дни.

Пред тези удобни стъпала се трупаха бедняците, прави, разбира се, но пък компенсираха с врява и смях. Да си беден, в Колегиум беше относително понятие, защото „бедните“ тук се радваха на предостатъчно работа, на канализация и на бистри кладенци с помпи, а в по-тежките години ги снабдяваха с безплатна храна от обществените складове. Едно управление в ръцете на учени, филантропи и богаташи беше като впряг от орел, рак и щука, но в Колегиум успехите бяха повече от провалите. И най-важното, открай време беше модерно да те виждат как участваш в благотворителни мероприятия в полза на понисшите класи. Дори най-алчният магнат държеше да демонстрира щедростта си, а дори фалшивата щедрост вършеше добрини.

Шумно вълнение се плискаше през множеството, вълна от звуци, която се придвижваше паралелно с напредването на атлетите. Хората проточваха вратове, бутеха се и някои дори слизаха на самото шосе, въпреки редкия кордон на градската стража, състоящ се най-вече от мъже на средна възраст с отеснели плетени ризници. Но присъствието им беше достатъчно, за да поддържа реда, а и всеки десети беше пазител, облечен с тежката броня от масивни стоманени плочки, която само бръмбарородните бяха достатъчно издръжливи да понесат.

Развълнуваните зрители се сбутаха обратно на тротоара, но приветствените викове не утихнаха, дори напротив — преминаха в кресчендо, защото първи в града по Патианското шосе щяха да влязат най-добрите атлети на Колегиум.

Че стана от мястото си на стъпалата не защото държеше да види процесията, а защото всички около нея се изправиха. Реши да преброи колцина от участниците знае по име. Начело, понесла знамето на Колегиум в цветовете на града — златно, червено и бяло, — вървеше Брайруи Светкавицата, стройна жена с къса коса, единствената бръмбарородна в познатата история, печелила състезание по надбягване на къси разстояния. На крачка зад нея вървеше доста по-възрастен мъж, чието име Че не помнеше и който беше участвал в състезанията на дълго разстояние и в бронираните надбягвания още преди тя да дойде в града. До него, набит и оплешивяващ, вървеше Пинсер Някой си, който беше спечелил миналогодишния рецитал на епическа поезия. Зад тях пристъпяха още седемнайсет състезатели, някои ветерани, други млади надежди — спринтьори, скачачи, дуелисти, музиканти, борци и поети, и много от тях бяха тренирали в самата Академия.

Следващ по ред беше отборът на Хелерон и Че стрелна с поглед Стенуолд. Питаше се дали и чичо ѝ като нея мисли за разгорещения им спор отпреди малко. Би дала какво ли не, ако Тото можеше да измисли машина, която да заличава необмислено изречените думи. Понякога в главата ти се загнезdwат неща, които никога не бива да обличаш в слово.

Стенуолд следеше с разсеян поглед колоната, но Че долавяше вътрешното му напрежение въпреки опитите му да го прикрие.

Хелеронският отбор, маршируващ под знамето на града със скарабей в бронзово, червено и черно, бе посрещнат с по-малко въодушевление от тълпата, но все пак получи своя дял от аплодисменти и шумно насърчение. Бяха бръмбарородни в огромната си част и заедно с Колегиум защитаваха честта на расата на състезателната арена. Че не знаеше имената им, но знаеше, че едрият бръмбарочовек, който носеше знамето, е шампион по стрелба с арбалет, а мравкородният зад него е ренегат от Тарк, спечелил си слава на безмилостен борец.

По традиция следващи в процесията бяха мравешките градове и Колегиум беше проявил суховатия си хумор, подреждайки ги по броя на медалите им в миналогодишните игри, наливайки масло в жаждата за победа на една раса, която по природа беше луда на тема съревнование. Приветствената врява дори се усили малко, защото последната група от движещи се под строй мравкоиди беше от Сарн, който през последните десетилетия на политически реформи се беше превърнал в най-близкия съюзник на Колегиум. Всичките си приличаха, със смугла кожа, правилни черти, стегнати в тъмни брони и до един подбрани от армията на града. Че ги разглеждаше с интерес, защото като състезатели мравкоидите неизменно оставяха отлични впечатления. Побиха я тръпки при вида на тези съвършено дисциплинирани войници, които набиваха крак в пълен синхрон и с впереден поглед, който не се отклоняваше и за миг в друга посока. Чудеше се какви ли нечути думи си разменяха в момента.

Приветствията поутигнаха, когато наближи следващият отбор — мравкоиди от Кес, които на Че се сториха не по-различни от предхождащите ги, освен по медния оттенък на кожата, а след тях наближиха и светлокожите мравкочовеци от Тарк. След като отборите от мравешките градове преминаха нататък, сред публиката плъзна недоволено мърморене заради зловещата празнина в колоната от атлети, която символизираше отбора на Век, отбор, който отдавна не участваше в Игрите. В Колегиум все още имаше много живи участници във войната срещу векските завоеватели. Стенуолд до днес помнеше лудостта и несигурността, с които войната беше белязала детството му.

Следващи в колоната бяха представителите на Селдис и Еверис, двайсетина паякородни, мъже и жени, и всичките красиви, продукт на природни дадености и козметични вълшебства. Че позна неколцина от миналата година — дуелисти, гимнастици и изящни поети. Съревнованието в по-грубите дисциплини паякочовеците оставяха на другите раси. Зад тях се появи комбинираният отбор от мухородните от градовете Егел и Мери, нестройна група от дребни хора, които хвърляха на множеството погледи, пълни с предизвикателство и тънък хумор. На тях по традиция се падаха повечето медали във въздушните надпревари и акробатиката, както и — пак по традиция — известна част от личната собственост на гражданите.

И накрая, разбира се, се влачеха представителите на другите две раси, които Равнините бяха успели да съберат за тазгодишния отбор. Бяха само единайсет, много по-малко от другите отбори, и девет от единайсетте бяха богомолкоиди. Гледаха отвисоко тълпата, която на свой ред ги гледаше отвисоко, и крачеха с убийствено изящество между двата бряга на колегиумското множество като пленени принцове, които отвеждат на заточение. Но все пак бяха дошли и презрението им не можеше да скрие този факт. Дошли бяха и щяха да си тръгнат с повечето медали от единоборствата. А случайната победа на някой мравкоид или паякоид само показваше колко добра е конкуренцията на Игрите.

Сред богомолкородните вървяха и двама други, със сива кожа и сиви дрехи, без нито един орнамент в облеклото, забили поглед в земята. Тези двама не бяха официални представители на планината Хейн, северно от Колегиум, където се намираше една от последните крепости на молецоидите. Тези тук бяха радикали, ренегати. Също като няколкото молецородни преподаватели в Академията, чиито лица от време на време се променяха, но чиято бройка незнайно как се запазваше все същата, те бяха изключението сред своите, малцината, които бяха съумели да видят света отвъд изолираните си домове. Днес зрителите ги гледаха с пренебрежителни усмивки — забавляваха се при вида на тези мистици от планината, тези досадни призраци от легендите, които и до днес се кланяха на фетишите си и дрънчаха с черепи, вкопчили се упорито в една епоха, която отдавна беше преминала в учебниците по история. Гражданите на Колегиум вече не таяха гняв към тази раса, чието господство беше засенчвало някога целите Равнини. Но не бяха забравили и никога нямаше да забравят, че молецоидите бяха господствали дори в Патис, предшественика на Колегиум преди революцията и промяната на името.

Че ги гледаше с почуда. Никога не беше срещала молецороден очи в очи. В Академията молецородните преподаватели водеха предмети, до които тя не би припарила, предмети, които воняха на мухлясала мистика и шарлатанство. Градското Събрание отдавна говореше под сурдинка, че е крайно време подобни анахронизми да бъдат извадени от учебната програма, но ето че молецоидите още си бяха там, в мрачните си малки кабинети, спарени стаи и полупразни аудитории.

Сред тълпата се усети раздвижване и Че се стресна, когато Стенуолд я стисна за рамото. А после ѝ остана само да зяпа. Защото тази година в Игрите участваше още един отбор.

Бяха последни в процесията, поставени там, защото организаторите не знаеха, какво да правят с тях. Сърцето ѝ се сви, когато видя знамената им, цветовете им, които се повтаряха неизменно в дрехите, в броните, дори в дръжките на оръжията им.

Черно и златно. Всичко беше в черно и златно.

И бяха мъже, от първия до последния. Някои бяха светли, други бяха смугли, повечето бяха русокоси и красиви, когато се усмихваха. А се усмихваха много — на хората, на небето, на града пред себе си. Някои бяха с ризници и брони, други със семпло скроени дрехи, но всички имаха къси мечове на коланите си. Не маршируваха в безупречно прави редици като мравкочовеците, но се движеха в крак, в синхрон. Ако беше видяла само един, Че сигурно би го взела за мелез, странен мелез, чийто произход е трудно да се определи. Сега, когато ги виждаха накуп, заедно, гражданите на Колегиум разбраха, че една нова раса, една нова сила се е настанила в Равнините.

Те се усмихваха открито и колегиумци отвърщаха на усмивките им, но някак притеснено. Всички знаеха, макар повечето да не се замисляха, че има и други раси между планините и Големия рид, на север и на изток. Но Равнините дълго време се бяха вглеждали в собствения си пъп, в собствените си проблеми — враждуващите градове-държави на мравкоидите, мълчаливите богомолкочовеци и молецоидите отшелници. Гражданите на Колегиум би трябвало да са по-бдителни, но истината бе, че делата на чуждоземците отвъд Равнините малко ги интересуваха. Знаеха, че в източен Хелерон хората въртят търговия с най-различни раси, които идват да търсят легендарните промишлени и занаятчийски стоки на бръмбарородните. Даваха си сметка, че присъствието на принц Салме Диен доказва съществуването на Федерацията, която се простираше на север отвъд Бариерния рид — непристъпната планинска верига, възпрепятстваща сериозно пътуванията в тази посока, — знаеха също, че нататък по Копринения път и отвъд морето се простират обширните и тайнствени Паешки земи, царства на несметно богатство и лукавост. Все повече разбираха, че източно от Хелерон, там, където до неотдавна имаше пръснати градове-държавици, сега се възправя обединена империя.

Всеки сериозен търговец с интереси на изток се опитваше да грабне дял от все по-печелившия бизнес с империята. Протягаш ръка на тамошния народ и за нула време натрупваш богатство. Въпреки това множеството се размърда неспокойно, след като новодошлите отминаха нататък. Вездесъщото черно и златно, отсечената строева крачка, трудно контролираната енергия бяха нещо ново за тях. Достатъчно колегиумци имаха бизнес на изток, за да се знае, че осородните са войници, точно както и мравкородните са войници. Мнозина навярно бяха забелязали, че осоридите са *много* и че всичките носят усмивки, оръжие и униформа. Немалко дори бяха чували изказванията на един свой съгражданин, майстор Трудан май се казваше. И когато осородните атлети отминаха, едва след като им видяха гърба, хората започнаха да се споглеждат със съседите си и да се питат: „Ама ние наистина ли сме наясно с тая работа?“

Че не знаеше какво би мислила самата тя по въпроса, ако ръката на Стенуолд не тежеше върху рамото ѝ и ако не беше присъствала на лекциите му. На уроците му по история, които не бяха като уроците по история на другите преподаватели, а далеч по-задълбочени и разностранни. Току-що отминалите атлети с великолепните униформи символизираха Империята на осите, а Стенуолд вече десет години предупреждаваше студентите си за заплахата, която тя представлява.

В нощта преди началото на Игрите цял Колегиум по традиция празнуваше. Таверните се изпълваха с мъже и жени, които обсъждаха достойнствата на чуждите и местните фаворити. Сключваха се шеговити облози с приятели и недотам обмислени облози с непознати. Стигаше се и до сбивания. В домовете на средната класа се организираха частни коктейли, а домакините се надпреварваха кои атлети и изпълнители да привлекат като гости.

Дуелистският отбор на Че трябваше да гостува във вилата на заможен зърнен магнат, макар за никого да не беше тайна, че отборът е поканен в своята целокупност единствено заради Тиниса, на която въпросният магнат беше хвърлил око. Партието не беше нищо особено. Домакинят беше успял да привлече група мухородни състезатели по бягане, които си тръгнаха още в края на първия час... и отнесоха със себе си част от сребърните лъжици. Освен тях почетен гост беше и

миналогодишният шампион по поезия Пинсер, чиито епични стихове бяха провъзгласени за отлични от не особено обективните местни съдии, но неговата безличност и простовати маниери го правеха най-скучния и досаден събеседник на света. Партието сигурно щеше да свърши бързо и безславно, ако домакинът не беше подсигурил присъствието и на една от богомолкородните дуелистки. Жена с остри черти, светла кожа и руса коса. Ако се съдеше по изражението ѝ, богомолкоидката не беше съвсем сигурна какво прави тук, затова пък несъмнено представляваше атракция. Заможните местни гости се тълпяха да погледнат отблизо този странен и безмилостен боец.

Всички домакини в града бяха направили и невъзможното да привлекат и някого от новодошлите осородни атлети, но всички се бяха провалили безславно. Осочовеците бяха минали под строй по Патианското шосе и оттам се бяха прибрали право в Академията, където Събранието ги беше настанило като свои гости. Градът жужеше от предположения и догадки и думата „осородни“ се чуваше често. Всички имаха въпроси за осоидите, които бързаха да зададат на познати и съседи, но изглежда, никой не можеше да им даде достоверни отговори.

До този момент Че се беше старала да избягва хората на празненството. Пинсер се беше опитал да я сгащи в един ъгъл, за да ѝ рецитира някаква нова своя поема, която била (както сам прошепна с тревожно ококорени очи) донякъде „расистка“, но пък една млада дама навярно би я намерила за интересна?... Точно този разговор Че с радост би прехвърлила на Тиниса, нали все тя привличаше мъжете, но уви. След това се съсредоточи върху задачата да избягва Тото, който очевидно искаше да я заприказва. Съзнаваше, че постъпва нечестно и че на него сигурно му е дори по-гадно, отколкото на нея, но макар и случайно, Тото беше чул всичките ужасни глупости, които бе наговорила, и тя още не се чувстваше готова да го погледне в очите.

Накрая четиримата се събраха в градината на покрива. Нощта беше прохладна за разлика от задухата в къщата. От морето духаше приятен бриз, а въздухът наоколо им пееше с пиянското веселие на града. Тиниса приседна на зида като високопоставена дама, която дава аудиенция, а Че, изтощена от тежкия ден, се чучна умърлушено в краката ѝ.

— Вече са тук, а? — подхвърли Че. — Не просто по някой търговец, дипломат или наемен войник, а цяла глутница. Или рояк, или каквото са там.

— И ти си изненадана? — изсумтя Тиниса. — Стенуолд откога предупреждава, че рано или късно ще се раздвижат.

— Сигурно съм си мислела, че ще е късно — измърмори тя.

Тото гледаше към нея или може би и към двете им. Че избягваше упорито погледа му.

— Дали наистина са толкова опасни, щом им трябваха години, за да стигнат дотук? — попита небрежно Тиниса.

Междувременно Салма се бе забавлявал с някаква неясна откъм правилата си игра, включваща големите колкото юмрук молци, които се блъскаха във фенерите — хващаше ги и после ги пускаше, и така отново и отново. Сега се изсмя кратко. Когато се обърна, на лицето му имаше несъмнен израз на превъзходство.

— Вие, равнинците, направо ме изумявате.

— Което никак не е трудно, о, чуждоземни мухоловецо. С какво те изумихме този път? — попита Тиниса.

— Ако аз не бях пристигнал в града ви, сигурно още щяхте да се чудите съществува ли наистина Федерацията на водните кончета, или е детска приказка. — Оформил чашка с шепи и молецът запърха между дланите му. — На самите ви граници разни хора крещат, а вие им обръщате гръб и затваряте прозорците, защото да се крещи е невъзпитано, а и виковете ви дразнят. Не е като осородните да са се крили през цялото това време. Не е като да не се възползваха максимално от всичко, което Равнините могат да им предложат.

— Ти винаги си знаел за осородните, нали? — поинтересува се Че. — Още отпреди да дойдеш тук и да се срещнеш с чичо Стен.

— Да, и твоят чичо знае, че аз знам. — Той разтвори внезапно ръце и обърканият молец литна обратно към фенера. За миг Салма й се беше сторил нещо непознато и опасно, загадъчен чужденец, пълен с тайни, помисли си Че. После пак стана старият Салма с постоянната усмивка, облегал лакти на ниската градинска стена. Явно не беше в настроение да отговаря на повече въпроси.

Наконтен с най-хубавата си роба, извадена от нафталина и отпусната по спешност в талията, Стенуолд се чувстваше неудобно, а от колосаните ръбове кожата го сърбеше. Тъкмо ще е нащрек, реши той, което не би било излишно. Всъщност робата беше официалната му премяна на преподавател в Академията, с всичките дипли и остри ръбове, които вървяха по презумпция със статута му. Обикновено предпочиташе старите си изпитани дрехи, но този път щеше да се яви в официалното си качество, при това пред недоброжелателна публика.

И така, обратно към Амфиофоса, откъдето неотдавна си беше тръгнал ядосан — кръглата зала, в която заседаваше Събранието на знаещите и където преди революцията е бил центърът на властта. Междувременно драпериите по стените бяха подменени, а централната каменна плоча на тавана беше сменена — доста рисковано и с цената на истински майсторлък — с многогълен прозорец от цветно стъкло, който хвърляше снопове червена, златна и синя светлина из просторното кръгло помещение с амфитеатрално разположени скамейки около подиума за изказвания. Стенуолд беше седнал на последния ред и наблюдаваше мрачно вратите на преддверието. Близо половината членове на Събранието вече бяха заели местата си — преподаватели от Академията и магнати от града.

„Знаех, че ще дойде и този ден...“ Но не и по този начин. В интерес на истината, беше очаквал да пристигнат с мечове. Очаквал беше осоидите да покажат истинското си лице. А не чрез дипломатическо представителство и посланици, не с тези лукави средства.

Преди седемнайсет години осоидите бяха изсипали армия пред портите на Тарк или Хелерон. Седемнайсет години бяха водили завоевателни войни и явно бяха намерили време да изучат и тънкостите на дипломатическия занаят. „Чудя се кои ли са били агентите им тук през цялото това време, агенти, които аз не съм усетил.“

Тихите разговори замлъкнаха и Събранието притихна, когато откъм преддверието отекнаха стъпки. Появиха се двама пазители с покрити от шлемовете лица и тромава стъпка под тежките брони. А там, зад тях, вървяха осоидите.

О, несъмнено си бяха научили урока. Стенуолд помнеше делегацията, която бяха изпратили в Мина — въоръжена до зъби,

отправляща заплахи и искания. Тук обаче осоидите бяха заложили на подражанието, защото какво друго би подхранило по-добре егото на Колегиум? Водачът им, светлокос мъж с квадратна челюст, беше облечен в близко подобие на церемониалните роби, които се носеха в Академията, с пъстър кант в черно и жълто по края. Дори беше праметнал единия край на робата през ръката си, както правеха местните. Зад него вървяха още трима, единият от които очевидно беше охрана — на колана му нямаше меч, но от външната страна на ръцете му под китките стърчаха назъбени костни шипове, а уж небрежната му стойка издаваше характерното напрежение на готов за битка войник, което Стенуолд се беше научил да разпознава покрай странстванията си на младини. За разлика от господаря си той беше облечен в семпла бяла туника, по-подходяща за низш слуга или роб дори. Мъжът до него беше облечен по същия начин, но излъчването му беше коренно различно. Стенуолд беше по-добър наблюдател от повечето хора, защото се беше учил от паякородна преди много време, и веднага разбра, че този мъж, който уж стоеше в сянката на спътниците си, в действителност командва парада. Познаваше се по острите погледи, които хвърляше на останалите, както и по това, че те не смееха да го погледнат.

Четвъртият им емисар беше най-интересен — истинско попадение в десетката. Облечен беше в бледожълта туника с черен шарф и беше бръмбаророден, мъж на средна възраст и с благо изражение, който би могъл да се засели в Колегиум, без да предизвика и най-малкото подозрение. Но не беше местен, напротив — очевидно беше имперски поданик. С него Империята казваше: „Ние сме като вас“ и единствен Стенуолд знаеше колко невярно е това.

Старият Линео Тадспар пристъпи напред със стиснати пред себе си ръце, жест на гостоприемство, което водачът на делегацията копира моментално.

— Благородни гости от далечни страни — започна Тадспар. — Позволете да ви почетем с добре дошли така, както ни почетохте вие с участието си във Великите игри.

— Каква по-голяма чест от позволенията да изпробваме куража си срещу най-добрите атлети на този град и неговите съседи? — Водачът на осоидите удостои с усмивка любопитната публика. — Позволете да ви се представя. Аз съм Годран и нашият народ ме праща

като посланик пред вашето уважаемо Събрание. Този мъж е Талрик, моят главен адютант, който говори от мое име не по-зле от самия мен. — Посланикът посочи мъжа, в когото Стенуолд вече беше съзрял истинския ръководител на делегацията. „Естествено, че ще говори от твое име — помисли си историкът. — По-добре от самия теб дори.“

— Все пак предполагам, че за вас ще е най-удобно да разговаряте с моя приятел почитаемия Белоуерн — продължи с блага усмивка Годран и бръмбарородният член на делегацията пристъпи напред. Стенуолд не пропусна погледа, който бръмбарочовекът хвърли в движение към Талрик. „Моят приятел, значи? Добре ще е майстор Белоуерн да подбира внимателно думите си — прецени наум Стенуолд, — иначе дипломатическата му кариера може да свърши скоропостижно.“

— Благородни съветници от Колегиум — поде почитаемият Белоуерн с богат, приятен глас, — нося ви поздрав от Консорциума на достойните, в който участвам и аз. Спогодби като тази вече дадоха богат плод, а надявам се, вашите братя от Хелерон също не са имали причина да се оплачат. И докато мъже с по-атлетични фигури мерят сили на Игрите, надявам се сред вас да се намерят такива, които ще ми отделят време, за да поговорим за неща като търговски споразумения, дипломатически връзки, условия, спогодби и прочие. Сега, когато нашият народ се отваря за външния свят, ние държим да придадем официална форма на добросъседските и продуктивни отношения между вашите Равнини и Империята.

Стенуолд, който не отделяше очи от Талрик, забеляза лекото трепване на челюстта му и си даде сметка, че думата „империя“ се споменава за пръв път. Досега бяха говорили само за „нашите земи“, „нашия народ“ и други подобни. Очевидно Белоуерн беше стъпил накриво, но грешката му не беше фатална, защото самото споменаване на търговски споразумения и прочие вече беше предизвикало силно слюноотделяне сред гражданската квота в Събранието. В този момент посланик Годран сложи ръка върху рамото на Белоуерн и двамата се усмигнаха отрепетирано.

После дойде ред на колегиумци. Стенуолд ги гледаше как излизат напред един по един да се представят и да оповестят в коя сфера на бизнеса имат интерес. Не всички го направиха, вярно — някои останаха по местата си, защото гледаха отвисоко на тези

странни чуждоземци, други, надяваше се Стенуолд, защото таяха съмнения. И наистина, по лицата на част от съветниците се четеше онова особено изражение на хора, които са прекалили с пикантно блюдо и вкусът му изведнъж е започнал да им нагарча. Обръщаха глави към него и в очите им се четеше зачатък на тревога, сякаш превъртаха наум прашасалите предупреждения, които Стенуолд им повтаряше вече две десетилетия. Дори най-алчните търговци би трябвало да са видели и чули достатъчно, за да знаят, че Стенуолд не ги е предупреждавал, воден от гол фанатизъм, и че опасенията му от планове на Империята са имали своята подплата. А сега Империята беше тук, в самия Амфиофос, усмихваше се и говореше. Но очите на пратениците ѝ бяха много студени.

— Моля! — извика старият Тадспар, за да привлече вниманието на всички присъстващи. — Моля ви, защо да не се... освежим малко? — Даде знак и откъм преддверието се появи фигура от лъскава стомана и мед. Оформена беше по подобие на облечен в роба бръмбаророден, който носи табла в ръце, а от вътрешността ѝ се чуваше глух кълтеж на лостове и зъбни колелца. Фигурата се понесе право към посланиците и Стенуолд със задоволство отбеляза изненадата им, която граничеше със страх. „Собствените ви занаятчий май не са стигнали чак толкова далеч, а?“ Видя как ръката на Талрик потрепва. Осородният не посегна към липсващия меч, а само разпери пръсти, изпъвайки дланта си. Съветниците се позабавляваха за кратко с объркването на чужденците, когато машината спря в средата на залата с все подноса и пълните чаши. След миг на двоумение гостите се присъединиха предпазливо към гощавката, поднесена от механизирания „бюфет“. Междувременно първата вълна от благопожелатели се беше отляла и Стенуолд видя, че старият Тадспар се опитва да дръпне на една страна посланик Годран. Изправи се и тръгна през множеството към тях.

— ... наистина забележително, майстор Годран — мърмореше Тадспар, когато Стенуолд се приближи достатъчно, за да ги чува. — Постиженията на вашата империя са поучителни за всички нас. Не е за вярване колко сте напреднали за толкова кратко време и какво благоденствие сте постигнали. — Погледът му се спря върху Стенуолд над рамото на Годран и побърза да отмине нататък. — Ние разбираме, че войната може да бъде огънат, в който се кове една велика държава...

но от друга страна, войната, разбира се... — Старецът се усмихна смутено. — Тук, в Колегиум, ние ценим философите. Знаете как те винаги се стремят да мислят за *всичко*.

Усмивката на Годран цъфна бързо и с лекота.

— О, майстор Тадспар, та ние едва наскоро се отърсихме от разрушителната война, която Федерацията ни натрапи. Толкова много предстои да се построи наново и да се поправи. Дори изхранването и обличането на населението ни е монументална задача сама по себе си. Ние сме като онзи мъж, който цяла нощ се е карал с жена си и на сутринта никак не му се ходи на работа.

Думите му бяха посрещнати с лек смях и Стенуолд си помисли: „Дори колегиумските шеги са наизустили.“ Понечи да се обади, но видя, че към него се е отправил друг от историците в Академията, вдигнал ръка да привлече вниманието му. Стенуолд го пресрещна, така че осоидите да не чуят разговора им.

— Майстор Трудан.

— Майстор Чертан.

По-младият мъж вдигна примирително ръце.

— Майстор Трудан, Събранието ме помоли да ви предам една молба.

Стенуолд се усмихна суховато.

— Ами предайте я, майстор Чертан.

— За никого не е тайна какво мислите вие за нашите нови гости — каза троснато Чертан.

— Старал съм се да разяснявам мнението си при всяка възможност — отвърна с равен глас Стенуолд.

— Някои от колегите искаха да наложим възбрана върху присъствието ви днес, но не открихме прецедент, на който да се позовем. Трудан, това навярно е най-важната посланическа мисия, която е пристигала в Колегиум от години.

— С това няма да споря — кимна Стенуолд.

— Събранието не приема възгледите ви за тези хора — продължи сопнато Чертан. — Как бихме могли да вярваме в цивилизацията, ако приемем за възможни вашите теории за чудовищни държавни формирания? Но...

— Но?

Чертан стрелна с поглед през рамо осоидите.

— Но ако предположим, че сте прав — аз, разбира се, не го вярвам, никой не го вярва, — но ако просто предположим, че сте прав...

„Ужасен е — осъзна изведнъж Стенуолд. — Чук и клещи, този тип знае, че съм прав, и е уплашен до смърт.“

— Ако предположим, че сте прав — повтори Чертан с внезапно предрезгавял глас, — какво трябва да направим? Не е ли все пак по-добре да караме полека, вместо да ги провокираме?

— Боите се, че ще ги разоблича публично като чудовища и убийци. Повярвайте ми, нямам намерение да провокирам тези хора, нито да говоря с тях дори. Хайде, върнете се при другите да празнувате — добави с подчертана ирония Стенуолд. — Гледайте си кефа. — Виждаше спорните посетители над рамото му. Докато Годран и неговата бръмбарородна креатура се здрависваха наляво-надясно и говореха любезности, Талрик гледаше право към Стенуолд. Погледите им се сблъскаха. Стенуолд изтръпна. Защо му се струваше, че е виждал този мъж и преди, като един сред много войници? Талрик изглеждаше твърде млад, за да се е сражавал при Мина. Но ето че осочовекът му кимна като на стар познат, жест, предназначен лично и единствено за Стенуолд.

„Познавам те.“ Едно кимване, а казваше толкова много. „Не си мисли, че аз, че ние не знаем всичко за теб.“

Минаваше полунощ и прозорците в Колегиум гаснеха един по един, а улиците тъмнееха в мъждивата светлина на газените фенери. Тиниса и Че вървяха към вкъщи, след като се бяха разделили с Тото на пресечката към Палатата на милосърдието, където той държеше една стая. През цялата вечер Тото се беше опитвал да я заговори и Че го знаеше отлично. Когато се разделиха, изражението му беше толкова печално, та тя почти съжали дето го е отбягвала така упорито, но — след дъжд качулка.

Салма, разбира се, не беше с тях. Той — с което вбеси Тиниса — си беше тръгнал рано-рано от партито под ръка с онази атлетка, богомолкородната от Нетион.

— Дано да го изяде — беше подхвърлила небрежно Тиниса, но после откри, че мисълта продължава да я гложди отвътре. Когато

Салма забърсваше някое от местните момичета — заплени от чара му бръмбарородни девойки, към които той не би могъл да изпитва нищо сериозно, тогава Тиниса нямаше нищо против. Не е като тя да не флиртуваше под път и над път със синчета на индустриалци или млади мравкородни офицери, отделили се за пръв път от родния дом. С някои стигаше до леглото, с други — не, но всички ѝ правеха подаръци и я гледаха в очите. В края на краищата, тя беше паяк по рождение, ако не и по възпитание. Предеше и поддържаше паяжината си така, както един войник се упражнява с меч, защото един ден можеше да ѝ потрябва за нещо сериозно. Но тази богомолкородна... Салма ѝ се беше поклонил дълбоко, сякаш изпълняваше сложен ритуал от традициите на своя народ, а тя, която допреди миг изглеждаше отегчена и самотна, отвърна на поклона му и го хвана за ръка. А ако се вярваше на мъвата, богомолкородните не се отнасяха лековато към нищо, включително и към партньорите си.

Когато стигнаха вкъщи, завариха Стенуолд да ги чака. Усетиха аромата на лулата му още от входа, затова надникнаха през вратата на кабинета. Той седеше в любимото си кресло, богомолска направа с мека тапицерия и изящна дърворезба, пушеше и гледаше в огъня.

— Чичо? — повика го Че. — Аз... ние мислехме, че вече си си легнал.

— Влизайте. И двете — покани ги Стенуолд, без да сваля поглед от пламъците в камината. — Другата половина от „Великолепните“ с вас ли е? Не, виждам, че ги няма. Тогава ще говоря с вас двете сега, а с тях ще говоря утре сутрин.

— Става въпрос за осородните, нали? — предположи Че.

— За тях, да. Тиниса, готова ли си да потеглиш с мен за Хелерон утре?

— И да пропусна Игрите? — отвърна, без да мисли, тя, после добави: — Ами, да, сигурно бих могла...

— Събери си нещата. Малко багаж, много оръжие. — В гласа на Стенуолд звънтеше напрежение. — Чаках с години... а сега всичко става изведнъж. Ама и аз съм един „танцър“.

Тиниса разбираше какво има предвид Стенуолд, но тонът му никак не ѝ хареса. Паякородните наричаха „танц“ негласната политика, която дърпа конците в управлението на един град. Канеше се да го разпита, да изкопчи повече информация, но тази едничка дума я спря.

Положението очевидно беше сериозно и не търпеше отлагане. Обърна се и тръгна към стаята си на горния етаж.

— И дума не искам да чувам — предупреди Стенуолд, след като Тиниса си тръгна. Че стисна юмруци и замълча. — Няма да скучаеш тук. Ще имаш куп неща, които да свършиш вместо мен, докато отсъствам. Знам, че очакваш да чуеш друго, но истината е, че си ми нужна тук. А и наистина държа да си на сигурно място, Челядинке. Повярвай ми.

„Ами другите? Те какво?“ Но Че знаеше, че другите, дори Тото, биха имали шанс да се спасят от меч и стрела. Стенуолд я беше преценил и оценката не беше в нейна полза. Вярваше му, че иска да я държи далеч от опасностите, но от това болката ѝ не намаляваше.

„Вече няма място за спорове, щом тръгват утре.“ Тази мисъл се оказа неочаквано успокояваща. Оставаше ѝ да играе ролята на послушна племенница. Така той щеше да има една тревога по-малко и вероятно да се грижи по-добре за себе си. Тази игра Че можеше да я играе.

— Щом ще тръгваш утре, добре е вече да си лягаш, чичо — каза тя. Стенуолд изсумтя в знак на съгласие и се надигна от креслото.

— Хайде — махна ѝ той и тръгна нагоре по стълбите. — Утре пак ще си поговорим.

На стълбищната площадка имаше прозорец с изглед към Сипланското шосе и морето. Стенуолд вече го подминаваше, но Че спря наред крачка. Прозорецът беше отворен.

— Чичо... — успя да викне предупредително тя, а другото потъна в яростния рев на Стенуолд.

На площадката, точно пред него, имаше човек с тъмно наметало. Острието на къс меч улови светлината. Явно беше чакал в сенките на площадката, тихо и търпеливо. Сега обаче се раздвижи мълниеносно.

6.

Стенуолд залитна назад, на косъм от профучалото пред гърдите му острие, после замахна с тежката си ръка и фрасна нападателя по главата. Мъжът отхвърча към стената и Стенуолд се хвърли отгоре му с голи ръце. Уви, онзи се оказа достатъчно бърз и късият му меч отвори рана в ръката на Стенуолд. Бръмбарът отстъпи с вик на болка, блъсна се във вратата на спалнята си, тя се отвори под тежестта му и той залитна заднишком в стаята.

Че не се поколеба. Хвърли се към тъмния силует, който тъкмо се обръщаше, за да последва чичо й. Вече беше извадила инстинктивно ножа, който носеше навсякъде за самозащита. Беше от малките, с едва десетинасантиметрово острие. Че замахна трескаво към гърба на непознатия, после още веднъж и всеки удар раздираше плат и плът. Чу, че на стълбите има още някой, а това не предвещаваше нищо добро. Нападаателят на Стенуолд вече се беше обърнал към нея и за момента я държеше на разстояние с меча си. Не бързаше да нападне — заради мрака не беше разбрал, че има насреща си недорасло момиче със смешно ножче. По стълбите обаче се качваше мъж с тъмни дрехи, строен, с дълъг меч в едната ръка и къс в другата. Но преди да е използвал някой от тях срещу Че, в битката се включи Тиниса.

Беше си събирала багажа за опасното пътуване според указанията на Стенуолд, така че рапирата беше в ръката й, тънко дълго острие, достоен съперник за дългия меч на новодошлия. Тиниса отскочи назад, когато мъжът я нападна, но парира навреме удара му, отклонявайки и двете остриета настрани. Той беше бърз, с лека стъпка и я засипваше с удари от всички посоки. Тиниса посрещаше с лекота атаките му, но онзи дебнеше за пролука с късия меч в другата си ръка и не й даваше възможност сама да премине в нападение.

Междувременно, нещо в стойката на първия нападател се промени и Че разбра, че мъжът й е взел мярката като слаб противник. Не го чака да събере мислите си, а нападна решително. Той тъкмо изтегляше меча си назад за удар, когато Че му налетя приведена с

цялата си тежест и заби рамо в гърдите му, разминавайки се на сантиметри с острието на меча. При сблъсъка остана без въздух, политна назад и щеше да падне, ако не бе сграбчила инстинктивно туниката му. Успяла беше да го резне и този път, отваряйки плитка рана на хълбока му. Увиснала на колана му, тя посегна тронаво да хване меча, докато мъжът се мъчеше да я махне от себе си. Бяха толкова близо един до друг, че младата жена усещаше киселата миризма на бира в дъха му, надушваше дори чернилото, с което се беше опитал да прикрие лъскавината на меча си. Той все така се опитваше да я отхвърли на ръка разстояние, за да я прободне, но тя се държеше упорито за колана му и на свой ред се опитваше да го намушка с ножчето.

Тиниса изчакваше следващата атака на своя противник. Вече имаше някаква представа за способностите му. Беше бърз, но му липсваше въображение, ударите му бяха като по учебник. И когато се хвърли отново към нея, тя се мушна под меча му. Той замахна с лявата ръка, както можеше да се очаква, но Тиниса го изпревари и отскочи извън обсега му. Идеята ѝ беше, подминавайки го, да му среже гърлото с острия като бръснач ръб на рапирата си, но той направи крачка напред, закривеният предпазител на рапирата ѝ се удари в челюстта му и краката им се преплетоха. За миг и двамата загубиха равновесие.

Тиниса усети перилото с гърба си, после то се сцели под общата им тежест и те пропаднаха към преддверието на долния етаж. Но Тиниса имаше свободна ръка, а мъжът нямаше. Тя го дръпна силно, докато се прекатурваха, с идеята да го тласне пред себе си.

Като видя другаря си да изчезва, първият нападател изпсува и най-после успя да срита Че настрани. Тя се строполи тежко на пода на стълбищната площадка. Стискаше отчаяно ножа си и го размахваше заплашително към мъжа. Той спря да си поеме дъх. В преддверието долу дрънчаха мечове.

— Ти! — изрева Стенуолд от прага на стаята си. Убиецът се завъртя към него и застина.

Застина заради оръжието, което Стенуолд беше насочил към него. Не какво да е оръжие, а арбалет без рамене, огромно, тежко чудовище с четири цеви, от които зловещо се подаваха главите на метални стрели, толкова дебели и дълги, че приличаха повече на копия. Че го знаеше под името „пронизвач“, знаеше и че някъде във

вътрешността му има солидно количество огнепрах, което само чака да докоснеш едно лостче, за да избухне.

Убиецът остана неподвижен. Стенуолд го огледа спокойно от глава до пети въпреки кръвта, която попиваше в собствения му ръкав.

— Остави бавно меча на пода и току-виж...

Но Че видя, че мъжът се готви да нападне, вероятно с надеждата да изпревари Стенуолд, замахна с ножчето и го заби с всички сили, приковавайки крака му към пода. В същия миг Стенуолд натисна спусъка. Двойният заряд от огнепрах избухна в затвореното пространство на пронизвача и произведе звук толкова силен, че сякаш погълна целия свят, поне тяхната къща със сигурност. Убиецът литна във въздуха, прелетя цялото разстояние до отсрещната стена и остана да виси там, забоден с три от стрелите. Четвъртата, която не бе срещнала пречка от човешко естество, се беше забила толкова надълбоко в стената, че върхът ѝ сигурно стърчеше от другата страна.

Тишината, която се спусна след това, подправена с киселявата миризма на взривения огнепрах, беше абсолютна.

— Къде е... Тиниса? — попита на пресекулки Стенуолд. Че посочи мълчаливо надолу.

Хвърлиха се към счупеното перило и погледнаха към преддверието. Тиниса беше там, права, а вторият нападател лежеше като захвърлена кукла на пода пред нея. Тиниса стоеше с наведена глава, гледаше първия човек, когото беше убила в живота си, и стискаше в ръка лъскавата от кръвта му рапира.

Че чу как чичо ѝ си поема рязко дъх.

— Чука и клеци — промълви той. — Съвсем същата е.

Че зърна проблясък в очите му, белег на просветление, което нямаше нищо общо с Тиниса. Обстановката очевидно беше различна, както и мъртвецът долу, но нещо в мизансцена, в самия миг на неподвижност и съзерцание го беше сварило неподготвен. За част от секундата той се подмлади с двацет години, озова се някъде другаде, изгубил се в обятията на отдавнашен спомен.

А после Тиниса вдигна поглед към него, бледа, с широко отворени очи. Стенуолд се спусна на бегот по стълбите и я прегърна силно. „Първата смърт“ — мислеше си той. Настигна го спомен за кабинката на един ортоптер в Мина и за онзи войник в черно и златно, който полита назад към смъртта си. „Първата смърт, която

причиняваме със собствените си ръце, винаги е трудна.“ Но тя щеше да го преживее, несъмнено. „В кръвта ѝ е.“

После Тиниса го отблъсна, втурна се към Че и я стисна за ръката.

— Добре ли си? Стори ми се, че онзи те е хванал натясно.

Че примигна насреща ѝ.

— Чичо Стен го уби. — Не беше очаквала подобно съпричастие от доведената си сестра.

— Искам да направите нещо за мен — обърна се и към двете им Стенуолд. Седнал беше на едно канапе в преддверието. Мъртвецът лежеше в краката му. — Едната да изтича за доктор Никрефос, бързо.

— Доктор Никрефос? — попита изненадано Че. — Не трябва ли да те види истински лекар?

— Той е дърт шарлатанин, знам — кимна Стенуолд. — Но разбира от отрови. А тези убийци... не разчитаха единствено на стомана.

Тиниса изхвърча през вратата моментално. Че остана да зяпа глуповато чичо си и да изстива вътрешно.

— Но ти... Не може да...

Стенуолд разтегли устни в нещо като усмивка.

— О, аз съм стар бръмбар, не забравяй, Че. Вътрешностите ми са направени от волска кожа. Нужно е нещо повече от отровното острие на уличен бандит, за да ми види сметката. Все пак може би е добра идея да презаредиш пронизвача. Резервни стрели и огнепрах има в моята стая.

Тя хукна като подгонена по стълбите, оставяйки го за кратко насаме с мислите му. Стенуолд дръпна наметалото на убиеца, чийто край покриваше лицето му. Смесеният произход не можеше да се сбърка, беше като печат върху кожата — в този случай истински коктейл от паешка, бръмбарска и мравешка кръв. Другият беше чиста проба мравкороден ренегат, така че отпорът, който му беше дала Че, си беше истинско чудо.

— Местни таланти, тези двамата — промълви той сам на себе си. Не бяха осоици, нито такива, с които Империята на осите би имала вземане-даване. Играта очевидно се беше променила.

Че се върна, зареждайки в движение пронизвача.

— Дали Салма и Тото също не са в опасност? — попита тя.

— Тази нощ? Едва ли. Но утре... кой знае. Челядинке, налага се да променя плановете си.

— В какъв смисъл да ги промениш?

— Резервирал съм четири места на „Небесен“ за утре. Ти също ще пътуваш. Целият личен състав на „Великолепните“ потегля.

— Но нали каза...

— Плановете затова са планове, защото подлежат на промяна. Налага се да остана тук още малко, да довърша някои неща. Когато мога, ще дойда при вас. — Вдигна ръка да спре напирещите й възражения. — И не го казвам като евфемизъм на „повече няма да се видим“, Челядинке. Никога не съм вярвал в щурави лозунги от сорта на „свобода или смърт“. Ще дойда при вас в Хелерон, но на първо време, както вече споменах, искам ти да си на сигурно място. Звучи откачено, но май ще си в по-голяма безопасност с моите хора в Хелерон, отколкото сама с мен тук.

Тиниса нахлу през вратата, повлякла след себе си прегърбен старик с посребрена коса. Че отстъпи несъзнателно при появата на стария молецороден. Виждаше го беше в Академията, но той водеше някакъв позорен предмет, от който благоразумните млади бръмбароиди страняха. Беше истинско олицетворение на вешер от детските приказки — с дълга и мазна сива коса, а дръпнатите му очи бяха бели и празни, без ирис или зеница.

— Майстор Никрефос — поздравя го Стенуолд. — Нуждая се от услугите ти.

Молецородният се изсмя през зъби.

— Вярващ най-последно, а? — прошепна той толкова тихо, че момичетата се напрегнаха, за да го чуят. — Не? Е, няма значение. Тази сутрин ти бях длъжник. Утре вече няма да бъда, хм?

— Виж, ела и почвай да дрънчиш с кости или каквото там ще правиш — изръмжа Стенуолд. — Свърши си работата и смятай дълга си за платен.

Стенуолд беше излязъл някъде още преди Че да се събуди с глождещо чувство на тревога под лъжичката. А при вида на потрошения парапет събитията от предната нощ я фраснаха право между очите.

„Светът е полудял окончателно.“

Гледала бе как Никрефос разиграва театро̀то си над раната на Стенуолд и бе скърцала със зъби от дълбоко объркване. Това неговото не беше докторлък. Вместо да промие и зашие раната, той измърмори някакви заклинания над нея, изгори стиска горчиви билки и привърза малка торбичка с неизвестно съдържание към ръката на пациента. През цялото време Стенуолд седя търпеливо, смуглата му кожа бе посивяла от болката или от отровата, и остави шарлатанина да си шарлатанства на воля... а накрая дори му благодари.

След като молецородният си тръгна, Че притисна чичо си.

— Какво беше всичко това? Не ми казвай, че вярваш в тия глупости като някой... като някой доверчив *дивак*!

Стенуолд вдигна рамене.

— И аз като теб не откривам никакъв смисъл в действията му, но съм виждал доктор Никрефос да връща от прага на смъртта човек, когото всички истински лекари в този град бяха отписали.

— Но той почти не докосна раната!

Стенуолд сви отново рамене... после примижа.

— Лесно е да отхвърляш с пренебрежение сенките, когато лампите са запалени — каза единствено той, след което се прибра в стаята си.

А рано тази сутрин вече беше излязъл по работа, но не и преди да остави на Че и Тиниса бележка с „подробни“ инструкции.

„Задната стаичка в таверна «Мерая», третия час след зазоряване. С все багажа.“ И това беше всичко.

Двете момичета тръгнаха заедно, буквално рамо до рамо, защото по време на Игрите улиците бяха пълни с чужденци. Някои бяха просто търговци и занаятчии, но други изглеждаха съмнителни. В десетницата на Игрите се продаваха и купуваха повече стоки от всякакво естество, отколкото през целия предхождащ ги месец. Както си им беше обичаят, бръмбароидите се възползваха докрай от търговските възможности, които събитието предлагаше. По пътя от вилата на Стенуолд до таверната момичетата се разминаха с група наемници ренегати от Век, които вървяха изпъчени, все едно цялата улица е тяхна. Видяха робовладелец от Тарк да говори с двама паякородни купувачи — макар притежаването на роби в Колегиум да беше забранено, нищо не възпрепятстваше препродаването им на

хартия. Имаше мъже, които приличаха на разбойници, дошли с надежда да пробутат плячката си; благородници от земите на паяците с все антуража си; богомолкородни наемни убийци с празни погледи... Извадиха късмет, че стигнаха до таверната без някой нов кандидат-убиец да им скочи от тълпата. И двете държаха ръце близо до оръжията си, Тиниса беше с обичайната си рапира, а Че беше препасала истински къс меч хелеронска направа. Когато отново я нападне убиец, щеше да го посрещне със сериозно оръжие, а не със смешното си ножче.

Таверна „Мерая“ беше издържана в дискретен мухороден стил, с толкова ниски врати, че трябваше да се навеждаш, за да минеш през прага, с пръстен лепез и резбовани дървени колони в три от страните, и с широко отворени капаци на четвъртата. Едва прекрачиха прага и миниатюрният собственик скочи да ги посрещне.

— Дами, дами, хайде, не е нужно да ви зяпат всички тези груби мъжища. Елате, има една частна стаичка за вас, да? — Вдигна рошавите си вежди и Че кимна бавно. Чичо й Стен явно не си беше губил времето.

Задната стаичка си беше истинско свърталище в стила на мухоидите без компромисите, направени за удобство на туристите в големия салон. Масата беше петнайсетина сантиметра висока и наоколо й бяха подредени възглавнички вместо столове. И най-важното, в тавана имаше капак, през който можеха да избягат за нула време към уличката зад таверната. Мухоидите никога не оставаха без резервен изход.

— Сигурно е пратил указания и на другите двама — предположи Че.

Тиниса кимна мълчаливо. Днес изобщо не говореше много, от сутринта да беше казала най-много десетина думи. Че се вгледа в лицето й, но майсторски положеният грим скриваше евентуалните следи на безсънна нощ.

— Какво има? Заради снощи ли? — каза накрая тя.

Тиниса я погледна и задържа погледа й.

— Ти... никога не си убивала човек, нали? — попита тихо паякородната.

Че вдигна уж небрежно рамене.

— Можех да убия оня тип, дето резна чичо Стен. И аз го боднах... няколко пъти.

Тиниса продължи да я гледа в очите, докато най-накрая Че не призна:

— Добре де. Не съм. Просто се бих, както го правим във Форумата на умелите. Преди не си бях давала сметка, че може да е... истинско.

— Аз го убих — промълви Тиниса и сведе поглед към ръцете си. — Умееше да върти меча, но аз го убих. — После извади внимателно рапирата от изящната ѝ ножница и Че си спомни колко беше завиждала на Тиниса, когато Стенуолд ѝ я подари. Беше красиво оръжие паешка направа. Като цяло паякородните не бяха най-добрите ковачи, но към някои конкретни аспекти на занаята проявяваха интерес и изработката на мечове беше един от тях. Рапирата на Тиниса беше копие на богомолските рапири, с извит назад предпазител за ръката с формата на огънати навътре листа, а острието се стесняваше постепенно, наточено като бръснач и от двете страни. Истинските богомолски рапири бяха редки и много скъпи и Стенуолд така и не беше успял да открие оригинал. Може да бяха горски диваци, които си нямат и понятие от великите технологични достижения след революцията, но когато богомолкочовеците правеха меч, лък или друго изделие, го правеха с умение, усъвършенствано от векове.

— Трябваше да го убиеш — каза сериозно Че, все така загледана в рапирата. — Иначе той щеше да те убие. Недей да се измъчваш.

— Почувствах се... — Тиниса стисна устни до побеляване. — Почувствах се толкова жива.

— Жива ли?

— В онзи миг, когато преодолях гарда му, беше като... Ако искаш вярвай, но беше прекрасно. Забравих всичко друго. В онзи миг не мислех нито за теб, нито за Стен. Знаех само, че съм спечелила и че това е добре. Адски добре.

Че си спомни реакцията на момичето след битката. Явно Тиниса се беше опитвала да компенсира угризенията, които би трябвало да изпитва, но които така и не бе открила в себе си.

— Ами, не знам, аз... — започна тя и точно тогава, за неин късмет, ханджията въведе Тото и Салма в стаичката. Тото приличаше на вързоп в дългото си безформено палто и с брезентова торба през рамо, така че ако бяха привлекли нечие внимание по пътя си насам,

вината не ще да е била негова. Салма, от друга страна, беше известен с начина си на обличане. Винаги следваше последната мода и залитането към кича не му беше чуждо. Днес беше потънал дълбоко в диплите на роба с висока яка и изящна кройка, която — както гласеше лафът — беше почти достатъчно великолепна да ѝ посветят отделна катедра в Академията. Издържана беше в преливащи се сини, зелени и червени нюанси, а по края на богатите ѝ дипли имаше кант от златисти плочки.

— Като какъв точно си се маскирал пък ти? — подразни го Тиниса, възвърнала обичайното си хладно спокойствие. — Или Стен ти е заръчал да се нагиздиш като умопобъркан чужденец?

— Не съм аз виновен, че никой в това изостанало провинциално градче не се облича като хората — отвърна Салма. — Какво трябваше да направя с робата си? Да я зарежа тук?

— Нямах ли... багаж? Чанти някакви?

Салма разтвори робата си. От вътрешната страна беше подплатена с обикновен син плат без финтифлюшки, затова пък с множество джобове. Имаше си дори пришита ножница, съдържаща къс меч със странна форма.

— Ясно ли ти е, че снощи някой се опита да ни убие? — захапа го Тиниса, макар че Салма не би могъл да знае за случката. — Е, сега поне няма да стрелят по мен, щом си имаме ходещо чучело в групата.

— Опитали са се да ви убият? — възкликна потресен Тото.

— Опитаха се да убият чичо Стен — внесе необходимата поправка Че, — но ние се оказахме на пътя им. Убийците, те... мъртви са и двамата. — Спомни си как накрая бяха повикали градската стража, която Стенуолд отпрати с все труповете и известно количество монети вместо отговори. Всички, включително Стенуолд, се преструваха, че нищо особено не се е случило. Явно така постъпваха онези, чиито тайни биха пострадали от излишното любопитство на властите.

Точно тогава се появи и Стенуолд без много шум.

— Добре — каза делово, като видя, че всички са се събрали. Последва примера им, настанявайки се на пода до масата, но така, че вратата да е откъм дясната му ръка, а не зад гърба му. — Време е да си кажем някои истини — подхвана той. — Макар че ако не съм сбъркал драматично в преценката си за вас, едва ли ще се изненадате особено.

Че и Тиниса са слушали до втръсване лекциите ми в Академията, Федерацията на Салма има горчив опит от първа ръка с поведението на Империята, а колкото до Тото...

Младият занаятчия преглътна шумно.

— И аз подочувам някои неща, майсторе.

— Е, какво искаш да направим? — обърна се Че към Стенуолд.
— Във връзка с осойдите, имам предвид.

Той кимна.

— Равнините не са се променяли — поне по отношение на политическия баланс — вече колко... петстотин години. Не е за вярване, но ако не броим обичайното кресливо съперничество между градовете-държави на мравкоидите, положението не се е променило съществено от революцията насам. Е, хората живеят по-добре на някои места, но постигнатият политически баланс е съумял да се запази непокътнат, и то не заради външен натиск, а заради собствената ни грижливо поддържана изолация. — Колкото и да се опитваше Стенуолд, и сега не успя да се отърси от даскалския тон. Говореше все едно е застанал пред зала със студенти. — А и светът отвъд нашите граници сякаш се е наговорил да ни съдейства. Паешките владения отгатак Еверис винаги са гледали на нас като на източник на ресурси, на забавление и на зандан с един-единствен изход. Бариерният рид ни откъсва от севера толкова успешно, че повечето равнинци не знаят нищо за дома на Салма, нищо освен името — Федерацията. За наш късмет сънародниците му така и не проявиха желание да ни наложат цивилизацията си. Дотук прав ли съм, Салма?

— Малко крайна, но иначе точна преценка — съгласи се ученикът му.

— А на изток... Е, там има основно пустиня, а малкото обработваема земя е заета от разнородни градове-държавици и номадски племена, хора бедни и изостанали. Или така поне пише в учебниците. Да, но за последните две поколения всичко това се промени, продължава да се променя и ще се променя по-бързо, отколкото ние можем да го осмислим.

Той въздъхна, после продължи:

— Като ви гледам сега... ме налягат спомени. Не бях много по-голям от вас, когато тръгнах на изток с неколцина луди глави като мен да проверим дали са верни тревожните новини, които пристигаха от

онази част на света. И да, бяха верни, защото там се надигаше нова сила. Осородните, които в старите източници се описват като враждуващи помежду си варвари, бяха създали империя. И империята им беше разширила границите си почти до Хелерон и Тарк. Има един град на име Мина... — Спомените го заляха и той стисна очи. — Бяхме там, когато Мина падна и се превърна в поредното парче от мозайката, за която мечтаят осородните. Един свят — една империя, ако трябва да го определим с две думи.

— Но това е било преди колко... двайсет години? — възрази Тиниса. — Къде са те сега? Защо не са превзели Хелерон? Защо армията им не е пред портите на Колегиум?

— Колкото до Хелерон, там добре познават осоидите. Всъщност, хелеронските търговци натрупаха богатства от търговия с военната им плячка, купуват от тях заграбеното и им продават произведения от бръмбарочовещи оръжия. Гледат на осоидите като на поредния град-държава, който води постоянни битки и не подлежи на промяна. Имаше един момент, по времето на войната между Империята и Федерацията, когато част от първенците на Хелерон прогледнаха за заплахата, която пълзеше към собствения им дом. Но тогава осоидите дойдоха с договори и обещания, подписаха маса споразумения, в които декларираха на хартия, че Империята им няма да се разширява отгатък Мина. И понеже търговските печалби продължиха да нарастват, хелеронските магнати си затваряха очите за вида стоки, към които проявяваха интерес осородните. А и да има такива, които не са си затворили очите, тях ги е споходила скоропостижна смърт. Колкото до това какво прави армията им... Салма, мисля, че на този въпрос ти най-добре можеш да отговориш.

Усмивката на Салма стана по-широка, но и по-студена.

— Когато толкова лесно се съгласи да ме вземеш за ученик, доста се чудех какво точно знаеш — каза той.

Другите трима го гледаха колебливо, сякаш не знаеха какво да мислят, и той поклати глава.

— Когато дойдох в Колегиум, беше минала само една година от края на Дванайсетгодишната война. Дванайсет години военен конфликт между моя народ и осородните.

Младежите бяха свъсили съсредоточено вежди, опитвайки се да осмислят казаното, да се върнат мислено към посочения период от

време.

— Осоидите прекратиха завоевателните си походи чак когато стана ясно, че не са в състояние да контролират завладените вече територии. Избухнало беше въстание в тила им, покорените народи се опитваха да отхвърлят хомота на робството. Тогава ни предложиха мир, който ние не бяхме в състояние да откажем. Поискаха три от граничните ни княжества. Ако ги сравним по територия с Равнините, това би се равнявало на земите от езеро Сидерити чак до западния бряг, включително Колегиум и Век, които се падат по средата. Подписахме мирния договор и осородните поеха назад, за да потушат въстанията. И до днес чакаме на тръни кога ще се върнат. Това, надявам се, обяснява къде е била армията им през всичките тези години. Не е стояла без работа, уверявам ви. — Салма се облегна назад, като ги наблюдаваше.

— А моите агенти в Хелерон, които си държат очите и ушите отворени, имат основания да смятат, че Равнините ще са следващата жертва на Империята — заяви Стенуолд. — Ако не друго, това би означавало, че когато отново нападнат Федерацията, ще го направят едновременно от изток и от юг и ще ползват леярните на Хелерон като източник на оръжия за армията си.

— И какво можем да направим ние? — зададе Че въпроса, който терзаеше всички тях.

Стенуолд сгърби рамене.

— Надявал се бях нещата да се развият другояче, но времето е колело, което смазва и по-добри планове от моите. Идеята ми беше да ви заведа... да заведа някои от вас в Хелерон, да ви представя на когото трябва и да съберем малко информация от първа ръка. След това, на място и с достатъчно данни за плановете на осоидите, щях да ви задам един въпрос. — Замълча с пълното съзнание, че обръща нова страница в техния живот, а и в своя, че ги води по път, от който няма връщане назад. — Ще ви задам този въпрос сега. Искам да ми помогнете срещу осородните. Искам да бъдете мои шпиони, мои агенти в тази борба. Помислете си много добре, преди да ми отговорите. А сега ти, Тото.

През цялото време мелезът беше седял мълчаливо и неподвижно. Сега наблюдаваше притеснено как Стенуолд вади калъф за свитъци от вътрешността на широката си роба.

— Струваше ми доста усилия, но вече са твои. Знам, че майсторите занаятчии в Академията никога не са били щедри в похвалите си към теб, затова се постарях да измъкна от тях всичко, което ти се полага. Дипломата ти, Тото. Вече си дипломиран пътуващ занаятчия.

Младият мъж посегна несмело да вземе калъфа, но не посмя да го отвори.

— Благодаря ви, майсторе.

— Давам ти я сега, без значение какво ще решиш по другия въпрос — обясни смутено Стенуолд. — Просто за да знаеш, че не те изнудвам. — „Макар че само аз си знам какво ми струваше да я получа“, добави наум той.

— В какво ще се състоят задачите ни? — прекъсна го Тиниса.

— В момента ми е трудно да кажа — призна възрастният мъж. — Ще идете в Хелерон, ще задавате въпроси, ще се срещнете с моите хора там. Ще слухтите за всичко, което идва от изток, и ще изготвите оценка до каква точно степен осойдите са си създали предимство в Хелерон. Звучи простичка, нали? Не забравяйте обаче, че те също имат агенти, а могат да наемат и всякаква папач. Снощните ни гости бяха пример точно за това. Дръжте оръжията си подръка и винаги подготвяйте резервен план за бягство. — Той изкриви лице в гримаса. — Както казах, бях го планирал другояче, но след снощната случка предпочитам да се махнете от Колегиум. В момента за вас е по-опасно да останете тук с мен, отколкото да заминете сами за Хелерон. Така че дори да не приемете предложението ми, добре ще е да напуснете града. Заради собствената си безопасност. — Той ги изгледа един по един. — Някой реши ли вече?

Салма се протегна с наслаждение, сякаш идеше реч за нещо дребно, което едва ли заслужава пълното му внимание.

— Разбира се — каза той. — Всъщност вече писах на когото трябва във Федерацията. Ще бъда слуга на двама господари, майстор Трудан. Двама господари с общ враг.

— Аз също искам да помогна — побърза да добави Че. — Ще направя каквото смяташ за нужно.

Стенуолд помръкна. „А исках да те държа встрани от това.“ Но вече нямаше безопасно място, където да я настани, а ако Империята тръгнеше срещу Равнините, безопасни места нямаше да има никъде.

Тиниса продължаваше да мълчи, но Тото се размърда. Кимна бавно, макар да се виждаше, че не е особено ентузиазирани.

— И аз ще ида, майсторе — каза простичко той и Стенуолд се запита дали току-що получената диплома не е натежала на везните. Или пък съблазънта на хелеронските машини и фабрики. Или нещо друго.

— Тиниса?

Тя го погледна с усмивка.

— Чичо Стен, има неща, които не ни казваш.

А той си помисли: „Кръвта вода не става“, защото *тя* виждаше в сърцето и в ума му като да бяха прозрачни. Разиграваше игра на сляпа баба, която всички паякородни владееха безотказно още от най-ранно детство. Ето я Тиниса, в неговия град, отраснала сред практичните и лишени от особено въображение хора от собствената му раса, а притежаваше всичко необходимо да бъде паякородна принцеса.

— Да, и част от тях ще ви кажа, ако и когато дадете съгласието си, а други ще запазя в тайна, защото противното би ви изложило на ненужен риск. — „И ще ви оставя да си блъскате главите за какво иде реч.“

Тиниса все още го гледаше напрегнато и прехвърляше някакви аргументи в хубавата си главица.

— Ти ще дойдеш ли при нас в Хелерон?

— При първа възможност. Веднага щом приключа с някои неща тук.

Усмивката ѝ се промени — от изпитателна в безгрижно игрива.

— Защо не, тогава? Тръгваме всички.

Стенуолд се чудеше за колко ли се е досетила. Но така или иначе беше получил съгласието им, макар да не беше сигурен, че са взели решението си поради правилната причина. Всъщност може би никога нямаше да разбере какво е подтикнало всеки от тях.

— Е, какъв е планът, чичо Стен? — подкани го да продължи Тиниса.

— Ами, преди плановете ми да се променят така неочаквано, бях уредил пътуване за четирима по релсовия път до Сарн, а оттам пеша до Хелерон. Как ви звучи?

— Ако няма друг начин да стигнем — каза Салма. Идеята за пътуване с релсовото автовозило явно не му допаднаше особено.

— Всъщност има — призна Стенуолд. — Ако всичко това се случваше след месец, Железният път щеше да е готов и да ни отведе директно до Хелерон, нищо че дерат по две кожи. Уви, полагането на релсите в последния участък се бави, а ние трябва да действаме незабавно. По тази причина вместо с влак по обед вие четиримата ще се качите на „Небесен“, който потегля за Хелерон днес.

— Този „Небесен“ не беше ли някаква летяща машина? — подхвърли Салма.

— Въздушен кораб — промълви развълнувано Тото. — Много нов. Много голям.

Салма направи физиономия.

— Става все по-хубаво и по-хубаво.

— Ще пратя някого от пощенската гилдия до Хелерон. Това кажи-речи е единственият начин да се изпревари „Небесен“. Искам хората ми там да знаят, че идвате. Ще ви чакат на площад „Милосърдие“, който се намира близо до летището. Главният ми съюзник в Хелерон се казва Скуто, но вас ще ви посрещне друг, Болуин.

— Болуин звучи като бръмбарско име. А този Скуто, той мухороден ли е? — попита Тиниса.

— Ами... Болуин ще ви запознае с него — заобиколи въпроса й Стенуолд. Бръкна в някакъв вътрешен джоб на робата си и извади оттам сгънат на квадрат лист хартия. — Ето. Пазете го добре. Това е Болуин.

На листа имаше портрет, скица с молив без излишни подробности и светлосенки, но даваща достатъчно ясна представа за образа на бръмбаророден мъж на средна възраст с изсечено като от камък лице и тежка челюст. В долния ъгъл на листа се мъдреше ъгловатият подпис на художника: НЕРО.

— Някакви въпроси? — попита Стенуолд, след като младежите разгледаха портретната скица.

— Да. Какво ще стане с теб? — попита Че.

Той я погледна с обич и се усмихна.

— Тревожиш се за мен, така ли?

— Ами да, чичо Стен, тревожа се.

— И с право, като си помислиш — каза той. — Човек на възраст съм. Силите ми намаляват, шкембето ми расте. Историк, който владее

книгите по-добре от меча. Това си мислиш, нали?

— Аз...

— Надявам се същото да си мислят и осоидите. — Стенуолд се усмихна, за да успокои страховете на младежите. Мислеше си обаче за Талрик. Мислеше си, че Талрик едва ли ще се хване на това. — Докато се усетите, и ще дойда при вас в Хелерон — увери ги той.

Но преди да напуснат таверната през задния изход, изгледа продължително всеки от тях. Последните му шпиони. Повереницата му, племенницата му. Вече всичките му чипове бяха на масата, резерви нямаше. Или щеше да спечели всичко с тази ръка, или да изгуби всичко.

„Де Тисамон да беше тук.“ Когато вървеше в сянката на Тисамон, не знаеше какво е страх.

Даде щедър бакшиш на ханджията, задето ги беше пуснал в задната стая, и още по-щедър, за да разказва неверни истории по-късно, попитат ли го кой е идвал и накъде е тръгнал. Четиримата младежи бяха влезли в таверната свободни и невинни, а си бяха тръгнали с неговата дамга. Насън да го бутнат, можеше да изреди имената на други, които бяха отнесли без време дамгата му в гроба. Вярно, списъкът не беше дълъг, но повече загуби не можеше да си позволи.

Излезе от таверната в яркото утро и потегли с бърз ход, като се чудеше колко ли очи го следят, колцина сред множеството вървят по стъпките му.

7.

Летището се намиреше извън градските стени, източно от Колегиум по посока на морето, макар че малки писти се бяха пръкнали и в самия град, там, където богати магнати бяха намерили достатъчно празно пространство за тях. Първите летателни машини бяха капризно нещо. Общоприетият им метод на излитане включваше засилване по високия нос край пристанището — засилваш машината и стискаш палци вятърът да я поеме и издигне, преди да е цопнала в морето. Разбира се, оттогава авиационната наука беше напреднала доста.

Колегиум можеше да се похвали с най-голямото летище в целите Равнини, макар че хелеронското му дишаше във врата. Бръмбароиди и занаяти, бръмбароиди и промишленост — тези думи неизменно вървяха ръка за ръка. Когато мравкородните строяха летала или автовозила, изделията им бяха с военно предназначение. Бръмбарите ги строяха за всякакви цели — за работа, за проучване на нови територии, от любов към механиката или просто за да стигат по-бързо от една точка до друга.

Дори и така обаче въздушното пътуване по друг начин, освен с ездитно животно или с помощта на Изкуството, беше нещо ново за Равнините. Първото надеждно летало беше тествано в Колегиум преди четири поколения, но редовни полети се провеждаха едва от петнайсетина години и бяха безобразно скъпи. Колегиумското летище приютяваше петдесетина летала, подредени в редици върху утъпканата му пръст. Всяко летало беше различно и носеше индивидуалните характеристики на конструктора и производителя си. Имаше ортоптери, хелиоптери, дори няколко фикса с неподвижни криле, но над всички тях доминираха балоните на два дирижабъла, а дори те изглеждаха малки в сравнение с „Небесен“.

— Чел съм всичко за него — казваше Тото. — Той е първият от ново поколение летала, които са по-леки от въздуха. Повечето кораби с неговите габарити разчитат, на нагорещен въздух, което означава, че половината от товароподемността им отива за пещите и горелките.

Тиниса вървеше зад него и си мислеше, че никога не го е виждала толкова развълнуван. Тото беше мълчалив и затворен, истински рак отшелник. Но в редките случаи, когато излизаше от черупката си, определено можеше да те изненада.

— „Небесен“ обаче изобщо не използва въздух — продължи да обяснява Тото. — Балонът му е пълен с кондензиран киселинен аквилин, който е по-лек от въздуха, и така се освобождава много място за товар и пътници, а пък двигателите...

— Тот, млъкни за момент и се замисли за публиката си — прекъсна го Салма. — Че ги е чувала вече тези неща, а колкото до...

Тото обърна глава да го погледне.

— Не разбирам.

— Не, аз не разбирам. Нито дума. Напразно хабиш таланта си на лектор.

— О! — Тото изглежда най-последно проумя какво му намеква принцът. — Но дори да не знаеш техническите термини, все си виждал...

— Във Федерацията нямаме въздушни кораби, Тот — обясни търпеливо Салма. — Което е логично, ако се замислиш. Нямаме си занаятчии. Нямаме автовозила, нямаме фабрики, дори арбалети си нямаме във Федерацията, нали така?

— Но... — Тото остана безмълвен за миг. — Ама изобщо ли, тоест никой от целия ви народ...

Салма се ухили.

— Някога виждал ли си богомолкороден механик, Тот?

— Ами... не, естествено.

— Е, и сред хората водни кончета няма да видиш. В цялата Федерация няма нито един.

— Извинявай, просто... трудно ми е да си го представя. Тиниса?

Тя поклати глава.

— Съжалявам, Тото. Когато говориш за машини, все едно ми говориш на чужд език.

— Но ти си отраснала в Колегиум! — възрази той. — Няма начин да не...

— Съжалявам. Да си виждал някога паякородна, която стреля добре с арбалет? Талантът да разбираш машините не се придобива. Или се раждаш с него, или не.

— Не им обръщай внимание — намеси се Че и потупа Тото по рамото. — Аз те слушах с интерес. Хайде, разказвай нататък. — Но докато ентузиазмът на Тото се подклаждаше на нова сметка, Че тайничко се чудеше какво ли е да си Тиниса или Салма в Колегиум. Или доктор Никрефос, или Пиреус, или който и да било от тях — всички те, които бяха изгубили в революцията преди столетия.

В интерес на истината, беше виждала Тиниса да стреля с арбалет. Веднъж. По онова време и двете бяха на единайсет-дванайсет години и Тиниса беше твърдо решила да овладее арбалета — и защо не, щом всичко друго ѝ се удаваше с лекота. Този ден се беше запечатал в спомените на Че, защото тогава за пръв път откри нещо, което тя може да прави, а доведената ѝ сестра не може.

„Изобщо не е трудно — беше обяснявала търпеливо тя на паякородното момиче. — Просто се целиш в мишената и дръпваш лостчето.“ И после зашеметяващото откритие, че Тиниса е изначално неспособна да възприеме идеята, да разбере, че действието води до резултата. Накрая толкова се ядоса, че от стискане задейства неволно механизма и едва не простреля Стенуолд, а колкото до презареждането и запъването на стрелата — това беше висш пилотаж извън нейните възможности. Не ставаше въпрос за липса на подготовка или обучение. Просто не беше в състояние да настрои мисленето си по необходимия начин.

Според легендите арбалетът бил първото оръдие на революцията. Но без съмнение трябва да е имало и нещо друго, нещо по-практично от оръжията. Макар че битките със сигурност ги беше спечелил арбалетът. Всеки глупак би могъл да вземе арбалет и да убие с него, всеки бръмбаророден или мравкороден, всеки Умел. Лъковете бяха форма на изкуство, арбалетите бяха наука. Светът се бе променил из основи само за едно поколение, променили го бяха мъже и жени, въоръжени с арбалети и макари, с ръчни помпи и воденици. Старите господари на Равнините бяха детронирани, бившите роби бяха изтръгнали властта от импотентните им ръце. Имало е някое и друго изключение, разбира се. Винаги има изключения. Чувала беше за странстващи бръмбарородни философи, оттеглили се дълбоко в горите на богомолкоидите, които се кланяли на духове и си боядисвали лицата, а преди петдесетина години в Колегиум имало един занаятчия молецороден, гениален и до голяма степен луд. Така или иначе старите

раси, господствали в мрака на суеверията, бяха на отмиране. Единствено паякородните запазваха позициите си, и то защото умееха да манипулират по-младите раси така, както майстор музикант свири на инструмента си. Сега светът принадлежеше на Умелите — бръмбароиди, мравкоиди и повечето мухородни, расите на яркото слънце, което прогонва сенките.

И на осочовеците също — те бяха създали цяла империя на Умелите. Тази мисъл не беше утешителна.

— Салма — започна тя. Въпросът ѝ нямаше да се хареса на никого, отговорът още по-малко. — Твоят народ е воювал с осоидите дванайсет години?

— Да — потвърди той.

— Тогава как... Не ме разбирай погрешно, но как сте удържали на натиска им цели дванайсет години без занаятчийи, без машини и модерни оръжия?

Той се разсмя, макар смехът му да прозвуча кухо.

— Нямаме равни с лъка, Че, а дори осородните трудно летят под дъжд от стрели. Освен това сме бързи, сръчни и умеем да се промъкване незабелязано. — Част от така характерния за него живец помръкна в гласа му. — Но най-важното, пращаме бойците си срещу тях вълна след вълна. Продадохме им всеки сантиметър от земята си срещу десет пъти теглото ѝ в кръв. Ето това направихме, когато Империята на осите почука на вратата ни. — Беше спрял на място и всички се обърнаха към него. На Че отчаяно ѝ се искаше да не беше задавала тъпия си въпрос и да не беше чувала отговора.

Той все още им се усмихваше и това беше най-лошото от всичко. Беше неговата си безгрижна, леко подигравателна усмивка, която познаваха толкова добре и която се задържа на лицето му и при следващите думи:

— В битката при Шан Реал земята беше подгизнала от кръв до такава степен, че машините им буксуваха на място, а ние летяхме над тях и ги обсипвахме със стрели, докато се мъчеха да излязат.

— Бил си там? — попита Че. Другите двама бяха оставили на нея да поддържа неприятния разговор, и с право.

— Не, не бях. По онова време бях твърде малък и далеч от там — каза той и поклати глава. — Вижте, наистина съжالياвам и се извинявам искрено. Да се говори за такива неща рано сутрин, е

признак на лош вкус. Но понякога вие... равнинците, понякога просто не разбирате как стоят нещата.

— Да бе, знам — вметна сухо Тиниса. — Щото ние сме си варвари по душа, чешем се на публично място и спим в едно помещение с дирижаблите.

Усмивката на Салма доби старата си сила.

— Банда диваци, това сте вие — съгласи се той. — Хайде да се качваме вече в търбуха на онова летящо нещо, преди Тото да се е пръснал от нетърпение, какво ще кажете?

Конструкторът беше разделил гондолата на „Небесен“ на три палуби с ниски тавани. На най-горната, на мястото на изхвърлените машини за горещ въздух, се намираха пътническите каюти, с малко по-висок таван и значително по-добра гледка. На нивото под тях бяха разположени каюткомпанията, кухнята и жилищните помещения за екипажа, а най-долу бяха онези части от кораба, които не бяха предназначени за погледа на пътниците — товарните трюмове и системата от сервизни мостове и пътеки, водещи към трите двигателя на кораба.

Веднага щом тримата му спътници се настаниха в каюткомпанията, Тото се извини и откри пътя надолу с безпогрешен инстинкт. Помнеше кога беше гласувана поръчката за построяването на „Небесен“. Работата по проектирането му беше започнала в годината, когато Тото постъпи като студент в Академията, а основните му части бяха изработени в леярните на Хелерон и след това транспортирани до Колегиум — сложна и бавна операция, отнела почти единайсет месеца. Сега „Небесен“ щеше да измине обратното разстояние за малко повече от десетница — истински подвиг за кораб с такива чудовищни размери.

Кацнал на един открит мостик, Тото бързо разкри тайната на тази скорост. Извън корпуса на гондолата, но все пак в сянката на гигантския балон отгоре, двама механици тестваха перката откъм десния борд. Вдигнаха очи, докато той се придвижваше стъпка по стъпка към тях, придържайки се с ръце към релсата над главата си, и единият каза:

— Тук е забранено за пътници. Върнете се на палубите.

— Моля да ме извините, но... — Щеше да му е за пръв път, затова си пое дъх и обяви гордо: — Аз съм занаятчия от Академията и исках да хвърля един поглед на двигателите.

Ефектът оправда напълно очакванията му. Смръщените им лица се изгладиха на секундата, а фактът, че е мелез, факт, карал ги допреди миг да бърчат носове, беше забравен моментално.

„Небесен“ имаше три двигателя, но основният и най-големият, онзи, който беше прикрепен с рамка от лят метал към кърмата, беше стандартен маслен пропелер и именно той осигуряваше скоростта на кораба. За Тото много по-интересни бяха изнесените на понтони странични перки, които участваха в системата за насочване. Те бяха нещо съвсем ново, нещо качествено различно. Тото гледаше като омагьосан как двамата механици теглят вериги и дърпат лостове, как благодарение на усилията им тежки блокчета хлътват в гнездата си около перката и тя започва да се върти, отначало бавно, а после все по-бързо и по-бързо, и почти безшумно при това, само с едва доловимо жужене. Скоро тягата нарасна и корабът се залюля, сякаш нямаше търпение да се откъсне от оковите, които го придържаха към земята. Механиците си размениха няколко кратки реплики, от които пролича, че са доволни, и се заеха да променят конфигурацията на блокчетата, за да обърнат ъгъла на перката и оттам — посоката на летене.

Магнити, всичко зависеше от магнитите — върховата технология в занаятчийската професия напоследък. Това тук изискваше инженерна прецизност, която би била невъзможна допреди десетина години, но истината беше, че магнитната сила можеше да направи кажи-речи всичко, когато я приложиш правилно върху метални компоненти. Преди няколко години един от майсторите в Академията беше създал първия магнитен арбалет, който работеше на принципа на обикновената индукция и изстрелваше метална стрела по-бързо и по-далеч от всяка тетива. Оттогава Тото мечтаеше за това оръжие или за някое от скъпите негови копия, които скоро след това стигнаха и до оръжейния пазар. Уви, цената им беше непостижима.

— По-добре да се прибирате вече — каза един от техниците. — Капитанът сигурно всеки момент ще ни издигне.

Тото се канеше да попита дали не може да поостане все пак, да види как летището и градът се смаяват, а сухата местност се превръща в опърпана карта, но другият механик го изпревари:

— Да бе. Винаги се появява някой окъснял. Човек ще си помисли, че при такъв модерен и скъп кораб ще е различно, но... ето, гледай.

Тото погледна надолу и наистина, буквално под краката им прииждаха осородни.

Шестима осоиди, двама в поръбените със златен кант туники, които минаваха за цивилно облекло, останалите — с бронята от хоризонтални метални ленти, която беше на въоръжение в армията им. Качваха се на кораба по подвижната платформа.

Тото се стресна не на шега и едва не изпусна релсата над мостика, после пое по най-бързия начин назад към отворения люк. Придвижването не беше лесно по тесния мостик над бездната дори с помощта на вроденото му Изкуство, което вливаше сила и стабилност в краката и ръцете му, но колкото и да бързаше, нямаше как да се върне при приятелите си преди осоидите да са ги видели. Когато най-сетне стигна до каюткомпанията, осородните тъкмо влизаха и не му остана друго, освен да наблюдава отстрани реакцията на другарите си. Че подскочи и зяпна безпомощно, усмивката на Салма се задържа, но напрежението му беше видно, само Тиниса изглеждаше напълно спокойна, отпусната небрежно на мястото си. Дори се усмихна приканящо на водача им. На фона на тази усмивка очевидната паника на Че остана незабелязана.

Осите явно търсеха нещо. Тук те бяха чужденци и внимаваха къде и как стъпват, но въпреки това войниците обиколиха каюткомпанията, взирайки се във всяко лице. Другите пътници ги гледаха изпод вежди или не им обръщаха внимание. Повечето бяха бръмбарородни търговци, чийто бизнес беше свързан с чести пътувания между Колегиум и Хелерон, и поведението на войниците предизвика доста коментари за лошото възпитание на чужденците. Имаше един добре облечен паякоид с малка свита, той ги стрелкаше с присвити очи и поглед, който не приканваше към разговори, а тримата мухородни, които играеха карти, останаха сгърбени над питиетата и залозите си, твърдо решени да не се замесват. В ъгъла един мухороден музикант свиреше тихо на цимбал и демонстративно не обръщаше внимание на никого.

Водачът на осоидите, висок и строен мъж, усмихнат някак любезно и неприятно едновременно, спря пред масата, където седяха

Тиниса и останалите. Тото стоеше при входа в другия край на каюткомпанията и трескаво се опитваше да измисли нещо. Но мъжът само размени няколко думи с Тиниса и продължи нататък. Тото видя как един от войниците му посочва наконтения Салма и казва нещо, но офицерът го скастри остро, при което войникът отстъпи назад със стиснати юмруци.

Веднага щом пътят се разчисти, Тото тръгна с бърза крачка към масата им.

— Какво стана? — попита той. — Те защо не?...

— Защото не изглеждахме виновни като богат мухоид. За разлика от теб, между другото — смъмри го Тиниса. — Сядай, Тот.

Той седна и скръсти ръце в скута си.

— Е, какво?...

— Сигурно търсят чичо Стен — обясни Че. — Така решихме, защото огледаха много внимателно търговците, а те всичките са бръмбарородни и приблизително на неговата възраст. Явно имат неговото описание, но не и нашето. Чичо Стен очевидно се е постарал нищо да не го свързва с нас. Дори резервацията на местата е направил чрез някой друг.

— Но един от тях... сочеше към Салма.

— Явно е ветеран от войната с Федерацията — подхвърли небрежно принцът.

— Изглежда нищо не ни заплашва. Ще си стоим в каютата и няма да привличаме внимание — каза Че.

— Защо? — възрази Тиниса. — Щом не търсят нас, защо да се крием?

Подът под тях, а също стените и таванът потрепнаха едва доловимо и започнаха леко да вибрират. Усещаше се и басовият кух звук на централния двигател. „Небесен“ излиташе.

— Пътуването ще е дълго — въздъхна Салма и потърка челото си. Вибрациите изглежда не му понасяха.

— И аз определено няма да го прекарам затворена в каютата — заяви твърдо Тиниса. — Всъщност, смятам да се заема със задачата си още сега, вместо да чакам до Хелерон. Щом ще сме шпиони, нека се държим като такива.

Лицето на Че се изкриви.

— Не знам...

— Какво имаш предвид? — прекъсна я Салма.

— Онзи офицер изглеждаше от разговорливите — обясни спокойно Тиниса. — Личеше си. Пратили са го тук, на мили от познатите му места, в компанията на банда глуповати войници. Мисля, че малко разнообразие ще му дойде добре.

— Но... но той е врагът! — изсъска Че.

Тиниса погледна ужасеното ѝ лице и се изсмя.

— Взела съм му мерките, Че. Мога да го държа на нокти чак до Хелерон, а и той май е от онези, които обичат да се тупат по гърдите. А какъв по-добър начин да впечатлиш една дама от това да се хвалиш с размера на империята си?

След като Тиниса ги заряза, Салма се наведе към Тото.

— Предполагам, че сега ще идеш да се ровиш в черволяците на този съд или както там ги наричат — каза той.

— Двигатели — поправи го Тото. — Но иначе, да, мислех си да...

— Аз може и да не знам много за това летящо чудо, но сигурно и тук човек може да види и най-скришните къшета просто като следва прислугата. Така че дръж Тиниса под око, ако ти е възможно.

Тото погледна към младата жена, която тъкмо се приближаваше към офицера на осойдите.

— Зависи къде ще реши да отиде, но ще опитам.

Казваше се Халрад и се оказа дори по-лесен, отколкото очакваше Тиниса. Бил капитан, а отдавна трябвало да го произведат в майор, по собствените му думи. Майор явно беше по-висок чин, реши Тиниса. Халрад се смяташе за умен човек, с усет за стратегия и с висока култура, когото не би трябвало да отпращат от Колегиум толкова скоро, преди още да е опознал града. Искал да види Игрите и (несъмнените) победи на осородния отбор („расата на осите“ както се изрази той). Отнасяше се с презрение и неприязън към подчинените си и трудно понасяше близостта им, а и те не го търпяха, както Тиниса долови веднага. Накратко, Халрад се чувстваше недооценен, а такива хора се

манипулираха лесно. Не след дълго Тиниса вече го разиграваше като хвърчило на вятъра.

Но не можеше да отрече, че капитанът е интересна компания — не толкова заради личните си качества, колкото като представител на расата си. Отначало Тиниса го възприемаше като екзотично копие на самовлюбените колегиумски големци, защото каква би могла да е разликата между този войник и един мравкороден командир или бръмбаророден офицер от градската стража? С други думи, смяташе, че му е взела мерките. След като се разговориха обаче, когато той започна да се отпуска и двамата тръгнаха бавно към каютата му, паякородната долови твърдо като желязо ядро под напудрената му външност. Той говореше пространно за света, за Империята, за статута на семейството си, за бъдещите си планове. Думата, която употребяваше най-често, беше „мой“ във всичките ѝ варианти. Тиниса отдавна беше свикнала ухажорите ѝ да се хвалят с богатството си, с дрехите си, с вложенията и собствеността си, но този офицер говореше по същия начин за хора, за градове, за идеи. Собственическото му отношение се разпростираше буквално върху всичко и когато казваше „моето бъдеще“, нямаше предвид бъдещето, подготвено му от съдбата, а бъдещето, което рано или късно ще притежава и контролира. И всъщност говореше от името на целия си народ, осъзна Тиниса. Той олицетворяваше Империята в умален вариант и това ѝ се стори крайно интересно.

После пиха вино — той повече, отколкото си даваше сметка, тя по-малко, отколкото си мислеше той. Попита го какво мисли за Равнините.

— Земи с потенциал — отговори ѝ след кратък размисъл. — Тук имате много неща, които ние нямаме.

Смисълът на казаното, макар и неизречен на глас, беше ясен. Някои от въпросните неща щяха да бъдат отхвърлени от осоидите, други — присвоени, притежавани. Така, както той „притежаваше“ чина си и войниците, които му се подчиняваха заради него. Така, както притежаваше вили в два завоювани града и робите, които ги обслужваха.

За разлика от повечето паякородни Тиниса не беше отраснала сред роби, които да изпълняват безпрекословно и най-малкото ѝ желание. Бръмбарородните се гордееха, че не държат роби — казваха,

че търговията с човешки същества е неморална, а платеният обслужващ персонал работи по-усърдно. Въпреки това ѝ беше ясно, че хората от собствената ѝ раса просперират на гърба на робски труд, че мравкоидите и до днес развъждат роби в градовете си, че идеята за робството е стара колкото света. Със сигурност не би искала Халрад за свой господар, а той изглеждаше сравнително приемлив в сравнение с повечето негови себеподобни. Една вечер, след като пийна доста, той ѝ разказа за въстание в Мина, града, който беше споменал и Стенуолд. Собствените му роби се оказали замесени в бунта. Наложило се да ги убият, добави небрежно той, но пък роби се намирали лесно. При същите обстоятелства мравкочовеците и паякочовеците също биха наказали робите си със смърт, в това Тиниса не се съмняваше, но поне щяха да ги екзекутират с пълното съзнание, че имат насреща си човешки същества. За Халрад провинилите се роби бяха повредена стока, която трябва да се замени, и нищо повече.

Вече пет дни и пет нощи летяха с „Небесен“, минаваха над реки и хълмове, разбойници и пуцинаци, носеха се със страховитото изящество на застаряваща матрона. Халрад напираше да спи с Тиниса, разбира се, но тя умееше да отлага такива неща — не пропускаше да се възползва от ефекта на алкохола, от късния час и най-вече от собствения си талант да изнамира благовидни претексти и да се измъква навреме. Държеше го на нокти и гледаше как му текат лигите, но в същото време започваше да усеща как самата тя се хлъзга под собственическия му щит, да разбира, че в неговите очи вече се е предала. Че вече е *негова*. За жалост, това можеше да създаде проблеми на по-късен етап.

Никога не би задавала директен въпрос за бъдещите имперски планове или нещо такова, но неизменно побутваше с умела ръка руля на разговорите им. Научила беше, че са го изпратили да открие някакъв бръмбаророден от Академията, че Халрад вече смята мисията си за безплодна и вини началниците си заедно му губят времето и са го върнали толкова скоро в мръсния Хелерон. Уверяваше я, че осойдите проявяват интерес към Колегиум само защото им е бил посочен като културното средище на Равнините. По въпросите на знанието в различните му форми очевидно всички разчитали на Колегиум, а осочовеците искали да научат много неща. Никога не довършваше мисълта си със: „... защото възнамеряваме да ви завладеем“, но

неизречените думи се четяха на лицето му, амбицията грееше като звезда на челото му, нищо че се опитваше да я скрие.

Оказваше се, че Стенуолд е бил прав за всичко, до най-малката подробност; успял беше и да се измъкне от мрежите им. Тиниса беше впечатлена и започна да се пита до каква степен талантът ѝ да манипулира околните е вроден и до каква го е възприела несъзнателно от приемния си баща.

Салма знаеше, че ще се случи, и чакаше. Можеше да се случи навсякъде, дори в каюткомпанията. Знаеше, че не ги бива в сложните маньоври и че са му вдигнали мерника още от първия ден.

Е, случи се не в каюткомпанията, а в един коридор на палубата с пътническите каюти — двамина се появиха сякаш от нищото и му препречиха пътя. Още бяха с броните си, хоризонтални пластини в редуващо се черно и златно от гърлото до коленете, стесняващи се от кръста надолу. Бяха от леките въздушни отряди и Салма светкавично отбеляза наум незащитените им места — ръцете над лактите, краката под коленете, хълбоците, лицето. Снаряжението им беше такова, че да не пречи на полета и бързината.

Но пък бяха по-едри от него и бяха двама.

— Не вярвахме, че и тук ще налетим на такива като теб, федералчо — подхвана първият.

Салма вдигна любезно вежда.

— Какво, бягаш? Корабът потъва? Това ли е? — продължи войникът. Другият не казваше нищо, само наблюдаваше неотклонно Салма. Юмруците му имаха естествена броня във вид на две костни куки от външната страна.

Салма се усмихна и нищо повече. Беше оставил пъстрата си роба в каютата и сега беше само със семплата синя дреха, която носеше като подплата, но ясно усещаше тежестта на меча в пришитата отвътре ножница. Готов беше за битка, напрегнат като навита до скъсване пружина отвътре, но външно демонстрираше пълна безгрижност.

— Или пък може да е шпионин — обърна се войникът към другаря си. — Федерален шпионин, дошъл да мъти водите, където не му е мястото.

— На тях *никъде* не им е мястото — изсумтя другият.

— Не че ще им помогне — продължи първият. — Със или без шпиони, ние идваме, федералчо. — Пристъпи към Салма, надут и изпъчен до пръсване, но човекът водно конче не мръдна от мястото си, не се промени и небрежната му усмивка.

— Лично съм убил много от вашите — заяви войникът, тихо и бавно. — Не че беше война като война. Вие дори война не можете да водите като хората. Мравкоидите, пчелоидите, дори мухоидите ги бива повече от вас.

Все така усмихнат, Салма премести любезно поглед от него към колегата му.

— Извинете, господа, имате ли нещо съществено да кажете?

— Да, имаме нещо съществено! — озъби се войникът. — Същественото е, че тук не можеш да се скриеш, ако това ти е била тайната мисъл! Ние идваме, федералчо! Идваме в твоите земи, идваме и тук!

След това се проточи мълчание, в което усмивката на Салма се разшири още повече. Беше толкова тихо, че се чу звукът от стъпки, когато двамата бръмбарородни търговци, тръгнаха да излизат от каютата си, отстъпиха назад, зяпнали сащисано сцената в коридора.

По-приказливият от двамата войници се дръпна моментално от Салма, оголи зъби и стисна до побеляване юмруци. Другият обаче го нападна — извитите куки на ръката му разсякоха въздуха там, където Салма стоеше допреди част от секундата. Водното конче вече беше две стъпки назад, леко извит настрана, в очакване. Не беше извадил оръжието си, но ръцете му бяха повдигнати леко, с дланите нагоре, готови. Съзря искра на колебание в очите на противника си — явно и преди беше виждал хора водни кончета да се бият невъоръжени.

Въпреки това сигурно щеше да си пробва късмета, но приятелят му, така речовит допреди малко, сега го теглеше назад. Явно бяха нарушили сериозно заповедите си, прецени Салма, но пък осойдите хилядократно бяха доказвали едно — че е много лесно да ги провокираш.

Тези механици бяха хора практични. Както гласеше поговорката, опре ли до метал, за политика място не остава. След като се убедиха, че Тото си разбира от занаята, те го допуснаха с готовност до себе си,

без да се интересуват от произхода му. За никого не беше тайна, че инженерите и механиците, изобщо всички занаятчии без разлика от степен и специалност, поддържаха затворено, почти окултно по своята природа общество, до което външни хора не се допускаха. И ето че Тото най-сетне вкушваше от него — десетина омазани с машинно масло, псуващи мъже и жени, за които пътниците бяха мрънкащ товар, а капитанът и екипажът — неизбежен орнамент. Самите те обаче работеха без почивка и държаха „Небесен“ във въздуха толкова сигурно, все едно го носеха на раменете си.

През тези няколко дни Тото беше един от тях и за пръв път в живота му никой не го гледеше накриво заради смесената му кръв, нито се правеше на свръхдобродетелен като демонстративно не обръщаше внимание на произхода му. Щом можеше да поправи бутало, да направи заварка и да продуха горивна тръба, значи беше един от елита с всички привилегии и отговорности, които носеше това. В крайна сметка не всички бяха бръмбарородни. Уморил се от бойни машини мравкороден ренегат отговаряше за централния двигател. Имаше ремонтен екип от мухоиди, чиито дребни тела и сръчни пръсти стигаха там, където по-едрите им колеги не можеха. А имаше и една жена, мелез като него, при това със същия произход — смесица от бръмбароид и мравкоид. Мравешката ѝ половинка обаче идваше от светлокожото население на Тарк, така че с Тото изобщо не си приличаха.

На десетия ден от началото на пътуването, когато Хелерон вече се очертаваше на хоризонта, Тото и още неколцина механици бяха повикани в самия тръбух на кораба, където той още не беше стъпвал. Там, между товарните трюмове, в корпуса на „Небесен“ зееше дупка като отворена рана. Прашната земя се мержелееше далечна през отвора, а товарната рампа на „Небесен“ се спускаше бавно в празното пространство под кораба.

— Какво става? — попита Тото.

— Качваме някого — обясни инженерът. — Пратеници най-вероятно. Виж, ето ги.

Тото примига и наистина различи малка точица, която се приближаваше бързо. Скоро точката се превърна в летало с неподвижни криле. Летателните машини с неподвижни криле, така наречените фиксове, бяха нещо ново, бяха най-бързи, но много скъпи и

лесно се повреждаха. Тото наблюдаваше с интерес приближаването на машината. Беше виждал такива и познаваше дизайна им — две крила, фиксирани високо в средната част на корпуса, самият корпус бе извит надолу като тяло на насекомо и с масивни стабилизиращи греди. Имаше само един двигател в задната част под прикрепен към корпуса катапулт, и ревът му се чуваше дори от това разстояние.

Корпусът беше от тъмно дърво и чак когато леталото зави паралелно с „Небесен“ и увеличи тягата си, за да не изостава от големия кораб, Тото видя резултата от спешно преобоядисване — неравни ивици в черно и златно по страните и крилето.

Леталото се клатушкаше и регулираше на прибежки скоростта си, опитвайки се да заходи към наклонената писта, в каквата се беше превърнала товарната рампа на „Небесен“. Инженерът до Тото изруга.

— Глупак смотан, така ли се вкарва летяща машина! Няма да забравя един идиот преди време, който реши, че най-добре ще уцели шлюза, ако заходи при пълна скорост. Мина през три стени, изхвърча от другата страна на корпуса при носа и после падна като камък, защото крилата му се бяха изкъртили.

Най-накрая пилотът съумя да изравни машината си с пистата, кацна с клатушкащи се нестабилно крила, рампата се прибра в корпуса на „Небесен“ и екипажът побърза да спусне капака на шлюза. Фиксът клечеше върху прибраната рампа и перката му постепенно забавяше въртенето си.

В гърбуха му се бяха натъпкали общо петима осородни войници, но единият очевидно командваше парада. Скочи на крака още преди механиците да са обтегнали въжетата и стегите на рампата.

Офицерът ги удостои със студен поглед, без да задържа очи върху Тото повече, отколкото върху останалите. За него всички те бяха обикновени работници.

— Пратете някого при капитан Халрад, бързо — нареди той, — и му кажете, че капитан Талрик иска да говори с него.

Главният инженер, жена на средна възраст, скръсти ръце.

— Извинете, господине, нещо не ви чух. Казахте, че бихте искали да говорите с капитана на кораба, така ли? — Думите й прозвучаха учтиво и отегчено едновременно. Четиримата въоръжени войници зад гърба на капитана не бяха успели да я впечатлят и на йота.

Осородният офицер я изгледа с присвити очи, после разтегна устни в подобие на усмивка.

— Точно това имах предвид, разбира се — каза той и стъпи на палубата. — Хората ми с мен ли да дойдат, или ще ги насочите към сънародниците им, които вече са настанени на кораба ви?

Тото заотстъпва бавно назад, докато главният инженер и осородният се договаряха. При първата възможност и без да привлече вниманието на новодошлите, той излезе от хангара и хукна презглава.

8.

Както Тиниса скоро откри, капитан Халрад имаше силно изразена слабост към бръмбарското вино. Мреше си да разклаща чашата, да отпива, да се жабурка и да вдишва с наслаждение букета от аромати, както без съмнение беше виждал да правят родните му аристократи. После я информираше колко хубава била тази конкретна реколта, макар собственото ѝ небце да я окачествяваше като „овощарско вино“ — евтина напитка от лозята в западните провинции.

Тя, разбира се, се съгласяваше любезно с преценката му, а той ѝ разказваше за живота в армията на осоидите. Или за живота в Империята. Кое то май беше едно и също.

— Но не е възможно всички да сте в армията — възрази тя. — Просто няма как.

— Всеки осороден е воин. Всеки мъж, имам предвид. Не съществува друга професия или занимание — каза ѝ той.

— Ами занаятчиите? Учените?

— И те са преди всичко воители — обясни Халрад. — Ако не си воин, значи не си мъж, значи си същият като подчинените ни народи.

— А хората с важни умения? Не е възможно и те да са всичките в армията.

— Напротив, задължително е да са в армията — изтъкна той. — Да речем, че има някой външен човек, чиито специфични умения — тук ѝ се усмихна — могат да бъдат полезни за Империята. Е, ние веднага го включваме в армията, в спомагателната, ако не в редовната, даваме му чин и всичко. Ако не си в армията, си никой. Все едно си роб, даже по-лошо.

— Гледаш ме така, сякаш смяташ, че и аз мога да бъда полезна за Империята — каза Тиниса с обезоръжаващо гласче.

— О, от тебе като нищо ще направим генерал — обеща той, после изсъска ядосано и едва не се задави с виното, когато някой потропа силно на вратата на каютата. — Какво има? — попита сърдито, отваряйки вратата. Един от войниците му стоеше мирно на

прага и Тиниса мерна нещо ново, нещо сурово и неумолимо в изражението му.

— Трябва да дойдете веднага, капитане — каза войникът и побърза да добави, когато Халрад зина да възрази: — Капитан Талрик нареди.

Промяната в Халрад беше забележителна. От човек, който контролира нещата, той се превърна в човек, когото наблюдават под лупа. Тиниса остана очарована. Приблужи се към него и попита:

— Какво има?

Войникът на прага я гледаше с нескрито омерзение.

— Ти остани тук — нареди ѝ кратко Халрад. — Аз трябва да изляза за малко. За теб ще е по-безопасно, ако не напускаш тази стая.

После излезе, затвори вратата и Тиниса с изумление го чу да превърта ключа.

Че бе изгаряла от нетърпение да се покаже полезна по време на полета, а вместо това бездействаше и се отегчаваше. За нея нямаше нито място, нито цел. Тиниса се вясваше рядко, заета да флиртува с онзи офицер от осоидите, Тото беше потънал за постоянно в търбуха на кораба, а Салма, изглежда, участваше в някаква опасна игра с осородните войници. Вечно се оказваше под носа им, но някак винаги на публично място. И все им се усмихваше по онзи свой особен начин. Че се боеше, че накрая ще ги вбеси достатъчно и ще го убият, но всяка сутрин го заварваше жив и здрав в каюткомпанията.

По липса на друго занимание Че убиваше времето с малкото книги по рафтовете в общата стая или с медитация в своята каюта. Открила бе, че постоянният мек звук на корабния двигател ѝ помага да се съсредоточи. Е, успяваше да влезе в някакво приблизително подобие на транс, но Изкуството на предците все така оставаше недостижимо.

Тото буквално влетя през вратата, като едва не я изтръгна от пантите. Уплашена до смърт, Че се хвърли към меча си в другия край на стаята.

— Голям проблем! — съобщи задъхано той.

— Ка?... — зяпна го Че.

— Още осоици — обясни Тото. — Дойдоха с летало. Явно има нови заповеди.

— Което означава, че играта се е променила. — Тя стана и оправи дрехите си. — Какво мислиш?

— Мисля, че не можем да рискуваме, защото с новите стават единайсет. — После очите му се разшириха. — Достатъчно, за да надвият екипажа.

— Къде е Тиниса? — попита го тя.

— Не знам. Мога да я потърся.

— Тогава аз ще ида да намеря Салма. Трябва да решим какво ще правим.

Тиниса бързо установи, че освен ако не пробие някак дупка в стената и не се измъкне през нея на голия корпус отвън, единственият начин да излезе от стаята беше през вратата, която беше заключена.

Ако не беше паякородна, а бръмбарородна, сигурно щеше да е различно. Защото всяка бръмбарска девойка с фиба в ръка би отключила вратата за нула време, в това Тиниса почти не се съмняваше. Стигна дотам, че коленичи пред вратата и взе да наднича в малката ключалка, опитвайки се да си представи нарезите по метала, които по някакъв невъобразим за нея начин определяха дали вратата ще се отвори или не.

Не би могла да го направи с цената на нищо — умът ѝ просто нямаше как да възприеме идеята за ключалката, за връзката между завъртането на ключа и последствията от него, за неподвижността на вратата и причините за това. От всички стари, лишени от Умението раси, единствено паякородните благоденстваха и до ден-днешен, и то само защото намираха други хора, които да създават и управляват машините вместо тях. В домовете на паякочовеците имаше завеси, а не врати, сигурността се гарантираше от пазачи, а не от ключалки.

И сега заради ограниченията на ума си Тиниса се беше озовала в капан и не ѝ оставаше друго, освен да проклетисва Халрад. Е, би могла да прерови стаята му, докато той реши да се върне за нея. Не откри нищо полезно, никакви запечатани заповеди, никакви тайни карти. Халрад за пореден път потвърди преценката ѝ — беше глупак, който се движеше по утъпканите пътеки, и нищо повече.

Стори ѝ се, че мина много време, докато глупакът се върне, но пък в заключената стая минутите се влачеха и усетът ѝ едва ли беше точен. Когато ключалката щракна и вратата се отвори, Тиниса чакаше нащрек с ръка на рапирата. Готова беше да посрещне отряд войници, дошли да я отведат, но на прага се появи Халрад, съвсем сам, с разширени очи.

— Ела с мен — нареди ѝ той.

— Защо? Какво става?

— Не ме разпитвай, жено. Просто ела с мен.

Посегна и я стисна за китката. Тя вече беше решила да му играе по свирката, иначе глупакът щеше да срещне стомана, а не нежната ѝ кожа. Остави се да я повлече по коридора и по спираловидното дървено стълбище в далечния му край. На въпросите ѝ, ту гневни, ту умоляващи, той отговаряше с мълчаливо поклащане на глава. Тиниса започна да се пита дали не е полудял. Държеше се така, все едно бягаше от чудовище, което само той виждаше. Препъваше се по стъпалата от бързане, а когато стигнаха до палубата с каюткомпанията, продължи да я влачи надолу, право към търбуха на „Небесен“, подминавайки стреснати механици и членове на екипажа.

— Капитан Халрад — пробва за пореден път тя, — кажете ми какво става!

Той се обърна към нея с лъснало от пот чело.

— Много хитро ме изработи ти мене — процеди яростно. — Да, изработи ме. През цялото време си знаела, че търся Стенуолд Трудан. Не си прави труда да го отричаш.

Сигурна беше, че лицето ѝ е останало незасегнато от шока, но вътрешно изстина до кости. „Какво точно знае този тип?“

— Майстор Трудан? — попита тя.

— Познаваш го. Вече знам това. Видели са те с него в Колегиум. Капитан Талрик знае всичко за теб. Но прави ли те това шпионин? Не непременно. Може и да не си.

И тя разчете по лицето му неспособността му да повярва, че Тиниса е нещо повече от невинно момиче, забъркало се неволно в събития, върху които няма контрол. Ако приемеше другото, значеше да признае, че е бил заблуден и излъган, а това той не можеше да понесе. Остана ѝ време да се усмихне наум. „Ние, паякородните, отдавна

имаме репутацията на умели лъжци. Всички уж го знаят, но поотделно все така падат в капана.“

Уви, обземаше я неприятното усещане, че жертвата ѝ е на път да прогледне. Каквото и да ставаше в главата му, ставаше в движение и го водеше до нови заключения.

— Ами приятелите ми?

Халрад тръсна гневно глава.

— Забрави за тях. Смятай, че вече са ги хванали. Талрик ще ги докопа и дано се задоволи с тях. Ти обаче си моя. По-добре да стои далече от теб.

— Кой е този Талрик? — попита тя, но той само я дръпна още по-силно за ръката, влачейки я през вътрешността на „Небесен“. Тиниса реши да го притисне още малко: — Щом и двамата сте капитани...

Халрад спря за миг, колкото да я погледне в очите.

— Ти не разбираш. Талрик е от Рекеф. Това всички го знаят.

— От кое?

— Не е твоя работа — сопна се той и я затегли отново. Профуча покрай поредния механик и внезапно двамата се озоваха в по-голямо пространство, различно от тесните лабиринти на машинните отделения, които бяха прекосили. И тук имаше някаква машина, от крилатите, която си клечеше невинно в средата на пода.

— Какво си намислил? — попита настоятелно тя.

— Какво ли, просто си вардя плячката, ето какво — изсъска той. — Капитан Талрик си мисли, че може да вземе всичко, което си хареса, но ти си моя, ясно? Близо сме до Хелерон и няма как да претърси всяко къоше на кораба преди да пристигнем, дори екипажът да му съдейства, което не е много вероятно. — Теглеше я през просторния хангар към отворена врата в дъното. — Оттук се стига до товарния отсек — обясни той. — А отсега нататък ти си мой товар. Ще ти намеря някое безопасно местенце, където Талрик да не те намери, но ще трябва да те заключи. Не може да търчиш насам-натам из кораба, а и... — Очите му пламнаха безумно. — Ако пък наистина се окаже, че играеш двойна игра, тогава... — Лицето му се смрази изведнъж. Не беше за вярване, че някога ѝ се е усмихвал, помисли си Тиниса и потръпна. — Ами тогава защо Талрик да си припише всичките заслуги, щом и аз мога да те предам на когото трябва? А ако си просто паешко момиче, което се е

забъркало неволно в играта на големите, значи си моя и ще трябва да свикваш с някои неща. Да стоиш където съм те оставил и да правиш каквото ти кажа.

Стигнаха до вратата към следващото помещение, което беше претъпкано със сандъци, всичките прикрепени грижливо към пода. Халрад ги оглеждаше трескаво и Тиниса си даде сметка, че иска да я напъха в някой от тях, за да я скрие от дългите ръце на тайнствения Талрик.

— Влизай в трюма, жено! — опита се да я тласне през прага, но тя се измъкна от ръката му и заотстъпва назад покрай преградната стена.

— Мога да те принудя, ако се наложи — предупреди я той. После вдигна едната си ръка и Тиниса зяпна при вида на ярките светлинки, които се гърчеха като глисти над дланта му. Изкуство на предците, осъзна тя, каквото не беше виждала дотогава.

Тиниса прецени ситуацията. Едно беше ясно — нямаше начин да му съдейства повече.

— Две неща, капитане — каза тя. — Първо, няма да изоставя приятелите си. Второ... — Тя преглътна и го изхвърли от мислите си. — Моментът е подходящ, не мислиш ли?

— Какво? — Озадачението на Халрад премина с писък на агония, когато Тото го прониза в гърба. Осойдът се изви към Тиниса и тя отскочи настрана, далеч от ръцете му. Той се задържа още миг на крака, подпрян на стената, вперил поглед в нищото. После политна и падна странично през прага на товарния отсек.

Тиниса се обърна към Тото, който зяпаше като истукан трупа в краката си. Каквито и чувства да го изпълваха сега, когато за пръв път отнемаше човешки живот, очевидно нямаха нищо общо с екстаза, изпитан от Тиниса в преддверието на Стенуолд.

— Имаш талант да подбиращ момента — каза му меко тя. — Как се озова тук толкова бързо?

— Какво? — Той я погледна и се изчерви до ушите. — О, ами аз... казал бях на някои от механиците, че... такава... че те харесвам... и ако може да те наглеждат — довърши пресипнало Тото и отклони поглед.

— Много мило — усмихна се тя, с което само наля масло в смущението му. — Чу ли го какво каза, между другото, за онзи Талрик,

който ни търсел?

— Че вече отиде да доведе Салма — обясни той. — Какво ще правим сега?

— Иди и ги доведи тук — каза тя. — Ако не друго, машинното и трюмовете ще претърсят най-накрая. Междувременно аз ще скрия трупа.

Че откри Салма да се изтяга в каюткомпанията, но не успя да го изненада с новината, която носеше. Той ѝ посочи тримата осородни войници, които стояха навъсено до едната стена.

— Виждаш ли онзи грозния в средата? Дойде преди малко и оттогава тримцата очевидно стоят нащрек и чакат нещо. Няма съмнение, че ситуацията се е променила.

— Заради онзи, новия офицер — потвърди Че, която беше сменила робата си с дрехи, позволяващи по-голяма свобода на движенията — туника и бричове, чантата с вещите си беше преметнала през рамо, а мечът висеше препасан на кръста ѝ.

— Вдигнали са ни мерника — отбеляза Салма и сви рамене. — А дали знаят с каква задача пътуваме за Хелерон, или просто се надяват, че ще ги заведем при Стенуолд, няма голямо значение.

— Но какво ще правим сега? — попита Че. — Не можем вечно да се седим тук, а и Тото смята, че ако се ядосат, могат да превземат кораба и да потеглят с него към Империята, или нещо подобно.

— Според обичаите на моя народ имаме две възможности — каза Салма с типичния си сарказъм, че и отгоре. — Едната е да извадя меча си и да тръгна на лов. Из целия кораб, от сянка в сянка. Да ги убивам по един и по двама, докато не ги избия до крак или сам не умра. Това е едната възможност.

Тя го зяпаше ококорено. По нищо не личеше да се шегува или да преувеличава. Явно говореше напълно сериозно.

— Правил си го и преди, така ли?

— Не — призна той. — Но други го правят най-редовно там, откъдето идвам. Било е честа практика по време на войната, така знам. — Той се протегна лениво. — Та това, с други думи, е дясната ръка. Не бива да се забравя обаче, че винаги съществува и левата ръка.

— Който е?

— Гледай и се учи, моме. — Той стана внезапно и Че забеляза промяната в поведението на осоидите. Войниците се раздвижиха заплашително, но Салма не им обърна никакво внимание. Вместо това се приближи небрежно до една маса, заета от група бръмбарородни търговци, и най-спокойно им предложи да играят на вързано.

След няма и две-три минути масата се отрупа с монети. Хазартът беше занимание, на което средните класи не гледаха с добро око, когато се упражняваше от по-бедните им съграждани, макар че същите тези средни класи трудно издържаха на изкушението и в резултат не един и двама техни представители бяха преминали в по-долна имуществена категория след една-единствена неразумна нощ. Скоро към играта се присъединиха още участници и Салма вече мереше сили с трима търговци на платове и двама мухородни, сред които и самотният доскоро изпълнител на цимбал. Наддаването беше ожесточено, игрите — бързи, и Че на моменти забравяше, че собственият им живот е поставен на карта. Но пък тя никога не беше виждала Салма да играе на вързано. А той играеше така, сякаш нямаше начин да загуби. Когато все пак губеше, го правеше със замах, но предимно печелеше.

Осоидите го наблюдаваха още по-бдително сега, навярно подозираха, че се опитва да ги преметне по някакъв начин, но Салма не им обръщаше грам внимание и изглеждаше изцяло погълнат от играта. Към Че почти не поглеждаха и тя стигна до извода, че информацията им е частична и че разполагат с описания от втора ръка. Салма беше единственото водно конче в радиус от стотици мили, тя обаче, бръмбар сред бръмбари, беше защитена от анонимността си.

Тъкмо разсъждаваше върху това, когато някой извика гневно и около масата се разрази хаос.

В първите секунди на развихрилия се спор Че направи опит да разбере какво става. Изглежда, бяха хванали някого да мами или най-малкото подозираха зла умисъл, и скоро стана ясно, че заподозреният е Салма. Той от своя страна реагира гневно на обвиненията, събори стола си и скочи на крака, а после взе, че обърна цялата маса. И каюткомпанията изведнъж се изпълни с карти, пари и ядосани комарджии.

Салма действаше бързо, но един от търговците все пак успя да го фрасне с юмрук, преди на свой ред да се просне върху преобърнат стол. Осите напиреха да се намесят, но в помещението вече се бяха отприщили бесове. Двама стюарди се опитваха да възстановят реда, но поне три юмручни двубоя се водеха едновременно, както и една обща схватка, на която всички бяха поканени. В разгара на всичко това Салма стисна Че за ръката, измъкна я от стаята и миг по-късно двамата вече тичаха към стълбите.

— Накъде? — попита задъхано тя.

— Идея си нямам — призна Салма. Виковете зад тях набираха сила. Че хвърли поглед през рамо и видя потеря в черно и жълто.

Без никакво предупреждение цял участък от стената до тях зейна и в отвора на люка се появи Тото, с развети от студения вятър коса и дрехи.

— Търсих ви — информира ги спокойно в пълен разрез с нажежената ситуация. — Оттук, бързо — добави и изчезна от погледа им. Че надърна през люка и го видя да се спуска по метални скоби в корпуса на „Небесен“ към открит мостик, който най-вероятно беше свързан с долната палуба.

Че не желаше при никакви обстоятелства да се озове там, отвън, увиснала на ръце над безкрайната бездна. Само че осидите ги настигаха и нейните предпочитания нямаха никакво значение.

— Първо ти — каза тя и Салма се метна през люка. След миг Изкуството на предците му се събуди, на раменете му запърхаха крила и той яхна с лекота въздуха. Кръжеше и я чакаше.

Че се провря през люка, дори го затвори след себе си, като пазеше с мъка равновесие. Успя да събере достатъчно мислите си, за да съобрази как да го залости от външната страна. Така, когато осородните стигнеха до него, нямаше да са в състояние да ги последват.

Вятърът я теглеше зверски, провираше се дори между пръстите ѝ и хлъзгавите скоби от студен метал. Че се съсредоточи върху ръцете си с надеждата това да автоматизира действията ѝ и да предотврати грешки от много мислене. Салма кръжеше около нея. Щеше да се опита да я хване при нужда, в това Че не се съмняваше, но дали щеше да успее беше друг въпрос.

А после, най-сетне, се появи друг люк. Тото го държеше отворен и буквално подскачаше от крак на крак. Че се провря покрай него на тесния мостик.

— Сега накъде?

— Тиниса ни чака в хангара — отговори той, оголил зъби в нервна гримаса. — Търсят ни и не знам дали изобщо има място, където да се скрием. Може би в товарното.

Че затвори люка след Салма, а той се огледа и с типичното си спокойствие тихо каза:

— Тичайте.

Мостикът се простираше по цялата дължина на гондолата, но в далечния му край се виждаше движение — уви, в черно и жълто. Осородни войници напредваха в тясното пространство, вдигнали ръце да ги засипят с огъня си.

Тото хукна моментално, превил рамене в характерната стойка на опитен механик, и само след десетина крачки хлътна в отвора на друг шлюз. Когато Че най-сетне го настигна, той вече стоеше в огромната кухня на хангара, а Тиниса излизаше от скривалището си да ги посрещне. Веднага щом и Салма мина през отвора, Че затръшна капака и го залости.

— Няма време! — предупреди ги тя. — Идват!

Салма се огледа.

— Накъде водят другите врати? — попита той.

— Към двигателното, задънена улица — обясни Тото. — А другата води към товарния отсек.

— Няма смисъл да се гоним из кораба! — прекъсна ги Тиниса. — Ако останем тук, рано или късно ще ни намерят. Затова дайте да се качваме на това нещо и да потегляме. — Сочеше към леталото с фиксираните криле. — Тото, размърдай го и да излитаме.

Тото зяпна насреща ѝ.

— Не мога да пилотирам летало.

— Но нали си Умел, занаятчия си в края на краищата. Ти *обичаш* машините.

— Бих могъл да го поправа, да, ако е повреден — смотолевии глуповато той, като продължаваше да клати глава, и Че видя как надеждата се изпарява безславно от лицето на Тиниса.

— Аз пък си мислех, че планът ми е страхотен — промълви паякородното момиче.

— Може би аз ще успея да го подкарам — обяви Че и събра невярващите им погледи. — Е, бих могла да опитам поне — поправи се тя. — Изкарах курс по пилотиране в Академията.

— Ами да действаме тогава! — подкани Салма. Тото вече тичаше към голямата макара на товарната рампа. Освободи я докрай и тя се завъртя, спускайки рампата до пълния ѝ наклон с гневен писък на метал. Фиксът се хлъзна няколко крачки със задницата си към отвора, изпъвайки задържащите го въжета. Явно щяха да напуснат „Небесен“ на заден ход.

Вратата, през която бяха влезли в хангара, се разтrese от мощен удар. Осите идваха. Бегълците се спогледаха уплашено и след миг на пълен ужас Че взе решение. Като се пързеляше по наклонената рампа, тя се покатери тромаво по корпуса на леталото и се мушна в пилотското кресло. Уредите за управление бяха прости — лостове за промяна ъгъла на витлата и манивела за активиране на пропелера. Че се зае моментално с манивелата. Миг по-късно вратата на хангара изхвърча от пантите си и първият войник нахлу в помещението.

— Качвайте се! — викна Тиниса и се метна в креслото до Че, а Салма се настани отзад. Тото хукна да ги настигне, нозете му трещяха по рампата и се хлъзгаха опасно по металния наклон. Посегна към ръчката, която освобождаваше въжетата, но преди да я е докоснал, откъм вратата в другия край на хангара се чу пукот и нещо ярко изби искри от метала близо до ръката му. Тото политна назад и с ужас разбра, че ще пропадне между рампата и шлюза и оттам в празното пространство под кораба. Салма и Тиниса го сграбчиха едновременно и го издърпаха в леталото.

— Не мога да запаля двигателя! — викаше паникьосано Че, а Тото обясняваше, че трябвало да освободи въжетата, иначе леталото нямало как да напусне хангара.

— Лесна работа — каза Тиниса и изтегли рапирата си. Тото ѝ кресна да спре, но тя вече срязваше въжетата от едната страна на машината. Фиксът се наклони наляво и увисна така за секунда. Нов енергиен залп прогори палубата. А после Тиниса срязва още две въжета. Фиксът се плъзна безпомощно по рампата и изпадна от „Небесен“.

Вече бяха във въздуха, но не летяха. Вятърът ги задържаше в някаква степен, но истината беше, че губят височина, а Че повтаряше ли, повтаряше:

— Не мога да включа двигателя! Някой да погледне двигателя!

Този някой, разбра Тото, трябваше да е самият той. Промуши се към кърмовата част на леталото, където, кажи-речи в самия край на корпуса, беше прикрепена тъмната грамада на двигателя. Промъкна се в тясното пространство между долното и горното крило, заобиколи балистата и излезе на кърмата.

Изкуството му го държеше там, прилепнал със стъпала и колене към гладкия хълбок на фикса, въздухът свистеше край него, а светът се приближаваше стремително от долу нагоре. Трябваше да постави диагноза, а времето му беше много малко. Вероятно по-малко, отколкото смяташе. Защото над тях, откъм отворената рампа на „Небесен“, се появяваха фигури с криле.

„Мога да го пилотирам“. Думите дрънчаха в ума на Че, все по-бързо и по-силно. Беше прибрала задкрилките докрай и ако двигателят работеше, фиксът щеше да направи лупинг. Вместо това падаше към земята и носът му се накланяше бавно надолу.

— Няма време, Тот! — извика тя. Беше преместила лостовете до крайно положение и те буквално се тресяха в ръцете ѝ.

Енергиен залп изпука по едно от крилата. Осородните ги обстрелваха. Увиснал кажи-речи надолу с главата, задържан от Изкуството и коленете си, Тото бърникаше трескаво из двигателя. Чу отчаяния вик на Че, но точно сега бързането нямаше да помогне.

„Ето го.“ И точно навреме. Горивните маркучи бяха стегнати с шипки като защита срещу кражба. Осоидите не бяха занаятчии по призвание, иначе щяха да измислят нещо по-сложно и по-трудно за откриване. Тото махна щипките и извика на Че да пробва отново.

Явно в маркучите се беше събрало бая гориво, защото двигателят само дето не избухна. Гореща вълна опари лицето на Тото, а зад и над тях се появиха огромни валма дим. След миг двигателят заработи нормално и пропелерът се завъртя, бавно отначало, после все по-бързо, накрая перките му се сляха пред погледа на Тото. Фиксът се разлюля мъчително в неопитните ръце на Че. Проснат върху обшивката на двигателя, която се нагриваше бързо, Тото се бореше със страха си, че малкото летало ще се наклони странично и ще навлезе в низходяща

спирала, от която излизане нямаше. Но Че прехвърли цялата си тежест върху лостовете, фиксът се изравни, после се килна на другата страна, но накрая все пак зае хоризонтално положение във въздуха и се стрелна напред, проточил опашка от дим и с кашлящ двигател.

Че погледна през рамо. Тиниса и Салма буквално се бяха вкопчили един в друг от неподправен страх. Тази гледка беше като балсам за очите ѝ и тя нададе победоносен крясък, защото за миг се почувства най-щастливия човек на света.

А после от валмата дим се появиха осочовеци, които ги връхлитаха с огън и меч.

9.

— При балистата! Салма! Тиниса! Някой да иде при балистата! — изкрещя Че, а после си даде сметка, че нито единият, нито другият знае какво да прави с нея. Тото тъкмо се вмъкваше изтощен в гнездото със седалките и тя се развика на него. Той я изгледа скръбно, но се обърна и запълзя към оръдието.

Енергиен залп се стовари върху едното крило и проби дупка в леката дървесина. Фиксът се разклати опасно и Че заряза всичко останало, съсредоточавайки се върху контролните уреди.

Тото се добра до балистата. Е, не беше истинска балиста или катапулт, а просто тежък арбалет с помпозно име, но пък беше двойно запънат с два чифта рамене, които осигуряваха на стрелата по-голям обхват и сила. В задния му край имаше лебедка с двойна дръжка и той започна да я върти, изтегляйки яката тетива от оплетени стоманени нишки.

— Дайте ми стрела! — извика през рамо. За миг се уплаши, че дори тази проста задача ще им дойде свърх сили. Тъкмо ругаеше наум всички лишени от Умение раси, когато Тиниса едва не ръгна стрелата в ухото му — леталото се клатушкаше отново, — той я грабна от ръката ѝ и я вкара в гнездото на катапулта.

Осородните ги настигаха. Първият профуча покрай фикса от далечния му край. Около дланите му танцуваха енергийни нишки, очевидно Изкуство на предците, но някаква тяхна си вариация, каквато Тото не беше виждал преди, Войникът изстреля енергиен залп към Че, тя се дръпна инстинктивно и повлече фикса в дълъг завой назад към изоставащите осоиди.

— Махнете го! Някой да го махне от мен! — изпищя Че. Тото се опита да завърти оръдието, но ъгълът му на стрелба не беше достатъчно голям. Отказа се и вместо това го обърна назад към другите преследвачи, двама от които бяха опасно близо. Единият се озова точно на мерника му. В първия миг осородният не разбра грешката си, после лицето му се изкриви в див ужас, но вече беше

късно. Тото натисна спусъка. Стрелата се заби в целта от няма и десетина метра разстояние. От силата на сблъсъка мъжът отхвъркна назад, праметна се презглава във въздуха и пропадна към земята. Тото завъртя отново лебедката.

Нов енергиен залп удари корпуса отстрани, точно зад пилотското кресло. Че се сви на кълбо и целият фикс се разтнесе заедно с нея. Само че колкото и да се свиваше Че, нямаше къде да се скрие.

— Чук и клещи, някой да направи нещо! — изкрещя тя и погледна ядосано назад към другите.

Салма вече се беше изправил. Оттласна се от корпуса на фикса, разпери несъществуващи допреди миг криле и се стрелна във въздуха като сребристо привидение. Мечът му вече беше изтеглен — страховито на вид оръжие с късо изтънено острие, което беше като продължение на ръката му. Салма летеше успоредно на нестабилния фикс, поддържайки с лекота същата скорост. Описа няколко пируета във въздуха, после се шмугна под търбуха на машината. Че затаи дъх. Чувала го беше да казва, че осоидите са тромави във въздуха, и това ѝ се беше струвало преувеличено. Досега, когато видя как лети той. След миг го зърна отново — издигаше се мълниеносно изпод осоида, който я обстрелваше. Войникът трудно би го забелязал навреме — Салма връхлетя като светкавица и го остави да притиска с ръка кървава рана на хълбока си. Раненият загуби равновесие и пропадна към земята.

Салма намали. Летеше на заден ход наравно с фикса, а после ускори рязко по протежение на машината, описа остър завой около двойното крило и се метна с протегнато острие към най-близкия осороден.

Че впери поглед право напред и прогони от главата си всичко друго, освен машината и как да я откара на сигурно място. Сега най-важно беше да поддържа фикса в хоризонтално положение, а за Салма щеше да се тревожи по-късно. Въпреки това образът на летящия принц с блестящо на слънцето острие се задържа още дълго в мислите ѝ.

Салма си играеше с другия осороден, стрелкаше се около него, нападаше и отстъпваше с бързина и лекота, каквито противникът не притежаваше. А после човекът водно конче изчезна някъде. Осочовекът се завъртя, изпращайки енергийно жило след него, и в същия миг Тото стреля в гърба му толкова силно, че стоманената глава на стрелата проби гърдите му.

Още три силуета танцуваха из въздуха, незначителни до смаляващия се корпус на „Небесен“. За миг Салма се изкуши да тръгне и след тях, да ги покани на танц в небето и да ги свали, ако може. Чуваше ясно гласа на предците си, на загиналите от имперски меч свои сънародници, глас, който му шепнеше да ги последва, да изпробва силите си.

Но не беше сам. Имаше други, за които носеше отговорност. Когато го натовари с тази задача, Стенуолд знаеше, че Салма не е някое наперено хлапе, че има достатъчно опит, за да не става жертва на прищевките си.

Колкото и да беше бърз, Салма трудно настигна фикса, а щом той се затрудняваше, значи осоидите нямаха никакъв шанс да ги догонят. Улови се за едно от крилата, притегли се напред право в ръцете на Тиниса и Тото и освободи Изкуството си. Крилата му потрепнаха и се стопиха. Чак сега усети колко се е задъхал след краткия полет. Беше загубил формата си, срамота. Тиниса го гледаше замислено. По лицето на Тото се четеше единствено облекчение.

— Накъде е Хелерон? — извика той. — Ще стигнем ли дотам с това нещо?

Че се обърна ухилена.

— Вече замерих с компаса — оповести тя. — Ако имаме достатъчно гориво, ще стигнем. Ако не, ще се наложи да походим пеша.

Приземи фикса на известно разстояние от Хелерон, защото, ако се съдеше по хъхрещите звуци на двигателя, с него по-далеч нямаше да стигнат. Както установи от личен опит, приземяването явно беше най-деликатната част от един полет. Или поне на леталото не му хареса — когато най-последно спряха след кратко подрусване през браздите на някаква нива, фиксът беше изгубил половин крило и предните си стабилизатори.

Че си пое треперливо дъх. Най-последно на твърда земя. Преживяването беше... мъчително и вълнуващо едновременно. Да стискаш лостовете, докато кокалчетата ти побелеят, да се взираш в синьото небе и да се питаш кога ще ти свърши горивото и още колко разстояние можеш да изстискаш от машината. Щастлива беше, че

отсега нататък ще трябва да разчита единствено на собствените си крака. И все пак... по някакъв странен начин ѝ беше харесало. Бръмбароидите може да бяха изящни като каменни блокчета, когато летяха с крилете на Изкуството, но сръчността им с машините понякога компенсираше това.

— Всички добре ли са? — извика тя през рамо. Отвърна ѝ хорово сумтене. Пътниците ѝ се измъкваха един по един от смъртно ранения фикс.

Фермерът, чиято нива бяха съсипали и който скоро дотича да види какво става, им каза, че до Хелерон имало още цял ден път. Не беше прост селянин с мазоли по ръцете, какъвто бяха очаквали да срещнат. Толкова близо до Хелерон дори синовете на земята закачаха по малко от културата на Равнините. Предложиха му останките от фикса като компенсация, а Тиниса набързо спазари транспорт до най-близкото шосе плюс малко провизии и дрехи. Последното, обясни тя, било важно, защото когато стигнат в града, „Небесен“ вече ще е кацнал на хелеронското летище и осоидите ще ги издирват под дърво и камък. Следователно трябвало да се дегизират преди срещата си с Болуин на площад „Милосърдие“.

— Защо смяташ, че Хелерон гъмжи от осородни? — попита Че.

— От осородни може и да не гъмжи, но от техни агенти — със сигурност — заяви решително Тиниса. — Осоидите са имали предостатъчно време да изградят шпионска мрежа в града. Трябва да намерим Болуин възможно най-бързо и след това да минем в нелегалност.

Хелерон пълзеше на хоризонта като прииждаща черна вълна. Шосето приличаше на двупосочна река от пътници, захранваща ненаситния глад на града за търговия. Имаше ръчни колички и пътуващи калайджии, превити под стоката си; имаше фургони, теглени от коне или от гигантски насекоми, най-често бавни и търпеливи бръмбари, които можеха да теглят товара си цял ден без почивка. Имаше и ездачи, някои на конски, други на насекомокски гръб. Ала голяма част от трафика беше механизизирана и нищо чудно, защото Хелерон беше центърът на занаятите и блудните му синове рано или късно се връщаха у дома.

Зяпаха града, кацнали върху гърба на огромен зърновоз, който се клатушкаше шумно на шестте си метални крака — приличаше на бръмбар повече и от самите бръмбари. Всички те знаеха, че Хелерон е индустриалният център на Равнините, но никой не се беше замислял какво всъщност означава това. Представяли си го бяха като подобие на Колегиум, но с повече фабрики и без изящните бели сгради на Академията.

А Хелерон се оказа огромен, поне два пъти по-голям от Колегиум, на практика най-големият самостоятелен град в Равнините. Беше огромен и беше мръсен — от какъвто и камък да са били построени първоначално сградите му, сега всички те сивееха под пластове мръсотия, наслагвали се ден след ден от комините на фабриките и леярните. Дори въздухът беше мръсен, толкова мръсен, все едно гледаш през опушено стъкло. Стотици комини бълваха пушек непрестанно, а тесните прозорци на производствените цехове светеха от нажежените пещи.

Градът беше разделен на две части. Фабриките представляваха комплекси от достроявани, напластени с мръсотия гигантски цехове, истински лабиринти от работилници, складове и депа. Нагоре по западните склонове, където въздухът беше по-чист, се редяха помпозни каменни имения, които разказваха истории за печалбите и загубите на своите собственици. И между тези два гиганта — фабриките от едната страна и именията от другата — живуркаха нагъсто масите. Работническите жилища бяха сгъчкани и по хоризонталата, и по вертикалата, сякаш се ръгаха с лакти за местенце между могъщите флангове на своите господари. И целият този сложен хаос беше прорязан от сребърни нишки — релсите, по които течеше кръвта на Хелерон и които превозваха хора и машини, екипажи и стоки из целия град, до мините на север и към мравешкия град Тарк на юг. На пръв поглед сребрилата дантела на релсите беше единственият начин за придвижване. Стените на сградите бяха толкова близо една до друга, че да се провреш помежду им изглеждаше невъзможно.

Подрусваха се на гърба на механичния бръмбар и зяпаха града, който растеше пред тях заплашителен със самите си размери. Дори Тото, този поборник на промишлеността, изглеждаше смутен.

— Как изобщо ще намерим площад „Милосърдие“? — попита той.

— Чичо Стен каза, че е близо до летището... а то е ей там. — От другата страна на разчистен периметър се виждаше белезникавият мехур на „Небесен“. Че заслони очи с ръка. Надяваше се да различи някакви детайли, петънца в черно и златно например, но беше забравила колко голям е „Небесен“. Корабът все още беше твърде далеч.

Навлязоха в града и скоро се убедиха, че дори тук има открити пространства — като геометрия, но не и като атмосфера. Площади имаше, но по краищата си бяха покрити от навесите на безброй сергии, а просеките в средата им гъмжаха от хора. Имаше и улици, тесни и широки, но поне половината се криеха под издадените горни етажи на къщите, които превръщаха улиците в тунели в стремежа си да спечелят още няколко квадратни метра жилищна площ. А там, където между сградите имаше пролуки, имаше и навалица.

— Няма крепостни стени — промърмори под нос Салма. Другите се обърнаха да го погледнат озадачено и той махна с ръка. И наистина, крепостни стени нямаше. Хелеронци явно вярваха, че търговията е достатъчна да ги защити от вражески мераци — или така поне гласеше теорията, изписана с едър шрифт по улиците на града. Свободен, Хелерон беше по-полезен за всички, отколкото би бил в окови за когото и да било.

Тиниса си помисли за миогледа на злополучния капитан Халрад, за собственическото му отношение към всичко съществуващо. Ако всички оси бяха като него, рано или късно щяха да посегнат на Хелерон, да го вържат на къса каишка и да го смажат в алчната си хватка, докато градът не се стопи до бледо подобие на прежната си сила, подобие, от което никой няма да има полза. Империята на осите, по собствените думи на Халрад, не беше привърженик на взаимната изгода. Империята на осите виждаше само собственост, която да присвои, и врагове, които да смаже.

Четиримата се бяха преоблекли като местни селяни, а Салма и Тиниса бяха с качулки, които да прикриват лицата им. Ако тайнственият Талрик ги чакаше в Хелерон, което беше почти сигурно, то те бяха решени да го затруднят в максимална степен. А страховитите размери на града бяха техен неочакван съюзник.

Най-сетне Хелерон ги погълна в сянката си. Сградите се издигаха високо и от двете страни, въздухът тежеше от дим и хорска воня. Тук, в предградията, беше царството на онези, които се опитваха да имитират търговията от централните части на града — малки импровизирани пазари, които предлагаха евтина стока с неясен произход, странстващи артисти и шарлатани. И просяци навсякъде. Отряд мравкородни войници (или наемници) набиваха крак в строева подготовка на едно открито място досами града, докато началниците (или работодателите) им несъмнено вършеха своето нейде в пазвите на Хелерон. Оградени кошари рекламираха наличните за продан роби — макар бръмбароидите да не държаха роби и да не допускаха такива на територията на градовете си, в Хелерон всекидневно се продаваха и купуваха повече човешки същества, отколкото в целите останали Равнини.

— Къде ще спрете? — обърна се Че към водача на тяхното автовозило. Той седеше на капрата си малко под тях, на открито като всеки истински водач на бръмбари.

— На гарата при улица „Съдебна“ — отвърна той. — Има голямо депо там, голямо ти казвам.

— Извинете, но да знаете случайно къде се намира площад „Милосърдие“? — продължи тя. Това ѝ се струваше най-лесният начин да се добере до нужната информация, макар че някой опитен агент сигурно би подходил по така към въпроса.

Човекът наистина знаеше — много път имало дотам, но достатъчно било да следват някоя от външните врътки, както наричаше той концентричните пътни артерии на Хелерон, за да стигнат до площада.

— Нема начин да го сбъркате — увери ги водачът. — „Милосърдието“ си има два огромни скелета.

Това прозвуча странно, но по липса на други указания, те последваха неговите. Слязоха от автовозилото и забързаните пълчища на Хелерон ги погълнаха моментално. Че едва не изгуби другарите си, повлечена от устремените нанякъде хора, всеки роб на собствената си цел. Четиримата се скупчиха заедно, стреснати от безумната блъсканица. От едната им страна пълзяха товарни животни, каруци и огромни возила, от другата стените надвисваха над главите им. Разни

забързани хора се блъскаха в тях и ги гледаха сърдито, а те стояха безпомощно на едно място, камък в средата на човешката река.

Тиниса им даде знак, че трябва да тръгват, и те се вляха в потока, бутани и ръгани от хора, които крачеха с бързина и целеустременост, каквито не подхождаха на достойния гражданин. Повечето приличаха на работници и дребни търговци. Бяха мълчаливи и намръщени, бързаха по собствените си дела и не поглеждаха встрани. Не след дълго високите стени отстъпиха на редица от малки работилници — обушарница, кройчна, точиларска работилница, кожарско ателие, пълни с мъже и жени, които се трудеха упорито със сериозни лица, без следа от негодувание, но и без усмивка.

Усмивката на Салма също беше изчезнала някъде.

— Не разбирам как търпят собствената си воня — оплака се той, сбърчил нос. — А въздухът... смърди все едно първо си го изгорил, а после си го изпотил яко.

— Нека позная, там, откъдето ти идваш... няма фабрики и такива неща — каза Тото.

— И толкова по-добре — отвърна Салма. — Ние може да си имаме пороци, но тази лудница не е сред тях. Дори не знам дали има име за този порок.

— Хелерон — предложи Тиниса. — Ето ти име.

Тото вдигна рамене, доколкото му беше възможно в блъсканицата.

— Е, аз пък мисля, че... мисля, че е обещаващо. Бих искал да работя тук. Всички промишлени стоки се произвеждат тук. А ти какво мислиш, Че?

Не й беше приятно да охлади ентузиазма му, но все пак отговори без заобикалки:

— Сто пъти предпочитам Колегиум.

— А онова там трябва да е нашият площад — каза изведнъж Салма. Отвъд редицата от еднообразни странноприемници и конюшни улицата се разширяваше в площад. Най-голямата сграда по периметъра му се виждаше ясно дори оттук. Но водачът на механизирания бръмбар беше сгрешил — само един скелет беше очертан с по-светли тухли сред тъмния камък на фасадата. Другата фигура беше на жена, протегнала сурово ръката си към въпросния мъртвец. Площадът носеше името на някогашен приют за бедни, предлагащ убежище на

гладните, отчаяните, болните и лудите. Сега сградата беше работилница, където хлябът се заработваше с тежък труд. В Хелерон нищо не беше безплатно.

Салма удари без предупреждение — пръстите му се стегнаха около китката на момче, пъхнало ръка в джоба му. Последва напрегнат момент, защото детето извади нож, а после Че видя, че детето не е никакво дете, а мухороден с детски дрехи. Салма и джебчията си размениха продължителни погледи, после водното конче пусна ръката му и онзи потъна моментално в тълпата.

— Трябваше да повикаш стражата — каза Че.

Салма я стрелна с поглед.

— Животът в Хелерон е достатъчно наказание сам по себе си.

— Тук има адски много хора — въздъхна Тиниса. — Как изобщо ще намерим онзи Болуин?

— Смятай, че вече сме го изпуснали — изтъкна Салма. — Той е очаквал да слезем от „Небесен“, който е пристигнал тук преди... Тото?

— Вчера — предположи той.

— Остава да се надяваме, че ще продължи да идва тук поне няколко дни. Така че хайде да се качим на стълбите на онази голяма сграда. Ще чакаме, а ако не дойде днес, ще опитаме отново утре. Ако и тогава не се появи, ще измислим нещо друго. Какво обаче, идея си нямам.

— Аз имам някакви роднини в Хелерон — обади се Че. — Сигурна съм, че ще си спомня фамилията им, макар че в момента ми убягва. Все някой ще знае къде живеят.

— В краен случай може да прибегнем и до това — кимна Салма. — А сега си отваряйте очите и се опитайте да не изглеждате подозрителни.

Никакъв Болуин не се появи, а и да е бил там, те не го забелязаха. Хапнаха на крак безвкусна храна от сергията на намусен продавач, а когато смогът се преля в нощ, влязоха в една от странноприемниците с намерение да пренощуват. Уви, цените се оказаха нечувано високи, толкова високи, че общите им финанси не биха стигнали и за сламеници на пода в кръчмата. После Че си спомни, че на идване са минали покрай общежитие на съблюдателите, и те

поеха назад по осветените с газови фенери улици. Не бяха единствените окъснели пешеходци. Подминаха няколко стражари с газени фенери и арбалети, но само в онези квартали, където жителите притежаваха богатство, което да се охранява. Другите нощни бродници бяха заети с по-тъмни дела, предимно търговия със забранени стоки, едни предлагаха, други търсеха да купят. Четиримата получиха множество предложения от различен характер, от наслади на плътта, опиати и отвари до дребни бижута, с които настоящите им собственици бързаха да се разделят.

Общежитието, когато най-после го откриха, не предлагаше по-добри условия от странноприемниците, но пък можеха да се възползват от тях срещу разумно дарение и да се наспят, без да ги е страх, че някой ще им резне междуременно гърлата. Съблюдателите бяха благотворителен орден, възникнал в Колегиум и по-късно разпрострял се из целите Равнини като част от хуманистичната философия, завладяла тази част на света преди век, когато добрите дела били на мода, а богатите се надпреварвали да финансират различни обществени инициативи. Благотворителността като начин на живот все още креташе в Колегиум, но в Хелерон за нея напомняха единствено облечените в сиви роби съблюдатели.

На следващия ден, малко преди обед, Салма откри техния човек.

Редуваха се да стоят прави и да се взират в множеството. Докато един стоеше на пост, другите седяха на стъпалата пред сградата на бившия приют и далеч не бяха единствените. Нямаше просяци обаче. От време на време двама мравкоиди с палки на коланите излизаха от сградата и изхвърляха всеки, който не можеше да докаже платежоспособност с някоя и друга монета. Площад „Милосърдие“ осигуряваше само една форма на благотворителност и тя се получаваше срещу тежък труд.

Салма побутна Че с върха на сандала си. Девојката се беше одрямала и побутването я стресна. Изправи се заедно с другите, а Салма промърмори под нос:

— В далечния десен ъгъл. Какво мислите?

Че се вгледа в указаната посока, но видя само обичайното стълпотворение от хора. Не беше възможно Салма да е различил

отделни лица от това разстояние.

— Дайте ми скицата — каза водното конче. Погледна скицирания портрет, после пак вдигна очи към множеството. — Той е. Сигурен съм. Вижте, идва насам.

Другите не го различаха веднага сред навалищата въпреки указанията на Салма. А после лицето му сякаш изскочи на преден план. Мъж с тежка небръсната челюст и коса, отдръпнала се още малко назад в сравнение с образа на скицата. Облечен беше с отворената роба без ръкави, каквато носеха повечето занаятчии и дребните търговци в Хелерон, но дрехата отдолу беше подсилена с кожена ризница и тежък колан. Мъж, който очевидно очакваше да го забъркат в проблеми, а това впечатление внушаваше особен вид надеждност.

— Трябва да идем при него. Той не ни познава — каза Че.

— Оставете на мен — предложи услугите си Тиниса и заслиза с небрежна походка по стъпалата пред сградата. Тръгна през тълпата, без да бърза и сякаш без определена посока, докато не се озова на една ръка разстояние от Болуин. Когато се разминаха, той трепна и се обърна да я погледне. Че предположи, че Тиниса го е дръпнала за ръкава. Паякородната девойка му каза нещо, все едно му се извинява, после той ѝ каза нещо, все едно е очарован от привлекателната млада жена — изобщо нормален неангажиращ разговор между бръмбаророден на средна възраст и хубава девойка от друга раса. Размяната на реплики очевидно се беше оказала ползотворна, защото Тиниса им хвърли усмивка през рамо и тръгна с мъжа към една от улиците, извеждаща от площад „Милосърдие“.

— Тръгваме — каза Салма и тримата слязоха по стълбите. Смесиха се с тълпата и последваха Тиниса и новия ѝ приятел, като се стараеха да не привличат излишно внимание.

След като площадът остана зад гърба им, Тиниса и Болуин се мушнаха под тентата на шивашко ателие и взеха да разглеждат платовете, докато другите ги настигнат. Болуин се оглеждаше постоянно. В колана му беше втъкнат дълъг нож и ръката му току подръпваше робата над него.

— Къде бяхте? — попита настоятелно той. — Нали трябваше да пристигнете с „Небесен“?

— Напуснахме го предсрочно заради общи приятели, които държаха да им правим компания — обясни Тиниса и той изсумтя.

— Значи вие сте новите хора на Стенуолд — подхвърли Болуин. — Каза да очакваме човек от Федерацията и аз не знаех да му вярвам или не. Добре е подбрал хората си, няма що. Идеално се сливат с тълпата.

Салма го изгледа спокойно.

— Мисля, че дори вас заблудих с маскировката си. Пък и вече видях поне десетина от моята раса в Хелерон. Явно сме плъзнали навсякъде.

Болуин сви рамене.

— Е, вие ме познавате, но аз вас — не, а може и да не се наложи да ви опознавам. Ще оставим на шефа да реши това. Кога да очакваме стария?

— И ние не знаем — призна Че. — Каза, че ще дойде тук при първа възможност, но възникнаха... проблеми у дома.

— В Колегиум? И там ли? Е, колелата се въртят и не можеш да ги спреш — каза Болуин и взе да дръгне четината по лицето си. — Хайде да ви махнем от улиците, какво ще кажете? Вървете след мен и гледайте да не изоставате.

Той се огледа, преди да хлътне в тълпата, явно свикнал с хелеронската навалица. Другите обаче трябваше да си пробиват път с лакти и рамене, за да не изостанат.

— Адски дружелюбен, нали? — измърмори под нос Че.

— Работата, с която сме се захванали, май не насърчава новите приятелства — отвърна Тиниса.

Болуин скоро ги изведе от улицата. Свърна в тясна алея, обточена с редици от малки магазинчета. Клиенти нямаше, а и продавачи почти не се виждаха. Бръмбаророден старчок ги проследи с поглед от прозореца си, стиснал в шепи глинена лула; по-надолу облечен в стари дрипи мухороден ровеше в кош с по-нови дрипи. Усецаше се възкисела миризма на гнило, която надвиваше дори обичайната хелеронска воня.

Водачът им току поглеждаше към тях, спираше да се обърне назад, после продължаваше отново. Че си помисли, че поведението му е повече от подозрително, но пък напоследък беше стигнала до извода, че расата ѝ определено не е създадена за шпиониране. Кое то я караше

да се чуди какво ли е преживял чичо й, за да се хване с подобна дейност. Или Болуин, в този ред на мисли. По каква ли пътека го е отвела съдбата, за да стигне до тази тясна уличка с четирима пълни аматьори зад гърба си?

— Чакай малко, Болуин — повика го троснато Салма. — Кои са онези отпред?

Че не ги беше забелязала и за пореден път се убеди, че Салма е значително по-бдителен от нея. Защото недалеч от тях наистина имаше някакви хора с наметала и качулки.

— Спокойно — стигна до тях гласът на Болуин. — Мои хора са. Имат грижата никой да не ни последва.

Продължиха на бърз ход към групата непознати — и тримата бяха мъже, корави и зли на вид. Мравкоид, бръмбарочовек и някакъв мелез, които едва закачиха с поглед четиримата млади спътници на Болуин — поглед, лишен от всякакви емоции.

„С такива хора ли ще си имам работа отсега нататък?“, запита се Че. Започваше да тъгува за Колегиум, където неприятни неща се случваха рядко и като изключение от правилото.

Салма едва не я цапна през устата и за миг тя изпадна в пълно недоумение. После разбра, че принцът просто е вдигнал ръка, за да я спре.

— *Бягайте!* — викна той и изведнъж всичко около Че се раздвижи. Тя изгуби ценни секунди в чудене — за разлика от другарите си. Тиниса, с рапира в ръка, отстъпваше назад по уличката. Тото вече тичаше към изхода на алеята, явно разчитайки, че другите го следват. Занаятчийската торба подскачаше тежко на гърба му.

От една пресечка идваха мъже. Наметалото на първия се разтвори за миг и Че зърна проблясък на черно и златно.

— Болуин! — изкрещя тя. В същия миг тримата с качулките, дето уж били негови хора, тръгнаха напред. Но не идваха да я спасят. Просто се включваха в засадата.

Болуин се обърна и за миг лицето му застина в маска без изражение, без живец, без чувство... дори се *размаза* някак пред очите й, чертите му се разляха за част от секундата по начин, от който кръвта й изстина. После бръмбарското му лице си стана същото като преди, но не успя да заличи дълбокото й убеждение, че нещо друго я гледа през очите му.

— Бягай! — викна ѝ отново Салма. Заостреният меч вече беше в ръката му и той се метна към първия осойд, който излизаше от пресечката. Мъжът отби удара, но Салма се мушна под ръката му и заби лакът в челюстта му.

Че заотстъпва назад, като трескаво се опитваше да изтегли собственото си оръжие.

— Бягай! — ревна за трети път Салма и тя си плю на петите.

10.

Тиниса тичаше по тясната алея. В дъното ѝ се виждаше улицата с навалищата и оживлението. На пътя ѝ обаче се изпречи човек, после още един — най-обикновени на вид мъже, които можеха да минат за безработни строители или нещо такова, ако не бяха късите мечове, които измъкнаха изпод жакетите си. Тиниса зърна Тото — беше се измъкнал от засадата, но сега спря рязко и се обърна с намерение да ѝ помогне.

— Върви! — извика му в движение тя. — Тръгвай! Мога да се оправя с тях!

Тото я послуша и хукна отново към улицата. Тиниса тичаше с всички сили и с протегнатата рапира към двамата си противници.

Само двама, при това неопитни. Личеше си по стойката им, по това как държаха мечовете. Евтини наемни биячи, с които лесно щеше да се справи.

Подлъга ги, че ще свърне наляво, и в последния момент се хвърли в обратната посока. Мъжът вдясно от нея се беше хванал на уловката ѝ и се изпречи пред другаря си. Тиниса го прободде в движение с рапирата си — през кожата на жакета, през ризата, право в меката плът под ребрата. Инерцията ѝ го завъртя около епицентъра на собствената му рана, завъртя и нея, докато двамата не се озоваха лице в лице, а после Тиниса измъкна с лекота кървавото острие още преди мъжът да се е строполил на земята. Дори в смъртта си глупакът застана на пътя на другия бияч и го препъна. Тиниса се виждаше отстрани все едно гледа актьор в слаба трагикомедия. Видя се как пронизва с лекота залитналия мъж и изтегля със същата лекота острието от смъртоносната рана на тила му.

Изпълни я страховито чувство на превъзходство, завладяващо усещане за сила, която насочваше ръката ѝ и съскаше победоносно в ушите ѝ. Не го знаеше, но на лицето ѝ се беше изписала широка усмивка.

Тото беше изчезнал някъде и тя се огледа за другите. Но вместо тях видя двама осородни войници да тичат към нея. Мечовете им бяха прибрани в ножниците, но ръцете им бяха протегнати, дланите разтворени, готови да отприщят огъня на тяхното Изкуство. Чу Салма, който ѝ викаше да бяга.

Тиниса стигна с два скока до улицата и се гмурна в тълпата. Но хората се отляха около нея, някои зяпаха окървавения ѝ меч, други надничаха любопитно към алеята, от която беше дошла. Вече се чуваха писъци и викове. Осойдите идваха.

И не само те. Неколцина стражари си пробиваха път през множеството. Имаха си щитовете и брони. Тиниса хвърли отчаян поглед назад към алеята, но разни хора ѝ се пречкаха и не можа да види как се справят приятелите ѝ.

Стражарите бяха на метри от нея и тя реши, че няма желание да отговаря на въпросите им. По-добре да се покрие някъде и да се върне тук при първа възможност. Без да прибира рапирата, тя си плю на петите.

Че най-после беше успяла да изтегли меча си и когато осородният я сграбчи за китката на другата ръка, решението ѝ да го резне беше продиктувано изцяло от рефлексите, придобити по време на обучението във Форума на умелите. Войникът отскочи назад, но не преди Че да е отворила рана над лакътя му. Някъде зад нея Салма се биеше, дрънчеше стомана и противниците му псуваха гневно.

Осородният тръгна отново към нея, вдигнал меча си да блокира нейните удари. Че заотстъпва, прегънала колене в стойка като по учебник.

— Салма! — извика тя.

— Бягай! — подтикна я за пореден път той.

— Не мога! — Не сваляше очи от противника си и усети, че войникът ще направи опит да се възползва от размяната на реплики и ще я нападне. И той наистина го направи, хвърли се към нея с вдигнат меч, но вместо да я съсече, отново се опита да я сграбчи с ранената си ръка. Мечът на Че се стрелна към гърдите му, после под парирация блок и към хълбока му. Само че този път срещна единствено стомана, плъзгайки се по металната броня под наметалото. Мъжът я сграбчи за

яката на туниката и Че заби ефеса на меча си в прясната рана на ръката му.

Осородният изръмжа и изгуби самоконтрол. Удари я несръчно през лицето, от което със сигурност него го заболя повече, отколкото нея, след което вече не се опитваше да я хване, а да я убие.

Мечът му се стрелна напред и Че отскочи в същата посока. Острието мина на косъм от тялото ѝ, а дръжката я удари силно в рамото. Беше прекалено близо, за да намушка противника си, затова го фрасна отстрани по главата с дръжката на меча си. Фрасна го с всички сили. Мъжът залитна покрай нея, като едва не я събори с тежестта си, но тя успя да запази равновесие и да го посече през гърба. И този път мечът ѝ удари в стомана, но ударът беше достатъчно силен да го повали на земята.

— На покрива! Че! — Беше гласът на Салма, но този път идваше отвисоко. Той кръжеше над нея с протегнатата ръка.

Част от нея вече беше вдигнала бяло знаме и повтаряше „няма начин да успея“, но имаше и друга част, нова част, която се сражаваше за живота ѝ и нямаше никакво намерение да се предава. Че хукна през глава към най-близката постройка — задна фасада на някакъв магазин. До стената имаше варел и Че скочи върху него. Варелът се разклати под краката ѝ и падна с трясък, но тя вече се беше оттласнала и продължи да скача, тромаво, напълно изгубила равновесие, като човек, който се е спънал лошо и прави няколко последни пиянски крачки, преди да се плъосне на земята. Кракът ѝ намери опора върху перваза на някакъв прозорец и тя се изтласка нагоре. Само дето вече нямаше къде да отиде.

Салма сграбчи протегнатата ѝ ръка и я дръпна. Не би могъл да я вдигне от земята, но сега инерцията на собственото ѝ движение му помагаше, така че той напрегна докрай крилата си и я затегли към покрива.

Че изпищя от болка в рамото, но само след миг двамата вече стояха на покрива, цели два етажа над улицата. Салма хукна, като я дърпаше след себе си.

Преследваше ги осороден, същият, когото Че беше ранила. Крилете му се движеха толкова бързо, че се сливаха в петно, в очите му се четеше дива ярост, а двамата със Салма нямаше къде да избягат

освен на някой от другите, също толкова открити за нападение от въздуха покриви.

— Сега какво? — изписка тя... и Салма я бутна през ръба.

Че падна върху навес от другата страна на покрива, продъни го моментално и се строполи с такава сила на земята, че въздухът излезе от дробовете ѝ.

Магазинерът, мухороден на средна възраст, я гледаше от горе надолу и беше много ядосан.

— Бръмбари! — изсъска той. — Така и не се научихте, че мястото ви не е във въздуха!

Тя се изправи някак и вдигна глава, оглеждайки небето за осоиди. Засега такива не се виждаха. Плъзна поглед по улицата — Тиниса я нямаше никаква, Тото също.

Някой сложи ръка на рамото ѝ и тя се завъртя, вдигнала меч да посрещне атаката. Салма улови навреме китката ѝ и за миг двамата останаха да се гледат безмълвно в очите.

Че издиша мъчително заради болката в натъртените ребра.

— Войникът?...

— Няма го вече. — Приятно ѝ беше да види, че дори той, дори Салма изглежда разтърсен от случката. — Хайде. Трябва да намерим другите, преди да ги е намерил врагът.

Щом стигна до следващата пресечка, Тото се обърна. Очакваше да види Тиниса, но и да беше там, тълпата я скриваше. Той се взираше трескаво в хората с надеждата да различи поне едно приятелско лице.

Откри нещо, но не каквото искаше. Двама мъже с наметала и качулки си пробиваха решително път през навалищата. Малкото, което видя от лицето на единия, го наведе на мисли за осородни.

Какво можеха да направят тук, на улицата, сред толкова хора? В главата му моментално се пръкнаха няколко възможности. На първо място — бърз удар с нож и свличащо се тяло, неговото. Безразличното, забързано по задачите си хелеронско гражданство не би забавило крачка, за да помогне на ранен чужденец, при това полуроден.

Приближаваха се като риби в плитка вода, а Тиниса все така я нямаше никаква. Обзет от много лоши предчувствия, Тото се обърна и хукна напред. Зад него се вдигна глъч — явно двамата с качулките

също бяха ускорили ход. Бързо щяха да го настигнат — първо, той им отваряше път през навалищата, и второ, мъкнеше тежка торба и изобщо не го биваше в тичането.

Освен това не познаваше Хелерон. Това, разбира се, не го спря — той свърна на бегом по първата пресечка вляво и продължи да тича презглава, разблъсквайки безогледно изпречилите се на пътя му минувачи, без да обръща внимание на виковете, псувните и извадените тук-там ножове. Оставяше зад себе си разбутана диря, която всеки глупак можеше да последва и със завързани очи, но пък преследвачите му също трябваше да газят през нея.

— Спри! Крадец! — извика един от тях и хората взеха да се обръщат, вперили очи в мелеза и торбата на гърба му. Тото изскърца със зъби и затича още по-бързо или поне се опита, защото краката му вече даваха всичко от себе си. Солиден на вид мравкороден понечи да застане на пътя му, но Тото се приведе ниско, заби рамо в гърдите на мъжа и го събори на земята. После го прескочи, успя някак да не оплете крака и зави надясно в първата уличка, която се изпречи пред погледа му. Пресечката се оказа поредната мръсна и тясна алея, че и къса на всичкото отгоре. Пресичаше я друга, още по-тясна, и Тото свърна наляво.

В първия миг се уплаши, че е попаднал в задънена улица, после забеляза още по-тесен проход, покрит от издадените етажи на къщите. Друг изход нямаше.

Някой се криеше при входа на прохода — разкривена фигура с широко наметало. Тото се приведе отново с рамото напред, но в последния миг човекът хлътна в прохода и му махна, сякаш искаше Тото да го последва.

„В какво се забърках?“ Зад него все така ехтяха тежки стъпки и по липса на друг избор Тото се вмъкна в прохода с торбата напред — тикаше я пред себе си и не виждаше кажи-речи нищо от нея. Някой отпред викаше: „Давай, момче! По-бързо!“, гласът ехтеше влудяващо в дисонанс със собственото му дишане, с ехото от стъпките му и с виковете на преследвачите.

— Наведи се, момко, наведи се! — извряска гласът и без да мисли, Тото се хвърли ничком, озова се в локва мръсна вода и си удари брадичката на нещо остро в торбата.

Нещо профуча над главата му. Той погледна назад и видя силуетите на двамата си преследвачи при входа на прохода — единият стоеше на място, другият падаше. Когато черната сянка на втория се срина на земята, Тото видя арбалетна стрела, щръкнала гордо в тялото му.

Първият мъж се хвърли напред и огнен залп прогони мрака в тесния проход между сградите. Осородният явно се надяваше да свали с жилото си мистериозния стрелец, преди той да е запънал повторно арбалета си, но не би — миг по-късно нова стрела се заби право в гърдите му. Острият звук при попадението подсказа на Тото, че мъжът е с броня, но тя не му е помогнала особено. Още две стрели профучаха над главата му, едната удари осоида в рамото, другата в корема, и мъжът политна назад. Мечът му издрънча на паважа, а нападателят се строполи след него.

Стиснал в ръка собствения си меч, Тото клечеше зад торбата си и чакаше, взирайки се в мрака.

— Кой си ти?

— Добър въпрос — чу се дрезгавият глас на непознатия. — Аз съм онзи, който току-що ти спаси живота. Това не ти ли е достатъчно?

— Не — твърдо каза Тото.

— Името Стенуолд говори ли ти нещо? — попита непознатият.

— И да ми говори, защо да ти вярвам? Вече... да се доверяваш на непознати... не води до нищо добро напоследък — успя да скалъпи най-последно изречението Тото. Истината беше, че е уплашен до смърт, защото изобщо не виждаше мъжа, а съзнаваше, че самият той се очертава ясно на светлината откъм входа на тунела, също като осочовеците преди малко.

— Леярски щемпел, момче! — викна ядосано непознатият. — Добре де, щом искаш истината. Но слушай внимателно, защото няма да повтарям. Името ми е Скуто. Това поне Стенуолд трябва да ти е казал.

— Скуто?

— Звучи познато, нали?

Да, звучеше познато, но не беше достатъчно. „Леярски щемпел.“ Тази ругатня Тото я беше чувал от хелеронски занаятчии, дошли на обучение в Колегиум. Но това не означаваше нищо, защото в Хелерон

местните явно не се гнусяха да помагат на осоидите. Ала пък беше занаятчийска ругатня и като такава заслужаваше някакво доверие.

— Добре — каза той и се изправи предпазливо. — Имам меч, да знаеш. И мога да го въртя. Но ако има някое... по-сухо място, където да идем, тогава... добре... — И метна на рамо окаляната си торба.

— Браво на момчето — долетя гласът на непознатия. — Върви след мен.

— Не те виждам.

— Не ти и трябва, просто върви напред. То друга посока и без това няма.

Таверната се казваше „Мерая“, точно като онази в Колегиум, където Стенуолд ги беше натоварил със злополучната им мисия. Беше на три ката по периферията, с високо централно пространство за летящите и въжена стълба за останалите. Приземният етаж беше открит от едната страна. Че и Салма седнаха там, на маса, от която да държат улицата под око.

За разлика от таверната в Колегиум, където се събираха предимно местни хора, близо половината от тукашната клиентела беше от мухородни, все едно бяха пренесли в Хелерон парченце от своя роден град Меро. Сградите в съседство също изглеждаха пригодени към дребния ръст и навиците на този народ, със заковани врати и прозорци на приземните етажи за сметка на други, избити високо в стените, а сигурно имаше и капандури на покривите.

Другите клиенти в таверната не изглеждаха склонни да задават излишни въпроси на двама бегълци, навярно от страх самите те да не станат обект на тяхното любопитство. Че видя бръмбароиди, паякочовеци, полуродни, както и неколцина представители на раси, каквито не беше виждала преди. На всички маси се обсъждаха търговски сделки, преговарящите хапваха, пийваха и се разтушаваха под звуците на цитра.

— Какво ще правим? — попита тя. Салма вдигна рамене. Обичайната му усмивка липсваше.

— Трябва да потърсим другите — настоя Че.

— Градът е голям — каза Салма. — Нямах представа, че съществуват толкова големи градове. Дори Шон Фор, сърцето на

цялата Федерация, не е толкова голям. Цяла година да прелитам всекидневно над Хелерон, пак няма да ги видя, дори да са на някой покрив и да развяват байрак.

Че отвори уста, но бързо я затвори.

— Не че няма да го направя — поясни той. Гаврътна плитката купа с вино и я напълни отново от стомната, която съдържателят им беше донесъл.

— Трябва ни помощ — изтъкна Че. — Чичо Стен има свои хора тук, така че ако успеем да се свържем...

— Забрави за приятелите на Стенуолд — прекъсна я мрачно Салма. — Болуин също му беше приятел, а осите вече са го прилапали, както видя.

Че си спомни видяното и стомахът ѝ се сви на топка. Остави купата си и се обърна да погледне Салма в очите.

— Салма, ще ти кажа нещо, което сигурно ще ти прозвучи много странно.

Това най-после съживи донякъде усмивката му.

— Че, ти винаги казваш странни неща.

— Салма, точно преди всичко да се обърка, погледнах към Болуин и той... — Сложи ръка на челото си. Изведнъж се беше почувствала уморена и уплашена. — Той... стори ми се, че... Той изглеждаше сякаш... — Стисна устни, ядосана на собствената си неспособност да облече в думи мисълта си. — Абе, не беше Болуин. За миг не беше той. Знам, че звучи налудничаво. Просто... не мога да го обясня. Не беше грим или маска, не беше и някаква нова форма на Изкуство, защото...

— Защото винаги разпознаваме Изкуството, дори да не сме го виждали преди — довърши вместо нея Салма. — Като онова нещо, което ооидите правят. Онова със светкавиците. Виж, това е Изкуство.

— А онова не беше. То... — Че потръпна. — Беше ужасно. Не знам какво беше. — Замисли се над думите си и изведнъж се почувства отвратена от собственото си „красноречие“. — Съжалявам, сигурно съм се объркала. Има по-важни неща...

— Трябва да е било магия — предположи Салма.

Че се засмя.

— Ами да, това трябва да е било. Магия.

Но той продължаваше да я гледа, кривата му усмивка още си беше там и Че скоро осъзна, че принцът не се шегува.

— Магия? — повтори тя. — Салма, не се обиждай, но магия не съществува. И никога не е съществувала. Просто заблуда, в която вярват примитивните раси, а и другите преди революцията. Молецородните и прочие, знаеш какво имам предвид. Така че... магия?

— Примитивните раси, казваш? — Усмивката му се разшири. — Моята, с други думи?

— Глупости, вашият народ е народ с култура, цивилизован. Или така поне си ни казал ти.

Той сложи ръката си върху нейната на масата, не като жест на интимност, а за да подчертае важността на следващите си думи:

— Аз вярвам в магията, Че. Виждал съм я с очите си. Моят Род-облигат... там където отраснах, принцът си имаше предсказател сред съветниците и този предсказател можеше да вижда в бъдещето.

— Салма, не е трудно да предвидиш какво ще се случи. Това е номер, прах в очите на доверчивите.

— Виждал съм го да призовава душата на мъртвец и да я разпитва.

Сега беше неин ред да се усмихне.

— Сигурна съм, че и за това е имало логично обяснение. Дим и огледала или нещо друго от сорта.

— Мъртвият беше моят баща.

Че млъкна, преди да е изтърсила някоя глупост, и вместо това изгълта виното си.

— Чух го да разказва за битката при Шан Реал — битката, в която загина. По-късно говорих с един войник, който е бил там, и неговият разказ съвпаднаше едно към едно с разказа на бащината ми сянка.

— Стига, Салма. Онзи стар вещер сигурно също е чул историята от някой войник. От някой дезертър например, който е пристигнал преди другите.

Нито погледът, нито усмивката му трепнаха.

Че си пое дълбоко дъх.

— Не ми се сърди, Салма, моля те. Ти си ми приятел — най-добрият приятел, за когото може да си мечтае човек. Ти ми спаси

живота, а чичо ми ти има пълно доверие. Но аз не вярвам в магията. Съжалявам.

Той сви рамене.

— Няма проблем. Тогава няма смисъл да ти разказвам за сребърните лица.

— А иначе би имало, така ли?

Усмивката му беше станала още по-широка. Салма направо ѝ се хилеше в лицето и Че не можеше да прецени подиграва ли ѝ се или не.

— О, това е само легенда, при това много стара. Уж можели да уловят отражението ти в огледало. И така да изглеждат като теб или като който и да било друг. Уж, де.

Потрепващото лице на Болуин изникна отново пред очите на Че, стомахът ѝ се сви и тя побърза да се отърси от шантавите идеи. „Аз не вярвам в магията.“

— Били първите шпиони и очевидно най-добрите — продължи Салма с тихия глас на човек, който разказва истории с духове. — Таен шпионски орден. Никой не можел да ги различи от хората, чийто образ копирали. Ще кажеш, че това е само легенда, и сигурно ще си права. Е, вярно, че има сведения за тях в хрониките на Федерацията — от времето, когато ние сме ги използвали срещу враговете си и враговете ни са ги използвали срещу нас. Но това е било отдавна, преди революцията, а в най-ранните хроники пише за много странни неща, които никой днес не би повярвал, а една бръмбарородна девойка най-малко от всички. — Засмя се на физиономията ѝ, под чието бойко негодувание прозираше ококореното страхопочитание на малко дете, изправено пред нещо необяснимо. — Но пък вашата революция не стигна до нас, така че ние тънем в примитивно невежество до ден-днешен.

— Никога не мога да разбера дали говориш сериозно, или ме поднасяш.

— И това е добре — кимна той. — Е, как ще открием Тиниса и Тото?

— Ами, освен ако не можеш да ги измагьосаш от въздуха — тросна се Че, — най-добре ще е да издиря роднините си в Хелерон. Те поне познават града и ще могат да ни помогнат.

Тайнственият непознат мъж заведе Тото в някакво гето. С друга дума не можеше да се опише. Хоризонт липсваше, препречен от комините на фабрика, чиито дълги, достроявани на различни етапи и височина цехове се точеха чак до реката. Надупчената стена непосредствено пред тях беше без прозорци, но до сляпата ѝ фасада се бяха скупчили стотици разкривени бараки. Стъкмени бяха от подръчни материали — дърво, камък, тухли и листове ламарина в странни комбинации, от които очите ти започваха да смъдят, а чувството ти за естетика се гърчеше в конвулсии. Нямаше план в построяването им — нито индивидуален, нито градоустройствен. Пътечките помежду им бяха криви, хаотични и тъмни под сянката на бараките и фабриката. Нямаше настилка, а само спечена пръст с по някоя хлопаща плоча, колкото да си изкълчиш глезена.

Сигурно голяма част от жителите на „квартала“ бяха на работа, навярно в същата тази фабрика, предположи Тото, но пак имаше доста хора, които се обръщаха след него. Повечето бяха деца — всичките кльощави и мръсни и всичките го зяпаха втренчено. Притесни се, че ще го наобиколят да просят милостиня, но те стояха настрана. Явно беше заради меча, който той още стискаше в ръката си — стигнал до това заключение, Тото продължи да го стиска.

Стана му тъжно, когато си даде сметка, че повечето от хората тук са полуродни, най-вече кръстоски бръмбар-мравка като него, но имаше и такива, за чийто произход можеше единствено да гадае. Вероятно бяха резултат от няколко поколения кръвосмешение или пък бяха потомци на раси, за които той не беше и чувал.

Малкото възрастни, които видя, явно не проявяваха интерес към трудоустрояването, поне в легалния му вариант. Съпровождана го с дълги преценяващи погледи, но не го закачаха, най-вероятно заради спътника му. А спътникът му очевидно беше добре познат тук, дори увит в широкото си наметало с качулка.

По пътя насам Тото не пропусна да огледа ъгловатия му силует. Мъжът подчертаваше тромавата си походка и се клатушкаше комично, но на Тото не убягна чудатият релеф на плаща му, който стърчеше, издут на странни места. След кратък размисъл Тото реши, че спътникът му носи броня под наметалото, нещо чуждоземско и ъгловато като правените по поръчка зрелищни брони на дуелистите, които се биеха срещу заплащане по панаирите. Всичко това не

вещаеше нищо добро и Тото започваше да съжалява за сключената сделка, но ако зарежеше водача си сега, щеше да се изгуби и бързо да се превърне в плячка.

Чудатият мъж свърна рязко встрани и тръгна към вратата на една от разкривените бараки. Изрови ключ от дебрите на наметалото си, ключалката прещрака и той хлътна в бараката, като задържа вратата отворена и покани с жест Тото да влезе. И той влезе, но не без опасения. Стискаше дръжката на меча си като удавник — сламка.

Вътре цареше почти пълен мрак, а благодетелят му не се виждаше никъде. Чак когато по отсрещната стена се разля меко сияние, Тото разбра, че стената не е стена, а завеса, и някой току-що е запалил лампа от другата ѝ страна. Повдигна предпазливо завесата и мина отзад.

— Девет — съобщи гласът на водача му. — Девет отделни сгради.

Това отговаряше на въпроса му.

Отвън малката група долепени бараки по нищо не се различаваше от останалите. Отвътре обаче бараките бяха обединени в общо помещение. Контурите на помещението бяха по необходимост ъгловати и неправилни, вътрешни стени нямаше, само колони, които да крепят тавана на различни височини. Още завеси от зебло и вълнен плат осигуряваха разделението между мястото за спане и кухнята, между склада и работилницата. „Работилница?“

Тото зяпна. Най-малко това беше очаквал да види тук. По-голямата част от помещението беше заета от работни тезгяси, върху които се мъдреха пет-шест механизма, разглобени за поправка. Между тезгясите погледът му различи голяма шлайфмашина, верижен трион, устройство с оптични лещи и ударна преса. Всичко му беше толкова познато, все едно се беше върнал у дома.

— Реших, че си от този тип — отбеляза домакинът и Тото примигна насреща му. Толкова се беше заплеснал, че почти бе забравил за съществуването му.

— Благодаря за... — Тъкмо беше решил да се довери на този тип, а после се обърна да го погледне и едва не се задави. Скуто беше отметнал наметалото си — наистина носеше броня, но нищо помпозно, само обикновен кожен нагръдник, скроен така, че да приляга на тялото му. Всичко останало си беше изцяло негово.

Като дете, Тото беше гледал представления с марионетки в Колегиум, макар че още тогава му беше по-интересно как се движат куклите, а не толкова сюжета или шегите. В повечето пиеси имаше един персонаж, известен като Злосторника, чиято основна задача беше да вкарва в бяла останалите кукли и така да придвижва сюжета. Злосторника задължително беше с огромен гърбав нос, който почти се допираше до закривената нагоре брадичка — точно като Скуто. Между носа и брадичката устата на странния му домакин се гънеше като разкривена цепка в кожата, тя пък от своя страна беше тъмна като орех и някак лъщяща, а над носа очите бяха малки и подозрителни. Човекът беше не просто грозен, а страшен. И не толкова заради лицето, нито заради гърбицата, а заради извитите шипове, с които беше покрито цялото му тяло. Някои бяха малки като рибарски кукички, други дълги като острие на нож и всичките стърчаха в различни посоки и на най-невероятни места. Нагръдникът и дрехите му бяха скроени така, че да избягват шиповете, и въпреки това бяха кърпени на десетки места отново и отново. Истинско чудо беше, че не се е нарязал сам себе си на панделки, дивеше се безпомощно Тото.

— Добре де — измърмори кисело Скуто. — И ти не си пръв красавец, мелезче. — Дотътри се до един тезгях и остави арбалета си. Беше прекрасно оръжие за многократна стрелба с източена форма и висок затвор в горната част, който побираше най-малко десет стрели.

— Аз... извинете ме, но... — Дори арбалетът не успя да отклони за дълго вниманието му.

— Но какво, мелез полуроден? За разлика от тебе, аз съм с чиста кръв. — Усмивката му разкри криви, изпочупени зъби. — Тук няма да видиш много като мен, но в Империята ни познават. И не могат да ни понасят. Чудя се защо ли. Шипороден, такъв съм аз, примири се.

— Искаш да кажеш, че...

— Че има още като мен? — Скуто взе, че се изкиска, което с нищо не подобри вида му. — Далеч на север оттук, момко, има много като мен. И знаеш ли кое е най-интересното? Че един с един не си приличаме. Гледаш ме и виждаш една адски грозна буболечка. Същото виждам и аз в огледалото, момко, същото виждам и като погледна друг от собствената си раса.

Тото кимна.

— Това май мога да го разбера.

— Можеш, я, нали си мелез и прочие. — Скуто го огледа от глава до пети, което означаваше да вдигне собствената си глава, защото не надвишаваше рамото на Тото. — Е, значи признаваш, че си един от малките помощници на Стенуолд Трудан?

— Май така излиза. — На този етап вече нямаше смисъл да го отрича.

— Торбата на рамото ти казва, че си занаятчия, момко. Носиш на някого багажа или наистина можеш да свършиш нещо полезно с ръцете си?

— Имам диплома от Великата академия — обяви гордо Тото.

— Аз дипломи не признавам, момко. Докато не ми покажеш какво можеш, за мене не си никакъв занаятчия.

— О, така ли? — Тото остави торбата си на тезгяха и разрови съдържанието ѝ. — А вие как държите тук всички тези неща, между другото? Няма как да го опазите в тайна. Машините се чуват през стените. Защо не са ги откраднали още?

Скуто се изплю, но не като обида, предположи Тото, а като някакъв местен обичай за привличане на вниманието.

— Слушай, момко, в тоя квартал аз съм шефът. Което значи, че половината очи и шпиони навън са в моите тефтери. А също и че навън има мечове и арбалети, които се насочват накъдето аз им кажа, а потрябва ли ми, мога да повикам тука истински доктор и той ще дойде, щото знае, че няма да пострада и ще му се плати подобаващо. И сметките ми излизат, щото всеки, дето ми мисли злото, си навлича гнева на местните и не ще оцелее дълго, освен ако си няма цяла армия, гаранция ти давам. Покрай всичко това и покрай нещичката на твоя човек Трудан, истинско чудо е, че намирам време за истинското си призвание.

— Което е занаятчийството. — Тото извади една джаджа от торбата си и му я връчи.

— Точно. — Скуто взе въздушната батерия в бодливата си ръка и я огледа от всички страни. Отначало погледът му беше пълен с подозрение, после с изненада, а накрая — с одобрение. — Не е лошо, момко. Никак даже. Много точно, много малко. Сръчни са ти ръчичките. Бутала, нали? За двигатели?

— Мислех да го използвам за оръжие. Аз... обичам оръжията — добави смутено Тото.

— Всички момчета на твоята възраст ги обичат — каза ухилен Скуто. — Това нещо има потенциал. Ако покрай нещичката на Стенуолд ти остане време, бих искал да видя какво ще направиш с туй чудо.

— Нещичката на Стенуолд? — Усмивката на Тото се вкисели. — Какво стана с твой човек?

Скуто направи гримаса.

— Не ти трябва да знаеш.

— Напротив! Тримата ми приятели още са някъде из града, а може и осите да са ги хванали вече. — Той прехапа устни. — Изобщо не трябваше да ги оставям. Мислех, че и те са побягнали като мен. Само защото твой човек ни продаде на осидите!

— Никого не е продавал той — изсумтя Скуто, без да вдига поглед от въздушната батерия в ръцете си.

— Тогава как ще обясниш случилото се? Отведе ни право в засадата!

— Не ви е отвел никъде — каза Скуто. — По простата причина, че тази сутрин извадих трупа му от резервоарите с реагенти във фабриката отзад. Някой явно е решил да се отърве от тялото му по бързия начин, но е сбъркал резервоара.

— Тази сутрин? Но...

— Знам, момко. — Когато вдигна рамене, шиповете по раменете и гърба му се извиха като трева на вятъра. — Наблюдавах площад „Милосърдие“ и ви проследих оттам. Видях копелето със собствените си очи. Наистина беше Болуин, а него го познавам от три години. Само дето тялото му лежи в гробището за бедняци на пет улици оттук, и то от сутринта. — Скуто оголи отново зъби. — Истинска загадка, момко. Истинска загадка.

11.

Беше една от по-добрите таверни в средната част на Хелерон. От прозорците на горния етаж се разкриваше гледка към склоновете с лъскавите бели вили на богатшите. Обслужването беше добро, съдържателят — дружелюбен, а на стражата бяха бутнати достатъчно монети, за да тичат презглава при най-малкия признак за неприятности. Но най-ценното качество на Зърнената таверна беше дискретността. Когато Талрик влезе и докосна широкополата си шапка, едрият бръмбаророден кимна и нищо повече. Талрик седна на една маса, настани се удобно, а след малко момчето на съдържателя изприпка с кана разредено вино и му пошушна, че задната стаичка е готова и може да я ползва, когато пожелае.

Но Талрик не бързаше. Предстоящата среща не му беше по вкуса. Зад него двамата му телохранители бяха заели позиция до стената, наблюдаваха зорко помещението и уви, изглеждаха точно като войници на пост. Те, разбира се, знаеха, че ако стъпят накриво дори само веднъж, ако гледат наляво, когато опасността идва отдясно, извинения няма да има. Не и при капитан Талрик. Той имаше репутация, която държеше на нокти мъжете наоколо му, от обикновения войник до офицерите на най-висок пост. Всъщност, той беше страшилището на имперската военна кампания.

Сведе поглед към отражението си в купичката с вино и се запита доколко тъмната течност скрива бръчките, които последните няколко години бяха издълбали по лицето му. Последната година от войната с Федерацията на водните кончета беше тежка за него — заедно с подобрани войници той работеше във вражеския тил и играеше на котка и мишка с контраразузнаването. Когато пристигнаха докладите за въстанието в Мейнис, Талрик с облекчение прие заповедта да замине за разбунтувания се град и да потуши размириците. А после Империята обърна очи на запад и него го пратиха в Хелерон.

Макар да нямаше открити бойни действия, в личен план войната на Талрик с Хелерон вече беше започнала — повелята на дълга му като

офицер и лоялен поданик на Империята водеше денонощни схватки със собствените му щения и не винаги стигаше до категорична победа. Имперските градове не бяха такива. Първо, имперските градове имаха истинско управление. Хелерон също имаше съвет, съставен от много дебели и много богати хора, но Талрик беше опознал града достатъчно и знаеше, че ако изобщо може да става въпрос за някакво управление, то градът се управляваше сам. Ръководеха го хиляди дребни интереси, десетки хиляди алчни стремежи, ръководеха го банди, промишлени магнати, занаятчийски големци, черноборсаджии и естествено, чужди шпиони. Нещо повече, това положение се приемаше и дори се насърчаваше от населението. Хелерон беше един гигантски хаос, чиито алчни пипала се протягаха във всички посоки, беше пълната противоположност на желязното имперско управление и Талрик бързо откри, че всичко това много му харесва. Нишката на неговия дълг, жилавата нишка, която той прокарваше през тъканта на хелеронското общество, го беше отвела на много места, каквито Империята не му беше показвала. Отвела го беше в театъра — на постановка на бунтовническа пиеса, която открито осмиваше същите онези хора, които си бяха платили за привилегията да я гледат и които въпреки това аплодираха бурно. Ходил беше на вечеря с бръмбарородни магнати, паякородни роботърговци и търгувачи с оръжие мравкородни ренегати и беше водил любезни разговори с тях. Водил беше търговски преговори в изискани клубове, в кланици и в бардаци, където се предлагаха момичета от всяка раса, която можеше да назове. И понеже беше войник с буден ум, поне веднъж дневно възникваше необходимост да си напомня какво диктува дългът му.

Всичко това щеше да му липсва. Знаеше, че когато Империята наложи стила си на управление в Хелерон, голяма част от чара му ще изчезне безследно. Боязливите му подчинени никога не биха допуснали, че човек с желязна репутация като неговата може да съжалева за това.

Или да се тревожи, в този ред на мисли, но истината бе, че Талрик винаги се тревожеше и именно затова беше толкова добър в работата си. Като се тревожеше за всичко, той рядко позволяваше на нещо да убегне от погледа му, а в този конкретен момент го тревожеше свръзката му. Всъщност свръзката му го тревожеше вече двайсет

години, още откакто бяха положили началото на противоестественото си сътрудничество.

Талрик стана, намигна на ханджийското момче и се качи по стълбите към задната стаичка. Знаеше, че ще е затъмнена, защото Сцилис не обичаше да се показва, а и Талрик предпочиташе да не вижда сегашното му лице, каквото и да е то. Майстор на маскировката, така беше решил той преди време. Истински майстор на грима и маските. Но докато се пишеха страниците на дългогодишното им сътрудничество, тази самозаблуда звучеше все по-кухо и по-кухо.

Тормозеше го и един конкретен страх — а стракове той имаше, нищо че подчинените му не подозираха и за това, — страхът, че ако реши да дръпне завеса или да запали свещ по време на някоя от срещите си със Сцилис, може да види насреща си своето собствено лице.

Тъмният силует на мъжа се очертаваше до отворения прозорец. Предпазлив както винаги, такъв беше Сцилис. Талрик не бързаше. Седна, настани се удобно, допи виното си.

— Е — каза накрая той, — какво се обърка?

Сцилис изсумтя с раздражение.

— Какво се обърка ли? Обърка се това, че със същия успех можеш да наемаш клоуни и циркови изроди вместо да пращаш войници, а местните ти таланти са по-непохватни и от тях. — Гласът беше отсечен, саркастичен, без никакъв акцент. — Щракнаха капана твърде рано и птиченцата отлетяха. Бих те посъветвал да накажеш хората си, но повечето така или иначе не оцеляха.

Талрик кимна. Четиримата странстващи „студенти“ очевидно започваха да се превръщат в смъртоносен отряд.

— Боиш се за живота си ли, Сцилис?

Мъжът изсъска презрително.

— Ако ги искаше мъртви, щях да ги убия. Но уговорката беше друга и аз изпълних ролята си. Не си и помисляй да минеш тънко.

— Наемник до последния си дъх.

— Бих могъл да изложа достатъчно аргументи в полза на мотивацията от финансов характер и предимството ѝ пред кухите имперски амбиции — отговори Сцилис със сух глас. Изглежда се забавляваше. — Но таксата ми за философски дебати е също толкова висока, колкото и за другите услуги, които предлагам, така че едва ли

ще искаш да ме наемеш в качеството ми на педагог. — Сцилис обичаше да слуша собствения си глас, това Талрик го знаеше. Не говореше много, но всяка дума изричаше с наслада и всяко изречение беше произведение на изкуството. Истината бе, че Талрик можеше да изреди за броени секунди нещата, които знаеше за Сцилис, и да изрежда с дни онези, които не знаеше. Ако се съдеше по телосложението и гласа, агентът му най-вероятно беше паякороден мъж, но както полът и расата, така и името му можеха да се окажат други.

— Ще ти се плати — каза Талрик. — Въпросът е би ли могъл да имитираш някой от тях? Огледа ли ги добре?

— И да успея, ще е само по външност — отвърна Сцилис. — Не разговаряхме достатъчно, за да наподобя останалото. Не е като с Болуин.

Талрик се замисли за Болуин. Не се и съмняваше, че Сцилис го е разпитал подробно преди да го убие, за да бъде убедителен в ролята му по-късно. За мъчителната му смърт Талрик не изпитваше угризения. Империята над всичко.

— Може и до това да се стигне — каза на сянката той. — А междувреме, ето ти таксата. — Голяма кесия с монети, златни хелеронски централи, издрънча на пода. — Скоро пак ще те потърся. По обичайните канали.

— За мен беше удоволствие да работя с теб, майор Талрик, както винаги — отвърна Сцилис.

— Капитан Талрик — поправи го осородният.

— Хайде стига, би ли ме уважавал като професионалист, ако позволявах на игричките ви да ме заблудят? Дватамата с теб сме танцували неведнъж и аз те познавам.

Характерен паешки израз. Талрик реши, че е автентичен, а не част от поредната роля на високоплатения му агент.

— Познаваш ме, значи?

— Знам, че твоите подчинени се страхуват от теб, което е нормално, но факт е, че началниците ти се страхуват дори повече. Да изрека ли страховитото име, за да изпробвам реакцията ти?

— По-добре недей — посъветва го Талрик, но името изскочи само в главата му. Рекеф. Армията може и да беше опряла меч до гърлото на света, но Рекеф беше опрял меч до гърлото на армията,

защото императорът не търпеше съпротива нито отвън, нито отвътре. — Прекалиш ли с подобни приказки, Сцилис, дори ползата от несъмнените ти умения може да се окаже недостатъчна.

Сцилис изсумтя, но явно прие предупреждението, защото смени гладко темата.

— Твоите хора казаха ли ти за паякородната дуелистка? Истинска наслада за очите.

Талрик кимна.

— Да, онези хлапета са пълни с изненади. — Той стана, внезапно почувствал се уморен. Сцилис винаги му говореше пренебрежително и на Талрик му се искаше да има друг агент, който да умее нещата, които умееше Сцилис. — Ако ти попадне някаква информация, нещо, което да ни насочи към тях, знаеш, че ще ти платя — добави той и излезе от стаята.

Империята над всичко. Това беше стоманената сърцевина на същността му. Без значение колко го изкушаваше Хелерон с прелестните си декадентски удоволствия, когато Империята изискваше, той загърбваше всичко и забравяше що е съжаление, тревога и страх. Не беше лош човек по собствената си преценка. Напротив, беше лоялен по убеждение, а за гражданин на Империята това беше най-ценната добродетел. Когато по време на войната с Федерацията пристигна заповед да бъдат убити трите невръстни деца на принц Фелис Даел, той лично беше окървавил ножа си, слагайки край на благородната линия, и го беше направил без угризения.

Тази мисъл го спря наред стълбите, защото и той имаше деца. Деца далеч оттук, на стотици мили от Хелерон, които виждаше толкова рядко, че сигурно не би ги познал. Имаше съпруга, на която вече не пишеше. Страхът на подчинените и ненавистта на висшестоящите. Кодирани заповеди върху свитъци, които подлежат на изгаряне.

Майката беше там, когато Талрик уби децата ѝ — двама от хората му я държаха. Не че я беше принудил да гледа, просто се беше случила в детската стая. И сега, докато стоеше на стълбите в Зърнената таверна, той откри, че му се иска да я бяха извели.

„Империята над всичко.“ Дори от изречените наум думи му стана по-добре, почувства се по-силен. Само дете понякога му се струваше, че се превръща в подобие на Сцилис — маски върху маски върху

други маски, на крачка от мига, в който не ще може да разпознае собственото си лице.

Тиниса се събуди бавно, но нащрек. Намираше се на непознато място. Усещаше го по леглото, по звуците наоколо, по миризмата дори. Това можеше да означава различни неща, от отвлечане до успешна заварка. Лежеше неподвижно, давайки си време да се разсъни докрай, без светът наоколо да разбере за това.

Сламеник на буци и кисела миризма на застояло. Ако беше заварка, значи стандартите ѝ бяха паднали драматично.

Предателството на Болуин! С мъка се удържа да не отвори очи и да не скочи от сламеника. Предателството на Болуин, после спринтът към улицата, двама мъртви осородни на съвестта ѝ, които не ѝ тежаха изобщо... но къде беше сега?

Главата я болеше зверски. Явно я беше ударила някъде.

Добрала се беше до улицата, това помнеше. Но и там прииждаха осоиди, цепеха бразди през тълпата. Окървавената рапира ѝ отваряше просека през множеството като да беше талисман. Опита да се върне назад, да намери Че и Салма, но осоидите приближаваха, също и градската стража, затова тя продължи да отстъпва и скоро тълпата я отнесе нанякъде.

Умората почти я беше надвила, това също го помнеше. Имаше чувството, че тича от часове, а Хелерон не свършваше и не свършваше. Тичала бе колкото заради осоидите и стражата, толкова и за да избяга от самия град, но безуспешно.

Градът я беше погълнал.

И сега беше в червата му. Все така със затворени очи, тя се пресегна с пестеливи движения за рапирата си. Не я откри. Беше само по долна риза. Къде се беше натресла? В главата ѝ просто липсваха отговори.

Време беше. Тиниса отвори рязко очи.

Лежеше на отвратителен сламеник, завита с чаршаф на петна с неясен произход, в миниатюрна стаичка с тесен прозорец.

Насреща ѝ имаше стол близо до вход без врата. Дребен мъж дремеше на стола, а на гърба му небрежно беше праметната...

Скочи на крака преди да се е усетила, но безшумно, така както само нейната раса го можеше. Две дълги крачки и ръката ѝ легна на дръжката. Ножницата се изпразни внезапно.

Шепотът на стомана до ухото му го разбуди. Но преди да е скочил, острието вече лежеше под брадичката му. Неволното движение на стреснатия мъж изкара капка кръв, която се стече надолу по гърлото му. Беше полуроден, прецени Тиниса, смесица от бръмбар и муха, навярно с щипка от друга раса. Не помръдваше. В колана му беше въткнат нож, но мъжът благоразумно държеше ръцете си далеч от него.

— Къде съм? — изсъска му Тиниса.

— В къщата на Малия — изграчи той, като местеше трескаво поглед между нея и острието.

— И коя е тая Малия?

— Шефка ми е. И е голяма работа. С нея шега не бива — каза той, но гласът му потрепна и Тиниса се усмихна свирепо.

— Е, тогава сигурно ще е добре да оставя съобщение на тази твоя Малия. Може пък ти да си съобщението, какво мислиш? Така че гледай да ми кажеш нещо полезно.

— Аз... такава... не знам. Ти какво?... Ама тебе току-що те доведоха. Не знам. Казаха ми да те наглеждам, това е всичко — заекна той.

— Защо?

Откъм входа без врата се чу женски глас:

— Защо да говориш с кутрето, когато главата е тук?

Тиниса отскочи назад в дуелистка стойка, готова да нападне. Новодошлата беше прехвърлила средната възраст, с прошарена коса, но стройна и със здрав вид. Облечена беше с комплекта от долна риза и горна роба без ръкави, която хелеронци предпочитаха, но беше мравкородна и това си личеше най-много по характерната за расата ѝ военна стойка. Имаше си и меч — къс, прибран в ножница на колана ѝ. Предвид спокойната самоувереност, която лъхаше от жената, мечът в ножницата беше послание с ясен смисъл.

Тиниса сведе бавно рапирата си към пода. Можеше да я вдигне мълниеносно при първия знак за опасност, но засега предпочиташе да говори.

— Ти ли си Малия?

— Същата. — Жената я оглеждаше безстрастно. — Много ти е къс фитилът, дете. — В гласа ѝ се долавяше немалко от помпозно-официалния тон на мравкоидите.

— Не съм дете.

— Това тепърва ще се види. Задължена си ми.

— За нощувката? — попита презрително Тиниса. — Сигурно не е имало свободно място в конюшните.

Малия изви едва доловимо ъгълчето на устата си.

— Това е Хелерон. В Хелерон тази стая минава за луксозна. А ти си ми задължена, защото уби един от моите хора.

— Кога? — Тиниса отново разрови паметта си за липсващите късчета от предишния ден, които продължаваха да ѝ убягват. — Кога съм го убила? — „Тя за Империята ли работи?“

— О, той те е нападнал пръв, но това е без значение. — Малия скръсти ръце пред гърдите си. — Не беше от най-умните горкият и когато си нахълтала с окървавен меч, явно е решил, че може да се поупражнява с теб.

Някакъв образ просветна в главата на Тиниса. Парченцата от натрошената мозайка започваха да се наместват. Мъж насочва къс лък към нея и стреля... Стрелата беше минала на косъм от гърба ѝ, толкова близо, че закачи наметалото ѝ. И тя, естествено, го нападна. Нищо лично, обикновен рефлекс.

— Убих го. — Беше срязала лъка на две половини, когато мъжът го вдигна, за да се защити, а после с леко движение на китката рапирата беше свърнала към гърлото му.

— И рани още четирима от моите — продължи Малия. — Притекли се на помощ на първия. Резнала си ги всичките преди един да те фрасне със сопа по главата. И ето те сега, насочила меч към лелка Малия, към която имаш голям дълг.

— Такива дългове не признавам. — Още един убит. И да ѝ тежеше нещо на съвестта, беше толкова леко, че Тиниса почти не го усещаше.

— Ако си мислиш, че не мога да си извадя меча и да те убия, грешиш — каза Малия съвсем сериозно. — Сега може да съм жена на възраст, но на младини бяха дуелист и наемен убиец, а с меча се упражнявам всеки ден.

Тиниса вдигна бавно и многозначително рапирата си, докато острието ѝ не се изравни с гърдите на жената.

— Но? — подсказа тя.

Малия я изгледа от глава до пети. Кривината в ъгълчето на устата ѝ се разшири в пълноправна усмивка, пък била тя и навъсена.

— Но навярно бих могла да те използвам по друг начин. Меч и шпага, дете! Коя си ти? Спретваш истински цирк на Ковашката улица. Оставяш куп мъртвци след себе си, над които стражата да си блъска главата. Прекосяваш с окървавен меч различни територии, а накрая цъфваш на задната ми веранда и се сбиваш с хората ми. При това си се била добре, защото всичките до един са получили нагледен урок по фехтовка.

— Трябва да намеря едни свои приятели — каза с равен глас Тиниса.

— Да ти припомня, че си ми длъжница — отбеляза Малия. — Но ако искаш, мога да впиша и това в кредита ти — да заръчам на моите хора да си отварят очите за онези, които търсиш. Но дългът трябва да си го платиш, по един или по друг начин.

„Ето че стигнахме до конкретните условия.“

— И какви по-точно са вариантите? — През тесния прозорец не би могло да се промъкне и мухородно дете. Ако искаше да излезе оттук по трудния начин, трябваше да мине през Малия. Жената може и да лъжеше, разбира се, но мравкоидите се обучаваха за бойци още от раждането си.

— Задължена си ми — повтори Малия. — Аз пък съм задължена на други хора в нашата територия, които биха те сметнали за чудесен подарък.

— Робство? — изсъска Тиниса и Малия вдигна ръка да я спре.

— Не знаеш къде си, нито в какво си се забъркала, дете, така че съдържай гнева си и го пази за по-полезни неща. Ако имах избор, бих те взела при себе си. Бих те вписала в тефтерите си и бих ти намерила някаква работа. Да преподаваш фехтовка, например. Или да я прилагаш на практика. Сега обаче мисля да предложа талантите ти нагоре по веригата. Така хем аз ще си изплатя дълга, хем ти ще имаш по-добър шанс да свършиш каквото имаш да вършиш, стига да не забравяш, че си в дълг. А когато си в дълг, правиш онова, което ти се каже.

— И какво ще ме спре да не избягам при първа възможност?

Малия кимна.

— Интелигентен въпрос, браво. Първо, ще те преследват. Второ, по всичко личи, че вече така или иначе те преследват разни хора, а територията може да ти осигури защита, ако си лоялна към нас. Трето, ако искаш да откриеш някого в Хелерон със собствени сили, ще трябва да хлопаш на много врати. Четвърто и последно... кой знае, в територията може и да ти хареса. Изглеждаш ми от подходящия вид.

Тиниса сведе отново рапирата си.

— И каква е тази „територия“, за която говориш непрекъснато?

— Територията е нещо като семейство, като град и като фабрика едновременно, дете — каза Малия.

Обърна се и тръгна да слиза по стълбите. По липса на друг избор, Тиниса прибра рапирата в ножницата, праметна портупея през рамо и я последва.

— Семейство, защото се подчиняваш на старейшините, а те се грижат за теб — продължи през рамо Малия. — Град, защото има управници и поданици, и граници, които трябва да се защитават. Фабрика, защото всички ние сме адски заети да създаваме разни неща. Макар че повечето от нещата, които създаваме, другите хора биха нарекли „проблеми“.

— Значи сте банда? Престъпници! — ахна Тиниса.

— Такива сме, дете. Една от многото в Хелерон, нито най-голямата, нито най-малката. Ние сме Половинковата къща и мисля, че ти ще се впишеш идеално в редиците ни.

Откъм планините се беше придвижил дъжд в напразен опит да измие Хелерон. Минал през филтрите на фабричния смог, дъждът мазнееше по кожата и смъдеше на очите. Че и Салма се бяха скрили на сушина във входа на голямата градска къща и момичето вече за втори път дърпаше въженцето на звънеца. От недрата на къщата се чуваше приглушено дрънчене.

Продълговатата шпионка на вратата се отвори отново.

— Казах ви да си вървите — чу се уплашеният глас на слугата. — Ще повикам стражата.

— Моля ви, кажете на майстор Продан, че съм тук — каза тя. — Аз съм негова братовчедка.

— Майстор Продан не е вкъщи за скитници — отвърна слугата. И това, след като се бяха преоблекли с нормалните си дрехи. Ако Салма е скитник, помисли си Че, значи е най-добре облеченият скитник на света.

— Но аз съм му роднина! — настоя тя.

— Майстор Продан е прекалено умен да се хваща на такива номерца, мошеничке малка — заяви тесният отрязък от слуга, който се виждаше през отворената шпионка. — Кълна се, че ще извикам стражата. Изчезвайте.

— Ама... — А после инатът ѝ взе връх. — Чук и клещи! — изруга тя точно като чичо си Стенуолд. — Няма да мръдна оттук, докато не доведеш майстор Елиас Продан, а когато разбере как си се отнесъл към мен, залагам цялото съдържание на монетния двор, че ще заповяда да те нашибат!

Тишината, последвала избухването ѝ, бе нарушена от тихото кискане на Салма.

— Прави каквото ти казва — посъветва слугата той. — На твое място аз определено бих го направил.

Шпионката се затвори с трясък и двамата чуха отдалечаващите се стъпки на слугата. Градската къща на Елиас Продан не беше от големите вили на хълма, но на практика се намираше в подножието му. Братовчедът Елиас очевидно се справяше добре, нищо че от гостоприемството му още имаше какво да се желае.

— Е — каза след малко Салма, — не знам дали ще ни пуснат, или ще насъскат гадни буболечки по нас, но ти несъмнено му взе страха.

— Аз... не знам какво ми стана — смотолеви Че. Чувстваше се замаяна. След малко чуха звук на приближаващи стъпки, няколко чифта. Дръпнаха се от вратата и Че приглади туниката си.

Когато вратата се отвори, на прага ѝ стояха двама въоръжени мъже — не стражари или войници, а яки бръмбарородни със сопи в ръце и с два щита, които допреди миг най-вероятно бяха служили за стенна украса. И изглеждаха притеснени, отбеляза със задоволство Че. Зад тях надничаше кльощав мъж със стиснати на резка устни — несговорчивият слуга отпреди малко, досети се тя, — а до него стоеше

по-нисък и по-пълнен индивид с гневна физиономия. Държеше свитък в едната си ръка и писалка с резервоар в другата — явно го бяха прекъснали по средата на счетоводните сметки.

— Какво става тука? Полза и лихва, нищо не мога да свърша, като ме прекъсват постоянно! — викна той. — Предлагам вие двамата да се разкарате, преди хората ми да са ви ступали набързо.

— Майстор Продан? — каза плахо Че. — Аз съм Челядинка Трудан и идвам от Колегиум. Праща ме чичо Стенуолд.

Продан отвори уста, несъмнено за поредната саркастична реплика, но после спря и се вгледа в нея. Даже вдигна монокъла, който носеше на верижка около врата си.

— Челядинка? — повтори с подозрение той.

— Баща ми е Дорви Трудан, майсторе, но от малка живея при чичо Стенуолд. Студентка съм във Великата академия.

— О, детето на Дорви. — От гласа му не лъхаше особена радост, но Че беше наясно, че родителите ѝ не са сред уважаваните членове на семейството. — Челядинка — проточи замислено Продан. — Звучи ми познато. А другият кой е?

— О, това е Салма... — започна тя, а после побърза да се поправи: — Извинете, това е принц Салме Диен от Федерацията. Той също би искал да му окажете гостоприемство в дома си, братовчеде.

Съвсем навреме Салма се сгъна в сложен реверанс, нещо екзотично от родната земя. Продан зяпна.

— А, федералец значи. — Каквото и да беше чувал за народа на Салма, явно включваше и нещо добро или поне доходоносно, защото резервите му се стапяха бързо. — Принц от Федерацията и моята мила братовчедка Челядинка? В какви забележителни времена живеем напоследък, да. — Стрелна с леден поглед злонамерения слуга. — Моля ви да извините персонала ми за престараването. Работата е там, че хора със съмнителни намерения и произход тропат всекидневно на вратата ми. Влизайте, моля, заповядайте, заповядайте...

Историята, която разказа на Елиас, се движеше по ръба между истината и лъжата. Ако не друго, не искаше да го излага на риск, като споменава имена и навлиза в полето на политиката. Така че скърпи нещо, което се приближаваше до истината достатъчно, за да прилича

на нея от разстояние. Тя и приятелите ѝ били изпратени в Хелерон от Стенуолд по някаква негова работа. На улицата ги нападнали, не знаела нито кой, нито защо. Хукнали да си спасяват живота и неволно се разделили. И сега не знаели къде са другите двама. Че и Салма трябвало да отседнат някъде, докато Стенуолд пристигне, нуждаели се и от помощта на домакина си.

Въпреки заобикалките ѝ Елиас, изглежда, успя да прочете това-онова между редовете. Най-малкото, че при дадените обстоятелства Тото и Тиниса едва ли ще улеснят намирането си.

— Ще възложат на персонала и на търговските си представители да се оглеждат за тях — обеща им той, докато вечеряха. — Ще обявя награда дори. В този град има мнозина, които си изкарват хляба с намирането на разни хора. — „Намирането на хора, които не искат да бъдат намерени.“ Думите увиснаха неизречени във въздуха.

— Дали ще е разумно да... — Че се размърда притеснено. Със или без обявена награда, слухът за издирването на двамата ѝ приятели щеше рано или късно да стигне до ушите и очите на врага.

— Мило мое момиче — каза Елиас. — Какво друго можем да направим? Противното би било като да търсиш някого на претъпкан площад със завързани очи. Не се тревожи. Имам известно влияние в този град. Имам седем фабрики и една минна компания, а това значи, че когато говоря, хората слушат. За нула време ще приберем приятелите ви на сигурно място зад тези стени. Потърпете няколко дни и толкова.

Че ровеше апатично в чинията си. Погледна към Салма и видя собствените си тревоги, отразени на лицето му. Хелерон беше огромен, нейните приятели бяха незначителни в сравнение с мащабите му, а Империята на осите очевидно нямаше да миряса, докато не ги открие. Не виждаше как връзките на Елиас Продан ще надцакат безпогрешната имперска злоба. Времето минаваше и с него лошите ѝ предчувствия набираха сила всеки път, когато помислеше за Тото и Тиниса.

12.

На Проветривата улица имаше една закусвалня, държана от мухородни, където Синон Половин, глава на Половинковата къща, провеждаше аудиенциите си. И помещението беше подходящо за аудиенции, даде си сметка Тиниса още от пръв поглед. Маляя я въведе в дълга стая, обзаведена в стила на мухоидите, с ниска маса, която заемаше по-голямата част от помещението. Пъргав персонал от мухородни обслужваше близо три дузини мъже и жени, насядали около масата. Тиниса веднага съобрази, че местата около трапезата са с различен статут. Най-подходящото място да коленичиш беше пред трона на самия Синон Половин.

Синон беше строен мъж, понатежал в кръста през последните няколко години, откакто не му се налагаше да размахва лично меч в защита на империята си. Облечен беше като човек, който се кани да избяга от града с цялото богатство на гърба си, но това важеше кажи-речи за всички присъстващи, защото с изключение на малцината, заложили демонстративно на спартанския стил, гангстерите се бяха накичили обилно с ланци и пръстени, амулети и накити, а на един дори ризницата му беше направена от монети, при това не какви да е, а сребърни стандарти, сечени в хелеронския монетен двор. Колкото до Синон, златото и скъпоценните камъни по него струваха поне колкото половината дрънкулки на сътрапезниците му, взети заедно, и Тиниса реши, че е въпрос на статут. За тези хора скромността не беше добродетел, а богатството не ти печелеше уважение, ако не е на показ.

Името му пасваше добре. Синон Половин беше полуроден, нещо средно между молецоид и светлокожите мравкоиди от Тарк. Вместо с нелицеприятни петна, кръвосмешението го беше дарило с млечна кожа, прошарена със сивкави нишки като мрамор — екзотична, дори привлекателна гледка. Косата му беше тъмна и той я носеше дълга до раменете в паешки стил. Очите му нямаха ириси, само черни зеници на бял фон. Коктейлът от разнородна кръв се беше избистрил в мъж, едновременно страховит и обаятелен.

— Виждам, че Малия ми е донесла подарък — каза той и разговорите около масата утихнаха веднага.

Гангстерите източиха вратове да видят Тиниса. Малия я заряза и зае мястото си отдясно на Синон.

— Прекрасно — продължи той. Устата му се усмихваше, гласът му звучеше весело, а очите му бяха непроницаеми. — Разбрах обаче, че не си тук само като украса. Малия казва, че можеш да се биеш. Как ти е името, паешко дете?

— Тиниса, майстор Синон. — Почетното обръщение ѝ се изплъзна неволно, явно по силата на позабравен навик от детството.

— И добре възпитана при това, което е рядка комбинация. Наясно си, че имаш дълг към мен, дълг, който Малия ми прехвърли.

— Уведомена бях, да — отвърна Тиниса. Подборът на думи предизвика тих смях сред гангстерите. Само онези, най-близо до главатаря, останаха невъзмутими.

— И наистина ли можеш да се биеш? — попита я любезно Синон.

— Мога.

— Е, в такъв случай на трапезата ми може и да се намери място за теб — каза Синон. — Разбрах също, че се нуждаеш от помощта ми, паешко дете. Малия вече ми разказа малката ти история. Помогни ми, а после и аз ще опитам да ти помогна.

Тиниса осъзна, че реакциите ѝ са прекалено бурни, че самоконтролът ѝ куца. Присви очи, стисна юмруци и погледна главатаря в очите.

— Е? — попита тя. — Къде да седна?

Откъм гангстерите се надигна одобрително мърморене, но Синон вдигна ръка и те млъкнаха послушно.

— Не бързайте да се влюбвате в нея — предупреди той хората си. — Тя все още не познава обичаите ни. Седни където искаш, паешко дете, но знай, че за да седнеш ти, всички останали трябва да се преместят едно място по-надолу по масата. Ти ми кажи къде ще седнеш.

Тиниса стегна юздите на първосигналната си реакция. Нямаше да скочи при първото изплющяване на камшика. „Стигнахме ли до това? — запита се тя. — Какво би казал Стенуолд?“ Синон ѝ предлагаше да влезе в кървав двубой като начин да се присъедини към

малката му клика. Териториите на Хелерон имаха прости и сурови правила. „Какво трябва да направя, за да стана една от тях? Да им пусна кръв? Да заема нечие място?“

Хрумна ѝ дали да не сложи край още сега, да хукне презглава през стаята, по коридора, през изхода, по непознатите хелеронски улици. „И после какво?“ Никога нямаше да намери Че без чужда помощ. И този крадец, този убиец очевидно беше единствената ѝ възможност да получи информация за приятелите си.

А имаше и едно друго гласче в главата ѝ, тъмно гласче, което нашепваше, че са я предизвикали, че поставят под въпрос уменията ѝ, че искат да видят какво може. „За теб е дълг и удоволствие да им угодиш...“

Тръгна бавно покрай масата, като следеше кой среща погледа ѝ и кой го отбягва. В долния край имаше мнозина, които би могла да победи и дори да унижи с лекота и без притеснения. Те бяха сбирщината, отчаяната сган, впила зъби и нокти в периферията на бандата. Но... като ще е гарга, рошава да е, помисли си тя.

Вървеше бавно към челото на масата и чуваше тихото одобрение на присъстващите, които започваха да се чудят докъде точно ще ѝ стигне куражът. Гангстерите бяха шарена смесица — бръмбароиди, мравкоиди, мухоиди, паякоиди, много полуродни и неколцина, чийто произход не можеше да определи. Независимо от расата си обаче, онези в челото на масата срещаха погледа ѝ спокойно. Повечето имаха и белези между бижутата, значи бяха спечелили местата си с кръв и само с кръв биха ги отстъпили. Малцината, които нямаша вид на бойци, също я гледаха без страх и Тиниса предположи, че си имат застъпници или телохранители, които да вардят полезните им таланти. Занаятчии, счетоводители, шпиони и прочие, без съмнение. Хора незаменими за всяка организация.

Плъзна поглед към горния край на масата, към самия Синон. Той я наблюдаваше с неподправен интерес и Тиниса го стрелна с една от своите усмивки, за да покаже, че не я е страх от него.

Вдясно от Синон седеше Маляя. Тиниса съобрази, че да предизвика нея би било проява на лош вкус, а и победата ѝ в такъв двубой далеч не беше сигурна. Жената беше опазила мястото си от дясната страна на Синон, където всеки би могъл да я предизвика, и това доказваше, че хвалбите ѝ не са били лишени от съдържание.

Отляво на Синон седеше истински гигант. Прав, главата му сигурно опираше в тавана. Кожата му беше мъртвешки бяла — не прозрачното бяло на албиносите, а восъчна, белезникава бледност, каквато Тиниса не беше виждала преди. Колкото и странна да беше кожата му, още по-странна беше долната му челюст — силно издадена напред и увенчана с огромни криви зъби, — а най-странни бяха ръцете му с костни шипове на палеца и показалеца, извити и дълги по двайсетина сантиметра всеки. Над плоския нос и чудовищната челюст очите му бяха малки и спокойни, а купата с вино гигантът държеше предпазливо в лапата си като да беше от стъкло. Явно беше нещо повече от мускулеста грамада, реши Тиниса. Жълтите му очи я наблюдаваха внимателно, претегляха я грам по грам и тя реши, че гигантът не е лъжица за нейната уста, поне на първо време.

„Спомни си Че и Салма. Спомни си за кого проливаш кръв.“ Ако се беше случило най-лошото и Империята вече бе сложила ръка на тях, то хората на Синон поне можеха да ѝ послужат като оръдие на отмъщението. Тази мисъл вля огън във вените ѝ. „Значи, за да пролея кръвта на много оси утре, трябва да пролея малко гангстерска кръв сега, така ли?“

Изтегли мълниеносно рапирата си, толкова бързо, че хората в съседство се стреснаха, но тя не посочи към тях, а към светлокожия мравкороден от Тарк, който седеше вляво от гиганта с кривите зъби. Мъжът скочи веднага и с готовност, която подсказваше, че има скрити козове, за които Тиниса не подозира. Приличаше на Адакс от дуелисткото общество в Академията, а на Тиниса отдавна ѝ се искаше да поокастри малко раздутото му самочувствие. Е, мъжът срещу нея не беше Адакс, но и той щеше да свърши работа.

— Къде ще се бием? — попита тя.

— Как къде, тук — възкликна Синон с ленив жест. — Пред очите на всички ни. Все пак постарайте се да не тъпчете храната.

С демонстративна лекота мравкородният извади чифт къси мечове изпод масата. Ухили се на Тиниса, после хвърли поглед към другарите си. На масата имаше още трима мравкоиди от Тарк и погледът му се спря именно на тях. И тогава Тиниса разбра какви са скритите му козове — умът му щеше да е едно с техните по време на дуела. И да пропуснеше нещо, те щяха да го видят вместо него. С други думи, елементът на изненадата отпаднаше от уравнението.

— С един меч няма да се справиш, а? — Изпита гордост от спокойния хумор в гласа си, макар вътрешно да я обземаха сериозни съмнения относно избора, който беше направила току-що. Грабна ножа за хранене до най-близката чиния и го претегли в лявата си ръка. — Е, това ще поизравни в някаква степен залозите.

Публиката я възнагради със спорадичен смях. Тиниса направи три стъпки назад и зае стойка — рапирата протегната напред, тъпият нож изтеглен високо назад, все едно се кани именно с него да нанесе смъртоносния удар.

Бойната им арена представляваше тясна ивица — три крачки на ширина и двайсетина по дължина — и Тиниса се надяваше, че подългото оръжие ще ѝ даде предимство. Но противникът ѝ не изглеждаше притеснен. Стоеше в края на „арената“, спокоен и видимо готов за бой.

— До първа кръв — предупреди ги Синон. — Досега денят беше мирен и не искам да ми го разваляте с трупове. Е, ако първата кръв се окаже и последна, какво пък? Нищо не може да се направи. — Полурудният млясна с устни. Явно беше от хората, които не отказват развлечения по време на вечеря. — Хайде, започвайте. Не ни дръжте в напрежение.

Тиниса нападна първа и едва не прониза противника си — две бързи стъпки, напад и острието на рапирата почти го достигна. Но агентите му в публиката го предупредиха навреме... той отскочи и нападна на свой ред.

Нападаше отляво и отдясно, без почивка и без стратегия, просто порой от удари. Лицето му зад танцуващите мечове си остана безизразно и не ѝ помагаше с нищо. Изтласкваше я бързо и скоро инстинктът ѝ подсказа, че стената е само на педя зад петата на опорния ѝ крак. Когато мъжът я нападна отново, тя отскочи назад, опря стъпало в стената и се отгласна. Мечът в лявата му ръка профуча край нея, толкова близо, че закачи туниката ѝ, а нейната рапира разсече въздуха над главата му. Тиниса последва пътя на оръжието си, праметна се отчасти над, отчасти покрай противника, опитвайки се пътъом да смаже с лакът носа му. Но той се изви навреме, предупреден от съучастниците си. Тиниса падна на хълбок, претърколи се веднъж и скочи отново на крака.

Мравкочовекът нападна отново сред бурните аплодисменти на публиката, но Тиниса вече му беше взела мярката. Атакуваше отляво и отдясно, ала наборът му от ходове беше ограничен и ударите от двете посоки бяха като огледално отражение. И тя смени тактиката си — поемаше ударите му с острието на своята рапира, после превръщаше блоковете в атаки и постепенно печелеше територия, докато двамата не се озоваха в средата на тясната арена. През цялото време Тиниса държеше ножа за хранене в готовност, винаги в полезрението му, металът отразяваше светлината и се натрапваше в мислите му.

Тиниса осъзна, че вече е решила как да приключи двубоя. Вероятно го беше решила още в самото начало. Държеше го далеч от себе си, на една рапира разстояние, когато планът се разгърна в главата ѝ, план, за чието съществуване дори не беше подозирала. План, който определено щеше да свърши работа.

Поде атака и симулира грешка. Озова се твърде близо до противника, на границата на обхвата му, и той се възползва от предоставения му шанс, както можеше да се очаква. Тиниса прибра мълниеносно рапирата към себе си и остриетата на мравкородния се плъзнаха по предпазителите на ефеса ѝ. И тогава ножът за хранене връхлетя.

Връхлиташе от горе надолу, но гласовете в главата на противника ѝ вече крещяха предупредително. Той се извърна по-бързо от очакваното, мечовете му се втурнаха нагоре да уловят тъпия нож. Тиниса вече беше отскочила крачка назад, рапирата ѝ — в удобна позиция зад гарда му. И със съвършено изящество тя нанесе финалния удар.

Идеята ѝ беше да го резне по рамото, първа кръв, както беше казал Синон, но вместо това рапирата отвори рана в шията му и той се строполи сред стряскащо количество кръв. В първия миг Тиниса помисли, че противникът ѝ ще се изправи, ще се облегне на меч си и ще я заплюе, но той падна по очи и тя разбра, че е мъртъв.

Като го гледаше сега, докато огънят в собствената ѝ кръв угасваше, Тиниса си даде сметка, че победата ѝ е странна, необяснима дори. В края на краищата тя беше просто добър дуелист от посредствената школа на Академията. С дървения меч беше побеждавала повечето си противници, но нерядко победената биваше тя.

Ала с живо острие в ръка, когато зад рамото ѝ наднича смъртта, а не просто победа или поражение в измислена битка, у нея явно се проявяваше неподозираният талант да петни меча си с кръвта на други хора. Всеки път, когато вадеше рапирата си в гняв, някой умираше съсечен, а вчера четирима от хората на Малия едва я бяха надвили с общи усилия, макар по всяка вероятност да е била изтощена и объркана след тежкия ден. „И съм ги ранила всичките до един.“

Несъмнено имаше талант. А ако Синон постигнеше своето, можеше да се сдобие и със занятие. Тази мисъл не ѝ допадна, но само преди миг, когато жежкият огън на победата още беснееше във вените ѝ, би я приела радушно.

„В какво се превръщам?“

Обърна поглед към Синон Половин. По протежение на цялата маса хората викаха, някои я поздравяваха, други я кълняха, но за нея важен беше единствено главатарят на гангстерите. Срещна погледа на странните му очи и усмивката ѝ, макар и насилена, го предизвика.

— Малия не е преувеличила и на йота уменията ти — заяви той и подчинените му се смълчаха моментално. — Всъщност, точно обратното дори. — Погледна към мравкородната жена, по чието лице се четеше контролирана доза смущение. Тиниса си спомни първата им среща и се зачуди какво ли би станало, ако се беше разшетала с рапирата вместо да приказва.

По-добре да не знае. Прави бяха, че има нужда от тях. Всичко се беше объркало и приятелите ѝ се бяха пръснали по вятъра. И ако тази банда от престъпници беше единственото ѝ оръжие, то тя щеше да го хване здраво за дръжката.

Тиниса избърса със сладка усмивка острието на рапирата си и отиде да седне до гиганта, само на едно място от самия Синон.

Елиас Продан беше зает човек. Вместо да ги зареже у дома, където да кършат пръсти и да се тревожат излишно, той предложи да им покаже забележителностите на Хелерон, тоест търговските си дружества и фабрики. Че се запита дали братовчед ѝ не иска да впечатли Салма, принца от Федерацията, с богатството и предприемчивостта си. Ако това му е била идеята, тя беше предварително обречена на провал.

Огромното като пещера помещение наоколо им гърмеше и трещеше, сякаш в цеха не произвеждаха арбалетни стрели, а природни стихии. Зад привидния хаос обаче цареше ред в големи мащаби — редици от пещи, преси и шлосерски машини, които не спираха и за миг; непрекъснат цикъл на производство, в който всеки чифт ръце беше миниатюрна част от великата схема. Цялата тази мащабна операция, фактът, че някой е измислил и организирал всичко това, а после го е пресъздал на практика като един от цеховете на Елиас Продан, надхвърляше въображението на Че.

— Какво ще кажеш? — попита тя.

— Мислех, че вие, бръмбарородните, не държите роби — отвърна Салма. Обхождаше с поглед дългото, мрачно, шумно помещение и видяното явно не му харесваше.

— Роби ли? — възкликна Че. — Това не са роби.

— Сериозно?

Тя сложи ръце на кръста си.

— Да, сериозно. Тук са, за да изкарат прехраната си. Никой не ги принуждава, дошли са по своя воля. Говориш така само защото не разбираш какво изработват.

— По своя воля? — В дългото помещение имаше повече хора, отколкото можеше да преброи от един поглед. Стояха нагъсто пред работните тезгяси, почти рамо до рамо, и всеки повтаряше едно и също действие отново и отново. Някои работеха на стругове, други на преси. Отзад трети подхранваха редицата пещи, чието червеникаво сияние хвърляше повече светлина от покритите с мръсотия прозорци. Други изливаха разтопения метал в леярски форми, имаше и такива, които пилеха ръбовете на готовите миниатюрни отливки или ги вадеха от формите. Всеки работник отговаряше за малък фрагмент от производствения процес, с други думи, правеше едно и също през цялото време. Всички бяха погълнати изцяло от работата си, работеха с убийствено темпо, поемаха изделието от предходния чифт ръце, вършеха своето и го прехвърляха на следващия в редицата. Салма се питаше какво би станало, ако, пак по силата на свободната си воля, хората тук захвърляха инструментите и откажеха да работят.

— О, я стига си се цупил — сопна му се раздражено Че. — Явно във Федерацията нещата стават по различен начин. Това е промишленост, Салма. В Равнините работим така. Не е възможно да

инвестираме три години в изработката на съвършения меч или нещо такова.

— Няма да остана тук — каза Салма. — Ще ви изчакам при вратата, където има въздух и светлина.

— Както искаш — отвърна тя. Беше му ядосана, но той задържа погледа ѝ, преди да тръгне към изхода, и когато отново погледна към цеха, Че за миг го видя през неговите очи. Видя стотици отрудени хора и се запита доколко свободна е свободната им воля. Запита се колко от тях имат семейства на косъм от недохранването. Колцина бяха дошли в Хелерон с надеждата да преуспеят, а сега нямаха пари да се върнат по родните си места?

В далечния край на цеха бяха струпани сандъци с готова продукция, които един бригадир броеше съсредоточено и вписваше в тефтер. Всеки ден само тази фабрика произвеждаше стотици арбалетни стрели на цена, с която другите производители в Равнините не можеха да се конкурират. Въпреки това Елиас очевидно не беше доволен. Изглежда, някаква част от тази огромна машина изоставаше от общото темпо.

— Не ме интересува как ще го направите — чу го да се оплаква тя. — Наемете повече работници или накарайте тези да работят по-бързо, но в момента изоставаме с по пет компонента на сто, а поръчките се трупат. Искам оборотът за следващата десетница да е като този от предишната, а за по-следващата да е още по-висок.

Мравкородният бригадир кимна мрачно.

— Ще имам грижата.

— Добре. — Елиас се обърна към Че. — Е, харесва ли ти фабриката ми?

— Много е внушителна, чичо. — Използваше това обръщение вместо „братовчеде“, защото Елиас беше на възрастта на Стенуолд.

— А приятелят ти, той какво мисли?

— Ами, за него това е нещо съвсем ново — каза неангажиращо тя.

— Федерацията не е от големите ни клиенти и никога не е била. Ако питаш мен, там си падат малко сноби. — Елиас вдигна рамене. — Но това важи за всички Неумели раси. Държат нещата да се изработват ръчно по древни технологии, които отнемат адски много време, а после се чудят защо другите имат по-големи армии.

— Попита ли бригадира за Тото и Тиниса?

— Не е чувал за такива хора, но Хелерон е голям град... Извини ме.

В цеха току-що беше влетял пратеник, млад мухороден, чиито крилца пърхаха червени в сиянието на пещите. Кацна на скорост и буквално се хвърли в краката на Елиас.

— Майстор Продан? — Младежът едва си поемаше дъх.

— Аз съм. От тархейвънската делегация ли те пращат?

— Не, майсторе. Праща ме офицер Брикен при северозападната шахта. — Мухойдът му даде малък свитък и се дръпна настрана.

Елиас изпсува тихо под нос, разви свитъка и плъзна бърз поглед по съдържанието му. Когато вдигна очи към пратеника, лицето му се беше разкривило от едва сдържан гняв.

— Това ли е всичко? — повиши глас той. — Това ли е представата на Брикен за доклад?

— Той... — Пратеникът се дръпна уплашено назад. — Той моли да дойдете веднага и...

— Прочетох за какво моли. Има ли представа колко струва това? — Смачка свитъка на топка и мухородният се сви уплашено.

— Чичо Елиас? — обади се Че, най-вече за да отклони вниманието му от злополучния пратеник. Елиас се обърна към нея и разтегли устни в насилена усмивка.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Просто... — Той въздъхна дълбоко. — Просто бизнес. Братовчедът Стенуолд си няма представа колко... деликатни могат да бъдат нещата тук, в Хелерон. — Хвърли поглед към Салма, който стоеше блед и унил на светлината от пещите. — Твоят приятел дали би искал да се поразходи на чист въздух в планината, как мислиш, Челядинке?

Тя кимна предпазливо.

— Предполагам, че да.

— Това... — Той размаха смачкания свитък. — Имам малко работа северно от града, в едно от минните ми дружества. Вярвам, че малко чист въздух ще ви се отрази добре. Чувал съм, че хелеронският влияе зле на чужденците.

Че искрено се надяваше планините да ободрят Салма, но беше чувала това-онова за хелеронските мини и имаше лошо предчувствие

за реакцията на принца. Кимна колебливо, но Елиас вече ѝ беше обърнал гръб и крачеше към изхода на цеха. Пратеникът изприпка след него, а чичо ѝ извика през рамо:

— Намерете ми още двайсет души. Не ме интересува от кого ще ги наемете, стига да си разбират от работата. Ракети, арбалети. И една балиста с двойно зареждане... не, нека са две. Смятам да им разкатая фамилията още сега!

Че и Салма се спогледаха изненадано. Изглежда, чичо Елиас отиваше на война.

Хелерон беше възникнал на това място заради планините. Торноската верига беше радост за миньорите и криеше в недрата си едни от най-богатите залежи на желязна руда в Равнините. Появил се преди четири столетия като малко леярско поселище, сега Хелерон беше най-голямото средоточие на промишлена и търговска дейност. Стоманодобивната промишленост беше в центъра на всичко, градът поглъщаше метални руди в несметни количества, преработваше ги и ги изливаше в хиляди форми, повечето от тях с военно приложение.

Салма с мъка издържа пътуването, седнал сковано в едно от десетките парни автовозила, които напускаха с трясък Хелерон. Движението. Миризмата. Всичко, даде си сметка Че. За него всичко това беше непознато, невиджано, несъществуващо в далечната му родина. Дори в Колегиум Салма винаги ходеше пеша или летеше със собствените си криле. Сега пътуваше в машина, дело на друг свят, и пътуването му се отразяваше зле. Когато Елиас най-последно им извика да слизат в сянката на планината, златистата кожа на водното конче беше посивяла като на труп.

Ала и тук не ги посрещнаха обещаните от Елиас чист въздух и планински гледки. Салма все така носеше усмивката си като щит срещу света, но Че долавяше издйническото напрежение в очите му. Автовозилото ги беше свалило в огромна каменоломна, отворила гигантски рани в планинското подножие. Плитките мини представляваха зейнали, укрепени с греди дупки в скалната стена, а над тях стърчеше и скърцаше сложна система от макари и кранове, чиито парни двигатели издигаха поредния товар работници и руда от недрата на дълбоките шахти. Каменоломната беше опасана и

пресечена с релси, а в единия ѝ край се издигаше гигантски навес, където се извършваше претопяването на рудата. Елиас им беше обяснил, че е по-евтино да топят рудата тук и да транспортират метала до града или поне било така допреди десетина години. В светлината на последните промени май трябвало да преосмисли ефективността на подобна организация.

Опитал се бе да им обясни как работи мината, но разни хора идваха при него с въпроси и проблеми, прекъсваха го и накрая той се видя принуден да зарече Че и Салма да се оправят сами сред прахоляка и хаоса. А в каменоломната очевидно имаше проблем, установи Че от пръв поглед — две тежки сонди бездействията, едната бе обгорена и почерняла. Екип механици ги разглобяваше трескаво, спореха какъв е проблемът и как най-добре да се отстрани. Имаше и войници — бръмбарородни пазачи, наети от Елиас, с плетени ризници, кожени нагръдници и арбалети в ръка. И все гледаха към небето, забеляза Че. Гледаха към небето и изглеждаха притеснени.

— Какво става тук според теб? — обърна се към Салма тя.

— Представа си нямам. За пръв път попадам на такова място — отвърна той, живнал малко. — Канех се да те питам същото.

— Сигурно някой конкурент на Елиас му подлива вода — предположи замислено Че. — В Хелерон май гледат много сериозно на бизнеса си.

— Самата истина — каза Салма и кимна убедено.

Едно товарно возило тъкмо потегляше към града, забеляза Че. Откритата му каросерия зад комините на захранваната с дърва пещ беше пълна с желязо. Но сандъците с желязо не бяха единственият му товар — имаше и три дълги, покрити с брезент вързопа, несъмнено трупове на миньори или пазачи. Чула беше Елиас да дава нареждания на водача на возилото — да докара още войници и оръжие. Каквото и да беше станало тук, явно никой не вярваше, че е приключило.

Накрая Елиас се върна при тях, нищо че още половин дузина бригадири чакаха да му докладват.

— Скапан бизнес е това — изсумтя той, като въртеше пръстените на ръката си. — Понякога се чудя защо изобщо се хванах с него.

— Какво е станало? — попита го Че. — Кой ги е нападнал?

Елиас въздъхна.

— Същото беше и когато се захванах с фабриките, но после склучихме спогодба и всичко утихна. Идеалният момент да се включиш в играта с мините, така реших. А виж ме сега — доставките закъсняват с два дни, а колко ще ми струва ремонтът не искам и да мисля дори. В Хелерон никога не е имало механици в излишък, а сега поне шестима други собственици на мини ще наддават срещу мен.

— Но кой го е направил? Някой иска да те изтласка от пазара и да погълне каменоломната?

Той се изсмя горчиво.

— Да ме изтласка — да, но не и другото. Ако искаха да откупят каменоломната и машините, това поне бих го разбрал. Би имало основа за преговори. Дори бих склонил да я продам на приемлива цена. Но тези копелета — извини езика ми, Челядинке, — тези нещастници, те просто искат да се разкараме. — Видя недоумението ѝ и добави: — Молецородните от Тарн. Само защото обичат да лентяйстват в пещерите си горе, да припяват и да си мрънкат под носовете. И ако някой реши да извлече полза от това място, откачат.

— Молецородни? — попита Че, смръщила чело. — Но аз мислех, че те...

— Че са банда отшелници, които си гледат в пъпа? — довърши вместо нея Елиас. — Не. Помисли, Челядинке. Открай време си имаме проблеми с тях, и то защото са войнолюбива шайка до мозъка на костите си. Не дават да припарим до безценната им планина, а дори когато постигнем някакво съгласие за минните ни дейности, мирясват за няколко години и после откачат на нова сметка. Нападения, грабежи, убийства и саботажи! За саботажите не ми се мисли дори! Може да не разбират нищо от принципите на механиката, но това не им пречи да повредят и най-модерната машина.

— И какво ще правиш? — поинтересува се тя. — Ще пратиш парламентъор да преговаря с тях?

— Не, защото най-вероятно ще го убият — изръмжа Елиас. — Преговарят само когато те решат. Когато им писне да правят бели, слизат при нас. Не, ако зависеше от мен, щях да се съюзя с другите собственици на мини, да съберем заедно въздушна флотилия и да им видим сметката веднъж завинаги. Засега обаче ще докарам няколко балисти, няколко огнехвъргачки и още един взвод арбалетчици, пък да видим дали ще им стиска да се върнат довечера.

И тръгна напушен нанякъде, следван от кохорта нетърпеливи чиновници и бригадири.

Че се обърна към Салма.

— Чу ли това?

— До последната дума — каза той. — И се питам, когато залежите тук се изчерпят и ако Хелерон обърне погледа си на север и настъпи с релсите и с машините си... чудя се каква ли ще е реакцията на моя народ.

— Не е възможно да оправдаваш подобно поведение! — изсъска тя.

Салма вдигна ръка да спре тирадата ѝ и я дръпна настрани, където миньорите и надзирателите нямаше да ги чуват.

— А ти не бързай да отсъждаш, преди да си чула всички страни в конфликта. Моят народ не би търпял *това* по границата си, а колко време ще мине според теб, преди Хелерон да измисли някакъв повод и да ни натрапи гюрултията си въпреки всичко?

— Салма, говориш за моя народ, за моето семейство. — Думите му я бяха наранили по-силно от очакваното, може би защото откриваше частица истина в тях.

— Е — каза той и вдигна рамене. — Всичко това са празни приказки, защото земите северно оттук вече не принадлежат на Федерацията. — Усмивката му беше толкова горчива, че сърцето я заболя. — Земите северно оттук вече са в пределите на Империята.

13.

Скуто се дотътрузи обратно в работилницата. Преди близо час беше излязъл уж за кратък разговор на ухо с млад мухороден, явно пореден член на агентурата му. Тото използва времето, за да разглоби една от въздушните си батерии, дори му хрумнаха някое и друго подобрене. Не можеше просто да седи и да си клати краката. Ръцете го сърбяха да хване чук и клещи, а и така умът му се отплесваше от тревогите. Стресна се, когато домакинът нахлу в работилницата.

— Е — каза Скуто. — Не знам какво е станало с приятелите ти, но поне осоидите не са ги хванали. Явно и тримата са успели да избягат. Жалко, че не са тръгнали след теб.

— Някаква представа къде са отишли? — попита Тото.

— В Хелерон е почти невъзможно да проследиш нечия диря. Следите изчезват като да са оставени по вода — изтъкна Скуто. — Но аз имам очи и уши навсякъде. Изглежда, едната ти приятелка, паешкото момиче, е отишла на място, където и аз не бих дръзнал да стъпя без въоръжен ескорт. И е прекосила поне две територии пътьом. Тамошните хора не обичат да отговарят на въпроси, но ще видя какво мога да направя. — Той поклати глава. — Ама и вие сте едни. Не знам кое е повече — съобразителността или глупостта ви. Не мога да ви разбера. — Настани се до работния тезгях срещу младежа и шиповете му изстъргаха по дървото. — Подхлъзнали сте осоидите, което е достойно за възхищение, но не сте имали никакъв резервен план и сте се пръснали из града. Къде ви е бил умът?

— Изобщо не очаквахме да възникнат такива проблеми — каза Тото. Уж го изтъкна като разумен довод, но думите прозвучаха кухо дори в собствените му уши.

— Винаги трябва да имате резервен план — подчерта Скуто. — Миналата година Стен ме прати с няколко момчета в Сарн. Нищо особено, ще си помислиш, щото мравкочовеците пазят поведение в последно време, но взе, че стана беля. Голяма беля. И ако не си бяхме уговорили място, където да се чакаме, можеше и до ден-днешен да се

търсим взаимно. При това белята стана случайно, извадихме лош късмет и неволно се забъркахме в една работа, дето нямаше нищо общо с нас. Мистерите му проклети, чумата да ги тръшне дано.

— Какво е мистер?

— Не ти трябва да знаеш — обяви Скуто, а после побърза да добави: — Молецородна история, най-общо казано. На тях всичките им хлопат дъските. — Разрови с бодлив пръст чарковете на въздушната батерия.

— Майстор Скуто, не трябва ли да... направим нещо?

Скуто вдигна рошава вежда.

— Например какво, момко? Искаш да ходиш по улиците и да раздаваш листовки? Да се качиш на някой покрив и да ги викаш по име?

— Но...

— Ама Стен наистина ви е пратил без нужната подготовка — поклати тъжно глава шипородният. — Момко, добрият агент трябва да знае да чака. Моите хора вече работят по въпроса. Само ще им се пречкаме в краката, ако и ние тръгнем по улиците, най-много осоидите да хванат и теб. Леярски щемпел, момко, възможно ли е всичките да сте толкова неопитни в занаята? И кои всъщност сте вие? Клоуни ли, що ли?

— Просто студенти от Академията — отвърна Тото и вдигна рамене. — Колкото до майстор Трудан, едва ли е смятал, че ще се стигне до това. Не толкова скоро поне.

— Този човек използва Великата академия като свое лично опълчение — изръмжа Скуто. — Всичките ли сте занаятчии?

— По-скоро всичките сме дуелисти. Това е общото помежду ни. Колко ни бива като дуелисти е друг въпрос. Е, Тиниса и Салма ги бива. Другото момиче се казва Че... Челядинка, по-точно. Тя е племенница на Стенуолд. — Тото сведе поглед към ръцете си. — Надявам се... надявам се да е добре. Тя не е толкова корава като другите.

Скуто издаде неприятен звук и след кратко недоумение Тото го разчете като смях.

— Май си падаш по щерката на шефа, а? — отбеляза той. Поциничен намек Тото не беше чувал в живота си.

— Ами... такова... Малко. — Идеше му да потъне вдън земя. — Само че аз съм полуроден, нали, и...

— Знам, момко — кимна по-възрастният мъж. — Знам го, че и отгоре. Не биха ме пуснали и в най-евтиния хелеронски бордей, ако ще да бях от масивно злато с платинени дрехи. — Изглежда Тото от глава до пети със съчувствие, което не стоеше добре на кошмарната му физиономия. — Хайде да сменим темата, пък дано се разведриш малко. Тази твоя въздушна батерия... За оръжия, викаш?

— Нагнети ли се достатъчно въздушно налягане, може да бъде освободено в *избрана* посока. И силата е забележителна — обясни Тото. Определено имаше нужда да съсредоточи мислите си върху не толкова смущаващи теми.

Скуто кимна.

— Някога хващал ли си в ръце гвоздистрел?

— Само модели в Академията, но съм виждал как стрелят. Имаше демонстрация. — Въпреки болезнената празнина, която зейваше в стомаха му, сетеше ли се за Че, която скита самичка в Хелерон, този простичък разговор за механични неща беше като балсам за ума му.

Шипородният се ухили.

— Обожавам ги. Работят на същия принцип като твоята играчка, но вместо въздух под налягане използват заряд с огнепрах, който изстрелва снаряд, дълъг колкото пръста ти, и пробива стоманена чиния. Тряс! Голям шум вдигат, засичат често, а и с огнепраха шега не бива по принцип. Чувал съм, че ако се нагорещи прекалено, гвоздистрелът направо ти избухва в ръцете и си чао. Та, казваш, идеята ти е да използваш този бутилиран въздух като заряд за арбалетни стрели, така ли?

— Да, макар че ако снарядът е по-малък, ще се получи по-добре. Нещо от порядъка на гвоздистрела.

— Така, ще ти кажа и още нещо. — Усмивката на Скуто се разшири. — Има един тип, Балкус, дете ми се пише приятел от време на време. Ренегат от Сарн. Маниак на тема гвоздистрели. Преди да излезе на свободна практика, е бил в армията на Сарн. Та дойде той при мене миналата година. Искаше да бъзикна тук-там гвоздистрела му, за да е по-безопасен. Ще ти кажа какво направих. Удължих цевта, откъдето излизат снарядчетата — или гвоздеите, както им викат на жаргон, — и й направих вътрешна резба, спирална. Сега гвоздистрелът му пак засича като стой та гледай, ама когато стреля, обсегът му е

двойно по-голям, без да губи от точността си. Дали същите подобрения няма да сработят и при твойта джаджа, как мислиш?

Тото превъртя идеята в главата си. Колкото повече я превърташе, толкова повече растеше вълнението му. Никой в Академията не беше вземал идеите му на сериозно.

— Ще сработят — каза той. — Ще сработят идеално.

— В такъв случай, докато малката армия на Скуто издирва приятелите ти, защо двамата с теб не седнем да си поблъскаме главите, пък току-виж сме сглобили нещо свястно.

Половинковата къща я прие неочаквано бързо. Неочаквано, защото Тиниса очакваше негодувание и дори отмъщение заради човека, когото беше убила. Но никой не ѝ потърси сметка, дори сънародниците му. Явно го бяха забравили още щом се строполи мъртъв на пода.

Самата тя като нищо можеше да забрави за него. В последвалия порой от поздравления, запознанства, хвалби и покани, изглежда, никой не си спомняше, че новото ѝ място на масата все още пази топлината на друг човек. Синон Половин не търпеше празни места. А и винаги имаше нови надежди, които идваха от улицата и мечтаеха да седнат на масата му.

По-късно той ѝ даде два златни пръстена и брошка във формата на стоножка, захапала опашката си.

— Тези са за теб — обяви лаконично той.

— Повечето момичета биха се задоволили и с цветя. — Разгледа критично бижутата. Бяха тежки и груби като повечето дрънкулки тук.

Синон се отпусна отново на възглавницата до нея.

— Това не са символи на любов, мила ми измамнице. Просто твойт дял от нещата на Палус, след като взех онова, което ми се полага по право.

Опита се да види дрънкулките в друга светлина, да им прикачи някакво емоционално съдържание — наследство от мъртвия, плячка по правото на победителя или нещо такова, но не успя. Единствената мисъл, която изскочи в ума ѝ, беше, че като стойност бижутата се равняват на повече пари, отколкото бяха тежали в кесията ѝ някога, дори по цени на черния пазар.

Откакто седна на масата му, Тиниса чакаше кога ще се повдигне другият основен въпрос, кога Синон ще отвори дума за така наречения ѝ дълг към него. Знаеше, че въпросът е неизбежен, но вече бяха минали един ден и една нощ от дуела ѝ с мравкоида, а никой не споменаваше нищо за това. Беше поела невъобразим риск, за да си извоюва място толкова близо до челото на масата, превърнала беше студентските игрички на учебната арена в нещо много сериозно и опасно. „И го направих за Че и за другите.“ Повтаряше си го често, макар това да не го правеше истина.

Синон, разбира се, я покани в леглото си. Не че настоя — очевидно не ставаше въпрос за „такса“, която главатарят прибира от всички жени в Половинковата къща. Просто ѝ даде да разбере, че проявява интерес, и накрая тя се съгласи. Важно беше да затвърди положението си в бандата, а така влиянието ѝ върху главатаря щеше да нарасне. Пък и искаше да го разгледа, да види мраморната му кожа в целия ѝ блясък. Синон разпалваше любопитството ѝ, беше коренно различен от низвергнатите полуродни, които тя познаваше. Оказа се и по-вълнуващ любовник от онези — по-малко на брой, отколкото ѝ приписваше мълвата, — които беше допускала в леглото си досега. Вълнуващ, защото беше по-възрастен от нея, беше опитен и беше опасен. Беше бандит и убиец и сянката му се беше проснала върху живота ѝ. Лягайки с него, Тиниса слагаше ръка върху част от силата му и я контролираше. Игра, стара колкото света.

Въпреки това, докато беше с него, я споходи една неочаквана мисъл. „Дали и със Салма би било същото?“ И за миг се опита да оцвети мраморната кожа в златисто, да замени оттенъка на дъждовно небе с топлия цвят на летен ден.

Сега лежаха заедно в стая в таверна, подбрана от Синон, а десетина от биячите му стояха на пост в общото помещение долу. Отървал се от златото на мъртвеца, Синон отметна глава назад и затвори очи. Би могла да му клъцне гръкляна тук и сега, но подозираше, че Синон само се преструва, а всъщност е нащрек и я изпитва. Паякородните, в края на краищата, имаха определена репутация.

— Задължена си ми — каза той.

— А това не беше ли част от заплащането?

Той отвори очи.

— Това беше между теб и мен, нали? Нещо, от което и двамата извлякохме полза. — За нейна изненада в гласа му се долавяше щипка негодувание. „Мъжете и тяхното его.“ Тиниса го погледна с усмивка.

— Значи съм ти задължена, така ли?

— Мила ми Тиниса. Ти оставяш у хората впечатлението, че няма да се задържиш дълго при нас, че по един или друг начин, по-рано или по-късно, ще ни напуснеш. Имаш си свой собствен път и аз не мога да ти се сърдя за това.

Тя вдигна въпросително вежда.

— Така е — продължи той. — Но си ми задължена, а дълговете трябва да се плащат. Аз държа правилата да се спазват. Въпрос на принцип... и на оцеляване. Задължена си ми заради човека на Малия, когото си убила, както и заради помощта, която поиска от мен. Ти избираш дали да ми се изплатиш наведнъж или на части.

— Наведнъж, ако е възможно — отговори тя, без да се замисля. — Не се обиждай.

— Честността никога не ме обижда — каза той. — Което не значи, че хора не са умирали заради нея по моя заповед. — Изражението му беше спокойно и искрено. — Върти ми се в главата една работа за теб, която ще изплати дълга ти изцяло, и когато я свършиш, ще ти кажа какво научихме за приятелите ти.

Сърцето ѝ подскочи.

— Роднините на Стенуолд?

— Не, проучихме ги, но те не са виждали никого. Открихме друга следа, при това добра, но... Ще ти кажа, когато сме квит.

На вратата се почука тихо.

— Шефе — чу се гласът на белокожия гигант. — Долу има раздвижване.

— Слизаме — извика в отговор Синон, измъкна се от леглото и започна да се облича. Тиниса последва примера му, като плъзна за последно поглед по мраморната кожа на гърба му, преди да е изчезнала под туниката.

— И каква е работата, която искаш да ти свърша? — попита тя.

— Зависи как ще се развият нещата сега — каза той, но по тона му Тиниса заключи, че вече е взел решение.

В общото помещение долу хората му бяха на крак, настръхнали. Белият гигант издаваше мълчаливи заповеди, като вместо думи

размахваше огромните си щипки в красноречиви жестове. Беше скорпионороден, както научи Тиниса, изгнаник от Ръбатата пустиня южно от Хелерон. Наричаха го Акта Барик.

— Готови сме, шефе — докладва той. Гласът му беше тих, скорпионоидът говореше бавно и внимателно заради огромните си щръкнали зъби. — Току-що ни съобщиха, че техният човек е тръгнал.

— Е, за какво става въпрос? — любопитства Тиниса.

— Нищо особено, просто официален начин за разрешаване на спор, така че всички да са наясно с резултата.

— Звучи нетипично за хора като вас — отсъди тя и Синон ѝ хвърли развеселен поглед.

— Не съм казал, че е единственият начин, нито че е окончателният. — Огледа хората си и изрече с нетърпящ възражения тон: — Бойци, искам да се гордея с вас. — И толкова. Никакви речи за повдигане на бойния дух. Когато вратата се отвори, на улицата излязоха осмина и нито Синон, нито Барик бяха сред тях. Улицата пред таверната беше празна. На безопасно разстояние от двете страни се беше събрала тълпа.

— Барик не каза ли „техният човек“? — попита Тиниса. — Само един?

Синон кимна.

— Такава беше договорката.

— Но... осем срещу един?

Той ѝ метна поглед, който не преливаше от оптимизъм, и тръгна към вратата.

Множеството се размърда. Хората бързаха да отворят път на някого, макар никой да не оповестяваше приближаването му. Явно глашатаи не бяха необходими. Осмината от Половинковата къща се напрегнаха и оформиха дъга да го посрещнат.

Най-после новодошлият се отдели от тълпата — висок богомолкороден със странно облекло. Зелен жакет със срязани от китката до лакътя ръкави заради костните шипове по ръцете му; бричове и ботуши в по-тъмно зелено. Златна брошка във формата на пресечен с меч кръг. Тиниса свъси вежди. Сигурна беше, че и преди е виждала този символ. За разлика от повечето богомолкородни дуелисти мъжът не държеше рапира. Вместо това на дясната му ръка

имаше дълга до лакътя бронирана ръкавица със стърчащо от нея половинметрово острие.

Богомолкородният продължи бавно към центъра на широкия полукръг, описан от противниците му. Застана с отпуснати покрай тялото ръце, плътно прибрани крака и сведен към земята поглед.

— Оръжемайстор — спомни си най-после Тиниса. — Мислех, че вече няма такива.

Синон само изсумтя, без да сваля поглед от сцената на улицата. Тиниса продължаваше да не разбира — осмина срещу един, пък бил той богомолкоид, пък бил и оръжемайстор, каквото и да означаваше това. Противниците му бяха въоръжени с къси мечове, боздугани, кинжали; един дори имаше копие. Но от лицата им лъхаше неувереност. Чакаха някой друг да направи първия ход. Тълпата мълчеше в трепетно очакване.

Богомолкоидът вдигна въоръжената си ръка и я сгъна под особен ъгъл пред гърдите си, така че върхът на прибраното по протежение на ръката му острие да сочи към земята. И едва тогава вдигна поглед.

Един от мъжете изкрещя и осмината се нахвърлиха едновременно върху богомолкоида, шестима настъпваха от три посоки, а другите двама се издигнаха в полет, за да го нападнат от въздуха. След миг дуелистът изчезна от погледа на Тиниса, без тя да го види да помръдва дори.

А че беше помръднал, съмнение нямаше. Тиниса не го виждаше в мелето, но след миг двама от нападателите му отстъпиха със залитане. Богомолкородният затанцува сред останалите като зелена мълния. Стоманеният нокът на ръкавицата му цепеше въздуха на дъги. Мечове отскачаха с искри от него, а копието се счупи на две. С едно-единствено светкавично движение той перна през лицето най-близкия мечоносец, отклони удар с боздугана и разпра гърдите на притежателя му с все ризницата. Острието зави нагоре и се заби в слабините на един мухороден, спуснал се за атака с меч и кинжал. Късото острие се движеше като живо същество, като живо същество с криле при това. Водеше, а дуелистът го следваше, непокътнат. Стъпките му бяха толкова елегантни, толкова сигурни, все едно той и противниците му са репетирали битката за пред публика, повтаряли са хиляда пъти всеки ход преди да излязат за това единствено кърваво представление.

Богомолкоидът се разхождаше през пороя от атаки, без да получи и драскотина.

Заби шиповете на ръцете си в раменете на един брѳмбаророден, един, два, три пъти, преди още мъжът да е отвърнал на първия удар. Сетне острието звънна назад, където допреди миг дебнеше последният поборник на Половинковата къща, отблъсна връхлитащия в грѳб меч, върна се на позиция и остави нападателя сам да се наниже на него, тласкан от инерцията си.

Секунди. Продължило беше броени секунди. Тиниса осъзна, че стиска с все сили дръжката на рапирата си.

Осем мъже лежах мъртви на калдърѳма, мъже, живи допреди минути, мъже, които беше видяла да излизат в колона по един от таверната. Лицето на богомолкородния беше ледено, но без следа от жестокост, само спокойно безразличие. Тиниса отстъпи назад, преди да е погледнал в нейната посока. Изобщо не искаше да среща погледа му.

— Е, това е то — процеди горчиво Синон. — Сега Гостоприемците държат рекета в цял Лош акър. — Обърна се, влезе в таверната и седна при Тиниса в общото помещение, последван от хората си, чиято бройка беше намаляла с осем души само за няколко минути.

— Кой е той? — попита Тиниса.

— Тисамон. Така го наричат. Тисамон. — Синон сведе поглед към ръцете си. На улицата вѳн агенти на Гостоприемците вече изнасяха труповете за събличане и изхвърляне. — Ето че имам нужда от теб, скѳпа.

Тя го погледна в очите.

— Искаш да убия богомолкочовека?

Изненада го. Явно не беше очаквал сама да изрече офертата след клането, на което беше станала свидетел току-що. Вдигна поглед към Барик и другите.

— Към вратата, момчета. Никой не трябва да чуе това.

Скорпионоидът ги подкара към изхода, оставяйки главатаря на Половинковата къща насаме с новия си служител.

— Не него, мила моя. Той е просто наемник. Искам от теб да убиеш работодателя му. Взел съм ти мярката, прекрасна госпожице. Твоето лице има две предимства пред лицата на моите хора, а именно, че не мяза на смачкан ботуш и че е ново в града. Затова, ако наистина

искаш да изплатиш веднъж и завинаги дълга си към мен, убий главатаря на Гостоприемците.

— Нали уж решавахте спорните въпроси в двубой? — намигна му тя и кимна към окървавения калдъръм, който се виждаше през отворената врата на таверната.

— Както казах — поправи я той, — това не е окончателното решение.

След залез атаката продължи оттам, където беше спряла предната нощ. Но вместо да бъдат мълчаливи свидетели на резултатите от нападението, този път Че и Салма станаха преки очевидци на самия сблъсък. Не в каменоломната, разбира се. Като повечето собственици на мини, Елиас имаше друга къща на миля от Хелерон, близо до планините и на неколкостотин метра от скалното лице и шахтите. Вилата беше скромна в сравнение с градската му къща — едноетажна постройка с плосък покрив и конюшня. Прислугата беше малобройна и вилата очевидно не беше пригодена за гости, но Елиас измъкна един слуга от стаята му и го прати да им прислужва, от което Че се почувства неудобно.

Потънала беше дълбоко в медитация, надявайки се най-после да открие Изкуството на предците в себе си, когато чу първата експлозия. Доста силна при това, защото Че усети вибрациите въпреки разстоянието и стените. Скочи моментално на крака и хукна към прозореца. Сигурно бяха подпалили някой от горивните резервоари. Повечето миньорски машини работеха с минерално масло и в каменоломната имаше солидни запаси, а сега...

Затаи дъх пред прозореца. Огнената колона се издигаше високо в небето, осветявайки стените на кариерата и подножията на самата планина. Далечният рев стигна до Че и заглуши всичко останало. В кариерата сигурно цареше хаос. Че напрегна очи, вглеждайки се отвъд огнената колона. Там наистина имаше раздвижване, паническо и хаотично. Наземната охрана на Елиас сигурно въртеше бясно балистите насам и натам. Други навярно стреляха с арбалети. В небето, на фона на пламъците, се стрелкаха силуети на летящи бойци. Молецородните нападаха и бяха много.

Те са варвари и разбойници, напомни си Че. Те са врагове на прогреса. Като всеки добър бръмбароид и тя би трябвало да ги презира. Ако не беше фанатизмът им, щяха да изглеждат нелепи — банда дърти мистици, които дебнат от дупките си.

Сети се за Салма. Салма ѝ беше приятел и Че уважаваше мнението му. Той обаче гледаше на ситуацията с различни очи.

Вратата се отвори с трясък зад нея и тя се завъртя с ръка на меча, завладяна от ирационалния страх, че молецоидите нападат и вилата. Но не беше молецороден убиец, а единият от двамата слуги на Елиас.

— Трябва да останете в къщата, госпожице — каза ѝ той, сякаш Че би направила нещо друго — да скочи през прозореца например.

— Няма да дойдат тук, нали? — попита тя.

— Никой не знае, госпожице — отвърна слугата, самият той уплашен до смърт. — На всичко са способни.

Че погледна отново през прозореца. Пламъците вече не бяха толкова високи, явно запасите от гориво догаряха. Стори ѝ се, че различава тъмния силует на една от балистите за многократна стрелба. Оръдието се въртеше бясно и изстрелваше дълги колкото копия стрели по десетина в минута. Охраната на кариерата сигурно разполагаше с модерни арбалети, с пронизвачи дори. Хората на Елиас несъмнено носеха яки брони и Че се чудеше какви ли оръжия използват молецоидите, щом дръзват да нападат така. Копия и камъни, навярно. Лъкове и стрели.

С каквито и оръжия да разполагаха, вече бяха постигнали немалко. Гориво на стойност стотици централи беше изгоряло и дейността в кариерата щеше да замре поне за няколко дни.

„И какъв е смисълът?“ Хелеронските индустриалци нямаше да се откажат току-така. Не, щяха да се върнат с още войници и с подобра охрана. Нищо чудно някой ден наистина да съберат флотилия от летала и въздушни кораби и да атакуват на свой ред молецоочовеците, за да сложат веднъж завинаги край на безобразията им.

„И това ли ще е правилното решение?“ Имаше неприятното усещане, че ѝ е отредена роля в този конфликт без значение иска ли да се замесва или не. В Академията имаше неколцина молецородни — странни необщителни същества като доктор Никрефос. Никога не беше разговаряла с тях, но знаеше историята. Преди революцията молецородните бяха държали в подчинение по-голямата част от

Равнините. С помощта на богомолкоидите бяха налагали на другите раси суеверията и шарлатанството си, така поне пишеше в учебниците по история. А после беше дошла революцията — Умелите бяха взели връх, а старите нрави се бяха сринали пред леярските огньовете на модерните технологии. Всичко започнало в Колегиум, който се наричал Патис по времето на молецоидите. След това бунтът се разпространил из целите Равнини и ги променил до неузнаваемост, ако не се броят малкото на брой оцелели свърталища на молецоиди и фортове на богомолкородни.

„Нима е възможно да са толкова слепи за прогреса?“

Замисли се за реакцията на Салма към фабриките, към мините. Реагирал бе с непоносимост, толкова силна, че граничеше с физическо страдание, с болест. Развяваше усмивката си, естествено, използваше я като щит, зад който да се скрие, но Че знаеше, че видяното го е ужасило и отвратило. Но пък в неговата Федерация хората също не бяха просветени. Все още вярваха, че магия съществува. Там си нямаха фабрики, нито занаятчийи, нито машини.

А на изток Империята на осите подклаждаше собствените си пещи за производство на оръжия. Е, за малкото, които не бяха купили от сръчните хелеронски занаятчийи.

Този ред на мисли скоро й опротивя и тя отиде при Салма в голямата стая. Елиас се беше затворил в кабинета си, затова двамата изиграха няколко игри на карти с прислугата, като всеки посвоему се опитваше да не обръща внимание на звуците, долитащи отвън. А когато врявата наближи самата къща с все забързаните стъпки на войници и пукота на арбалети, те затвориха капаците и се престориха, че не чуват нищо.

На сутринта всичко беше свършило. Тя се събуди и погледът й се спря върху Салма, който спеше на съседното легло и се усмихваше дори в съня си. Че стана, облече се и тръгна към дневната с намерение да изпробва отново силите си в медитацията.

А после споменът за снощното нападение я връхлетя и тя се разсъни окончателно. Побърза да отвори капаците на прозорците — над кариерата още се виеше дим.

Запита се колцина ли са загинали. А после се зачуди колко ли са загиналите и от двете страни. Тази мисъл я шокира. В Академията ги учеха, че молецородните, при всичките си недостатъци и пороци, не са войнолюбива раса, дори обратното.

Неправди имаше по целия свят, помисли си Че, и като логично следствие на тази мисъл идваше предположението, че собствената ѝ раса навярно е отговорна за част от тях.

В двора имаше кладенец, между къщата и конюшните. Че взе меч си за всеки случай, излезе навън и извади едно ведро вода, потръпвайки от сутрешния хлад. По земята имаше пепел и Че се зачуди какво ли друго е горяло през нощта. Дали не бяха подпалили кран или навеса за топене на метал? Всичко това беше като да ръчкаш с пръчка голямо животно, някой от големите впрегатни бръмбари да речем. В началото го ръчкаш безнаказано, но рано или късно животното побеснява, обръща се и ти внезапно откриваш, че е много по-силно от очакваното. Молецородните си нямаха идея за последствията от ръчкането си.

Петима пазачи обикаляха из двора. Изглежда, описваха нанесените през нощта щети. Спряха да я изчакат и първоначалното ѝ намерение да се измие тук, на открито, изведнъж ѝ се стори необмислено.

Тя ги изгледа изпод вежди и им даде знак да не се мотаят — все пак беше братовчедка на работодателя им, нали така. Мъжете се върнаха неохотно към работата си, а тя занесе ведрото в конюшните. Щом ще се мие пред публика, двата пощенски коня бяха за предпочитане.

Затвори след себе си вратата на конюшнията и застина, чула тих звук от дъното на помещението. Звукът беше тих, но характерен — шепот на стомана върху кожа, меч, който вадят от ножницата. Че реагира спонтанно, заряза кофата и измъкна наполовина собствения си меч.

В дъното на конюшнията имаше мъж. Беше слаб, със сивкава кожа... Молецороден, осъзна Че. Ножът му проблясваше зловещо в сенките.

14.

Маркон Кростуейт, познат под името Маркон Дружето, стана от масата и подкани с жест хората си. На тях малко им трябваше и скоро помещението гръмна от енергични аплодисменти. Коленичилият пред Маркон мъж, един от по-малко незаменимите екземпляри на Синон Половин, се сви още повече. Беше мухороден мелез, обида сам по себе си, но Маркон, все още заслепен от успеха, беше в настроение да прояви великодушие. Пък и ако му отрежеше ушите и го повесеше през прозореца, кой щеше да иде при Синон и да каже на онзи петнист изрод колко щастлив е Маркон?

Свали ръце и хората му млъкнаха един по един. Чакаха да чуят какво ще им каже.

— Добре, човече грозно — поде той. — Скачай на кривите си пищялки, ако още те държат.

Мелезът се надигна, но главата му остана сведена ниско, присвит в очакване на удар, камшик или нож в гърба. „Това и заслужава, мръсният му дребен мелез“ — помисли си одобрително Маркон.

— Искаш да си ходиш, нали? Щото си си свършил работата и прочие?

Мелезът кимна едва доловимо.

Маркон хвърли широка усмивка към хората си.

— Но, друже, ти още не си ми благодарил за гостоприемството. А аз лошите маниери направо не ги трая.

Дребният мъж се размърда и измърмори нещо. Без да чака сигнал, един от хората на Маркон опря кинжал в рамото му.

— Благодаря ви, майстор Маркон — изрече с треперещ глас мъжът от Половинковата къща.

— Майстор Маркон кой? — сопна му се Маркон.

— Маркон Дру... Дружето. — Мелезът беше вдигнал рамене почти до ушите си в очакване на удара. Маркон изкриви устни с презрение.

— Ваш'та добра дружка Маркон Дружето — натърти той. — И ако твоят чичо Синон е мъдър човек, ще му кажеш, че трябва да върти малко повече бизнес със своята добра дружка Маркон Дружето. Не е хубаво човек да забравя приятелите си заради едните парици. Тъй да му кажеш, чуваш ли?

Мелезът закима трескаво и Маркон се изплю с отвращение на пода.

— Изчезвай, плъх такъв. И кажи на Синон следващия път да изпрати някой по-чистокръвен, иначе ще отрежа неговите уши.

След като човекът на Синон изскочи на бегот от таверната, Маркон остави публиката да го аплодира още минута-две, после им махна да спрат.

— Богомолката идва ли да си вземе платата? — попита той.

— Идва и си отиде отдавна, майсторе — докладва един от хората му. — Не е много дружелюбен този тип.

— И адски скъпо взема — съгласи се разсеяно Маркон. — Но пак е по-добре да работи за нас, отколкото да го пуснем на свободния пазар. Нали го видяхте какво направи. Колко противници може да надвие според вас? Десет? Двайсет?

— Най-малко.

Маркон кимна.

— А и да не успее... поне ще сме се отървали от него, което е по-добре, отколкото да си смени приятелите, щото не сме му угодили нещо. — Той се отърси. Още един делови ден беше приключил успешно. — Забавлявайте се, приятели — насърчи хората си той. — Заслужихте си го. А аз ще се кача горе да се позабавлявам на свой ред.

Последното предизвика нова вълна от одобрителни крясъци и той спря на стълбите, за да приеме аплодисментите на хората си. Бяха му осигурили специална награда по случай победата — млада момичка, отскоро в града. Време беше Маркон да се сприятели и с нея.

Нахълта в стаята и я завари да го чака в леглото. Един слуга донесе стомна с вино и две купички, после излезе заднишком, като се покланяше доземи.

— Днешният ден — обяви Маркон — ще се помни дълго в територията. — Удостои момичето с най-хубавата си усмивка, толкова бяла, колкото беше по силите на най-добрите майстори в занаята. Девойката беше паякородна, при това истинска красавица.

— Съблечи ме — нареди ѝ Маркон.

Тя стана от леглото, мина зад него и смъкна сръчно робата и туниката му с една ръка. Пръстите ѝ бяха хладни, спокойни. Той разкърши рамене, все още атлетични въпреки десетилетието лесен живот, и се обърна към нея.

— А сега, момиче... — започна той, при което тя го прониза в корема и му срязва гърлото все едно го бяха планирали заедно.

Тиниса гледаше как кръвта му попива в покривката на леглото и размишляваше върху живота си досега. Напушваше я истеричен смях, толкова глупаво беше всичко. Затова ли беше учила толкова години в Академията, затова ли беше държала изпити по философия, история и хуманитарни науки — за да намери истинското си призвание тук, на хелеронските улици? И какво призвание само! Фигура върху игрална дъска, инструмент за натиск, негласната сянка, каквито всички властници използваша и от които се страхуваха.

Стана толкова лесно, точно както беше предсказал Синон Половин. Самата тя не вярваше, че ще се поучи, но... ето я тук.

Питала се бе, чисто теоретично, дали ще е в състояние да убие човек, който не заплашва пряко живота ѝ. Дори си беше подготвила аргументи, които да подсилят решимостта ѝ. Той беше гангстер в края на краищата. Беше убиец и работодател на убийци. Видяла беше подписа му на окървавената улица. Отстранявайки го от картинката, Тиниса щеше да направи услуга на света или нещо подобно.

Главатарят на Гостоприемците беше мъртъв.

И колко лесно бяха организирали покушението му, въоръжени с една-единствена информация — че дебелият бръмбаророден гангстерски бос има слабост към млади паякородни жени. Тази му слабост беше широко известна, затова подчинените му проверяваха грижливо всяка нова любовница. Провериха и Тиниса, но тя беше нова в града и не носеше оръжие. И нямаше нужда да носи, защото човек на Синон — вещ в промъкването и с богат опит в обирите — се беше погрижил в стаята да я чака меч още преди тя да се е качила по стълбите. И Маркон беше умрял, без да гъкне дори.

Тиниса отиде при прозореца и отвори капаците. Обикновен, нищо неподозиращ ден нахлу в стаята. С чувството, че изглежда като

актьор в глупава драма, Тиниса протегна ръка навън и размаха кърпичката си.

След това се обърна към вратата и зачака.

След няма и минута от долния етаж се чу врява — Гостоприемците крещяха сащисано, докато Акта Барик и двайсетина мутри от Половинковата къща щурмуваха сградата. Тиниса си представи как огромният скорпионороден разбива с ритници вратата и нахлува, размахал чудовищния си меч, а зад него напират мечоносци, копиеносци, арбалетчици и прочие.

Вратата се отвори рязко и един уплашен мравкороден надникна в стаята.

— Шефе! Половинковите... — успя да изломоти той, преди Тиниса да го убие.

Всичко на всичко уби седмина, един по един, когато дотичваха в стаята на шефа да питат за указания. Този ден по нейната сметка имаше най-много трупове. Битката приключваше и един от хората на Синон хукна по стъпалата, но така и не стигна до горе, защото гледката на Тиниса и купчината трупове му дойде в повече. Вместо това се върна мълчаливо назад, решил, че Тиниса може и сама да прецени кога да слезе.

А когато слезе, тя се почувства като царица, която застава пред армията си. Пешаците на Половинковата къща я посрещнаха с овации като свой спасител. Само Барик мълчеше, но предвид обстоятелствата, неговото почтително кимване означаваше повече от овациите на другите.

Всичко приключи за половин час. Онези от Гостоприемците, които още бяха живи и на свобода, се криеха в миша дупка или сериозно обмисляха варианта да се пребоядисат докато е време. Междувременно Тиниса седеше в същата таверна, пред която Тисамон беше извършил кървавия си подвиг и само на две пресечки от мястото, където самата тя беше проляла кръв. Седеше и гледаше обикновените хора, тълпящи се по улицата.

— Ти имаш талант и много ми харесваш — каза ѝ Синон. — Уникална си.

Тя се вгледа предпазливо в лицето му.

— Ако искаш — предложи той, — можеш да останеш. Смятай, че мястото ти в организацията е гарантирано и заслужено в пълна мяра. Нещо повече, ще те издигна до едно ниво с Малия и Барик и те ще те посрещнат радушно. Все пак се разширяваме, така че има място за още един лейтенант.

Тиниса отвори уста да отхвърли предложението, но така и не каза нищо. Полазиха я студени тръпки. Днес беше убила хладнокръвно невъоръжен човек. Какво щеше да каже Че, ако знаеше какво е направила доведената ѝ сестра? Какво би казал Стенуолд? А и тези неща очевидно ѝ се удаваха. Още няколко задачи и съвестта ѝ щеше да замлъкне съвсем, а след време току-виж започнало да ѝ харесва.

При тази мисъл стомахът ѝ се сви, но не само от страх. Имаше и вълнение. Мислеше си за богомолкородния, за онзи Тисамон, и за страхопочитанието, което той вдъхваше у всички. Немалко магнати и висши политици можеха да му завиждат за лекотата, с която вземаше страха и печелеше възхищението на хората.

А после се замисли какво би било животът ѝ да е безкраен низ от битки и предателства и колко точно би ѝ струвало страхопочитанието на околните. И колко биха продължили оваците им, след като рапирата ѝ изгубеше остротата си?

— Не мога да остана — отвърна тя. — Част от мен го иска, признавам, но имам други задължения.

— Разбирам — рече Синон без следа от язвителност в гласа. Бръкна в джоба на туниката си и извади сгънат лист хартия. — Иди на този адрес и търси Скуто. Според моите агенти, той е човек на вашия Стенуолд, при това доверен човек. Имай предвид, че го пазят добре, затова иди при него открито и мирно. Възможно е да знае къде са приятелите ти, може и да ги е открил дори. Да те попитам, от чисто любопитство — продължи с лека усмивка Синон, — и те ли са печени като теб, другите от групичката ви?

— Не — каза тя, не като хвалба, а като факт.

— Е, тогава да се надяваме, че са извадили късмет, защото този Скуто не е от най-изтънчените, а хората, с които се движи, и средата, в която живее — още по-малко. Ако приятелите ти са попаднали на него случайно, може и да са пострадали.

Тиниса си помисли за бедната Че, най-лесната плячка, за която Хелерон можеше да си мечтае. „Но пък е търпелива и дипломатична“

— поправи се тя. Че не би се озовала в ситуацията на Тиниса, защото не би нападнала в движение половината биячи на Половинковата къща. Хелерон беше град на бръмбарородни и Че щеше да се впише в него, без да се забърква в неприятности. „Знам, че е постъпила точно така. Какво друго би могла да направи?“

За миг и двамата замръзнаха. Че беше извадила меча си почти докрай, заела беше и дуелистка стойка с превито коляно. Молецоидът стискаше дълъг кинжал в едната си ръка, с другата се държеше за хълбока. Лицето му беше издължено, кожата — сива, тъмната му коса беше подстригана съвсем късо, оформяйки триъгълник с остър връх в средата на челото и високи дъги към слепоочията. Очите му бяха издължени и бели като на слепец. Че прецени, че са долу-горе на една възраст. Е, може и да беше с година-две по-голям от нея, но не повече. Прецени и следното — че ако той не я заплашваше с нож, а тя не го заплашваше с меч, сигурно би го сметнала за истински красавец.

Но най-голямо впечатление ѝ направи друго — че още не я е нападнал. В крайна сметка тя беше слаб противник и това си личеше от пръв поглед — млада бръмбарородна жена, пълничка, с изопнато от шока лице и недоизваден от ножницата меч. Той от своя страна сигурно беше опитен боец, взел участие в нощното нападение и омърсил ръцете си с кръвта на такива като нея. Но ето че молецородният я гледаше предпазливо и в неговите очи Че беше боец, който представлява заплаха.

Дребен беше като повечето молецоиди — и на ръст, и като телосложение. Но в стойката му се усещаше концентрация, която подсказваше бързина при атака. Устните му помръднаха и Че се запита дали това не е знак, че най-после е решил да нападне.

По светлата му туника имаше тъмни петна. Нещо тъмно лыщеше и по ръката, с която притискаше хълбока си. И тогава Че разбра защо го е заварила тук.

На вратата зад нея се потропа силно и това едва не стана причина Че и молецоидът да се счепкат най-сетне, защото натрупалото се напрежение изби като гейзер. За част от секундата молецоидът скъси разстоянието с две крачки и вдигна високо кинжала си. Нейният меч пък най-сетне излезе от ножницата. Впиха погледи един в друг.

— Какво? — извика тя. Гласът ѝ прозвуча разбираемо напрегнат.

— Проверяваме района около вилата, госпожице — извика отвън един от пазачите. — Може някое от онези копелета да се е вмъкнало тук.

Очите на молецородния се разшириха.

— Аз... — започна Че. Той я гледаше и думите сами спряха в гърлото ѝ. Имаше нещо в главата ѝ, ръчкаше там и се мъчеше да повлияе на решението ѝ. — Аз не...

Гледаше в тези бели, плитки очи и усещаше натиска на волята му, отчаяния му опит да я спре, преди да е отговорила. Зъбите му се оголиха бавно от вътрешното напрежение. Явно беше някакво Изкуство на молецородните, осъзна Че, някаква форма на тяхното Изкуство на предците.

И тя призова докрай решимостта си. След миг усети как хватката му върху съзнанието ѝ отслабва. Може да беше заради неговата рана или заради нейната решителност, но така или иначе Че тръсна рязко глава и се освободи от пипалата му.

— Госпожице? — извика притеснено пазачът отвън и тя отвори уста да отговори. По лицето на молецородния се разля спокойствие, той прехвърли тежестта си на задния крак и стисна здраво кинжала пред гърдите си. Щеше да се бие, разбра Че, и щеше да умре пред очите ѝ миг след като пазачите влезеха през прага.

Помисли си за Салма.

— Е, тук определено няма никой — отвърна тя. Казаното прозвуча фалшиво дори в собствените ѝ уши. — А сега ме оставете да се измия най-после!

— Добре, госпожице — отвърнаха ѝ през вратата. Не беше за вярване, но пазачите очевидно се бяха вързали на лъжата ѝ. След миг се чу и тътрене на крака — отдалечаваха се от конюшнията.

През цялото това време Че не беше отделила и за миг погледа си от очите на противника. Не долови благодарност в тях, само нещо като любопитство.

— Ако искаш да се бием, давай — каза му тихо тя. — Иначе... — Не довърши, защото не знаеше как.

— Иначе какво? — попита той. Гласът му беше мек, изговорът — точен до съвършенство.

Тя продължи да го гледа. Мечът натежаваше в ръката ѝ.

Той си пое дълбоко дъх и явно го заболя, защото присви очи. После затъкна кинжала в колана си.

— Изглежда съм твой пленник — Погледът му беше предизвикателен, безкомпромисен. — Какво смяташ да правиш, бръмбарско девойче?

Тя прибра на свой ред оръжието си. Нямаше никаква представа какво смята да прави. На всичкото отгоре сега се страхуваше от него повече, отколкото когато кинжалът беше в ръката му. Той беше пришълец от друг свят, от някаква стара детска приказка.

— Аз... за пръв път си имам вземане-даване с молецоид.

Погледът му не се промени и на йота.

— Е, сега си имаш.

— Искаш ли да погледна раната ти? — предложи тя почти автоматично, водена навярно от хуманността, която им втълпяваха в Академията. Молецоидът веднага стана подозрителен, дори посегна към дръжката на кинжала си. Че продължи: — Виж, ако ти мислех злото, щях да извикам пазачите. — После се сети за нещо, което можеше да обясни действията ѝ на самата нея, а дори и на него. — Един от вашите лекари веднъж помогна на чичо ми Стенуолд. Да приемем, че изплащам старо задължение, става ли?

Той седна тежко на една бала сено и свали лявата си ръка от раната. По дланта му лъщеше кръв и Че преглътна шумно. Беше изкарала курс по първа помощ в Академията. Взе пълното до половина ведро и коленичи до ранения.

Улучила го беше арбалетна стрела. Арбалетните стрели бяха тежки и с оребрена глава, която дори броните невинаги успяваха да спрат, и молецоидът беше извадил истински късмет, защото стрелата само го беше забърсала, изоравайки две паралелни бразди в кожата му. Ако се съдеше по ъгъла на браздите, стрелецът е бил на земята и е стрелял във въздуха. Раните бяха с разръфани, неравни краища и молецородният се сви инстинктивно, когато Че започна да промива кръвта, почти черна на фона на сивата му кожа.

— Мога да... — Само при мисълта за това ръцете ѝ се разтрепериха. — Бих могла да те зашия... ако искаш. Мога и да донеса малко алкохол, за да почистя добре раната.

— Огън. Гореща вода — процеди той. А после добави: — Моля.

Че се изправи, а той притисна отново ръка към раната.

„Не би трябвало да правя това. Елиас Продан много ще ми се разсърди.“

„Но чичо Стенуолд би одобрил.“

— Ти се скрий в кьошето — каза му тя. — Аз ще видя какво мога да направя.

Оказа се по-лесно от очакваното. Двамата слуги си имаха предостатъчно работа, а и още бяха разстроени заради събитията от предната нощ. Че на бърза ръка се измъкна от къщата с игла, тънко влакно от свински черва, бутилка от най-хубавото бренди на Елиас и метална кофа с гореща вода.

Когато влезе в конюшната, помисли, че молецоидът е избягал, после — че са го хванали, но след миг той се появи откъм сенките, уверил се, че е тя, а не някой от пазачите. Че се замисли за странното, крехко доверие, което се беше породило между тях.

Молецородният седна, а Че почисти иглата и влакното във врялата вода, после ги поля с брендите.

— Защо правиш всичко това? — попита изведнъж молецоидът. Че се стресна от звука на гласа му, толкова близо до ухото ѝ.

— Вече ти казах, че...

— Не ми разправяй легенди за чичо си Стенуолд — прекъсна я той. — Каж ми истината.

За да избегне въпросите му, Че побърза да премине към шевове. При първото забиване на иглата молецоидът се напрегна, после стисна юмруци до побеляване.

— Студентка съм във Великата академия — обясни тя, докато затваряше внимателно раната. — А там ни учат, че думите, а не насилието са най-добрият начин да се реши един спор. Защото постигнатото с меч съгласие е временно, а разумните аргументи са основа за трайно разбирателство. Така поне ни учат в Академията. — Зае се да върже влакното на първата рана. Не беше най-безупречният шев на света, но щеше да свърши работа. — Не ме е страх от теб. — Което не беше съвсем вярно. — Ти не си ми враг. — С втората рана се справи по-бързо. Молецородният мълча през цялото време, както и после, докато Че бинтоваше несръчно защитите рани с ивици, които откъсна от ръкава на дрехата си. „Ще кажа, че съм се закачила на

пирон или нещо такова“ — реши тя. Чак след като приключи и вдигна поглед, разбра, че молецоидът я е гледал неотклонно от горе надолу със сивото си, безизразно лице.

— Преди не си бях имал вземане-даване с бръмбарородни — започна той. Коленичила до него, Че изведнъж се почувства несигурна и смутена. — Надявам се, че не всички са като теб.

— Защо? — попита тя, но той се беше обърнал към кофата с изстиваща вода и пускаше в нея някакви билки със стипчив аромат. Кинжалът се беше появил отново в ръката му и Че изтръпна за миг, но той просто разбърка водата с острието.

„Можеше да ме убие.“ Можеше да забие кинжала си във врата ѝ веднага щом тя приключи с превръзката. Ядоса се на себе си, задето не е съобразила опасността, почувства и жалко облекчение, че молецоидът не ѝ е посегнал.

— Защото съм воювал с твоята раса, убивал съм хора от твоята раса, а не ми се иска някой като теб да ми тежи на съвестта. — Гласът му беше равен, безстрастен. Откъсна парче от разпраната си вече туника, натопи го във водата и го притисна към раната почти без да го изцежда, така че билковата настойка да попие в превръзката.

— Убивал си хора от моята раса?...

Той я изглежда остро.

— За да не ме убият те — обясни протичко той. — Мисля, че е очевидно. — Каквото и да беше сложил във водата, явно щипеше ужасно, защото лицето му се изкриви от болка. — Имаш ли си име, бръмбарско дете?

— Челядинка — каза тя. — Челядинка Трудан. — Молецоидът вдигна вежда, както можеше да се очаква. — Нищо му няма на името ми — продължи намръщено тя. — Викат ми Че.

Той мълча дълго, преди да се представи:

— Аз съм Ахеос и ти благодаря. Поличбите предупреждаваха, че снощната акция няма да завърши според очакванията ми. Благодаря ти, че се намеси и ги потвърди.

— Поличби?... — възкликна тя. — Участвал си в набега заради някакви си поличби?

— Не, въпреки тях. — Той натопи отново парцала във водата. — А ти какво ще правиш сега?

— Ще се върна в къщата и ще се опитам да забравя, че това изобщо се е случвало — заяви твърдо тя, макар да знаеше, че дълго ще помни Ахеос. Отдавна стоеше на колене и краката започваха да я болят. Размърда се и той ѝ подаде ръка да ѝ помогне.

Че не пусна веднага ръката му, дори след като се изправи. Имаше мазоли на необичайни места и тя предположи, че е заради редовното боравене с арбалет.

— Не мога да летя, преди да съм си починал добре. Май ще е най-разумно да остана тук през нощта.

Тя кимна.

— Ами... да. Най-добре.

Излезе от конюшната и се облегна за миг на затворената врата. Усещаше се някак встрани от реалния свят, сякаш всичко е било сън. „Как може нещо толкова необичайно да се случи на такава като мен?“ Но ръката ѝ още усещаше допира на неговата като потвърждение за реалността на случилото се.

Група мъже приближаваше по пътя от Хелерон, тръгнаха бяха или към къщата, или към мините. Още войници, които да подсилят охраната през идната нощ. Че горещо се надяваше Елиас да приключи с работата си преди това. Не искаше още една кръвопролитна нощ да тежи на съвестта ѝ сега, когато се беше срещнала очи в очи с врага.

— Понякога наистина ме изненадваш — гласеше коментарът на Салма, когато изслуша разказа ѝ.

— Смяташ, че съм постъпила неправилно, така ли?

— Не съм казвал такова нещо. Просто съм изненадан. Какво стана с възхвалите на прогреса и прочие?

— Ами... — Щом щеше да ѝ се подиграва така, тя пък нямаше да му признае, че именно неговите възгледи бяха променили решението ѝ. — Просто реших, че това е правилният начин и...

Той вдигна вежди в очакване.

— Той още е там и чака да се стъмни — обясни Че. — Малко е... странно. Да знам, че е там.

— Виж ти, виж ти. — Усмивката му беше безпощадна.

— Не е каквото си мислиш. Просто е... странно — възрази разгорещено Че. Салма с неговите дивотии... „Не е каквото си мисли!“

Но истината бе, че Ахеос не ѝ излизаше от главата — непознат, опасен, ефимерен. От друг свят.

А после се замисли за революцията на Умелите отпреди петстотин години, когато нейната раса беше отхвърлила оковите на робството. Един паякороден историк я беше описал като „революцията на грозните“ — едрите, плещести роби, бръмбарородните и мравкоидите. „Не притежаваме тяхната грация“ — призна си тя. А и кой да го знае по-добре от нея? Всеки би развил особена чувствителност на тази тема, ако е расъл рамо до рамо с Тиниса.

Салма я наблюдаваше внимателно и тя се запита доколко я е издало лицето ѝ.

— Мисля, че си постъпила правилно, без значение какви ще се окажат последствията — каза меко той.

— Благодаря ти.

На вратата се почука и Че стана да отвори. Беше един от слугите.

— Извинете, госпожице, господине, но майстор Продан иска да говори с вас. Чака ви в трапезарията. — В гласа на слугата се долавяше остра нотка и Че изтръпна вътрешно. „Намерили са го!“ Не знаеше за кого я е страх повече — за себе си или за Ахеос.

Погледна към Салма. Той се приближи и сложи ръка на рамото ѝ. Дватама тръгнаха към трапезарията. И тя като цялата вила не блестеше с нищо в сравнение с удобствата, на които се радваше Елиас в градския си дом. Мебелировката се състоеше от маса и дузина столове, както и врата към кухнята за улеснение на прислугата.

— Чичо... — започна Че, а после млъкна, защото Елиас не беше сам на масата. С него седеше някакъв мъж, чието лице ѝ беше смътно познато. Едва когато мечът на Салма изскочи от ножницата, Че съобрази кой е новодошлият. Осороден.

— Чакай! — викна тя. — Чичо Елиас, какво става? — Самата тя още не беше извадила меча си. Зад нея Салма се беше обърнал, а откъм голямата стая се чуваше раздвижване.

— Чичо? Кажи ми, моля те. — Гледаше втренчено Елиас. Той изглеждаше смутен и избягваше погледа ѝ.

— Това е капитан Талрик — каза накрая Елиас. — Той... се отзова много бързо на запитването, което разпространих. За приятелите ви. Изглежда си се забъркала в неща, които не са твоя работа, момиче. Изобщо не е трябвало да напускаш Колегиум.

Че беше направила няколко крачки напред, така че да освободи пространство на Салма, когато той реши да разиграе меча си. Явно щяха да се бият гръб в гръб. Чу принца да казва тихо:

— Тук са седмина. — В същия миг кухненската врата се отвори и още четирима осородни в пълно бойно снаряжение влязоха в трапезарията.

— Но аз съм ти роднина! Твоя кръв! — викна тя. — Чичо!

— Кръв ли? — Елиас вдигна поглед към нея, в очите му пламтеше гняв. — Само защото си се пръкнала от онова безмозъчно говедо Дорви, който е срам за цялото семейство? Или защото те е отгледал онзи отвратително ексцентричен Стенуолд? Това е Хелерон, момиче. Тук нямаме време за вашето дървено философстване и показно милосърдие. Тук всички се трудим с пот на чело да си изкараме хляба, а капитан Талрик е представител на някои от най-добрите ми клиенти, докато ти... ти си просто едно неудобство. А сега кажи на чуждоземния си приятел да прибере меча и да не се прави на интересен.

Това преля чашата. Мечът ѝ изскочи от ножницата, Че се метна като котка към масата, насочила оръжието право към сащисания Елиас. Зад нея се възцари хаос — войниците от голямата стая бяха нападнали Салма, но тези до кухненската врата не бяха достатъчно близо, за да ѝ попречат.

За разлика от Талрик. Че беше побързала да го отпише като типичния офицер, който стои настрана и оставя други му вършат мръсната работа. Ала той скочи напред, улови китката ѝ и я изви, така че острието ѝ се отклони от Елиас, мина покрай собствените му гърди и в крайна сметка не уцели никого. Сблъскаха се, инерцията на Че повлече осородния офицер и двамата се строполиха на пода, катурвайки и масата след себе си.

Междувременно Салма даваше всичко от себе си и двама от войниците вече отстъпваха с кървави рани. Уви, нямаше достатъчно място, за да разгърне докрай уменията си. Нямаше накъде да отстъпи, а противниците прииждаха. Един го фрасна с юмрук в челюстта, друг го удари в ребрата. Той прониза с меча си трети, дълбоко този път, до смърт. Войникът се преви надве и сграбчи китката на Салма, преди той да е изтеглил меча си от тялото му. Салма фрасна с лакът най-близкия осочовек, като дърпаше отчаяно приклещеното си острие. Друг

противник го беше издебнал в гръб и го теглеше, обвил ръка около шията му. Принцът се наведе рязко, зарязвайки прикlescения меч, и инерцията го освободи от хватката на войника отзад. После ръцете му се стрелнаха като отровни змии, счупиха носа на един, цапнаха друг в окото. За един много кратък миг Салма се освободи и се метна към дръжката на меча си.

Че се бореше ожесточено с осородния офицер. Талрик беше приковал едната ѝ ръка към пода — тази, в която Че стискаше меча — и се опитваше да улови другата. Лицето му, толкова близо, че се усещаше миризмата на вино в дъха му, беше застинало в решително изражение. Дори когато Че го блъсна с юмрук в слепоочието, той само изръмжа. А после я надви и тръгна да се изправя, като я влачеше със себе си. Че осъзна, че е много по-силен, отколкото изглежда, и е категорично по-силен от самата нея.

— Вържете я! — извика той и понеже нямаше друг избор Че заби чело в брадичката му. Офицерът изпсува и отслаби за миг хватката си. Че се измъкна, но след миг двама войници я събориха отново на пода. Талрик изтри кръвта от устните си.

Салма почти беше докопал дръжката на меча си, когато един войник го изрита силно в стомаха. Водното конче се сгъна надве да омекоти удара и заби външния ръб на дланта си в коляното на осородния. Ставата изпука и войникът се строполи на пода. Друг войник се метна върху Салма и му изкара въздуха. После двама го задърпаха нагоре, единият забил коляно в кръста му. Мъжът със счупената колянна става беше вдигнал юмрук и около ръката му се оформяше златисто сияние.

Салма затвори очи.

Звукът беше по-силен от очакваното във внезапно смълчалата се стая, съскащ пукот на изтерзан въздух. Той отвори очи. Раненият мъж лежеше по лице, а тилът му пушеше обгорен.

— Живи! — изсъска им Талрик. — Живи, казах! Толкова ли е трудно?

Салма погледна към Че, видя, че и тя е пленена, и разбра, че това ще усложни нещата.

— Вържете го. Използвайте белезници за летящи — нареди Талрик. Устната му още кървеше и той я избърса разсеяно.

— А бръмбарородната? — попита един от хората му.

— Само ръцете ѝ вържете. И да литне, лесно ще я стигнем. — Талрик си пое дълбоко въздух. — Майстор Продан, вашето съдействие е оценено по достойнство и ще бъде възнаградено подобаващо.

— И ти ще вземеш пари от този човек? — избухна Че. — Продаваш собствената си братовчедка за пари?

— За договори, Челядинке — натърти Елиас, сякаш това го оправдаваше.

— Но те са завоеватели! Ще дойдат тук и ще вземат всичко! — извика му тя.

— Явно не си чувала за една дребна подробност, наречена Железния договор — каза спокойно Елиас. — Империята не проявява интерес към нас. А и никой не е толкова луд, че да превземе Хелерон. — Той се отпусна назад в стола си. — Хелерон е най-полезен в качеството си на свободен град. И това всички го знаят. Тук ние въртим бизнес с всички градове, с всички генерали, с всички търговци. Хората на капитан Талрик не правят изключение. Всъщност, те са сред най-добрите клиенти, които Хелерон е имал някога.

— И това ще ти е голяма утеха, когато нахлуят в града ви и го превземат с помощта на собствените ви оръжия, няма що! — викна Че.

— Стига! — Талрик не повиши тон и нямаше нужда. Гласът му беше достатъчно авторитетен и без да вика. — Хората ми лесно ще ви запушат устата, госпожице Трудан. Не ме принуждавайте да издам съответната заповед.

Салма беше овързан здраво, ръцете му бяха пристегнати зад гърба по начин, който го лишаваше от възможността да призове крилете на своето Изкуство. Успя да улови за миг погледа на Че. Очите му ѝ внушиха да бъде силна.

— Изведете ги. Тази вечер потегляме на изток — нареди Талрик на хората си и те извлякоха Салма и Че от трапезарията, като извиваха болезнено ръцете им при най-малкия признак за съпротива.

— Е, радвам се, че приключихме с това — каза Елиас, като оглеждаше хаоса в стаята.

— Ние, разбира се, ще платим за всичко повредено — успокои го Талрик. — Мисля и да оставя тук неколцина от войниците си.

— Аз... — Елиас го изгледа с подозрение. — Това едва ли ще е необходимо.

Талрик се усмихна саркастично.

— В името на Империята, майстор Продан, нали не мислите, че ще оставя гарнизон във всяка хелеронска къща, започвайки с вашата? Забравяте, че Стенуолд Трудан е пристигнал в Хелерон и без съмнение ще дойде тук, при това скоро. Имам най-високо мнение за способността му да събира информация, особено такава, която лично съм се погрижил да открие. Когато това стане, хората ми ще го задържат и с това вашите проблеми ще приключат.

15.

Ахеос се отпусна по гръб върху балата със сено и затвори очи. Не беше сигурен какво точно става, но знаеше, че е нещо лошо.

Онова бръмбарородно момиче, Челядинка, току-що го бяха извели от къщата заедно с някакъв непознат от Федерацията. Двамата очевидно бяха пленници, а около тях имаше цяла глутница от войници с лъскави брони на черни и златни ивици. Чуваше ги как блъскат овързания човек водно конче, подиграват му се и се хвалят колко много като него са убили.

Ахеос не знаеше много за войните, които беше водила Федерацията. Можеше да изброи всички големи конфликти на своя народ за последните хиляда и петстотин години, но съвременната история не беше силното място на жителите на Тарн. „Вечно водим стари битки.“ После отхвърли гневно мисълта.

Имаше кинжал, но беше ранен. Не знаеше дали ще може да полети. В снощната битка беше загубил лъка и колчана си. Лъка беше изпуснал, когато арбалетната стрела го намери над кариерата. Колчана беше захвърлил сам, за да не му се пречка в бягството. Бягство, което го беше довело до съмнителното убежище на тази конюшня. Но не за пръв път убягваше на бръмбарородни войници и щеше да го направи пак, ако се наложи. Бръмбароидите бяха тромави същества и макар някои да виждаха в тъмното почти колкото молецородните, никой не виждаше толкова добре, че да види него.

Надникна през една цепнатина във вратата на конюшната и видя, че водното конче е на колене и войниците го дърпат грубо да се изправи. За пореден път.

Наскоро пак беше имало война. Молецоидите знаеха това-онова за нея, къде чрез агентите си, къде чрез далечно пророкуване. На изток вилнееше някакво ново племе, но то не представляваше интерес за молецородните от Тарн, които си имаха свои битки. „Битки, загубени отдавна...“

Идеше му да изскочи от конюшната, да се издигне във въздуха, да размаха кинжала и да изплати дълга си. Молецоидите не бяха побъркани на тема чест като богомолкородните. Нищо не ги спираше да нарушат обещание или да оставят обида без последствия, ако обстоятелствата го налагаха. Но винаги го правеха с пълното съзнание, че сами са решили да обърнат гръб на нещо важно. Сега Ахеос искаше да се намеси, но ситуацията го принуждаваше да обърне гръб. Не беше в състояние да помогне на момичето.

„Пък и тя е само един бръмбароид.“ Но тази мисъл не му помогна. Тъкмо напротив, засили желанието му да ѝ помогне, да ѝ покаже, че нейните хора нямат монопол над безкористната доброта. Чувстваше, че по някакъв странен начин репутацията на цялата му раса е поставена на карта.

В двора се бяха изсипали още войници, а един, който явно им беше началник, издаваше заповеди. От групата се отдели отряд, който се върна в къщата, другите поеха нанякъде.

Ахеос оголи зъби. „А ако действам сега, тогава какво?“

И както винаги, бръкна в кесията си да извади костите. Станало му беше навик да се съветва с тях, особено когато беше отрязан от своите хора. Добри или лоши обаче, поличбите никога не бяха определящи за решенията му. Ала го караха да бъде по-предпазлив.

Отпусна се на едно коляно и хвърли шепата кости на пода пред себе си. Пророкуването беше съвкупност от елементи — кои символи са отгоре, кои от костите се докосват, кои са сами. Сегашната им подредба не вещаеше нищо добро, но за разлика от някои свои другари Ахеос никога не хвърляше костите повторно. Посланието им гласеше, че ако действа сега, няма да успее. Ако вече беше решил да си пробва късмета, поличбата не би го спряла, но в случая костите само потвърдиха мнението му. Той свали ръка от дръжката на кинжала си.

„Желая ти късмет, бръмбарско момиче. Аз не мога да ти помогна.“ Костите говореха за бъдеще. Ахеос се надяваше това да означава, че момичето ще намери начин да се освободи, преди да е станало жертва на участта, която спохождаше повечето затворнички. Тази мисъл не му понесе добре. „Но аз нищо не мога да направя!“

Каза си, че падне ли нощта, ще се опита да отлети. Тогава би могъл да я потърси — ако преценеше, че дългът му към нея е достатъчно голям, за да оправдае риска. Или просто да отлети право

към дома и да забрави за Челядинка Трудан и нейната съдба. Без съмнение наставниците му в Тарн биха сметнали угризенията му за нелепи. Преди пет столетия властта над Равнините им е била отнета в поредица от поражения. Старата власт беше загубила битката с новите оръжия на своите роби. От гледна точка на молецоидите, преди петстотин години революцията беше очертала боен фронт и оттогава до ден-дневен те водеха идеологическа война.

Затова Ахеос изчака търпеливо войниците и пленниците им да си тръгнат. Чакаше и наблюдаваше. От време на време по някой патрул от бръмбарородни обикаляше двора, но никой не се сети да погледне в конюшната, а и да бяха погледнали, нямаше да го видят сега, когато силата му се беше завърнала.

Небето постепенно притъмня, а тъмният силует на планината скри преждевременно слънцето. Ахеос се разкърши. Раната на хълбока му се обтегна болезнено. Реши, че сигурно би могъл да се справи, да прелети поне част от разстоянието и да се скрие някъде в планинското подножие далеч от кариерата. Изчака да се стъмни, измъкна се от конюшната и застина на място.

Някакъв човек пресичаше двора пред къщата. И този беше бръмбаророден. Ахеос стоеше неподвижно в сенките на конюшната и мъжът не го видя. Беше едър бръмбароид с широка талия, облечен в изтъркани кожени дрехи като повечето машинни жреци на расата си. Потропа тихо на вратата. После се огледа и погледът му се размина на косъм с Ахеос. Молецородният беше приятел със сенките, а и усещаше, че бръмбароидът се оглежда за нещо друго, очаква нещо повече. Преди вратата да се отвори, мъжът хвърли продължителен поглед в посоката, от която беше дошъл.

— Да? — чу се тънкият глас на слугата.

— Елиас Продан вътре ли е? Трябва да говоря с него — каза едрият мъж.

— Ще проверя, господине. От мините ли идвате?

— Не. Кажи му, че го търси Стенуолд Трудан.

Слугата очевидно знаеше името, защото застина за миг, а после побърза да се шумугне в къщата, изричайки в скороговорка:

— Ще кажа на господаря.

Вратата се затвори. Стенуолд Трудан се огледа отново. Личеше си, че е на нокти. Явно нещата не се развиваха според очакванията му.

„Стенуолд Трудан?“ Споменът върхлетя молецородния с известно закъснение, но и с голяма сила. Ами да, *тя* го беше споменала — името на чичо й, който преди време бил излекуван от молецороден. А и нейната фамилия беше Трудан, нали? На Ахеос бръмбарските фамилни имена му звучаха еднакво — Трудан, Продан, Ковач, все от този сорт. „Но май наистина беше Трудан...“

Ето че се изправяше пред още един избор. Ахеос разкърши рамене. Ако можеше да лети и нещата тръгнаха зле, щеше да избяга лесно, но ако не можеше...

Вратата се отвори пред плещестия бръмбароид. Ако Ахеос се раздвижеше сега, щеше да се разкрие — щяха да го видят и слугите, и пазачите.

Въпреки това се раздвижи, бърз като мълния, и отвори уста да извика.

А после нечия ръка го дръпна силно за яката отзад, изви я и едва не го задуши. Под брадичката му цъфна връх на блещукащо острие.

Синон я беше пратил на кофти място — лъхаше на беднотия и враждебност, точно както я беше предупредил главатарят на Половинковата къща. Тиниса не свалеше и за миг ръка от дръжката на рапирата си. Имаше чувството, че я следят стотици погледи от всички посоки. Тук тя беше чужда и нежелана, факт, който местните не си правеха труда да крият.

Накрая забави крачка и вдигна монета във въздуха пред себе си. Държа я така известно време, докато едно мухородно момче на дванайсетина години не се престраши и не дотича при нея. Имаше кинжал на кръста си и ръката му лежеше на дръжката, имитирайки собствената й стойка, а очите му я гледаха храбро от долу нагоре.

— Какво искате, госпожице? — попита момчето. Очите му току се стрелкаха към монетата, макар да беше само керамична тритинка.

— Скуто търся — каза тя и видя, че името му е познато. — Къде е той?

Момчето облиза устни, после посочи към една колиба, която не се различаваше по нищо съществено от останалите. Тиниса пусна монетата в шепата на момчето и го задържа с жест, преди да си е плюло на петите.

— Ще ти дам още толкова, ако му кажеш, че съм тук. Кажи му, че повереницата на Стенуолд го търси. Запомни ли?

Момчето кимна и тя го удостои с усмивка.

— Браво, ще стане пратеник от теб. Хайде бягай.

И момчето хукна към бараката. Очите продължаваха все така да я следят — откъм сенките между сградите, откъм тесните пресечки. Претегляха я, чудеха се дали си струва риска да ѝ направят „митническа проверка“. Тя на свой ред излъчваше презрение, толкова всеобхватно, че дори не си правеше труда да отвърща на погледите им.

След миг момчето се показа на прага на бараката и ѝ махна да се приближи. „Започва се.“ Синон като нищо можеше да ѝ е устроил капан. Главатарят на Половинковата къща беше преди всичко бизнесмен, а бизнесът иска жертви и той несъмнено би пожертвал Тиниса, макар и неохотно, ако сметнеше, че отказът ѝ да работи за него застрашава организацията му. Напрегната отвътре и спокойна отвън, Тиниса тръгна напред, сякаш целият свят беше в краката ѝ.

Някакво същество излезе от бараката. Покрито беше с наметало в огромната си част, но релефът му навяваше мисли за контрабандист, който крие насекоми под плаща си. Лице, което в първия миг Тиниса взе за театрална маска, я зяпаше злобно. В деформираните си ръце привидението държеше арбалет. Тиниса се зачуди дали би могла да избегне първата стрела и да го нападне преди да е презаредил. Реши, че навярно би могла...

Зад него...

Зад него стоеше Тото и я зяпаше. Като го видя, Тиниса буквално се разтрепери от облекчение. Фактът, че някой от приятелите ѝ е оцелял в този алчен град, ѝ се струваше невероятен. Досега не си беше давала сметка колко слаби са били надеждите ѝ да ги открие живи и здрави.

— Тото! — викна тя и понечи да се втурне към него, но грозникът вдигна заплашително арбалета си.

— Я да не мърдаш — извика той. — Нито крачка, инак ще си имаш работа с тоз красавец, дето го държа.

— Тото, какво става? — попита тя. Пристъпила беше крачка напред, а ръката ѝ се върна инстинктивно върху дръжката на рапирата. Грозникът стреля без повече предупреждения и тежката стрела се заби в спечената пръст пред краката ѝ. Тиниса се напрегна, готова да

нападне, но незнайно как арбалетът вече беше презаредил и в улея му проблясваше нова стрела.

— Питай я — тросна се на Тото грозникът и приятелят ѝ преглътна шумно.

— Тиниса — извика той иззад мъжа с арбалета. — Как се казваше твоят противник в мача ни срещу „Раковината“?

— Какво? Тото, какви ги дрънкаш?

— Много е важно да ми отговориш, повярвай ми — настоя той. — Тиниса, моля те. — Междувременно грозникът с арбалета се напрягаше все повече. Сметките ѝ как ще го намушка преди той да е презаредил отдавна не бяха актуални.

— Бих се срещу Селадорис — отговори навъсено тя. — Ти се би срещу Адакс от Тарк и завършихте наравно. Счупи му носа. А сега ще ми кажеш ли какво става?

Облекчението и на двамата беше очевидно. Грозникът наведе арбалета и отпусна тетивата. Тиниса тръгна предпазливо напред, а Тото забърза да я посрещне. Стори ѝ се, че се кани да я прегърне, щото нали бяха приятели, които са се изгубили, а сега се намират, но в последния момент смелостта му изневери и той се задоволи да ѝ подаде ръка.

— Толкова се радвам, че си добре — възкликна той. — Чувствах се ужасно... задето те заряхах там.

— Заряхахме се взаимно, всичките — каза тя. — Да се надяваме, че Салма и Че са се справили поне толкова добре, колкото ти и аз.

Той увеси глава, макар в думите на Тиниса да нямаше и грам обвинение.

— Това — той посочи грозника — е Скуто, човек на Стенуолд.

Отблизо Скуто изглеждаше дори по-зле, отколкото от един арбалет разстояние. На всичкото отгоре се хилеше похотливо.

— Влизай, влизай — покани я. — Бая имаме да наваксваме с теб, моме.

— Не разбирам — промълви тя, след като я зашеметиха с историята за смъртта и необяснимото възкресение на Болуин.

— Срамота. Аз пък реших, че ще схванеш на секундата, щото си паякородна и прочие — захили се Скуто. — То това си е по вашата

част, нали, да се разхождаш насам-натам под чуждо лице.

Тя го стрелна с кисел поглед, но резултатът от усилията ѝ беше колкото от плюнка срещу вятъра.

— Откакто се помня, живея в Колегиум, така че не съм в крак с последните козметични моди в Селдис.

Скуто вдигна рамене.

— Не е голяма загуба.

— Но все пак разбираш защо те питах онези неща, нали? — вметна Тото.

— Май да. — Тиниса огледа намръщено множеството механични неща, които загрозяваха интериора. — Тук сигурно се чувстваш като у дома си, Тото. Направо в свои води.

— А с теб какво стана? — попита той. Тиниса отвори уста да му разкаже за... за Половинковата къща, за гангстерите, за убийствата. Макар и само за секунда се почувства горда от всичко, което беше постигнала след последната им среща.

Но после го погледна в лицето и си спомни кой е той, коя е тя и откъде идваха. В Колегиум престъпниците не се хвалеха с делата си, а ги пазеха в тайна. В Колегиум законът беше над всичко и убийците не се разхождаха спокойно по улиците.

— Ами оцелях — отвърна тя. — По един или друг начин. Е, къде са Че и Салма?

— Най-достоверна изглежда информацията, че са отседнали при някакви роднини на Стенуолд — каза Скуто.

— Но аз ги търсих там и ми казаха... — Само че го беше казал Синоп, разбира се. Тиниса не ги беше питала лично. Може би в крайна сметка Синоп наистина я беше излъгал.

— Че не са ги виждали, да — довърши вместо нея Скуто. — И на моите момчета са пробутали същото.

Тиниса кимна с облекчение.

— Само че аз открих очевидци — продължи Скуто, — които са мернали млад мъж с крайно екстравагантна роба и жълта кожа да влиза в къщата. Гаранция няма, но описанието май пасва на вашия човек, още повече, че с него е имало бръмбарородно момиче с боядисана коса. Онези обаче твърдят, че не са ги виждали.

— Може би просто ги е страх осите да не ги намерят — предположи Тиниса.

— Е, Стенуолд ще стигне до дъното на историята, това поне е сигурно. — Тази перспектива, изглежда, не го радваше особено.

— Стенуолд? Той тук ли е?

— Пристигнал е в Хелерон днес — потвърди Тото.

— Неколцина от моите момчета се срещнаха с него на обичайното място и му казали кое как е — обясни Скуто. — Искях да дойде тук, но той прави нещата по своя си начин, както винаги. Разчита на мен само защото още не е измислил начин да бъде в два града едновременно. Тръгнал сам да задава въпроси, така че нямам представа къде е в момента.

— Но... Осоидите го търсят под дърво и камък — изохка Тиниса.

— Да не би да не го знам? — наежи се Скуто. — Да не би аз да съм го пратил да си вре бръмбарския нос из целия град? И най-лошото е, че той също го знае. Но... това е положението. Напоследък никой не се вслушва в здравия разум. — Изкриви лице в гримаса, която оголи дългите му жълтеещи зъби. — Така че ще трябва да се оправя сам някак.

На вратата се потропа тревожно. Едно момче — всъщност същото момче, с което Тиниса беше говорила по-рано — подаде глава и извика:

— Скуто, някой идва. Някой много голям и тежък.

— Стенуолд? — предположи Тиниса.

— Ще му кажа аз какво мислиш за него. — Скуто грабна отново арбалета си и го зареди. — Не. Дъртия Стен го познават по тия ширини. — Скуто надникна през един от закованите наполовина прозорци на бараката. — Мамка му. Скорпионороден, при това от най-големите.

— Скорпионороден? — Тиниса надзърна предпазливо над бодливото му рамо. — Познавам го. — Беше Акта Барик от Половинковата къща. За миг се зачуди дали не са го пратили след нея, но ако Синон искаше да я премахне, имал бе далеч по-удобни възможности. — Нека аз говоря с него.

— Заповядай. — Скуто отвори с ритник вратата и й направи път, все така стиснал в ръка арбалета.

Барик я видя, спря и изчака тя да се приближи. Преметнал беше чудовищния си меч през рамо и върхът на прибраното в ножница острие почти се влачеше по земята. Тиниса знаеше, че може да извади

рапирата си преди той да е хванал както трябва своя меч, но ръцете му бяха оръжие сами по себе си.

— Здравсти, Барик — поздрави предпазливо тя. Зад оградата от криви заби лицето му остана неразгадаемо.

— Имам новини за теб. Пристигнаха, след като ти си тръгна.

Тихият му глас едва стигаше до нея и Тиниса реши, че ще трябва да рискува и да се приближи, иначе нямаше да чуе и половината от казаното. Направи две крачки напред, което я вкара в обсега на неговия меч, докато той оставаше извън обсега на нейната рапира. Барик кимна леко, в знак че оценява оказаното му доверие.

— В североизточния лагер има разпродажба на роби. Ходих там по една работа на шефа — поде той. — В една от групите, които товареха за транспортиране, видях човек водно конче от Федерацията. След голямата война на север в Хелерон няма много федерални.

— Роб? — възкликна ужасено тя.

— Може да не е вашият човек, но... — Скорпионоидът махна с огромната си лапа. — Синоп рече, че трябвало да ти кажа.

— Благодарни му от мое име — отвърна искрено тя. — Кажи му, че когато се срещнем пак, ще съм му задължена, малко.

Той кимна. Точно така се правеше бизнес по тези места.

Когато Барик си тръгна, Тиниса се върна в леговището на Скуто.

— Имаме нов проблем — обяви тя.

16.

— А, Стенуолд — каза Елиас, когато посетителят влезе. — Би ли ме изчакал за секунда? — След което продължи да събира демонстративно някакви числа на свитъка пред себе си. Подчерта крайния сбор, сложи резервоарната писалка в златната ѝ поставка и чак тогава вдигна поглед. — Нямах представа, че ще идваш в Хелерон, още по-малко при мен, признавам — заяви с усмивка той. — Да не би случайно да си развил интерес към минното дело?

— Интересите ми са разностранни и минното дело не прави изключение — отвърна Стенуолд. Изглеждаше не на място в кабинета на Елиас, дори сред оскъдната мебелировка на скромната вила в близост до кариерата. Прахолякът от пътя още лепнеше по него, а кожените си занаятчийски дрехи носеше като броня срещу искри и метални стружки. Дори с меч на кръста нямаше вид на човек от ранга на домакина, още по-малко на негов братовчед.

— Е, разказвай — подкани го Елиас и се облегна назад.

— Вероятно ще ми е нужна помощта ти, Елиас — каза простичко Стенуолд.

— Стига да мога. За какво става въпрос?

— За племенницата ми Челядинка и няколко нейни приятелчета. Изглежда, са изчезнали.

— В Хелерон? На стаж от Академията ли са дошли?

Стенуолд го изгледа с присвити очи.

— Преди няколко дни са влезли в града, били са нападнати и са се разделили. Челядинка е умно момиче, така че би се сетила да потърси роднините си.

Елиас вдигна рамене.

— Може би трябва да попиташ при другите ни роднини, макар че сигурно щях да чуя, ако братовчедка от Колегиум е дошла в града.

Стенуолд кимна мрачно като човек, който се е сблъскал с най-големия си страх.

— Значи не си я виждал? Нито си чувал нещо?

— Съжалявам. — Елиас разгъна друг свитък със сметки. — Но ще направя всичко по силите си, за да ти помогна в търсенето. Само кажи.

— Ами... — Стенуолд си пое дълбоко дъх с мисълта, че човек на неговата възраст и с неговото положение не би трябвало да се оказва в подобна ситуация. — Казвам, че Челядинка и един млад мъж са били видени на прага на твоята градска къща. Младият мъж е принц от Федерацията и е бил облечен по начин, който прави впечатление и лесно се запомня.

Елиас го изгледа смръщено.

— Какво намекваш?

— Че са дошли при теб, братовчедо Елиас. Челядинка е бягала от хората, които са ги нападнали, и като всяко разумно момиче е потърсила убежище при роднините си.

— Стенуолд, вече ти казах. Не съм я виждал. — Но тънка усмивчица разтегли несъзнателно лицето му и го издаде. Сърцето на Стенуолд се сви. Може да беше разочарован, но не беше изненадан.

— Какво става, Елиас? — попита тихо той.

Елиас събра пръстите на двете си ръце, опрял лакти на бюрото.

— Скъпи ми Стенуолд, ти винаги си бил, как да се изразя... бунтар, да речем. Натрапваш идеите си на хората, размахваш плашила наляво и надясно и срамиш семейството. В Колегиум може и да търпят това, чувал съм, че там ексцентриците са на почит, но в Хелерон е различно. Тук не може да си развяваш байрака като някой мравкороден боксьор, който си търси белята. Какво точно искаш от мен?

— Искам си племенницата, която на теб ти е братовчедка — заяви Стенуолд студено.

— Създал си си врагове тук, Стенуолд — отбеляза Елиас, — и на тях им е неприятно, когато си вреш носа в делата им. Ако си забъркал и племенницата си в това, вината е изцяло твоя.

— Да, да, моя е — призна Стенуолд. — Макар че я пратих тук с идеята да я отдалеча от опасностите. Какво направи с нея, Елиас?

— Аз?

— Хайде да прескочим преструвките, става ли? Виждам, че ти се ще да позлорадстваш, аз пък нямам нищо против да те изслушам. Така че похвали се, Елиас, разкажи ми колко хитро си постъпил. Какво направи с Челядинка?

Елиас стисна ръце, образ и подобие на търговец, който приключва успешна сделка.

— Враговете ти чули за нея и я проследили.

— Проследили я до теб.

Усмивката на Елиас пресъхна.

— И така да е, какво? Момичето си търсеше белята. Рано или късно щяха да я спипат.

— Можел си да я защитиш.

— И защо да го правя? — Елиас се изправи гневно. — Тръсваш проблемите си на прага ми и очакваш да си заложа главата заради теб? Ти започна тази война, Стенуолд, ти си я води. Ти агитираш из цял Хелерон срещу най-добрите клиенти, които градът ни е имал за последните стотина години.

— Какво си направил с племенницата ми? — попита Стенуолд, все още запазвайки самообладание.

— Предадох им я, Стенуолд. И защо не?

— Защото ти е братовчедка например? А, да, забравих, това вече го минахме. — Ръцете му се бяха свили в юмруци. — И колко взе за момичето?

— Ако Империята е така любезна да предложи награда, кой съм аз да я откажа? — изрепчи се Елиас.

— Значи си я продал — заключи Стенуолд. — Имаш ли някаква представа какво ще правят с нея? Ще я измъчват? Ще я екзекутират?

— О, стига мелодрами. Те не са зверове. Най-вероятно ще я направят робиня.

— И само толкова? — изсъска Стенуолд. — Робиня значи?

Някъде в къщата се чу шум и тънката усмивка на Елиас се поразшири.

— От тяхна гледна точка Челядинка е издирван престъпник. Същото важи и за теб.

— Я стига! — Стенуолд беше надвиснал над бюрото и само то го делеше от Елиас. — Къде я отведоха?

— Нямам представа.

— Казвай!

— Казах ти вече. Защо да ми пука къде са я отвели? Не е тук, друго не ми трябва да знам. — Елиас се наведе напред и носовете им се допряха. — Ти обаче ще разбереш, при това по-скоро, отколкото си

се надявал. — Дръпна се рязко назад, грабна звънеца, който стоеше до поставката за писалката на бюрото, и го разклати силно. После каза с победоносно изражение: — Всъщност, много скоро ще се озовеш при нея.

Звънливото ехо утихна. Стенуолд беше отстъпил крачка назад и чакаше с ръка на меча си. Хвърли поглед към вратата на стаята, после вдигна вежди към Елиас.

— И?

Домакинът размаха отново звънеца, после още веднъж, толкова силно, че го удари в плота на бюрото. Силният звук отекна и замлъкна. Нищо.

— Охрана! — изкрещя Елиас. — Охрана! При мен, веднага!

Едва загатната усмивка разтегли устните на Стенуолд.

— Напоследък е трудно да се намери свестен персонал — отбеляза той.

— Охрана! — извреця отново Елиас и този път вратата се отвори. В стаята влезе мъж, сам, влезе безшумно и зловецко като ходеща смърт. Висок богомолкороден със зелени дрехи и извито метално острие на дясната ръка.

— Тисамон — поздрави го Стенуолд и въпреки страха си за Челядинка, въпреки предателството на братовчед си, не можа да спре широката си усмивка. — Не знаех дали си получил съобщението ми. Не знаех дали ще дойдеш.

Богомолкоидът се усмихна на свой ред, доколкото можеше да се усмихва.

— Минаха десет години, откакто ме повика за последно. Нима мислиш, че някакви си десет години ще променят навиците ми? Да не съм някой вятърничав бръмбаророден, Стенуолд? *Ние* помним.

— Кой е този? — попита Елиас. — Какво става?

— Случвало се е да използвате дарбите ми в миналото, майстор Продан, по ваши бизнес дела — отвърна спокойно новодошлият. — Аз съм Тисамон от Фелиал.

Елиас ококори очи. Името не му беше направило впечатление първия път, но сега явно беше навързал фактите.

— Ще ти платя двойно колкото ти е предложил този човек — изграчи той. — Не, петорно.

Тисамон сви устни и поклати глава.

— Той приема пари — обясни Стенуолд на братовчед си, — но се бие заради чест, а с такава валута ти не разполагаш. — След миг вече беше заобиколил бюрото, мечът му беше изваден от ножницата, а със свободната си ръка стискаше предницата на дрехата на Елиас.

— Стенуолд, моля те...

— Продад си племенницата ми на осоидите — изсъска през зъби Стенуолд.

— Моля те, мога да...

— Нямах какво да ми предложиш, братовчедо — прекъсна го Стенуолд. Мечът трепереше в ръката му от трудно сдържан гняв. — Ти предаде собственото си семейство, града си, расата си. Какво да правя с теб, как мислиш?

— Стенуолд, съжалявам...

— Не, не съжаляваш. Или ако съжаляваш, то е заради провала на плановете си. Ако сега се появи отнякъде отряд осородни, ще продадеш и мен по пазарни цени. *Така че си затваряй устата!* — Притисна ломотещия търговец към стената зад бюрото. — Представа си нямаш как ме сърбят ръцете да те убия, идея си нямаш, Елиас. Сърцето ми, инстинктите ми вият до небесата да ти резна гърлото. — С тези думи Стенуолд остърга остатъците от самоконтрола си, пусна разтреперания мъж и отстъпи назад. — Но няма да утежня позора от твоето предателство, като пролея роднинска кръв. Предпочитам да не си го слагам на съвестта.

Прибра неопетнения си меч в ножницата и се обърна.

— Стенуолд, братовчедо... благодаря ти... — промълви едва-едва Елиас.

Застанал с гръб към търговеца, Стенуолд спря на прага на стаята и подхвърли:

— Тисамон обаче няма подобни угризения, бас държа.

— Какво?

Стенуолд излезе от кабинета, затвори вратата след себе си и седна на един стол в коридора. Чувстваше се изцеден до дъно и отвратен от света. През затворената врата долитаха пискливите опити на Елиас да подкупи Тисамон. Съвсем подходящо, реши Стенуолд — да умре с цифри на уста.

След няма и минута вратата се отвори и богомолкоидът излезе от кабинета, като почистваше грижливо острието си с парче плат от

робата на Елиас.

— Наистина ли си помисли, че може да ти обърна гръб? — попита го тихо Тисамон.

Стенуолд гледаше озадачено богомолкородния.

— Виж се само. Не си остарял и с ден за тези десет години.

— За разлика от теб — отбеляза безцеремонно Тисамон. — Станал си по-стар, по-плешив и по-дебел. Не че някога си бил строен или с гъста коса, всъщност.

— И млад?

— Ако питаш мен, нито ти, нито аз не сме били особено млади някога, дори тогава.

Здрависаха се с левите ръце, както им беше обичаят, и Стенуолд забеляза, че другият мъж все пак е остарял. Белите нишки може и да се губеха сред русата му коса, но по лицето му имаше следи, които не говореха за щастлив и спокоен живот.

— Какво щеше да правиш — попита небрежно богомолкочовекът, — ако не бях получил съобщението ти? — Тоест, ако не беше дошъл, макар Тисамон да не го изрече на глас.

Стенуолд усети как стомахът му се свива заради онова, което скоро щеше да застигне и двамата. Него и най-стария му приятел.

— Щях да се бия — отвърна простичко той.

— И аз така си помислих — кимна Тисамон.

— Колцина щяха да излязат насреща ми?

— Половин дузина местни и още толкова лека пехота осородни — каза Тисамон и вдигна рамене, сякаш подобна бройка дори не заслужаваше коментар. А Стенуолд си помисли, че докато разговаряше с Елиас, не беше чул дори звук от борба. Още на времето Тисамон си изкарваше хляба не само като дуелист, а и като наемен убиец. Гледаше на тези си занимания като на продължение на дуелите, но с други средства. По дрехите му нямаше и петънце от кръв.

— Доста имаме да наваксваме — каза Стенуолд.

— По-малко, отколкото си мислиш. Миналото просто се преля в бъдещето, нали? Приключиха с Федерацията и сега най-после са се прицелили в нас.

„Най-после?“ Но всъщност едва ли беше чудно, че Тисамон очаква с нетърпение следващия ход на осоидите.

— Следиш събитията, така ли?

— Хелерон е кошер от слухове за всеки, който си държи ушите отворени.

— Да де, само дето никой не иска да се вслуша. — Стенуолд поклати глава, излизайки от къщата на мъртвия си братовчед. Излезе и изтегли моментално меча си. Буквално на крачки от вратата стоеше някакъв човек — молецороден, установи с изненада Стенуолд. Значи не беше от слугите или мутрите на Елиас. — Кой си ти и какво правиш тук? — попита го строго.

— Не е наемен убиец, както реших в началото — обади се иззад него Тисамон. — Нещо като доброжелател по-скоро. Промъкваше се към теб на влизане в къщата. Знаел за осородните и искал да те предупреди — обясни Тисамон, — но не успя, защото аз го спипах пръв.

Стенуолд отново насочи погледа си към молецоида.

— И не си го убил?

— Молецороден е — сви рамене Тисамон. — Старите навици умират трудно. — Като всичко друго в миналото на народа му, чувството за вяност към древните съюзници имаше дълбоки корени. — Старата лоялност ръжда не хваща — добави с усмивка Тисамон, все същата като отпреди седемнайсет години.

Стенуолд се обърна отново към молецородния, който през цялото време беше стоял мълчаливо и неподвижно. Забеляза, че странникът е ранен и превързан — доста несръчно. Логиката в цялата ситуация продължаваше да му убягва.

— Какво е твоето място в тази история? Имаш зъб на осоидите или какво?

— Те не ме интересуват. Просто исках да те предупредя.

— Да ме предупредиш?

— Видях как отведоха племенницата ти — изрече молецородният с равен глас и предпазливо изражение.

— Видял си Челядинка? — оживи се внезапно Стенуолд и тръгна напред. Молецоидът отстъпи спокойно, запазвайки разстоянието помежду им.

— Тя... тя ми помогна — съобщи той.

Стенуолд спря.

— Няма защо да се страхуваш от мен — каза успокоително, а после: — Сега вече разбирам. Ти сигурно си от Тарн. Участваш в

нападенията, нали?

Молецоидът кимна предпазливо.

— Казвам се Ахеос.

— Е, в момента не питая особена любов към Хелерон — заяви Стенуолд. — Господарят на тази къща, братовчед ми Елиас Продан, лежи мъртъв в съседната стая и предполагам, че вашите шамани, или както там се наричат, ще има да потриват доволно ръце по този повод.

— Със сигурност няма да проливат сълзи — кимна Ахеос.

— Каж ми за Челядинка. Къде е тя?

Ахеос обясни какво е видял. Разказваше спокойно, без излишни емоции. Явно имаше и око за детайлите, забеляза Стенуолд, беше човек, свикнал да шпионира врага. Мисълта, че самият той, Стенуолд, може да е в бройката на въпросните врагове, му се стори странна. С много малко изключения молецородните бяха раса, с която не си беше имал вземане-даване.

— Накъде ги отведоха?

— На югоизток. В югоизточните покрайнини на града има лагери за роби — допълни Ахеос. Стенуолд не знаеше дали молецоидите все още държат роби, а и нищо в тона на Ахеос не му подсказа отговора. Стенуолд потърка брадичката си. Беше обрасла с четина и го сърбеше.

— Нямах представа колко усилия положих, за да пристигна навреме. Ако разполагах с още един месец, релсовият път щеше да е готов и да ме докара тук право от Колегиум. А сега пътувах десетница и повече, смених пет различни форми на транспорт и пак закъснях. Макар и с един-единствен ден — закъснях.

— Ще тръгнеш ли след нея? — За Тисамон въпросът беше риторичен.

— Тя ми е племенница, а с нея е един от студентите ми. Длъжен съм да откроя и двамата. — Стенуолд оголи зъби в подобие на усмивка. — Но пък помощ няма да ми липсва. Помниш ли Скуто, шипородния?

— Дали го помня? — усмихна се Тисамон. — Отказах три щедри предложения да го убия.

Стенуолд запази подобие на усмивка върху лицето си. „За тези неща излишни въпроси не задаваме.“

— Отивам право при него сега. Окопал се е в Хелерон като дървеница в старо писалище. По-добър източник на информация и да искам, не мога да намеря.

— Острието ми е твое — каза Тисамон, толкова просто и ясно, че Стенуолд го зяпна.

— Не мислех, че...

— Казах ти. — Богомолкородният сведе очи. — През всичките тези години броях дните. Наистина ли мислиш, че ще ти обърна гръб сега?

След обсадата на Мина се бяха срещали три-четири пъти. В началото Тисамон помагаше на Стенуолд в събирането на информация. После, когато наблюдението и изчакването станаха по-важни от бързото острие, контактите им намаляха. Постепенно задълженията на Стенуолд в Академията започнаха да отнемат все повече от времето му и пътищата им неусетно се разделиха. И ето че от последната им среща бяха минали десет години.

— Аз... не знам какво да кажа — заекна бръмбароидът. Изведнъж го налегна ужасяващо чувство на обреченост. „И двамата ще съжаляваме за това.“ — Не искаш ли да си помислиш поне? — „Преди да стовариш върху раменете ми тежестта на обещанието си.“ Обещанията на богомолкородните бяха по-твърди от стомана и по-тежки за носене. — Имаш си живот тук...

Тисамон отново беше забил поглед в земята пред себе си. Гледката беше толкова позната, че за миг върна Стенуолд двацет години назад — Тисамон гледа в земята, неспособен да отвърне на нечия саркастична забележка.

— Нямам живот тук — промълви богомолкочовекът. — Седемнайсет години, Стен... Знаеш какво имам предвид.

„За него времето е спряло.“ Знаеше, че богомолкородните не забравят обиди, неправди, както и стари приятелства, но никога не си беше давал докрай сметка колко смущаващ и непривичен е досегът с подобно мислене.

„Толкова съжалявам, приятелю.“

Бяха си уговорили среща същата вечер, Стенуолд и Тисамон. Изrekli бяха името почти едновременно — старото им място за срещи

от старите дни. Съвпадението изпълни Стенуолд с носталгия, но емоцията само вгорчи допълнително мисълта за онова, което предстоеше.

Тръгнал бе към свърталището на Скуто, съсредоточил решително мислите си върху непосредствената задача. Бръмбароидите са прагматичен народ, повтаряше си той. Не прахосват времето си в тревоги за неща, върху които нямат контрол.

Комшиите на Скуто го забелязаха отдалеч, но това не го притесни. Мнозина вече го познаваха като приятеля на техния шипороден. Единствено тук в Хелерон Стенуолд се чувстваше в безопасност.

Уви, тази мисъл бързо се подкисели, когато вратата на Скуто се отвори с трясък пред него и настръхналият като таралеж шипороден насочи арбалета си към гърдите му.

Стенуолд замръзна на място. „О, не — помисли си, — не е възможно да са обърнали и Скуто. Не и човека, при когото пратих децата.“

— Какво правех, когато се срещнахме за пръв път? — попита Скуто, като го оглеждаше подозрително с примижали очи.

Стенуолд го зяпна.

— Моля?

— Какво правех, когато ме видя за пръв път? — повтори шипородният и разклати арбалета толкова силно, че стрелите вътре издрънчаха.

Стенуолд продължи да се кокори.

— Отде да знам бе, човек? Забравил съм. Помня само, че те беше избило на поезия, ужасна. Даже мога да ти изрецитирам няколко стиха, ако това ще помогне.

— Няма нужда — побърза да го спре шипородният. — Влизай. Имаме новини от смесен характер.

Влезе на заден ход в колибата, като свали арбалета, и махна на Стенуолд да го последва.

— И аз имам новини — каза бръмбарородният, — лоши в по-голямата си... — Не успя да довърши, защото Тиниса едва не го събори на пода.

— Толкова се радвам, че си добре. — Прегръщаше го с всички сили. — Мислехме, че си влязъл право в капана.

— О, влязох — потвърди той, а когато момичето го погледна стреснато, добави: — Какво, мислиш, че старият Стенуолд не може да се грижи за себе си? — Отдалечи я на една ръка разстояние, огледа я от главата до петите и съзря сянката на последните дни. — Радвам се да видя, че и теб те бива в оцеляването, донякъде поне — каза нежно той.

Зад нея, сред машинариите на Скуто, Тото пристъпяше от крак на крак.

— И ти си се справил, а? Браво на момчето.

— Да, майстор Трудан — отвърна чинно Тото, все едно още бяха в Академията.

— Бива го в ръцете тоз момчурляк — вметна Скуто. — Ако нямаш други планове за него, ще се радвам да остане при мен.

— Кой ще остане и кой не... — отвърна мрачно Стенуолд. — Това е централният въпрос, нали така? Уви, Челядинка и Салма не са извадили вашия късмет. Били са предадени на осоидите.

— Знаем — каза Тиниса. — Имперски конвой с роби вече е напуснал града в източна посока и по всичко личи, че двамата пътуват с него.

Стенуолд издиша шумно.

— Виждам, че не сте си губили времето. На изток, значи?

— Към Империята — вметна услужливо Скуто.

— О, това го знам. Нищо, че отдавна не съм ходил по тези места. — „От седемнайсет години, през които незнайно защо се залъгах, че този момент ще ме подмине.“ — Ще ми се да имахме повече време. — „Ще ми се аз да имах повече време.“ — Не е нужно някой да идва с мен и го казвам най-сериозно.

— Това е добре, защото аз определено няма да дойда — заяви категорично Скуто. — В Империята недолюбват чужденците, но такива като мен направо ги мразят.

— Ти и без това си ми нужен тук — кимна Стенуолд. — Тото, ти също можеш да останеш, ако искаш. От Скуто ще научиш много неща.

— Аз... предпочитам да дойда с вас — каза Тото и погледна смутено към шипородния. — Извинявай, но... те са ми приятели.

— Ако нещата се развият зле... редно е да знаеш, че в Империята гледат с лошо око на хората със смесен произход — предупреди го Стенуолд.

Тото вдигна рамене сякаш да каже, че и извън границите на Империята нещата не стоят по-различно.

Стенуолд се стегна вътрешно.

— Тиниса...

— Хич и не питай. Идвам с теб, естествено. Няма нужда да ме молиш — изрече решително тя, но като видя насилената му усмивка, си помисли, че може би се е канел да я моли за друго.

— Скуто, ти ни пригответи всичко необходимо за пътуването. С вас двамата ще се срещнем при старата леярна „Тежката каруца“ източно от града. Аз ще се погрижа за подкреплението.

17.

Реалността се разминаваше драматично с очакванията ѝ, но явно представите ѝ за собствената ѝ значимост са били силно преувеличени.

Вярвала бе отвъд всякакво съмнение, че ще я върнат в Хелерон, ще я хвърлят в някой зандан, ще я разпитват, ще я изтезават дори. И се бе чувствала готова да ги заплюе в лицата.

Слънцето напичаше, а въздухът тежеше от прахоляк. Нито нея, нито Салма бяха удостоили с влажна килия в тъмно подземие. Но поне бяха заедно. И когато хвърляше поглед към него, той изцеждаше по някоя усмивка в нейна чест.

Освен тях двамата имаше още десетина пленници. Войниците на Талрик се бяха присъединили към друг взвод, охраняващ колона от вързани един зад друг затворници, и групата се беше отправила без бавене през пущинака източно от Хелерон. Разговорите между затворниците бяха забранени, правило, което войниците не пропускаха да подчертаят с юмруци, но дори да не беше така, Че едва ли би имала какво да си каже с другите пленници. Бяха мравкоиди от непознат за нея град, бръмбароиди, които май не бяха родом от Хелерон, двама мухородни и едно кльоцаво същество с въсьчна кожа и несъразмерно високо чело, чиято расова принадлежност ѝ беше неизвестна. Повечето бяха мъже, имаше само две жени, и всичките изглеждаха по-обезсърчени и от нея. Понасяха пленничеството си с чувство за неизбежност.

Първата вечер войниците направиха заграждение от забити в земята колове — по-нескопосано нещо Че не беше виждала — и вкараха пленниците вътре. Държаха ги вързани един за друг и под постоянно наблюдение. Някои от осоидите носеха арбалети, но и без тях можеха да опърлят непокорните от разстояние. Талрик явно не държеше на компанията на войниците си — намерил си бе един плосък камък встрани от заграждението, където се нахрани сам, а после се зачете в някакъв свитък.

Че бе предполагала, че ще се ползва със специално отношение — дали по-добро, или по-лошо, не знаеше, но специално, — щом осородните си бяха направили толкова труд да заловят нея и Салма. Но по всичко личеше, че за тях е поредната робиня и нищо повече.

Минаваше полунощ, когато я събуди приближаването на друга група, но май и тази не се различаваше от тяхната. Погледът ѝ се спря най-напред върху оклюмалите пленници и едва след това върху пазачите им. Шестима осородни мъже, стройни, атлетични и свирепи на вид, чиято униформа бе различна от тази на Талрик и войниците му. Туниките им бяха срязани от страни, шлемовете скриваха лицата им почти изцяло с изключение на тесен Т-образен процеп в средата, а в коланите им бяха втъкнати палки и камшици. Идеалните оръжия за транспортиране на роби, осъзна Че, достатъчни да вдъхват респект у стоката, но не толкова опасни, че да предизвикат проблем, ако попаднат в чужди ръце.

Сред войниците на Талрик се усети раздвижване и Че разбра, че на новодошлите не се гледа с добро око дори от сънародниците им. Колкото до другарите ѝ по съдба, те също разпознаха новите униформи и по реакцията им личеше, че не очакват нищо добро.

Талрик се приближи с отсечена крачка.

— Някой да запали фенер — нареди той и един от войниците щракна послушно с кремък и запали фитила на маслена лампа. Светлинката, която лампата хвърли върху неравната земя, беше всичко друго, но не и уютна.

— Капитан Талрик. — Водачът на новата робска колона го поздрави небрежно. — Новата реколта.

Талрик плъзна поглед по затворниците, не повече от двайсетина.

— Още бегълци, Брутан?

— Защо не?

Талрик го изгледа с присвити очи.

— Сигурен ли си, че не превишаваш пълномощията си?

— На кого му пука? — отвърна Брутан. — Робът си е роб. Няма никаква разлика в дългосрочен план.

Талрик вдигна рамене.

— Е, ти знаеш най-добре, предполагам. Значи ще пиша още деветнайсет на сметката ти. И ще имам грижата да предам информацията нататък.

— Идваме с вас, капитане. Лично ще си прибера платата.

Сред войниците се надигна недоволно мърморене, но Талрик ги смълча с един поглед.

— Както искаш, Брутан. В такъв случай ще оставя всички на твоите грижи. Както казах, ти знаеш най-добре.

Новите затворници не се различаваха съществено от старите, имаше и няколко полуродни от различен вид, а също и мъж, който приличаше на осоид, реши Че. Колкото до охраната, двама очевидно бяха мравкородни с характерната бледа кожа на мравкоидите от Тарк. Тези роботърговци явно работеха по различни правила или пък не се съобразяваха с никакви.

Редовните войници охотно предадоха своите пленници на новодошлите и насядаха около огъня си. Заграждението беше разширено за нула време и новите затворници бяха набутани вътре — толкова нагъсто, че едва намериха място да седнат. Роботърговците ги наблюдаваха зорко, но изглежда повечето пленници усещаха, че режимът се е сменил. Скоро подхванаха разговори, макар тихо и предпазливо, разменяха си имена на хора и места. „Къде те хванаха? Колко далеч стигна?“

— Салма — прошепна Че. — Страх ме е.

— Нормално е да се страхуваш — успокои я той и ѝ стисна ръката. — Просто запази спокойствие. Запази спокойствие и чакай.

Опита се да запази спокойствие, но стана същото като с медитациите. Не можеше да се концентрира и толкова. Бръмбарородният мъж до нея се обърна и я попита с кух, уморен глас:

— Вие откъде избягахте?

— Да сме избягали? Хванаха ни извън града.

— Не, не, откъде избягахте, преди да стигнете Хелерон? Колко далеч успяхте да стигнете?

И тогава Че разбра.

— За пръв път ни е. Преди никога не съм била... робиня.

Мъжът кимна мълчаливо. На възраст изглеждаше колкото Стенуолд, но за разлика от него беше слаб и изпит като от тежък труд и недохранване.

— Съжалявам — каза той.

— Е, аз пък съжалявам за всички нас — отвърна Че.

Той поклати глава, без да я поглежда. Високият мъж с восьчнобледата кожа до него внесе яснота:

— Иска да каже, че ние сме избягали роби, а Империята никак не обича бегълците. А понеже сте с нас, и вие ще го отнесете. Съжаляваме, защото неволно сме станали причина за вашите бъдещи страдания.

— Но вие сте роби — каза Че. — Не може да се вините, че сте избягали.

— Ще свикнеш. — Восьчнобледият мъж от неznайна раса поклати глава. — Вината е наша. Ние сме нисша раса.

Че го гледаше с вдигнати вежди. В тъмното беше трудно да се каже доколко искрен е фатализмът му, но изглеждаше дълбок и изстрадан, втълпяван в продължение на години.

— Аз не съм роб — заяви упорито тя. — Никога няма да бъда роб. Тук поне. — Тя посочи челото си. — Без значение колко често ми го повтарят.

Изглежда никой не смееше да я погледне в очите. Че спря погледа си върху една мравкородна жена с румено лице.

— Ти си войн, нали? Всички мравкоиди са войни. Кажи ми, че поне ти не мислиш като тях.

Жената я стрелна изплашено с очи, в които се четеше молба да говори по-тихо.

— Участвах в бунта при Мейнис — отвърна тя. — Тогава бяхме войни. В продължение на две десетници бяхме войни. А после армията им се върна от фронта и ни смазаха. Разпънаха четиристотин мъже и жени по стените на града. И не само бунтовници — всякакви хора, всеки, който не им беше симпатичен. Отведоха стотици наши деца в робство. Оцелелите бунтовници дамгосаха по лицата. Аз избягах. Вече не съм войн. Видях до какво води това. Сега ще ме убият. Ще ме убият и ще съберат целия град да гледа.

— Защо не се биеш тогава? — настоя Че. — Какво имаш да губиш?

— Ти не разбираш — отвърна с равен глас мравкородната жена.

Мъжът от неznайната раса изсъска тихо и те се умълчаха — един от пазачите минаваше край заграждението. След като осойдът се отдалечи, мъжът с високото чело се наведе към Че.

— Утре, ако още си жива, ще разбереш какво е да си роб — каза той почти все едно я окуражаваше.

— Ако съм жива ли? Може и да не си чул, но ние, бръмбароидите, сме жилав народ.

— Утре един от нас със сигурност ще умре — обясни протичко той. — Така действа Империята.

Повечето роби се събудиха призори по силата на стар навик. Онези, които се успаха, изтощени от дългия преход предния ден, бяха събудени от плющенето на камшик, който разцепи въздуха. А неколцината, които не скочиха и тогава, усетиха удара му върху себе си.

Салма се беше събудил рано и разтърси Че, преди охраната да е стигнала до нея. Вдигаха ги и ги връзваха един зад друг. Салма се огледа. Опитваше се да прецени дали моментът е подходящ да си пробват късмета, но пазачите бяха нащрек. Ако беше сам, може би щеше да опита — да отмъкне нож с бързо движение, да среже въжетата си и да излети. Но дори така шансовете му бяха нищожни, а с Че никога нямаше да успее.

Салма никога не беше вземал отговорностите си на сериозно, дори към битието си на принц се отнасяше небрежно и изобщо гледаше на живота леко и с усмивка. У дома беше участвал в придворните игри, беше ухажвал девойките, приемал бе охотно дуели и въздушни надбягвания. Дори когато войната и Империята стигнаха до източните княжества, това не промени драстично отношението му към живота.

По-късно го пратиха да учи в Колегиум и там Стенуолд му отвори очите за Империята и нейните амбиции. Но дори и тогава всичко му изглеждаше по-скоро игра, приятно вълнение, с което да се разнообрази между изпитите и флиртовете. Осойдите несъмнено бяха негови врагове, но бяха и много, много далеч.

Само че в Равнините с техните невъобразими средства за транспорт въпросното „много далеч“ можеше за нула време да се превърне в „тук“. И Салма изведнъж се сблъска с проблема за отговорностите.

— Хайде. — Помогна на Че да се изправи. Един от пазачите със скрити зад шлемове лица ги върза един за друг и ги бутна да тръгват. Докато бяха в Колегиум, Салма намираще Че за крайно забавна по един особено обичлив начин — вечно хвърчеше насам-натам и винаги гледаше толкова сериозно на всичко. На образованието си, на морала, на отчаяните си опити да усвои Изкуството на предците. Превръщаше всичко в драматична криза, от която зависи оцеляването на малкия ѝ личен свят. Дълбоко в себе си Салма смяташе подобно поведение за комично, но пък за него комични бяха кажи-речи всички стремежи и норми на бръмбарското общество.

И ето я сега, вързана за него с метър въже, а той се чувства отговорен за нея до такава степен, че е готов да я бутне зад себе си и да се нахвърли на всеки осороден, който дръзне да спре поглед на нея. Този подтик го изненадваше, нямаше представа откъде се е взел. Никога не беше възприемал Че като обект на поредното си сърдечно завоевание. Не беше и от чувство за дълг към Стенуолд. Не, това беше нещо съвсем ново — искаше да я опази невредима, защото си нямаше никого друго. Само нея.

А и като мислеше за нейната безопасност, забравяше за позора на собственото си пленничество.

Бяха наредили робите в редица и явно всички чакаха нещо да се случи. И то се случи, когато един от роботърговците свали шлема си в черно и златно и отдолу лъсна бръснато кубе и лице с тежка челюст. Познаха го по гласа — беше Брутан, водачът на робския керван.

— Вие всички сте роби! — извика той.

Че хвърли поглед към Талрик и неговите войници, които усърдно не обръщаха внимание на случващото се. И моментално към нея изплющя камшик, стресна я и тя залитна към Салма.

— Мен гледай, кучко! — изрева Брутан и жилите на врата му се издуха. — Робите гледат господарите си, когато им се говори. Не в очите, но ги гледат! — Изплющя още веднъж с бича. — Вие всички сте роби! — повтори той. — По-лошо, вие всички сте избягали роби, два пъти роби. Най-долните от всички роби! — Брутан ги гледаше с отдавнашна и лична ненавист, толкова силна, че очите му щяха да изхвъркнат, а вените по слепоочията му пулсираха. — Вие сте най-долният боклук, защото принудихте Империята да губи от ценното ми време, за да ви заловя и върна! — изкрещя той. — Искане ми се

Империята да имаше достатъчно роби, защото тогава щях с радост да ви езекутирам всичките. Но така или иначе сега трябва да ви се даде урок, за да не губите друг път моето време и ресурсите на Империята.

Закрачи покрай редицата, стигна до единия ѝ край, после продължи обратно, като се взираше поред в лицата на робите.

— Сега ми остава само да избира.

Минаваше покрай тях агонизиращо бавно. Спираше често, а робите гледаха ужасени в краката си. Мнозина трепереха, а надолу по редицата някой плачеше, раздиран от отчаяни хлипове, които никакво усилие не можеше да сдържи.

Брутан спря пред кльоцавия мъж с восъчното лице и го измери с поглед. От Салма и Че го деляха само няколко души. Брутан продължи напред, подмина един бръмбаророден, после и нравкородната жена, с която Че беше говорила снощи. И спря отново.

— Федерален — каза той. — Робството е твърде добро за такива като теб, нали?

Салма гледаше в краката си и мълчеше.

— Имам вила в Драс Хеша, момче. Знаеш ли къде е това? — А когато Салма не отговори, Брутан изкрещя: — Робите отговарят, когато господарите ги питат! Знаеш ли къде е това?

— Да, господине — отвърна тихо Салма. — Да, господарю.

— Вилата ми е хубава и си има всичко. Всъщност държа там и едно момиче от вашите. Водно конче. Като нищо може да ти е сестра. — Наблюдаваше зорко Салма, обхождаше с очи сведеното му лице, чакаше първата искра на неподчинение. Но думите му минаваха покрай ушите на водното конче. Салма усещаше как го удрят там, където се беше окопала гордостта му, а после тъпите болки се разливат вляво и вдясно като водите на поток. Чувството за отговорност го предпазваше. Не можеше да угоди на гордостта си сега, когато трябваше да се грижи за Че.

Брутан изкриви с отвращение устни и продължи нататък по редицата.

В самия ѝ край се завъртя на пета и посочи с дръжката на камшика си.

— Ти! — Избрал беше един от нравкородните. Мъжът вдигна глава и се стегна, но двама от пазачите се хвърлиха на гърба му.

Единият го фрасна с палката си по главата, после срязаха въжетата му и го отделиха от другите.

— Не гледай — прошепна Салма в ухото на Че и тя го стрелна навъсено с поглед.

— И преди съм виждала хора да умират — отвърна му, като отчаяно се опитваше да скрие ужаса си.

— Не и така. Не гледай. — Салма знаеше какво предстои. Споменаваше се в докладите от фронта — предпочитаният от осоидите метод на екзекуция, особено на собствените им хора.

Двама от пазачите държаха дълги копия с извити като тирбушон накрайници и с напречник на половината дължина по подобие на ловните копия. Въпреки съвета на Салма Че продължи да гледа. Пазачите набиха здраво едното копие под ъгъл в земята и повлякоха жертвата към него. В този момент Че разбра какво се канят да правят, нервите ѝ изневериха, тя стисна очи и извърна глава. Но нямаше как да спре звуците — сърцераздирателните писъци на мъжа, които не спираха и не спираха, все по-слаби и по-слаби.

Когато Че отвори очи, мъжът още беше жив, но нямаше сили да вика. Висеше от кръстосаните копия, които минаваха през тялото му, излизаха под мишниците и се забиваха в разперените ръце; висеше безпомощно като захвърлена марионетка. Не ѝ оставаше друго, освен горещо да се надява, че мъжът ще издъхне бързо. Само това.

Вярвала бе, че е специална, че Салма е специален, иначе защо Талрик ще си прави толкова труд да ги открие и залови. Но ето ги тук, а Салма като по чудо се бе разминал със съдбата на увисналия от копията нещастник.

— Така! — изрева Брутан, когато пролуката в колоната от роби беше обрана и въжетата — вързани наново. — Капитанът иска да тръгнем веднага. Така че мърдайте!

Камшиците заплюяха. На изток пътят им щеше да ги отведе оттатък сенчестата шир на Даракионския лес, през хълмист терен, където картите свършваха, и оттам право в сърцето на Империята.

Напоследък Стенуолд понасяше храбро удари от най-разнообразно естество, но се оказа неподготвен за вълната от болезнени спомени при вида на Тисамон, седнал на обичайната им

маса в таверна „Егелитара“. Старото им място за срещи в Хелерон, мястото, където петимата винаги се събираха. Таверната още беше тук въпреки изминалите години, дори собствениците бяха от същото семейство, макар и от друго поколение. И Тисамон беше тук, настанил се спокойно на ъгловата маса отпред, сякаш Мариус или Атриса можеха всеки момент да прекосят площада и да седнат при него.

Но от онзи техен свят беше останал единствено Стенуолд, който да пресече площада с натезало сърце.

Беше на няколко крачки от масата, когато осъзна, че и молецородният е тук, Ахеос. Дребният мъж седеше до Тисамон като мълчалива сянка, сякаш не се намираше в самата цитадела на своите врагове. Никой не му обръщаше особено внимание, ако не се броят озадачените погледи от време на време. Може да беше заради стройната фигура на Тисамон, която обезкуражаваше излишното любопитство, но по-скоро причината се криеше в различния начин, по който бръмбароидите и молецоидите гледаха едни на други. За молецоидите от Тарн Хелерон беше символ на вездесъщото зло, което озлочествяваше свещената им планина и заразяваше културата им. За едрите хелеронски индустриалци молецородните бяха дребна неприятност в един голям свят. Свят, в който промените в пазарната цена на калая бяха далеч по-сериозен повод за притеснение.

Стенуолд кимна на Тисамон и седна.

— Виждам, че още си тук — каза той, обръщайки се към молецоида.

— Очевидно — отвърна Ахеос. От тона му ставаше ясно, че в неговите очи Стенуолд е най-вече бръмбароид, а всичко останало са подробности от пейзажа. — Имам дълг и смятам да го платя.

— Започваш да звучиш като него — отбеляза Стенуолд и стрелна с поглед Тисамон.

— Господари на Сивото, слуги на Зеленото — произнесе Ахеос, цитирайки ключова фраза, запазила се от времената преди революцията. — Кой казва, че не можем да се учим от братята си?

— Ясно. Нека говорим по същество обаче. Аз отивам да спася племенницата си от осородните. Ти какво искаш?

Директният въпрос наруши за миг самообладанието на молецоида.

— Твоята племенница ми помогна — каза той. — Аз не успях да ѝ върна жеста и бих искал да поправа това сега.

— Ще говоря без заобикалки — продължи Стенуолд. — Ти мистър ли си?

Белите очи на Молецоида се разшириха за миг, явно не бе очаквал Стенуолд да знае това име. Мълчанието се проточи. Тисамон ги наблюдаваше безстрастно.

— Не — отговори накрая Ахеос. — Но... в Хелерон има агенти, разбира се. Говорих с тях. Те са съгласни, че въпросът с Империята на осите може в бъдеще да ги засегне, така че разчитат да им докладвам. — Вътрешно Ахеос потръпна при спомена за истинските събития, за това колко усилия му бе струвало да убеди незаинтересованата си свързка в редиците на мистерите и да си осигури позволенията ѝ. Вариантът, който поднесе на Стенуолд, звучеше значително по-добре. За Челядинка и дълга си към нея беше премълчал, защото подобни неща биха били непонятни за тайното общество, което защитаваше интересите на молецородните в чужбина.

Реакцията на Стенуолд беше донякъде неочаквана.

— Твоите хора могат да бъдат убедени, че осоидите са заплаха, така ли?

Ахеос присви очи. Опитваше се да прецени новата посока, в която беше поел разговорът.

— Възможно е.

— Те наистина са заплаха — кимна Стенуолд. — Повтарям го от години, но никой не чува. Сега обаче ножът е опрял до кокал. След като върнем Челядинка и Салма, с теб трябва да си поговорим сериозно.

Ахеос кимна. Вътрешно обаче знаеше, че изплати ли веднъж дълга си, Стенуолд повече няма да го види.

— Май е по-добре да идем при другите — предложи Стенуолд и усети как тежестта на близкото бъдеще го притиска безмилостно. — Чакат ни извън града. — Изправи се, но погледът му все се връщаше към Тисамон. „Ето че мигът настъпи.“ Отпуснати му бяха толкова години, в които да се подготви за това, а сега се оказваше, че ги е пропилял безвъзвратно.

— Знаеш ли къде я водят? — попита Тисамон.

— На изток. Или в Аста, или по-навътре в Империята.

Стенуолд запристъпя от крак на крак. Колкото по-скоро приключи с всичко това, толкова по-добре. Ахеос също беше станал, но мислите на Тисамон явно бяха другаде.

— През последните години често съм преследвал хора източно, оттук. Знаем откъде минават конвоите на осоидите. Те са хора на навика. Искаш ли да тръгна напред и да разузная?

Стенуолд се умълча. Съдбата най-неочаквано му беше дала отсрочка.

— Да разузнаеш? — Не, не би било честно към Тисамон. Неизбежното можеше и да изчака още малко, но нямаше да изчезне. По-добре да се изправи лице в лице с него още сега. Но гласът му го изпревари и го предаде: — Би било добре. В такъв случай ще можеш ли да се върнеш при нас до... — А и колко можеше да го отлага всъщност? — ... до падането на нощта, да речем?

— Така да бъде. — Тисамон стана и Стенуолд си помисли колко хубаво би било, ако имаха повече време, което да прекарат заедно, тук и сега, без неотложни задачи, които да вгорчават мига. Защото имаше голяма вероятност следващата среща да сложи край на приятелството им веднъж и завинаги.

Скуто им беше осигурил транспорт, макар Стенуолд да подозираше, че пеша щяха да са по-добре. „Транспортът“ беше във вид на разтракано автовозило, трошка почти — открита кабина върху осем ръждясали крака.

— Бързо ли е? — попита той.

— По-бързо, отколкото ако ходите пеша ли? Почти — гласеше отговорът на шипородния. Стенуолд надникна под високите крака на машинарията. Крачещите автовозила бяха претърпели период на прибързани подобрения преди десетина-петнайсет години и точно както Стенуолд се боеше, този техен представител беше типична жертва на поколението си. Вместо осем отделни крака, от двигателя стърчаха само два, всеки от които се разделяше на четири.

— Няма да ви създава никакви проблеми — увери го Скуто, — стига да го навивате всяка сутрин. Работа за двама души, но пък ти си имаш Тото да ти помага. И преди да почнеш да се оплакваш, спомни си, че източно оттук горивото е с печати в черно и жълто.

— Сигурно си прав. — Свестните двигатели с часовников механизъм имаха много преимущества пред парните и тези с вътрешно горене. Нямаха нужда от гориво и повредите се отстраняваха лесно. Дори счупените метални части можеха временно да се заменят с дървени от подръчен материал.

— Нещо те яде отвътре — каза без предисловия Тиниса. — Какво има? Не е само заради Че, нали?

Той ѝ се усмихна, макар сърцето му да се свиваше.

— Просто... — Но не можа да го изрече на глас. Каквото и да кажеше сега, щеше да е встрани от истината. — Ще ти кажа по-късно. — „Когато се наложи. Когато нямам друг изход.“

Денят сякаш нямаше край. Рядко спираха за почивка, а дори и тогава роботърговците им напомняха постоянно за присъствието си. Водата се разпределяше скъпернически. Храната се състоеше от корав хляб и изсъхнало сирене. По време на преходите всеки изостанал роб биваше връщан с камшици в редицата, без колебание и без милост. В началото на деня Че жалеше другарите си заради пречупения им дух, в края му благодареше на съдбата, че е в по-добра физическа форма от повечето.

На смрачаване забелязаха някакви силуети в далечината, а по поведението на роботърговците стана ясно, че именно те са целта на придвижването им. Бяха два, може би на постройки, но не се различаваха ясно на фона на притъмняващото небе.

— Чифлик? — предположи Че. Салма се взря напред. Зрението му беше значително по-силно от нейното.

— Не са сгради — отвърна той. — Но не мога да кажа какво са. — А после усетиха приближаването на пазач и млъкнаха благодарумно.

Пристигнаха по тъмно, но Че вече беше познала „нещата“, защото и преди беше виждала такива. Наистина не бяха сгради, а автовозила, чудовищно големи. Беше виждала да товарят в тях животни за транспортиране на едро... същата стока, в която се бяха превърнали сега тя и спътниците ѝ.

Трийсетината роби в тяхната колона щяха лесно да се поберат в едно от возилата и пак да остане място, но клетките в задната им част

вече бяха наполовина пълни. С роби като тях, забеляза Че. Струваше й се невероятно всичките тези хора да са бегълци. Още не бяха наближи двете огромни машини, когато различиха друга колона от затворници, която се придвижваше от юг. Мъже без коса, с мъртвешки бяла кожа, изпъкнала долна челюст, щипци на ръцете и гигантски ръст — така изглеждаха роботърговците на южната колона. Водачът им се срещна с представители на осородните роботърговци и започна да се пазари за цената на стоката си.

— От Ръбатата пустиня са — предположи Че. — Или дори от Паешките земи. Отдалече при всички случаи. В Империята явно има голямо търсене на роби.

— О, има и още как — кимна Салма. — Цялата Империя се крепи на техните рамене. Роби обработват нивите им, роби им строят къщите. Роби се трудят в мините и се грижат за всичките им нужди. Империята се къпе в робска пот, Че. А колкото до самите осородни, те не похващат друга работа, освен войниклъка.

Че вдигна поглед към него.

— Във Федерацията има ли роби?

Усмивката му се изкриви.

— Не ги наричаме така, но ако приемем, че вие имате платени роби във фабриките си, то и ние имаме такива на нивите си. Виж само какъв либерал е направила Академията от мен.

Колоната им беше спряла и Че видя как Брутан и Талрик — на значително разстояние един от друг — отиват да говорят с водача на големите автовозила. Дългурестите бледолики южняци вече приключваха със своята сделка. Ръцете им наистина изглеждаха зловещи. Явно бяха пригодени за битки и за нищо друго, мислеше си Че и ги зяпаше със страхопочитание. На трептящата светлина от огньовете новодошлите излъчваха единствено агресивност. Дрехите им бяха мешавица от кожа и метални плетки. Някои носеха брадви на коланите си, други — тежки мечове в презраменни ножници. Гледаха осойдите едновременно сдържано и арогантно.

Брутан се беше върнал при своите хора и им даваше нареждания. Че долови само няколко думи, но и те бяха достатъчни, за да разбере, че ще лагеруват тук през нощта, а на сутринта ще потеглят с машините. Огледа се за Талрик, но той още беше при возилата и обсъждаше нещо с водача им. По липса на други указания екипажите

на возилата спуснаха вратите на клетките и започнаха да изкарват робите навън.

И тук имаше заграждение, две всъщност — набити в полукръг колове около задниците на возилата. Изкараните от клетките роби — приблизително седемдесетина души — бяха привързани на дълги въжета към коловете, макар че и без тази предпазна мярка нямаше къде да отидат, освен обратно в клетките.

Робите се сбутаха покрай набитите в полукръг колове — явно не искаха да привличат излишно внимание, като се разположат по-удобно в средата на ограждението — и останаха там, докато осоидите не решиха да ги нахранят, дълго след като самите те бяха вечеряли. С отработено движение един от пазачите метна платнена торба в центъра на кошарата и притихналите допреди миг роби пощуряха. Че нямаше никакъв шанс. Най-малкото движение би я захвърлило във водовъртеж от лакти, колене и юмруци сред мелето от роби, които се биеха за оскъдната дажба.

„Винаги съм искала да поотслабна малко“ — мислеше си тя, притиснала гръб към дървеното заграждение, докато чакаше хаосът да утихне. Скоро и това стана — в средата на кошарата останаха само неколцина, които се боричкаха за последните трохи. Салма се отпусна до нея с уморена въздишка. Чак когато ѝ подаде мълчаливо шепа натрошени бисквити, корав ръжен хляб и парче сирене, Че разбра, че и той е участвал в мелето.

— За теб има ли?

— Достатъчно.

— Благодаря ти тогава.

Сянка падна отгоре им. Че вдигна уплашено поглед, но вместо някой от пазачите, над главите им беше надвиснал едър мравкороден.

— Да? — попита тя, но мъжът не отговори, а се хвърли мълчаливо към нея или по-скоро към храната в ръцете ѝ. Салма го изпревари, изстреля се от седнало положение, заби рамо в таза му и го събори на земята. После се изправи и изчака мравкоида да стане на крака. Мъжът беше поне два пъти по-едър от човека водно конче, як и покрит с белези от камшик. Робите от двете страни на Че побързаха да

се дръпнат по-далеч от нея. Салма зае позиция, изчаквайки мравкоидът да направи първия ход.

— О, я стига! — извика Че. Е, изписка по-скоро. — Защо правите това? Тук всички сме роби. Защо да се бием помежду си?

Всички я зяпнаха все едно е луда, и роби, и роботърговци. Дори Талрик, на десетина крачки от заграждението, се беше обърнал да я погледне.

— Не сме чак толкова изпаднали — каза на робите тя, обръщайки гръб на осородния капитан. — Може да сме в окови, но не е нужно да ги забавляваме, като се бием за къшей хляб.

В този миг едрият мравкороден напада, решил, че избухването на Че е отклонило вниманието на Салма, но подцени скоростта на водното конче. Салма се издигна моментално във въздуха — само на метър и половина, колкото му позволяваше въжето, но и това се оказа достатъчно. Ритна два пъти мравкоида в лицето и кацна от другата му страна. Побеснелият мъж се завъртя, после се хвърли към изопнатото въже на Салма. Успя да го дръпне, но Салма вече го настигаше. Заби лакът отстрани на главата му, после го фрасна с юмрук в брадичката. Мравкоидът се олюля, но продължи да дърпа с всички сили въжето. Салма изгуби равновесие, мъжът успя да го хване за китката и да я извие силно назад.

Лицето на Салма се изкриви от болка. Той нанесе няколко удара със свободната си ръка, но мравкочовекът ги издържа стоически. Че плъзна поглед по робите наоколо, но явно никой не смяташе да се намеси.

Без да му мисли много, тя скочи на крака и се хвърли към двамата счепкали се мъже. Меч нямаше, а с голи ръце не умееше да се бие. В Академията такава дисциплина не се преподаваше. Въпреки това Че се метна с цялата си тежест върху едрият мравкороден.

Надявала се бе да го удари в кръста и да го повлече, откъсвайки го от Салма. Но беше тъмно и мъжът се оказа по-далеч от очакваното. Тя усети, че е скочила твърде рано, мерна с ужас връхлитащата земя, а после рамото ѝ, заедно с цялата ѝ тежест, се заби странично в коляното на мравкоида.

Мъжът изпищя пронизително, падна по гръб и се сви на топка. Че се приземи в краката на Салма. В първия миг той дори не я погледна, очите му не се откъсваха от поваления противник, чиито

писъци вече утихваха в жални стонове. Поне в обозримо бъдеще едрият нравкороден нямаше да е заплаха за тях. Най-накрая Салма протегна едната си ръка, после и другата, и ѝ помогна да се изправи, като примижа от болка. Ожулени и натъртени, двамата се оттеглиха на местата си до оградата.

Робите ги наблюдаваха бдително, в случай че решат да предявят претенции като новите тирани на низвергнатите. Че и Салма не им обърнаха внимание. Седнаха и се сгушиха един в друг да прогонят студа на спускащата се нощ.

18.

Тисамон ги чакаше по мръкнало, точно както беше обещал — строен силует, очертан от последните слънчеви лъчи на билото на нисък хълм, ъгловат дори под плаща. На гърба му висеше дълга торба — навярно за кутията, в която държеше лъка си, когато беше на път, — а до нея беше праметнал ножница с рапира, която Стенуолд никога не го беше виждал да използва. Стоеше на хълма и чакаше търпеливо.

Стенуолд мобилизира целия си кураж, спря тромавото возило под възвишението и слезе. Пътуването дотук не беше от най-приятните. Неповратливата машина друсаше ужасно, а Тото и Ахеос се намразиха от пръв поглед, което значително затрудняваше общуването.

— Имат си компания — чу Стенуолд гласа на Тисамон, докато се изкачваше по склона. — Още шестима войници. И двайсетина роби. Ще стане интересно, когато решим да ги извадим.

„Да ги извадим? Както бръснар вади зъб?“ Стенуолд погледна мешавицата от следи, които сочеше Тисамон.

— Мога да вървя по следата и цяла нощ, ако кажеш — предложи Тисамон и нова надежда покълна в сърцето на Стенуолд, надежда за поредната отсрочка.

— Не — каза обаче, по-твърдо, отколкото предполагаше въпросът и отколкото самият той искаше да прозвучи. — Калпавият ни транспорт няма да издържи на темпото. Вече се раздрънка и очевидно трябва да натегнем някои чаркове, преди да продължим.

— Какво е това чудо, между другото? На младини с теб сме се качвали на какво ли не, но това грозилище определено заслужава специална награда. — Тисамон и доброто настроение се изключваха взаимно, но сега в тона му се долавяше лекота, която прерязва Стенуолд до кости.

— Тисамон. Трябва да... Аз трябва да... — Имал бе толкова време да подготви думите, а сега тях ги нямаше никакви. — Трябва да ти кажа нещо.

Наближаваха бързо автовозилото и мълчаливите му пътници. Тисамон не забави крачка, но нещо се промени в стойката, в дишането му, сякаш се беше заразил от притеснението на Стенуолд.

— Какво има? — попита той. Вече бяха съвсем близо. Залязващото слънце се беше спуснало зад машината и те стояха в дългата ѝ сянка.

— Аз... — Но като кладенец в пустинята, красноречието му беше пресъхнало необратимо. — Аз трябва да... ти покажа нещо.

Сега вече Тисамон спря. Лицето му беше застинало в безизразна маска.

— Време е да направим лагер — извика Стенуолд към пътниците във возилото. — Ахеос, можеш ли да напалиш огън?

— Намекваш, че ще ми е нужна бръмбарска изобретателност, за да запаля един огън? — подхвърли кисело Ахеос и се смъкна с видимо облекчение от машината.

— Тисамон, това е Тото — каза Стенуолд, когато младият занаятчия стъпи на земята. Тисамон кимна бегло. — Тото — добави Стенуолд, — би ли погледнал механизма на това чудо. Дано някой чарк не е изпаднал по пътя.

— Добра идея — кимна младежът, свали торбата с инструментите си и прекна между краката на возилото, като преди това хвърли поглед през рамо към своя наставник.

— А това... — „Ето, че моментът настъпи.“ — ... това е Тиниса.

— Тиниса? — повтори Тисамон, но засега впечатление му беше направило единствено името ѝ, паякородното ѝ име. Докато девойката слизаше от тромавото возило, той я гледаше с умерено любопитство, но когато се обърна към него, погледът му залепна за лицето ѝ.

Тисамон изръмжа гърлено като притиснато в ъгъла животно. След миг вече беше заел бойна стойка, завитото острие на ръката му стърчеше изтеглено назад. Острие, което Стенуолд дори не беше забелязал. Но потресът на Стенуолд бе предизвикан не толкова от Тисамон, колкото от Тиниса, която беше успяла да изтегли междуременно рапирата си и изглеждаше също толкова готова за бой.

— Тисамон — викна той, — изслушай ме!

— Какво е това? — извика Тисамон с неподправен ужас в гласа. — Какво си направил?

— Тисамон — подхвана отново Стенуолд. — Мога да обясня.

— Да обясниш?! — Очите на Тисамон щяха да изхвъркнат, издули се бяха като на обесен човек. Зъбите му бяха оголени, всяко мускулче по тялото му се беше обтегнало като струна. Последните лъчи на слънцето пробягаха по дългия метален нокът на ръката му и по рапирата на Тиниса. Ахеос и Тото не помръдваха, окаменели и в пълно недоумение.

— Стенуолд, какво става? — попита напрегнато Тиниса.

Имаше миг в непосредственото бъдеще, миг, от който ги делиах броеци секунди, мигът, когато Тисамон щеше да откачи и тогава щеше да се пролее кръв. Стенуолд виждаше този миг съвсем ясно. В нормална битка Тисамон беше студен като лед, но собствените му чувства бяха най-страшните му врагове. Стенуолд го чу да съска през стиснати зъби и разбра, че стрелките на часовника са се събрали и всеки миг ще се чуе камбанката. Хвърли се между двамата с риск да се наниже на Тинисината рапира, но не успя да изпревари Тисамон, който приклепна зад него и замахна с куката си. Стенуолд затвори очи.

Чу писъка на Тиниса и усети пронизваща болка в рамото, както и нещо много студено и много-много тънко досами гърлото си. После светът застина.

Стенуолд отвори бавно очи. Първото нещо, което видя, беше Тиниса — на педя пред него с разкривено от шок лице — и за миг си помисли, че го е пронизала неволно. Ръката ѝ беше протегната и той изкриви до откат очи по протежението ѝ. Видя дръжката на рапирата и тънкото ѝ острие... и ръката на Тисамон върху острието, огънато между дланта и костните шипове под лакътя му. Върхът на рапирата беше някъде зад рамото на Стенуолд, уловен в капан по пътя си към лицето на Тисамон.

Другата ръка на Тисамон, дясната, беше праметната през врата на Стенуолд, шиповете бяха пробили кожената дреха и се впиваха в месото отдолу. Извитото сгъваемо острие на Тисамон се намираще под брадичката на Стенуолд, опряно в кожата, но дали му беше пуснало кръв или не, той не можа да прецени. Мерна Тото зад Тиниса, със зяпнала уста и гаечен ключ в ръката; там някъде беше и Ахеос, извадил кинжала си от канията, но очевидно не желаше да се намесва в конфликта.

Стенуолд чу собственото си накъсано дишане, смесено в странно трио с дъха на Тиниса и Тисамон.

— Пусни го — каза Тиниса и Стенуолд си помисли, че заповедният ѝ тон със сигурност не е най-разумната стратегия в момента.

— Защо, ще се биеш ли с мен? — попита я Тисамон и особеният тон, отсечените думи, които Стенуолд помнеше добре, говореха за човек, на когото му е кипнала кръвта.

— Виждала съм те да се биеш и знам за какво е цялата тази работа — заяви бойко тя. — Не крия, че работех за Половинковата къща. И какво?

— За Половинковата... — Тисамон свъси чело. — За какво говориш изобщо?

— Териториите. В Хелерон... — Сега пък Тиниса изглеждаше объркана. — Ти се би за Гостоприемците. А след това ние им видяхме сметката... Ти нали затова... — Недоумението в погледа му я спря наскоро изречението. — Какво става тук, да му се не види!

— Да, Стенуолд, какво става тук? — попита на свой ред Тисамон. Страховитата студенина на отсечения му говор се долавяше все толкова ясно.

— Ще ти кажа всичко, но само на теб — успя да се включи най-после в разговора Стенуолд. — Да се качим на билото и няма да спестя нищо от истината. Имаш думата ми.

— Допреди миг думата ти щеше да е повече от достатъчна — каза тъжно Тисамон, но ръката му започна да се отпуска. Стенуолд примижа, когато шиповете се отделиха от гърба му.

— Предлагам някой да ми обясни какво става — настоя Тиниса. Стенуолд кимна.

— Нека първо говоря с Тисамон. А разговорът ни няма да е от лесните.

И тръгна обратно по склона, но този път Тисамон не вървеше до него като приятел, а на безопасно разстояние като враг.

Тиниса ги гледеше как се отдалечават.

— Какво? — извика тя, макар да беше наясно, че никой няма да ѝ отговори. — Какво става? — Тисамон я беше погледнал все едно е убила родния му брат и след това е танцувала на гроба му. Обърна се да потърси подкрепа от другите, но Тото отново се беше наврял под возилото, а от лукаво-арогантната фасада на молецоида лъхаше хлад.

„О, що не вървите и двамата на майната си“ — реши тя. Всъщност всичките можеха да вървят там. Имаше нещо гнило. Имаше нещо адски гнило, щом страховит дуелист ѝ скачаше на бой, без да го е предизвикала, и тя беше в правото си да знае какво става.

И с тихи стъпки Тиниса тръгна след Стенуолд, с надеждата, че нощта ще я скрие под плаща си.

От другата страна на билото Стенуолд спря. Оттук автовозилото не се виждаше, което си беше риск, защото ако Тисамон откачеше отново, Стенуолд щеше да се прости с живота си без никой да разбере. Но от друга страна, демонстрираше доверие, а именно към доверието на Тисамон се стремеше отчаяно. Пък и тук бяха достатъчно далеч, за да не стигат тихите им гласове до лагера, а гневните думи да се замажат от разстоянието.

Тисамон го гледаше, прибрал острието по протежение на ръката си.

— Говори — изсъска той.

— Аз... — Стенуолд изкриви лице в гримаса. — Виж, трудно ми е. Наистина. Дай ми минутка да си събера мислите.

Тисамон оголи зъби.

— Нека ти помогна тогава. Нека ти подсказва малко. Приличат си като две капки вода. Все едно е възкръснала! Като две капки вода си приличат! — И отново гласът му трепереше не от гняв, а от бездънен ужас. — Как... как... — Тресеше се целият и Стенуолд се зачуди дали изобщо съществува дума, която да назове разкъсващата го емоция. — Тя е нейна дъщеря. Няма друго обяснение.

— Да, Тисамон. Тиниса е дъщеря на Атриса — призна уморено Стенуолд. Сега, когато кулминацията беше настъпила, той не знаеше дали силите му ще издържат.

— Ти откъде я... Не! — Тисамон присви очи. Закривеното острие се размърда, после се прибра пак. — Тя ни предаде, Стенуолд. При Мина. И ти го знаеш. Бяха разбрали за плановете ни. Саботираха твоите джаджи. Тя им е казала.

— Атриса, Тисамон. Кажй поне името ѝ.

— Мислиш, че не мога ли? — изсъска Тисамон. — Атриса ни предаде. Така по-добре ли е? Продаде ни на Империята и ни остави да

умрем в Мина. И някои от нас наистина умряха там, Стенуолд.

— О, помня аз Мина. Никога не съм спирал да мисля за този прокълнат град. Но Атриса не ни е предала, Тисамон.

— Тя...

— Изслушай ме! — прекъсна го Стенуолд. — Чук и клещи, чуи какво имам да ти кажа, пък после, ако още искаш да ме убиеш, заповядай.

Тисамон го изгледа мълчаливо.

— Докато ти беше в Хелерон, аз се опитах да я открия. Смятах да ѝ поискам сметка за стореното. Само че не беше лесно да я открие човек... не, остави ме да довърша... криеше се, да, но не от нас.

Стенуолд затвори очи и се върна седемнайсет години назад.

— Накрая Неро я откри. Открай време го бива в проследяването. Когато отидохме, тя беше... зле.

Тисамон потрепна едва доловимо и това даде известна надежда на Стенуолд.

— Опитала се да дойде при нас, на уговореното място в уреченото време, но налетяла на осоиди... на техни агенти. Трябвало да се бие.

Това дойде в повече на Тисамон.

— И какво? Тя беше майстор на меча. Шепа агенти на осоидите не биха я забавили дори!

— Слушай! — повиши глас Стенуолд. Откри, че му е трудно да удържа собствения си гняв. Ставаше въпрос за отдавнашна несправедливост и сега беше в неговите ръце да оправи нещата. Тази мисъл му даде сили и той продължи: — Победила ги. Надвила ги всичките, но в битката я ранили лошо. Не била в най-добра форма заради състоянието си.

— Заради... състоянието си?

Стенуолд успя да разтегне устни в подобие на усмивка, толкова горчива, че тежеше като олово на лицето му.

— Била е бременна, Тисамон. И това я е забавило достатъчно, за да я ранят.

Богомолкородният го гледаше с празен поглед.

— Когато с Неро я открихме, раждането приближаваше, а тя беше много слаба. Много. Крила се през цялото време. Осите още я търсеха. Намерихме я в един от бедняшките квартали на Метро. Сам-сама. —

Гледаше как различни и противоречиви чувства се борят за надмощие върху лицето на Тисамон. — Почина при раждането, но детето оцеля.

Спря дотук и остави неизречените въпроси на Тисамон да се натрупат в празнината от мълчание помежду им. Чакаше.

— Какво?... Но кой... кой е бил бащата? — промълви накрая Тисамон, толкова тихо, че лекият вятър отнесе думите.

— Знам ли. С кого е делила последно леглото си, ти как мислиш? Тисамон го гледаше ужасено.

— Не... не.

— През последните си дни тя говореше единствено за теб. Каза, че спряла предпазните мерки. По свой избор. — Стенуолд съзнаваше, че сипва сол в раната, но истината му беше тежала с години и беше крайно време да прехвърли товара на други плещи.

— Тя е... това момиче е...

Стенуолд кимна.

— Но тя прилича на...

— О, прилича на майка си, по това две мнения няма. А какво е наследила от баща си тепърва ще видим.

— Значи е полуродна?

— Така излиза — каза Стенуолд. — Няма как да е иначе.

Тисамон се пресегна, сякаш да го сграбчи за яката, но спря на половината път, като клатеше леко глава.

— Защо не ми каза?

Стенуолд издържа погледа му, без да трепне.

— И как щеше да е реагираш ти? Какво щеше да направиш, ако ти бях пратил човек с новината, че жената, която мразиш най-много на света, ти е родила дете? Щеше да убиеш пратеника, в това не се съмнявам. А ако откриеше някой безумец, който да върне отговор, то този отговор би бил еднозначен — че бебето трябва да бъде убито незабавно.

— Не...

— Не, така ли? — повиши глас Стенуолд. — Полуродна, Тисамон? Мелез от паяк и богомолка? Тази най-отвратителна от всички неприемливи комбинации? Това би си помислил, нали? Или ще го отречеш?

— Не си имал право — каза богомолкородният.

— Не съм имал право да я държа далеч от теб, или не съм имал право да я оставя жива? Кое от двете? По онова време изборът беше мой. Бедната Атриса беше мъртва и аз можех да взема детето и да го отгледам като свое. Или можех да го оставя да умре, каквото без съмнение би било твоето желание. Боя се, че при избор като този гордостта на богомолките просто няма място в уравнението.

— Гордост? Как смееш да...

— Гордост, да! Или ще отречеш, че именно гордостта е проклятието на цялото ви нещастно племе? — Стенуолд си даваше сметка, че отива твърде далеч, но не беше в състояние да се спре. — Чук и клещи! В Академията, между другото, правим едно упражнение със студентите — питаме ги защо всяка раса е велика по свой собствен начин и кое я прави специална. И знаеш ли, Тисамон, студентите се затрудняват. Защото всички ние сме дефектни по природа. Ти и аз, Тисамон. Бръмбароидите със самодоволството си и богомолкородните с тъпата си гордост!

— Не си имал право да решаваши!

— Нямахте кой друг да вземе решение! — Идеше му да сграбчи Тисамон за предницата на подплатения жакет и да го разтърси силно, но се спря навреме. Би било голяма грешка.

— Тя е полуродна — промълви Тисамон. Звучеше потресен. — Мелез. Срам за расата и семейството ми. — Думите се откъсваха бавно и мъчително. — Моя дъщеря?

— Да, твоя дъщеря. И сега трябва да решиш как да постъпиш — както би постъпил на времето или да провериш дали евентуално не си в състояние да разшириш миогледа си достатъчно, за да приемеш факта на съществуването ѝ. Но нека те предупредя, че ако предпочетеш първото, изобщо няма да ти е лесно, проклет да си, а освен това ще трябва да се разправяш с мен, а най-вероятно и с Тото. — Видя суровото изражение, което прекоси лицето на другия мъж и го разчете както намери за добре. — О, наясно съм, че няма да те изпотим особено, но не си мисли, че...

— Теб... не бих наранил. — Тисамон изглеждаше и звучеше така, сякаш е остарял със сто години, пребледнял и раним, какъвто Стенуолд не го беше виждал никога преди. Нито него, нито друг богомолкороден.

— И?

— Няма да я нараня. — Нещо растеше в Тисамон, растеше със заплашителни темпове. И не беше единствено шокът от новината, че има дъщеря, осъзна Стенуолд. Атриса. Убиваше го мисълта, че Атриса е мъртва, че е умряла далеч от него, че е умряла, докато той я е проклинал като предателка. Това беше неочаквано заключение, до което Стенуолд е трябвало да стигне отдавна — заключението, че Тисамон е останал в Хелерон, за да не види никога повече Атриса, за да не се превърне срещата им в край на живота ѝ. Като за богомолкороден това май се равняваше на любов. Стенуолд отстъпи назад, уплашен, че този път наистина е прекрачил границата.

— Трябва да помисля — каза Тисамон и се обърна, за да скрие лицето си.

— Съжалявам. Аз трябваше да... трябваше да ти кажа преди. Отдавна.

— Прав беше за всичко — отвърна Тисамон. — Нямах да разбера тогава, може да не го приема и сега, не знам. Ще... ще дойда при вас призори. Имам нужда от време, за да... Искам да остана сам.

Отдалечи се бавно по посока на хълмовете. Стенуолд гледа след него, докато мракът и вълнистият релеф не го скриха от погледа му.

Когато се върна в лагера, не забеляза изражението на Тиниса. Беше твърде погълнат от собствените си чувства.

Следващият ден не беше от приятните. Стенуолд седеше сгърбен над контролните уреди на куцото возило, потънал в прашно мълчание, от което никой и нищо не беше в състояние да го извади. Мълчаливата враждебност между Тото и Ахеос сякаш нарастваше във вакуума на общите им усилия да не се поглеждат. Отначало Стенуолд помисли, че е заради смесения произход на Тото. Но когато младежът слезе, за да натегне поредния разхлабил се чарк и с това предизвика нова вълна от презрение у молецородния, Стенуолд разбра, че проблемът не е в произхода, а в занятието на Тото. В това, че е занаятчия. Налице беше сблъсък на мирогледи.

Към Тиниса обаче Ахеос се отнасяше с предпазливо уважение, особено след като се беше изрепчила на Тисамон. Тиниса от своя страна явно имаше проблем със самия него, със Стенуолд, защото през целия ден не му беше казала и една дума, а погледнеше ли той към нея,

срещаше единствено сърдита физиономия. Сигурно му беше ядосана, защото още не ѝ беше дал обяснение за реакцията на Тисамон, но той просто нямаше куража да ѝ признае истината. Колкото до Тисамон, той така и не се беше появил след снощния сблъсък. А преди да е говорил с него, преди самият Тисамон да е изяснил чувствата си, Стенуолд не би могъл да разкрие истината на Тиниса. Което го вкарваше в поредното предателство. Носеше по-голяма отговорност пред нея, отколкото пред богомолкоида, но просто не беше в състояние да се отърси от оковите на приятелство, родено и закалено преди две десетилетия.

Цялата тъжна история се беше развила от лошо към по-лошо и сега Стенуолд можеше да изгуби всичко заради нея. Върна се мислено назад към онзи съдбоносен миг до смъртния одър на Атриса и се запита какво по-различно е могъл да направи, за да си спести мъките сега.

Представи си как отива при Тисамон с бебето и с истината... или по-късно, с дете на пет-шест години. Представи си яростта му. Изминалите седемнайсет години бяха притъпили в някаква степен острието на гнева му, времето беше полепнало по него като корал, запазвайки формата, но обирайки ръбовете. Въпреки това равновесието между самоконтрола и избухливия нрав на Тисамон винаги се беше крепяло на върха на карфица. Не, ако Стенуолд му беше казал истината преди десет години, Тисамон със сигурност би убил и него, и детето.

Или не? Наистина ли Тисамон можеше да убие дете, собственото си невръстно дете при това? „Наистина ли имам такова мнение за стария си приятел?“

И с натезало сърце Стенуолд призна пред себе си, че, да, Тисамон беше точно такъв човек. Би го направил в пристъп на гняв и по-късно навярно би скърбил за загубата, но все пак би го направил, пришпорван безмилостно от собствената си гордост.

Стенуолд се утешаваше с мисълта, че ако не друго, поне настигат плячката си, макар да нямаше план как ще се справят с подсиления отряд на осоидите, когато ги настигнат. По залез-слънце теренът се промени и дори без следотърсач стана ясно, че роботърговците са се

сдобили с нов транспорт. Широка ивица утъпкана и обгорена трева сечеше земята пред тях. Някакво голямо верижно возило, а може би и повече от едно, беше натоварило робите и ги отнасяше на изток. Стенуолд не знаеше какво точно е возилото, но най-вероятно се движеше по-бързо от тяхната клатушкаща се реликва.

По всичко личеше, че лагеруването тази нощ ще е по-неприятно и от пътуването. Стенуолд се обърна към Тото, единствения от спътниците си, с когото все още можеше да разговаря без напрежение.

— Трябва да увеличим скоростта — каза му той.

Тото плъзна поглед по возилото.

— Няма да е лесно, майсторе — отвърна той, — а и не знам дали ще издържи. Дори при тази ни скорост се наложи да натегна всички свързки.

— Аз ще ти помогна — предложи Стенуолд. — Ако работим цяла нощ, може и да изтръгнем още малко скорост от проклетата трошка. И не е нужно да ми викаш „майсторе“. Вече не сме в Академията.

Тото сви рамене.

— Ами, май... Ами, майстор Трудан...

— Тото?

— Ами... — Тото прескочи почтителното обръщение с цената на страховито усилие. — Навит съм, ако и вие сте навит.

Идеята му може и да беше добра, реши след известно време Стенуолд, но когато се опитаха да я приложат на практика, проблемите се оказаха по-големи от очакваното. Основният беше в самите тях — през последните десетина години Стенуолд беше преподавал история и се беше занимавал с политика, а Тото кажи-речи до вчера беше трупал знания в Академията. Мина известно време докато Стенуолд си признае, че просто не разбира някои чисто технически подробности, за които говори момчето. После неохотно си даде сметка, че само му се пречка в ръцете. Въпреки това някакво инатливо чувство за чест, което по би отивало на Тисамон, го караше да се поти до пукащата маслена лампа, която Тото беше сглобил от подръчни материали, и продължи така, докато момчето не каза:

— Ако и двамата работим... ако и двамата работим цяла нощ, майсторе, на сутринта нито вие, нито аз ще сме във форма да... да караме возилото.

По своя си несръчен начин Тото се беше опитал да запази тактично самочувствието му и Стенуолд се засрами. Винаги беше мислил за себе си като за занаятчия въпреки липсата на практика през последните години, но явно останалата част от света отдавна не го смяташе за такъв.

„Когато се върна в Колегиум, ще трябва да оправя тая работа“ — твърдо реши той. Измъкна се изпод търбуха на возилото, като на глас заяви, че Тото всъщност бил прав и в такъв случай той щял да подремне малко. Чувстваше се стар и нещастен.

Приближи се до огъня и откри, че Ахеос е заспал, а Тиниса — не. Дали стоеше на пост, или просто го чакаше, Стенуолд не можа да прецени, но така или иначе не го изпускаше от поглед. В очите ѝ се четеше бавно разгарящ се гняв, който сигурно беше наследила от баща си, помисли си с тъга Стенуолд. Тази мисъл го спря в края на осветения от огъня кръг. Знаеше, че е негов дълг като настойник на Тиниса, а и като човешко същество, да ѝ даде някакво обяснение.

Не можа. Обърна ѝ мълчаливо гръб и си спретна малък огън от другата страна на возилото. Там го откри Тисамон по-късно.

Стенуолд чу стъпките му преди да го е видял, а след миг високият строен мъж се появи от нощния мрак и седна мълчаливо от другата страна на огъня. Треперливата светлина гонеше сенки по ъгловатото лице на богомолкочовека. Дълго време не намериха сили да проговорят.

— Нито ти, нито аз сме хората, каквито сме искали да бъдем, когато този ден настъпи — каза най-накрая Тисамон, тихо и без да го поглежда. — Виж ни само. Виж в какво се превърнахме. Ти си затънал до гушата в шпионаж и пращаш младежи да дирят смъртта си. Аз продавам мечи си и не ме интересува чия кръв полепва по острието му. Ти каза на Продан, че се бия за чест, но това отдавна не е така. — Тисамон замълча и паузата се проточи натежала. — Когато бяхме млади, не мислехме, че ще стигнем дотук.

— Така е — съгласи се Стенуолд и сведе очи.

— Аз... — Тисамон млькна отново и разръчка огъня с една клонка. Устните му помръднаха, но звук не излезе. Стенуолд го остави да си събере мислите. Самият той не знаеше какво да каже.

— Благодаря ти, че си отгледал детето ми — каза Тисамон.

Изглеждаше видимо облекчен, че най-накрая го е изрекъл. Стенуолд го погледна, като не знаеше да вярва ли на ушите си.

— Доста мислих — продължи богомолкочовекът. — Отначало бях убеден, че си постъпил егоистично и в моя вреда, но така и не можах да определя с какво точно си ми навредил. Ние, богомолкородните, вярваме, че трябва да сме наясно с причината за враждите си. Как иначе ще ги подхранваме толкова дълго? Затова, когато осъзнах, че не си направил нищо нередно, стигнах до логичното заключение, че нещо в моя свят не е наред и трябва да се промени, и че всъщност аз съм ти задължен. Че имам дълг към теб, при това такъв, който никога не може да се изплати докрай.

„А вие, богомолкородните, приемате дълговете си точно толкова сериозно, колкото и враждите си“ — помисли си Стенуолд. Тисамон все още избягваше да срещне погледа му, все още не беше премислил докрай ситуацията, но поне беше намерил начин да оцвети миналото в краски, които са му понятни. Превърнал го беше във въпрос на чест, а въпросите на честта бяха неразделна част от живота му.

Накрая богомолкочовекът все пак вдигна очи, угълчетата на устата му също потрепнаха нагоре.

— Помниш ли как на времето ти все говореше ли, говореше, а аз мълчах като пукал? Сега май е обратното.

И Стенуолд се разсмя, напук на себе си, напук на всичко. Разсмя се така, че не можеше да спре.

А след това:

— Ще трябва да й кажа. Ще трябва да говоря с нея. Знаеш това, нали?

— И по-добре внимавай — отвърна Тисамон, все така ухилен до уши. — Защото ако прилича на баща си, може и да не го приеме добре.

19.

Тя танцува за тях следващата вечер. Такова нещо не бяха виждали никога.

Роботърговците бяха спрели двете огромни возила с гръб едно към друго и издигнаха едно-единствено заграждение помежду им, голямо и овално. Бяха се събрали в двата му края, както и повечето от войниците. Че беше нервна. Измъчвах я лоши предчувствия, защото нещо очевидно се готвеше, а тя не се сецаше за друго, освен за кървав двубой. Кървавите двубои бяха рядкост в Равнините. Колегиумци например се смятаха за твърде цивилизовани, а макар в мравешките градове да обичаха гладиаторските борби, то беше заради демонстрацията на умение, а не заради кръвопролитие. Но практиката на кървавите двубои така или иначе съществуваше. Паякоидите организираха такива дуели в южните си крепости, а според мълвата в Хелерон се провеждали незаконни борби със залагания за любителите на смъртта като забавление.

В двата края на палисадата бяха напалени огньовете, трети гореше в самия център на заграждението. Че се огледа и видя Брутан, водача на роботърговците, както и голяма част от екипажите на двете возила, но не и Талрик. Явно предстоящото събитие беше под неговото достойнство.

А после *тя* пристъпи напред. Виждаха я за пръв път. Изглежда я бяха държали отделно от останалите роби. Че усети как Салма се напруга и погледна към него. После премести отново поглед върху жената.

Жената беше... отначало Че реши, че е молецородна, защото имаше техните бели очи. Но когато светлината на огъня я обви, чак подскочи от изненада. Кожата на жената се движеше.

Допреди миг беше съвсем сива, точно като на молецоидите. Че се запита дали не е сбъркала, но едва ли — най-малкото защото кожата на жената беше на показ в огромната си част, прикрита само от набедрена превръзка и ивица плат, вързана през гърдите. Сега обаче с

кожата ѝ се случваше нещо. Сенки се гонеха диво по плътта ѝ. Не, не бяха сенки, а цветове. Червеникавите отблясъци от огъня препъваха погледа, но не можеха да скрият докрай пъргавия рисунък от розови, цикламени, тъмносини и бледи петна, които танцуваха по контурите на тялото ѝ.

Отнякъде прозвучаха гайда и барабан. Че се обърна и видя музиканта — кльоцавият мъж с восъчната кожа свиреше на гайда и отмерваше ритъма с крак по плосък барабан. А после жената започна да танцува.

Танцът ѝ беше в най-висша степен необуздан и толкова бърз, че музиката я следваше, вместо да я води. Нямаше нищо общо с прецизната хореография на колегиумските балетни представления, нито с народните танци по панаирите. Не беше и като евтините сладни танци в бордей. Беше танц, какъвто Равнините не бяха виждали никога. Беше яростен и гневен, беше красив и тъжен. Мъжете не можеха да отлепят поглед от нея, повечето жени — също. Че успя да откъсне своя за кратко, колкото да огледа публиката — изопнатите от копнеж лица на пленниците и пазачите зад тях. Осородните войници също бяха заплени, изцяло. Сякаш лицата им изведнъж се бяха отърсили от нещо, сякаш готов за бой нож е бил прибран за миг в канията. Безизразните шлемове на роботърговците си оставаха безизразни, разбира се, но и сред тях мнозина ги бяха свалили, за да виждат по добре. И на мястото на свалените шлемове. Че видя същото изражение на нежна печал. Имаше и похот, естествено, в комплект с целия грозен багаж, който вървеше с нея, но похотта беше в окови, възпирана от нещо различно.

Жената танцуваше под пискливите ритми на гайдата и скокливия ритъм на барабана. Музиката я гонеше ли, гонеше напразно и говореше не за нея, а за отчаяния, безнадежден копнеж на публиката.

Че се обърна да каже нещо на Салма, но лицето му беше изопнато в потрес и изумление, без следа от обичайните му наперени усмивки и тънък сарказъм.

Жената танцуваше, а после танцът ѝ свърши с горчиво презрителен поклон към онези, които я гледаха отвъд палисадата, гайдата изпищя протяжно и млъкна. Жената стоеше там, неподвижна, превила се толкова ниско, че челото ѝ почти докосваше пясъка, едната ръка — протегнатата изящно напред, единият крак — изпънат, другият

— прегънат в коляното. Мъртвешката тишина след прощалния писък на гайдата сякаш никога нямаше да свърши.

А когато жената вдигна глава, погледът ѝ се закова върху Салма; протегнатата изящно ръка се превърна в отчаян зов, поклонът — в молба. „Помогни ми. Спаси ме.“

А после Брутан наруши тишината:

— Хайде, движение. Нахранете копелетата.

И осойдите се отърсиха от магията, въоръжиха се отново с пороците, които бяха забравили за миг, спомниха си, че са завоеватели и войници.

Танцърката все така стоеше в центъра на ограждението, но вече изглеждаше несигурна, уморена и много, много тъжна. Че усети раздвижване до себе си и осъзна, че Салма се е изправил. Танцърката също го видя, трепна, после го погледна отново. Понечи да тръгне към него, но трима роботърговци разбутаха пленниците, хванаха я и я отведоха. Тя не се възпротиви, само хвърли последен поглед към Салма, поглед, от който тялото му се изопна.

— Какво беше това? — попита Че. — Тоест... Салма, слушаш ли ме изобщо?

— Разбира се, че те слушам — отвърна той и седна, но мислите му очевидно бяха другаде.

— Салма, познаваш ли тази жена?

— Не... Нея не. Но знам каква е.

— И?

— Има няколко общности във Федерацията... не като част от нея, а просто на територията ѝ. Те са... различни. Пеперудородни. Не бях ги виждал досега. Само бях чувал да говорят за тях. Но всичко, което се говори, е вярно. В името на благородници и принцове! — възкликна той.

Че никога не го беше виждала толкова разтърсен.

— Танцува много хубаво, да. И какво? — попита сопнато тя. По някаква причина мисълта за танцуващата пеперудородна вече започваше да я дразни.

— Какво? — попита на свой ред той в опит да го избие на майтап. — Страх те е, че ще те зарежа и ще хукна след нея?

— Знам само, че на всички ви потекоха лигите като на селски идиоти, а на теб — най-много, ако питаш мен — измърмори тя.

Усмивката му се завръщаше, за нейна сметка, уви.

— Челядинка Трудан, ревност ли долавят ушите ми? Не знаех, че проявяваш романтичен интерес към мен.

Тя се изчерви с пълното съзнание, че Салма ще забележи руменината ѝ на светлината от огъня.

— Няма такова нещо и ти го знаеш. Просто се тревожа за теб.

Салма се канеше да отговори, когато погледът му попадна на двама приближаващи се роботърговци. Той се напрегна, сякаш предчувстваше, че идват за него.

Но те идваха за Че.

— Ти! Ставай!

— Защо?

Мъжът я удари толкова бързо, че дори Салма не успя да реагира, зашлеви я с отворена длан през лицето. На ръба на дланта му имаше костен израстък, закривен като кука и плод на Изкуство, и макар главата ѝ да звънтеше от шамара, Че осъзна, че е можел да я нарани много по-лошо.

— Не задавай въпроси, робиньо. Ставай.

Нямаше нужда да ѝ го казва за трети път. Салма вече се беше надигнал, но другият роботърговец насочи към него ръката си, по която припукваше енергия.

— Край на подвизите ти, федералчо — предупреди го той. — Не си мисли, че ще липсваш на някого.

— Къде я водите? — настоя Салма.

Пламъчетата върху дланта на мъжа лумнаха високо и Че извика:

— Ще ида с тях. Няма страшно. Не го наранявайте. — Всъщност беше повече от страшно, но Салма беше вързан за един от коловете на заграждението и лесно щяха да го убият. — Моля те, ще ида с тях.

Войникът срязва въжето ѝ с шиповете на ръцете си и двамата я повлякоха през кошарата преди още да е стъпила на крака.

— Какво съм направила? — попита тя, но те продължиха да я влачат, извадиха я от заграждението и оставиха на другите роботърговци да върнат коловете по местата им.

Че повтори въпроса си и един от войниците вдигна ръка да я удари отново. Тя изписка и изви глава да скрие лицето си, но мъжете я държаха здраво за ръцете. Войникът се изсмя гърлено.

— Пълна е с въпроси момата — подхвърли той.

— По-добре да не ги задава обаче — отвърна другарят му. — Щото отговорите няма да й харесат.

И я повлякоха нататък в мрака. Че зърна за последно изопнатото лице на Салма, после кошарата остана далеч зад нея. Влачеха я покрай едно от гигантските возила. Осороден занаятчия бърникаше нещо по механизмите, хвърли разсеян поглед към Че и войниците, после се върна към работата си.

— Какво става? — Че позна грубия глас преди да е видяла собственика му. Двата войници забавиха крачка и спряха пред Брутан, водача на роботърговците. — Какво става, момчета?

— Заповеди, сержант — отговори единият.

— Заповедите ги давам аз, момчета — подчерта Брутан. Хвана с палец и показалец брадичката на Че и вдигна грубо главата ѝ. Беше с шлем и от лицето му се виждаше съвсем малко. — Някой си пада по бръмбарско месце, така ли? Не помня да съм ви давал заповеди, момчета, така че кой ми се бърка в работата?

— Капитан Талрик, сержант — отвърна смутено другият.

— Капитан Талрик може да ми целуне задника — заяви Брутан. — Ако му се е приискала курва, първо трябва да приказва със сводника.

— Не знам, сержант... — подхвана един от мъжете.

— А един сводник не е никакъв сводник — продължи Брутан, без да му обърне капка внимание, — ако не си е топнал фитила във всички бутилки. — Безизразната маска на шлема му беше много близо до лицето на Че и тя нямаше накъде повече да се дръпне. — Не е първа красавица, нали? Но аз не съм придирчив, така че дайте я насам.

Обърна се и направи няколко крачки, но мъжете не помръднаха.

— Сержант — обади се единият притеснено.

Брутан се завъртя на пета.

— Аз не ви ли дадох заповед току-що?

— Ама, капитан Талрик, такава, сержант...

— Вие май не знаете кой държи веригите ви, а? — процеди Брутан и тръгна към тях с разперени длани.

— Ама казват, че той е от Рекеф, сержант.

Брутан спря.

— И какво като казват? — изрепчи се, но в тона му имаше известна промяна. — Да не мислите, че ме е страх? Мислите, че ме е

страх от него, така ли?

Мълчанието на мъжете подсказваше, че тях ги е страх — както от Талрик, така и от Брутан. И когато Брутан им изкрещя да му я доведат, те го направиха.

Завлякоха я в малка падина встрани от основния лагер, хвърлиха я по гръб на земята, толкова силно, че ѝ изкараха въздуха. И едва тогава Че проумя какво смята да прави Брутан.

— Не, не... недей да... Не можеш да...

— Накарайте я да млъкне — каза отегчено Брутан. Разкопчаваше с опитни движения колана си.

Че изпищя и когато единият от мъжете ѝ запуши с ръка устата, го ухапа жестоко. Мъжът я удари и главата ѝ звънна отново, а другият натика парцал в устата ѝ. Че се бореше отчаяно и се наложи двамата да затискат раменете ѝ, за да я удържат, докато Брутан ѝ сваляше бричовете.

— Ама наистина ли мислите да?... — казваше единият от мъжете.

— Да, мисля — тросна му се Брутан. — Правете каквото ви казвам и толкова.

— Да, ама ако той наистина е... — измрънка другият и хвърли поглед назад към лагера. Трескавите усилия на Че да се освободи и приглушените ѝ писъци изобщо не им правеха впечатление.

— Млъкнете и двамата — отсече Брутан, но в гласа му се долавяше притеснение. Отпусна се върху Че и тя усети голата му плът до своята. А после — нищо. Паузата беше толкова неочаквана, че тя спря да се бори, опитвайки се да проумее какво става. Брутан все така беше отгоре ѝ, подпрян на ръце и колене. Че виждаше единствено мрак зад шлема, който той така и не беше свалил.

Хвърли поглед надолу и видя от анатомията му повече, отколкото ѝ се искаше да види, но най-важното — видя, че въпросната част от анатомията му увисва.

— Сержант? — попита нервно един от мъжете. След миг Брутан се претърколи встрани и изпсува.

— Чумата да ги тръшне копелетата от Рекеф.

Нова пауза, от която Че побърза да се възползва — вдигна бричовете си и се опита да ги стегне със скъсаните връзки. Още не можеше да повярва, че ѝ се е разминало.

— Сержант? — повика го отново мъжът.

— Водете я при него — изсъска Брутан, вбесен на тях, на нея, на Талрик и на самия себе си.

Голямото автовозило явно превозваше и друго освен роби. Талрик се беше настанил в палатка, разпъната далеч от робската кошара. Когато я бутнаха вътре, капитанът седеше пред сгъваемо писалище, разположил се все едно е в личния си кабинет наред с цивилизацията. Белият пламък на съскаща солна лампа хвърляше мъртвешки отблясъци по лицето му.

Той вдигна поглед към нея и двамата роботърговци. Несъмнено беше чул писъците ѝ отпреди малко, но с нищо не го издаде.

— Свободни сте — отпрати той придружителите ѝ и те си тръгнаха охотно. На вратата стояха двама от неговите войници, така че за бягство и дума не можеше да става. А за какво я беше повикал Талрик тепърва щеше да се разбере.

— Седни, ако искаш — каза ѝ той. Че го изгледа с любопитство. Невъзможно беше да определи годините му, освен да каже, че не е нито млад, нито стар. Чертите му бяха правилни, но не блестяха с нищо. С еднакъв успех можеше да е както служител в Академията, така и работник на строеж. Всъщност, лицето му беше толкова обикновено, че би се вписало навсякъде.

— Защо изпратихте роботърговци да ме доведат, щом не ги харесвате? — попита го тя, като следеше как ще реагира.

— Защото това им е работата — отговори простиичко той. — Ти си робиня. Те са роботърговци. — След миг се поправи: — Не е тайна, че между редовната армия и роботърговския корпус има търкания. Войниците не ги харесват, защото залавянето на роби не е достойна професия за един мъж от Империята, а лично аз не ги харесвам, защото са алчни и поставят собствения си интерес над всичко.

— Знаете ли... знаете ли какво?...

— Мога да се досетя. — По лицето му нямаше и следа от вина или съчувствие. — Нашият Брутан е похотлив, така поне съм чувал да казват.

— И няма да го накажете?

— Защо да го наказвам? Какво лошо е направил?

Че зяпна насреща му.

— Какво лошо? Мисля, че изобщо не знаете значението на тази дума!

— Госпожице Трудан. — Той се изправи внезапно, а гласът му прозвуча студено и строго.

Че се дръпна назад и изтръпна, защото тази инстинктивна реакция подобаваше на роб, а не на свободен човек. В какво се превръщаше?

— Госпожице Трудан — повтори той, — още не ясно дали ще се ползвате с някаква защита срещу Бруган и подобните му, а преди да сте казали каквото и да било, имайте предвид, че „подобните“ му включват не само онези с камшик, но и мнозина с окови. Още сега мога да ви отделия от федералния ви приятел, което моментално ще ви превърне в поредната жертва на жертвите.

Че се опита да посрещне думите му храбро, но ужасът я надви, точно както Талрик го беше планирал.

— Отиваме в Аста — продължи той. — Аста е сравнително малък преден пост на Империята, но разполага с достатъчно условия за моите цели, а те са да разбере какво знаете вие двамата.

— Говорите за изтезания.

— Така ли? Е, щом предпочитате тази дума. Но съществува възможност двамата с вас да дадем известна почивка на нашите експерт-разпитвачи. Седнете и поговорете с мен.

Че се опита да разчете лицето му, стойката, но напразно.

— Няма... — Оказа се неочаквано трудно да го изрече сега, когато заплахите му още висяха във въздуха. — Няма да предам чичо си.

— Тогава нека просто седнем и си поговорим — предложи той. — Да пийнем вино, да разменим няколко думи. Да установим къде според вас минават границите на предателството. Да ги посетим заедно и да хвърлим поглед към забранената територия.

— Мислите си, че можете да ме измамите — каза тя.

— А вие си мислите, че не мога — отвърна той. — Защо не проверим кой от двама ни е прав?

Че мълчеше и го гледаше с подозрение, а той се усмихна. Усмивката му беше толкова искрена и открита, че я свари неподготвена.

— Опитвахме се да убием чичо ви. Вас преследвахме из целите Равнини. Опитвахме се да ви заловим в Хелерон. И ви заловихме. Заробихме ви. Вас едва не ви изнасилиха. Заплашваме ви. С толкова неща в сметката ви някои хора определено биха се настроили срещу нас.

Че се засмя неволно, толкова неочаквана беше тази проява на хумор.

— Може би тази вечер е добре да говоря аз, а вие да слушате, пък утре или в другиден може би и вие ще решите да поговорите с мен — предположи той.

— Аз... не мисля, че някога, когато и да било...

— Недейте... — Гласът му я спря, защото в кратката дума имаше тонове предупреждение. — Не казвайте нищо, което не ще можете да върнете назад. Смятате, че сте специална, нали?

— Аз... Явно не съм толкова специална, че мутрите ви да не ме убият като всеки друг само за да дадат поредния нагледен урок на останалите.

Пак онази усмивка. Толкова искрена и иронично шеговита, но предизвикана от неща, които биха ужасили всеки нормален човек.

— Но вас нищо не ви заплашва, госпожице Трудан. Вече съм се погрижил да оцелеете след това изпитание. Беше просто теоретичен урок. — Той се наведе напред през писалището. — Но ако упорствате прекомерно, следващия път може и да наблегнем на практическото приложение. Мислите ме за лош човек, нали?

— По този въпрос няма две мнения.

Той се облегна назад и наля вино в две чаши.

— Като цяло бих казал, че не съм нито по-добър, нито по-лош от всеки друг. С изключение на една важна добродетел, в която превъзхождам повечето. Знаете ли коя е тази добродетел? Може би не, защото наблюденията ми показват, че в Равнините тази добродетел се среща рядко. Става въпрос за лоялността. Аз съм готов да направя всичко, което Империята поиска от мен, госпожице Трудан, готов съм да направя всичко за добруването на Империята. Готов съм да разрушавам градове, да съсипвам живота на хора, готов съм да прекося най-страшната пустиня, готов съм да... убивам деца. — Че долови краткото колебание и си го отбеляза наум за по-нататъшна употреба. — Бих направил всичко това и за мен то не би било порок, а добродетел,

добродетелта на лоялния човек, защото Империята е над всичко, дори над собствените ми желания и копнежи. Разбирате ли как се съотнася това към нашия малък разговор?

Тя поклати бавно глава.

— Сметнах за най-полезно да ви предлага вино — тук той и подаде една от чашите, — да се държа любезно с вас и да проведем някой и друг разговор в тази палатка, но всичко това го правя в името на Империята. Но ако преценя, че за Империята е по-полезно да ви подложка на разпит или да ви дам за лично ползване на Брутан, ще направя и това, без да се замисля. Нищо лично, госпожице Трудан. Сега разбирате ли?

— Май да. — Тя отпи предпазливо от виното. Вкусът му беше сух, стипчив и непознат за нея.

— В такъв случай тази вечер ще говоря предимно аз с надеждата да ви улесня, когато дойде ред да говорите вие — поде той. — Ще ви разкажа за моя народ и за моята Империя с надеждата да разберете защо правим онова, което правим.

В този момент из палатката се разнесе вълшебен аромат, изпреварвайки войника, който се появи на прага ѝ с поднос в ръце. На подноса имаше сушени плодове, ядки, нещо, което приличаше на мед, както и шест горещи пържоли, които най-вероятно бяха от конско месо. Без да се замисля, Че пристъпи към масата, преди още войникът да е сервирал.

— Заповядайте — покани я Талрик, когато войникът излезе. Че веднага застана нащрек, но капитанът само вдигна рамене. — Или пък не? Но въздържанието няма да ви донесе нищо. Една морална победа от толкова нищожно естество би била изпразнена от съдържание, не мислите ли?

С което тя трябваше да се съгласи. Трябваше да се съгласи, защото от два дни ядеше огризки и защото не можеше да откъсне очи от подноса. Разкъсвана между колебанията и глада, тя седна на масата, взе една пържола и отхапа, макар месото да пареше на пръстите ѝ. А после зърна изражението на Талрик — изражение на човек, спечелил първата битка във военна кампания. Намрази го още повече заради това, но не спря да яде.

— Сигурно имате твърде погрешна представа за осородните — подхвана отново той. — Навярно ни мислите за диваци, ако изобщо се

замисляте за нас.

Тя кимна енергично, без да спира да дъвче.

— И не сте много далеч от истината — призна той, което я накара да вдигне изненадано вежди. — Империята е млада. Три поколения, трима императори.

Тя го изгледа свъсено.

— Не, не, не живеем по сто години. Нищо подобно. Негово величество почитаемият Алдван Втори няма още трийсет. Дядо му бил племенен вожд в обширна степ, пълна с враждуващи помежду си племена и кланове, но както разказва легендата, имал една мечта. Воювал срещу другите племена и ги подчинил. Събрал всички осородни под своето знаме. Цял един живот, посветен на ожесточени битки и още по-ожесточена дипломация. Синът му, Алдван Първи, изградил Империята — приобщавал град след град, разширявал границите. И от всеки завоюван народ осородните научавали по нещо. Заточвали мечата си, докато станал остър като бръснач. Сегашният ни император, Алдван Втори, беше само на шестнайсет, когато се възкачи на престола, и оттогава нито за миг не е спрял да преследва мечтата на баща си и дядо си. Сражавали сме се срещу народи, за които в Равнините не са чували. Защищавали сме се срещу врагове, които бяха по-силни от нас или по-мъдри от нас, или притежаваха знания далеч по-извисени от нашите. Преодоляхме вътрешните борби и постигнахме онова, което друг народ не е постигал. По територия Империята се приближава до Равнините, но населението ѝ марширува под едно знаме и в един ритъм. Империята символизира прогреса, госпожице Трудан. Империята е бъдещето. Вижте хората от моя народ. Краката им още са във варварското минало. Дисциплината, контролът, цивилизацията трябва да им бъдат налагани силом! Но те постигнаха толкова много за толкова кратко време. Аз се гордея с народа си, госпожице Трудан. Гордея се с постиженията му.

— Но защо налагате режима си на други народи? — попита сърдито тя.

— Защото растежът е най-сигурното средство срещу застоя — отвърна той, сякаш това се разбираше от само себе си. — И защото онези, които не са в рамките на Империята, са заплаха за нея. Колко време ще мине преди Федерацията да тръгне срещу нас или преди някой мравкороден генерал да обедини Равнините, както ние

обединихме племената? Колко време ще мине преди някой друг племенен вожд със същата мечта да реши да вдигне оръжие срещу нас? Ако ние сключим мир със света, рано или късно светът ще ни обяви война. Вижте Равнините, госпожице Трудан — дузина градове-държави, разкъсвани от постоянни раздори. Ако утре нападнем Тарк, знаете ли какво ще направят другите мравешки градове? Ще ни аплодират. Това е фаталната слабост на Равнините, госпожице Трудан, и затова ние ще ги присъединим към Империята. Ще ги обединим под знамето в черно и златно. Помислете си какво бихме могли да постигнем тогава.

— Не мога да измисля нищо друго, освен че ще превърнете моя народ и всички жители на Равнините в роби на вашата Империя.

— В Империята има много бръмбарородни, госпожице Трудан. И те живеят добре. Императорът им е поверил голяма част от икономиката на страната. Империята има нужда от роби, които да вършат робската работа, но ние няма да заробим Равнините. Хората от Равнините просто ще открият, че съвместните ни усилия са в техен интерес.

— Кажете ми, капитане, какво е Рекеф?

Въпросът определено го свари неподготвен, но само след миг той отново се усмихваше — като учител, който е открил, че ученичката му не е съвсем глупава.

— Интересно ми е откъде сте чули тази дума?

— От Брутан и не само.

— Рекеф, госпожице Трудан, е тайно общество.

Че се изсмя.

— Как може да е тайно, щом всички знаят, че вие работите за него?

— Ами точно това е идеята. — В усмивката му се промъкна известно смущение. — Така де, какъв е смисълът да си част от страховитото тайно общество, което внушава боязън в сърцата на хората, ако никой не знае, че работиш за него? Всъщност, ако бях от вътрешните служби на Рекеф, това щеше да е известно на малцина, и то едва след като ги арестуват и подложат на разпит за извършените от тях престъпления. — В усмивката му се появи самоирония. — Честно казано, дори мен ме е страх от тях. Аз обаче съм от външните служби на Рекеф. Работата ми е да се занимавам с хора като вас, госпожице. —

Замълча и се вгледа в лицето ѝ. — Следите ли мисълта ми? Разбирате ли за какво ви говоря?

— Дадохте ми доста материал за размисъл.

— И?

— Спомням си... когато бях в Хелерон със Салма — Салма е човекът водно конче, макар да съм сигурна, че знаете това, — та когато бяхме там, отидохме в една фабрика и той остана неприятно изненадан, защото мислел, че бръмбарородните не държат роби. Аз му казах да не става смешен, защото работниците не са роби, а работят срещу надница. Че са там по своя собствена воля. Но не успях да го убедя. Каквото и да говорех, за него те не бяха свободни хора. И най-вероятно е бил прав.

Усмивката на Талрик още беше на лицето му, но помръкна.

— Поздравявам ви за деликатния аргумент, госпожице Трудан.

Тя остави чашата си на масата и го погледна в очите.

— Какво ще правите с мен?

Талрик сведе поглед към свитъка пред себе си и отметна няколко неща. Писалката му беше с хитинов писец и издаваше стържещ звук по хартията. Отначало Че реши, че просто се опитва да я изнерви, но после си даде сметка, че капитанът наистина размишлява върху въпроса ѝ.

— Ще ви повикам за още един разговор... когато пристигнем в Аста може би. Ще ви дам още един шанс да споделите информация с мен, преди занаятчиите ни да се хванат на работа или вашият приятел, водното конче, да пострада. Дотогава... да се надяваме, че ужасната репутация на Рекеф ще държи Брутан далеч от вас.

— И няма да?... — Не искаше да задава този въпрос. Знаеше, че така ще изглежда слаба. — Няма да?... — Той вдигна очи към нея с безизразна физиономия.

— Стража! — извика внезапно Талрик, а после се обърна към нея с по-мек тон: — Не, госпожице Трудан. Не виждам на каква цел би послужило това. Засега поне.

Беше толкова самодоволен под любезната си фасада. Беше толкова уверен в контрола си над ситуацията, че когато войниците влязоха, тя направи нещо крайно неразумно и го направи с пълно съзнание за последствията.

— Чии деца сте убили? — попита.

Писецът на писалката се счупи и изхвърча в другия край на палатката. За миг Талрик застина, а Че видя как дълбоката сянка на гнева прекосява лицето му, както и нещо друго, някакво чувство, което чертите му не бяха пригодни да изразят. Войниците чакаха. Стори й се, че дори те са затаили дъх.

Накрая Талрик отпуши гнева си в дълга въздишка.

— Върнете я в заграждението — нареди той, без да поглежда към хората си. Сянката на онова, другото чувство още тъмнееше върху лицето му.

20.

Стенуолд навлезе бавно в светлия кръг около огъня, така че Тиниса да го види. Тото още клечеше под автовозилото, а молецодът спеше или поне очите му бяха затворени. Стенуолд седна, не срещу нея, не до нея, а под ъгъл, на ничия земя. Тя го гледаше мълчаливо.

— Мисля, че е време да ти кажа някои неща — започна той. — За самата теб.

— Явно не знаеш нищо за мен — отвърна студено тя, — иначе щеше да си наясно, че ще ви проследя — теб и... и него, — когато отидохте да говорите снощи.

Светът сякаш повехна наоколо като подранила есен.

— Проследила си ни?

— Да.

— И си чула?

— Всичко.

— Не исках да стане така, Тиниса.

— Не знам дали изобщо си знаел какво исках — процеди грубо тя. — Защо, Стенуолд? Защо не си ми казал? Защо трябваше да науча по този начин? Защо не преди десет години? Преди пет? Преди две поне?

Стенуолд се почувства ужасно стар.

— Не ти казах, защото още не бях казал на Тисамон.

— Но ти... — Лицето ѝ се изкриви в болезнена гримаса. — Значи би предпочел да... А аз...

Той вдигна ръка и за негова изненада Тиниса го остави да говори.

— Ако ти бях казал, когато беше на дванайсет или на петнайсет години, че баща ти е богомолкороден наемен убиец, който продава уменията си в Хелерон, какво щеше да направиш? Щеше да поискаш да се срещнеш с него, ако не за друго, то за да видиш мъжа, който е изоставил майка ти. Аз щях да ти забраня, но понеже те познавам, знам, че така или иначе щеше да го направиш. И ако се беше изправила

пред него — образ и подобие на майка си, — той щеше да те убие. Повярвай ми, не преувеличавам. — Стенуолд потри челото си. — Затова реших да не ти казвам нищо. Въпреки това, ако ме беше попитала, може би щях да променя решението си. Но ти така и не попита. Никога не попита кои са родителите ти.

Чувстваше се дълбоко наранена и предадена и лицето ѝ отразяваше тези чувства като огледало.

— Нямаше нужда да питам кои са. Мислех... — Гласът започваше да ѝ изневерява. — Мислех, че ти...

— Не — побърза да я прекъсне той, — не може да си си мислела това. — Разбира се, точно такава мътва плъзна, когато Стенуолд се върна в Колегиум с дете на ръце — че Тиниса е плод на негова забегка. Малък скандал, който скоро утихна. Кожата на детето беше твърде светла, а и само след няколко години стана ясно, че във вените ѝ не би могла да тече кръвта на тежките, лишени от грация бръмбарородни. Това умножи въпросите, но скоро и те стихнаха, изместени от по-пресни скандали. Колкото до този конкретен слух, Стенуолд смяташе, че поне той отдавна почива в гроба си. Но ето че беше изникнал отново, възкресен не от друг, а от самата Тиниса.

— И какво трябваше да си мисля? — настоя тя. — Ти ме отгледа. Ти се грижеше за мен. — Сълзи на болка и объркване се стичаха по бузите ѝ и улавяха отблясъци от огъня. — Ти си моят баща. До снощи те смятах за такъв. Никога не съм си помисляла, че... — Хлип затъкна гърлото ѝ. — А и да съм си помисляла, бързах да прогоня въпросите. А сега ти... Аз просто...

— Направих за теб всичко по силите си — изрече тъжно той. — Отгледах те като свое дете, както бях обещал на Атриса. Дадох ти добър старт в живота, осигурих ти образование. Дори ти намерих сестра, за да не ти е скучно. Направих всичко, само истината не ти казах.

Тя мълча дълго, безкрайно сякаш, вперила невиждащи очи в огъня. Стенуолд се чувстваше като човек, който ходи по опънато над пропаст въже, с Тисамон в единия край и Тиниса в другия. „Не съм създаден за такива акробатики.“

— Разкажи ми за нея — помоли накрая Тиниса. — Как е станало? Как са се объркали толкова нещата, че да се родя аз?

— Моля те...

— Кажи ми.

Той се размърда неспокойно.

— Всъщност, историята сигурно ще ти прозвучи познато. Запознахме се в Колегиум, в Академията. Знам, че навярно ти се струва абсурдно точно той — Стенуолд кимна по посока на самотната фигура до другия огън — да е бил студент, но така или иначе Тисамон се появи в Колегиум по следите на нещо, което не е могъл да открие у дома. Бяхме най-странната групичка, която можеш да си представиш. Дуелирахме се във Форума на умелите. Всички те бяха страхотни дуелисти за разлика от мен, но въпреки това ме мъкнеха навсякъде със себе си. — От спомена го заболя повече, отколкото можеше да се очаква. Сладката невинност на онези дни заседна в гърлото му.

— Каква беше тя? — Безумен въпрос от устата на девойка, която беше огледален образ на Атриса. Стенуолд потръпна. Имаше чувството, че губи връзка с реалността.

— Пристигнала с лодка в Колегиум и слязла на брега само с дрехите на гърба си. Всички я харесаха от пръв поглед и изобщо не разбраха какво им се е стоварило на главата. Атриса получаваше всичко, което поискаше. Мисля, че беше от един от големите паешки домове, Аристоите. Но величието на нейния дом било отминало, направили били поредица от грешни стъпки в танца и преживявали тежък период. Атриса не говореше много за това и никога не погледна назад. В края на краищата беше паякородна. Владееше всичките трикове на расата си, беше майстор на интригата, но... беше сърцата, държеше на приятелите си и май всички бяхме влюбени в нея, кой повече, кой по-малко. Твоята майка.

Слънцето грееше толкова по-ярко тогава, в спомените му. Не помнеше да е имало облачни дни. Разгорещени дискусии в аудиториите, дуели във Форума, чиракуване при майстори в занаята. По онова време Стенуолд беше млад, светът беше пред него и грижи нямаше никакви.

— Колкото до Тисамон, той дойде от Фелиал, а там живеят най-големите фанатици. Мразеше расата ѝ. Мразеше и нея в началото. Дори по онова време беше най-добрият дуелист в Колегиум, но Атриса не му отстъпваше с много. Непрекъснато се дуелираха във Форума. И как иначе, щом нямаха други достойни противници, освен самите себе си. Тя му даваше нещо, което друг не можеше да му даде, и той се

влюби в нея, нищо че се караха постоянно. Богомолкородни! Обичат и мразят с цялото си сърце. В началото той мразеше себе си, защото вярваше, че предава собствената си раса. Никак не му беше лесно. Но майка ти не се отказа и накрая преодоля защитите му. — Стенуолд се пресегна за раницата си и я отвори. — Искам да ти покажа нещо и мисля, че сега е моментът. То те чака отдавна. Носил съм го къде ли не. Когато тръгнах към Хелерон, си помислих... е, винаги има шанс. — Извади плоска кожена папка от раницата и я отвори. Вътре имаше квадратно платно със страна трийсетина сантиметра. Стенуолд прегъна грижливо кориците на папката, така че Тиниса да го види добре.

Преди две десетилетия модата в груповите портрети диктуваше хората да бъдат рисувани в естествени пози и в любимо обкръжение. Така петимата на платното бяха нарисувани в таверна, обърнали глави към зрителя, сякаш той току-що е прекъснал оживен разговор на чаша вино. Тук-там боята се беше напукала и протрила, но детайлите все още се различаваха ясно. Тиниса зяпна.

Вляво от центъра седеше млад бръмбар, който спокойно можеше да е син на Стенуолд, само дето Стенуолд нямаше син. Тиниса местеше поглед между набития, натежаващ в кръста усмихнат младеж от картината и мрачното лице, върху което огънят рисувахе сенки в момента, опитвайки се да хвърли мост над пропастта, която времето беше отворило.

Зад неговия стол стоеше Тисамон — в това съмнение нямаше. Художникът го беше уловил съвършено чак до враждебното излъчване на острите черти и стаената заплаха. На дясната му ръка, скрита наполовина от стола на Стенуолд, се виждаше металната ръкавица със сгъваемото острие, която той носеше и до днес. Най-вляво мухороден с гола глава и ръбато лице се беше отпуснал небрежно на стола си и държеше купа с вино в едната си ръка, силно наклонена, сякаш всеки миг щеше да се разлее. Срещу него, почти с гръб към наблюдателя, седеше мравкороден мъж със сериозно, дори мрачно лице, а брънките на плетената му ризница бяха изобразени до най-малките детайли.

В центъра на картината една девойка седеше върху масата и си клатеше краката, девойка, чието лице Тиниса беше виждала в огледалото всеки ден, от времето на детската му миловидност до

женствената му хубост сега. Уловено от художника, лицето пресъздаваше самата нея сред непознати мъже в непознатата таверна.

Картината беше надписана с дребни, заострени букви — „Неро“.

— Тисамон... и аз, разбира се — посочи Стенуолд, макар да се виждаше с просто око, че по отношение на самия него приликата далеч не е очевидна. — А това е Неро, този с виното. Използва огледала, за да добави собствения си образ в картината. Още е жив, занимава се с риболов на юг — около Мерио, Егел, Селдис. Мравкоидът е Мариус. Той... загина. А това, разбира се, е Атриса. Най-красивата жена, която съм виждал. — Откри, че е вдигнал поглед от портрета към живото момиче. — Мислех, че бащината ти кръв ще се прояви, но ти растеше и заприличваше все повече на нея. Получила си най-големия дар, който една майка може да даде на дъщеря си.

— Има и по-голям. Да са заедно — промълви тъжно Тиниса. — Кажете ми и останалото, Стенуолд. Трябва да знам.

— Ами, всеки пое по пътя си. Мариус се върна в Сарн и постъпи в армията. Аз останах в Колегиум. Майка ти и баща ти си изкарваха храната като дуелисти в района на Мерио. Бях сред първите, които разбраха, че нещо страшно надига глава източно от Равнините. Продължих да ровя и следите ме отведоха до Империята. Потърсих приятелите си и те дойдоха, дори Мариус напусна заради мен любимия си град. Поговорихме и решихме, че трябва да направим нещо, да се противопоставим на осидите. Добрахме се до техни документи и разбрахме, че за тях Равнините са поредната точка върху картата, поредното място, което да завладеят. Чувала си за Мина. Градът изглеждаше логичната следваща жертва, затова решихме да се прегрупираме там и да видим дали няма начин осите да бъдат спрени пред портите му. Неро се отказа — мухородните винаги усещат кога е дошъл моментът да се изнижат. Останалите... Атриса не дойде на уговорената среща. След това разбрахме, че сме предадени. Че цялата защита на Мина е предадена. Предателят можеше да е само един от нас, а Атриса я нямаше... Това прекърши Тисамон. Защото я беше обичал въпреки ненавистта си към нейния народ.

Стенуолд млъкна, неспособен да продължи. Още чуваше писъците на умиращия град. Помнеше гражданите на Мина по улиците, помнеше осородните войници, които се стрелкаха в нисък полет, помнеше как разбиха портите — никога нямаше да забрави

горчивия вкус на провала и предателството. Помнеше отчаяната битка на летището. Войниците на Мариус отстъпват, вдигнали щитовете над главите си. Мариус им вика да побързат. Мариус, умиращ в ортоптера. Скръбта, яростта и загубата, които превзеха окончателно света на Тисамон.

— Мариус умря, докато бягахме от Мина; същото щеше да застигне и Тисамон, ако не го бях спрял.

— Но тя не ви е предала?

— И до днес не знам кой го е направил. Знам само — и го научих впоследствие, — че не е бил никой от приятелите ми — отговори Стенуолд. — Но тогава беше твърде късно. Твърде късно за Мариус. Твърде късно за Атриса. Твърде късно за всички нас. — Краят на неговите златни дни. Сгъстяването на сенките. Тисамон беше прав за едно — Стенуолд се беше превърнал в онова, което на младини презираше до дъното на сърцето си. Продължил беше задочната си борба с Империята, използвал бе студентите си като пионки и някои от тях бяха пострадали, други загинаха.

— И какво да правя аз сега? — попита го Тиниса. — С него? След всичко, което научих? Помогни ми, защото имам чувството, че светът ми се разпада.

Той ѝ протегна ръка и Тиниса я пое с благодарност.

— Моля те — промълви тя, — аз какво съм? Мислех, че съм твоя, а сега се оказва, че съм просто някаква... грешка? Някаква непредвидена и зловеща случайност?

— Не! — твърдо каза Стенуолд. — Тиниса, чуй ме. И за миг не си помисляй, че си нежелана. На смъртния си одър Атриса ми каза... Каза ми за последната си нощ с Тисамон преди да се разделим. Преди Мина. Вземала предпазни мерки като всяка жена в нейното положение, но през онази нощ... внезапно я обзело усещането, че тази нощ може да им е последна. И решила да рискува. Обичала го и искала да му роди дете.

Когато Тиниса се сгуши в прегръдките му, той я погали по главата и се запита дали чувствата му биха били различни, ако тя наистина беше негова дъщеря.

— И сега какво? — прошепна момичето.

— Той няма да дойде при теб — каза ѝ Стенуолд, — защото не знае как да го направи. Но ти можеш да идеш при него, когато се

почувстваш готова. — И в отговор на едва доловимия ѝ шепот се поправи: — Да, ако. Ако се почувстваш готова.

Очаквал бе да му олекне в мига на откровение, а вместо това смазващата тежест на отговорностите му натежа още повече и той разбра, че никога няма да се отърве от нея.

Мястото му винаги беше далеч от огъня. Молецородните се раждаха и раснеха на студени места и светлината на пламъците не му беше нужна. Очите на Ахеос, празните бели очи на неговата раса, не признаваха нито нощ, нито мрак.

Другите още спореха — дебелият бръмбар и неговото паешко момиче. Дори не беше направил опит да проследи разговора им. Още в началото стана ясно, че врявата е за някакъв досаден семеен проблем, възникнал между тях и богомолкоида, следователно не заслужаваше вниманието му. Другият, омразният машинкаджиец, или спеше, или се кланяше на смрадливото, пъшкащо чудовище, в което Ахеос беше принуден да се вози. При тази мисъл го полазиха тръпки. От друсането на чудовището му ставаше лошо, а при вида на движещите се чаркове го свиваше стомахът.

Когато му се доспа толкова, че спря да чува досадното крякане на спътниците си, Ахеос извади костите от кесийката и клекна, за да ги хвърли, както повеляваше традицията. Макар че имаше ли значение какво ще покажат, щом съдбата му така или иначе вече не беше в собствените му ръце? Мистерите в Хелерон биха реагирали все едно си е изгубил разсъдъка. Той се отдалечаваше от тях, от онова, което се очакваше от него.

Костите се търкулнаха в рядката трева. Ахеос изкриви лице в гримаса и наведе стръкчетата, за да определи предсказанието, но в подредбата на костите нямаше никакъв смисъл. Вещаеха абсурдно катастрофални неща, далеч отвъд простичкото „да“ или „не“ и дори отвъд „живот“ или „смърт“. Ахеос реши, че неравният терен е променил предсказанието и събра костите за втори опит. Разчисти грижливо земята пред себе си, като изскуба тревата и подравни пръстта. Излишни усилия само за да угоди на стария си навик, но някои навици се превръщаха в принципи, а принципите трябваше да се спазват. Затаи дъх и хвърли отново костите.

Дълго стоя неподвижен, само погледът му се местеше по подредбата. Защото такава подредба не беше виждал никога... е, освен в старите книги. Ако не се беше ровил толкова усърдно в миналото, едва ли щеше да разбере какво му казва светът.

Въпросните стари книги определяха подредбата с една дума и тази дума беше „корупция“. За молециородните думата имаше собствено значение, както и всичко друго. Не ставаше въпрос за подкупите и алчността на бръмбарородните. Означаваше по-скоро „развала“, и то не каква да е, а развалата на душата, най-лошата от древните тъмни магии.

Отърси се. Не беше добър гадател, нито велик магьосник. Кой беше той, че да прави такива страшни предсказания. „Объркал съм нещо. Или разчитам грешно знаците, или костите не съм хвърлил правилно.“ Посегна да ги събере за трети опит, но дръпна с тих вик ръката си. Костите пареха. Почерняваха и се топяха пред очите му. Лъхна го миризма на леш и Ахеос най-после разбра какво се опитват да му кажат.

Едва не падна в огъня от бързане. Стенуолд Трудан спеше, но това нямаше значение сега. Ахеос го разтърси за рамото и Стенуолд посегна слепешката към мечата си, като мърмореше сънено:

— Какво... Какво има? Какво? Нападнат ли ни?

— Трябва да говоря с теб, веднага — изсъска Ахеос.

— Какво? — Стенуолд млъкна, после го погледна сърдито. — Знаем, че за вашия народ това е без значение, но сега е нощ бе, човек. — Изглеждаше измъчен и с десетина години по-стар.

Ахеос погледна към другите — повечето се бяха разшавали, събудени от врявата. Тисамон, който стоеше на пост, го наблюдаваше подозрително с оголено острие.

— Трябва да говоря с теб. Ела — настоя Ахеос.

Стенуолд изпсува и се надигна, увит в одеялото и с меч в ръка. Изглеждаше досущ като лош актьор в комична роля. Отдалечиха се от огъня колкото гласовете им да не стигат до другите, но не толкова, че да избягат от острия поглед на Тисамон.

— Отивате на изток — каза Ахеос.

Стенуолд потърка очи с ръката, в която държеше мечата.

— Ахеос, това едва ли може да мине за новина.

— Знаеш какво се намира на изток от тук.

— Империята е на изток, Ахеос. Аста е на изток. Сзар е на изток, Мина също, по-нататък е Сон, още по-нататък е Капитас и самият император. Точно на мен от всички бръмбароиди ли намери да казваш какво лежи на изток?

— Даракион е на изток. На изток и близо — отбеляза с напрегнат глас Ахеос.

Стенуолд го гледаше недоумяващо.

— За гората ли говориш? Даракионския лес? Защо се вълнуваш толкова? Там не живеят твои хора, нали? Мисля, че дори богомолкородни не живеят там.

— Никой не живее там. Никой нормален човек не минава оттам. Даракионският лес е вплъщение на злото. — Ахеос стисна одеялото на Стенуолд. — Там са извършени ужасни неща. — Въпреки разстоянието усети как Тисамон се напруга.

Стенуолд продължаваше да го гледа с празен поглед, уморен, раздражителен и затънал в собствените си проблеми.

— Извинявай — каза след малко. — Имам си други грижи и поверията на твоя народ са в края на списъка с приоритетите ми. — Отърси се от ръката на Ахеос и се върна при огъня. Молецоидът го гледаше с оголени зъби.

„Хайде, отлитай! — мислеше си той. — Разпери криле и отлети далеч от този глупак и неговата мисия.“ Но не можеше. Не можеше да скъса веригите, които го държаха тук, и това почти го докара до сълзи.

Всяко автовозило имаше седалка отпред за водача и за още един човек под сянката на малък навес от грубо зебло. Талрик беше привилегированият пътник във водещото возило, но скоро установи, че дори така пътуването е крайно неприятно. Неговите войници и роботърговците седяха по протежение на откритата каросерия, дишаха прахта и Талрик започваше да се пита дали затворените в клетката роби не са в по-изгодна позиция.

Размишляваше върху разговора си с Челядинка Трудан от предната вечер и все повече се убеждаваше, че е изгубил контрол върху него. И не само заради последния въпрос на момичето, колкото и добре прицелен да беше той. Не, беше позволил на гордостта си да вземе връх и беше губил време в хвалебствия на Империята. „Това

моето си беше чиста проба перчене пред млада жена!“ И все пак, смяташе, че ѝ е дал достатъчно храна за размисъл. Вече приближаваха Аста. Ако госпожицата продължаваше да упорства, там имаше хора, които бързо щяха да смекчат отношението ѝ.

Би могъл да я даде и на Брутан. Замисли се за вероятната реакция на роботърговеца и установи, че тя не му е по вкуса, но не по причини, които госпожица Трудан би намерила за задоволителни. Като човек, Талрик се дразнеше от навиците на роботърговците най-вече защото вършеха работата си за свое лично удоволствие, а това беше в противоречие с имперската идеология. Ала като слуга на Империята разбираше, че от действията на роботърговците все пак има полза. За повечето роби Брутан и подобните му бяха първият досег с имперската политика, един брутален, но необходим урок. На робите трябваше да бъде втълпено, че нямат права, нито на кого да се жалват. Роб, който казва: „Не може да постъпваш така с мен“, не е никакъв роб.

Нещо изтропа по навеса на кабинката и след миг нечия глава се появи в полезрението на Талрик и предизвика яда на водача до него. Беше мухороден мъж в униформата на разузнавателния корпус.

— Съобщение за вас, капитане — докладва мухоидът.

— Слушам.

— Дали не бихте дошли при мен на покрива, капитане?

Талрик присви очи, но слънцето грееше зад гърба на пратеника и оставяше изражението му в сянка. Капитанът изсумтя с раздражение, но все пак се измъкна от кабинката и се покатери по скобите, като пърхаше с крилете на Изкуството си, за да пази равновесие. Мухоидът седеше с кръстосани крака на покрива на фургона, на място, където нито водачът, нито седналите отстрани войници и роботърговци можеха да ги чуят.

— Дано да е нещо важно.

— Призован сте, майоре. Трябва да се явите при интенданта в Аста преди залез тази вечер.

— Призован? От кого? — После осъзна чутото. — Майор, значи?

— Да, майоре. Ще ви чакам там. — После мухородният се изстреля във въздуха, крилата му се появиха, лекият бриз го подхвана и той отлетя.

Майор? „Майор“ означаваше Рекеф. Талрик беше капитан от имперската армия, но Рекеф си имаше своя система от чинове.

Въпреки жегата и прахта стомахът му се сви на ледена топка. Призовката най-вероятно идваше от вътрешната служба на Рекеф... разследваха ли го? Нищо лошо не беше направил. Не беше преувеличил и на йота, когато разказа на Челядинка Трудан за безкомпромисната си лоялност. Знаеше обаче, че за да смаже в зачатък измяната и злоупотребите в Империята, машината на Рекеф пресяваше през едро сито и в месомелачката ѝ често попадаха невинни хора. Той, разбира се, щеше да се жертва с охота, ако Империята го изискваше. Но предпочиташе да не му се налага.

Че не можеше да се самозалъгва повече — очевидно беше, че приближават населено място. Нацвъканият с хърбави храсти пущинак беше отстъпил пред черен път, който тежките автовозила разораваха с веригите си. Сега Че и Салма имаха време да оглеждат на спокойствие пътниците — тези, с които се разминаваха, и другите, които автовозилата изпреварваха. Гледката не беше окуражителна.

Най-често по пътя минаваха войници. Повечето отряди отиваха на запад, други се връщаха от патрул, влачеха се уморено в прахта, преметнали копия на рамо. По някой пратеник профучаваше на конски гръб, друг път въздушни стражи хвърляха сянка върху клетката на затворниците.

— Къде сме изобщо? — попита на глас Че. Картографите от Равнините рядко бяха насочвали вниманието си отвъд границите на познатите земи. Това беше част от втрънеността в собствения пъп мироглед, който сега даваше такова предимство на осоидите.

— В картите на Федерацията тези земи фигурират като „пущинак“ или нещо такова. Без подробности — отвърна Салма. — Но пък картите ни са поне отпреди сто години. Деветимата странстващи герои на монарха отдавна не са потегляли към четирите краища на света да търсят тайната на вечния живот.

— Кой да търси какво? — зяпна невярващо тя. Салма ѝ се ухили. Забелязваше се разлика у него, откакто Че се беше върнала от палатката на Талрик и бе поуспокоила тревогите му. Когато го притисна за причината, Салма неохотно призна, че докато я е нямало, той изровил безценна информация.

— Името ѝ е Скръб в окови — съобщил ѝ бе поверително той.

Тя го зяпна ококорено, а после си спомни пеперудородната танцьорка, която го беше запленила по-рано.

— Що за име е това? — попита с раздражение Че. Звучеше по-абсурдно и от нейното.

— О, пеперудоидите често променят имената си — обясни Салма. — Но пък е хубаво, не мислиш ли?

И оттогава в него се бе появил живец, нещо ново, което оковите не можеха да удържат. Ето и сега ѝ се хилеше, което я вбеси, защото не знаеше поднася ли я, или говори сериозно.

— Преди три века монархът бил много стар и пратил деветимата най-големи юнаци на Федерацията да проучат непознатите части на света, защото съветниците и магьосниците му били казали, че там се намира тайната на вечния живот. Някои тръгнали на север през великата степ, където живеят племената на скакалецоидите, продължили към далечните страни на огън и лед и древните, изоставени планински царства на охлювочовеците. Други тръгнали на изток, където живеят варварите и където изтерзаната земя е изпъстрена с градове като бижута, или към вековните гори на листните въшкоиди, които растат и гният едновременно. Трети потеглили на запад и прекосили морето до далечни земи, където чудеса се случват всекидневно, а най-обикновените неща се отхвърлят като неприемливи пороци. Други пък — тук усмивката му стана подигравателна — прекосили Бариерния рид и открили земя, където всеки имал собствено мнение по всеки въпрос и цивилизованите удобства на премерения живот били почти напълно непознати. Накрая петима от странстващите герои се върнали с празни ръце, но с толкова интересни истории, че мъдреците на регента имали за какво да спорят десетилетия напред.

Че си даде сметка, че го слуша със зяпнала уста. Взе се в ръце и попита:

— И? А другите? Намерили ли тайната?

Салма се засмя.

— Никой не знае. Така и не се върнали. Но някои хора твърдят и до днес, че последният герой все още броди из далечни земи, вечно жив и вечно млад, решен да изпълни заръката на един монарх, който починал само две години след като изпратил героите на тяхната мисия.

Че се постара да скрие удивлението си.

— Твоите хора са много странни, да знаеш. А тези места, те наистина ли съществуват?

Той вдигна небрежно рамене.

— Има ги на картите, друго не знам. Ами вашите карти?

— О, те са търговски. Търговците ходят навсякъде и продават на кого ли не. На нашите карти търговските маршрути са отбелязани с червено. Ние имаме договори и търговски споразумения. Ние обичаме свитъци с подписи на тях. Но най-вече очакваме хората сами да идват при нас, защото от наша гледна точка Колегиум е центърът на света. Нека ти разкажа за доктор Тордри — каза тя. — Така най-добре ще разбереш отношението на Колегиум към изследователите. — И го направи, без да пести време и подробности, защото другите роби в клетката, заинтригувани от разказа на Салма, я слушаха до един.

Тордри бил занаятчия, живял преди приблизително един век, по времето, когато се появили първите летателни машини. Той и слугата му тръгнали на пътешествие с летало, което Тордри сам бил конструирал, и се отправили на юг, през морето. Машината му била истинско произведение на човешкия гений. Че я беше виждала с очите си, прокарвала беше ръка по обточения ѝ с медни ленти дървен корпус в Колегиумския музей на механиката. Въздушен кораб с часовников механизъм, който Тордри и спътникът му навивали всеки ден с помощта на тежест, която спускали на въже, а после я изтегляли на ръка.

Тордри поел на пътешествието си. Минали пет години и хората съвсем го били забравили, когато той се появил отново. Върнал се с карти и истории за земите отвъд морето, на които никой не повярвал, а и част от тях наистина не били за вярване. Две години се бил скитал като самоназначил се пътуващ посланик на Колегиум, а след това поел по обратния път. Благодарение на недостатъчните си навигационни умения и лошите ветрове се озовал в Паешките земи, където в продължение на година се подвизавал като желан гост на светските соарета, после усетил, че популярността му повяхва, и поел към дома.

Уви, в Колегиум не получил посрещането, полагащо се на един пожънал успехи изследовател. От Великата академия почти не му обърнали внимание, а за обикновените граждани бил нещо средно между лунатик и знаменитост. Историите му за далечните земи се възприемали несериозно, а когато излезли в книга, заглавието ѝ било

„Чудните и фантастични приключения на доктор Тордри и неговия слуга“. Колкото до картите му, които нямали връзка с никоя позната земя, те били прибрани на лавиците в библиотеките да събират прах.

— Ето така — завърши Че — се отнасят към изследователите в Равнините. И затова сега Империята е на прага ни и си лъска преспокойно оръжията, а всички ние си говорим на много висок глас, за да надвикаме дрънченето.

— Хелерон хич да не се прави на ощипана мома. В крайна сметка, именно хелеронци продадоха на Империята половината оръжие, което тя използва срещу моя народ във войната — отбеляза Салма и Че изсумтя.

— О, за никого не е тайна, че Хелерон и Империята често си лягат в едно легло — каза горчиво тя и се изненада, когато думите ѝ предизвикаха вълна на съгласие сред другите роби.

Навярно би могло да се зароди нещо като диалог в онзи момент, начало на общуване между тях, ако не бяха заобиколени от нещо, които непрестанно им напомняха кои са и какво ги чака. Ето и сега автовозилото им изпреварваше поредната колона умърлушени пленници. Керванът беше на белокожата раса — скорпионородни, както Че бе чула да ги наричат. Водеха вързани едно за друго мулета и два също толкова големи скорпиона, натоварени с багаж, но основната им стока влачеше крака в края на колоната от товарни животни. Бяха вързани, изпити, недохранени, покрити с прах, дрехите им приличаха на дрипи и не можеха да скрият белезите от бич. Че се опита да реши дали са бегълци, престъпници или честни хора, но скоро разбра, че в крайна сметка са просто роби.

21.

Две лампи с намален пламък осветяваха кабинета на интенданта, а колкото до самия интендант, той благоразумно се беше изнесъл. Едва беше започнало да се смрачава, когато Талрик влезе, но те вече бяха там и го чакаха. Четирима, всичките от Рекеф, макар той да познаваше само единия.

— Полковник Латвок — поздрави той и козирува, което не му се беше случвало от доста време. Застаряващият осороден, облечен в семпли цивилни дрехи, му даде знак да седне.

— Майор Талрик — поде той с безизразно лице, — това е младши лейтенант Одиса. — Показалецът му помръдна към паякородна жена, облегнала се на чувал с фурми, който скоро можеше и да се изпразни, както го беше нападнала. — И лейтенант Те Бери — мухородният, който му беше донесъл призовката. Рекеф и особено външната му служба често набираха хора от други раси. Перспективите им за повишение обаче бяха ограничени.

Четвъртият беше осойд, мъж с тънко лице и търпеливо изражение, който го наблюдаваше внимателно. Фактът, че четвъртият мъж остана неназован и непредставен, не убягна на Талрик.

— Изглеждате нервен, майоре — установи Латвок.

— Ни най-малко, полковник — отвърна той и седна. Сърцето му току прескачаше и въпреки старанието си Талрик беше наясно, че привидното му спокойствие не заблуждава никого.

— Много добре. Съобразно нашата харта обявявам присъстващите в тази стая за представителство на Рекеф в Аста, както и че взетите тук решения са обвързващи за Империята и са в името на императора. — А после, загърбил внезапно официалностите, старият осороден се усмихна. — Имаме проблем, майоре, и вие можете да ни помогнете.

— Разбира се, полковник. — „И проблемът съм аз, нали?“ Виждаше какво става, когато Рекеф забие жилото си в някого. Нямаше милост или любезности. Самият той беше прилагал строгите

закони на тайното общество, лично познаваше офицери, които бяха изпаднали в немилост. Рекеф следеше Империята и армията, следеше и себе си.

„Но аз не съм направил нищо!“ Ала знаеше, че това е без значение.

— Познавате полковник Ултер, нали? — Явно Латвок беше решил да кара по същество.

— *Полковник Ултер?* Познавах един майор Ултер, но не съм го виждал от години.

— Същият е. Познавали сте го добре, нали така?

— Той ми беше командир. В редовната армия. — Първото повишение на Талрик — в Мина, след като превзеха града и малко преди от Рекеф да решат, че ще служи най-добре на Империята под тяхното крило. — Както казах, не съм го виждал от години, но иначе, да, познавах го добре. Чух, че станал губернатор на Мина.

— Така е. И все още е губернатор. — Латвок погледна към Одиса и паякородната пое разпита.

— Бихте ли казали, че уважавате Ултер, майоре? — попита тя.

— Да, уважавах го.

— А харесвахте ли го? — Талрик усети как Изкуството ѝ пуска пипалата си в ума му и търси слаби места.

— Уважавах го. Като офицер. Оттогава минаха години и...

— Това вече го разбрахме, майоре. Когато ви прехвърлиха в Рекеф, съобщихте ли за свои притеснения относно Ултер?

— Нямах притеснения. — Усещаше как по челото му избива пот. Явно Ултер се беше издънил. Въпросът беше дали някой не е решил, че благоволенията на Рекеф към Талрик е на привършване и може да използва старото му познанство с Ултер, за да ускори процеса.

— Скоро ще има война с градовете в Равнините — каза бавно Латвок. — Кое не е новина за вас, сигурен съм. И вие правите всичко по силите си да улесните бъдещото настъпление и победата на имперските войски.

— Да, полковник.

— До Рекеф стигна информацията, че други не са толкова отдадени на дълга си — обясни Латвок.

Одиса погледна към полковника, после и към мълчаливия неназован мъж, който кимна едва доловимо. Талрик се улови, че свива

и разпуска пръсти все едно подготвя дланите си за бой. Отпусна ръце и си наложи спокойствие.

— Получихме доклади от наши агенти в Мина, че в управлението на града се наблюдават известни странности — каза Латвок. — Припаси и промишлени стоки, предназначени за кампанията в Равнините, се бавят или са в недостатъчно количество. Това може да изглежда дребна подробност и виновниците несъмнено се надяват да изглежда така, но една армия не може да воюва без редовни доставки на оръжия и продоволствие. Дори най-дребните провинения стават големи, когато се натрупат, и сега в Аста имаме армия, която трябваше да е готова за поход, но не е, а липсите са навсякъде, като се започне с ботуши за войниците и се свърши с резервни части за леталата.

Изглежда очакваше Талрик да изрази мнение по въпроса, но той мълчеше и чакаше да разбере къде е уловката.

— Когато един мъж е назначен за губернатор с имперски указ, майор Талрик — продължи накрая Латвок, — той бива натоварен с отговорности и власт по-големи дори от тези на армейски генерал. И преди се е случвало офицери да се главозамайват от новото си положение. Когато си натоварен да разпределяш толкова големи ресурси във вид на пари и стока, винаги съществува изкушението да заделиш част от тях за себе си, а на Империята да пробуташ извинения. Както казах, това не е нищо ново. За жалост, полковник Ултер е позволил да стане обект на такива слухове. Разбирате ли ме?

— Разбирам, полковник — каза уморено Талрик.

— Макар на практика да сте от външната служба на Рекеф... — тук в гласа на Латвок се прокрадна лек укор, сякаш съжаляваше, че Талрик се е задоволил с това по-низше крило на организацията, — познанството ви с Ултер ви прави най-подходящия човек, когото да изпратим. Лейтенант Ааген от инженерния корпус потегля утре сутринта към Мина да приеме поредната доставка. Ще тръгнете с него и ще разследвате ситуацията около стария си приятел Ултер. След това ще постъпите по свое усмотрение. Важното е да разрешите проблема. И да ни докладвате.

Талрик най-после си пое дъх.

— Някакви въпроси, майоре?

— Имам двама затворници. Надявах се да ги разпитам тук.

— Ааген така или иначе транспортира жива стока. Вземете ги с вас, щом трябва. Комплексът ни в Мина предлага далеч по-богати възможности за разпит. Дори бихте могли да използвате това като претекст за появата си, така че да приспите съмненията на Ултер. Други въпроси?

— Не, полковник.

— Свободен сте.

Талрик стана, козирува и излезе. Чак след двайсетина метра съумя да се отпусне, а дори и тогава в главата му се въртяха мрачни мисли. „Този път ми се размина. Но следващия път може и да не извадя късмет. Или по-следващия.“ Никога не бе имал скрупули да използва репутацията на Рекеф като оръжие. Правеше го обаче с пълното съзнание, че следващия път въпросното оръжие може да среже собственото му гърло.

„Защо го правя?“ Въпросът го изненада, защото беше риторичен. Той знаеше отговора. Правеше го, защото обичаше Империята. Но дълбоко в ума си, там, където дори Рекеф не би могъл да долови изменнически мисли, се чудеше що за империя строят, щом дори тайните служби се боят от тайно наблюдение.

Още не се беше зазорило, когато над тях се чува гласове. В Аста имаше безмилостна система за контрол над робите. Че, Салма и още десетки други бяха хвърлени в кръгла яма с вертикални стени. На Салма и още неколцина, които изглеждаха способни да отлетят, им сложиха окови на краката, а лактите им стегнаха здраво зад гърба. Не си бяха направили труда да вържат Че и тя през цялата нощ се мъчи да освободи Салма, но със същия успех би могла да излети без чужда помощ от ямата.

„Ако се бях концентрирала повече, вместо да се прозявам...“ Това Изкуство все така ѝ убягваше, а и бръмбароидите по принцип се славеха като лоши летци. А сега вече бе твърде късно.

Първият глас, който се чу отгоре, беше на Талрик. Слушала го бе достатъчно, за да го познае веднага.

— Мирно! — извика гласът, после: — Виж ти, кого съзират очите ми! И това ако не е Ааген от Динас!

— Заплюй ме, ама това е самият капитан Талрик — обади се друг глас, осоид с тежък акцент. — Е, цели пет години имах късмет, но сега и с това се свърши.

— *Лейтенант* Ааген от снабдителния корпус, виждам — долетя гласът на Талрик. Самият той не се виждаше. Вече всички роби се бяха събудили, но освен нея и Салма, май никой не обръщаше внимание на разговора горе.

— Повишиха ме за бойни заслуги при потушаването на бунта в Мейнис. Какво мога да направя за теб, капитане? — попита Ааген, когото Салма и Че също не виждаха.

— Кога тръгваш за Мина?

— Веднага щом съмне. От чарковете, които ми липсват, може да се сглоби цяло автовозило. Стигна ли веднъж в складовете, мира няма да им дам, докато не ми снесат всичко необходимо. — Въпреки акцента и ситуацията, казаното звучеше досуц като излязло от устата на занаятчия в Академията. До такава степен, та на Че ѝ се зави свят.

— Добре — каза Талрик. — Празен ли тръгваш натам?

— В моя корпус не хабим току-така мястото, капитане. Карам специална доставка. Чувам, че и ти май проявяваш интерес.

— Да, ще пътувам с вас заедно с двама затворници. Има ли къде да ги сложиш?

— Вече превозвам затворници. Е, един, по-точно.

Чуваше се стържене и блъскане, сякаш хора пренасят големи сандъци. Преди да ги хвърлят в ямата, Че беше видяла сбирщина от различни автовозила горе и сега предположи, че товарят някое от тях. Вероятността споменатите от Талрик спътници да са Че и Салма, изглеждаше стряскащо голяма.

След кратка пауза Талрик попита:

— Само един затворник? Мислех, че не хабите място във вашия корпус, лейтенант?

— Не пиша аз правилата, капитане, само изпълнявам заповеди. Специална доставка, както казах.

Лампите, с които си светеха работниците горе, доскоро едва очертаваха пастта на робската яма, но сега мракът посивяваше по краищата ѝ. Уви, зората не вещаеше нищо добро за Че. Напоследък се беше научила да чака с копнеж почивката след залез-слънце. Поне насън не беше в окови.

Нечий силует наруши еднообразния ръб на ямата. Гледаше надолу. Гласът се оказа на Талрик.

— Разчистете място за платформата — извика на робите той и се дръпна. След миг закачена на скрипец платформа се придвижи над ямата и започна бързо да се спуска. Робите се пръснаха трескаво преди платформата да е затиснала нечий крак или ръка.

— Челядинка Трудан и Салме Диен — извика Талрик. — И не ме карайте да слизам.

Салма и Че се спогледаха.

— По-късно — прошепна ѝ той. — По-късно ще изникне възможност.

Че сви рамене. Не беше сигурна, че му повярва.

Едва се сместиха на платформата. Че придържаше Салма да не падне, защото неговите ръце бяха вързани. Изобщо, шансовете им за бягство оставаха забележително никакви. Разчистеното поле горе, в чийто ъгъл бяха изкопани робските ями, гъмжеше от трескава дейност. Осоидите явно бяха ранобудни.

Салма се стегна и Че проследи погледа му към другия край на полето. Там движението беше замряло внезапно — осородните зарязваха работата си и стояха зяпнали. Водеха някого към тях и Че скоро различи чертите на пеперудородната, Скръб в окови.

— Значи това е специалната ти доставка, така ли? — обърна се към придружителя ѝ Талрик.

— Същата — отвърна мъжът, който трябваше да е Ааген, ако се съдеше по гласа. — Казаха ми, че трябвало да се шири сама в товарното, но твоите заповеди са с приоритет над всички други, капитане.

Талрик го плесна по рамото, което изненада Че. Не беше очаквала такъв нормален жест от суров човек като него.

Скръб в окови не беше вързана като Салма, но на гърлото ѝ имаше кайшка с тънка верига, която Ааген държеше. Осородният занаятчия тръгна към едно превозно средство наблизко и се зае да отвори люка отзад. Машината беше трътлеста и грозна, голяма и четвъртита, обточена с тръбите на парен двигател. В задната ѝ част имаше две витла и огромен пропелер отдолу, само на педя от земята, почти опиращ в четирите къси и дебели крака. Не беше за вярване, че нещо толкова тромаво е на път да загрози небето.

Вътрешното пространство предлагаше повече място от теснотията, с която Че беше свикнала напоследък. Скръб в окуви влезе първа с вдигната глава като паякородна принцеса, която придружават до каляската ѝ, после Ааген закачи веригата ѝ за една брънка във вътрешната стена на корпуса.

— Добре е, че идвате с нас, между другото — каза занаятчията. — Ако бяхме само аз и огнярят с нея, кой знае? Щото е готино парче и прочие.

Талрик не изглеждаше впечатлен. По негов сигнал натикаха Че и Салма в леталото. Осоидът ги изгледа критично — овързаното водно конче и тромавата бръмбарородна.

— Я окувете и тях — нареди той на войниците. — Вратовете към стената като танцьорката. Предпочитам да не поемам излишни рискове.

— Би ли погледнал това — прошепна Стенуолд, замижал пред телескопа си. Знаел бе какво ще види и би трябвало да е подготвен за гледката, но видяното въпреки това го шокира и уплаши. Беше проповядвал теорията си с години и сега най-послед имаше доказателство, но би дал мило и драго да греша.

— Това Аста ли е? — попита Тисамон, приведен над рамото му.

— Ако не са я прекръстили.

— Какво е Аста? — попита Тиниса. Тото се размърда в съня си до нея. Цяла нощ беше работил върху автовозилото.

Тисамон се умълча моментално и Стенуолд въздъхна наум. Доколкото му беше известно, нито Тисамон, нито Тиниса бяха събрали кураж да направят първата крачка. Инат, който Тиниса беше наследила от баща си.

— Когато минахме отгук за последно, Аста беше малко селце, спирка по пътя на керваните. Но пък имаше хора от всякакви раси, най-много бръмбарородни, макар името да е скорпионско. Има оазис там. Най-северният оазис на Ръбатата пустиня. А сега... вижте я само.

Стигнаха бяха до границата на Равнините. На юг и запад Равнините граничеха с море, на север — с високата планинска верига на Бариерния рид, а на изток разширяването им беше спряно от друга естествена бариера — пустинята. Сухата безплодна земя на Ръбатата

пустиня се простираше на стотици мили и имаше само два начина да я заобиколиш. Южно от пустинята минаваше тесният крайбрежен Копринен път, който водеше до Паешките земи, а на север... е, на север беше това тук.

Преминаването северно от Ръбатата пустиня никога не е било лесно, но в миналото беше по-лесно от сега. Теренът позволяваше само два маршрута. Единият водеше южно от Торноските планини и северно от Даракионския лес и представляваше скалиста негостоприемна пътека, на места толкова стръмна, че в камъка бяха изсечени стъпала. Другият маршрут минаваше южно от гората, където дърветата отстъпваха на храсталак, храсталакът — на пустиня, а в началото на пустинята беше Аста, малкото керванско градче с оазис.

Само дето сега Аста не беше малка, и не търговия беше причина за натоварения поток между нея и изтока. Около кирпичените постройки на градчето се бяха пръкнали стотици колиби и дълги сгради с ниски тавани, всичките построени набързо. По най-външния периметър се беше разположил цял град от палатки и шатри в черно и златно. Осите бяха дошли в Аста и селцето вече не беше селце. Беше преден военен пост.

— Това си е чиста проба подготовка за инвазия — промърмори Стенуолд. „Ех, ако дъртаците от Събранието бяха тук сега! Ако можеха да видят това, повече нямаше да се съмняват в думите ми.“ Изведнъж го обзе силен страх за родния му град, за стария сляп Колегиум с всичките му недостатъци. Нима гражданите му щяха да осъзнаят заплахата чак когато осидите стоварят войските си пред стените?

Наблюдаваше мълчаливо прииждащите автовозила и кервани от товарни животни, стрелкащите се напред-назад летящи постови, трещящите ортоптери, маршируващите армейски взводове. Струпването на войски около Аста беше мащабно дори по критериите на имперската армия.

— Как ще ги намерим в този кошер? — попита Тиниса.

— Нека се стъмни — каза Тисамон. — Аз ще отида.

— Сигурен ли си? — попита го Стенуолд.

Богомолчочовекът кимна.

— Междуременно имаме друг проблем. Няма как да се приближим, без да ни видят. Особено с това возило.

— Засега ще го оставим тук — кимна Стенуолд. — Ще използваме прикритието на дърветата, за да се приближим.

Долови внезапна промяна на настроението зад себе си. Обърна се и видя Тисамон да клати бавно глава.

— Забравяш, че това е Даракионският лес — каза богомолкородният.

— О, не започвай и ти...

— Не бива да ходим там — заяви категорично Тисамон. — Никой от нас.

— Казах ти. — Ахеос беше мълчал целия ден, сгърбен в задния край на автовозилото с нахлупена качулка. Сега я бутна назад и примижа на светлината. — Моят народ знае за леса повече от вас и не припарва в Даракион без сериозна причина.

— Защото сте суеверни — присмя се Тиниса. — Това си е просто гора.

Тисамон не я погледна.

— Някога моят народ заявил претенциите си над Даракион и построил укрепление там. Укреплението вече го няма. Никой не живее в Даракионския лес и само глупците тръгват неподготвени по онези пътеки. Всички вие сте неподготвени.

— И какво... какво е станало? — попита го Тиниса, но той само поклати глава, все така без да я поглежда.

— Я не ми... — избухна тя, но някой я докосна леко по ръката. Изражението на Ахеос се беше смекчило.

— Престъпления са били извършени там — заговори молецородният, — от моя народ и от неговия. След революцията, от страх, че ще загубим и малкото останала ни власт. Знам само това, останалото е тайна, известна единствено на скририте, които знаят и виждат всичко. Но едно е ясно — онези, които са извършили ужасните неща, така и не напуснали гората. Още са там и не обичат посетители. Иначе защо богомолкородните ще напуснат укреплението си? И защо осойдите или бръмбароидите не са изсекли още дърветата, за да нахранят с тях пещите си? В тази гора времето е спряло да тече преди петстотин години.

— Аз... — започна Тиниса с намерението да каже нещо жлъчно, но молецородният изглеждаше толкова дълбоко убеден в думите си,

както и Тисамон, между другото, че тя се задоволи само да подхвърли: — Това е нелепо.

Накрая стигнаха до компромисното решение да се придържат към самия край на гората. Дори и тук сенките ги притискаха. Тото сякаш не забелязваше нищо необичайно, но със спускането на мрака Стенуолд току хвърляше притеснени погледи наоколо си. Тиниса си спомни за странните му отношения с доктор Никрефос в Колегиум и си помисли, че Стенуолд е бръмбароид с по-особено отношение към живота.

Стъкнаха малък огън, жарава по-скоро, колкото да прогонят отчасти преследващия ги студ. С падането на нощта, когато дърветата зад тях започнаха да привличат мрака като майка, която вика децата си, Тисамон се изправи.

— Не поемай излишни рискове — предупреди го Стенуолд. — Това не е град, а военен лагер със засилена охрана.

— Няма нужда да ми четеш лекции, даскале — каза Тисамон и Тиниса предположи, че богомолкоидът няма търпение да приведе за пореден път уменията си в действие.

— Отивам с него — заяви тя на Стенуолд.

Между двамата по-възрастни мъже се спусна хлад.

— Не мисля, че би било разумно да... — започна Стенуолд, но тя скръсти ръце.

— Ще търсим сестра ми. А тя не познава този... този човек, затова ще отида с него.

Стенуолд свъси чело и погледна към Тисамон, чието засенчено лице си оставаше безизразно. После богомолкоидът кимна отсечено. Без насърчителни думи, но и това беше нещо. Стегна бойната си ръкавица на китката и изчезна. Тиниса хвърли още един поглед на Стенуолд, който изглеждаше по-намусен отвсякога, после хлътна след Тисамон в мрака.

— Е... — поде Стенуолд, но така и не довърши.

— Сигурен съм, че... Тиниса може да се грижи за себе си — смотолеви Тото.

— Да, но между двамата се е натрупало напрежение, което може да избухне всеки момент. Изобщо не трябваше да ги оставям сами.

— Тиниса обаче беше права за... така де, Че наистина не познава този тип и ако той цъфне изведнъж пред нея... Щото той не е точно...

Стенуолд кимна, признавайки мълчаливо, че младежът има право.

— Живеем в несъвършен свят — каза той, а след миг смръщи вежди. — Къде е Ахеос?

Молецоидът беше изчезнал.

Да седи с тях в сенките на онези дървета бе изисквало повече смелост, отколкото подозираше, че притежава. Виновни бяха дебелият бръмбар и онзи омазан с машинно масло Тото. Спретнаха глупавия си малък бивак и дори Тиниса седна при тях все едно са на полянка край града. А тя беше паякородна и би трябвало да има повече акъл в главата. Но пък беше отгледана от бръмбари и това явно ѝ беше изболело очите. Жалко.

Е, Тисамон знаеше, разбира се. Даракионският лес сигурно го изпълваше с по-голям ужас, отколкото дори Ахеос можеше да си представи. В крайна сметка, именно с тази история богомолкородните бащи плашеха децата си — за цената на високомерието, за онази древна развала. Ръцете му посегнаха инстинктивно към кесийката с костите, преди да се е сетил, че тях вече ги няма. Имаше чувството, че е изгубил едно от сетивата си.

Ето че богомолкочовекът и паешкото момиче — каква нелепа комбинация — бяха тръгнали към лагера в ниското да намерят Челядинка Трудан. „Ами нека я намерят, та да се свърши най-сетне.“ Пое си дълбоко дъх да се успокои. „Пригответи се, магьоснико“ — каза си той. Едва ли имаше право да се нарича така. Далеч не беше сред първенците в познанието на собствения си народ. Но знаеше достатъчно и изведнъж му хрумна, че е ако въпросното познание не му помогне да открие Че, значи скептицизмът на бръмбарите може би не е лишен от основание.

„Аз съм провиждащ от Тарн — каза си той. — Да видим какво ще провидя тогава.“ Достатъчно далеч от огъня, но не и прекалено навътре сред ужасяващите дървета, той разтвори сетивата си за нишките на света наоколо. Беше докосвал Че. Нещо повече, по ръцете ѝ бе полепнала негова кръв — от раната, която му беше помогнала да превърже. Така че помежду им имаше не нишка, а въже — и то какво! Въжетото, което не му позволяваше да ѝ обърне гръб и да хване пътя.

Сетивата му се присвиха уплашено от страшната плетеница зад него, но засега Даракион кротуваше. Древните злини, пропили това място, спяха.

В Аста имаше многохилядна армия от души, но те бяха плява. Бяха осоиди и роби на осоиди. Тук и там се долавяше по някоя качествена искра, зловещна издънка на по-стара раса, попаднала по неволя под имперски ботуш. Би могъл лесно да открие Тиниса и Тисамон заради произхода им — молци, паяци и богомолки, древните владетели на света.

Че не притежаваше това лесно разпознаваемо наследство на Неумелите, но Ахеос можеше да я открие с помощта на дебелия нишка, свързала съдбите им, когато бръмбарородното момиче се погрижи за раната му... „Или ни свързва нещо повече?“ Побърза да прогони тази мисъл. Пресегна се към скалпения набързо град, към сивото мъртвило на машините му, към легиона от спящи войници, роби и занаятчии. „Че!“

Силите му се оказаха дори по-нищожни от очакваното. Би трябвало лесно да открие свой познат, особено при такова разстояние. Възможно ли бе струпването на машини да обърка магията му? Или наистина е толкова слаб провиждащ, че народът му да се срамува от него? Удвои усилията си, но не откри следа, не откри и най-малкия белег, който да го отведе до нея.

Сърцето му се сви. „Каква е първата характеристика на глупеца?“, обичаха да питат неговите хора и имаха готов отговор: „Че се вслушва в глупци.“ Ето и сега — глупците се бяха сбрали да кроят планове и да ръчат машините си, а Ахеос сам се беше набутал при тях. „Стенуолд казва, че са я завели в Аста, но тя не е там. Тисамон напразно поема риск, а всички ние напразно си губим времето.“ Този извод го изпълни с облекчение, защото означаваше, че способностите му не са атрофирали съвсем... а после и с отчаяние. „Значи тя е далеч оттук, толкова далеч, че не мога да я усетя. И собственото ми освобождение се отлага за неопределен период от време.“

Изправяше се, за да се върне при огъня, когато усети как Даракионският лес зад гърба му се размърдва, протяга се и се събужда.

„Защо изобщо спряхме тук!?“ — помисли си уплашено той, хукна назад към огъня и видя, че не е единственият уплашен.

— Трудан! Полуроден! — извика той. Но те вече бяха скочили и посягаха към оръжията си. — Махнете се от огъня, глупаци такива! — изкрещя остро Ахеос и те тръгнаха слепешком към гласа му, в нощния мрак, който пречеше на тях, но не и на него. Той виждаше всичко съвсем ясно — дърветата и неравната земя, огъня и двамата си тромави спътници. Виждаше ясно и осородните войници, които се придвижваха безшумно, привлечени от мътния блясък на жаравата.

Стенуолд и Тото вече бяха хлътнали в непрогледния мрак между дърветата, когато осоидите стигнаха до огъня им. Единият вдигна капака на походна лампа и лъч светлина обходи гората, докато другите му крещяха да спре. Бяха шестима, преброи ги Ахеос. Единият беше коленичил и оглеждаше земята около огъня.

— Казах ви аз, че съм видял огън — чу го да се хвали Ахеос. — Сигурно са контрабандисти.

— Навътре в гората — прошепна Стенуолд, — но стъпвайте тихо.

— Не, не навътре в гората... — започна Ахеос, но Стенуолд и Тото вече навлизаха между дърветата на Даракионския лес. Молецородният усещаше как гората шава наоколо им, не самите дървета, а кръвта, която е била пролята тук, болката и ужасът на убитите. Дишането му се накъса, сърцето му препускаше. Осоидите също бяха тръгнали насам, движеха се тихо и напругаха слух за скършена вейка или друг издайнически шум.

— Отваряме лампата и нападаме! — прошепна един от тях.

— Назад, назад! — изсъска Стенуолд и те хукнаха с препъване навътре в гората, по-далеч от яркия лъч на осородните.

Светлината обля Ахеос. Чу се вик, изпраця жило и огнена топка се стрелна на педя от него. Той хукна. Хлипове напиреха в гърлото му, толкова плътен беше ужасът от надигация се наоколо му лес. Осите го подгониха със свирепи крясъци.

Виждаше Стенуолд и Тото пред себе си да се лутат като слепци там, където Ахеос виждаше съвсем ясно. Лесно щеше да ги настигне.

А после се спъна. Спъна се в лиани, които не бяха там допреди миг. Залитна, осоидите викаха зад него, изстрелваха огнени жила и арбалетни стрели. Гъстият бодлив шубрак сякаш нарочно заставаше на пътя му. Опита се да мине през него, но тръните деряха ръцете му, късаха дрехите му. Огледа се за заобиколен път. Стенуолд и Тото се

бяха отдалечили и Ахеос разбра, че техният път извива назад към края на гората, а неговият води навътре.

„Аз го събудих. Аз привлякох вниманието му.“ Захлупи го тежко чувство на неизбежност. „По-добре да ме убият осородните.“ Но този избор вече му беше отнет. Дърветата наоколо му бяха високи и разкривени, грапавата им кора се пукаше по издутите дънери. Трънаци имаше навсякъде, цели полета от тях покриваха земята. Накъдето и да се обръщаше, единствената проходима пътека водеше към центъра на гората.

Някъде зад него долетя вик и Ахеос спря на място. Не искаше да поглежда, но някакво нездраво любопитство го накара да се обърне. Дърветата пречеха на погледа му, но гласовете на осоидите се чуваха ясно, гласове, изтънели от паника и ужас. „Какво е това?“ — чу той. После: „Убий го! Убий го, преди да е...“ За миг Ахеос зърна някаква форма, която не беше докрай насекомо, нито човек, нито растение, но имаше трънливи ръце, които се вдигаха и спускаха с убийствена скорост.

А после виковете престанаха и Ахеос си помисли за кръвта, която попиваше сега в пръстта на Даракион. Затвори очи и зачака, защото друго не му оставаше.

Даракион чакаше също и когато отвори очи, Ахеос не видя чудовище пред себе си, нито ужасяващата химера отпреди малко. Но между дънерите на дърветата имаше мрак, който дори неговите очи не можеха да пробият. Имаше сенки и сенките имаха форми, и след като разбра това, Ахеос направи всичко по силите си да не поглежда повече към тях.

— Какво искате от мен? — попита той с глас, който изстърга немощно в гърлото му. Но никой не му отговори. Сенките чакаха и Ахеос скоро разбра, че каквото и да представляваха, те имаха същия въпрос към него. Дръзнал бе да привлече вниманието им и те искаха да знаят защо.

„Никой не е говорил с Даракион от векове.“

Неговият народ го забраняваше и не случайно. Време и тъмни дела се бяха окопали в това място и беряха гной тук от столетия.

Една мисъл прииждаше към него сега, към него, който стоеше жив в това безсмъртно умиращо място, и чакаше неговите думи. „Никой не е говорил с Даракион от векове, така че откъде могат да

знаят — наистина да знаят — какво става тук и на какво е способно това място?“ Легендите на неговия народ се бяха превърнали в страшни приказки, с които да плашат децата, но едно нещо оставаше безспорно — че Даракион е силен.

„Дойдох тук с цел. Търсех Че, когато усетих гората да се събужда. Аз съм слаб провиждащ и силите ми не стигат да я намеря, но сега стоя в сърцето на най-могъщата магия, за която съм чувал.“

Нощта беше изгубила своята реалност. Той беше извън времето, отвъд всички правила. Чувстваше, че може да постигне всичко, че може да надмогне загубите на своя народ и да промени историята. И кой знае още какво?

— Дайте ми силата си — каза на дърветата той. — Заемете ми силата си тази нощ. — И се пресегна да я приеме.

А Даракион му отвърна така:

— Кой моли? — Отвърна му с глас като сух хор на стотици гласове. Ахеос не знаеше дали гласът идва от самите дървета или от мрака между тях, но така или иначе звукът го смрази до мозъка на костите. Глас като сухи листа, като мумифицирани мъртъвци, като петстотин години.

„Кой иска да черпи от онова, което сме натрупали?“ — вейна тежко гласът на Даракион и Ахеос загуби ума и дума. Дъхът му се къдреше във въздуха, температурата падаше главоломно. Нечуваната горделивост, поставила преди миг целия свят в краката му, сега се гърчеше в него като отронено листо през зимата.

— Аз съм Ахеос, провиждащ от древните пътеки на... — изломоти със заекване той.

„Млък! Обикновен послушник си ти и нищо повече. Как ще ни убедиш да ти заемем силата си?“

— Аз съм провиждащ... — опита отново той, но предизвика смях, който беше по-страшен и от гласа.

„На никого няма да липсваш. Ти си листо, което вятърът е отронил от дървото. Ти си послушник, начинаещ, чирак.“

Ахеос трепереше от страх и студ. Ръцете му още бяха протегнати, но силата отвъд върховете на пръстите му беше толкова безбрежна и толкова различна, че да я подчини беше все едно да подчини слънцето.

„Мислиш ли, че носителят на знака може да те предпази от нас, теб, който наруши съня ни и нахлу в сърцето ни?“

— Не... — Ахеос се задави. Страхът се беше надигнал толкова високо в гърлото му, че думите едва си пробиваха път. — Аз само исках... само се опитвах да намеря...

„Мислиш, че жертвоприношенията ще ни заситят с кръв, така ли, послушничко?“

Жертвоприношения?

— Осоидите... Да, те са за вас — изстреля той. Пукот на сух смях отекна наоколо му.

„А другите двама, които нарушиха невнятно границите ни и търсят път навън? Дватама роби... и те ли са за нас?“

В първия миг Ахеос не разбра за какво му говорят, а когато проумя, изкушението беше болезнено силно. Да подкупи Даракионския лес с кръвта на Стенуолд и Тото, един бръмбароид и един полуроден? „Ако ставаше въпрос само за онзи нещастник Тото...“ Но Стенуолд ѝ беше близък роднина. Нещо повече, Стенуолд единствен можеше да контролира богомолкочовека, а богомолкочовекът със сигурност щеше да разбере.

— Те не са за вас! — излая Ахеос и шумолящият смях бликна отново.

„Искаш това и онова, а силата ти е крайно недостатъчна, за да ни спреш. Казваш ни какво да правим и какво не. С какво ще откупиш живота им, послушничко? С какво ще ни поглезиш?“

Внезапната смяна на посоката преобърна стомаха му.

— Аз просто исках да... я намеря. — Прозвуча жалко дори в собствените му уши.

„Ще видим какво ще направиш.“

Силуетите между дърветата се преляха и нещо неописуемо студено се вмъкна в главата му, разсъска се като киселина и прокара следа от челото до тила му като нажежен до бяло ръжен. Устата му зейна, но вик не излезе. Превит назад, давец се, Ахеос падна на земята с приклепени стави.

А после агонията отмина и той остана да лежи задъхан, треперещ, свит на топка сред оплетените коренища на Даракионския лес.

„Ти си жалък — каза му фантомният глас. — Дори не искаш да признаеш защо търсиш онова, което търсиш. Но ние видяхме. Видяхме всичко, видяхме и болката, която ще преживееш заради пътя, по който си поел. Нямах право да искаш сила от нас. Не можеш да ни заставиш.“

Ахеос лежеше, трепереше и чакаше брадвата да се спусне.

„Но ние те провидяхме, послушничко.“ Силуетите между дърветата изглеждаха по-ясни сега, но Ахеос не искаше да ги вижда по-ясно. „Ти притежаваш дух, а ние винаги сме ценили високо духа, куража. Винаги.“

В тази последна дума и в проточилото се след нея мълчание зейна прозорец към отдавнашна загуба, към предателство, към края на една епоха. Ахеос си спомни, че богомолкородните са живели тук и макар вече да не живееха в леса, все още не го бяха напуснали.

„Ние не можем да бъдем заставени, нито от теб, нито от други, които те превъзхождат, но решихме да ти заемем онова, което искаш. Това е сделка между нас, по която ще трябва да се издължиш. Ние няма да забравим.“

Ахеос отвори уста да се откаже от даровете им, но вече беше късно. Беше поискал и му беше дадено. Студът, пищял преди малко в черепа му, сега го удари като чук в гърдите, вля се в кръвта му. И той нададе вой с него, пламна с него. Студът го пронизваше от глава до пети.

Имаше толкова малко време. Проснат по гръб в утробата на това ужасно място, той извика, не със своя глас, а с чуждата сила, която го изпълваше.

„Челядинке!“

22.

Беше все едно ледена ръка е положила пръсти върху челото ѝ. Че се събуди или поне се опита. Нещо я улови като паяжина на половината път между безпаметната бездна на съня и съзнателните висоти на будния свят.

Някакъв глас ѝ говореше. „Челядинке!“ Глас, който ѝ беше смътно познат, но на когото акомпанираше многоброен шептящ хор и всичките хористи я зовяха по име.

— Какво... какво става? Кой?... — Наясно беше, че не говори, но думите ѝ така или иначе прозвучаха.

„Изслушай ме. Трябва да ме чуеш.“ Пак онзи смътно познат глас, към който не успяваше да прикачи лице.

— Чувам те.

„Не се страхувай, Челядинке, защото идвам при теб да платя дължимото. Идвам да те освободя.“

— Не разбирам... — Имаше чувството, че е яхнала приливна вълна и тя я отнася отвъд границите на самоконтрола ѝ. Изгубила беше усета си за време и място. Тъмнината беше гъста и абсолютна.

„Трябва да ми кажеш къде си, Челядинке — продължи гласът с компанията си от други гласове. — Къде си? Позволи ми да те намеря.“

Тя отчаяно се опитваше да събере мислите си и скоро я изпълни усещането, че се издига към будния свят, където такива неща не се случват.

— Мина. Отиваме към Мина.

Едва изрекла последното, Че усети отдръпване и се търкулна презглава към реалния свят, драпайки с всички сили да се събуди. И в последния миг се сети чий е гласът.

„Ахеос!“

— Ахеос! — Събуди се от звука на собствения си глас и с името на молецородния, звънтящо в ушите ѝ.

Отвори очи в товарното отделение, което им служеше за килия. Салма седеше кръстосал крака срещу нея и я гледаше немигащо, сякаш и той е бил изтръгнат току-що от съня си. Пеперудородната, Скръб в окови, лежеше на една страна, но и тя се беше надигнала на лакът с широко отворени бели очи.

— Ноцен брат... — промълви тихо тя.

— Че, добре ли си? — попита Салма.

— Не знам — отговори Че. Поемаше си дъх усилено, сякаш е тичала. — Какво стана?

— Тук имаше нещо — каза твърдо Салма.

— Нещо... какво? А тя защо?... — Че се обърна към пеперудородната. — Ти защо каза онова, дето го каза?

Скръб в окови я гледаше мълчаливо.

— Имах чувството, че... Салма, кажи ми! — удари го на молба тя.

— Няма смисъл — отвърна той. — Не знам достатъчно, а ти и без това няма да ми повярваш.

— И какво, ще ми кажеш, че е било просто... Просто сън и толкова?

Обичайната усмивка на Салма най-последно се намести на лицето му.

— Разбира се.

Скръб в окови седна на пода.

— Ти беше докосната — каза тя. — Мракът те докосна. — Изглеждаше видимо разстроена. През изминалия в път ден почти не беше проговорила, но охотно беше приела подадената ѝ от Салма ръка.

— Беше си просто... сън — настоя Че. „Лош сън или добър?“ — запита се тя и не получи отговор.

Някой удари силно по люка.

— Вие там! Я по-тихо! — излая един от двамата войници, които Талрик водеше със себе си. — Събудите ли капитана, мислете му.

Че затвори уста, после свъси вежди.

— Да го събудим? Че то вече е... ден...

— Ден ли? — повтори озадачено Салма.

— Светло е.

— Тъмно е, Че.

Тя го зяпна. Виждаше го съвсем ясно. И Скръб виждаше ясно, както и голите стени на затвора им. Но пък светлината беше странна. Приличаше на силна лунна светлина, която притъпява цветовете. Дорименящите се цветни петна по кожата и косата на Скръб сега изглеждаха като различни оттенъци на сивото.

Салма посочи нагоре. В горния край на двете дълги стени имаше тесни отвори и преди да заспи, Че се беше зазяпала в играта на бледата предздрачна светлина, която влизаше през тях.

Сега светлината не идваше оттам, защото отворите не бяха по-ярки от всичко друго наоколо. Странната светлина не идваше от определено място.

— Салма — каза бавно тя. — Май най-после открих Изкуството... Изкуството на предците. Или по-скоро то ме е открило. Салма, ти как разбра, когато за пръв път?...

— Открих, че мога да скоча и да остана във въздуха — каза иронично той, но Че беше толкова развълнувана, та не се подразни. Навън беше нощ, а тя виждаше съвсем ясно! Знаеше, че това Изкуство се среща сред бръмбарородните, макар и рядко. Нищо чудно, че се беше проявило точно тук и сега, в тъмния трюм на леталото, който им служеше за затворническа килия.

Но пък имаше други, които виждаха в тъмното по рождение и без помощта на Изкуство, които бяха истински чеда на нощта и мрака. Самата тя наскоро се беше запознала с такъв и беше изцапала ръцете си с кръвта му.

„Нощен брат“, така беше казала пеперудородната, а Че беше чула насън гласа на Ахеос, запазил се някак в паметта ѝ от онази тяхна странна, и кратка среща.

Облегна гръб на стената и откри, че повърхността ѝ е покрита с тънък слой топящ се скреж. Навън тежки облаци покриваха небето, задух затискаше земята и изобщо не беше студено.

Поеха назад към лагера преди зазоряване, Тисамон вървеше безшумно напред, Тиниса стъпваше тихо след него. За нея нощта беше преминала неусетно, сякаш извън реалността. Темпото на Тисамон беше убийствено, но тя не изостана и за миг по целия път до Аста. Дватамина минаха с лекота през обръча от постови и избегнаха широкия

лъч на голямата лампа, който пълзеше по временните улици на палатковия град. През цялото време не си казаха и една дума. В началото Тисамон се държеше все едно Тиниса не е там, но с напредването на нощта нещо се бе зародило помежду им, някаква мълчалива задружност. Тихите му стъпки постепенно се бяха променили, включвайки и нея в уравнението. Вместо да се оглежда и в двете посоки, притихнал в сенките на склад или казарма, сега той поглеждаше вляво, а дясното оставяше на нея. Гласуваше ѝ доверие, най-сетне преценил, че задачата не е непосилна за нея, и всичко това без нито веднъж да покаже, че е наясно с присъствието ѝ. А после стигнаха до робските ями и той остана назад да ѝ пази гърба, докато Тиниса търсеше двамата си приятели — логично решение, защото Тисамон не познаваше нито Че, нито Салма.

Помежду им се бе възцарило негласно примирие, а докато се връщаха през покрайнините на гората, към примирието изглежда се добави и още нещо. Тук мракът бе непрогледен, нищо че извън пределите на леса вече се зазоряваше, и Тиниса едва различаваше силуетите на дърветата.

И не само на дърветата. Тя рязко спря. Тисамон спря едновременно с нея и я погледна.

— Да — каза той, — и ти ги виждаш, нали?

Преди Тисамон да го изрече на глас, Тиниса не знаеше да вярва ли на очите си, но сега неохотно призна, че сред дърветата наистина се различават фигури. Не бяха близо и не се движеха, а в мрака дори нейните очи ту намираха, ту изгубваха очертанятията им. А после силуетите станаха по-ясни, или пък се приближиха и вече не беше нужно Тиниса да напряга зрението си. Бяха човешки или поне носеха спомена за човешкото. По стойка и телосложение приличаха на богомолкородни, но погледнати под определен ъгъл напомняха повече на самите насекоми, чието име носеше расата, с лъскав хитин и святкащи очи, а в същото време бяха като чворесто дърво, покрито с бодили.

Тиниса побърза да отклони поглед.

— Не е възможно... да виждам това. — Като отрасло в Колегиум момиче, възпитано в ценностите на рационалното и науката, тя беше по-склонна да отхвърли видяното, отколкото да повярва в невъзможното.

— Кръвта ти казва друго — отвърна тихо Тисамон, преди да са продължили тихо напред.

Полутаха се, докато открият новия бивак на Стенуолд. Когато приближиха, бръмбароидът вдигна глава към тях и в очите му грейна несмела надежда.

— Открихте ли нещо? — попита тихо той.

Тисамон поклати глава и отиде да седне до загасващия огън.

— Държат пленниците в ями — обясни Тиниса. — Огледахме всичките, но Салма и Че не бяха там. Може би ги държат в някоя от сградите. Няма как да разберем със сигурност.

Понечи да седне до Тисамон, но той я погледна безизразно, с враждебност дори, надянал обичайната студена маска, с която предизвикваше света, лице на човек, готов за битка. От мълчаливото им общуване нямаше и помен, а ако се съдеше по погледа му, за него то изобщо не бе съществувало. Само допреди минути се бяха движили в пълен синхрон между дърветата. Сега очите му задраскваха всичко това и пренаписваха спомените по свое усмотрение. Горчив гняв изпълни Тиниса.

„За какво беше всичко тогава? Какво споделихме и къде остана то?“ Но не беше в състояние да изрече на глас въпросите си, а и той не би им отговорил. Юмруците му се свиваха и отпускаха и за пръв път на Тиниса ѝ се прииска да си излее душата пред Че. Единствено с нея можеше да сподели обърканите си чувства.

„Още една причина да я спасим.“

Врътна се и отиде да седне до Стенуолд.

— Защо сте преместили лагера? — попита Тисамон. — Не че ви открихме трудно.

— Имахме нощни посетители. — Стенуолд поклати уморено глава. — Появи се патрул на осоидите и ние избягахме в гората. — Видя реакцията на Тисамон и се намръщи. — Това си е просто гора, Тисамон. Дървета. Има ги навсякъде.

— Дали? — Богомолкочовекът го изгледа. — Значи двамцата просто влязохте в Даракион и после излязохте, така ли?

Стенуолд и Тото се спогледаха смутено.

— Е... нали си ни представяш двамата с момчето посред нощ в гора... — Хвърли бърз поглед към Тисамон и видя, че приятелят му няма да се задоволи с това обяснение. — Какво мога да кажа?

— Не знам. Какво можеш да кажеш?

— Беше тъмно. Имаше звуци. Горите нощем са... а бе, не са ми любимото място — премина в отбрана Стенуолд. „Имаше звуци и още как.“ Зачуди се дали последната утайка от паниката не разкривява лицето му и в момента. Никога нямаше да забрави как с Тото се лутат в кръг и търсят отчаяно пътя, по който са дошли. Но път нямаше. Зад тях имаше само трънаци, а накрая попаднаха опипом на малка полянка, потънала в непрогледен мрак, от която просто нямаше излизане. Чворестите дървета растяха нагъсто, а помежду им се издигаше стена от бодливи храсти, които раздраха ръцете им до кръв дори през ръкавиците. Двата обикаляха в кръг, а после Тото реши да запали фенер, пък осоидите да вървят на майната си. Онзи момент се беше запечатал най-силно в спомените на Стенуолд — стоманеният механизъм на фенера просто не хващаше, само пръскаше искри след искри, които осветяваха единствено себе си, а когато Тото се отказа, в последвалата тишина до ушите им стигна звук, наподобяващ мелодия, звук, който прииждаше отвсякъде и който навяваше мисли за горско дишане.

— То, в горите... има много животни нощем — завърши с тих глас Стенуолд, при което Тисамон изсумтя триумфално.

— Къде е молецородният? — попита той.

— Ахеос? — Стенуолд сведе поглед към ръцете си. — Не беше с нас. Не вярвам осоидите да са го хванали. Той може да лети и вижда в тъмното, все пак. Но ако още е тук, едва ли е влязъл в гората. Изобщо не искаше да я приближаваме.

Стенуолд и Тото бяха седнали да изчакат зората, докато Даракионският лес скърцаше и шепнеше наоколо им, тъмен и много студен. Времето, което бяха прекарвали там, неспособни да склопят в сън очи, с изопнати нерви, които звънтяха до скъсване при всяко прачене и стон, изглеждаше твърде много, за да се вмести в една-единствена нощ.

А после то беше дошло при тях. Чуха го — бавното, предпазливо приближаване на нещо много голямо. Тото се опита да зареди опипом арбалета си, а Стенуолд грабна меч — усилия, безпредметни в плътния мрак. „Не вярвам в народните предания, за които бръщолев Тисамон“ — беше си казал Стенуолд, но предателската логика му отвърна с широка усмивка: „Забрави за призраците. И в материалния

свят има много неща, които могат да убият човек.“ Въображението му обрисова прокрадващото се създание като богомолка, огромно насекомо, дълго три метра, с огромни святкащи очи и смъртоносни пипала. Протегнал меч в мрака, Стенуолд чуваше как Тото се бори все по-отчаяно с арбалета, чуваше и *нещото*, все по-отблизо.

И тогава двамата си плюха на петите. Хукнаха едновременно, сякаш по сигнал, и полянката изведнъж стана проходима. Тичаха през трънаци и шипки, блъскаха се в дънери, но не спираха и за миг, а после, изведнъж и без предупреждение, дърветата останаха зад тях. Излезли бяха от гората на половин миля източно от първия си лагер. Остатъка от нощта преди зазоряване прекараха в търсене на автовозилото.

— Обикновена гора — каза той с глас, който прозвуча кухо в собствените му уши. — Нощем въображението пощурява. Така де, и двамата бяхме въоръжени и нищо не ни заплашваше. За Ахеос се притеснявам аз.

— Може просто да си е тръгнал — вметна намусено Тото. — Тази битка не е негова.

— Когато се върне... — каза Стенуолд, после млъкна. — Когато се върне, защото ако не се появи, това навярно би променило нещата... та, когато се върне, ще трябва да вземем решение. Не знаем дали Че и Салма са в Аста, нито къде е Ахеос, в най-лошия случай. Може да са ги отвели още на изток, навътре в Империята. Ако ги държат отделно от другите затворници... е, това може както да ни улесни, така и да ни затрудни, зависи.

— Какво имаш предвид? — попита Тото.

— Ако е така, значи най-вероятно ще ги подложат на разпит — обясни Стенуолд. — Съжалявам. Би могло, разбира се, да означава, че просто се радват на специално отношение, на засилена охрана, знам ли, но... с Тисамон знаем как действат осойдите.

— Може би... утре вечер аз да си пробвам късмета — предложи неохотно Тото. — Вярно, че не съм толкова... не ме бива в промъкването, но пък знам как да разбия ключалка.

Стенуолд изкриви лице в гримаса.

— Може и до това да се стигне.

Чу се нов глас:

— Какво е Мина и къде се намира?

Ахеос се беше върнал. Стоеше на краката си, но иначе приличаше на жив мъртвец, сивата му кожа беше избледняла безкръвно, а очите му се бяха свили до бели цепки.

— Ти пък къде беше цяла нощ, проклет да си? — възкликна Стенуолд.

Ахеос го изгледа студено.

— Мина — повтори той. — Говори ли ви нещо това име?

— Говори ни — отвърна Тисамон и се изправи, а металното острие на бойната му ръкавица се разгъна.

— Тя отива в Мина — каза молецоидът. — Не са в града долу.

— И как разбра това? — попита го Стенуолд.

— Чрез древни прийоми. — Ахеос вдигна рамене. — Прийоми, които ти не би разбрал.

Тисамон и Стенуолд се спогледаха. Думите на молецородния бяха разровили общите им спомени от Мина, спомени, които и двамата предпочитаха да не събуждат.

— Това е нелепо — отбеляза Тото. — Няма откъде да го знае.

— Тръгнаха са към Мина — настоя на своето Ахеос.

— Може пък... да се е промъкнал до Аста — предположи бавно Тиниса, — и да е чул нещо. Но не е станало така, нали? — погледна тя към молецоида.

— Начини съществуват — каза Тисамон. — Господари на Сивото — добави той.

— Слуги на Зеленото — довърши Ахеос, сякаш по стар навик. — Да, начини съществуват. — „Ако само знаехте какъв риск поех, за да се добера до тези начини.“ — Е, богомоле, значи поне ти ми вярваш.

Последва мълниеносно движение, което Ахеос не успя да проследи с поглед. След миг тънкото студено острие на Тисамоновата ръкавица вече го подпираше под брадичката. Ахеос не помръдваше, стомахът му се сви на болезнена топка, но външно съумя да запази обичайното си безразличие.

— Не съм глупак, нито се доверявам лесно — просъска Тисамон. — Начини съществуват, да, и един от тях е да ти плащат осородните. Молецоидите са хитри. Не бих се изненадал, ако се окаже, че това е играта ти. Особено щом ни води към Мина. Какво по-добро място да примамиш Стенуолд, ако целта е да го заловиш?

— Изричам само онова, което съм видял, Слуга на Зеленото. И ако наистина познаваш толкова добре моята раса, не би трябвало да отправяш празни заплахи към мен — отвърна предизвикателно Ахеос, но острието под брадичката му се размърда и той усети капка кръв да се стича надолу по шията му.

— Не си мисли, че можеш да ме уплашиш — предупреди го Тисамон, но Стенуолд, който го познаваше толкова отдавна, с изненада долови известна несигурност в гласа му.

— Не бях убиец, когато ме заплаши с оръжие предния път — каза Ахеос, — и не съм шпионин сега. Мога да ти кажа още едно нещо, което ще те убеди, но него трябва да го чуеш ти единствен.

Без да помръдва острието си, Тисамон се наведе към него, изпълнен с подозрения. Но след като чу прошепнатото от молецоида изречение, гърбът му се стегна видимо, той дръпна без колебание острието си от шията на младежа и го прибра по протежение на ръката си.

— Той казва истината — заяви богомолкородният.

— И го разбра по мистичното му бръцолевене, така ли? — възкликна Тото. — Слушай, молецоиде. Че може да е в някоя от сградите долу. Може би в този точно момент я водят за разпит. А ние какво... ще хванем пътя за майната си, към някакъв друг град, само защото твоя милост е сънувал нещо си? Стенуолд, ти поне няма да се вслушаш в тия глупости, нали?

Но Стенуолд не бързаше да отговори. В очите му се четеше не толкова презрение, колкото тревога.

— Светът крие неща, за които ние не подозираме — каза тихо той. — От дълго време предпочитам да си затварям очите пред този факт, но сега е крайно време да призная, че съм виждал неща, за които нямам обяснение. Тисамон, наистина ли му вярваш?

Богомолкородният се задоволи да кимне отсечено.

— Тиниса?

Тя изгледа с присвити очи Тисамон.

— Смятам, че Тото е прав. Ако не друго, нека поне огледаме Аста още веднъж.

— Е, в Колегиум подлагаме нещата на гласуване и по всички личи, че моят глас ще е решителен в случая — изтъкна Стенуолд. — Признавам, че не съм в свои води тук, с цялата мистика и прочие, но

логиката ми казва, че Аста е по-скоро преден пост, сборен пункт за мобилизация. Ако държиш важни затворници, логично е да ги отведеш в най-близкия що-годе голям град. В нашия случай това е Мина... колкото и неприятно да е това заради минали случки. Тисамон... — Стенуолд млъкна, обзет от колебания, дори прехапа долната си устна.

— Говори — подкани го богомолкочовекът.

— Аз... за мен е трудно да се придържам към неща, които не съм в състояние да проумея.

— Винаги е било така.

— Да, но никога не ми е било по-трудно да взема решение. Какво ти каза той? Какво толкова ти каза, че да те убеди? — Хвърли поглед към Ахеос, който ги наблюдаваше безучастно както винаги.

— И да ти кажа, това едва ли ще ти помогне да вземеш решение.

— Въпреки това те моля да ми кажеш — настоя Стенуолд и богомолкочовекът вдигна рамене.

— Каза ми, че онези, с чиято помощ разбрал за Мина, ни били пощадили единствено заради знака, който нося. — Той вдигна за миг ръка към златната брошка с пресечения от меч кръг, знака на оръжемайсторите. — А аз съм го спечелил сам, Стенуолд. Спечелил съм го с кръв и огън.

Стенуолд го гледа дълго, преди да насочи погледа си към останалите. Тото все така негодуваше мълчаливо, но нещо в лицето на Тиниса подсказваше за скорошно преживяване, което натежава на везните и е на път да промени мнението ѝ. Стенуолд въздъхна дълбоко.

— Отиваме в Мина. — Никога не бе предполагал, че ще види Мина отново, никога не би си го пожелал.

Първите им впечатления от града бяха като от калейдоскоп на бързи обороти —менящи се отрязъци от гледки, докато кацаха на летище, накичено със знамена в жълто и черно. Тромавият хелиоптер се разтресе и изпъшка за последно, приземи се твърде бързо и изскърца заплашително, въпреки отстранената повреда, заради която Ааген беше кацнал по спешност предната нощ.

Свирепата дневна светлина след полумрака на товарното отделение им причини замайване и двамата примижаха от шока. Салма не можеше да заслони очите си и Че побърза да сложи ръка пред

стиснатите му клепачи, защото знаеше, че неговото зрение е много почувствително от нейното. Скръб в окови не реагира, нито затвори белите си очи, а погледна право към слънцето, сякаш нямаше търпение да попие лъчите му. През изминалия ден изглеждаше бледа и повехнала, но сега грейна, сякаш поела частичка от слънцето, и за миг осородните войници отстъпиха крачка назад, а хората на летището обърнаха глави към нея като по команда.

А после Талрик ги подкара навън и се развика на войниците да ги поемат. С Че и Салма се държаха грубо, но към Скръб подходиха колебливо. А тя наистина беше красива, призна неохотно Че; беше съвършена. Цветове се диплеха по кожата ѝ като коприна.

Дори и след като кацнаха, впечатленията на Че от града останаха частични и бегли. Първо летището, където повечето летала бяха военни; оттам ги повлякоха почти на бегом по тесни улички и стръмни стъпала; зърваше набързо гражданите, мъже и жени със синкавосивкав оттенък на кожата, не точно бръмбарородни и не точно мравкочовеци — поредната нова за Че раса, — които вървяха забързано със сведени глави. Имаше много осоиди — повечето бяха войници, а и малкото цивилни сигурно също бяха такива, ако се съдеше по казаното от Талрик. И хора от други раси носеха имперските цветове — доста мухородни, които тичаха по задачите си или ги наблюдаваха от покривите с лъкове и колчани на гръб. Имаше и други — кльоцави високи мъже и жени като музиканта от робския конвой на Брутан. Ходеха боси, но бяха с жълти ризи и черни бричове в нелепа имитация на имперската униформа, носеха дъги от бъчви и някакви странни кинжали с двойно острие. Че реши, че приличат на градска стража.

„Ами да — осъзна тя, когато сянката на високата крепостна стена падна отгоре ѝ, — би било под достойнството на осоидите да следят лично за спазването на реда и закона сред поданиците си, освен в някаква екстремна ситуация.“ Тези странни стражари сигурно бяха докарани от друга завоювана страна.

А после вдигна поглед към надвисналата над тях сграда и едва не се задави, защото сградата беше неவிждано грозна. Градската среда наоколо ѝ се придържаше към ниска архитектура с пестелив и прецизен стил, с плоски покриви и без излишна украса по подобие на мравешките градове. А това *нещо* беше в такава въпиюща дисхармония с всичко останало, че можеше да е единствено дело на

осородните — гигантска грозотия, стоварила се сякаш от небето. Широко стълбище се стесняваше към врата, която дори отблизо изглеждаше безвкусно и ненужно голяма. Толкова голяма, че през дверите ѝ спокойно можеше да мине средно голямо автовозило, стига да го качаха някак по стъпалата. От двете ѝ страни имаше статуи, които не се връзваха нито една с друга, нито със сградата, нито с града. Едната беше абстрактна, дело на безумец или гений, под чиито ръце камъкът се беше излял като вода. Другата представляваше войн в странни доспехи — когато я видя, Салма се спъна и едва не падна назад по стъпалата. Ако се съдеше по реакцията му, реши Че, статуята навярно принадлежеше на неговия народ, отнесена като военен трофей от скорошната кампания на осойдите във Федерацията.

Минаха набързо през вътрешността на сградата, където снопове светлина падаха като копия. Че зърна за миг нещо като изложбена зала, музей, който очевидно подбираше експонатите си според количеството на позлатата, а не според културната им стойност. После се спуснаха по стълбище под земята. Аген поведе нанякъде Скръб, която хвърли прощален поглед на Салма, а Талрик хвана Че за брадичката и изви болезнено главата ѝ назад, докато погледите им не се срещнаха.

— Сега имам работа — каза ѝ осородният, — но когато приключа, с теб имаме разговор за довършване, така че си помисли добре.

И тя още мислеше по въпроса, когато вратата на килията се затръшна след нея.

От другата страна на вратата Талрик поспря, за да обмисли възможностите си. Вътрешната служба на Рекеф го беше пратила в Мина по подозрения за злоупотреби, извършени от неговия стар приятел Ултер. Мина беше един от градовете, които осигуряваха доставките за войната срещу Равнините — война, за която Талрик се готвеше отдавна, — но очевидно не се справяше със задачата си. Дали причината наистина се криеше в предполагаемата алчност и подкупност на Ултер? В Рекеф явно смятаха така и само това имаше значение. Рекеф нямаше доверие на Ултер, значи и Талрик следваше да подходи с подозрение.

По пътя към губернаторския дворец той бе наблюдавал внимателно тълпата. Въпреки това мухородният едва не беше убягнал от погледа му, но пък мухородните се вряха навсякъде. Точно затова ги използваше Рекеф. Ако не си беше отварял очите на четири, никога нямаше да забележи Те Бери, който го наблюдаваше на свой ред. От Рекеф бяха изпратили Талрик, но явно нямаха доверие и на него. А това означаваше, че в близко бъдеще му предстои да направи крайно неприятен избор.

Талрик предпочиташе животът да е прост, което мнозина биха сметнали странно за човек, ръководещ агентурна мрежа. За него възжеланата простота беше да знае на чия точно страна е самият той. Затова се трудеше толкова усърдно като офицер от външната служба на Рекеф. Империята беше в правото си, а свадливите, недисциплинирани и потънали във варварско невежество чужденци грешаха. Приемеш ли веднъж присърце тази простичка истина, много проблеми изчезват от само себе си.

Уви, оказваше се, че проблемите просто са го дебнали в засада.

С Ултер се познаваха отдавна. Талрик беше едва на петнайсет години по време на тукашната обсада, най-младшият от младшите офицери. Дали му бяха отряд от десетима мъже и го бяха пратили близо до крепостните порти в деня, когато градът падна. И той издържа изпитанието с чест.

Атаката се ръководеше от полковник, чието име Талрик не помнеше. Но той така или иначе беше загинал. Не от ръцете на бръмбарородните минаски защитници обаче. Някакъв наемен убиец беше свършил тази работа по поръчение на антиимперски сили. Говореше се, че заговорът бил дело на Федерацията. Така или иначе, майор Ултер пое командването в най-крвопролитната част на битката — по улиците на града. Минасците не бяха хитри като мравкородните, не притежаваха техните мисловни връзки за свършено координиране на отбрана и нападение, но се бяха изсипали на улиците до последния човек и се биеха яростно, дори децата. Имперската армия се беше справила с тях по обичайния начин — разрушаваш всичко по пътя си и опираш нож в гърлото на водачите. Ултер се беше погрижил за разрушенията, пак той беше държал ножа, и според Талрик се беше справил блестящо, превзел беше Мина за двойно по-малко време и с цената на два пъти по-малко жертви.

А след това дойде ред на уличните патрули, които имаха грижата да изкоренят съпротивата и да издирят водачите ѝ, което пък беше идеална възможност младият Талрик да се докаже. Той се възползва от нея в максимална степен и когато градът премина окончателно в ръцете на Империята, Талрик вече беше лейтенант и обект на завист сред равните си. Ултер го прибра под крилото си, въведе го в своя вътрешен кръг и там Талрик научи много за Империята и нейните механизми на управление.

Именно Ултер го беше предложил за член на Рекеф или така поне вярваше Талрик. Което внасяше особена ирония в настоящото положение на нещата. Е, винаги можеше да се надява, че слуховете са силно преувеличени и че Ултер е все така пример за имперска лоялност, но какви бяха шансовете това да е вярно?

Ледена тръпка полази по гърба му. Дори Ултер да не беше стъпил накриво нито веднъж за изминалите седемнайсет години, какво щеше да стане, ако Талрик изпратеше на Рекеф доклад в този смисъл? Какво щяха да направят? Какво щяха да си помислят за него? Нима биха го пратили в Мина, ако не очакваха от него доклад с предизвестено съдържание? И кого всъщност наблюдаваха под лупа?

Твърде много въпроси и твърде малко солидни факти, на които да се опре. Тръгна да търси Ааген и го откри да наглежда товаренето на леталото си.

— Лейтенант Ааген.

Ааген го поздрави разсеяно, разлиствайки списък със стоки.

— Лейтенант, искам да намериш друг пилот, който да върне машината в Аста.

— Талрик? — Ааген само дето не подскочи. — Тоест, капитане?

— Ще ми бъдеш необходим тук. Смятай се за мой временен заместник, Ааген — продължи той.

— Но...

Талрик сложи ръка на рамото му и го поведе настрана.

— Слушай, Ааген, с теб се познаваме отдавна...

— Да?

— Трябва ми някой, на когото имам доверие.

Ааген погледна през рамо към местните войници, които надзираваха товаренето.

— Да, но губернаторът...

— Не губернаторът, нито някой от неговите хора, разбираш ли?
Лицето на занаятчията се изопна.

— Ох, мамка му, туй било значи? Виж, аз съм от инженерния корпус. Нищо не разбирам от вашите потайни работи.

Талрик се усмихна.

— Кой знае, лейтенант, може пък да те повишат. Между другото, ти имаш опит в разпитите, нали? В качеството си на занаятчия?

Ааген кимна, макар по изражението му да личеше, че не му е приятно да го признае.

— Е, в такъв случай гледай да си припомниш кое как става — каза мрачно Талрик. — Възможно е да ми потрябват услугите ти.

За разлика отпреди, сега всички бяха доволни, че разполагат с шантавото си автовозило. Всички с изключение на Ахеос, който би го зарязал без колебание. Не можеха да продължат по пътищата, защото между Мина и Аста имаше постоянен трафик в черно и златно. За щастие, многокракото возило, което Скуто им беше намерил, напредваше без затруднения по пресечения терен, стига Тото и Стенуолд да навиваха два пъти дневно механизма му.

„Вече сме на имперска територия, така ли? И кога пресякохме границата?“ Но това, разбира се, беше погрешна представа. Стенуолд знаеше, че за разлика от границите в търговските карти, границите в истинския свят са нещо твърде непостоянно. Границите бяха там, където ги теглеше Империята, освен в редките случаи, когато войските ѝ срещнеха решителна съпротива.

„А ще се решат ли най-сетне на съпротива нашите управници? Когато се изправя пред Събранието и им кажа, че малката Аста се е превърнала в многохиляден войнишки лагер? Или за пореден път ще си затворят очите и ще ме изхвърлят?“

Земята източно от Даракионския лес беше суха и неплодна, дом на малобройни козари и търговци на бръмбари. Извън пътищата нямаше и помен от имперско присъствие. „Земята тук е толкова бедна, че дори осойдите няма какво да вземат от нея“ — мислеше си Стенуолд. Една вечер се случи така, че споделиха огъня си неколцина местни — тихи, мрачни мъже със синкавосинята кожа на минасците. Сред тях имаше много мелези със следи от бръмбарородна или

осородна кръв. Тези хора бяха наследници на вековна мизерия, която не зависеше от промяната на политически граници, но пък не задаваха излишни въпроси и разполагаха с прясно месо. А това правеше компанията им до огъня повече от приемлива.

Когато имперският патрул все пак ги откри, те бяха готови за срещата. Тисамон, Тиниса и молецородният се бяха скрили навреме и чакаха с готови за бой оръжия, в случай че ситуацията се нажежи. Стенуолд и Тото чакаха търпеливо, докато шестимата осоида от лекия въздушен патрул се спускаха в кръг около тях.

Сега вече отпаднаха и последните съмнения на Стенуолд, че се намират на имперска територия. Защото ако бяха извън границите на Империята, тази среща щеше да започне със засада и да завърши с кръв, най-вероятно и от двете страни; сега обаче спусналите се от небето мъже изглеждаха отегчени, навярно изпратени на обиколка от някой конвой, колкото да им намерят работа в завладените територии. В техните очи Стенуолд и Тото бяха просто пътуващ занаятчия и неговият чирак, които са тръгнали към Мина със смешното си возило, за да търсят работа. Търсят ли се занаятчии в Мина, попита Стенуолд. Сержантът вдигна рамене, а после им отправи няколко смътни заплахи, колкото да изкрънка дребен подкуп в имперски монети. След това патрулът излетя и бързо се изгуби в далечината.

— Защо не ни арестуваха? — попита Тото.

— Да арестуват кого? Един стар занаятчия и чирака му?

— Но ти си Стенуолд Трудан. Трябва да са знаели, че...

— Какво да са знаели? Кой е Стенуолд Трудан? Съмнявам се всеки имперски войник да носи в джоба си скица на моя милост, Тото. А и няма откъде да знаят, че идваме насам, защото... — Чу, че другите приближават, и се обърна да ги погледне. Лицето на молецородния беше невидимо под качулката. — Защото самите ние не би трябвало да сме знаели — завърши той, оплитайки граматиката си.

Скоро Мина се ширна пред тях. Оставиха скърцащото автовозило далеч от града, за да не привлича излишно внимание. Мина беше построена на хълм и летището беше в най-високата ѝ точка, както Стенуолд и Тисамон помнеха добре, затова те заеха позицията на друг хълм, от който се откриваше гледка към града.

Стенуолд беше извадил телескопа си от раницата — телескоп, събирал прах с години и едва наскоро изваден от шкафа — и сега

оглеждаше с негова помощ обекта на мисията им.

— Крепостните стени са подсилени. Затова пък артилерията сякаш е по-малко отпреди. Предполагам, че притесненията им са свързани не толкова с външна обсада, колкото с вътрешни неприятности. На кулите се веят знамена в черно и жълто... — Той огледа бавно онези части от града, които се виждаха от позицията им. — А на мястото на стария Консенсус някой е построил най-грозната сграда, която можеш да си представиш. Демонстрация на сила, предполагам, макар че повече прилича на брадавица. Летището гъмжи от летала. Явно Мина е основна спирка по пътя към Аста и Равнините. — Свали телескопа и го прибра внимателно. — Няма да ни е лесно.

— Никога не е било лесно — кимна Тисамон и двамата погледнаха към младите си спътници. Паякородна, молецоид и полуроден занаятчия — трудно щяха да останат незабелязани в този си състав.

— Ще се промъкна вътре... — започна богомолчочовекът, но Стенуолд го прекъсна.

— Не. Този път аз ще се заема.

— Стенуолд, промъкването не е по твоята част — възрази Тисамон.

— Така е, но имам друго предимство. Аз съм бръмбаророден, а хора от моята раса живеят из цялата Империя. Един пътуващ занаятчия може да се хване на работа навсякъде, където има машини.

— Не забравяй, че теб те търсят — предупреди го Тиниса.

— Вероятно — съгласи се Стенуолд, — но градът е голям, хора пристигат и заминават непрекъснато, а това значително затруднява задачата им. Предполагам, че търсят или сам човек, или цяла група, затова ще взема Тото в ролята на мой чирак. Обикновен занаятчия и помощникът му едва ли биха привлекли нечие внимание, нали така, Тото?

Младежът преглътна шумно, но все пак кимна.

— И какво ще направиш, след като влезеш в града? — попита Тисамон.

— Ами, ще се поогледам, ще поразпитам — каза Стенуолд. — Все трябва да е останал някой от старите ни познайници, а ако в Мина има някакво съпротивително движение, те несъмнено са част от него.

— Бъди много внимателен — предупреди го Тисамон. — Не се знае дали ще те приемат с отворени обятия.

— Не са и длъжни, но друг избор нямаме. Не бихме могли да нахлуем в тукашните затвори без чужда помощ. Нека видя с кого мога да се свържа, а след това ще измислим начин да вкараме и вас тримата в града. Ако това се окаже твърде трудно, поне с Тото вече ще сме зад крепостните стени. А вие ще трябва да измислите нещо със собствени сили. Съгласни ли сте?

— И къде ще се срещнем? — попита Тиниса. — Да не се повтори кашата от Хелерон? А и тук е пълно с осоиди.

— Има два площада в Мина. Е, поне по мое време бяха два. На източния площад имаше дюкян за търговия на едро. Държеше го стар скорпионороден на име Хокиак. Нищо чудно още да го държи той.

Тисамон свъси вежди.

— Доста долнопробен дюкян, ако не ме лъже паметта.

— И дано това не се е променило — кимна Стенуолд. — Преди осоидите да се намърдат в града, Хокиак беше черноборсаджия и ако имаме късмет, още ще е такъв. Този сорт търговия е полезен за всякакви бунтовници и революционери и е идеалната отправна точка за нашето търсене. Ще гледам да ви оставя съобщение там.

23.

Беше си тронна зала. Дизайнът беше прекопиран от имперските чертози в Капитас и Талрик не знаеше дали да го брой като знак за почит или за самонадеяност. Дългото помещение имаше колони от двете страни, а във високия таван бяха изрязани отвори, през които снопове слънчева светлина оформяха втори ред от ефимерни колони. Охрата на колоните подчертаваше светлия цвят на каменната облицовка, а огромният стенопис по три от стените беше издържан в местен стил.

Млад слуга в семпли тъмни дрехи, също по местната мода, го въведе в залата и оттам Талрик подхвана дългия преход към седемте кресла в другия ѝ край. Вярно, че императорът даваше аудиенции, заобиколен от единадесет трона, но въпреки разликата в бройката тукашната подредба определено намирисваше на самонадеяност.

Само пет от креслата бяха заети. Ултер се беше отпуснал в централното, от едната му страна седяха трима осородни, от другата — един бръмбароид, и всички следяха с поглед новодошлия.

— Талрик! — Дори без да повишава глас, думите на Ултер се чува ясно по цялото протежение на залата, което означаваше, че архитектът си е свършил работата добре. — Наистина си ти! Е, разкажи ми колко си се издигнал, откакто се видяхме за последно.

Талрик отдаде отсечено чест в подножието на подиума, едва сдържайки реакцията си при вида на промяната в стария си познайник. „Минали са повече от десет години, все пак“ — напомни си той, но така или иначе губернаторството явно се отразяваше добре на стария Ултер. Прошарената му преди коса беше побеляла изцяло и това беше нормално за възрастта, но коланът едва удържаше шкембето му, а дори безспорните умения на шивача, скроил ризата от фино златотъкано платно, не бяха достатъчни да прикрият пластове тлъстини. Над инкрустираното с топази огърлие се дуплеше двойна гуша, а лицето, което при падането на Мина беше едро, но все още кораво, сега висеше подпухнало.

Колеланието на Талрик не остана незабелязано.

— О, сядай, сядай — настоя незлобливо Ултер. — Като станеш на моите години, и ти ще търсиш начин да служиш на Империята седнал. Виж до какво води това. Понякога си мисля, че ако се бях прибрал при семейството си да управлявам фермата, пак щях да изглеждам отвратително, но на никого нямаше да му пука. Не разбирам защо трябва да е различно само защото работата ми е такава, че постоянно съм пред очите на хората.

Талрик изкачи стъпалата към подиума и седна на едно от празните кресла, като стрелкаше с поглед другите присъстващи.

— Капитан Талрик служеше при мен по време на обсадата и след това. Беше чудесен офицер — обясни им Ултер. — Талрик, това са моите съветници, настоящите поне. Капитан Олтан е от снабдителния корпус, а капитан Раут е от разузнаването. — Двамата осородни кимнаха по реда на представянето си, измервайки с поглед новодошлия. — А това са майстори Дрейуейн и Фрейген от Консорциума на достойните.

Консорциумът беше рожба на имперските опити за регулиране на търговията, но по данни на Рекеф не беше докрай ясно кой кого регулира. Той кимна на бръмбарородния и на третия осоид, мъж на средна възраст с отегчен вид. „Може би един от тези двамата е отговорен за нередовните доставки. Току-виж съм успял да реабилитирам Ултер все пак. Но това ли иска Рекеф?“

— Какво те води тук, капитане? Дошъл си да търсиш повишение? — попита Ултер с широка усмивка и въпреки отпуснатите тлъстини по лицето, усмивката му си беше останала същата. Талрик се сгърчи вътрешно. Надявал се бе Ултер да го приеме на четири очи, така че да поговорят откровено.

— Промяна в темпото, полковник — отговори с лекота той. — От доста време съм на предната линия. От месеци моля да ме върнат в тила, за да си почина. И ето ме тук. Ще се изпълни ли желанието ми?

— И ние не мързелуваме, капитане — каза Ултер, после добави благо: — Но ти обещавам една десетница време да си ближеш раните. Чувствай се като у дома в моя град. — И когато Талрик вдигна вежда при последното, усмивката на Ултер се разшири още повече. — Държа Мина здраво в юмрука си, Талрик, и размърда ли се повече от допустимото, стискам. Простичък урок, който местните така и не

пожелаха да запомнят. — Плесна с ръце и след миг през врата зад подиума влязоха десетина слуги, понесли табли с кани и чаши. — Нека ти покажа какво може да предложи Мина, става ли?

— Изненадан съм, че не си си издействал преместване по-близо до столицата — подхвърли Талрик. Забеляза, че цялата прислуга е от жени, при това млади. Но нито една не беше местна, което несъмнено беше разумно по отношение на робите от домашната прислуга. Ултер явно беше преровил Империята за квалифицирани робини с приятен външен вид, имаше дори две осородни момичета.

— И кого да назначат на мое място? — Ултер си взе чаша и плъзна одобрителен поглед по паякородната девойка, която му наливаше вино от каната. — Познавам Мина по-добре от всеки друг, по-добре и от самите минасци, чумата да ги тръшне. Държа гърнето здраво затворено, нищо че отвътре ври и кипи. Може и да не знаеш, но преди няколко години бяха на път да се разбунтуват, точно когато въстана Мейнис. Всичко бяха подготвили, но не успяха да го опазят в тайна от мен. Разпъни неколцина, арестувай два пъти повече, продай семействата на водачите като роби в Голямата дупка и готово. Бий дупе, да не биеш дупище.

— Много далновидно — съгласи се Талрик, взе си от предложените мезета и вдигна поглед към слугинята, която държеше подноса. Беше от собствената му раса, русокоса и красива, но държеше очите си сведени както правят робите. — Тези двете — каза той и посочи осородните девойки. — Недоволни или длъжници?

— Длъжници, доколкото знам. Напоследък на пазара има много такива, особено от столицата. Ужасна, ужасна ситуация. — Съчувствието на Ултер изглеждаше искрено. — Е, опитвам се да им намеря добри домове, когато ми е възможно.

Младата жена не помръдна и Талрик се запита какви ли мъчителни спомени я терзаят в момента — продали са я в робство, за да изплати дълговете на съпруга си, на баща си, или нещо друго?

— По-късно ще я пратя в покоите ти, ако искаш — предложи Ултер. — Не виждам причина да не подсладим престоя ти при нас.

— А аз нямам нищо против — отвърна Талрик. Усети как жената се напруга до него. Осородната ѝ гордост не можеше да преглътне, че я прехвърлят от ръка на ръка като движимо имущество. Но тя беше точно това — движимо имущество, робиня и нищо повече, стока.

Талрик вдигна чашата си и с Ултер се чукнаха пред лицето на капитан Олтан.

— Да прием за новата ни среща — каза Талрик и му стана тъжно. „Нова среща, да, но по лош повод.“

Ултер намести по-удобно телесата си в мекото кресло.

— И по повод на новата ни среща искам да ти покажа нещо, което, надявам се, няма да забравиш никога. Новото бижу в колекцията ми. Макар че за теб може и да не е толкова ново, защото разбрах, че си я ескортирал лично до моя град.

Талрик вдигна вежда, а междувремежно заведе в картотеката на ума си повторната употреба на словосъчетанието „моя град“, върху което да разсъждава по-късно.

Ултер плесна отново с ръце и робините се оттеглиха на няколко крачки зад полумесеца на креслата. След миг в залата влязоха двама мъже с вид на местни хора. Единият беше белокоп и с брада, гушнал пред гърдите си струнен инструмент, какъвто Талрик не беше виждал преди, нещо като издължена лира. Другият беше съвсем млад, почти момче, и носеше малък барабан. Оттеглиха се между колоните, седнаха и зачакаха. Талрик вече се бе досетил какво следва и наистина — двама войници въведоха пеперудородната танцьорка в залата. Специалната доставка на Ааген. Още една отметка в мислената му картотека.

— Хайде, поне веригата ѝ свалете — нареди Ултер. — Тя не е фелблинг, дресиран да прави трикове, все пак.

Един от войниците затвори вратата, а другият свали внимателно веригата от яката на пеперудородната.

Талрик отпи от виното си, чиято сладникава жилка подразни небцето му, и въздъхна наум. Танците и другите подобни не му бяха по вкуса. Зърнал беше танца на пеперудата по пътя към Аста. Биваше си я, но лично той предпочиташе друг вид забавления.

Жената, чието име беше Скръб в окови или нещо подобно, пристъпи напред и навлезе в сноп слънчеви лъчи. Светлината подхрани кожата ѝ и цветовете грейнаха ярки. От невидимата си ниша музикантите засвириха бавна мелодия, само нежни струни в началото, после барабанът се включи с тих, но сложен ритъм.

Скръб в окови потрепна и светлината потрепна с нея. Искреше по кожата ѝ и се сипваше като цветна мъгла във въздуха зад нея. И

тогава жената затанцува.

Талрик продължи да скучае, докато музиката не промени темпото си. Ставаше все по-бърза и по-бърза, танцьорката прелиташе в изящни пируети от сноп в сноп, а после се издигна във въздуха, фини криле с цветовете на дъгата се разгънаха като паяжина около нея и Талрик неволно затаи дъх.

Досега не ѝ бяха сваляли веригата и танцът ѝ пред робите явно е бил подчинен на това ограничение. Сега, яхнала повее на музиката, на трескавите струни, които звънтяха гневно като счупено стъкло, на мълниеносния барабан, който потропваше като дузина ситни крачка, тя танцуваше и се въртеше, играеше си с пространството в трите му измерения, завихряше въздуха чак до върха на колоните. Завихряше го, а после го галеше, приласкаваше го като любовник с отдаденост и изящество, каквито Талрик не беше виждал преди. Дори той, неизкушеният, усети как сърцето му се разтваря за красотата на този въздушен балет.

А после танцьорката стъпи отново на земята и приклепна в реверанс, музикантите изпълниха финалния акорд и Талрик се отърси с раздражение от паяжината на нейната магия. По лицата на другите обаче, и най-много по лицето на Ултер, се четеше единствено екстаз. Колко беше платил и какво беше направил губернаторът, за да се сдобие с последното бижу в колекцията си? И по-важно, какво беше готов да направи, за да я опази от себеподобните си?

И тогава му просветна изведнъж и издълбоко, защото беше открил отговора на въпрос, който доскоро не би му хрумвало да зададе.

Плъзна поглед по пеперудородната, която войник оковаваше отново след края на танца. Интересът му към нея внезапно се беше повишил.

Талрик рядко съумяваше да съвмести работата с удоволствието, но не отказваше при случай. Сега реши да започне с приятната част — движеше се бързо върху осородната робиня с ясното съзнание, че откликът ѝ се дължи на необходимостта да демонстрира желание и че удоволствието, по-голямо или по-малко, е само за него. Ала и това удоволствие му беше далечно, нужда, която можеше да наблюдава и

анализира отстрани дори по време на акта. Мигове преди кулминацията си Талрик се сети с иронична усмивка за хелеронските бордеи, чиято многолика развратност щеше да му липсва, както и че за пръв път от години ляга с жена от собствената си раса.

Момичето седна на ръба на леглото с гръб към него и започна да си събира дрехите с намерение да си тръгне. Когато Талрик я докосна по ръката, тя не реагира. Упорито отказваше да го погледне, дори когато той каза на глас:

— Остани.

— Трябва да вървя. Ще ме търсят...

— Не беше молба.

Това вече привлече вниманието ѝ. Когато се обърна да го погледне, Талрик видя, че у нея все пак е останало нещо от Империята — в очите ѝ святкаше гордост, смазана, но непрекършена докрай. В ума и сърцето ѝ все още имаше стени, които робството не беше успяло да срути.

— Как ти е името, жено? — попита той и се надигна. Очите ѝ се стрелнаха за миг към назъбения белег под дясната му ключица.

— Хрея — отговори тихо тя. — Казват, че си от Рекеф.

— Да казват каквото си искат. — Логично беше да има слухове, особено щом дължеше началния тласък на кариерата си на тайните служби на Ултер. — Как стигна дотук, Хрея?

Изражението ѝ говореше, че би било нормално да ѝ задава такива въпроси преди да я заведе в леглото си, а не след това, но Талрик подчиняваше действията си на принципа за максимална ефективност и тази част от живота му не правеше изключение. Накрая момичето каза:

— Баща ми играеше хазарт. Знаете какви са законите, капитане.

А законите бяха сурови, наложени от Империята още по времето, когато народът на осите се състоял от шейсетина боричкащи се помежду си племена. Жените бяха собственост — на бащата или съпруга — и като такава ставаха законна жертва на кредиторите, които можеха да ги продадат за женитба или в робство. Талрик не би си и помислил да критикува имперските закони, разбира се, но точно тази традиция му се струваше излишна и отживяла времето си. Смяташе, че майките на осородните заслужават нещо по-добро. Може да бяха жени,

но все пак бяха от тяхната раса и имаха своя дял в съдбините на Империята.

— Колко като теб държи Ултер? — попита я той.

— Почти тридесет, ако не се лъжа. Според последното преброяване. За лична употреба и за забавление на почетните му гости.

— Има ли местни момичета?

— Засега не, капитане. Господарю, студено ми е.

Унизителният факт, че не смее да се облече без изричното му разрешение, срамът, който се излъчваше от нея на вълни въпреки гордо изправения ѝ гръб, го трогнаха.

— Облечи се, моля те. Искам да си поговорим, нищо повече. За губернатора, става ли?

Момичето се загърна с робата си и го стрелна изпод ресници, затова Талрик побърза да добави:

— Казаното няма да стигне до неговите уши, обещавам ти.

— Мислех, че сте приятели, господине, от едно време.

— Така е, но ме интересува какъв е губернаторът сега. Можеш да говориш свободно. Освен ако не предпочиташ да му кажа, че си ме разочаровала.

Лицето ѝ се изопна.

— А ако аз му кажа, че сте ми задавали въпроси, капитане?

Талрик се усмихна. Жената разполагаше с толкова малко, а не се колебаеше да го използва.

— А може би точно това целя — да разбере, че разпитвам за него. Но бъди сигурна, че няма да ти благодари за информацията. — По реакцията ѝ разбра, че е уцелил. Ултер нямаше да се зарадва, ако разбере, че робините му си играят на шпиони по своя воля. — Добре, разкажи ми за гостите му тогава.

Този въпрос не я притесни и тя отговори веднага:

— Предимно офицери, както и търговци от Консорциума, господине. Добре си прекарват заедно.

— Значи Олтан, Раут и други от сорта. Единият е от снабдяването, другият е от разузнавателния корпус, нали?

— Така казват. — Точно за това се беше ослушвал Талрик, за едва доловимата презрителна нотка в гласа ѝ.

— Ти си добра поданица на Империята, нали? — попита тихо той.

— Аз съм робиня.

— Въпреки това знаеш кое е добро за Империята и кое — не — настоя той. — Искам да чуя какво казваш ти, а не какво казват те. — При други обстоятелства би й предложил подкуп, но на робите не беше разрешено да имат пари. Не би могла да ги похарчи, без да предизвика подозрение. Налагаше се да намери друга разменна монета. — Бъди откровена с мен и аз ще ти помогна. Имаш думата ми.

Видно бе, че му няма и грам доверие, но Талрик я остави да се вгледа в лицето, в очите му. Беше отчаяна, макар че допреди миг не си бе давала сметка за това. Допреди той да откrehне вратата, пропускайки лъч светлина в мрака на живота й. Какъв избор имаше всъщност?

Усмивката на Салма веxнеше прогресивно. В килията беше тъмно, нощта се промъкваше пълзешком през решетката на високото прозорче, но Че все пак виждаше усмивката му — като през опушено стъкло.

— Заради онова момиче е, нали? — подхвърли тя, с пълното съзнание, че звучи дребнаво. — Не разбирам... Така де, познаваш я само от няколко дни, разменили сте си едва няколко думи.

— Да, но най-опасни са бездните между думите, защото в тях се пада лесно — каза той. — Досега не се бях замислял колко вярна е тази нашенска поговорка. Не знам, може би просто ми напомня за дома.

— Напомня ти, значи?

— Пеперудородните... трудно е да се обясни. Живеят в анклави на територията на Федерацията, но не са част от нашия свят. — Идваха и си отиваха както им скимне, помисли си Салма. Самият той никога не беше виждал пеперудороден отблизо, толкова малко бяха те и толкова рядко напускаха анклавите си. Не искаха нищо от външния свят, не търгуваха, не се занимаваха с тежък труд. И нямаше нужда. Още щом се отбиеха от майчината гръд, слънцето и тяхното Изкуство им бяха достатъчни. Живееха, за да танцуват, да пеят и да се радват. Бяха специални, бяха галеници на съдбата и във Федерацията се ползваха с уважение. Напускаха анклавите само за да покажат изкуството си. В замяна ги даряваха с платове, бижута и

аплодисменти. И да имаше техни поселища извън границите на Федерацията, Салма не беше чувал за тях.

Само дето границите се бяха променили. И някъде там пеперудоиди се бяха събудили да посрещнат зората, но вместо нея ги беше затиснала имперската сянка.

Чувал беше да се говори за омайната им красота, за неземните им вълшебства, но никога не беше хващал вяра докрай. А сега откриваше, че мислите му не могат да се откъснат от Скръб в окови. Съзнаваше, че я познава отскоро, че тя едва е докоснала живота му, но ето го тук, седи в мрака и копнее за цветовете ѝ.

Започваше да си дава сметка, че пеперудородната му е направила нещо, че го е белязала по някакъв начин. Тя беше окована, беше робиня. Той ѝ беше протегнал ръка. И за нея това се беше оказало достатъчно основание да го бележи.

А Че ревнуваше, което беше адски забавно. Усмивката му живна и Че се разсърди.

— Подиграваш ми се, проклет да си.

— Нищо подобно — излъга той. — Права си, ние почти не сме разговаряли. — Това също не беше вярно, защото докато Че дремеше, както само един бръмбароид може да дреме в трещяща машина, Салма и Скръб се бяха сблизили. Тя се беше опитала да му нарисува дома си, но обрисуван в нейните цветове, родният ѝ дом не говореше нищо на Салма. Никъде във Федерацията нямаше толкова светло място. После той ѝ беше разказал за себе си — за семейството си, за суверена си, за Стенуолд.

Обещал бе да ѝ помогне, макар че не можеше да помогне на себе си дори. Нещо повече, имаше усещането, че това е клетва, за чието спазване ще бди самата вселена. Неговият народ вярваше в клетвите точно като богомолкородните, с които имаха много общи традиции. Клетвите бяха магия.

Пред килията се чу шум и Че подскочи. Вратата се отвори с дрънчене. Обля ги студена светлина от газен фенер и очерта силуетите на двама войници.

— Ти — каза единият и посочи Че. — Ставай. Бързо!

Заведоха я в стая, която приличаше на изоставен мъжки кабинет. На източната стена имаше голям прозорец със затворени капаци, празни рафтове и петна от свалени гоблени се редяха по другите стени. Първоначалното обзавеждане явно беше преместено в други стаи и сега единственият спомен за предишния облик на кабинета беше самотната маса от скъпо дърво с богата резба. Зад масата стоеше Талрик. Облечен беше само с дълга туника, на колана му имаше нож, но не и меч. Искрицата надежда угасна бързо в сърцето на Че — дори и без хладно оръжие осородните не бяха беззащитни, защото ръцете им представляваха достатъчна заплаха сами по себе си.

— Оставете ни — нареди той веднага щом стражите я бутнаха през прага. Те отстъпиха заднишком и затвориха вратата. Талрик остана прав, със скръстени на гърдите ръце. Огледа я с празен поглед каквато беше мръсна и раздърпана. Имаше нещо различно в него, някакво ново напрежение, някаква изострена бдителност. Изглежда, на главата му се беше стоварил проблем, който нямаше нищо общо с нея, реши Че.

— Какво искате от мен? — попита тя в опит да събере малко смелост. Гласът ѝ трепна. Пътували бяха дълго, вече не помнеше колко тъмни килии е сменила напоследък. Беше гладна, уморена и объркана. Не беше в настроение за разговори и далеч не беше готова за предстоящия сблъсък. Имаше неприятното усещане, че не разполага с емоционалните резерви, необходими, за да излезе наглава с този човек... а и той изглеждаше на ръба на търпението си. Въпреки това Талрик не реагира на предизвикателния ѝ тон сякаш изобщо не го беше забелязал.

— Тук съм, за да те изслушам — каза кратко той.

— Сънят не идва, така ли? И искате да ви разкажа приказка? — Съзнаваше, че прекрачва границата, но когато угасне и последната надежда, се ражда непокорство. Някаква част от нея искаше всичко това да приключи. Че се стегна да посрещне наказанието за дръзките си думи, но Талрик и този път не реагира според очакванията ѝ. Изглеждаше отнесен, сякаш умът му е другаде.

— Приказка, казваш? Защо не. Дадох ти достатъчно време да се подготвиш. — В тона му се долавяше раздражение, сякаш тя го беше повикала тук посред нощ, нарушавайки почивката му.

Че скръсти ръце, имитирайки несъзнателно позата му.

— Нямам какво да кажа. За пореден път — няма да предам приятелите си.

— О, напротив. Имаш много за казване. Да започнем с плановете на Стенуолд Трудан, например. — Сега вече реакцията му звучеше подобаващо, но ядът му не беше предизвикан от Че, а от нещо в самия него.

„Какво те яде, капитане?“

— Никога не ми е казвал нищо за плановете си — заяви тя. — И с право, очевидно. И на другите не е казвал, а колкото до мен, Стенуолд до последния момент не даваше и дума да се издума да напускам Колегиум. Ако вашите бандити не бяха нахлули в къщата ни онази нощ, още щях да съм там. — „И още щях да мрънкам, че не ме е пуснал. Каква глупачка, просто не е истина.“

— Би било голяма загуба за всички ни. А спътниците ви, онези, които още са на свобода — паешкото девойче и полуродният, — за тях също можеш да ми разкажеш доста, нали така? — Талрик се наведе напред, облегал ръце на масата, и Че направи същото, докато носовете им почти не се допряха. Цял ден я бяха държали затворена като добиче и започваше яко да ѝ писва, толкова, че хич не ѝ пукаше дали Талрик е в настроение да търпи дързостта ѝ или не.

— Не се съмнявам, че вече знаеш толкова, колкото и аз — сопна се тя. — Да не би в Академията да нямаш шпиони, които да ти докладват?

— Слушай, момиче, това е последният ти шанс да упражниш свободната си воля. Каж ми какво знаеш.

— Какво знам ли? Знам малко история, капитане, малко повече приложна механика, съвсем малко медицина, знам това-онова и за природните науки. Ако искаш да ти разкажа за тях, готово. — Усещаше как нервите му се опъват, опасно близо до точката на скъсване.

— Госпожице Трудан...

— Какво? Знам, че са мои приятели и че ще ми се притекат на помощ, ако могат; надявам се, че са добре, и адски се радвам, че не сте ги заловили, защото са ми *приятели*, а между приятели е така. Обичам ги. Знам, че и те ме обичат. Това е *приятелството*.

Някакво неочаквано трънче, някаква несъзнателна стрела в думите ѝ го ужили, все едно му беше пуснала кръв.

— Не си играй с мен, момиче — предупреди я Талрик. Някак отстрани и безучастно тя си даде сметка, че нарастващият му гняв не е предизвикан от нея, а е бил там още преди да я доведат в опразнения кабинет. Целият им разговор течеше на заден план, изместен от друга, по-важна дилема. Беше я домъкнал тук от Аста, пратил беше стражите да я доведат при него, а сега дори не я слушаше като хората, освен когато някоя случайна дума не подложеше крак на мислите му.

— Да си играя? Аз да си играя? Играта е твоя и правилата са твои — избълва тя. — Аз съм твой затворник. И сега какво, искаш да забравя това и да ти изповядам историята на живота си? Ако някой играе игрички, това си ти, капитане. Подозирам, че целият ти живот е изтъкан от тях. — На моменти заекваше, давейки се в собствената си дързост. Явно нещо в казаното току-що беше докоснало оголен нерв, накарало го бе да се замисли и сега той я гледаше с почти отчаяна ненавист.

Колкото до нея, тя вече беше прекрачила границата и не беше в състояние да спре.

— Какво има, капитане? — продължи да го притиска. Не беше за вярване, че Талрик ѝ позволява да бълва безнаказано предизвикателствата си. — Нещо те тормози, виждам. Защо ти не ми разкажеш. Току-виж ти олекнало, пък и ще се намираме на приказка.

— Моментът е лош да откриваш бунтаря в себе си — предупреди я той с напрегнат глас.

— По-добре сега, отколкото никога, ако питаш...

Мускул трепна на бузата му и масата се взриви. Че отхвъркна назад сред дъжд от трески и се удари силно в стената. Докато се давеше, останала без въздух, тя вдигна поглед и го видя да идва към нея, прескачайки отломките. По дланите му бяха полепнали сажди, въздухът миришеше на изгоряло дърво.

— Виж какво направих заради теб — просъска той през зъби.

— Не съм аз виновна — изхъхри едва разбираемо Че. Видя, че Талрик е чул думите ѝ, но не му пука.

— И ако реша да си го изкарам на теб, кой ще ме спре? — процеди той. Стоеше надвиснал над нея, а от дланите му още се вдигаше дим.

— Каква полза... какво би спечелила твоята Империя, ако ме убиеш? — Не беше изпитвала истински страх от него — досега. Бяха

разговаряли и преди, цивилизовано. Сега от любезността му не беше останал и помен. Че се вгледа в осородната му душа с всичките ѝ остри ръбове и гладни огньовете.

Очите му така се бяха разширили, че терзанието се гърчеше в тях като живо същество. Искри изпукаха по пръстите му и Че скри лицето си в шепа.

— Империята би имала по-голяма полза от един щастлив Талрик, отколкото от един нещастен Талрик — изсъска през зъби той и всяка дума плющеше като срязано въже. — А в момента трупът на бръмбарска мома, която не иска да говори, доста би ме ощастливил.

Но не направи нищо въпреки заканата си и след кратка пауза Че погледна предпазливо към него. Лицето му беше все така сурово, безмилостно и сериозно като гроб.

— Избухливият нрав е бичът на моя народ, госпожице Трудан. Аз държа юздите му по-здраво от повечето си сънародници, но нека това не те подвежда.

Тя посегна нагоре с трепереща ръка и махна дълга треска от косата си. Сърцето ѝ препускаше бясно — беше се разминала на косъм. Талрик за малко да я убие, а и опасността май още не беше преминала.

— Капитан Талрик... — Гласът ѝ трепереше и това я вбеси. Преглътна яда, преглътна унижението и каза: — Моля те да ме чуеш. Не знам нищо. Не знам какви са плановете на Стенуолд, не знам къде е той сега, нито какво е намислил. Не знам нищо, което да ти е от полза. Не можеш ли да... — Овладея се, преди да го е изрекла.

Пооправи дрехите си под втренчения му поглед, махна поголемите трески.

— Със Салма, ние... — продължи тя с по-спокоен глас, — ние сме просто студенти от Великата академия, които неволно са се забъркали в нещо чудовищно. Каква заплаха бихме могли да представляваме за твоята Империя? Този разпит... е безсмислен, само те измъчва допълнително. Какво би изгубила Империята, ако ни освободиш? Хем ще си спестите разходите по изхранването ни.

Той се изсмя на последното, но когато Че събра кураж да го погледне, лицето му беше все така пусто като Ръбатата пустиня.

— Госпожице Трудан, ти си креатура на Стенуолд, а той е враг на Империята. И нека не се зальгваме — ти би му помогнала всячески, а

дори и най-дребната пионка не е за пренебрегване. По-скоро бих те убил още тук и сега вместо да те пусна да мътиш водата. Дори само петдесет и един процента от теб да вървяха срещу Империята, пак бих забил нож под брадичката ти вместо да те освободя. — Той ѝ обърна гръб. — Затова имаш късмет, че все още си полезна за нас като източник на информация.

— А след това? — попита Че и се изправи с мъка на крака. — Какво ще стане след това? Каква надежда ще имам тогава?

При последните ѝ думи Талрик се изсмя и поклати глава, полуизвърнат към нея, а изражението му — изражение на презрение и присмех — беше толкова оскърбително, че тя го нападна.

Нямаше идея как го направи, знаеше само, че в онзи миг за пръв път му повярва. Повярва му, че с нея е свършено, било сега, било по-късно, повярва му, че за нея надежда няма. Без никакъв предварителен план тя посегна към ножа му и ръката ѝ се склучи около дръжката. Измъкна го и се засили за удар, а с другата си ръка го фрасна по брадичката.

Талрик улови моментално китката ѝ и за миг двамата се сборицаха, олюляваха се напред-назад, а Че се мъчеше с две ръце да забие ножа в тялото му. Но той беше много по-силен от нея, разбира се. Мускулите се издуваха по голите му ръце и той постепенно я изтласка назад, докато гърбът ѝ не се блъсна в стената. Ножът се изплъзна от пръстите ѝ и звънна на пода, а ръката на Талрик се озова под брадичката ѝ, там където беше заплашил да я намушка. Че усети как пръстите му се впиват в гърлото ѝ и стисна очи в очакване на пукот и огнена смърт.

Но мигът отмина. Яростта му, къкреща на косъм под повърхността допреди миг, сякаш се бе утаила. Нещо повече, когато отвори очи, Че го видя да се усмихва. Беше толкова близо до нея и толкова силен, че ужас затъкна гърлото ѝ.

— Браво — прошепна той. — А после какво? Моите стражи стоят пред вратата. Дворецът е пълен с мои хора. Моята Империя притежава целия град. Каква „надежда“, питаш? Никаква. Дори ако е била надеждата да ме убиеш.

— Може би само на това съм се надявала — отвърна тя, също шепнешком, но ѝ се стори, че зърва в очите му нещо ново. Сянка на уважение, може би.

— Единствената ти надежда — каза той — е, че когато приключим с теб, Империята ще има по-голяма полза от още една жива робиня, отколкото от още един мъртъв бръмбароид. Това е твоята надежда, госпожице Трудан.

— Пак заплахи — измърмори тя.

Той я пусна изведнъж, просто така, вдигна ножа си от пода и го прибра в канията на кръста си.

— Права си, разбира се — каза Талрик, образ и подобие на спокойствието. Поведение на човек, който не е трошил маси и не е бил нападан от мърлява затворничка. — Често повтаряните заплахи губят силата на въздействието си. Стига заплахи, тогава. Сега те връщам в килията ти, а при следващата ни среща заплахи няма да има.

Стражите я върнаха в килията. Салма спеше неспокойно, мяташе се, мърмореше нещо, после потъваше отново в прегръдките на съня.

„Утре ще го направят. Утре през нощта — каза си тя. — Трябва да бъда силна.“

Зачуди се колко ли силна трябва да е, за да издържи изтезанията. „А аз съм много силна. Известна съм с бездънните си резерви на сила и воля“ — каза си горчиво със сарказъм, който би подхождал повече на Салма.

Сви се топка, но ѝ беше студено и не можа да заспи. Когато смяната на караула отвън оповести началото на новия ден, той не ѝ донесе радост, а когато донесоха гадната храна, Че не я докосна дори. „Когато денят свърши, те ще дойдат за мен.“

Салма се опита да я утеши, но думите му звучаха кухо. А и какво би могъл да ѝ каже?

Само че те, разбира се, дойдоха посред бял ден. В Империята изтезанията не бяха работа на прегърбени типове, дебнеци в нощните сенки, а на професионалисти с нормално работно време. Отделиха я от Салма преди обяд и Че разбра, че този път ще е различно.

Явно и Салма го беше усетил. Дори се опита да им попречи. Ръцете му още бяха вързани, нищо че не би могъл да отлети никъде. Развързваха го за кратко всеки ден колкото да използва ръцете си за неотложни нужди. Сега той се връза с рамо в един от стражите, но те

бързо го събориха на пода и започнаха да го ритат, докато Че не привлече вниманието им със собственото си агресивно поведение.

Досега винаги я отвеждаха нагоре, към слънцето. Сега подминаха стълбите и я повлякоха нататък по коридора. Имаше и други врати като на тяхната килия, всичките с резета и решетки. Някои бяха отворени, други — не. Че зърна за миг една по-просторна килия с решетки от пода до тавана и без врата, така че обитателят ѝ да е пред погледа на всички, които минават по коридора. В килията имаше жена, местна девойка, която я проследи с поглед, стиснала металните пръчки.

В дъното на коридора имаше стая без резе на вратата. Че започна да се дърпа, но двамата войници я вдигнаха във въздуха, извиха ръцете ѝ назад и я вкараха почти без усилие през прага.

В първия миг Че не успя да се ориентира относно предназначението на стаята. Приличаше на работилница с голям работен тезгях в средата, надупчен и обгорен на места от дългогодишна употреба, с куки отстрани за закачане на инструменти, щипци и менгемета. Всичко това ѝ изглеждаше безвредно, напомняше ѝ за работилниците в Академията, поне докато не я търкулнаха на тезгяха и тя не видя какво има над нея. Тогава започна да пици и да се мята, толкова ожесточено, че се наложи още един мъж да дойде и да стегне катарамите, докато двамата войници от стражата се мъчеха да я удържат.

Погледнато от друг ъгъл, всичко беше в реда на нещата. Това все пак беше работен тезгях и както можеше да се очаква, над него висяха инструменти, прикрепени към подвижни двуставни рамене като в повечето занаятчийски работилници. Свредла и триони, щипци, клещи и пили — все неща, които изглеждаха на мястото си тук. Само дето висяха над нея, а войниците я връзваха за масата.

24.

Магазията на Хокиак още си беше в най-забутаното къоше на Източния площад, точно както я помнеше Стенуолд. Колкото до самия Хокиак, той също беше тук, макар че изминалите междуременно години не му бяха спестили нищо.

Той беше най-старият скорпионороден, когото Стенуолд беше виждал, може би най-старият изобщо. Скорпионоидите бяха безмилостни, първични хора на пустинята и в естествената им среда старците не живееха дълго, след като силите им повехнеха, освен ако не притежаваха някакво предимство пред останалите. „Предимството“ на Хокиак беше неговото доброволно изгнаничество. Дори при последната им среща той беше твърде стар, за да се върне у дома. Сега изглеждаше направо древен, восъчнобледата му кожа висеше на жълтеникави гънки, а жълтите му някога очи бяха помръкнали до мръсно сиво. Шията му беше сбръчкана като захвърлена риза, а едрата снага, характерна за расата му, беше подпухнала от тлъстини и дори те се смъкваша като при отлив, превръщайки голите му гърди в грозна гледка от бръчки и стари белези. Една от щипките му представляваше грапав чукан, който така и не беше пораснал отново, а издадените му челюсти откриваха гледка към зловец гъсталак от прогнили зъби и възпалени венци. Седеше на люлеещ се стол, пушеше и от време на време измъкваше захаросани насекоми от една кутия с щипката на палеца си.

Магазията очевидно се справяше по-добре от собственика си. Стенуолд и Тото се вмъкнаха в малкото помещение, още по-тясно заради струпаните покрай стените сандъци. Въздухът тежеше от аромат на подправки и от острия, замайващ тютюнев дим на лулата. Персоналът се трудеше усърдно, зает да отваря сандъците, да описва съдържанието им и после да заковава обратно капациите. Тринайсет младежи се занимаваха с тази дейност — двама мухородни на възрастта на Тото и едно смугло минаско момиче на не повече от тринайсет години. Надзираваше ги паякороден мъж, древен почти

колкото Хокиак. Но паякоидите остаряваха далеч по-лицеприятно. Този тук имаше дълга посребрена коса и аристократично излъчване, но пък беше слаб като скелет.

— Стенуолд, напълно ли си сигурен... това място ми прилича на бандитска бърлога — прошепна Тото, оглеждайки магазина. И беше прав. Повечето стоки, както онези, които висяха от таванските греди, така и тези в сандъците, бяха екзотична плячка от далечни краища на света, а Стенуолд знаеше, че някъде отзад има стая, където държат истинска контрабандна стока.

— Нашият приятел Хокиак — отвърна шепнешком той, — беше черноборсаджия. И още е такъв, както личи. А хората, които ние търсим, имат нужда от човек със сигурна мрежа от канали за внос и износ на разни неща. Всичко е въпрос на контакти, Тото.

— Не стойте на вратата, че влиза прах — обади се внезапно Хокиак с изненадващо дълбок глас. — Или влизай, или излизай, майсторе бръмбаророден.

Стенуолд затвори вратата зад себе си под притеснения поглед на Тото.

— Е, майсторе скорпионороден, дали пък не би ви се намерила работа за един пътуващ занаятчия и неговия чирак?

— Бива ли ви? — попита Хокиак, като мигаше със сълзящи очи. — Щото работа за добър занаятчия се намира винаги. Препоръчителни писма носиш ли?

— Познавах един стар, много стар скорпионороден, който с радост би гарантирал за мен — отвърна Стенуолд. — Казва се Хокиак. Може би го познавате.

Скорпионът примижа насреща му.

— Вятърът да ме отвее! Не познавам никакъв... — Гласът му затихна и той се почеса по сбръчканата шия. Паякородният ги наблюдаваше с ръка върху дръжката на затъкнатия в колана си нож. Не като заплаха, а просто в случай че новодошлите се окажат опасни, прецени Стенуолд.

— Стенуолд Трудан? — изписка Хокиак. — Не е възможно, не! Стенуолд Трудан да е умрял три пъти досега.

— Ако някой от нас е оцелял по-дълго от очакваното, то това си ти, старче — не му остана дължен Стенуолд. — Не знаех дали ще те намеря тук.

Хокиак се изправи на крака. Беше се пресегнал за една сопа и сега тя се огъна заплашително под тежестта му. Приблужи се до Стенуолд и го погледна отблизо, само дето не завря нос в лицето му.

— Да ме издуха и гръмне дано, ама туй наистина е старият Стенуолд. Той и никой друг — обяви заключението си Хокиак и паякородният свали ръка от дръжката на ножа. — Не вярвах, че ще те видя пак. Грилис — обърна се той към паякоида, — с туй старо момче свършихме бая работа преди нашествието.

Мъжът кимна предпазливо.

— Радвам се да се запознаем, майстор Трудан — каза любезно той. Тримата младежи стояха и ги слушаха. Грилис се завъртя и перна едното мухородно момче.

— Хващайте се на работа, паразити дребни. Появата на бръмбаророден клиент не е повод да мързелувате!

— И какво, в името на всички пуцинаци, те води тук? — обърна се Хокиак към Стенуолд. — Мислех, че си си плюл на петите още когато градът премина под новото управление.

— Аз си мислех същото за теб.

Старецът вдигна рамене.

— Нямам къде да ида. Пък и всички рано или късно опират до услугите на внос-износа. В интерес на истината, бизнесът на Черната гилдия върви по-добре отвсякога.

В Равнините „Черна гилдия“ наричаха контрабандата, макар че структурата ѝ нямаше нищо общо с организацията на истинските гилдии.

— Сега прехвърляш стоки за осойдите, предполагам? — попита Стенуолд с известно неудобство.

Хокиак се ухили, което беше страховита гледка само по себе си.

— Стига, знаеш, че не е така. Работя по поръчка за всеки, който може да плати. Никога не съм си приковавал сърцето за дръжката на знаме и толкоз по-добре. Тъй че, ако ти трябва нещо, дето е добре да не стига до очите и ушите на раираните, значи си дошъл на правилното място.

Стенуолд кимна. Наясно беше, че да се довери на дъртия злодей може да се окаже фатална грешка. Току-виж се оказал съсед по килия на Че, ако тя изобщо беше тук, в прокълнатата Мина. Но възможностите му за избор никак не бяха големи.

— Да кажем само — отвърна той, — че искам да се срещна с едни хора, дето осойдите предпочитат да не се срещат с никого.

Хокиак кимна вещо.

— Таквиз неща по-добре да не виждам в почтената си магазия. Така че гледай да ми скриеш добре очите.

Стенуолд остави две монети на сандъка до себе си, златни, с релефно изображение на крилат меч и печат от централния монетен двор на Хелерон. Хокиак ги взе и подсвирна.

— Истински централи. Добри са ти монетите, Стенуолд. Подобри от боклуците, които Империята сече напоследък. В такъв случай, съветвам те да идеш право в кръчмата отзад. Изпийте по едно с твоя младеж, а аз ще дойда при вас след малко. Грилис, наглеждай магазията, докато ме няма.

— Мога да се справя, не се тревожи — отвърна лаконично паякородният.

Освен тайното дюкянче за контрабандни стоки, зад къщата на Хокиак имаше и кръчма, която си е била там много преди скорпионоидът да заеме името си на това място. Завариха седмина да пият в кръчмата и нито един не предразполагаше към любопитни погледи. Стенуолд преброи двама мравкоиди с цвят на кожата, който не му беше познат, и трио мухородни картоиграчи с оставени на масата ножове като знак, че играят на вързано и не приемат нови участници. Имаше една бръмбарородна с огромен белег отстрани на лицето и с тежък двуцевен арбалет — ловджийка вероятно, реши Стенуолд. Имаше дори един осороден с пребойдисани доспехи, който почти сигурно беше наемник или дезертър. Зад бара стоеше минаска, от местната порода, която приличаше на селектирана кръстоска от мравкоид и бръмбароид. Срецу няколко дребни монети жената им сипа бистра течност със силна миризма в малки глинени чашки.

— Не го пий — предупреди Стенуолд Тото, когато си намериха маса.

— И преди съм опитвал алкохол, майсторе — каза намусено младежът.

— Не и такъв. Когато за пръв път опитах от това нещо, ослепях за цял един ден. — Стенуолд се даде сметка, че е избрал място с лице

към вратата. Старите навици явно се завръщаха.

— Доколко имате доверие на онзи старец? — попита Тото.

— Де да знаех — въздъхна Стенуолд. — Де да знаех. Не мисля, че би си направил труда да ни предаде, но ако е обявена награда, може и да го направи. Бъди готов да си плюеш на петите, ако стане напечено.

Тото кимна, а Стенуолд погледна към вратата и видя Хокиак да влиза тромаво, подпрян на тояжката си. Старецът тръгна към тях и се стовари задъхан на един от свободните столове.

— Не ме гледай така, Трудан. Имам още годинки на сметката си — каза той, като си поемаше накъсано дъх.

— Ще надживееш и двама ни — отвърна Стенуолд, като се надяваше, че греша. — Този твой помощник...

— Съдружник — поправи го Хокиак. — Старият Грилис е самата дискретност. Гледа да не привлича внимание към себе си. Подвизавал се е като играч в южните градове и враговете му още го търсят. Сега иска да живее спокойно като всички нас. — Хокиак извади къса глинена лула и я запали. Димът се плъзна лениво над масата. — Макар че за теб това май не важи. Значи търсиш разбойниците от Червения флаг.

— Тях ли търся?

— Напоследък така ги наричат — щото като направят беля, и оставят червено знаме. Подпис, един вид. Сигурен ли си, че искаш да се забъркаш с тях? Не ме разбирай погрешно. Като клиенти са голяма работа. Търсят ме да им вкарвам разни неща, а понякога и да извеждам хора. Но не бих ги нарекъл добри момчета и момичета.

— Трудно е да бъдеш добър, когато живееш под имперски ботуш — отбеляза Стенуолд. — Някой от моето време останал ли е?

— Има, но се броят на пръсти — кимна Хокиак. — Пък и сега начело е младата кръв. Срещу шепа от твоите централи ще ти уредя среща с тях. Но може и да не останеш доволен, да сме наясно.

— Ще поема риска — каза Стенуолд. — Имам нужда от помощта им. А току-виж и аз съм успял да им помогна на свой ред. Като казваш „шепа“, колко точно имаш предвид, Хокиак?

Старецът разкри прогнилите си зъби в усмивка.

— Да ме отвее дано. Наистина е минало много време. Но пък ти и преди се събираше с лудетини, нали така? Онази паякородна,

красавицата, и другият, богомолкочовекът, дето спечели борбите тогава. Заложих на него и яко намазах. Ако ми беше нов клиент, Трудан, щях здравата да те изръся, но понеже не си забравил старата си дружка, нека са дузина, от мен да мине.

Дузина централи бяха много пари. Повече, отколкото Тото беше виждал накуп. Въпреки това Стенуолд ги отброи без колебание.

Старият скорпионоид беше уредил всичко, после им даде указания и по мръкнало двамата се озоваха на един тъмен площад. Стенуолд гледаше само напред, дъхът му се къдреше в студения нощен въздух. В Мина имаше доста овехтели места като това, далеч от широките улици в центъра и нелепата брадавица на губернаторския дворец. Личеше си, че преди завоеванието кварталът е бил от хубавите. Сградите бяха по на два и три етажа, тук-там висяха празни телени кошници, в които преди е имало сандъчета с цветя, а покрай немалко врати и прозорци още имаше следи от декоративни кантове. На много места капациите бяха свалени, другаде прозорците висяха на по една панта. Стенуолд предположи, че половината къщи са изоставени, а другите са сменили първоначалните си собственици.

Но именно тук ги беше пратил Хокиак. Тук трябваше да се състои срещата им.

Тото стоеше до него и стискаше специалния арбалет на Скуто, зареден до дупка. Стенуолд започваше да съжалява, че сам не е взел арбалет, вместо да разчита единствено на меча си. Ако скорпионородният ги беше предал, трудно щяха да се измъкнат от засадата на осоидите.

— Майстор Трудан — прошепна предупредително Тото.

Стенуолд се стресна, обърна се и видя двама високи мъже в жълти ризи и черни бричове да пресичат уличката към площада. Единият държеше дълга тояга, другият — фенер. Не обърнаха никакво внимание на чужденците, вместо това запалиха две улични лампи с демонстративно усърдие и продължиха нататък. Уви, слабата червеникава светлина с нищо не подобри гледката. Стенуолд и Тото бяха видели много мъже и жени като тези — вардеха по пазарищата и патрулираха по улиците. Милиция, докарана от други краища на Империята, за да поеме задачите, с които редовната армия не желаше

да си мърси ръцете. Стенуолд реши, че са скакалецородни от Са, което беше достатъчно далеч от Мина, за да не ги изкушават бунтовните настроения сред местното население. Официално се наричаха „милиция“, но в действителност бяха роби на Империята, пък макар и във войнишка униформа.

Фенерджиите ги подминаха, някак твърде спокойно. В поведението им липсваше естествената подозрителност, която би трябвало да се появи при вида на двама въоръжени странници. Бяха съвсем спокойни, сякаш присъствието на Стенуолд е в реда на нещата. Нервите му се опънаха — или по-скоро се опънаха допълнително. В тази част на Мина имаше твърде много сенки, а той не виждаше добре в тъмното. В центъра на града имаше газени лампи, но тук уличното осветление се състоеше от обикновени факли, примитивни и безсилни срещу мрака.

— Майстор Трудан — обади се отново Тото.

— Стенуолд... викай ми Стенуолд, моля те. Или Стен дори — помоли го той.

„Стен“ очевидно идваше нанякорно на младия занаятчия, който след кратка пауза подхвана отново:

— Стенуолд тогава... Има нещо, което исках да... Така де, когато имам възможност да...

Стенуолд държеше под око площада и сградите, но все пак кимна, колкото да покаже, че го слуша внимателно.

— Продължавай.

— Просто... Когато освободим Че... тоест Челябинка. И Салма, разбира се. Та, когато ги освободим...

Момчето очевидно срещаше сериозни затруднения с изказа, а Стенуолд нямаше представа за какво иде реч. Докато го чакаше да си събере мислите, Стенуолд се оглеждаше, стиснал здраво дръжката на меч. Ставаше все по-студено, на небето нямаше и един облак, само звезди се блещеха като белези от шарка.

— Просто... аз не познавам родителите й и... — продължи унило Тото.

Стенуолд вдигна изненадано вежда. Идея си нямаше за какво говори момчето.

— Родителите й? — попита той и го погледна с недоумение.

— Само дето... още не съм я питал. Тя не... Мисля, че тя не се досеща дори. — Тъмното лице на Тото се кривеше от усилие и неудобство. — Но понеже вие сте неин чичо...

— Тото, опитваш се да й поискаш ръката, това ли е? — попита Стенуолд, тотално зашеметен от избора му на място и време.

— Аз... — Тото изглежда прочете в очите му нещо, което Стенуолд би се постарал да скрие, ако знаеше, че е там. Младият занаятчия сведе унижено глава. Реакцията на Стенуолд не му убягна въпреки мътната светлина. Лицето му казваше, че собствените му планове по отношение на Че не включват женитбата ѝ с полуроден занаятчия.

Стенуолд долови реакцията му и я разчете правилно.

— Тото, не искам да кажа, че...

— Няма нищо, майстор Трудан.

— Ти си добро момче, но...

— Те са тук, майсторе.

Стенуолд млъкна и се обърна. Наистина бяха тук.

Мъже и жени изплуваха от сенките в другия край на площада. Не бяха безшумни като Тисамон, но се движеха наистина тихо, само неизбежният звън на метал и изскърцване на кожени дрехи нарушаваше от време на време тишината. Стенуолд преброи петнайсетина в основната група, а отзад прииждаха още.

Повечето бяха мъже, млади мъже. Почти всички носеха шал или нещо друго, което да прикрива лицата им. Имаха качулки и плащове. Всички без изключение бяха въоръжени и готови да използват оръжията си, пък били те и наточени кухненски ножове. Двама дори държаха арбалети с опънати тетиви.

Стенуолд не смееше да помръдне. Видя, че Тото държи арбалета си с цевта към земята, и одобри мълчаливо съобразителността му. Новодошлите бяха в мрачно настроение, точно както го беше предупредил Хокиак.

Вгледа се в малкото открити лица. Имаше една по-възрастна жена, която му се стори позната. Забеляза и дългуреста скакалецородна — явно младите бойци имаха връзки в милицията, което им позволяваше да си уреждат необезпокоявано срещи като тази.

Сред малкото открити лица беше това на водача им или така поне предположи Стенуолд, съдейки по стойката му и по това как другите

се групират около него. Беше млад, най-много пет години по-възрастен от Тото, и държеше към меч от старата минаска направа, каквито вече не се произвеждаха. На главата си носеше заострен шлем, стоманен и боядисан в черно, а издутините под плаща му говореха за наличието на нагръдник. Шаловете и маските им бяха или червени, или черни, и Стенуолд предположи, че скритите под плащовете доспехи са в същите цветове. Тази мисъл го върна седемнайсет години назад към последния свободен ден на Мина; самият той, доста по-млад, е долепил око до телескопа и наблюдава трескавата подготовка на защитниците. По онова време този мъж трябва да е бил дете.

Със свободната си ръка мъжът извади кинжал от колана си и Стенуолд се напрегна нелепо — нелепо, защото цял куп мечове, ножове и арбалети вече бяха насочени към него. Мъжът хвърли мълчаливо кинжала си и оръжието звънна на паважа. Около дръжката му беше вързана панделка. Това, предположи Стенуолд, сигурно беше „червеният флаг“, за който ги предупреди Хокиак. Знакът, който оставяли след себе си.

— Дъртият каза, че искате да се срещнем — започна водачът. — Стар бръмбароид и полуроден? Защо?

„Още не съм толкова стар.“

— Защото се нуждая от помощта ви.

— И какво ти дава право да я търсиш? — Мъжът пристъпи напред, така че захвърленият кинжал се озова на педя от краката му, а Стенуолд — в обсега на късия му меч. — Аз съм Чисис, старче, а това са моите хора. Помагаме на себе си и на нашия град, но не и на чужденци.

Стенуолд се постара да запази спокойствие, да не обръща внимание на мечата и на явната заплаха.

— Казвам се Стенуолд Трудан и съм бил тук и преди. Преди Мина да падне. Никой от вас ли не знае името ми? Ти — обърна се той към по-възрастната жена. — Сигурно ме помниш. Прекарах известно време в града ви преди окупацията.

Тя го изгледа смръщено, после се обърна към Чисис, който ѝ даде знак да говори.

— Помня един бръмбаророден на име Стенуолд Трудан — каза бавно тя. — Не знам дали ти си същият човек. Не мога да гарантирам за теб.

Стенуолд плъзна поглед по дъгата от бойци на съпротивата, търсейки други посивели глави. „Нима никой не е останал?“

— Тогава направих всичко по силите си, за да помогна на вашия град.

— Аз помня един Стенуолд Трудан — обади се друг мъж. — Бях чирак занаятчия по време на обсадата. Помня един Стенуолд Трудан, който ни придума да изпълним шантав план, от който нищо не излезе. Помня как ни предадоха.

Стенуолд не помръдваше, защото един от арбалетите сочеше право към главата му.

— Не ви предадох аз — изтъкна той. До него Тото се беше напрегнал като натегната докрай струна. Като цяло напрежението беше толкова силно, че нямаше да издържи дълго — или щеше да се отлее, или да избие в кръвопролитие. — Не съм ви предал. Направих всичко по силите си да ви помогна и съжалявам, че не можах да сторя повече.

— Според мен това е заговор на осоидите — каза Чисис, колкото на Стенуолд, толкова и на другарите си. — Прозрачен при това. „О, аз бях тук преди обсадата“, „о, направих всичко възможно за вас“, после ние ти показваме къде се крием, разкриваме ти плановете си и хоп, Рекеф ни се стоварва на главите. Звучи ли ти познато, старче?

Стенуолд си пое дълбоко дъх да отрече, но Чисис го прекъсна.

— Не си прави труда. И преди са ни мамили, но повече няма да се хванем на въдицата. Убийте ги. Хвърлете труповете в канализацията.

— Чисис! — Беше по-скоро писък, отколкото вик. Водачът на съпротивата се обърна и видя, че стрелецът с арбалета, който допреди миг заплашваше Стенуолд, внезапно се е озовал в положението на заложник.

— Тисамон — възкликна Стенуолд и го заля толкова облекчение, че чак се засрами. Богомолкородният беше праметнал небрежно ръка през гърлото на мъжа и шиповете се бяха забили достатъчно надълбоко в кожата, за да му пуснат кръв. Дясната му ръка беше вдигната, острието на ръкавицата му стърчеше, готово да посрещне всеки, който дръзне да се приближи.

— Убийте го — нареди Чисис, но нещо в Тисамон ги караше да не прибързват.

— Не ме ли познаваш? — попита богомолкочовекът. — Точно ти, Кенисе? — Въпросът беше насочен към по-възрастната жена. Наистина се казваше Кенисе, спомни си със закъснение Стенуолд. — Спасих живота на сина ти веднъж, в сбиване с двама мравкородни наемници. Това нищо ли не значи за теб?

Кенисе го зяпаше и Стенуолд за пореден път осъзна колко малко се е променил Тисамон в сравнение с него, а и с всеки от тях.

Най-накрая името му се отрони от устните на жената.

— Тисамон. — А после: — Дали значи нещо? Сина ми така или иначе го убиха при портата, когато вашият чуждоземен план се провали. Но иначе, да. Помня те.

Междувременно революционерите се бяха объркали тотално. Някои все още държаха под прицел Стенуолд, други се опитваха да държат под око Тисамон. А после трети видяха, че Тиниса се е промъкнала незабелязано зад гърба им с оголената си рапира. Стенуолд предположи, че някъде в сенките на по-високите сгради дебне Ахеос, за когото нощният мрак не беше пречка.

— И преди съм бил приятел на Мина — повтори Стенуолд. — Сега трябва да свърша нещо тук. Дали ще ми помогнете, решавате вие. Може дори да извлечете полза за себе си, така че защо не ме изслушате поне?

Чисис местеше поглед между него, колебливите лица на своите поддръжници и кимащата Кенисе. Накрая кимна неохотно.

Тези тримцата очевидно се бяха промъкнали в Мина без проблеми, толкова лесно, че Стенуолд започна да се пита дали не е трябвало да ги прати на самостоятелна мисия, а той да си остане вкъщи. Тисамон взел решението още със спускането на нощта. Не смятал, че с това нарушава инструкциите на Стенуолд. Просто искал да държи събитията под око. И Стенуолд трябваше да признае, неохотно и с известно раздражение, че приятелят му е бил прав.

Прехвърлили се през стената бързо и тихо под зоркия поглед на Ахеос, който следял за часови от въздуха. За разлика от Тисамон, Тиниса владееше Изкуството да прилепва към вертикални повърхности, затова се изкатерила първа и му хвърлила въже. Така,

след няколко минути и с цената на един мъртъв часови, тримата стъпили в Мина.

След това било детска игра да открият Стенуолд, защото Тисамон помнел стария Хокиак, а Хокиак помнел Тисамон. Отначало старият скорпионороден не бързал да разкрие подробности за сделката си със Стенуолд, но притиснат между мълчаливата убедителност на стария си познайник и чара на Тиниса, бързо отстъпил. И толкова по-добре, защото Стенуолд и Тото все още имали значителна преднина и до тайната среща оставало малко. Но беше факт, болезнен факт, че Тисамон и дружките му чисто и просто бяха по-бързи и по-оправни в тъмното.

„Би трябвало да съм благодарен“, каза си Стенуолд. Вместо това навременната поява на втория отряд само подсилваше заключението, че не е нито толкова млад, нито толкова добър в играта на котка и мишка, колкото му се искаше да вярва. Защото ако Тисамон се беше забавил, Чисис щеше да убие и него, и Тото без капчица угризение.

Червенофлагците ги преведоха през още по-съмнителни части на града, квартали, които окупацията на осоидите беше съсипала тотално. Немара, за която осородните плащаха скъпо сега, предположи Стенуолд. По улиците се мяркаха твърде много дебнещи силуети, което подсказваше, че цели квартали от града са минали под контрола на съпротивителното движение. Стенуолд започваше да се пита дали хората на Чисис не са доста по-силни от очакваното.

Мина. Беше видял с очите си падането на този град. Мина беше личният му голям провал, пак той беше причината да поеме по кривите пътеки на шпионажа. Стенуолд смаза решително кълновете на нелепата идея, че би могъл да спаси града сега. „Тук съм заради Че и Салма. Не мога да водя и тази битка. Не че се справих добре при последния си опит да помогна на Мина.“

А после го споходи друга мисъл: „Ако не съм в състояние да ударя Империята тук, то следващият ми голям провал може да е самият Колегиум.“

Докато обличаше в думи историята, Стенуолд откри, че е по-проста, отколкото я е смятал доскоро. Изричайки я на глас, той съзря по-ясно какво е заложено на карта и кое е най-важното.

Племенницата му и друг негов студент били заловени от осоидите в Хелерон. Имали основание да смятат — и тук Стенуолд хвърли неволно поглед към Ахеос, — че двамата са били доведени в Мина за разпит. Спешно трябвало да ги измъкнат от лапите на осоидите.

Минаската съпротива — Червенофлагците — с основание нямаха вяра на небето. Осородните поддържаха редовни летящи патрули, а в редиците им имаше и много мухородни наемници. Като логично следствие от това Червенофлагците се бяха окопали под земята. Съпротивата беше разделена на клетки. В клетката на Чисис имаше трийсетина мъже и жени, които поддържаха предпазливи връзки с други клетки из целия град. Довели бяха Стенуолд и хората му в пропито с влага мазе на изоставен склад близо до реката. Стените разказваха своята история. Горните редове на зидарията бяха от светлия необработен камък, предпочитан от минасците, но долните три реда бяха иззидани от грижливо изрязан и огладен материал, толкова стар, че се ронеше по краищата. На мястото на Мина е имало друг град, западнал и забравен много преди осоидите да се появят, за да тормозят съседите си.

Този напречен разрез на живота по тукашните земи се оглеждаше в умален мащаб и в разнородната група, която едва не беше съкратила преждевременно личната история на Стенуолд. Повечето бяха твърде млади, за да имат ясни спомени от нашествието, но окупацията беше белязала всички тях. Бяха израснали като граждани втора класа в собствения си град, но техните родители — или поне онези от тях, които бяха опазили живота и свободата си след първоначалния хаос — все пак им бяха предали гордостта си на независими минасци. И децата им приемаха този товар много сериозно. Чисис очевидно беше техен водач, но властта му не беше абсолютна или поне с такова впечатление остана Стенуолд. Мъжът се ползваше с уважение и дори внушаваше страх на последователите си, но заповедите му подлежаха на обсъждане. Ето и сега Червенофлагците се бяха оттеглили да обсъдят казаното от Стенуолд.

Накрая Чисис дойде при него с жена от чуждестранната милиция, висока, с дълго лице и късо подстригана тъмна коса.

— Имате късмет — каза му отсечено водачът на съпротивата. — Работата е там, че имаме приятели в помощната войска.

— Забелязах — подхвърли Стенуолд. — И останах доста изненадан.

— Осоидите са лишени от въображение — подсмихна се Чисис. — Наши мъже и жени, минанци, служат като милиция далеч на изток, а тук ни пращат скакалецородни от Са да поддържат реда, сякаш е едно и също. За тях всички ние сме боклук. Не правят никаква разлика.

Стенуолд кимна. Никога не беше ходил в Са, но познаваше няколко скакалецородни. При нужда можеха да се бият, но по природа бяха миролюбиви хора с философска настройка, които просто не ставаха за войници. Осоидите, от своя страна, по природа не бяха склонни да правят разлика в начина, по който им служат подчинените раси.

— Колкото повече стягат хватката си около нас — продължи Чисис, — толкова повече ни сближават. — Прозвуча като често повтарян лозунг. — Това тук е Торан Ауге. Тя е сержант от милицията. Кажи му.

Скакалецородната кимна на Стенуолд.

— В килиите на двореца не държат много чуждестранни затворници — съобщи тя. — Повечето са местни и изключенията винаги пораждат слухове. Неотдавна са докарали трима нови — бръмбарородно момиче, човек водно конче от Федерацията и една танцьорка.

— За танцьорката не знам, но другите двама трябва да са нашите хора. — Погледът му свърна неволно към Ахеос, който седеше с кръстосани крака на един паднал камък от зидарията и на свой ред го гледаше.

— Тогава можем да ви помогнем — каза Чисис. — А вие да помогнете на нас. Защото в занданите на двореца има и наш човек.

25.

Вече бяха приковали глезените и едната ѝ китка. Тя се обърна трескаво към мъжа, който затягаше катарамата. Познаваше го — беше същият, с когото бяха пътували от Мина, онзи, с когото Талрик си беше говорил. Не помнеше името му, но отчаянието опресни паметта ѝ.

— Ааген! Ти си Ааген, нали? — Опита се да овладее гласа си, но без успех. Мъжът ѝ хвърли кос поглед и дръпна здраво каишката.

— Талрик каза, че си... занаятчия? Нали така? Не си войник? Чуй ме, моля те. Аз също съм занаятчия. Учила съм механика. Моля те... — Дръпна силно ръката си, но каишката не поддаде.

Ааген я гледаше със съчувствие.

— Разбира се, че съм занаятчия — каза той и кръвта на Че изстина. Естествено, че е занаятчия. На осородните занаятчии това им беше работата — като поправката на автовозило или сглобяването на помпа. Поредната задача, която изисква вниманието на обучен специалист, нито повече, нито по-малко.

— И ти... ще ме изтезаваш?

Ааген не изглеждаше особено щастлив от поставената му задача, но това с нищо не помагаше на Че. Той беше осоид от Империята и щеше да го направи без значение дали му харесва или не.

— Добра работа, Ааген — чу се омразният ѝ глас. Талрик току-що беше влязъл и бързаше да похвали съратника си. — Казах ти, че рано или късно ще опрем до твоите умения.

— Да, капитане.

— О, я по-бодро. — От снощните терзания на Талрик нямаше и помен. Сега той преливаше от енергия. — Вие излезте — обърна се той към двамата войници. — Това тук е само за нашите уши.

Войниците изглеждаха разочаровани. Явно не биха имали нищо против да разнообразят деня си с малко изтезания. Но Талрик ги изгледа ледено и залости вратата след тях.

— Талрик — подхвана Че. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво заради виковете преди малко. — Не е нужно да правиш това.

Той я изгледа с вдигната вежда.

— Талрик, моля те. — Усети как очите ѝ се наливат със сълзи. После се разтресе цялата, като видя медицинския комплект, който Ааген разстилаше до нея — парче брезент с джобчета, от които стърчаха лъскавите върхове на игли, щипци и скалпели. — Не го прави, моля те. Ти си... ти си интелигентен човек, цивилизован човек.

Сега Талрик ѝ се усмихваше подигравателно.

— Какво е станало с духа ти, госпожице Трудан? Да не би да се е изпарил безследно? Каква загуба би било това за човечеството.

— Капитан Талрик, това е... под достойнството ти — каза тя, но гласът ѝ трепереше издайнически.

— Значи не е нужно да прибягвам до това средство, за да получа каквото искам от теб?

— Да... Да...

— И си готова да говориш?

— Аз... — Тя преглътна. — Да. Да, готова съм.

— Колко жалко тогава, че аз вече нямам желание да те чуя — каза ѝ той. Усмивката му още си беше там, но очите му бяха студени като лед. — Действай, Ааген.

Занаятчията се поколеба. Колебанието му трая само секунда, но за Че това означаваше още секунда без болка — дар, за който би го разцелувала, ако можеше. Но после занаятчията отиде в другия край на стаята и започна да дърпа някакви лостове. Някъде под тях имаше машинно отделение и парна машина, която вече беше загрята. Металните ръце над Че се събудиха със съскане и тропот.

— По-силно! — извика Талрик. — Искам да ревне!

Ааген го погледна сащисано, но все пак изпълни заповедта и повиши налягането. Шумът на машината стана толкова силен, че никой не би могъл да чуе отговорите на Че през врявата. „Може би просто искат да ме уморят от страх.“

Но това не беше в стила на Талрик. Че го наблюдаваше с присвити очи. Той сякаш беше забравил за нея — махаше на Ааген да се приближи.

— Дойде моментът — чу го да казва на занаятчията — да се възползвам от уменията ти, Ааген.

Занаятчията погледна към Че, но Талрик поклати нетърпеливо глава.

— Не като професионалист, а като лоялен поданик на Империята.

Ако се съдеше по изражението му, това се хареса дори по-малко на Ааген, но Талрик вече му сочеше към другия край на стаята и занаятчията волю-неволю тръгна с него. Сред трясъка на парната машина и дрънченето на инструментариума над масата Талрик се наведе към него и заговори силно и ясно. Разговорът стигаше откъслечно и до ушите на Че. Повечето се губеше, но и малкото, което чу, я изправи на нокти.

— Искам от теб да намериш място... — различи тя, а после: — ... трябва да знае. После иди при... ще те чака... в окови... — Че беше проточила врат с надеждата да улови още от указанията на Талрик.

— ... никой, дори аз... ще те уведомя, ако мога... после... да те няма.

Че си даде сметка, че ако някой подслушва на вратата или дори зад таен панел в стените, няма да чуе и една дума от разговора. За външния свят Талрик разпитваше затворничка в стаята за изтезания, а машините поглъщаха шума от делата му.

Талрик явно искаше от Ааген да му потвърди, че е разбрал задачата, и Ааген кимаше, все така без ентузиазъм, а после попита нещо, от което Че не чу и дума.

Талрик се усмихна коварно.

— ... да речем, че и аз съм бил запленил... никога не се знае... — После плесна Ааген по рамото със същия другарски жест като преди.

Накрая завърши с фраза, която Че долови от край до край, не че това ѝ помогна с нещо:

— А сега тръгвай веднага — инструктира го Талрик и Ааген кимна, не по военному, а приятелски. След което свали резето на вратата, излезе и я остави сама с Талрик.

Осородният капитан застана пред лостовете на парната машина и взе да ги оглежда. Че се досети, че иска да изпусне парата от системата и да спре звука, но не е докрай сигурен как да го направи. Погледна към инструментите над себе си, които трептяха нетърпеливо под натиска на парата, и си представи как механичното рамо на свредела се спуска като жилото на скорпион и забива стоманения си връх в нея...

— Талрик! — писна отчаяно тя. — Талрик!

Той погледна през рамо към нея.

— Онзи в края! С червената маркировка!

Той изкриви устни и за миг Че се уплаши, че няма да се вслуша в съвета ѝ, но накрая все пак посегна към лоста, вдигна го и някъде над тях се чу яростно съскане на освободена пара.

Ревът на машината утихна бързо и скоро малката стая потъна в оглушителна тишина.

Стъпките му, докато се приближаваше към масата, трещяха като гръмотевици. Дълго време, много по-дълго, отколкото ѝ харесваше на Че, Талрик се вира мълчаливо в нея, макар изражението му да казваше достатъчно и без думи. Изглежда преценяваше доколко е в правото си да вземе еднолично решение относно съдбата ѝ.

При този поглед, който я уплаши повече от всичко досега, тя усети, че трябва да каже нещо, пък било и само за да прекъсне опасния ход на мислите му.

— Значи я отпращаш?

Той вдигна вежда.

— Скръб в окови — продължи Че и по лицето му пробяга раздражение. Талрик побърза да го скрие, но така или иначе закъсна.

— Имаш остър слух, госпожице Трудан — отбеляза сухо той.

— Не бих казала. Просто съм свикнала с шума на машини.

Той я изглежда отново, но този път преценяващо, а не със зловещата нотка отпреди малко.

— Ще го имам предвид следващия път, когато изтезвавам бръмбароиди — каза той.

— Имаш голямо доверие на Ааген, нали? — подхвърли Че и за миг на лицето му цъфна искрена усмивка. Тя също изчезна по каналния ред, но за миг наистина беше там. Усмивка, която не можеше да принадлежи на злодея Талрик, агента на Империята.

— С Ааген се познаваме от много години, така че да, имам му доверие.

— Дотолкова, че да му повериш Скръб в окови? — Че не успя да прикрие докрай горчивината в гласа си. — Тя явно има силно въздействие върху мъжете.

— Да, дотолкова. Той е добър слуга на Империята.

— Не те разбирам, Талрик. — Съзнаваше, че ходи по тънко въже, но любопитството ѝ надделя.

— И не е нужно — отвърна троснато той, но Че не се отказа.

— Не е възможно да живееш единствено заради Империя или нещо такова. Всеки човек живее най-вече заради себе си. Ааген не е просто добър слуга на Империята. Той е твой приятел.

— Достатъчно — прекъсна я той. — Иначе сам ще се заема с машините. — А после въздъхна и разхлаби каишите около глезените и китките ѝ. Че примижа, надигна се и се изхлузи предпазливо на пода.

— Нека позная. Връщам се обратно в килията.

— До следващия път. — Явно беше успял да задейства плана си, каквото и да беше той, но пак не изглеждаше доволен.

Лично я придружи до килията ѝ, най-вероятно защото не искаше стражите да я оглеждат отблизо. Беше извадила късмет, реши Че, защото Талрик лесно би могъл да остави по тялото ѝ достатъчно белези, които да потвърдят версията му.

Всъщност късметът ѝ беше двоен, защото докато Талрик разхлабваше каишите на краката ѝ, тя успя да свие дебела игла от медицинския комплект. Не беше експерт касоразбивач, но оковите на Салма бяха с големи и груби ключалки, а тя все пак беше занаятчия по образование.

Когато стигнаха до килията ѝ, Талрик се обърна към стражите — същите двама, които водеше със себе си още от Хелерон. Те приемаха заповеди единствено от него.

— Не пускайте при затворниците никого освен мен — нареди им той. — Ако някой настоява и името ми не е достатъчно да го спре, тогава убийте затворниците. — „Момичето знае твърде много, а нямам време да реша този проблем сега.“ След тези думи Талрик си тръгна веднага. Имаше среща, за която закъсняваше.

Срещата му беше с Ултер в оръжейната — помещение, което олицетворяваше във висша степен любовта на стария губернатор към драматичното. Първо, намираще се на същото подземно ниво като килиите, далеч от любопитните очи на домашната прислуга, и се къпеше в студената светлина на сини стъклени лампи, които навяваха мисли за сумрачни бездни на морското дъно. В единия край на дългата маса бяха натрупани логистични доклади и анализи, в другия беше

разстлана голяма карта на териториите между Мина и Хелерон. Дървени блокчета бележеха ключови места сред детайлно изобразения релеф, тесни, забодени с карфици панделки чертаеха военни маршрути, имаше и надраскани на ръка бележки, прикачени с кабарчета.

— Това е по твоята част, струва ми се — каза Ултер. — Да се оправят. На мен и един град ми стига.

Талрик кимна и се възползва от сгодния случай да обнови информацията си за напредъка на имперските планове. Нямахше търпение да се върне в Хелерон, където се случваше всичко това. Уж беше планирал кратко отклонение до Аста за разпитите, а после полковник Латвок го оплете в мрежите си и той се озова тук. Агентите му в Хелерон сигурно вече се чудеха какво става.

Примижа на слабата светлина, после направи крачка встрани с надеждата да различи повече детайли върху картата. Зад и над него беше увесена хитиновата броня на голяма горска богомолка — насекомо, което можеше да разкъса и кон, — застинало в поза на скок с протегнати смъртоносни щипци, чиято сянка играеше по хартиения пейзаж на картата.

— Какво ще кажеш? — попита го Ултер. — Още една от новите ми придобивки. Мисля да я преместя в тронната зала.

— Наистина ли е необходимо? — попита Талрик и хвърли раздражен поглед към препарираното насекомо.

— Май никога не си бил в северните имперски територии, а? При племената от хълмовете?

— Работата ми не ме е отвеждала там.

— Жалко. Действа поучително. Империята е вече на три поколения, а хората там си живеят постарому, ако не броим бирниците, които ги посещават от време на време. Режат си гърлата и си крадат жените.

— Чувал съм, че още живеят като варвари, ако това имаш предвид — съгласи се Талрик. — Но пък дават най-добрите войници за специалните части.

— Притежават нещо, което ние сме загубили — подхвърли Ултер и Талрик вдигна изненадано поглед. — О, да — продължи губернаторът, — може да са диваци, но пък знаят как да живеят. Там животът е кратък, затова черпят от него с пълни шепи. Няма да

намериш и един вожд без трофей като този зад трона. Да му дава сила и смелост.

— Не ми казвай, че вярваш в тези щуротии.

— Не е нужно аз да вярвам. Хората ще идват на аудиенция при мен, ще виждат този страховит приятел зад гърба ми и *те* ще вярват. Това е важното.

Талрик изсумтя, а Ултер се ухили до уши.

— Когато приключиш с картата, капитане, искам да ти покажа още нещо. Още едно бижу в колекцията ми. Може би най-ценното.

Това привлече вниманието на Талрик.

— Води ме — каза той.

Не отидоха далеч. Ултер го поведе назад към килиите и за миг Талрик се уплаши, че проблемите ще започнат по-рано от предвиденото, но Ултер го заведе при друга затворничка. Местна жена.

— Името ѝ — обяви с наслаждение губернаторът — е Кимене. Но ѝ викат Девата.

Талрик бе моментално поразен, не толкова от вида ѝ, колкото от поведението. Когато пристигнаха, жената седеше на сламеник, но скочи веднага и зае бойна поза в средата на килията. Кожата ѝ беше с обичайния синкавосив цвят на минасците, косата ѝ беше тъмна и къса, с неравни краища сякаш се е подстригвала сама. Облечена беше с бричове и проста туника без ръкави, които ѝ придаваха момчешки вид. Килията ѝ беше отделена от коридора с решетка. Въпреки че я държаха пред погледите на всички като диво животно на изложение, тя гледаше Талрик право в очите. Имаше предизвикателство и презрение в погледа ѝ, които пробудиха нещо у него. Предизвикателството беше опасно знаме, което млада затворничка да развява така открито. Но очите ѝ бяха твърди като стомана. Сблъсъкът на погледите им предизвика шок, който Талрик усети физически. „Няма да се предам“ — казваше нейният.

— И какво ѝ е толкова специалното? — попита той, като се надяваше гласът му да е прозвучал нормално.

— Какво ѝ е специалното ли? Скъпи ми Талрик, тази жена е в центъра на съпротивата. Тя е любимият им водач, а колко време ни разиграва няма да ти казвам. Година и половина оглавяваше списъка на издирваните престъпници. От Рекеф се претрепаха горките да ѝ залагат капани. Какво ли не опитахме. Внедрихме шпиони след

последователите ѝ — тя ги уби. Изтезвахме членове на семейството ѝ — те лъгаха до последно. Не бях виждал такова нещо. Накрая се наложи да прибягна до услугите на наемници, проклети да са.

Талрик се намръщи.

— Добре си направил, че си я хванал. Кога започват разпитите ѝ? Ултер се засмя от сърце.

— Не бързай толкова, стари приятелю. Държим я тук вече две десетници. Идеята е да я пречупим малко по малко.

— Две десетници и още не сте я разпитали? — Талрик не вярваше на ушите си и това му пролича, но Ултер не обърна никакво внимание на тона му.

— Предпочитам да ги пречупваме бавно — обясни той. — Без слънце, без чист въздух, без свобода и без уединение. Постепенно ще променим мисленето ѝ, приятелю мой. С всеки изминал ден тя става все по... податлива. Скоро ще е готова да обещае всичко само и само да зърне още веднъж външния свят.

„Той я иска за проклетата си колекция“, осъзна най-после Талрик и хем се ядоса, хем му стана смешно. Досега старецът беше проявявал разум, ограничавайки вкусовете си до вносна стока. Да покани тази жена в леглото си би било равносилно на смъртна присъда. Смешното беше, че минаската също не си даваше сметка за това. Така се беше вкопчила в гордостта си, че не разбираше какъв път за бягство ѝ се предлага.

И все пак... погледна отново в очите на Кимене и разбра защо е проточил лиги старият. Тя не беше красива в общоприетия смисъл на думата. Не беше омайна като Скръб в окови, нито добре сложена като робинята Хрея. Но с този неин поглед, свиреп и пълен с бездънно презрение, жената изглеждаше недостъпна, а това подпалваше въображението по-силно от обикновената красота.

Въпреки това играта на Ултер беше опасна.

— Не трябваше ли все пак да я разпитате веднага? Заради съратниците ѝ от съпротивителното движение? — попита Талрик.

— Има време — отвърна неопределено Ултер.

Жената поклати леко глава със студена усмивка и Талрик се запита дали изтезанията биха свършили работа. Току-виж се оказала неподатлива на обикновената болка. Току-виж убежденията ѝ се оказали силна броня.

— Няма ли да ме запознаеш с новия си подлизурко? — обади се Кимене и презрение капеше от гласа ѝ. — Нали уж обичаше да ги показваш пред мен.

— Скъпа моя, това е капитан Талрик от външната служба на Рекеф и беше под мое командване, когато превзех твоя град — представи го Ултер. — Дължиш му благодарност почти толкова, колкото и на мен.

Тя ги изгледа поред и изглежда не откри съществена разлика помежду им.

— Ще му се издължа тогава. Искаш ли да направя реверанс? — попита тя. — Или да коленича, понеже честта е толкова голяма?

Приблужи се войник и изчака настрани. Ултер го погледна въпросително и отиде при него. Талрик наблюдаваше зорко ставащото. Знаеше, че нещо предстои. Кимене също беше нащрек, осъзна той. Може да я бяха затворили под земята и зад решетки, но жената си държеше очите отворени за всичко, което би могло да ѝ помогне. На нейно място и той би правил същото.

— Как така я няма? — повиши внезапно глас Ултер и стисна войника за презраменния каиш на ризницата. — Кой я е отвел? Къде?

Войникът отговори тихо, но хвърли поглед към Талрик и това беше достатъчно. Ултер го пусна.

— Махай се! — отпрати го троснато той, после се обърна към стария си приятел с изражение на фалшива добросърдечност.

— Талрик, момчето ми каза нещо много странно.

— Така ли? — попита Талрик, като се стягаше вътрешно.

— Каза, че моята пеперудородна, моята танцьорка е била изведена от стаята ѝ и сега никой не знае къде е.

— Аз знам — отвърна Талрик. — Заповедта беше моя.

— Твоя, казваш. — Губернаторът издиша бавно, после се приближи. — Доста своеволно. И защо, ако мога да попитам?

— Прав си, тя е удивителен екземпляр — обясни спокойно Талрик, — а моите бъдещи проекти на запад имат нужда точно от такъв оперативен работник. Знаеш как е при външната служба на Рекеф — ползваме всякакви хора с всякакви умения. В момента Хелерон е на ръба и вярвам, че твоята танцьорка може да наклони везните. Затова я реквизирах.

Самоконтролът на Ултер беше достоен за възхищение.

— Реквизирал си я, значи? — каза с усмивка той. — Аз съм губернаторът на Мина, Талрик, дано не си го забравил. Ти си ми стар приятел, капитане, но кой ти е дал правомощия да се разпореждаш с моя собственост?

— Аз съм капитан от имперската армия, но също и майор от Рекеф. Работата ми на запад е свързана с делата на Рекеф.

— Знам, че си от проклетия Рекеф. Аз те насочих към тях, ако случайно си забравил.

— Тогава би трябвало да разбираш. Нуждите на Империята са с предимство пред личните нужди, губернаторе.

— Но аз дори не успях да... — Месестите ръце на Ултер разсякоха безсилно въздуха и Талрик довърши наум изречението: „... да я вкарам в леглото си“.

— Съжалявам, губернаторе — каза той с тон, който звучеше едновременно делово и отегчено, — но тя наистина е уникална, както си забелязал и сам. Завладяването на Хелерон е въпрос колкото на войници и мечове, толкова на сърца и умове. Сигурно разбираш колко полезна би била танцърката в тази задача.

И се усмихна. Ултер го гледаше все едно се е превърнал в звяр с отровно жило... което в някакъв смисъл беше точно така.

— Преди никога не би направил такова нещо — изтъкна старецът.

— Е, мина доста време. — Талрик срещна спокойно погледа му. — Стига, не е възможно да се сърдиш на Империята за нещо толкова дребно, нали?

Сега вече Ултер се усмихна, макар усмивката да не стигна до очите му.

— Ни най-малко, *майоре*, макар че ти... можеше просто да ме помолиш. И кога ще ми бъде върната, ако смея да попитам?

— Върната? — вдигна вежди Талрик. — Трудно е да се каже, но ми се струва, че когато приключи с нея, тя най-вероятно ще знае повече, отколкото се полага на една робиня. Всички трябва да правим жертви, губернаторе, за доброто на Империята.

Ултер кимна сърдито.

— Е, това мога да го разбера, майоре. — Когато се обърна и пое към стълбището и светлите горни нива, усмивката все още беше на

лицето му, но на Талрик не му се мислеше какво ли изражение я е сменило след това.

Преди да се отдалечи на свой ред, Талрик погледна за последно Кимене. Тя го наблюдаваше внимателно. За миг в очите ѝ се мерна нещо, което твърде много наподобяваше съучастничество. „Току-що приключилата сцена явно е била балсам за душата ѝ.“

Тръгна след Ултер с пълното съзнание, че погледът ѝ го следва неотклонно.

26.

— Името ѝ е Кимене — обясни Чисис. Стенуолд беше чул много минаски имена през последния половин час, но веднага усети, че това име е специално.

— Ръководела е вашата клетка? — предположи той. „Че и Салма са на първо място“ — напомни си Стенуолд, но толкова отдавна се занимаваше с шпионаж и подривна дейност, че мисълта за минаската съпротива не го напускаше. Империята посягаше към Равнините, но успехът ѝ в голяма степен зависеше от стабилността на основите, тоест на Мина.

— Тя е в центъра на цялата съпротива — подчерта Чисис. — Повече от година се опитваха да я заловят. Червеният флаг също е нейна идея — символът, който внушава страх в сърцата на осоидите. Тя е най-добрата сред нас.

— Как са я хванали тогава?

Чисис се усмихна горчиво.

— Не с помощта на тъпоглавите си войници, във всеки случай. Дебелака нае ловци на глави от цялата Империя и на един му излезе късметът.

От разговора дотук вече беше станало ясно, че Червенофлагците наричат така губернатора.

— И я държат вече две десетници, така ли?

Чисис кимна.

— Под строга охрана в занданите на двореца. Мислят си, че не можем да стигнем до нея.

— Но грешат? — „Значи можете да измъкнете Че и Салма.“ Мисълта остана неизречена, но беше толкова очевидна, че сигурно му беше като дамгосана на челото.

— Издигнаха онази грозотия, губернаторския дворец, по най-бързия начин, за да ни покажат, че вече не сме свободен народ. — Чисис удари юмрук в дланта на другата си ръка, както правеше често. — Не се замислиха особено какво лежи отдолу. Виждаш ли това? —

Той посочи древната зидария в основата на просторното мазе. — Мина лежи върху останките на друг град. Никой не помни кой го е построил, било е много отдавна, още преди революцията, но местните хора определено са си падали по тунелите. Нашата канализация лежи на техните улици. А те са навсякъде, включително под двореца. И ние ще влезем оттам.

— През канализацията? — Стенуолд хвърли поглед към Тиниса и Тото, които седяха наблизо и слушаха разговора им. — Прекрасно.

Чисис не обърна внимание на сарказма му.

— Работата е там, че без Кимене сме уязвими, разпокъсани. Ако Дебелака ни нападне сега, ако се е добрал до надеждна информация за явките и убежищата ни, тогава...

— Тогава ще ви е трудно да координирате отстъплението си — довърши вместо него Стенуолд.

— А ако се опитаме да освободим Кимене, Дебелака ще стисне целия град за гушата, както го направи преди няколко години, по време на бунтовете в Мейнис.

— С други думи, можете да стигнете до нея, но народът ви ще плати висока цена за това — заключи Стенуолд. — За революционер като теб това е едно изненадващо благоразумно отношение.

Чисис го изгледа гневно.

— Ако зависеше от мен, майсторе брѐмбароид, лично бих запалил огньовете, щом димът им ще изкара минаски на улицата — изрече с равен глас той. — Тя обаче не би одобрила. Самият аз не бих преклонил глава нито пред губернатор, нито пред император, но заради Кимене...

— Разбирам. Разбирам и съображенията, и логиката ти. — Този тип му харесваше все по-малко, но имаха нужда от него, а само това беше от значение. — Ако минаската съпротива се раздвижи, ако червени флагчета цѐфнат навсякъде, осойдите ще се стоварят отгоре ви като парен чук. Но ако група чужденци се развилнее из двореца, освобождавайки затворници, сред които и вашата Кимене...

— Виждам, че наистина се разбираме. — Чисис свали ръката си от дръжката на меча. Стенуолд си даде сметка, че дори не го е видял да я слага там. Младият мъж беше на нокти, сякаш го сърбяха ръцете да убива. Човек, чиито запаси от човечност са се изчерпили. „Колкото по-скоро си върнат водачката, толкова по-добре.“ Революция не се

организираше за два дни, но и нашествието в Равнините нямаше да започне утре. „Трябва да се срещна с тази жена, с този неоспорим лидер на съпротивата... Възможно ли е да сме попаднали на оръжието, което търся от толкова време?“

— И вие ще ни осигурите?... — подсказа той.

— Карти на канализацията, водачи, които да тръгнат с вас, въоръжено подкрепление без издайнически цветове. Херметични лампи, специален шперц...

— Доста добре сте екипирани май?

— Хокиак има грижата за това. — В гласа на Чисис нямаше и следа от хумор. — За нас Кимене е по-важна от всичко.

— Е. — Стенуолд се облегна назад. — Предполагам, че по-добро предложение едва ли ще получим. — Вдигна поглед, защото Тисамон се приближаваше. Богомолководекът изглеждаше в по-мрачно настроение от обикновено. Тиниса стана на крака. Напрежението помежду им беше толкова силно, че с нож да го режеш, а горчивият му вкус направо ти полепваше по небцето, помисли си тъжно Стенуолд.

— Поговорих си с Кенисе и другите от старата гвардия, които помнят обсадата. За твоите планове на времето — обяви Тисамон.

— И? — попита Стенуолд.

— Приемат, че... че никой от нас не ги е предал. — Само краткото запъване в средата на изречението напомняше, че доскоро самият Тисамон вярваше в обратното. — Сравнявахме спомените си. Тото?

Занаятчията се стресна.

— Да, господине?

— Кажи им за Хелерон. За мъжа, с когото сте се срещнали там.

Тиниса отвори уста да се намеси, като местеше поглед между Тисамон и Тото. Занаятчията погледна към нея, но Тисамон чакаше отговора му, а богомолкородният очевидно го плашеше повече, отколкото Тиниса би могла да го уплаши някога. Така че с прекъсвания и повторения, какъвто си му беше маниерът, Тото разказа накратко за Болуин и как един мъртъв човек ги посрещнал на площад „Милосърдие“. По гласа му личеше, че още не може да повярва на тази история, но пък разказът му се придържаше към фактите такива, каквито ги беше видял с очите си.

Чисис и другите минасци реагираха скептично и погледнаха въпросително към Тисамон за някакво обяснение.

— Направихме списък с имената на всички, които знаеха за плана ни — поде той. — Много от тях са загинали при падането на града. Не откриваме нито едно слабо звено, а въпреки това бяхме предадени. Шпионин несъмнено е имало, но той най-вероятно е носил чуждо лице. Това е единственото логично обяснение.

— Абсурд — обади се зад него Кенисе. — Познавахме добре всеки от тях, а няма начин да имитираш...

— Този човек може — прекъсна я Тисамон. — Чухте разказа. Приликата е била съвършена.

Все още не изглеждаха убедени и Стенуолд не можеше да ги вини. Собственият му рационален ум отхвърляше идеята като невъзможна. Но пък той беше пътувал повече от тях и все в странна компания, затова знаеше, че на света има неща, които не подлежат на рационално обяснение.

— И до какъв извод те води това? — обърна се той към богомолкочовека.

— До извода, че може би не сме в безопасност — отговори Тисамон. — Дори сега сред нас може да има шпионин.

Стенуолд отпусна глава върху ръцете си.

— Всичко е възможно, Тисамон, но не мога да оставя Че и Салма в ръцете им. Трябва да направя нещо.

— Тогава ми позволи да тръгна напред. За друго не моля. Ще тръгна още сега с указанията, които хората тук могат да ми дадат. Така осойдите няма да имат време да ми зложат капан.

Чисис стана.

— И още нещо. — Двамата с Тисамон се изправиха един срещу друг и въздухът помежду им се сгъсти от взаимна неприязън — нищо лично, просто неизбежна реакция на двама агресивни мъже в затворено пространство. — Твърдиш, че не можеш да ни имаш доверие. Същото важи и за нас. Когато отидеш да освободиш приятелите си, майстор Стенуолд ще остане при нас като гаранция. И ако се върнеш без Кимене, той ще пострада.

Стенуолд въздъхна. Отношенията им с минаската съпротива ставаха все по-сложни. Тисамон го гледаше въпросително и той кимна

в отговор. „Нека си мислят, че съм безполезен стар дебеланко.“ Така, ако нещата се вгорчаха, изненадата щеше да е на негова страна.

— Искам от вас точни указания — каза отсечено Тисамон. — Планирането оставете на мен. — Чисис настръхна заради тона му, но все пак кимна и тръгна към другия край на мазето да вземе картите.

Тисамон го последва, а Тиниса тръгна след него.

„Проблем след проблем“ — помисли си омърлушено Стенуолд. Тежестта им вече го притискаше осезаемо.

— Майстор Трудан — обади се Тото до него.

— Казах ти, че няма нужда да ми... — А после се сети за недовършения им последен разговор и направи гримаса. — Да, Тото?

— Все още не знаем как молецородният е разбрал, че Салма и Че са тук, майсторе.

Стенуолд го изгледа намръщено.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че може да е капан, точно както Тисамон каза. Капан, който *той* е заложил.

Стенуолд обиколи с поглед мазето, оглеждайки се за Ахеос. Молецоеидът седеше сам в сенките на едно кьоше сред ронеща се мазилка.

— Ако е искал да ни предаде на осоидите, досега да го е направил — имаше предостатъчно възможности. Не забравяй, че точно той ни предупреди за засадата при Аста. Не знам защо е решил да свърже пътя си с нашия, Тото, но със сигурност не е за да ни продаде на Империята.

— Да, но... нямам му доверие, майстор Трудан. Не мога. Всичко в него...

Стенуолд се вгледа в честното лице на момчето, белязано с дамгата на полуродството, заради което всички извъръщаха отвратено очи. „На това ли те научиха с омразата си — да мразиш на свой ред различните?“ Но после осъзна, че не това е причината. Тото и Ахеос се бяха намразили от пръв поглед и Стенуолд нямаше никаква представа защо.

На свой ред Ахеос се беше оплел в раздърпаната прежда на мотивите си като пате в кълчища. Чул беше достатъчно за плановете

на Чисис, за да е наясно какъв неоправдан риск крият те. Дошло беше време да се запита дали изобщо трябва да е тук, какво остава дали да придружи останалите в тази безумна мисия. Минасците — тези „бръмбарородни бойци“, както наричаха сами себе си — му се струваха враждебни грозници, той им нямаше вяра и не виждаше защо трябва да рискува живота си заради тях или заради пленената им предводителка.

Въпреки това имаше неприятното чувство, че не би могъл просто да сложи край и да си тръгне. И не защото е навлязъл твърде дълбоко във вътрешността на Империята, която осородните бяха построили за себе си. Със сигурност щеше да намери достатъчно сенки от тук до Тарн, които да прикрият бягството му. Не, проблемът беше другаде — в сделката, която беше сключил с Даракионския лес в миг на лудост. Беше помолил за помощ и я беше получил, и всичко това в името на една цел. Казал беше на създанията в гората, че отива да спаси Челядинка Трудан. А после, яхнал силата им, беше казал на нея, че идва да я спаси. Не беше възнамерявал да се обвърже така необратимо с тази история, но сега разбираше, че точно това е направил.

Магията беше сила, която *тласка* — това той знаеше още от най-ранното си детство. И тласъците ѝ въздействаха на онази особена тъкан, която беше вътъкът на света, оплетка отвъд оплетката. Сега тъканта може и да не беше толкова здрава, колкото преди, изтъняла беше заради Умелите и техните машини. Но все още беше там и умните мъже се учеха как да подръпват нишките ѝ и да променят шарката. Това беше тайната и на техния шпионин, разбира се — занаят, който се е ценял високо във Вещото време преди прокълнатата революция. За Ахеос беше изненада, че все още има човек, който практикува това умение, но пък кой друг занаят можеше да се скрие толкова успешно от очите на света?

Плъзна поглед — поглед, който прозираше отвъд мрака и маските — по сбралите се бунтовници и техните неканени гости. Не усети подръпване на магия във вътъка, но ако шпионите с това умение бяха толкова добри, колкото ги описваха легендите, най-вероятно не би и усетил.

Полуродният занаятчия го зяпаше злобно. И Ахеос не го долюбваше особено, без да е съвсем наясно за причината. Не че нямаше основания да го мрази. Умелите тласкаха неговия народ към

културна и дори физическа смърт, така че би било нормално да му има зъб, ако не лично на него, то на расата му. Но ако неговото беше неприязън по принцип, то младият занаятчия очевидно питаеше лична омраза и Ахеос се питаше какво ли пропусна.

Ако трябваше да е честен пред себе си, имаше чувството, че се досеща за причината... но още не беше готов за това. Честност... ето това беше рана, която заздравява бавно.

Броени минути след като напуснаха бунтовническото убежище в подземие на склада, двамата вече вървяха в крачка и в пълно съзвучие точно като при разузнавателната мисия до робските ями на Аста, точно като при крепостите стени на Мина и при засадата, която бяха спретнали на Чисис и хората му. Тисамон се беше адаптирал незабавно към нея и без сигнал, без една дума двамата се превърнаха в съвършения ловен тандем. Всяко негово движение беше съобразено с нейните и обратното. Нямаше нужда да я поглежда, да ѝ дава сигнали, да я изчаква. Някаква част от него действаше с непоколебимото убеждение, че Тиниса ще е точно където трябва да бъде и ще направи онова, което е нужно.

Уви, върнеха ли се при другите, това единение щеше да изчезне без следа, отново. Нещо повече, Тисамон сякаш забравяше, че изобщо е съществувало. Просто я изтриваше от съзнанието си, отказваше да има каквото и да било общо с нея.

Кука се беше забила в сърцето ѝ и не спираше да я дърпа болезнено от мига, в който научи истината. От познатото удобство на илюзията, че е дъщеря на Стенуолд, колкото и неправдоподобно да изглеждаше това, Тиниса се оказа захвърлена в един напълно непознат свят. Свят с неочаквани завой и остри като бръснач ръбове, свят, в който майка ѝ беше мъртва отдавна, а този мъж, този недостъпен, невъзможен мъж ѝ беше баща. Тиниса имаше нужда да се изправи лице в лице с всичко това, но Тисамон не ѝ позволяваше. Той просто ѝ обръщаше гръб.

Защото е страхливец, каза си тя. Вярно, Тисамон беше великият богомолски оръжемайстор. Можеше да избие стотина мъже само с кихавицата си. Но пак беше страхливец. Сблъскал се беше с нещо

извън границите на куража си и вместо да го погледне в очите, му обръщаше гръб.

Следваха дадените им от Чисис напътствия. Подземната канализационна мрежа на Мина беше древна и огромна. На места каналите бяха по-широки от коридорите във Великата академия, монументалните им каменни блокове бяха обрасли с лишеи и сивкав мъх. Другаде между задигнатите пътеки гъргореше пълна с вода канавка, широка десетина стъпки. Мина беше голям град, но не толкова, че да си позволи лукса на канализационна мрежа от подобен мащаб. Тук-там по стените имаше фрески, но времето и стихииите ги бяха изгладили до неузнаваемост и нищо не подсказваше кои са били строителите на древния град, които дори минасците бяха забравили.

По едно време стигнаха до широко място, което потвърди впечатлението, че някога тази „канализация“ е била пълноправен град с улици и площади. На древния площад имаше отломки от статуя — само стъпала и натрошени дипли от роба, — но и тук времето пазеше ревниво тайните си.

Разни неща шаваха във водата, които Тиниса така и не успя да зърне в пълния им ръст, а големи колкото едри кучета хлебарки се разбягваха пред мътната светлина на затъмнената лампа, която Тисамон носеше. Светлината беше повече от оскъдна, но и двамата имаха зрение, което да я улови и да се възползва максимално от нея.

Дадените им указания бяха добри, а и Тисамон ги беше запомнил без грешка. Червенофлагците бяха проучили грижливо каналите и ги използваха като свой основен начин за придвижване. Скоро стигнаха до зидове от по-ново време. Преди губернатор Ултер да построи огромния си дворец като символ на своето превъзходство, тук се беше издигал Консенсусът, където сенаторите и трибуните на Мина са се събирали да спорят за политиката на града. А дори правителствените сгради се нуждаят от своя канализация и други подземни съоръжения. Макар зданието да е било съборено, подземията му бяха оцелели под складовите помещения и занданите, изкопани от осоидите.

Откриха тясното стълбище точно там, където им беше обяснил Чисис. Тисамон пръв се изкачи до капака в тавана, отключен предварително от симпатизант на съпротивата, който работеше в двореца. След това без много шум двамата се промъкнаха в седалището на губернаторската власт. Е, озоваха се в обикновен зърнен

склад, но все пак бяха на вражеска територия, което потвърждаваше замисъла на съпротивата. На Тиниса ѝ се искаше да продължат нататък и сами да намерят Че и Салма, но после погледна към Тисамон и това бе достатъчно да я разубеди. Имаха нужда от още хора, а и бяха сключили сделка с Чисис. Тисамон гледаше на дадената дума като на закон; това беше типично за богомолкородните, но с малко въображение дори Тиниса можеше да го разбере.

След това поеха назад, за да докладват, че планът е добър и осъществим. Тиниса знаеше, че върнат ли се обратно в мазето на склада и покровът от мълчание бъде изместен от нуждата да се говори, Тисамон отново ще ѝ обърне гръб. Ще е същото като преди, в Аста или когато се прехвърлиха през стените на Мина. Той ще си вземе всичко, ще го забрави и ще я намрази отново.

И тогава реши. „Нека освободим Че и Салма и тогава ще видиш. Ще те накарам да ме погледнеш в очите, копеле недно. Или ще признаеш, че съществувам, или ще те принудя да ме убиеш, защото с това безразличие не мога да живея.“

27.

Талрик се върна в отредените му покои и старателно провери дали всички вещи от първа необходимост са му подръка. Подреди на масата меча и колана с ножницата, чантата с комплекта за писане и всички имперски документи, които носеше със себе си. След това извади най-ценната си вещ — като за човек, който пътува с лек багаж. Това беше ризница с къс ръкав от стоманено-медна сплав, изработена някъде далеч извън границите на Империята. Търсенето на такива ризници далеч надвишаваше оскъдните количества, които стигаха до имперските пазари по Копринения път. Извадил беше истински късмет със своята, защото доспехи от медна оплетка обикновено се полагаха само на генерали и висши държавни сановници.

Свали туниката си и облече ризницата на голо. Подплатата от фин памучен плат легна приятно хладна на гърдите и гърба му. Ризницата беше толкова тънка и прилепваше така добре към тялото му, че туниката с ръкави до лакътя, която облече отгоре, я маскиреше съвършено.

След това закопча колана с ножницата на кръста си, като се питаше с още колко време разполага. Изобщо не му хрумна, че Ултер ще продължи да играе по правилата на лоялността. Живял беше толкова дълго с коварството и измяната, че ги разпознаваше от пръв поглед.

Не беше за вярване, че висш сановник като губернатора на Мина ще се хване в такъв елементарен капан — отнемаш му играчките и чакаш да побеснее. Ако Талрик беше сантиментален по природа, разочарованието му сигурно щеше да е голямо и с горчив привкус. Всъщност май наистина беше разочарован, призна си той. В един подобър свят не би било необходимо да погажда такива номера, още по-малко на Ултер, който на времето му беше приятел и настойник.

Но историята, която Хрея му разказа, беше нееднозначна — Ултер беше станал роб на собствените си апетити. Големият войн отпреди две десетилетия към днешна дата беше дребен тиранин. Мина

беше неговият град и той го управляваше в името на личните си щения и в угода на приближените си — или „подлизурковци“, както ги бе нарекла онази жена, Кимене. За човек с професията на Талрик признаците бързо станаха очевидни. Имперските сметки не излизаха. Пари и стоки изчезваха безследно, в количества и асортимент, много по-големи от нередовните доставки на резервни части, които вбесяваха Ааген. Военната подготовка в Аста изоставаха с месеци от сроковете и срещаше спънки на всеки ъгъл, защото в Мина снабдителните канали на Империята бяха обраснали с неочаквани разклонения. Онова, което Ултер не заделяше за себе си, отиваше при паразитите, с които губернаторът се беше обградил. Черният пазар в Мина трупаше тлъсти печалби от военни доставки, за които Империята плащаше скъпо и прескъпо.

Ултер се беше опиянил от властта си, а придворните му смучеха богатства, отклонявайки средства от имперските данъци и армейските доставки. Междувременно градът вреше и кипеше под повърхността, на крачка от бунтовнически взрив. Засега Ултер удържаше положението, но настроенята бяха крайно опасни, а от тези неща Талрик разбираше добре. Дори залавянето на Кимене не беше нанесло истински удар върху съпротивителното движение, защото губернаторът гледаше на нея като на трофей, а не като на златна възможност. Добрият човек, когото Талрик помнеше отпреди двайсетина години, се беше превърнал в пасив по сметката, прът в колелата на имперската бойна машина, в раково образуване, което трябваше да се изреже по най-бързия начин, ако искаха Империята да се стовари с пълната си мощ върху Равнините.

С други думи, полковник Латвок е бил прав. Прав е бил и да изпрати именно Талрик на тази мисия. Това, разбира се, не означаваше, че на Талрик трябва да му харесва.

Изтегли меча си от ножницата и провери острието му за ръжда. Не го използваше често, но пък добрият агент на Рекеф рядко влизаше в единоборства от този вид. Сега обаче щеше да е различно.

Той вдигна поглед.

— Можеш да излезеш вече — каза. — Не заблуждаваш никого.

Всъщност нямаше представа къде се е скрил шпионинът, макар да беше сигурен, че го шпионира. Нечия сянка помръдна върху перваза от външната страна на прозореца. С впечатляваща

демонстрация на сръчност дребната фигурка се промуши през тесния отвор и се спусна на пода с пърхане на криле. Те Беро, човекът на Латвок.

— Е, как се справям? — попита го сухо Талрик.

— Вие ми кажете. — Те Беро се изтупа от прахта. Облечен беше с торбеста бяла роба като повечето местни мухородни, но Талрик забеляза характерната издутината на скрит под дрехата кинжал.

— Ръкавицата е хвърлена. Всеки момент ще ми спретнат покушение — съобщи му Талрик. — Ултер ще има среща на високо ниво със съвестта си, но алчността му бързо ще надвие. След което ще ми прати убийци.

— Имате ли нужда от помощ? — попита Те Беро. — Вътрешната служба на Рекеф има няколко агенти в града, повечето с нисък ранг.

Би било чудесно да прехвърли другиму отговорността, да се отдръпне и да остави стария си наставник в лапите на Рекеф.

— Предпочитам да го направя лично. Стига от Рекеф да нямат други планове. Наглеждайте ме, все пак.

— А ако не успеем да се намесим навреме?

— Ако не успеете... така да бъде.

— Правото да вземете решение е ваше, разбира се — кимна Те Беро. — Желая ви късмет, майор Талрик. — Крилете на гърба му изпляскаха и мухородният скочи на прозоречния перваз.

— Лейтенант...

— Майоре?

Талрик си пое дълбоко дъх.

— От колко време сте в екипа на полковник Латвок, лейтенант?

— Вече повече от година, майоре. — Както се беше чучнал на перваза, трудно можеше да се прецени дали въпросът го е притеснил.

— Ако Латвок иска да отстрани Ултер, защо просто не го убие? — Думите паднаха като оловни тежести. Те Беро го гледаше, внезапно уловен в капана на разговор, в който не би искал да участва.

— Майоре?

— Ние сме Рекеф, Те Беро. Губернаторите се задавят на масата, падат от прозорци и си срязват гърлото при бръснене като всеки друг. Защо е тази шарада?

— Мислите, че ми казва всичко? — попита Те Беро, а после побърза да продължи преди Талрик да се е хванал за думите му: — Вие

проведохте възложеното ви разследване. Намерихте доказателства за вината на губернатора. Бъдете доволен от това, майоре. Бъдете доволен, че всичко ще изглежда законно, когато приятелите на Ултер ви потърсят сметка. — Лицето му се изкриви едва доловимо. — Освен това може би Рекеф се интересува не толкова от Ултер. А от вас, да речем? — Крилете му изпърхаха отново, Те Бери се промуши през прозореца и отлетя.

На призрачната треперлива светлина от изкуствените им лампи Ахеос ги чу да си шепнат за хората, построили тези древни тунели. Завъртя с раздражение белите си очи, но не беше толкова глупав, че да си отваря устата.

Останали бяха достатъчно полуизтрити и обрасли с лишей фрески, за да разпознае в този древен строеж почерка на собствения си народ. Значи Мина някога е била град на молецородните, толкова отдавна, че дори в Тарн не се беше съхранил споменът за него. Всъщност не. Някъде по високите етажи на властта със сигурност помнеха и това като всичко останало. В Тарн знанието беше ценна валута, охранявана по-строго и от златото, и едва малцина имаха достъп до нея.

Ахеос се запита дали в родния му град някой се сеца за него, дали му стиска палци и се чуди жив ли е още. След тази вечер отговорът на последния въпрос можеше и да не е еднозначен.

Той, който толкова често се беше опитвал да гадае бъдещето, сега се чувстваше уловен в капана на съдбата, чувстваше се като кукла на конци. Поредица от случайности го беше довела тук и сега, толкова неотменимо, колкото ако сам беше попаднал в робския керван на осоидите. И нищо от случилото се не беше станало по негова воля. Просто се беше скрил за кратко в конюшните на Елиас Продан. С падането на нощта щеше да се махне и никой нищо нямаше да разбере... ако не беше онази жена, изникнала там, където не си я сял.

Дори името ѝ беше влудяващо. Само един бръмбаророден можеше да кръсти детето си Челябинка. Бяха напълно лишени от вкус и усет за уместното.

Ако не беше нахлула в конюшните. Ако не беше толкова силна, че да устои на транс, в чиито мрежи я беше оплел Ахеос с Изкуството

си. Ако не му беше спасила живота с мълчанието си. Ако не беше превързала раната му или ако той не беше допуснал кръвта му да полепне по ръцете ѝ.

„Съдбата ми раздаде лоши карти, а аз ги изиграх по най-лошия начин.“ Вече нямаше смисъл да си блъска главата в стената. Засега се справяше добре предвид ситуацията, а и хората на Чисис му бяха дали евтин лък мухородна направа и дузина къси стрели. Трябваше да му стигнат.

Гледаше лампата да остава далеч зад гърба му, защото нямаше нужда от светлината ѝ. На известно разстояние пред него крачеха богомолкочовекът и паешкото момиче — по същия маршрут, по който бяха минали по-рано. Напрежението помежду им беше осезаемо. Ахеос не проявяваше никакъв интерес към личните им пререкания, но смяташе, че възможността двамата всеки момент да се хванат за гушите усложнява излишно задачата им. Зад него се нижеха тежките стъпки на Умелите — полуродният занаятчия, стиснал нелепия си арбалет, следван от водача на съпротивителното гнездо Чисис и двама негови другари, закачулени и с маски на носовете и устата като странници, поели на дълъг път. Зад тях почти безшумно с босите си крака подтичваше Торан Ахе, скакалецородната изменничка от тукашната милиция. Ахеос нямаше вяра на никого от тях.

Явно приближаваха крайната си цел, защото Тисамон и Тиниса забавиха стъпка, изчаквайки останалите. Ахеос спря при тях и вдигна поглед към капака в тавана. Тук зидарията беше нова, без спомени за падението на неговия народ. И толкова по-добре.

Другите ги настигнаха скоро. Чисис разгъна скицирана карта на приземните дворцови етажи, съставена с помощта на слуги, които работеха в сградата. Ахеос я погледна, но не разбра почти нищо.

— От тези складове ще тръгнем нагоре — обясни минасецът. — Има няколко коридора с килии, които нямат връзка помежду си. Нас ни интересуват ето тези. Стига затворниците да не са били преместени през последните няколко дни. У кого е шперцът?

— У мен — каза Тото и показа зъбатото устройство. — Знаем ли в кои точно килии ги държат?

— Знам, че килията на Кимене и с решетка отпред. Колкото до вашите приятели, просто ще трябва да отключваш килиите наред. Ако

питате мен, всички, които осойдите са тикнали тук, заслужават да бъдат освободени — заяви Чисис.

— Колкото повече се бавим, толкова по-голям е рискът да ни надушат — предупреди го Тиниса.

— И толкова повече освободени затворници ще им се пречат в краката — контрира Чисис. — А и не бих бил истински враг на осойдите, ако не освободя всички затворници до последния, били те мои приятели, ваши приятели или дори обикновени престъпници и убийци.

Тото се спогледа притеснено с Тиниса, но Тисамон вече се беше качил при капака и се заслушваше напрегнато. След миг го откряна, надникна през пролуката, вдигна го докрай и се изтегли нагоре.

В склада беше тихо, но от горните нива долитаха звуци на движение. Големите сгради като тази никога не спяха, прислугата работеше на смени и нощната смяна имаше достатъчно работа по подготовката на двореца за новия ден — чистеха и поправяха, подклаждаха огньовете, приготвяха закуската. Чисис беше споменал, че омразният губернатор не пестял средства за удобствата си, а това означаваше повече прислуга и по-голям риск за самите тях.

Чисис ги беше уверил също, че прислугата се състояла най-вече от местни хора, които щели да си затворят очите. На такива предположения Тисамон не можеше да разчита.

Огледа се внимателно и пое тихо по стъпалата с отмерена крачка. Слаб светлик от газена лампа прозираше в края на стълбището. Тисамон се промъкна на пръсти до вратата. Залостена беше от другата страна и той плъзна острието на ръкавицата си между вратата и касата. Усети как Тиниса и Торан Ае, скакалецородната, се напругат зад него.

Резето се повдигна и Тисамон откряна бавно вратата. Остана в сенките на касата, когато меката светлина се ливна покрай него. Торан Ае се плъзна в коридора. Беше с униформата си — жълта риза и черни бричове, въоръжена беше с дървена палка — все белези на военната ѝ повинност. Чуха я да казва нещо с тих глас... после тъп звук от удар на дърво в плът, приглушен вик и още един удар.

Скакалецородната се върна, повлякла безжизненото тяло на слуга минасец. Очите на Чисис — само те се виждаха между качулката

и маската — святкаха с ненавист.

— Друг път не ми разправяй — предупреди го Тисамон, — че всичките ти съграждани, които се хранят от ръката на губернатора, нямат търпение да скъсат оковите си.

— Само е зашеметен — уведоми ги Торан. Двамата съратници на Чисис поеха отпуснатото тяло и го оставиха на пода на зърнения склад.

— Хем няма да го накажат за нашето нахлуване — добави Тиниса. Гневният поглед в очите на Чисис не изчезна, но той все пак кимна неохотно.

— Рано или късно ще го потърсят — отбеляза Тисамон, — така че времето ни започва да изтича от този момент. Накъде трябва да продължим сега според вашата карта?

Ахеос би могъл да му каже и без картата, ако смяташе, че биха му повярвали, и ако можеха да минат някак през зидария и прочие солидни препятствия. Не познаваше вътрешното разположение на двореца, но усещаше пулса на сърцето ѝ през стените, чуваше как го вика собствената му кръв, полепнала по ръцете ѝ.

Вече се свечеряваше, когато убийците дойдоха. Талрик можеше само да гадае дали ги е забавила вътрешната борба на Ултер със съвестта му, или просто им е трябвало време да съберат нужния кураж.

А той се беше погрижил да го намерят лесно. През целия ден се мотаеше пред погледа на прислугата, така че информация за движението и действията му да не липсва. Беше от съществено значение да го намерят лесно.

Планът му, узрял сякаш по своя воля и без негово участие, беше готов.

Този път беше избрал оградена със зид градина, разположена на едно от високите нива на двореца. Не му се мислеше за безобразните разходи по създаването на този малък парк и за постоянните грижи по поддръжката му тук, толкова високо над земята. Нелошо място, където да се изправи срещу копоите на Ултер.

Когато ги видя, изпита облекчение. Ако губернаторът беше изпратил войници, Талрик нямаше да е в свои води. А с войници Ултер разполагаше доволно, както от редовната армия, така и от милицията, но явно нямаше доверие на собствения си гарнизон. Репутацията на

Рекеф си беше свършила добре работата. Ултер беше наясно, че агенти на Рекеф са внедрени в различните административни нива на града, но не знаеше кои са, затова не смееше да повери задачата на собствените си хора. Следователно се беше обърнал към своите „подлизурковци“, а те не са могли да откажат. Дошло беше време да се отплатят за всички услуги, които губернаторът им беше правил през годините.

Шестима мъже се вмъкнаха дебнешком в градината. Талрик се беше постарал идването му тук да не остане незабелязано, но след като се озова в градината, подбра позицията си внимателно — зад група ниски плодни дръвчета, откъдето да види кандидат-убийците си преди сам да бъде забелязан.

Веднага позна Олтан — интенданта, който несъмнено беше основната фигура зад злоупотребите с доставки. Вместо да подпомогнат подготовката на армията за планираната офанзива в Равнините, отклонените от него оръжия и резервни части се бяха озовали на черния пазар, подхранвайки беззаконието в града и наливайки вода в мелницата на съпротивата. Зад Олтан пристъпяше Фрейген от Консорциума на достойните. Талрик, който презираше нафуканите търговци дори когато си вършеха съвестно работата, лично би качил на въжето всеки корумпиран търговец без да му мигне окото. Дрейуейн, бръмбарородния партньор на Фрейген, го нямаше — явно го бяха преценили като недостатъчно опитен с оръжията или като недостатъчно надежден. Раут, офицерът от разузнаването, също беше тук. Явно и той беше намерил начин да се облажи от имперските ресурси. В походката му се долавяше увереност, която го определяше като най-опасния от конспираторите, реши Талрик. Имаше още двама, които виждаше за пръв път, но които очевидно бяха от същото тесто.

Накрая, извисил се с глава и рамене над всички останали, вървеше скорпионороден мъжага с голи гърди. Някой наемен копой или охранител, предположи Талрик, при това такъв, който си разбира от работата. Не беше въоръжен, а това само по себе си не вещаеше нищо добро. Липсата на оръжие означаваше, че бронираните му ръце са предостатъчни за поставената цел.

Шестимата спряха при входа на малкия парк, оглеждайки се за Талрик. Раут примижа към небето — явно се питаше дали жертвата им не е отлетяла. Другите си размениха няколко остри реплики, после Фрейген пристъпи напред.

— Капитан Талрик, тук ли сте? Губернаторът ни изпрати да... да си поговорим с вас. Излезте, моля. — Кратката, но многозначителна пауза обезсмисли нелепо речта му и Талрик видя как по лицата на част от сподвижниците му пробяга раздражение.

„Сега или никога.“ Протегна ръка и излезе иззад фиданките, за да ги вижда по-добре. Изкуството на предците се оформи в съзнанието му и той го запрати напред. Златна светлина излетя от пръстите му.

Целил се бе в скорпионородния наемник, но съдбата се намеси — в същия миг Олтан пристъпи да дръпне Фрейген за ръкава и енергийният залп удари него. И понеже Талрик се беше целил в гърдите на далеч по-високия скорпионоид, залпът уцели Олтан право в лицето и го отхвърли назад към едрия наемник. Интендантът се срина мъртъв на земята.

— Ето го! — изкрещя Фрейген и запрати светлинен залп по Талрик. Ударът беше зле прицелен, а и Талрик вече бе отскочил зад фиданките с меч в ръка. Част от заговорниците тичаха към него, други търсеха прикритие. Скорпионоидът избута Фрейген от пътя си и хукна към Талрик. Острите щипки на ръцете му бяха готови за действие. Талрик изстреля още един залп, който забърса рамото на мъжата почти без да го забави, и се издигна във въздуха. Енергийни жила изсвистяха вляво и вдясно от него, но нито едно не се доближи до целта. Талрик погледна надолу и видя, че поне трима от противниците му също са излетели. Надяваше се, че годините на леност и самоугаждане са се отразили на уменията им.

Самият той не беше от най-добрите летци сред народа си, затова се насочи към най-близката площадка на многоетажната сграда. Едва беше кацнал, когато го нападнаха.

Първият му налетя с протегнат меч и присвити очи. Талрик не го познаваше, но беше видно, че не е войник. Майорът от Рекеф отскочи встрани и приклепна, мъжът прелетя над него и кацна тромаво. Преди нападателят да е възстановил равновесието си, Талрик се оттласна и крилете му се появиха за кратко, колкото да удвоят обсега на дългия му скок. Мечът му се заби в ребрата на мъжа. Онзи носеше лека ризница под туниката, но тя беше с прорези отстрани и острието хлътна в тялото му почти до дръжката. Нападателят изпищя от ужас и шок.

Мечът му беше заседнал дълбоко в тялото на мъжа, затова Талрик го заряза и посегна да грабне неговия. Миг по-късно друг меч

се стовари върху рамото му, изстъргнайки по ризницата от медна оплетка под туниката. Лицето на втория нападател се изкриви от изненада, било заради скоростта на Талрик, било заради бронята му. Талрик го фрасна с лакът в лицето, счупи му носа. Пръсна кръв.

Раут стоеше на самия ръб на терасата, крилете му ту се появяваха, ту изчезваха, колкото да поддържат равновесието му. Мъжът с окървавеното лице залитна нанякъде, а Раут пристъпи крачка напред, стиснал меч си в едната ръка, другата бе вдигната високо. Тази стойка пробуди у Талрик горчиво-сладки спомени.

Онова момиче, Челядинка, беше участвало в някакъв дуелистки отбор в Колегиум — не че беше извлякло особена полза от това, — но бръмбарородните не бяха единствената раса, която практикуваше ритуални двубои от този сорт. Като младши офицер Талрик също беше участвал в състезанията на Бойното братство, усвоявайки изкуството на боя с меч и трупайки социален опит. Сега Раут беше заел типичната стойка на дуелист от Бойното братство и чакаше Талрик да се включи в играта.

Старите навици умират трудно, дори когато са неуместни. Без да го е решил съзнателно, Талрик зае съответната стойка и след миг вече напредваше предпазливо.

Раут нападна пръв, отгласна се във въздуха, промени захвата на меч си и връхлетя към Талрик, целейки се в ключицата му. Разбира се, това не бяха учебните мечове от кост със затъпени ръбове, които младежите размахваха в посипаните с пясък арени на Бойното братство. Талрик се изви назад да избегне удара в рамото, собственият му меч разсече празния въздух, но той бързо възстанови равновесието си и изпълни бърза поредица от три дъговидни замаха, които Раут избегна, отстъпвайки назад, докато не се озова на педя от ръба на терасата. В Бойното братство не използваша парирането като техника — мечовете бяха единствено за атака, защитата се падаше на краката и крилете.

Раут излетя отново, право над Талрик. Талрик се завъртя на пета, замахна с меч си напреко на полета му и отвори плитка рана в прасеца на Раут. Вторият нападател, онзи със счупения нос, се включи изненадващо в битката, полусляп и побеснял. Талрик отстъпи наляво, приклезна, изчака инерцията на мъжа да го доведе в обхвата му и с един-единствен замах го прониза под гръдната кост. После го изрита

през ръба на терасата и онзи пропадна с писък към нищо неподозиращата градина седем метра по-надолу.

Раут връхлетя отвисоко с надежда да се възползва от раздвоеното внимание на Талрик, но полетът на обречения заговорник се пресече с неговия. Той се изтегли бързо назад. Талрик излетя и за миг двамата се завъртяха във въздуха. Мечовете им описаха сложна плетеница от линии, после двамата се озоваха отново на ръба на терасата в първоначалните си стойки.

„Време е да приключвам с това“ — реши Талрик. Ходът му не фигурираше в наръчника на Бойното братство — енергиен залп, насочен към гърдите на противника. Раут отскочи назад, но огненото жило го опърли така или иначе и той пропадна към градината долу, ранен, но все още далеч от поражението. Само след миг отново набра височина и заобиколи по фланга. Талрик се обърна... и се озова лице в лице с огромния скорпионороден наемник.

„Как?...“ — успя да възкликне наум той, после: „Кучият му син сигурно се е изкатерил...“ и за друго време не му остана, преди острите щипки на едната тежка ръка да се забият в лявото му рамо.

Болката беше толкова силна, че Талрик едва не изпусна меч си. Щипката на показалеца се беше забила дълбоко под лопатката на рамото му, тази на палеца — близо до ключицата, а на всичкото отгоре гигантът се опитваше да го вдигне във въздуха. Над рамото на скорпионоида Талрик видя Раут да връхлита отвисоко с протегнат меч. Размаха отчаяно криле, стисна китката на скорпионородния и се оттласна от ръба на терасата. Движението завъртя тромавия наемник тъкмо навреме и мечът на връхлитащия Раут се заби в широкия му гръб.

Скорпионородният изрева от болка, замахна слепешката назад и удари Раут. В същото време Талрик заби меч си в гърдите му и за сигурно го стисна за гърлото, преди да освободи жилото си. Енергийният удар повали гиганта и отхвърли Талрик назад. Зад него обаче имаше само празно пространство.

Падаше, но болката в раненото рамо беше толкова силна, че едва в последния момент съумя да фокусира съзнанието си и да призове крилетата на Изкуството. Вече забърсваше върховете на дърветата в градината, когато най-после овладя лудешкото си премятане. Издигна

се с мъка нагоре и с ясното съзнание, че това ще е последният му полет в обозримото бъдеще.

Раут тъкмо се изправяше на крака. Взел беше меча си и местеше поглед между Талрик и другия меч, все още забит в тялото на скорпионоида.

Талрик беше на ръба на силите си, а всяко движение му причиняваше неописуема болка. Въпреки това стигна пръв до меча си, издърпа го от трупа и го вдигна да посрещне връхлитащия противник. Уви, в същия миг зад гърба му прозвучаха стъпки, оповестяващи реалното съотношение на силите. Съвсем беше забравил за търговеца Фрейген, който явно не си падаше по летенето. През цялото време беше търчал нагоре по стълбите и сега се включваше в заключителния етап на играта. Раут го видя и забави атаката си, изчаквайки неизбежния момент, когато раздвоеното внимание на Талрик ще наклони везните.

Лицето му обаче се изкриви от потрес миг преди Талрик — изстъргал до дъно последните си запаси от енергия — да го прониже. Върхът на меча му изстърга в металната броня, откри пролука между плочките, проби кожената подплата и проникна дълбоко в тялото на Раут. За трети път Талрик усети как дръжката на меча се изплъзва от пръстите му. Падна на колене и направи невъзможното да успокои дишането си, но дори и така мина доста време, преди да обърне глава.

Фрейген лежеше по лице със стрела в гърба, а миниатюрният Те Бери седеше на десетина метра в другия край на терасата и сваляше със спокойни движения тетивата от лъка си. Изстрелът му, призна неохотно Талрик, беше достоен за възхищение.

Накрая събра сили да се изправи и отиде да измъкне меча си от трупа на първия мъж, когото беше убил. Мухородният вдигна глава със свенлива усмивка, когато Талрик тръгна към него да му благодари.

— Няма нужда да ми благодарите — отвърна. — Е, сега всички съмнения отпаднаха окончателно. А Ултер?

— Би трябвало аз да го направя — каза Талрик.

— Простете, но не ми изглеждате в добра форма.

Талрик се изсмя дрезгаво — чувстваше се като стогодишен старец.

— Не очаквам да разбереш или да одобриш решението ми, но се чувствам длъжен да го направя лично, длъжен пред Ултер.

— Операцията е ваша и изборът е ваш — сви рамене Те Бери. — Той е в харема си и очаква вест за успеха на своите хора.

Талрик кимна. Опитваше се да мобилизира силите си като офицер, който вдъхва кураж на разколебаните си войници. Избърса острието на меча си в гърба на мъртвия Фрейген, после го плъзна грижливо в ножницата. Нямахме смисъл да плаши слугите, докато отива да убие господаря им.

28.

Двамата съратници на Чисис останаха в склада, за да подсигурят отстъплението им, в случай че някой се опита да им отреже пътя за бягство. Колкото до Чисис, той водеше останалите по маршрута от картата, нагоре по едно стълбище и през лабиринт от коридори, осветени от косите лъчи на луната. Носеше запалка с минерално масло, но я използваше само когато плътният сумрак не им позволяваше да разчетат картата, и изобщо ги водеше с демонстративната увереност на слепец в позната обстановка.

Но още преди да стигнат до голямата зала, Ахеос знаеше, че Чисис далеч не е толкова сигурен къде се намират.

Самото помещение очевидно го свари неподготвен. Таванът беше два етажа висок, широко каменно стълбище заемаше половината площ на пода. Чисис изсъска ядосано и извади отново картата. Тисамон и Тиниса чакаха на няколко крачки от двете му страни.

— Мисля... — поде Чисис, опитвайки се да наклони картата така, че да улови максимално светлината. Прозорците бяха разположени толкова високо на стената зад тях, че лунната светлина влизаше косо към далечния край на помещението, блискайки се по стъпалата. Чисис се ядоса още повече, щракна запалката и се опита да разчете картата на бледия ѝ пламък.

— Дай да видя — каза Тото и пристъпи към него, прихванал с една ръка огромния си арбалет. Чисис дръпна с раздражение картата... и в същия момент в горния край на стълбището цъфна осороден войник.

Не хукна да доведе помощ. Вместо това заслиза към тях с ядосан вик. По-късно Тиниса изказа предположението, че войникът е видял само Тото и Чисис. Тя и Тисамон, мълчаливи и в сянка, бяха убягнали от вниманието му.

Едва беше направила крачка по посока на войника, все така в прикритието на мрака, когато Тото се развихри с арбалета. Като по чудо първата стрела удари осоида в рамото. Войникът загуби

равновесие и се търкулна с вик по стъпалата. Втората стрела почти настигна първата и се разхвърча на трески в едно от каменните стъпала, третата обаче се заби почти от упор в гърдите на мъжа, който тъкмо се надигаше в подножието на стълбите, повали го обратно на пода и прекъсна предупредителния му вик.

Сблъсъкът не предизвика тропот и викове на прииждащи войни, но скоро и това щеше да стане.

— Накъде, Чисис? — изсъска Тисамон и неизречената заплаха в гласа му изглежда проясни преценката на Чисис, защото той бързо посочи назад към коридора, по който бяха минали току-що.

— Следващата врата — каза им той. — Има стълбище надолу.

Тисамон хукна натам. Тото още се мъчеше да зареди нови стрели в дървения пълнител, монтиран върху арбалета.

— Хайде — подкани го Тиниса, а после видя, че Торан Ауе не помръдва от мястото си.

— Какво?...

— Ще ги изчакам — заяви спокойно скакалецородната. — И ще ги пратя в грешна посока. Все пак съм от милицията, нормално е да съм тук.

Тиниса кимна отсечено, после хукна след Тото по коридора.

Този път Чисис беше прав или поне картата му показваше вярно. Каменното стълбище ги отведе обратно под земята до друг коридор с врати покрай едната стена. Тото вече бързаше към първата с шперца в ръка — тънък инструмент, трийсетина сантиметра дълъг, на принципа на обикновените шперцове, но с по-сложно устройство. Тото го пъхна в ключалката, нагласи го, после изпсува през зъби, когато инструментът изщрака на празен оборот. Продължи да върти приставките в предния му край, изпробвайки различни комбинации от зъбци в търсене на онази, която ще пасне на резето. Бравата не изглеждаше специална, по-скоро евтина и съвсем обикновена. Със сигурност не би трябвало да му се опъва толкова.

Накрая се чу заветното прещракване, Тото извади инструмента и отвори вратата. В килията имаше двама дрипави мухородни, които мигаха сънено насреща им.

— Кои са тези? — обърна се единият към съкилийника си, но Тиниса не губи време да им обяснява. Посочи към коридора с думите:

— Хайде. Изчезвайте и не задавайте въпроси.

Макар че още не можеха да повярват докрай на късмета си, двамата затворници не чакаха втора покана.

Откриха още трима местни затворници. Последните две килии бяха празни. От Салма и Че нямаше следа.

— Килията на Кимене е на по-долно ниво — каза Чисис. — Трябва да продължим.

— А нашите приятели? — попита настоятелно Тиниса, на което Чисис само сви рамене.

— Не знаем къде ги държат. Знаем само къде е Кимене. — Местните затворници, които бяха освободили, вече изчезваха в обратната посока.

От коридора се чу ахване — двама слуги току-що се бяха появили там от някое долно ниво. Обърнаха се и хукнаха да бягат, а Тисамон се изстреля от място да ги догони.

— Не! — извика Чисис и в същия миг слугите набиха спирачки в дъното на коридора — не заради неговия вик, а заради войника, който беше изникнал там сякаш от нищото. Мъжът вдигна моментално ръка и от дланта му се изстреля енергийно жило. Тисамон падна на колене и се плъзна по гладките плочи на пода. Жилото изсъска над главата му миг преди богомолчовекът да замахне със закривеното острие на ръкавицата си към хълбока на осоида. Войникът се преви инстинктивно и вторият удар на Тисамон му разпори гърлото.

Откъм горния етаж долетяха викове и тропот, които постепенно се отдалечиха. Тиниса благодари мислено на Торан Ахеос. Надяваше се скакалецородната да задържи войниците колкото се може по-дълго, без самата тя да пострада заради измамата си.

— Надолу — изсъска Чисис и след още две смени на посоката най-после откри търсеното стълбище. Тиниса отдавна беше загубила ориентация, не можеше дори да прецени дали се намират над или под нивото на зърнения склад, откъдето бяха влезли, но точно когато реши, че Чисис пак е загубил пътя, Ахеос се обади зад нея:

— Това е — каза той. — Вече сме близо.

На лицето му, със сива кожа и бели очи, изражение нямаше.

Чисис беше ускорил крачка, пришпорван от приглушената врява на горните нива, която подсказваше, че времето им изтича бързо. Зарязал всяка предпазливост, той тичаше слепешката напред. Тиниса и Тисамон лесно поддържаха темпото му, но девойката знаеше, че Тото изостава все повече. Колкото до Ахеос, той можеше да е навсякъде, ту се появяваше в полезрението ѝ, ту изчезваше като с магия.

А после една врата пред тях се отвори рязко и осородни войници нахлуха в коридора.

Чисис връхлетя първия в движение. И да искаше, не би могъл да спре. Двамата се строполиха на пода и Чисис заби яростно дългия си кинжал в осоида. Вторият войник едва не се препъна в Чисис, изпърха с криле да възстанови равновесието си, но Тиниса вече замахваше с рапирата. Първият ѝ удар изстърга безсилно по бронята на войника и той успя да изтегли от ножницата късия си меч, но за друго време не му остана. Рапирата на Тиниса го прониза под ребрата и навлезе дълбоко, почти до дръжката. Въпреки това и макар коленете му да се подгъваха, войникът посегна с меча да я намушка, но Тиниса се изви с лекота и натисна рамото му, за да измъкне острието на рапирата си.

Обърна се и видя, че Тисамон е посякъл двама осородни — неговите бяха без доспехи — и догонва трети, който се опитваше да отстъпи назад през прага на вратата. Безмилостното острие порна осоида през гърдите, но раната беше плитка, енергийно жило обгори стената отсреща и принуди Тисамон да се метне встрани. Тиниса понечи да скочи през прага покрай него, но Ахеос се появи изневиделица, приклепнал ниско и опънал докрай тетивата на лъка си. Стрелата литна, иззад вратата се чу вик и двамата, Тисамон и Тиниса, влетяха в стаята.

Тисамон спря като истукан, после зае отбранителна стойка с високо вдигнато острие сякаш го заплашваше нещо наистина страшно. Тиниса влетя покрай него и заби рапирата си в корема на противника, когото Тисамон вече беше ранил в гърдите. Ударът довърши осородния и той се строполи напреко на някаква голяма маса.

Имаше още един осоид — в дъното на стаята. Съзнанието на Тиниса регистрира ключовите детайли — разширяващите се очи, стрелата в рамото, която потрепва от сетните усилия на мъжа да се задържи на крака, ръката му, протегнатата към нея... Ако човекът

насреща ѝ не беше осороден, жестът би минал за израз на молба и капитулация.

Тиниса замръзна — разстоянието помежду им беше твърде голямо за нейната рапира и предостатъчно за неговото жило. И в този застинал миг на колебание втора стрела цъфна като по магия до първата и от устата на мъжа бликна кръв. Осородният се килна към стената отзад и се свлече на пода.

Това беше. Нямаше други осоици. Едва по-късно Тиниса си даде сметка, че освен първите двама войници, другите не бяха с доспехи, нещо повече, облечени бяха цивилно.

Тисамон тръгна покрай голямата маса и чак сега Тиниса разбра какво го е стреснало толкова. Окачена на въжета, над масата висеше корубата на гигантска богомолка. Тисамон не можеше да откъсне поглед от нея, а после изръмжа гневно, скочи на масата, без да го е грижа за струпаните там документи, и с три бързи удара сръза въжетата. Страховитият експонат се срина и хитиновите плочки се разпиляха с трясък по пода.

На масата имаше голяма карта, също и документи с гъсто изписани цифри по тях. Тиниса събра колкото може да награби, нави ги на руло и ги пъкна в деколтето на туниката си. „На Стенуолд тези ще му харесат“ — реши тя.

Чисис стоеше на прага с окървавения си кинжал в ръка.

— Губим време — настоя той.

— Ти ни доведе тук — отвърна остро Тиниса. — А сега гледай да ни заведеш там, където трябва да отидем.

Талрик направи каквото може за раната си. Десетината години полева хирургия на места далеч по-враждебни от губернаторския дворец в Мина му дойдоха на помощ. Щипките на скорпионоида бяха пробрили ризницата. Малките брънки се бяха разкъсали и на две места в медната оплетка зееха дупки. Ако не беше проявил благоразумието да я сложи, ударът като нищо можеше да откъсне ръката му от рамото.

Позволи си — далеч от очите на света, включително и от тези на Те Бери — да се облегне на една стена и да се предаде за миг на умората. Нощта беше тежка, а най-лошото тепърва предстоеше. В двореца вече се усещаше раздвижване и нищо чудно — Талрик беше

оставил куп трупове в градината и на терасата. Нека се стичат нагоре. Нека започнат разследването си на терасата, нека оглеждат небето за нападение от въздуха. Той беше тръгнал в обратната посока.

„И още как.“ По всичко личеше, че цялата му кариера е поела в нова посока. Не успяваше да разграничи докрай болката в рамото от чувството на поражение и отчаяние, което го преследваше през последните дни. Не би трябвало да се стига до това — да забива нож в гърба на приятел. Но Талрик преди всичко друго беше верен слуга на Империята.

Освен това беше верен слуга на Рекеф и ако напрегнеше малко въображението си, би могъл да приеме, за успокоение на собствената си съвест, че двете са едно и също нещо.

Беше изчерпал докрай запасите си от енергия по време на битката, затова на първо време трябваше да разчита единствено на мечата си. Използването на енергийното жило — проявление на Изкуството на неговия народ и превърнало се в символ на имперските завоевания в очите на завоюваните — бързо изчерпваше физическите сили на използващия го.

Би могъл да остави Ултер на Те Бери и агентите му, но така предателството би прехвърлило личната му граница на допустимост. Ако нещата тръгнаха зле, ако Ултер се беше обградил с още готови за бой подлизурковци или успееше някак да го убие със собствените си ръце, то това навярно би възстановило отчасти равновесието. Оттласна се със стон от стената и тръгна към харема на губернатора. Мисълта, че може да завари Ултер в миг на разюздани старчески страсти, изтръгна от него полуистеричен, полуужасен смях.

Слугите, с които се разминаваше, свеждаха уплашено глави, било заради мрачното му изражение, било заради окървавеното рамо. По горните етажи имаше значително раздвижване, през което Талрик премина като призрак, а когато заслиза по стълбите, го обгърна тишина, така внезапно все едно е потопил глава под водата. Тишината го облекчи малко, но не прогони тежестта в главата му, породена от съмнения и чувство за вина.

В служебна стаичка близо до килиите имаше неколцина тъмничари, но Тисамон беше избързал пред групата и когато го

настигна, Тиниса можа само да прониже с рапирата си последния, който панически се опитваше да увеличи разстоянието между себе си и богомолкородния. Тисамон стоеше в стаичката зад маса, отрупана с карти за игра и дребни монети, а по пода наоколо му се валяха трупове — досущ като в някоя колегиумска дърворезба, изобразяваща пагубните последици от хазарта. Въпреки доброволното си и във висша степен охотно участие в настоящата мисия, Тиниса изтръпна. Сцената ѝ подежда отрезвяващо с количеството кръв, което вече се беше проляло, и другото, което предстоеше да се пролее тази нощ.

Чисис ги настигна, а Тото ги разблъска запъхтян и се хвърли към първата заключена врата, не с неповратливия шперц, а с връзка ключове, която беше взел от убит тъмничар.

— Не, по-нататък — опита се да го спре минасецът. — Тя е по-надолу по коридора.

— Ще го направим по моя начин — обясни търпеливо Тото. — Не съм дошъл тук заради вашата водачка.

Чисис оголи зъби и Тиниса видя как кокалчетата на ръката му побеляват от напрежение върху дръжката на кинжала. Застана до Тото, така че Чисис да я вижда — нея и намеренията ѝ. В същото време и донякъде с изненада се улови, че търси с поглед Ахеос.

Молецоидът поклати леко глава.

— По-навътре — каза той и отново млъкна като риба. Тото сгърби инатливо рамене и отвори вратата на първата килия. Вътре откриха дрипав бръмбаророден от минаската порода, мъж на средна възраст със сивееща коса и изпито от грижи лице.

— Излизай — каза му Чисис. — Излизай и си вземи оръжие от стаята на тъмничарите ей там. — Затворникът се поколеба само за миг, после изпълни мълчаливо нареждането.

Без да каже и дума, Тисамон се върна при подножието на стълбите и зачака. Тиниса знаеше, че инстинктите му не го лъжат. Скоро щяха да дойдат още войници. Досега бяха извадили късмет, но гарнизонът на Мина беше голям, а казармите — близо до двореца. Усетеше ли някой какво става в подземията, тук щяха да се изсипят толкова въоръжени осоици, че да затлачат напълно пътя им за отстъпление. Тиниса хвърли поглед на Тисамон и въздъхна вътрешно. Ето че двамата отново бяха синхронизирали мислите и действията си.

Направо не беше за вярване. „Преди нощта да е свършила, те чака изненада, баща ми. Не можеш вечно да ме избягваш.“

Тото се бореше трескаво с петата врата. Усилията му с предишните вече бяха увеличили числения им състав с попълнение от окъсани, решени на всичко минаски мъже и жени, които стискаха мечове и кинжали от стаята на тъмничарите и чакаха по-нататъшни указания.

Преди нашествието народът на Мина е бил народ от бойци, спомни си Тиниса. Не толкова войнолюбив като мравкородните или осоидите, но достатъчно, за да защитава своето с цената на всичко. Мироглед, който изглежда засукваха с майчиното си мляко. „И толкова по-добре, защото много скоро ще им потрябва“, помисли си тя.

Бяха стигнали до края на редицата килии, но коридорът продължаваше напред и Чисис вече тичаше нататък. Всички чува доволния му вик, после той хукна назад към тях.

— Намерих я! — обяви екзалтирано той. — Хайде, човече, побързай!

— Чисис, внимавай! — извика женски глас откъм дъното на коридора. Думите още отекваха, когато първият енергиен залп изпука между стените. Тото се смъкна на едно коляно, запъна трескаво арбалета си и стреля миг преди втори енергиен залп да избухне в стената до него и да му опърли бузата. Преградният арбалетен огън повали един от осородните войници, но коридорът напред тънеше в мрак, а и Тото по природа не беше точен стрелец. Втори войник беше приклепнал зад другаря си и сега клечеше, опрял гръб в стената. Тиниса дръпна Тото през прага на една килия, докато той се мъчеше да презареди оръжието си.

— Ти не си войник — напомни му Тиниса. В същия миг трети залп изсъска покрай вратата и Чисис изпсува.

Тиниса се напрегна, защото знаеше, че Тисамон всеки момент ще атакува, както и че самата тя ще го последва, за да му пази гърба. Едновременно с това нейно прозрение от коридора се чу вик — от мястото на клекналия до стената войник, — последван от звуци на боричкане и звън на метал в метал. Тисамон притича покрай вратата им и Тиниса изскочи след него, но и двамата закъсняха. Войникът лежеше по лице със стрела в гърба и няколко зейнали рани на други места, а Ахеос стоеше прав до него и трепереше. Стискаше кинжал, а

ръката му беше в кръв до лакътя. По дланта на другата му ръка също имаше кръв, но тази не беше на войника, а негова — от сцепената му устна. Тиниса лесно се досети за останалото. Ахеос се беше промъкнал в тъмното, за да стреля, но по една или друга причина изстрелът не се беше оказал смъртоносен и раненият войник го беше нападнал. Предвид реакцията му, Тиниса се зачуди дали това не е първият път, когато убива човек лице в лице.

— Добра работа — кимна Тисамон и молецородният кимна на свой ред. А в Тиниса нещо се пречупи, защото дори тази постна похвала надхвърляше всичко, с което Тисамон я беше насърчавал някога.

— Кимене! — възкликна Чисис. Тиниса се отърси от пристъпа на завист и видя, че зад решетките на единствената открита към коридора килия стои жена и ги наблюдава напрегнато от сенките. Жената пристъпи на светло и Тиниса остана поразена от моменталния успокояващ ефект, който присъствието ѝ оказа върху минасците — върху всички без изключение.

— Вратата, ако обичаш — каза тя, сякаш цялата операция беше по нейна идея и спасителите са се появили точно според очакванията ѝ. Тото притича с ключовете, но нито един не пасна, така че се наложи отново да прибегне до шперца. Тисамон се върна на пост при стаята на тъмничарите — Тиниса знаеше, че е въпрос на броени минути оттам отново да долетят звуци от битка.

— Кой са тези хора? — обърна се Кимене към Чисис.

— Чужденци — обясни той. — Тук са да освободят двама от своите.

— Значи сме им задължени за помощта — каза жената и в същия миг с победоносен вик Тото отключи вратата в металната решетка. Кимене пристъпи в коридора като кралица, която влиза на бял кон в кралството си и Тиниса с изненада съобрази, че жената едва ли е с повече от година-две по-голяма от нея самата.

Откъм освободените затворници се чу благоговеен шепот:

— Девата. Минаската дева.

— Кого търсите? — обърна се към нея Кимене.

— Водно конче и една бръмбарородна девойка.

— Смугло момиче с изрусена коса?

— Значи сте я виждали? — възкликна Тото. — Къде?...

— Не знам къде точно я държат, но когато я връщат в килията, винаги минават оттук — обясни Кимене. — Чисис, остани да им помогнеш.

Чисис преклони глава без възражения. Кимене сложи ръка на рамото му в знак на благодарност.

— Покажи ми как смяташ да напуснем това място — каза тя и Чисис разгъна моментално картата. Кимене я огледа набързо и плъзна пръст по избрания маршрут. — Тези ще дойдат с мен — нареди тя и посочи освободените затворници, — а с вас ще се срещнем отвън. Не се бавете.

Ако не беше постоянната болка в раненото рамо, ако не го измъчваше мисълта за предстоящия сблъсък с Ултер, нямаше да направи такава глупава грешка, повтаряше си Талрик.

Вървеше с бърза стъпка към харема. Видя някакви слуги да се разбягват пред него, но вече беше свикнал с това. Едва миг по-късно — твърде късно, както и да го погледнеш — си даде сметка какво точно е видял. „Слуги с извадени мечове?“ Не само това, а мръсни и дрипави, вместо със семплите тъмни туники на тукашната прислуга. Завъртя се моментално, но „слугите“ вече бяха по петите му и някой го сграбчи за яката. После нещо остро се опря в гърлото му.

Талрик тъкмо събираше остатъците от енергията си за последен наказателен залп, когато ъгълът на острието се промени, наточеният като бръснач ръб опря в кожата му и от лекото убождане потече кръв. Талрик затаи дъх и остана неподвижен.

И тогава ги видя — петима-шестима мърляви минасци, въоръжени с кинжали и мечове имперска направа. Навярно също такъв кинжал беше опрян и в неговото гърло. Каква ирония — усърдието на някой имперски войник, поддържал в отлично състояние оръжието си, сега щеше да стане причина за неговата смърт.

Талрик понечи да се завърти и се озова блъснат до стената — движение, за което плати с още малко кръв.

Беше лице в лице с Кимене, гледка, от която го побиха ледени тръпки. Тя беше, Минаската дева. Дори в килията присъствието ѝ стряскаше. Тук, на свобода, жената беше като разлютен звяр, който никога не е губил вкуса си към дивото. Напомни му за зеления ловен

бръмбар, голям колкото кон, който Талрик беше гледал веднъж на гладиаторска арена. Дори изправено срещу конници с копия, чудовището превърна арената в кланица, а накрая изправи гордо страховитата си глава и кръвожадният рев на тълпата утихна в благоговейно мълчание.

— Познавам те — каза тихо тя. — Ти си... не ми казвай... Талрик. Капитан Талрик, нали?

— Имаш силна памет — отвърна дрезгаво той.

— И ти ме помниш, сигурна съм — подхвърли тя с лукава усмивка. — Изглежда си имал неприятности, капитан Талрик. Или си пострадал, докато си си чистел арбалета?

— Доста работа ми се отвори тази нощ — потвърди той. Кимене го гледаше право в очите. Погледът ѝ ровичкаше из ума му, сякаш редеше парче по парче мозайката на минало и настояще.

— И не само на теб — кимна тя. — Накъде си тръгнал, капитане, с тази нескопосано бинтована рана? Доколкото знам, лечебницата е в другата посока.

Талрик пробва с усмивка и откри, че никак не му е трудно въпреки нея или тъкмо заради нея.

— Тръгнал съм да убия губернатор Ултер — заяви той и разбра, че Кимене е прочела истината в очите му.

Успял бе да я изненада все пак и това му достави искрено удоволствие, нищо че острието се заби още малко в меката плът под брадичката му. Може да беше Минаската дева, но не знаеше всичко.

— Дебелака? Отиваш да убиеш Дебелака? — попита тя и Талрик свъси вежди преди да направи връзката.

— Стига да ми позволиш — каза спокойно и видя как думите му раздвижват сподвижниците ѝ, вече повече от десетина на брой. Всички го гледаха втренчено.

— Капитан Талрик, герой на революцията, така ли? — произнесе бавно Кимене. — Едно добро дело, което да компенсира всички злини?

Той разтегна устни в тънка усмивка.

— Или е поредният пример за политиката на осоидите като малкия фарс, който разиграхте с Дебелака пред килията ми? — продължи тя.

— Ние гледаме сериозно на политиката.

Острието се махна от гърлото му, толкова неочаквано, че за миг Талрик не знаеше дали се е отървал, или жената е забила кинжала до дъно.

— Не ме интересува дали е политика или платена поръчка, дали Дебелака е спал с жена ти, или е зачернил името ти, или просто си решил да провериш какъв е цветът на тлъстото му сърце. Подарявам ти живота, капитан Талрик. Да видим какво ще направиш с него.

И с тези думи тя го остави, мърлявите минасци хукнаха подире ѝ, а Талрик остана сам да опипва плитката порезна рана на шията си.

Знаеха, че на горните нива се трупа напрежение. Напрежение във вид на голям брой осородни войници, които засега търчаха в грешната посока, но скоро щяха да осъзнаят грешката си. Откакто оставиха Кимене и почетната ѝ стража, крачката им ставаше все по-бърза и по-бърза. Бяха свършили всичко освен онова, за което бяха дошли, а последните песъчинки изтичаха.

— Там! — извика Тото и посочи нова редица от врати и килии. И нови пазачи. Двама от тях бяха излезли в коридора — осоиди с лека раирана броня. Единият така се беше сащисал, че само ги зяпаше ококорено, но другият нададе предупредителен вик.

Тиниса ги връхлетя едновременно с първия залп и жилото прогори въздуха до бузата ѝ. Войникът не беше извадил меча си, разчитайки, че Изкуството на осите ще го спаси, и Тиниса го накара да плати за тази непредвидливост, като го прободде с рапирата си между плочките на бронята. Другият стискаше меча си и дори се опита да го използва срещу нея, но Чисис налетя на скорост отгоре му и двамата се сборичкаха на пода. Тиниса се канеше да прекрати с един удар двубоя им, когато предупредителният вик на Тото я накара да се обърне. От същото място беше изскочил трети човек, но не приличаше на първите двама. Този беше с тежки доспехи, така наречената пазителска ризница — плътна броня от плочки и стоманена оплетка, която рапирата ѝ не би могла да пробие. На главата си имаше шлем с тесен процеп за очите. Въпреки тежестта на всичкия този метал, мъжът се движеше бързо, а в ръцете си стискаше алебарда — метър и половина дървена дръжка с половинметрово острие накрая, чийто връх летеше стремително към Тиниса. И едва не я прободде, между другото. Тиниса

беше преценила погрешно обсега му и вместо на безопасно разстояние след миг върхът на алебардата цъфна на косъм от очите ѝ, принуждавайки я да отскочи тромаво назад.

До ушите ѝ долетя грозното стържене на Тотовия арбалет. Миг по-късно мъжът се завъртя. Една от стрелите го беше ранила и висеше от гъстата оплетка на бронята, но други две отскочиха безсилно от заобления нараменник и шлема.

И други стражи напиха по петите на колегите си. Двамца се заковаха на място и зяпнаха невярващо развихрилата се битка. Онзи с тежката броня замахна да я прободете с алебардата си и Тиниса заситни трескаво на заден ход, ужасена още повече при вида на поредната стрела — този път от лъка на Ахеос, — която се пръсна на трески при сблъсъка си с нагръдника на бронирания войн.

„Тисамон!“

Но Тисамон беше останал назад, прикривайки отстъплението им.

Бронираният прескочи Чисис и противника му, които още се боричкаха на пода, и оръжието му литна напред. Тиниса направи крачка встрани и нападна, целейки се в гърлото или в процепа за очите, но мъжът се изви назад и нейната рапира се огъна опасно в шийния предпазител. А после дългата дръжка на алебардата я запрати в стената с удар, събрал цялата сила на мъж, който от години живее в черупката на тежка стоманена броня.

Междувременно Чисис беше видял сметката на своя човек, но се намираше между бронирания и двамата новодошли. Те обаче спореха за нещо, говореха един през друг и въпреки натъртените си ребра Тиниса се зачуди защо не атакуват. Чисис се възползва от шанса, нападна бронирания и заби с всички сили кинжала си в гърба му. Острието проникна през стоманената оплетка между плочките и изглежда свърши някаква работа, защото изпод шлема долетя приглушен рев.

А после обкованият с метал тъп край на алебардата се заби в челюстта на Чисис и той отхвъркна към стената отзад без дори да изтегли кинжала си от гърба на осоида. Тиниса нападна незабавно. Рапирата ѝ намери гърлото на бронирания, но дори там имаше оплетка с кожена подплата отдолу. Върхът все пак се заби, но рапирата се огъна и толкова. Тиниса натисна с всички сили и с отчаян вик.

Острието се плъзна безсилно, а инерцията изстреля Тиниса към бронирания войн. Предпазителят на собствената ѝ рапира раздра лицето ѝ под едното око, а бронираният загуби равновесие и се блъсна в стената на коридора, дозабивайки кинжала на Чисис в гърба си.

Тиниса видя, че двамата тъмничари най-после са постигнали съгласие — извадиха мечовете си и хукнаха в обратната посока, към килиите.

Щяха да убият затворниците. Не кои да е затворници, при това, а Салма и Че, в това Тиниса не се съмняваше.

Бронираният изрева, отхвърли я назад с дръжката на алебардата си и се оттласна от стената.

„Тисамон!“ — помисли си отново Тиниса, но Тисамон го нямаше. Трябваше да се оправя сама.

29.

Опита се да каже още на първите войници, които видя, че в двореца има избягали затворници, но те отстъпиха назад, като местеха поглед от лицето му към окървавената туника и обратно, което го накара да се пита какви ли слухове са били разпространени по негов адрес в часовете преди заговора за убийството му. Дори не пожелаха да го изслушат. После се натъкна на стражи, които се опитаха да го спрат, глухи за предупрежденията му. Той ги изгледа отвисоко. Нямаше нужда да споменава името на Рекеф, защото агентите на Те Бери си бяха свършили работата добре. Той беше известен. Само много верен войник би застанал решително на пътя му, а по всичко личеше, че Ултер не вдъхва нужната за това лоялност у своите. Барьерите, които губернаторът беше издигнал, се разтваряха пред Талрик — стражите отклониха поглед, все едно е невидим. И Талрик продължи към харема.

И си беше чиста проба харем, а не преувеличена мъгла сред прислугата и войниците. Ултер беше заел идеята от декадентската невъздържаност на Паешките земи — голяма стая с множество ниши в сърцето на двореца, без прозорци, осветена само от треперливия пламък на прикрепени към стените факли. Нишите и външният периметър на харема бяха отрупани с възглавници — единствените места, където можеха да се излегат двайсетината жени, призовани от Ултер. Сред тях бяха робините, прислужвали им в залата за аудиенции, включително Хрея, имаше и други, от всички раси, които бяха привлекли погледа на стареца през последните няколко години — паякородни и мравкородни, осоиди и скакалецородни, дори една навъсена девойка водно конче. Апетитът на губернатора очевидно нямаше насита.

Макар да беше заел идеята за харема от паякоидите, Ултер беше оставил и своя отпечатък върху мястото. Сред сенките и излегатите жени, между подпорните колони на галерията при стената в дъното се кипреше истински трон с тежка дърворезба, подобен на онзи в залата

за аудиенции. На него седеше и чакаше губернаторът на Мина. Не изглеждаше изненадан, когато под арката на прага се появи Талрик, а не някой от убийците, които сам беше пратил подире му.

Талрик плъзна поглед по хубавиците, после го спря върху Ултер, чиято укоризнена физиономия сякаш казваше, че една определена красавица липсва от колекцията му. В стаята се долавяше отсъствие с формата на Скръб в окови, отсъствие, което стоеше между двамата като призрак.

— Капитан Талрик — каза Ултер без да бърза, произнасяйки ясно всеки звук. — Изглеждаш ми променен някак. Тежка нощ, може би?

— Имал съм и по-леки. — Талрик направи няколко крачки напред, без да сваля поглед от Ултер. Все пак усети как жените се дръпват назад при вида на кръвта и меча в ръката му.

— Какво става, стари ми приятелю? — попита Ултер.

— Ти ми кажи.

— О, не, не ми ги пробутвай тези. Малко е късно да се правим на интересни, не мислиш ли? — Едрият старец се размърда в трона си и чак сега Талрик различи оръжието на коленете му — оръжие с тясно острие и зловещ вид. — Разправил си се с Раут и другите, както виждам. С всички? Рана в рамото е малка цена за толкова мъртъвци.

— Те бяха аматьори.

— Сигурно си прав. И сигурно се питаш защо съм ги пратил?

— Не се питам. Знам. Защото любовта към собствените ти наслади е станала по-голяма от любовта ти към Империята — каза Талрик и спря на достатъчно разстояние от Ултер, така че да отскочи навреме, ако старецът решише да пусне жилото си.

— Не, Талрик. Ти ме принуди да го направя. Ти ме принуди да ги повикам и да издам тази заповед. Не отричай. Защо, Талрик? Не е заради пеперудородната танцорка. Нея ти използва като повод, като лост. Искал си да се стигне до това. Защо? Какво стана с приятелството ни? Нима не ти бях добър приятел?

— Всичко е заради Империята, Ултер. Винаги заради Империята.

— О, я стига. Никой не разсъждава по този начин! — повиши глас старецът. — Да не мислиш, че генералите разсъждават така? Или самият император дори? За нас Империята е плуг, с който орем земята,

Талрик, за да събираме богатата реколта. Няма да намериш и един човек, който да служи на Империята заради самата нея.

— Един такъв стои пред теб — каза тъжно Талрик.

Ултер изкриви пренебрежително устни.

— Можеш да говориш каквото си искаш, Талрик, но на мен планът ти ми е пределно ясен.

— И какъв е този план?

— Да се спретне шоу за пред местните. Губернаторът и старото му другарче си пускат кръв, и то заради жена! Не се съмнявам, че приятелчетата ти от Рекеф ще имат грижата слухът да плъзне като горски пожар.

Талрик поклати глава, на което Ултер се разсмя от сърце.

— Излишно е да скромничиш, стари приятелю. Ако просто ми прережете гърлото, дрипльовците ще надушат вътрешното противоборство отдалече. Ако ме свалите с декрет, това би отслабило имперските цветове тук, в Мина. А местните само чакат повод да изровят доспехите си и да размахат мечовете. Сега обаче... сега всичко ще изглежда лично. Това целите, нали? Да размахате главата ми пред тълпата и да покажете, че нищо не може да застане на пътя ви, дори старият Ултер? Да им покажете, че ние, осоидите, сме корави копелета, които не прощават дори на собствените си хора? Сякаш двамата с теб бихме могли да се скараме заради една фуста, стари приятелю. — Ултер го прикова с поглед. — И кога изобщо те прехвърлиха във вътрешната служба на Рекеф?

— Бях във външната и скоро отново ще бъда, при първа възможност... но засега... — Талрик вдигна рамене, или по-скоро само едното, здравото. — Не ми е нужен повод, Ултер. Ти се оказа виновен, точно както ме предупредиха. Ако не се чувствах лично задължен към теб, щях да ти прережа гърлото, докато спиш. Но с това дългът ми се изчерпва.

— Значи... — Старецът се надигна от трона си и жените се сгушиха една в друга, усетили предстоящото кръвопролитие като воня, която се разнася във въздуха. — Значи ще си изработиш чудесно повишение, стари приятелю. Виж, аз винаги съм бил полезен за кариерата ти. Искаш да се върнеш във външната служба на Рекеф? Не се самозалъгвай. И отдалече няма да помиришеш външната служба,

след като веднъж си омърсил ръцете си с делата на вътрешната. Няма да ти позволят. Вече си един от тях.

Талрик не каза нищо. Чакаше. Ултер вдигна оръжието си на светлината и мекият светлик на факлите се плъзна като вода по дължината му. Не беше късият прав меч на въоръжение в имперската армия, а рапира в стила на паякородните също като стаята.

— Изглеждаш ми уморен, Талрик. Сигурно си дошъл тук с идеята за екзекуция. Да избавиш стареца от мъките му? — Ултер вдигна вежди. — Ако е така, то боя се, че ще те разочаровам. И аз като теб съм бил в Бойното братство. Още помня движенията. Нещо против да кръстосаме шпаги в името на доброто старо време?

— Дори да ме убиеш, това нищо няма да промени — каза тихо Талрик. — С царуването ти тук е свършено и ти го знаеш.

Ултер плъзна поглед по харема, който символизираше всичко, изградено от него през годините.

— Така да бъде — кимна той и зае бойна стойка. Талрик последва примера му въпреки болезненото придърпване в раната и се опита да включи в уравнението по-голямата дължина на противниковата рапира.

Зачака. Не бързаше за никъде, така че Ултер трябваше да направи първата крачка.

И той я направи. Преодоля дялящото ги разстояние с изненадваща бързина и макар Талрик да отскочи назад, върхът на рапирата изстърга по медната оплетка на гърдите му. С мълниеносно движение Ултер вдигна оръжието си към лицето му. Ръката му беше бърза, краката — не толкова. Когато Талрик скочи встрани и нападна, отстъплението на губернатора беше прибързано и тромаво. Талрик продължи да го изтласква назад с надеждата да го притисне към някоя стена, където по-малката дължина на собствения му меч щеше да се превърне в предимство. Но подходи към задачата твърде бързо, болката в рамото го прониза до мозъка на костите и спря настъплението му на половината път. Ултер отстъпи още няколко крачки, възстановявайки първоначалното разстояние помежду им. Лицето му беше безизразно и приличаше на разтекла се восъчна маска.

Изграчи нещо и премина в светкавично нападение, което нямаше нищо общо със стила на Бойното братство — рапирата бе протегната напред докрай, ход, най-вероятно заимстван от дуелистката традиция

на паякородните. Талрик отстъпваше бързо, а върхът на рапирата танцуваше пред лицето му като нахален комар. Ултер успяваше да поддържа разстоянието помежду им, макар тежкото му тяло да изглеждаше неповратливо в сравнение с танца на китката, която се движеше умело и бързо като на много по-млад мъж. След това Талрик направи бърза крачка встрани, изчака върха на рапирата да разсече въздуха покрай него и замахна на свой ред.

Маневрата му далеч не беше пример за дуелистко майсторство и не би трябвало да изненада противника, особено при тромаво изпълнение като неговото. Мъж в по-добра физическа форма сигурно би избегнал с лекота капана, но инерцията и масата на Ултер бяха твърде големи. Мечът на Талрик разкъса дрехата и отвори дълга плитка рана отстрани на големия му корем. Ултер изкрещя нечленоразделно и замахна с рапирата си към лицето на Талрик.

Ударът беше изпълнен с плоската страна на острието, но пък беше толкова неочакван и толкова встрани от всички стилове на дуелиране, че постигна целта си. Талрик се озова на пода, отчасти заради нескопосания си опит да избегне удара и отчасти заради нетърпимата болка. Примигна няколко пъти. Очите му си бяха на мястото, но едното се пълнеше с кръв от рана над веждата, която, изглежда, продължаваше и надолу по бузата му. Ултер връхлиташе с протегнатата рапира и Талрик изпълзя трескаво настрани, като успя да замахне в движение с меча си към крака на противника. Още една плитка рана, която кървеше обилно. Вече не ставаше дума за умения в изкуството на дуела. Ултер беше стар и изпълнен с гняв. Талрик беше уморен до смърт.

Обикаляха бавно в кръг. Едното око на Талрик вече се беше затворило напълно. Ултер куцаше, но присвитите му очи святкаха с яростта на притиснато в ъгъла животно. На Талрик му хрумна, че може и да изгуби този двубой, но мисълта беше толкова далечна и студена, че се плъзна по периферията на съзнанието му почти без да остави следа.

Ултер нанесе два бързи удара с намерение да изтласка противника си назад, но Талрик парира втория с меча си, натисна на свой ред и надделя, макар старецът да се оказваше по-силен от очакваното. После нападна. Замахът му беше тромав и Ултер посегна да парира със свободната си ръка, но не прецени разстоянието и

вместо да изблъска ръката на Талрик, получи рана под лакътя. Едновременно с това замахна назад да прободне противника си с рапирата, но Талрик беше твърде близо и вместо с върха, Ултер го удари в ребрата с орнаментирания предпазител. Сблъсъкът ги раздели отново.

Талрик знаеше, че краят е близо. Нито той, нито губернаторът разполагаха с нужните сили и страст. Вече не го интересуваха кой ще надвие. Важното беше да свърши най-после, по един или друг начин.

Лицето на Ултер вече не беше лицето на мъжа, когото Талрик познаваше. Този нов Ултер нападна отново, принуждавайки врага да залитне назад, после го засипа със серия от бесни безсистемни удари, тясното острие на рапирата сечеше въздуха пред лицето на Талрик и стържеше по медната оплетка на ризницата му. Талрик се опитваше да засече рапирата със собствения си меч, да я отклони и да скъси разстоянието, но яростта, захранваща движенията на Ултер, не даваше миг покой на танцуващата му рапира. Талрик усети, че стената е на крачка зад гърба му и се метна тромаво настрани, като едва не загуби равновесие, а рапирата изплющя по гърба му като бич. Усети как изпод превръзката на рамото му се стича кръв. Чу собственото си накъсано, хрипливо дишане.

„Това е то. Стигнах до края на силите си. Вече нищо не ми остана.“

И нападна. Сега единствената му надежда беше в нападението, защото защитата го убиваше. Маневрата му свари Ултер неподготвен. Рапирата изсвистя над рамото му и Талрик нанесе силен мушкащ удар с късия си меч... но този път той не беше преценил вярно разстоянието. Беше твърде близо и предпазителят на дръжката се заби в шкембето на Ултер. Губернаторът нададе рев, замахна със свободната си ръка и фрасна с отворена длан нападателя си по брадичката.

За миг светът почерня, завъртя се лудешки, а после Талрик се срина на пода. Мечът се изхлузи от ръката му. Въпреки шемета Талрик посегна да го вземе, Ултер се опита да стъпи върху ръката му, не уцели с малко, след което изрита меча настрани. Старецът дишаше шумно като парна машина, дробовете на Талрик свистяха предсмъртно. Беше преминал последната граница на изтощението и лежеше в краката на Ултер безпомощен като бебе. Нямаше сили дори да извърне глава пред последния удар.

Ултер вдигна рапирата да го прониже, после спря, свел поглед към жертвата си.

— О, Талрик, това е толкова неприятно — изхриптя той. — Не трябваше да се стига дотук. Не трябваше. — Изглеждаше искрено нещастен въпреки победата си. После лицето му се втвърди и той вдигна отново рапирата. — Но се стигна.

Мълнията беше толкова ярка и бяла, че заслепи и другото око на Талрик. Той се сви инстинктивно и прикри лицето си. После си даде сметка, че вече би трябвало да е мъртъв, но незнайно защо рапирата на Ултер така и не го пронизваше.

Отвори едва-едва единственото око, което все още му се подчиняваше. Откъм жените долиташе уплашен шепот, но звуци на битка определено липсваха. С безкрайна неохота Талрик се надигна, стиснал с ръце главата си. И тогава видя Ултер. Огромното туловище на губернатора лежеше по лице на крачка от него, а в гърба му зееше обгорена дупка.

Някакви ръце го хванаха. Талрик се опита да ги махне от себе си, после осъзна, че ръцете му помагат да се изправи.

— Помислих, че си умрял — казваше женски глас.

— Не си единствената — изграчи той и най-сетне успя да фокусира погледа си върху лицето на жената. Хрея? Наистина беше Хрея. На лицето ѝ се четеше по-скоро предпазливост, отколкото загриженост, като на човек, който не е съвсем сигурен какво е спечелил и колко е загубил. Погледът на Талрик се стрелна отново към губернатора и обгорената дупка в долната част на гърба му. После погледна към Хрея и тя кимна мълчаливо. Талрик съзнаваше, че е прехвърлил по-голямата част от тежестта си върху нея, но просто не беше в състояние да се задържи на крака без чужда помощ.

— И сега какво, капитан Талрик? — попита тя.

В този момент той най-сетне откри силите си, онези скрити резерви, към които рядко посягаше, изправи гръб и отстъпи крачка встрани. Безформеният труп на Ултер привличаше неудържимо погледа му. Заля го вълна на горчиво облекчение, че не той е нанесъл смъртоносния удар.

— Имам още работа за вършене — каза дрезгаво. — Затворниците... — И тогава се сети за собствените си затворници. Сега, когато Ултер беше мъртъв и зачеркнат от мисления му списък със

задачи, очите му виждаха далеч по-ясно. — Затворниците — повтори той и пред погледа на Хрея, пред погледа на всички жени наоколо, излезе с несигурна крачка от харема.

Ръцете ѝ само дето не кървяха. А си беше въобразявала, че ще се справи лесно. Имаше нужното образование, все пак.

Ако не беше съумяла да прогони мрака с помощта на Изкуството си, щеше да е съвсем невъзможно. Дори така обаче се бе наложило да подходи към взломаджийския занаят кажи-речи от нулата. Принципите може да ѝ бяха познати, но никога не ги беше изпробвала в това им приложение.

Учила беше механика. Знаеше как работи една ключалка. А и катинарът на веригата около лактите на Салма не беше произведение на ключарското изкуство. Осоидите предпочитаха солидните, практични неща.

Вече с часове се потеше над катинара. Започнала беше по светло, междувременно слънцето беше залязло, а тя още ръчкаше безуспешно ключалката. Медицинската игла, която беше откраднала и чийто връх изкриви под ъгъл, за да прихване резците на заключващия механизъм, постоянно се изплъзваше от пръстите ѝ — все по-вдървени и изтръпнали, — след което губеше време да я търси.

Вече беше преместила три от резците там, където смяташе, че трябва да бъдат. Оставаха още два.

— Мисля, че ще е добре да побързаш, ако е възможно — измърмори Салма.

— Ако пак започваш да се схващаш, седни — отвърна Че. — Самата аз също не бих отказала малка почивка.

— Боя се, че не разполагаме с тази възможност.

Съсредоточена изцяло върху упоритата ключалка, Че не беше чула нищо от гюрултията вън, но сега нададе ухо. Нещо ставаше от другата страна на вратата им, нещо голямо. Чуваха се викове на болка и трясък на метал.

— Моля те, Че. Побързай — повтори настоятелно Салма. Нейната първа мисъл беше, че някой е дошъл да ги освободи, но Салма явно не беше оптимист като нея.

Че пъхна отново иглата в ключалката и се зае да ръчка около упорития четвърти резец. Не помръдваше и толкова. Нищо работа за един ключ, но нейната тънка игла се плъзгаше и дращеше безсилно по метала.

— Че, побързай. — Салма трептеше като пренатегната струна. Звуците отвън ставаха все по-силни, чу се рев на ярост и забързани стъпки.

Че завъртя леко иглата и я усети как се огъва, захванала резеца. Ако усилише натиска, или щеше да успее, или да счупи върха ѝ. Не ѝ оставаше друго освен да заложи всичко на качеството на имперската стомана.

Някой се опитваше да пъхне ключ в бравата на килията им. Ключът стържеше, без да уцели ключалката, с припрените звуци, характерни за проста задача в екстремни условия. „Съсредоточи се!“ Натисна иглата със затаен дъх. Дори сърцето ѝ спря да бие от ужас, че тънкият метал ще се счупи в ръцете ѝ. Въпреки това продължи да натиска, докато не я заболя китката.

Вратата се отвори, толкова рязко и силно, че се трясна в стената отвън. Че се стресна и това неволно движение намести като с магия четвъртия резец. Време за петия нямаше.

Нямаше пети. Първоначалната ѝ преценка явно е била погрешна. Веригата се смъкна от ръцете на Салма и крилете му изникнаха току пред лицето ѝ, а силата на замаха им я отхвърли в другия край на килията.

Ръцете му сигурно бяха изтръпнали и сковани, напълно непригодни за бой поне още няколко минути, но Салма удари с рамо войника на прага и го изблъска навън. Отзад имаше още един войник, който също попадна в мелето. Вторият държеше меч, но не можеше да го използва от страх да не нарани колегата си. Че се стрелна към него, без боен вик и без предупреждение, сграбчи ръката, в която войникът държеше оръжието, и я дръпна надолу с всичката си сила и тежест.

Тиниса се опита да заобиколи някак бронирания войн, сграбчи дръжката на алебардата му и натисна към него, но той я отблъсна с презрение. В коридора отзад войниците вече отваряха вратата на една от килиите. Тиниса мерна за миг Тото, който се приближаваше със

запънат арбалет, но той не беше добър стрелец дори в спокойни моменти, а спокойните моменти отдавна бяха останали зад гърба им. Тя замахна отново към бронирания с рапирата си, но стоманеният връх изстърга безсилно по доспехите.

А после се появи Ахеос. Тиниса съвсем беше забравила за него, а и той беше спрял да напомня за себе си през последните минути. Явно е чакал да събере кураж.

Нападна от тавана, крилете му избиха искри от каменната зидария, спусна се върху раменете на бронирания и се опита да забие кинжала си в процепа на шлема. Бронираният полудя — въртеше се като див звяр, сечеше с алебардата си наляво и надясно, нагоре и надолу, но не успяваше да се отърси от неочаквания нападател. Молецоидът се задържаеше някак с една ръка, крилете му ту се появяваха, ту изчезваха, и силата на замаха им извиваше врата на противника.

А после изгуби равновесие и започна да се свлича, но продължи да стиска с една ръка шлема на бронирания, извивайки главата му назад с тежестта си. Тиниса се стрелна напред, прескочи алебардата, която войнът размахваше слепешката към нея, и заби тънкия връх на рапирата под брадичката му. Металната оплетка спря за миг удара, но после халките поддадоха, мъжът изкрещя и се срина мъртъв назад.

Зад него... Сърцето ѝ прескочи, когато видя, че не всичко е изгубено. Салма и Че наистина бяха там и още бяха живи, сражаваха се дори. Но облекчението едва-що я беше заляло, когато видя противника на Салма да го хвърля на пода и да замахва отвисоко с меча си. В същия миг Тото цъфна до нея в позиция за чист изстрел. Арбалетът му изстърга, едната стрела се изгуби в мрака, но другата попадна в ребрата на мъжа и го повали на колене. Салма измъкна меча от ръцете му и го прободде с удар, събрал цялата му сила и тежест.

Междувременно противникът на Че също беше изгубил битката. Момичето се боричкаше отчаяно с него и бързо губеше предимството на изненадата, но в критичния момент някой заби кинжал в хълбока на войника и Че най-сетне успя да измъкне меча от ръцете му. Но не се наложи да го използва. Кинжалът го прободде отново, а белите очи и зъби на Ахеос проблеснаха в мрака. В този момент дотича и Чисис, залитайки от удара, който беше получил, но решен да свърши своето. Дватамата с Ахеос свалиха войника на пода и го убиха.

Тиниса вече тичаше към тях и успя да улови Че, която залиташе с препъване назад. Момичето изглеждаше уморено до смърт, натъртено и ожулено, но и в състояние на пълен екстаз. Метна се на врата на доведената си сестра и я стисна толкова силно, че ребрата ѝ изпукаха.

— Дойдохте! Чук и клеци, вижте се само! Наистина дойдохте!
— А после отпусна хватката си, видяла над рамото ѝ тънката фигура на Ахеос, който почистваше грижливо острието на кинжала си.

— Ти... — промълви Че. Един спомен изникна внезапно в главата ѝ — спомен за сън, който я беше навестил в хелиоптера на път за Мина. Сега, когато срещна погледа на безизразните му бели очи, шокът я разтърси до мозъка на костите и тя разбра, напук на всяка логика, че той знае.

А после видя Тото, прегърна и него, но пропусна да забележи изненадата му. Чу Салма да обяснява на Тиниса, че всяко мускулче от кръста нагоре го боляло ужасно.

— Трябва да тръгваме — настоя Чисис. — Трябва да тръгваме, веднага.

И тръгнаха с най-бързата крачка, която Че и Салма можеха да поддържат. При стълбите ги чакаше Тисамон.

Тиниса го видя първа и макар да знаеше, че ще го заварят там, изтръпна при гледката. Тисамон стоеше на едно от средните стъпала и гледаше надолу към тях. Самото стълбище тънеше в сенки, а по-светлите места лъщяха от кръв.

Трупове на единайсет осородни войници — или повече — се валяха по стъпалата и от разположението им личеше, че са пристигнали вкупом. Изглежда Тисамон се беше втурнал в средата на групата — така не са могли да използват жилата си от страх да не се наранят взаимно, — а малцината мъртъвци в горния край на стълбището са били поразени в гръб, докато са бягали панически от недосегаемия си противник.

Почти недосегаемия, всъщност. Напреко на бузата му минаваше тънка червена резка, почти същата като раната върху лицето на Тиниса, спомен от сблъсък с предпазителя на собствената ѝ рапира.

— Ние... изтегляме се — каза Чисис на богомолкоида. Дори той се запъна при гледката на кръвопролитие. Тисамон кимна отсечено и се дръпна да му стори път.

Целият дворец беше в състояние на хаос. Талрик постоянно налиташе на стражи, питаше ги какво става, но едва малцина успяха да му дадат смислен отговор. В тяхно оправдание можеше да се каже, че дворецът очевидно беше атакуван от няколко места и в момента се водеха поне десетина сражения. Войници и членове на милицията търчаха навсякъде и си пречеха взаимно. Ако минаската съпротива наистина знаеше какво става, помисли си Талрик, и съумееше да организира мащабно нападение в близките часове, нищо чудно имперските сили в града да изгубеха щабквартирата си. Ала самият той оставаше с впечатлението, че хаосът се дължи не толкова на реална атака, колкото на лоша организация и тотално объркване от страна на „защитниците“. Някой очевидно се беше погрижил да остави фалшиви следи, а и собствените му подвизи през последните часове бяха допринесли за хаоса.

За разлика от сащисаните войници Талрик знаеше съвсем точно къде отива. Към килиите. Челядинка Трудан и нейното федералско приятелче. Дори не се беше сетил за тях, когато налетя на Кимене и другите бегълци. Те всичките бяха местни, а и съзнанието му беше заето с Ултер и предстоящия им сблъсък. Сега обаче приоритетите му се бяха върнали по местата си.

И едва не се сблъска с тях. Все пак чу навреме звука на забързани стъпки, хлътна в сянката на една врата, прилепи гръб към дървената повърхност и застина неподвижно — все неща, които се бяха превърнали в негова втора природа след годините работа в бойни условия.

Бяха истинска сбирщина. Само един местен и миш-маш от други народности, дори един богомолкочовек с онези техни нелепи остриета, прикрепени на панта към бойна ръкавица. В края на колоната се влачеше човекът водно конче, а току зад него — Челядинка Трудан.

Отдалечаваха се по коридора и Талрик вдигна ръка след тях. Усети как Изкуството на огненото жило се разбужда в дланта и пръстите му. Челядинка Трудан имаше широк гръб, удобна мишена дори на слаба светлина като тази.

Така и не беше приключил с разпита й. Добре би било да си поговорят още веднъж. Жалко.

Нощта сякаш нямаше край. Знаеше, че трябва да действа веднага, да се възползва от шанса си. Но в главата му се надвикваха гласове. „Едно добро дело, което да компенсира всички злини?“ — питаше Кимене, а после и гласът на самата Челядинка, която го пита какво ще изгуби Империята, ако Талрик я пусне да си отиде.

И собственият му отговор, че по-скоро би ѝ срязал гърлото още сега, отколкото да я пусне, за да крои заговори срещу Империята. Помнеше го съвсем ясно въпреки всичко, случило се през тази изтощителна нощ. Чуваше собствения си глас и собствените си безчувствени думи.

И в този момент, докато гърбът на Че се отдалечаваше надолу по коридора, Талрик изгуби контрол над собствените си мисли. Портите бяха отворени широко и всичко можеше да влезе през тях. Последните мигове на Ултер, предател и предаден едновременно. Неохотата на Ааген в стаята за мъчения...

Княгинята водно конче, която пици ли, пици, докато той убива децата ѝ в името на Империята.

И тогава Талрик си каза, че всъщност не знае дали му е останала сила да призове Изкуството си. И че не е изключено да залови пак Челядинка Трудан, да я привлече на своя страна дори или да я използва по друг начин. И още стотина оправдания за бездействието си.

Стана му лошо, догади му се. Дали защото щитът на лоялността му се беше пропукал, или заради гласовете, които се надвикваха укорително в главата му — не знаеше.

Посегна към Изкуството си, дланта му се затопли, лумна искра. Но това далеч не беше достатъчно. Да оформи жилило в сегашното си състояние беше като да вдигне канара с голи ръце. И всичко това заради жалкото удовлетворение от смъртта на едно бръмбарородно момиче? Напрежението беше толкова силно, че Талрик остана без дъх.

Нощта просто нямаше край. Нормално беше да допусне грешка в преценката си.

Той свали ръка и тръгна да търси легло, където да припадне.

Вървяха и при всяка крачка очакваха Империята да се стовари отгоре им с пълната си мощ. Дори след като стигнаха зърнения склад, врявата по горните нива не стихна, напротив — проправяше си

решително път към тях. По най-бързия начин се спуснаха в древната система от канали. Ахеос слезе пръв и с облекчение потъна в мрака, дори забърза напред, изпреварвайки светлика на лампата, която Чисис беше запалил отново. Тото и Че изостанаха да помогнат на Салма. Водното конче кривеше лице при всяка стъпка и стискаше зъби заради болезнените спазми в мускулите на гърба и ръцете. Тиниса погледна към Тисамон. Знаеше, че той очаква от нея да мине напред и да остави ариергарда на него. Спусна се послушно през отвора в пода, но не избърза да настигне останалите, а го изчака да слезе, после пое в крак с него. Скоро другите се отдалечиха достатъчно, за да не ги виждат и да не ги чуват. Тисамон запали собствената си лампа, чието миниатюрно пламъче разреждаше тъмнината колкото да не се объркват сетивата им в пълния мрак. Но светлинката на лампата явно заобикаляше някак Тиниса, поне ако се съдеше по поведението на Тисамон, който упорито не я поглеждаше, все едно нея я нямаше там. Може и да не я поглеждаше, но във всичко друго двамата бяха свързани като чифт волове в общ впряг — в стъпките, в движенията, водени от дълбоко и взаимно усещане за другия, което нито той, нито тя можеха да отрекат.

„Къде другаде бих могла да ти потърся сметка, ако не тук, в това мъртво и погребано място?“

Време беше да насили съдбата, да сложи картите на масата.

Изчака, докато се отдалечат достатъчно от двореца. После спря.

Той забави крачка едновременно с нея, пак заради невидимата връзка помежду им, заради тревожните сигнали — доловени било в стъпките ѝ, било в дишането, — че нещо не е наред.

— Тисамон — подхвана тя. Той също беше спрял, сивкав силует сред черните сенки, но не се беше обърнал.

— Отлагах го твърде дълго — каза на гърба му тя. — Трябва да поговорим, моля те, Тисамон. Нека поговорим.

И затаи дъх. Чуваха се само плискането на водата в каналите и топуркането на хлебарки по пода и по стените извън светлия кръг на лампата.

Стори ѝ се, че го вижда да клати глава, но не беше сигурна. А после той тръгна отново напред все едно Тиниса не си беше отваряла устата.

— Тисамон! — викна тя. — Или „татко“, ако така предпочиташ?

Успя да го спре, но запасът ѝ от реплики, които да хвърли в краката му, се изчерпваше. След миг той вървеше отново напред. Тиниса хукна след него, иначе щеше да остане сама в мрака.

Останал ѝ беше само един снаряд. Пазила го бе до последно, защото знаеше, че веднъж изстрелян, нямаше да има връщане назад.

— Проклет да си — изсъска тя, а шепотът, който последва, беше от рапирата ѝ. Шепот на рапира, която напуска ножницата си, звук, който Тисамон познаваше добре и който го спря и обърна много по-бързо от всички думи, които Тиниса би могла да хвърли в лицето му.

— Погледни ме — предизвика го тя и той прие предизвикателството. Слабата светлина ѝ попречи да разчете изражението му, ако изобщо имаше такова. Прикрепеното към дясната му ръка острие беше само сянка сред другите сенки.

— Прибери я — каза той с равен глас. — Сега не му е времето за игрички.

Тиниса сгъна колене в бойна стойка и изпъна рапирата си към него.

— О, напълно си прав — отвърна тя. — Аз окончателно приключих с игричките.

Той вдигна леко лампата. В очите му имаше единствено презрение. Изглежда я, после понечи да се обърне.

— Обърнеш ли ми гръб, ще те убия, кълна се. А аз се отнасям към клетвите си точно толкова сериозно, колкото и ти, уверявам те.

С бавни движения Тисамон остави лампата на пода и усили пламъка ѝ, присвил очи срещу светлината.

— Не се излагай — каза лаконично той.

— Да се излагам? С теб имаме недовършена работа.

— Така ли?

Дори не поглеждаше към оръжието ѝ. Нищо в стойката му не подсказваше, че приема рапирата като заплаха. Не смяташе да се бие с нея, не смяташе да обмисли идеята дори. Просто не вземаше Тиниса на сериозно и толкова.

— Знам от какво те е страх — каза му тя.

— Сериозно?

— О, не от оръжието ми се страхуваш — отвърна Тиниса и се приближи още малко. — Нито от мен. Ти си великият Тисамон и не те е страх от нито един боец под небето или под земята. — Върна се

мислено в Колегиум преди всичко това да започне, спомни си как бе предизвикала Пиреус да се бие с нея. Гордостта на богомолкородните, в това беше ключът. Отвън всички те бяха бронирани, но под бронята бяха меки и уязвими като деца.

„Това би трябвало да важи и за мен... наполовина поне.“

Тя се стрелна внезапно към него, но Тисамон отстъпи спокойно, запазвайки разстоянието помежду им. В маневрата му нямаше страх, а само липса на интерес към нейното предизвикателство. Би го приел от всеки уличен бандит, но не и от нея. Можеше да го гони от тук до края на света, но той така и нямаше да приеме боя.

Тиниса се стегна и приготви най-острата стрела от словесния си колчан.

— Ще ти кажа от какво те е страх. Страх те е от това лице.

Макар и едва доловимо, стойката му се промени. Дори сега връзката помежду им работеше, като да бяха мравкородни от един град, които споделят мислите си.

— Страх те е от миналото — продължи тя, — защото си я изоставил. Искал си да вярваш, че ви е предала, че те е съблазнила и те е захвърлила. Предпочел си да повярваш в това вместо да отидеш и да разбереш истината. Така е било много по-лесно, нали? Но сега знаеш. Знаеш, че предателят си бил ти. И това е истината, срещу която не можеш да се изправиш!

Нападна го и този път той не отстъпи.

За миг се уплаши, че рапирата ѝ наистина ще го проние, но насреща ѝ все пак беше не друг, а Тисамон. Върхът на острието беше на косъм от подплатения му жакет, когато той го отклони с лекота. Тиниса усети как рапирата ѝ изстъргва по бронираната ръкавица.

А после неговото острие се разгъна и той атакува.

Отчаяната атака на Тиниса премина в отчаяно отстъпление и тя едва не се спъна в собствените си крака, а след това и в лампата. Ритна я и тя се търкулна към ръба на канавката. Тиниса продължи да отстъпва. Не откриваше и най-малка пролука в атаката му и сигурно щеше да отстъпва чак до подземията на губернаторския дворец, ако Тисамон не беше спрял по своя воля. Някакво изражение си пробиваше път към лицето му, колебание, от което Тиниса се възползва моментално. Изпъна докрай рапирата си и нападна отново.

Никога не се беше дуелирала така. Сегашното не приличаше нито на учебникарската фехтовка във Форума на умелите, нито на хаотичните улични свади по-късно. Сега всяко движение изискваше максимална концентрация и скорост, която окото не успяваше да проследи. Сегашното беше битка на нейните младост, амбиция и инстинкт — всичките мобилизирани в максимална степен — срещу уменията на един майстор в боя.

Целеше се в гърдите му, но неговото острие пресрещна нейното. Тиниса продължи да го притиска, изтласкваше го назад стъпка по стъпка, засипваше с удари гарда му, над, под и покрай закривеното острие, но винаги, винаги напред. В момента, в който Тисамон отклонеше рапирата ѝ встрани, тя щеше да се озове в неговия обсег и той в нейния. Лампата освети за миг лицето му — застинало и смъртоносно.

Беше забравила за свободната му ръка. Тъкмо когато си помисли, че е надхитрила острието му, той перна рапирата ѝ с лявата си длан, инерцията на удара и тежестта на оръжието отклониха дясната ѝ ръка наляво, пред тялото ѝ, и полумесецът на неговото оръжие разсече полумрака като ярка резка на път към гърлото ѝ.

Тиниса изви гръб назад, толкова силно, че едва не загуби равновесие. Закривеното острие изсвистя на сантиметри от шията ѝ, но Тиниса още не беше приключила атаката си. Изтегли рапирата рязко назад, така че наточеният ръб да се плъзне напреко на стомаха му под неговия гард. Но той я улови с лявата си ръка — длан върху плоската страна на рапирата, — извъртя се и изтласка оръжието ѝ, откривайки левия си хълбок. Тиниса реши, че този път го е хванала. Освободи със светкавично движение рапирата, изтегли я силно назад покрай брадичката си и замахна като с копие към открития му хълбок. Уви, мишената ѝ вече не беше там. Тисамон се бе извъртял навреме и сърпът на острието му вече летеше към нейната глава.

Тиниса отскочи назад и този път наистина падна. Острието изсвистя над нея и тя побърза да скочи на крака. Тисамон направи заблуждаващ ход към нея и спря. Или пък не беше заблуждаващ. Сега лампата беше помежду им и Тиниса различи на лицето му същата задръжка, която го беше спряла по-рано.

Лицето ѝ. Трябваше да се вслушва по-добре в собствените си думи. Предния път Тисамон я беше изтласкал покрай лампата и

слабата светлина беше окъпала чертите ѝ. Всеки път, когато лицето ѝ изплуваше от мрака, острието на Тисамон застиваше колебливо.

Тя се изправи на крака. Времето беше спряло сякаш, кратък отрязък, в който Тисамон стоеше неподвижно и гледаше втренчено лицето ѝ — лицето на мъртвата Атриса.

А после той я нападна и Тиниса разбра, че късметът ѝ се е изчерпал.

Сърпът описа серия от мълниеносни, грациозни дъги, които рисуваха спирали около нейния гард. Въпреки това Тиниса успя да промуши рапирата си между дъгите и двете остриета се сблъскаха с метален звън. Тя нападна, той отби, но без предишната лекота. За миг двамата се озоваха лице в лице, после Тиниса отскочи настрани и назад, преди Тисамон да е забил шиповете си в нея. И той затанцува подире ѝ, мъж, превърнал битките в начин на живот още от детството си, мъж на четиридесет, който беше посветил последните тридесет години на дуела — дуела като изкуство и като препитание. Лампата беше останала зад него, превръщайки го в тъмен силует, в сянка, която изтласкваше Тиниса назад, стъпка по стъпка.

Сянка, която сееше смърт.

Тиниса избегна поредния удар, опита се да премине в атака. Вече не мислеше, нямаше време да мисли. Краката, тялото, рапирата — сега всичко зависеше единствено от инстинктите ѝ, от рефлексите ѝ, все по-бързо и по-бързо. Посрещаше ударите му и ги превръщаше в свои, отново и отново. А той винаги беше готов да парира нейните и сякаш по силата на природен закон да подхване нова светкавична атака. И вместо да намалява, скоростта му се увеличаваше. Неговите стъпки ставаха по-бързи, нейното дишане се накъсваше. Тиниса вече почти не разчиташе на очите си, а съзнателната мисъл отдавна беше минала на заден план. Ударите връхлитаха от непрогледен мрак и тя не толкова ги виждаше, колкото ги чуваше. Парираше, отблъскваше, отстъпваше. За контранападение вече и дума не можеше да става. Тисамон не ѝ даваше нито време, нито пролука. А после рапирата ѝ се озова в капан между острието и ръката му, тя се опита да я издърпа, а Тисамон се хвърли напред. Тиниса усети как дръжката се извива в ръката ѝ, стисна я упорито, Тисамон завъртя своята и я удари с все сила в стената... и тогава нейното острие, прекрасната рапира, която Стенуолд ѝ беше купил, се скърши при предпазителя. Дори остро парче не ѝ остана.

Той щеше да я убие.

И тогава Тиниса извика. Връзката помежду им все още беше достатъчно силна, за да знае тя, че Тисамон се готви за финалния удар.

И тогава се стегна да посрещне смъртта от ръката на баща си. С изненада установи, че я изпълва не толкова страх, колкото гордост и чувство за лично достойнство. Усети студения ръб на сърпа му. На гърлото си, разбира се. Като всеки боец и Тисамон си имаше навици. Дъхът стържеше в дробовете ѝ и през хриповете Тиниса чу неговото накъсано дишане. Сигурно бе впрегнал целия си самоконтрол, за да спре смъртоносния удар.

Но не беше така. Той не помръдваше, не водеше вътрешна борба. Очите ѝ бавно се нагодиха към полумрака в сивкавата периферия на светлика от лампата. Лицето му беше бледо петно, по което не се различаваше емоция.

Тиниса не смееше да изрече и една дума, не смееше да издаде звук, той също мълчеше.

А после острието потрепна и тя се стегна, за да овладее инстинктивната си реакция. Но острието нито се впи в плътта ѝ, нито се отдръпна. Вместо това Тиниса усети плоската му страна върху бузата си, лекият натиск я принуди да приближи лице към Тисамон, после да завърти глава наляво и надясно, докато той напрягаше очи да я види.

А после усещането за допир изчезна и острието се сгъна назад по протежение на ръката му. Тисамон се обърна, едва различим силует в сенките, и се подпря с една ръка на стената. Гърбът му се надигаше и спадаше в неравномерен ритъм.

Можела е да го убие тогава, осъзна тя по-късно и се зарадва, че идеята не ѝ е хрумнала навреме.

— Ти си моя дъщеря — каза накрая той. — И *нейна*, проклета да е душата ми.

Думите я удариха като шамар, като нещо с плътност и тежест от вещественния свят. Сърцето ѝ се сви на топка и тя остави дръжката на счупената рапира да се изхлузи от разранените ѝ пръсти. Направи несигурна крачка към него, затаила болезнено дъх.

— Всичко което каза, е вярно — продължи Тисамон. — Живях с мисълта за несъществуващо предателство цели седемнайсет години, а с истината живея от броени дни.

Искаше ѝ се да му каже нещо, нещо презрително, нещо осъдително или нещо утешително, но не можа. Разтърсиха я хлипове, толкова силни, че ѝ причиниха физическа болка.

Когато той най-после се обърна да я погледне, Тиниса видя същите белези на скръб и по неговото лице.

Едва ли би намерил в себе си сили да я докосне, помисли си Тиниса. Раните бяха пресни и кръвта течеше на воля. Въпреки това направи още една крачка към него и той сложи ръка на рамото ѝ, отначало предпазливо като човек, който посяга към коприва, после решително като човек, който възнамерява да откъсне парливия стрък въпреки болката.

Тисамон прегърна несръчно дъщеря си, а тя се вкопчи отчаяно в него, заровила лице в гърдите му. Златната брошка се впи студена в бузата ѝ.

30.

Че се събуди бавно, уплашено. Заобикаляха я звуци на хора, които се движат и говорят тихо. Лежеше на твърд сламеник, завита с някакъв плащ. Имаше ехо, но не познатото отсечено ехо на маломерна килия, примесено с дишането на Салма току до главата ѝ. Това място беше по-голямо и имаше много повече хора. Нямахме никаква идея къде се намира.

А после просветлението я скрита и я заля с вълна от екстаз — не беше важно да знае къде е, важното беше, че знае къде не е.

Не е в килията си. Не е в ръцете на Талрик.

Парченцата от мозайката се нареждаха бързо.

Бяха дошли да я спасят. Тиниса, молецородният и другите.

И тя беше *свободна*.

Последната мисъл я скрита отново и тя седна като ужилена на сламеника. Тъмнината наоколо се поразреди до сивкави сенки, които зрението ѝ можеше да сортира. Призова Изкуството си и с негова помощ различи висок подземен таван и очертанията на заспали хора. Погледът ѝ неудържимо се връщаше към стената в дъното на голямото помещение и силуета на Ахеос, увит в плащ и свел леко глава. Даде си сметка, че единствено тя вижда очите му изпод качулката. Там, където другите виждаха мрак, тя виждаше силния им блясък. А преди миг дори не се сещаше как му е името.

Плъзна поглед из помещението. Поне четиридесет души спяха в неправилни редици на пода, а шестима стояха на пост или пък просто се бяха събудили рано като нея. Мазе на някаква стара сграда, това трябва да е, реши тя. Сигурно го беше видяла на идване, но в паметта ѝ спомен не беше останал.

— Че — обади се тихо някой зад нея, тя обърна глава и видя Тото, приседнал в края на сламеника ѝ почти като огледално отражение на Ахеос. Че посегна инстинктивно към него и сграбчи ръката му за китката, за да се убеди, че е истински, че всичко това е истинско.

— Аз...

— Трябва да поспиш. Има още време, докато се съмне — каза той.

— Изгубила съм усещането си за време — обясни тя. — Къде сме?

— В скривалище на местната съпротива. Те ни помогнаха да се вмъкнем в двореца. — Тото се огледа и свъси чело. — Но с това помощта им приключи. Интересуваше ги единствено да открият водачката си.

— Няма значение — усмихна се тя. — Важното е, че успяхте. — А после се огледа, внезапно обзета от паника. — Къде е Салма? Той?...

— Той още спи — каза многозначително Тото. — Ей там е. Значи се е грижил добре за теб?

— Помагахме си взаимно. Сложно е за обясняване. Можеше да е и много по-зле, но човекът, който отговаряше за нас, си имаше някаква друга работа и ние минахме между капките. — Лицето ѝ се изопна и Тото се размърда неспокойно на мястото си. — Сега в Хелерон ли се връщаме, Тот?

— Не знам. Сигурно.

— Имам да предам нещо на чичо си Елиас.

Той поклати глава.

— Не си прави труда. Стенуолд ми каза, че Тисамон го е убил.

— Тисамон? Богомолкородният?

Тото кимна мрачно.

— Той е... Честно да си кажа, от него ме побиват тръпки. Че?...

— Да?

— Аз... — Както обикновено, лицето му с нищо не подсказваше за какво мисли. Беше израснал с тежестта на смесената кръв върху плещите си и умееше да крие чувствата си надълбоко. — Аз... радвам се, че си добре.

— А аз — двойно повече — увери го разгорещено тя. — Тото, искам пак да видя небето.

— Небето?

— Сякаш с години са ме държали на тъмно — във возила, в летала, в килии. Нищо, че още е нощ. Просто искам да изляза навън. Или да постоя на прага поне. Ако видя някой да идва, ще се прибера веднага, обещавам.

Тя се изправи тромаво, протегна се и уви тъмния плащ около себе си. След миг Тото я хвана за ръката и я поведе покрай многобройната група спящи хора в средата на помещението, като кимаше успокоително на малцината будни минасци. Кимна нервно и на Тисамон, който седеше в едно кьоше, зает да точи и намастрява острието на ръкавицата си.

Навън имаше двама часови, единият седеше на улицата в ролята на бездомен просяк, другият беше заел позиция на един висок балкон с арбалет в ръка и наблюдаваше малкия площад отдолу. Нощта беше студена, небето се стелеше като черно кадифе с пришити пайети, без облаци, които да тревожат съня му. Спряха на прага и Тото се постара да ѝ разкаже — не много свързано и с обичайните си запъвания — какво се е случило след онзи ужасен ден в Хелерон, когато пътищата им се бяха разделили. Основното ѝ стана ясно — намесата на Скуто, съдбовната среща на Стенуолд с Елиас и появата на Тисамон, пътуването до Аста и оттам до портите на Мина.

Тук тя го спря.

— Я ми кажи... — Не беше за вярване, че задава точно този въпрос, но в главата ѝ се беше загнездило нещо, което не ѝ даваше мира. — Как разбрахте? Откъде знаехте, че ни водят към Мина?

Тото стисна упорито устни.

— Тисамон и Тиниса се промъкнаха в лагера на осоидите — отвърна той, но не успя да скрие, че има и нещо друго.

Че замълча. Искаше Тото сам да ѝ каже цялата истина и той го направи, защото противното би означавало да предаде доверието ѝ.

— Молецородният, той... разбра някак — избъбри с навъсено чело Тото. — Изобщо му нямам доверие. Или е имал вътрешна информация от лагера на осоидите, или просто е извадил късмет с логична догадка.

Че поклати глава. От спомените за онова необяснимо преживяване на границата на съня ѝ се виеше свят. „Необяснимо?“ Ето в тази стена си блъскаше тя главата. „Няма как да е разбрал. Няма начин да ме е повикал и аз да съм го чула. Невъзможно. Необяснимо.“ Ако слънцето грееше, лесно би прогонила съмненията, лесно би намерила прашно кътче в главата си, където да ги натика, но сега, изправена пред необятността на безлунното небе в този непознат град, тя се разкъсваше от съмнения, все едно е застанала на ръба на дълбока

пропаст, която не би трябвало да е там, но която въпреки всичко я изпълва с ужас.

В товарното отделение на хелиоптера, в сън, който беше и по-малко, и повече от всеки сън, присънвал ѝ се някога, той я беше попитал къде отиват и тя му беше отговорила. Тя му беше казала.

Би трябвало да попита Тото кога точно са разбрали за Мина, а после да пресметне назад дните до вечерта, когато Ааген беше приземил леталото недалеч от крепостните стени, за да го поправи. Това би трябвало да реши въпроса със съвпаденията.

Или да ги потвърди. Само дето нямаше желание да попита. Възможните отговори дебнеха в сенките като таласъми от детството ѝ.

— Тото, аз... трябва да помисля. Да остана сама за малко.

Познатият инатлив израз изопна лицето му.

— Трябва да се прибереш вътре и да поспиш, наистина.

— По-будна от това не съм била — отвърна Че и беше вярно. — Моля те, Тото.

Макар и неохотно, той я остави, но първо се отби при маскирания като просяк часови и му заръча да я наглежда.

След като Тото се прибра в склада, Че се замисли за него. Не се бяха разделили чак толкова отдавна, а той много се беше променил. Сигурно всички са се променили, реши тя. Качиха се на „Небесен“ млади и наивни, но после бързо се наложи да пораснат. Да научат трудни уроци. Тото бе все така несръчен и срамежлив и сигурно никога нямаше да се отърве докрай от стеснителността си, както не би могъл да се отърве и от смесената кръв, която беше в основата на всичко останало, но в поведението му се долавяше нова решителност. Че никога не го бе смятала за боец, а ето че той се беше изправил с арбалет в ръце, за да я защити. Той, както и всички останали.

— Стига — каза внезапно тя. — Няма смисъл да се криеш. Знам, че си там.

Чу се сумтене, зад което прозираше смях, и Ахеос изпърха с криле от горните етажи. Като мравкоидите — и като бръмбарородните, с които се родееха, минанци не бяха проектирали града си с мисъл за движение във всичките три измерения. Затова един сръчен, лек човек с породени от Изкуство криле тук се чувстваше като цар.

Че го изгледа предпазливо. Кацнал бе на известно разстояние от нея и я гледаше със скръстени под плаща ръце.

— Защо? — попита го тя.

— Кой може да каже? — Стори й се, че долавя известна горчивина в гласа му, но може и да си въобразяваше. — Така или иначе, ето ме тук.

— Радвам се. Ти... — Не можеше да го изрече на глас. — Сънувах един сън, който... ми донесе утеха. А по онова време утехата беше кът за Салма и мен.

— Сън? — попита безразлично той.

— Да. Сън. — Друго нямаше да признае и толкова.

Той сви рамене.

— Вие, бръмбароидите... — поде, но не довърши. — Няма значение. Скоро ще се върнем в Хелерон и тогава пак ще си бъдем врагове, както му е редът. Да разбирам ли, че дългът ми към теб вече е платен?

— Дълг? — Тя направи крачка към него. — Задето те превързах ли? Заради няколкото шева? Ама и вие... обменният ви курс е много странен, да знаеш. Направил си за мен много повече, отколкото е било нужно! И аз никога, никога повече не искам да ти бъда враг!

Прииска й се да протегне ръка. Под всичките си маски Ахеос изглеждаше толкова объркан, толкова несигурен какво прави и защо е тук. Изглеждаше толкова самотен в студената нощ.

— Няма причина да бъдем врагове, напротив — продължи тя. — Ако осоидите дойдат в Хелерон, да не мислиш, че ще пощадят твоите хора? Повярвай ми, Империята не прави изключения.

Ахеос не каза нищо, но Че се досещаше за посоката на мислите му — че за неговия народ падането на Хелерон ще е лелеяна победа, дори ако пожарът подпали и собствената им черга.

— Стисни ми ръката — каза тя и я протегна под безлунното небе. Зрението на нейното Изкуство, все още толкова ново за нея, оцвети кожата й в тъмно сребро. — Стисни я сега, докато още можеш.

Когато най-после се подаде изпод диплите на робата, неговата ръка беше само един отънък по-светла от нейната, но със същия цвят. Доловила колебанието му, Че се пресегна импулсивно и стисна ръката му. Не беше студена, а изненадващо топла.

— Аз съм Челядинка Трудан от Колегиум. Не говоря от името на семейството си. Не говоря от името на града си или на расата си. Но говоря от свое име и казвам, че ти дължа повече, отколкото бих могла

да ти върна някога, защото в миг на най-голяма нужда ти беше до мен. Не знам защо. Не знам отговорите. Важното е, че ти дойде за мен, дойде на вражеска територия и проля от кръвта си, за да ме освободиш. — Думите се изливаха като порой и тя имаше странното усещане, че са нейни само отчасти.

Колкото до Ахеос, него думите ѝ го сащисаха тотално.

— Такива думи не се изричат лекомислено — измърмори той и понечи да издърпа ръката си. — Нямаш представа колко силно могат да обвързват клетвите!

— Нищо лекомислено нямаше в думите ми — отвърна тя. Ахеос спря да се дърпа и я погледна в очите.

— Ти ме *виждаш* — каза той и Че си даде сметка, че освен звездите и пушливата факла в другия край на площада, друг източник на светлина нямаше. Той я виждаше по силата на кръвта и расата си, тя виждаше него по силата на Изкуството си.

— Да, виждам те — потвърди тя. — Толкова време изгубих да призовавам Изкуството на предците, а накрая твоето... онзи сън се оказа достатъчен, за да го пробуди в мен.

Виждаше ясно не само лицето му. Виждаше, че не знае как да реагира, какво да прави с нея. Маските му се бяха стопили докрай. Тя го плашеше и го привличаше, и разтърсваше издъно света му. Осъзнала това, Че се изплаши на свой ред, после усети колко е топла ръката му, колко са близо един до друг.

— Аз... — измрънка тя и усети как нишката помежду им — същата нишка, покрила разстоянието от Хелерон до Мина — сега се навива с бясна скорост. Миг по-късно вече бе пуснала ръката му и тичаше обратно в склада да изпревари думите, които напиреха сякаш по своя воля в главата ѝ.

Само няколко дрипави часа сън бяха отпуснати на Талрик през тази шеметна нощ. След като Че и съратниците ѝ успяха да избягат, редът в двореца трябваше да се възстанови, което не беше лесна задача, и едва след това му остана време да потърси полеви хирург в гарнизона, който да се погрижи за раните му. Би могъл да повика лекар от града, но от опит знаеше, че практическите умения на военните

хирурзи са по-ценни от теоретичните знания и на най-образования лекар.

Беше се зазорило отдавна и целият дворец жужеше като разбунен кошер. Въпреки това можеше да се каже, че редът, в по-широкото значение на тази дума, отново се е възкачил на престола. Талрик знаеше, че Рекеф ще вземе нещата в свои ръце и че добре подбрани слухове ще обиколят имперския контингент в Мина, информирайки заинтересованите за истинското състояние на нещата.

Междувременно беше пратил да му извикат Ааген и сега той го чакаше в малкото преддверие на покоите му.

Занаятчията го поздрави с предпазливо кимване.

— Още си жив значи.

— Може и така да се каже. Някакви проблеми?

Ааген вдигна рамене.

— Чух, че някакви войници я търсели... Пеперуденото момиче. Колкото до местните, те не са от най-големите симпатизанти на Империята. Чудно какви неща работят понякога в твоя полза, нали?

— Този град е на ръба на въстание — изтъкна Талрик. — Ултер си е затварял очите или наистина е бил сляп. Смятал е, че още държи Мина здраво в юмрука си.

— Да се надяваме, че ние с теб ще сме далеч оттук, когато бурето избухне — каза Ааген и Талрик кимна.

— Извинявай, че се наложи да те използвам така, Ааген. Нямахме към кого друг да се обърнем.

— Е — промърмори занаятчията с глуповата, но широка усмивка. — Аз не се оплаквам, както виждаш.

— Потанцувала ти е, а?

Ааген се опита да скрие усмивката си, но тя въпреки всичко цъфна на лицето му.

— Нещо такова. Само ми потанцува, нищо повече, но...

— Знаем. Виждам съм я. — Талрик стана и плесна другия мъж по рамото. Драго му беше, че има поне един приятел, срещу когото не е бил принуден да се обърне. — Радвам се, че всичко е минало без засечки. Задължен съм ти като приятел и като офицер. Няма да го забравя.

С тежки стъпки той се отправи към тронната зала, защото знаеше, че ще го чакат там да даде обяснения. Вратите му отвориха войници със свежи лица и спретнат вид и ги затвориха веднага след него. Самата зала беше почти празна. Повечето финтифлюшени декорации на Ултер бяха изнесени.

Талрик изобщо не се изненада, че на креслото в средата седи не друг, а същият неназован мъж, когото помнеше от съвещанието при Латвок. Сега той го следеше с пронизителен поглед, а изпитото му лице беше нарязано от пресметливи бръчици. Полковник Латвок също беше тук — прав до креслото, с наполовина разгънат свитък в ръце. Паякородната Одиса я нямаше, но Талрик мерна Те Бери в сянката на една колона.

— Полковник — кимна за поздрав Талрик, — бързо сте се придвижили.

— Нищо подобно — отвърна с усмивка Латвок. — Всъщност, официално още не съм пристигнал и няма да пристигна в близко бъдеще. Предаването на губернаторската власт ще премине плавно, все едно го е организирил самият полковник Ултер. Дотогава обаче някой ще трябва да наглежда нещата тук — неофициално, разбира се.

— Разбира се, полковник.

— Вие, изглежда, сте един от рядко срещаните офицери, които обичат да предвождат атаката, майор Талрик — отбеляза Латвок. — Това е благословия от смесен характер, но за работата ви тук мога единствено да ви поздравя.

— Благодаря, полковник.

— Сигурно не ви е било лесно.

Талрик примигна. Мислеше на бързи обороти. Най-разумно би било да отрече ролята на всякакви лични чувства в тази история, но в действителност ролята им беше толкова голяма, че едва ли би могъл да излъже правдоподобно. Едва ли.

— Аз съм верен на Империята, полковник. Направих своя избор. — Уви, гласът му не прозвуча толкова спокойно, колкото би искал.

— Bravo на вас — каза Латвок. — Разбира се, ролята ви в разрешаването на тази сложна ситуация няма да остане невъзнаградена и...

— Не за това го направих, полковник — прекъсна го Талрик, потвърдо, отколкото възнамеряваше. Наясно беше, че след изминалата

нощ самоконтролът му не е на висота.

По лицето на полковник Латвок пробяга раздразнение.

— Аз и не наемавам, че сте го направили заради това, майоре. Така или иначе, според нашите архиви в момента вие сте най-висшият офицер на Рекеф в този град и ако е налице необходимост от действия, които да наредите като временно изпълняващ длъжността губернатор, то сега е моментът да го направите.

Подобно предложение беше неочаквано, но Талрик реши, че едва ли ще има друга възможност.

— Пеперудородната робиня Скръб в окови — каза той, като следеше напрегнато за реакцията на Латвок.

— Чувам, че е изключителна танцьорка — подхвърли спокойно полковникът.

— Тя беше собственост на полковник Ултер. Бих искал да я предам на лейтенант Ааген, без чието съдействие едва ли щях да се справя със задачата си тук.

— Имате разрешението ми — отвърна Латвок, без да му мигне окото. — Нещо друго?

— Друга от робините на полковника, жена от собствената ни раса на име Хрея, също ми помогна. Бих искал да бъде освободена.

Латвок се изкашля в шепа сякаш Талрик се е изложил на светско събиране.

— Империята не освобождава своите роби, майоре. При определени обстоятелства би могла да ги възнагради, да облекчи живота им, да ги натовари с отговорности и дори да поиска съвет от тях, но никога не им връща свободата. Това би било невиджан прецедент! Ще направим друго, майоре — Империята ще даде робинята на вас. А ако вие, като гражданин на Империята, решите да ѝ върнете свободата, е, предполагам, че пред подобна ексцентричност Империята би могла да си затвори еднократно очите. Нещо друго?

— Не. Освен че бих искал да спомена добрата работа на лейтенант Те Бери във връзка с последната ми мисия. — Талрик видя как мухородният се размърда неспокойно, чул името си, а после вдига вежди при неочаквания комплимент.

Латвок кимна одобрително.

— Добре е, когато офицерите признават постиженията на своите подчинени. Това заздравява лоялността. Смятайте, че похвалата ви е

чута и ще бъде взета предвид. — Ако се съдеше по кратката сянка, преминала по лицето на Те Боро, самият Латвок не беше от офицерите, които хвалят подчинените си. — Друго?

— Не, полковник.

— Нищо, майоре? — Латвок се намръщи. — Полковник Ултер имаше много робини — напълнил е двореца с тях.

— Оставям ги в сигурните ръце на Империята, полковник. Не искам друго, освен да се върна към работата си в Хелерон. Плановете ни там са на финалната права и агентите ми имат нужда своя началник.

— Е... — Латвок хвърли бърз поглед към мъжа в централното кресло. — Майоре, има едно предложение относно бъдещето ви. Генерал Рейнер е останал впечатлен от способностите ви и смята, че те отговарят напълно на високите стандарти, които офицерите на Рекеф трябва да покриват.

Талрик не смееше да помръдне, защото самият факт, че са назовали пред него името на мълчаливия офицер, беше пропуск към един по-голям и по-секретен свят. Генералите от Рекеф рядко напускаха имперския двор, а дори тогава пътуваха инкогнито.

— Полковник? — каза той.

— Работата ви за външната служба на Рекеф заслужава единствено адмирации, майоре — продължи Латвок под пронизителния поглед на генерала, — но уменията ви биха били от полза и за вътрешната служба. Империята има нужда от постоянна защита — както отвън, така и отвътре.

Това би било повече от повишение и Талрик го знаеше — вътрешната служба на Рекеф, по-старият и по-елитарен клон на организацията, се отчиташе единствено и само пред императора. Вътрешната служба на Рекеф беше закон сама по себе си. Членовете ѝ не се бояха от нищо.

„Освен един от друг“ — промъкна се в главата му предателска мисъл.

И всички се страхуваха от тях. Те бяха сенките в армията. Никой не можеше да бъде сигурен дали съседът му не пише доноси за някоя необмислена дума, нито дали робът му не донесе където трябва за пиянските му откровения предишната нощ. Всички без изключение усещаха тежкия поглед на Рекеф — от обикновения редник до най-

висшия армейски генерал на Империята. Никой не беше недосегаем и всеки можеше да изчезне без предупреждение и без следа.

Мисията му тук, в губернаторския дворец на Мина, беше в прерогативите на вътрешната служба. Значи е било тест? Насъскали са го срещу стария му наставник, за да видят дали е достатъчно хладнокръвен да му прегризе гърлото. Е, той беше доказал хладнокръвието си, че и отгоре.

— Оценявам високо честта, полковник, но плановете ми в Хелерон...

— Могат да бъдат довършени от друг, несъмнено. Помислете си, майоре.

Преминеше ли във вътрешната служба, обект на дейността му щяха да са хора от собствената му раса. Той щеше да защитава Империята като хирург, който спасява пациента си от гангрена, изрязвайки из дъно засегнатата тъкан. Всеки ден щеше да е като току-що изминалата нощ. И рано или късно щяха да го пратят срещу Ааген или срещу друг лоялен и свестен човек, когото някога е наричал свой приятел.

— Ако това иска Империята, полковник, аз ще се подчиня на заповедта — каза той с пълното съзнание, че следващите му думи могат да го превърнат в мишена и да му подпечатат съдба не различна от тази на Ултер. — Но ако става въпрос за предложение, а не за заповед, то ще трябва да го отхвърля. Работата ми за външната служба на Рекеф е важна и ще пострада, ако не съм там, за да довърша започнатото.

Последва дълго мълчание. Латвок погледна към генерал Рейнер. Талрик следеше напрегнато за мълчаливо послание между двамата, но и да имаше такова, очите му не го уловиха.

Най-накрая Латвок каза:

— Това е всичко, майоре.

Талрик се обърна и излезе от тронната зала в пълно неведение относно съдбата си.

31.

Макар и бавно, зората се беше сипнала над Мина, за което свидетелстваше слънцето на небето, но друга зора, звездна зора, беше помела града като горски пожар. Тя казваше: „Кимене е свободна“. Казваше също: „Ултер Дебелака е мъртъв“. И в съзнанието на минасци тези две събития бяха свързани неразривно.

В мазето, където се помещаваше щабквартирата на Чисис и неговата част от съпротивата, се стичаха посетители, пратеници от други клетки на организацията. Някои бяха стари негови приятели, с други беше имал противоречия и дори стълкновения. Сега те прииждаха да се видят с Кимене, защото единствено тя беше в състояние да ги обедини. Ултер си бе давал сметка за това също като тях, но и той — пак като тях — се беше оплел в мрежите на титаничното ѝ присъствие и беше пропуснал шанса си да лиши Мина от нейната Дева.

Тиниса седеше и гледаше как членове на съпротивата идват и си отиват или се трупат на малки групи в очакване на водачката си. Чисис се спираше тук и там, с някои се здрависваше, други поздравяваше по войнишки. Виждаше се, че полага усилия да заглади стари вражди и пази най-окуражителните си думи за онези, които харесва най-малко.

Че си почиваше или пък размишляваше здравата над нещо, кой знае, а Салма още спеше въпреки шума. От Че знаеха, че е бил окован кажи-речи през цялото време. Едва ли може да се наспи човек, когато лактите му са стегнати зад гърба, мислеше си Тиниса. Представи си го как седи по цяла нощ в тази мъчителна поза и бди над спящата Челядинка. Размърда се, стана и тръгна лениво към сламеника му.

Винаги се беше гордяла с независимостта си, с това, че не разчита на никого. Лесно беше да се гордееш с подобно нещо, когато животът ти е подреден като на картинка. Отношенията ѝ със Салма така и не се бяха задълбочили, изтъкани бяха от шеги и закачки, примесени с негласното ѝ раздражение от факта, че иначе неустоимият ѝ чар няма никаква власт върху него. Колкото до

отношенията ѝ с Че, те почиваха на суетата. Приятно беше да имаш сестра, която не блести с хубост, която е толкова сериозна, добросърдечна и лишена от изящество.

Едва след като ѝ ги отнеха, Тиниса разбра колко много ги обича, колко силна е връзката ѝ с тях. Коленичи до Салма и спря поглед на лицето му — такова, каквото той рядко показваше пред света. В съня си Салма изглеждаше пет години по-млад... Тиниса се сепна, защото винаги го беше смятала за по-голям от себе си и нито веднъж не ѝ беше хрумвало, че може да са връстници. Приглади разсеяно тъмната му коса и видя как клепачите му трепват за миг. „Сънувай волни сънища“ — пожела му мълчаливо тя.

Не чу стъпки, но усети присъствието на Тисамон зад гърба си. Изражението му беше все така сурово и меланхолично. Сигурно и насън изглежда така, реши Тиниса.

— Трябва да говоря за нещо с теб — каза тихо той. — Ако нямаш нищо против.

„А с него докъде го докарах?“ Битката им в каналите беше съборила защитните му стени, но той все още проучваше новия свят, който Тиниса му беше разкрила. И изглежда беше стигнал до някакво решение.

Тя тръгна след него към раницата и малкото му вещи в къошето, където беше прекарал нощта.

— Имаш нещо мое — каза той и тя го погледна неразбиращо.

При вида на празния ѝ поглед Тисамон се усмихна тъжно.

— Не бих го пожелал и на най-големия си враг, но то така или иначе е в теб. Имаш лицето на Атриса, имаш будния ѝ ум, както и уменията ѝ, струва ми се, но имаш и нещо от мен.

„Нещо от богомолкоидите“, осъзна тя.

— Аз... Изкуството ми няма нищо общо с талантите на твоята раса — отрече тя. — Не мога да летя. Нямам шипове като твоите.

В усмивката му се прокрадна веселие, но зимно.

— Нима всяко Изкуство е толкова видно за очите? Кажи ми какво препуска във вените ти, когато се биеш, Тиниса? Разкажи ми за жаждата в сърцето ти, когато надушиш кръв. Разкажи ми за *опиянението* си, когато звъннат оръжия.

Думите му бяха като шамар.

— Не...

— Напротив — прекъсна я той. — Виждам съм те да се биеш. Грацията ти е на паякородна, безспорно, но отвътре напират Изкуството на моя народ и именно то те прави опасна, именно то те прави *жива*.

Тиниса си спомни онзи миг в къщата на Стенуолд, спомни си как стои над трупа на платения убиец и победата пее в ушите ѝ. Спомни си битките с осоидите и с уличните бандити в Хелерон, с гангстерите на Гостоприемците, с тъмничарите, които беше убила, за да стигне до Салма и Че. Можеше да изтъкне мотиви за всяко от тези убийства — да спаси себе си, да спаси приятелите си, да изплати дълга си, — но имаше и друго. Имаше го огъня в сърцето всеки път, щом рапирата ѝ излезеше на светло. Нещо я овладяваше тогава и препускаше през нея като горяща отрова, подлудяваше я. Правеше я безстрашна, бърза и свирепа. Опияняваше се от съзнанието за собствената си сила и отнемаше живот така, както комарджия раздава карти.

— Аз... — Наследството ѝ, богомолското ѝ наследство дебнеше иззад паешкото ѝ лице и заедно с него дебнеха жаждата за кръв, клетвите и обещанията, древните традиции и хилядолетната памет. На всичко това Тиниса беше наследница.

Ужасно беше да открие в себе си това наследство — все едно откриваше нелечим тумор, — но после погледна в очите на Тисамон и съзря там толкова гордост и възхищение, че ужасното стана прекрасно.

— Този меч не ти отива — каза той. Говореше за късия минаски меч, който беше взела за временно ползване — тежко, тромаво, грозно оръжие.

— По-добре е от нищо — отвърна тя.

Тисамон коленичи до нещата си и ѝ даде знак да стори същото. Тиниса го послуша, но по гърба ѝ плъзнаха тръпки. Озовала се бе от другата страна на бариера или праг, където Тисамон не я беше допускарал преди.

— Както знаеш, когато дойдохме за последно в този град, очаквах да се срещна тук с майка ти — заговори той, като избягваше да я поглежда. — Което не стана. По причина, която е нова и за двамата ни. Но... — Той разпери ръце и шиповете на подлакътниците му реагираха дори на това слабо движение. — Исках да... Преди да дойда в Мина, докато двамата бяхме разделени, мислих и... Исках да направя някакъв жест, нещо, което да я обвърже с мен и да обвърже мен с нея. Нещо, не знам. — Унила усмивка. — Не бихме могли да се венчаем. За

моя народ това е свещена церемония и по-скоро биха ме убили, отколкото да приемат връзката ми с жена от нейната раса. Колкото до паякородните, при тях жените могат да имат колкото си искат мъже. Така че... Но аз исках да ѝ покажа какво означава за мен. Не ме бива по думите, както и сама си се убедила. Затова ѝ намерих подарък. — Ръката му помръдна към раницата и навитите на руло одеяла, но той побърза да я дръпне. — А после тя не дойде. Въпреки това не можех да захвърля подаръка. Той беше... важен за мен, ценен. Оттогава го нося със себе си навсякъде. Оставял съм го без надзор в кръчми и ханове с надеждата някой просяк да го открадне и да ме отърве от него, от спомените за нея. Но това така и не се случи. Винаги го намирах там, където съм го оставил. А сега ти си тук, в този град, нейна дъщеря, неин образ и подобие... и моя кръв също. И си изгубила мечата си.

Най-сетне Тисамон я погледна в очите.

— Ти не вярваш в съдбата. — Не беше въпрос, а заключение.

— Така е, не вярвам.

— Имаш наследство обаче. Дори две, ако трябва да сме точни. Отгледана си от бръмбароиди, заобиколена от машини и представа за света, която е чужда на природата ти. Опитваш се да мислиш като тях, но кръвта ти казва друго. Моят народ вярва в съдбата, както и в много други неща, които бръмбарородните не признават. Аз вярвам, че *това* е съдба.

И той ѝ показа рапира, каквато Тиниса не беше виждала никога. Ножницата ѝ беше зелена, но цветът преливаше в други, щом светлина докоснеше повърхността ѝ, обточена беше с метални ленти, които на пръв поглед изглеждаха медни, а на втори — от старо злато. Беше покъса от старата ѝ рапира, но когато я пое в ръце, Тиниса разбра, че е по-тежка. Предпазителят се виеше в сложна плетеница от стилизирани листа и клонки, целият в злато, тъмна стомана и зелен емайл. Погледът ѝ се залута неудържимо в лабиринта от преплитащи се линии на сложния му рисунък.

Държеше рапирата за ножницата — майсторска направа от фино обработена хитинова черупка. Посегна към дръжката, но Тисамон я спря.

— Има си ритуал — каза ѝ той.

После посегна към заострения ефес на рапирата, който завършваше с извит нокът, и притисна за миг дланта си към него. В

основата на палеца му се появи червена резка и капка кръв блесна върху позлатения метал.

— А сега ти — подкани Тисамон. Тиниса отвори уста да възрази, но той я прекъсна: — Това е важно. Не искам от теб да вярваш, а само да повярваш, че аз вярвам.

Тиниса стисна дръжката и притисна металния трън към ръката си. Болката беше незначителна като от жилото на дребно насекомо точно преди отровата да подейства. „Неговата кръв и моята кръв, смесени върху ръката ми.“

— А сега извади меча — каза Тисамон и тя се подчини.

Когато затвори ръка около огладената дървесина на захвата, нещо се стрелна през нея — шок разтърси цялото ѝ тяло все едно токущо са я пронизали. Сърцето ѝ прескочи и за миг Тиниса усети оръжието в ръката си като живо същество, което се отърсва от дълъг сън. Чувството отмина бързо, но удивлението я връхлетя с нови сили, когато тя изтегли острието от ножницата.

Беше по-късо от старата ѝ рапира, както вече се беше досетила по дължината на ножницата, и не беше от стомана, а от някакъв тъмен метал без блясък, почти като олово. Беше и по-широко от очакваното, заостряше се едва на педя от върха. Усещаше го в ръцете си като непознато зверче, което тепърва ще свиква с миризмата ѝ и което тепърва ще трябва да опитоми.

— Това е... старо — изрече бавно тя.

— Сред моя народ са останали шестима или седмина, които все още владеят тайните за направата на такова оръжие, но това датира от дните на Вещото време и е много по-добро.

— От дните на кое? — Този термин не го беше чувала в Колегиум.

— Отпреди революцията на Умелите — обясни Тисамон.

— Но това... е невъзможно. — Тя плъзна поглед по оръжието в ръцете си. Тъмното острие почти не отразяваше светлината на утрото. — Оттогава са минали повече от пет века.

— А острието е изковано още сто години преди това — каза той. — Изковано е във времена, когато не са познавали съмнението. Изковано е с кръв, вяра и неопетнено умение — нещата, които са в сърцето на моя народ. Мечът е мой, мои са правата да се разпореждам с него както реша, защото макар да предпочитам друго оръжие, аз

владее този меч до съвършенство. Сега този меч е твой по кръвно право, както по майчина, така и по бащина линия. Преминал съм ритуалите, заставал съм пред съдниците в Паросиал и съм проливал кръвта си там. Някой ден, ако решиш, ще заведем и теб.

Тиниса свъси вежди, а после разбра за какво ѝ говори. Остров Паросиал беше нещо като свещено място за богомолкородните. И не ставаше въпрос за обикновена религия. Тисамон говореше за оръжемайсторите, за брошката, която носеше на гърдите си, за древния орден, така ревниво пазен от неговия народ.

— Никога няма да ме приемат — възрази тя. — Аз съм полуродна.

— Ако гарантирам за теб, ако те обуча и ако уменията ти се окажат достатъчни, то никой не би имал правото да те отхвърли — изтъкна той. — Изборът е твой, Тиниса. Аз съм лош баща. Нямам земи, нямам богатство, нямам какво да ти завещаю освен уменията си. Единствено тях мога да ти предам.

И преди да е размътила главата си със съмнения и евентуалности, тя каза „да“.

Възцари се тишина миг след като Кимене влезе в стаята. Дори Стенуолд, зает да преглежда диаграмите и сметките, които Тиниса му беше донесла от двореца, вдигна поглед да види какво толкова става. И затаи неволно дъх.

Беше я видял предната вечер, разбира се, уморена и мръсна след прехода през подземната канализационна система, ожулена и смачкана от престома в килията. Тогава му се стори повече като тънко и недохранено момиче, отколкото като прехвалената Минаска дева.

Но явно се беше възползвала максимално от изминалите междуременно часове. Дали е успяла да поспее беше отделен въпрос, реши Стенуолд, но сега така или иначе заставаше пред поклонниците си във вида, в който те очакваха да я видят.

Облечена беше в пълни доспехи. Коничен шлем и прилепнала платнена шапчица под него обхващаха деликатните черти на суровото ѝ лице. Нагръдник, мъжки при това, боядисан в черно, с две червени стрели отпред. Едната сочеше надолу, към земята, другата — към небето, и Стенуолд разчете посланието им по следния начин:

„Паднахме, но ще се издигнем отново.“ Жената носеше кожена поличка със сребърни капси, а бронираниите предпазители на краката и ръцете ѝ бяха в същия стил като нагръдника. Но за разлика от обикновените войници, тя не носеше нито риза, нито бричове. Ръцете и краката ѝ бяха голи, сякаш синкавосивият оттенък на кожата ѝ трябваше да напомня, че жената е не друга, а Девата на Мина. Черният плащ се поклащаше зад нея при всяка крачка.

Появата ѝ не бе ознаменувана с аплодисменти и шумни поздравления. Стенуолд се изненада, защото жената очевидно заслужаваше такива, но после съобрази, че шумът само би привлякъл нежелано внимание. Последователите ѝ може и да не крещяха екзалтирано, но екстазът грееше в очите и по лицата им.

— Чисис — започна тя и мъжът пристъпи напред с известно смущение. — Ти ми даде надежда в мрака и аз никога няма да забравя какво стори за мен. Отсега нататък си ми скъп на сърцето.

Стисна му ръката и Стенуолд предположи, че общото им минало не е било съвсем безоблачно, както и че Чисис е организиран спасяването на Кимене с цел да изглади старите търкания. Младият мъж понечи да се върне на мястото си — очите му се бяха насълзили, забеляза Стенуолд, — но Кимене го дръпна за ръкава и го задържа до себе си.

— Стекли сте се тук от всички краища на града — обърна се към присъстващите тя. — Повечето ви познавам. Знам, че не всички сте приятели и че всеки от вас лелее в сърцето си мисъл за бунт по свои мерки, различни от мерките на съседа. Но ето че сега сте се събрали под един покрив, нещо, което аз напразно се опитвах да направя преди осойдите да ме заловят. Поне за това трябва да сме им благодарни.

Вълна от несмел смях раздвижи събралите се хора. Стенуолд местеше поглед по лицата им. Стари и млади, мъже и жени, бръмбарородни бойци от Мина в голямата си част, но имаше и други — скакалецородни от милицията, мухородни гангстери, които симпатизираха на каузата, дори две мравкородни с червеникав цвят на кожата от поробения град Мейнис. Всички те гледаха Кимене и чакаха заповедите ѝ.

— Сигурно очаквате от мен да подпаля града с една-единствена факла, да призова всеки мъж, жена и дете в Мина на бой, да грабнем сърпове и мечове и да прогоним Империята от града си.

Чуха се одобрителни викове, но нещо в тона ѝ беше привлякло вниманието им и повечето чакаха какво ще последва.

— Чули сте, че Дебелака е мъртъв! — извика тя и думите ѝ предизвикаха свирепи усмивки и доволно кимане. — Но кой го уби? — попита Кимене и всички замлъкнаха онемели.

— Не го убих аз, макар че нищо не би спряло ръката ми, ако имах възможност. Не го уби Чисис, нито друг от групата ни. И все пак всички знаем, че Дебелака е мъртъв. Кой го е убил тогава? — Погледът ѝ се местеше от човек на човек, докато един не се осмели да проговори.

— Казват, че се скарал с друг осороден заради фуста. Така чух. И че екукутирали някакъв офицер заради тая работа.

— Капитан Раут, така казват — вметна друг. — Копоя на Дебелака. И той няма да ни липсва.

— Така казват, значи? — попита Кимене и сложи край на зародилите се дискусии. — Че осородните са се изпокарали? Че са се избивали един друг в тъмното, докато Чисис е разбивал ключалката на моята килия? Мина ще има нов губернатор, несъмнено по-лош от предишния, и отговорът на въпроса защо беше убит Дебелака се крие в този човек. Вижте колко бързо разпространиха новината, че Дебелака е мъртъв, погрижиха се всички да го разберат. Защо? Защо разгласяват вестта из целия град? Нима не знаят, че това ще налее масло в огъня на нашия бунт?

Крачеше напред-назад пред първата редица слушатели и плащът се развяваше след нея.

— Има ли и един сред нас, който да не знае, че освен сила врагът ни притежава и хитрост? Всички сме изпитали хитростта им на гърба си, аз най-много, когато наемниците им ме хванаха в капан! Така че защо позволиха новината за смъртта на губернатора да стигне толкова бързо до нас? Защо ли... защото искат да реагираме. Знаят, че силата ни расте и предпочитат сблъсъкът да се случи сега, преди силата ни да е нараснала още. Надяват се да вдигнем на оръжие обикновените хора, а после да пратят войниците си, които да ни смажат с огън и кръв. Защото ние сме силни, но трябва да станем по-силни. Времето за революция ще дойде, но още не е дошло и осойдите го знаят.

Беше ги покорила напълно. Всички я гледаха заплениени, включително Стенуолд.

— Оттук насетне, в продължение на най-малко пет десетници не трябва и дума да отваряме за бунт. Осоидите не могат да чакат вечно с вдигнат меч. Рано или късно ще трябва да свалят острието, а междувременно ние ще сме станали по-силни. И нашето време ще дойде, но за да успеем, трябва да сме по-хитри от тях. Само сила няма да е достатъчна. Затова Чисис е постъпил мъдро, като е организиран спасяването ми с помощта на чуждоземците. Така осоидите, които ги видяха и останаха живи, колкото и малко да са те... — тук доволен шепот раздвижи тълпата и хората заизвиваха вратове към Тисамон, — ще разказват, че просто група чужденци са нахлули в подземията, за да спасят свои приятели, също чужденци. Вие ще имате грижата да разпространите същия слух навсякъде, където могат да го чуят осоиди. Нека поседем съмнения в умовете им. Нека се успокоят и свалят гарда си. Не правете нищо, което да подкладе подозренията им. Разбирате ли защо се налага да правим това?

Разбираха. Кимене беше талантлив оратор, реши Стенуолд. Изправила се бе пред хора разделени и разединени и с думите си ги беше обединила, владееше трудното изкуство да говори едновременно на всички заедно и на всекиго поотделно.

Стенуолд все още хранеше слаба надежда за успеха на революцията в Мина, но без Кимене не би хранил никаква.

След като окуражи офицерите си и ги прати с подробни указания, които да разяснят на хората в своите клетки, Кимене не легна да си почива. Още не беше приключила. Без видим знак, че до малките часове на предната нощ е била затворник в занданите на двореца, тя се приближи, седна срещу Стенуолд и махна на останалите чужденци да дойдат при тях. Те се примъкнаха без бързане — Челядинка седна до чичо си, Тото се настани на крачка зад нея; Тиниса и Тисамон седнаха рамо до рамо от другата му страна — Тиниса, гушнала прибраната в ножницата рапира, която беше получила в дар от баща си; Ахеос клекна встрани, увит в плаща си като болник в зимен ден.

— Вие сте забележителен революционер — поде Стенуолд и остави с неохота откраднатите от двореца документи. — Имал съм вземане-даване с неколцина активисти, но в Колегиум тях ги наричат

„хаотици“ и това е достатъчно доказателство за липсата на дисциплина и стратегия в действията им. Не се сещам за нито един, който би призовал към търпение в ситуация като тази.

— Аз съм просто жена, която обича своя роден град — сви рамене Кимене. — Знам името ви, майстор Стенуолд Трудан. И до днес се случва хората да го споменават. Сражавали сте се срещу осородните по време на обсадата... или сте избягали позорно — зависи от кого ще чуете историята.

— Боя се, че има по нещо вярно и в двата прочита на фактите.

— Е, сега архивите се пренаписват. Знам, че сте дошли тук, за да спасите двама от своите хора, и че моето освобождаване се е вписало в плановете ви случайно и дори по принуда. Но така или иначе благодарение на вас отново съм на свобода и мога да работя за града си, а това е дълг, който никога не бих могла да изплатя докрай. Но ще сторя всичко по силите си, за да намаля големината му. Е, какво мога да направя за вас?

Стенуолд кимна уморено.

— Би било чудесно просто да си стиснем ръцете и да кажем, че си имаме всичко необходимо, но истината е друга. Не искаме много, но помощ няма да откажем.

— Слушам ви — подкани го тя.

— Ще ми трябва пратеник, най-бързия, когото успеете да намерите, който да отлети за Хелерон.

— Смятайте го за уредено.

— До час ще съм подготвил съобщение, което трябва да стигне до един от моите хора там. — Видя тревожните погледи, които си размениха неговите протежета, и продължи: — Ще ви обясня всичко, но нека първо приключим с това. Така... предполагам, че за летало и дума не може да става.

Последното накара Кимене да се засмее.

— Да откраднем летало от осородните би означавало да наруша указанията, които сама дадох на хората си, а тук всички летала са в техни ръце. Но мога да ви намеря коне.

Стенуолд обмисли предложението.

— Ние си имаме едно автовозило, което скрихме недалеч от крепостните стени. Съгласна ли сте да разменим машината срещу достатъчно коне, включително и резервни за смяна?

— Съгласна съм — кимна тя. — Кредитният ви лимит не се изчерпва с това, Стенуолд Трудан. Какво друго? Слушам ви.

— Добре би било да пратим човек в Тарк, който да събере информация. Ще го инструктирам подробно. Аз нямам агенти там, а е важно да разбере какво става в града.

— Ще ви намеря човек, но вероятно ще се наложи да му платите.

— Това не е проблем. Ще ни трябват и припаси за пътуването до Хелерон, а резервни дрехи за повечето от нас биха били добре дошли.

— Ще ги имате.

— Значи ще сме във форма да се сбогуваме с вас. — Той сведе поглед към ръцете си, свити в юмруци в скута. — Има още едно нещо обаче. Не молба, а нещо, което трябва да знаете.

Тя кимна мълчаливо и Стенуолд си помисли, че вече се е досетила какво има предвид.

— Железният договор бързо ръждясва — каза той. — Осойдите са попълнили ресурсите, изчерпани по време на Дванайсетгодишната война, и са готови за ново нашествие. Видях с очите си предния им пост в Аста, попаднаха ми и някои от докладите за военните им доставки. По всичко личи, че имат готовност за нова кампания в най-скоро време. И като казвам в най-скоро време, имам предвид в рамките на броени десетници. Този път ще потеглят на запад, към градовете от Равнините.

— Това би бил логичният ход от тяхна страна — кимна Кимене.

— Едва ли е нужно аз да ви казвам, че когато врагът насочи основните си усилия другаде, шансовете за успеха на един бунт тук нарастват значително.

Тя се усмихна лукаво.

— Мисля, че се разбираме идеално — отбеляза. — Моите хора още не са готови да отхвърлят игото на осойдите, но и това ще стане. И ако това помогне не само на моя, но и на вашия народ, толкова по-добре. Нашият бунт ще успее — заяви тя без сянка на колебание в гласа си, — но за да запазим независимостта си, ще ни трябват съюзници на запад.

— Аз имам една молба, ако позволите — обади се Салма, който уж спеше. Но явно беше проследил разговора и сега седна на сламеника до другите. Още беше с мърлявите си дрехи от снощи, но

вече не приличаше на окаян затворник, а на себе си, такъв, какъвто го помнеха отпреди. Дори усмивката му се беше завърнала.

— Слушам — погледна го Кимене.

— Осоидите държат още една пленница. Пеперудородна на име Скръб в окови — обясни принцът водно конче.

— Знам за нея — кимна жената и го изгледа от глава до пети. — Чух, че била пионка в жалките им играчки.

— Предали са я в ръцете на един офицер. Казва се Ааген. Че ги е чула да го обсъждат — продължи Салма. — Трябва да знам къде е сега. Още не сме приключили със спасителните операции.

— Като е решила да ми донесе тези неща, Тиниса без да иска е направила голям удар — отбеляза Стенуолд. Беше ги събрал пред себе си като на лекция в Академията, цялата им групичка, включително и Тисамон. Само Ахеос стоеше настрана както обикновено. — Това са само фрагменти, разбира се, но пък аз от десет години се уча да сглобявам картинки от откъслечна информация.

— Реших, че може да са планове. Планове за нашествие? — предположи Тиниса. — Хвърлих им един поглед по пътя насам, но... Нищо не разбрах.

— Не са планове за нашествие. Не, просто интендантски бележки, снабдяване, сметки, такива неща. Дребни детайли, свързани с вътрешния механизъм на всяка армия — обясни Стенуолд и побърза да добави, когато Тиниса увеси нос: — Но са по-ценни от злато, защото дават информация за разположението на войските, за числеността им, за това с какви провизии и екипировка разполагат. Ако човек знае как да ги чете, са също толкова ценни, колкото подробна карта на предстоящата кампания.

— И какво успя да научиш от тях? — попита Тисамон. — Местните казват, че оттук са минали много войскове подразделения и всички се придвижват на запад. Самите ние видяхме част от тях.

— Вярно е — кимна Стенуолд. — Докладите показват същото. Помните Аста, нали? Аста е само преден пост и вече знам накъде ще потеглят войските, които се събират там. Вижте. — Извади писалка от чантичката на колана си, обърна един от листовете и се зае да отбележи на гърба му местата, които изброяваше. — Мина е тук. Аста

— тук. Това е Даракионският лес — посочи Стенуолд и зацрихова малко петно до точката на Аста. — Хелерон е тук, от другата страна. А това е Ръбатата пустиня. — Начерта пунктирана линия с приблизителната форма на неплодната местност. — А тук... — За миг Стенуолд наистина се върна в аудиториите на Великата академия, плъзна поглед по лицата им и попита: — Някой сеца ли се?

— Тарк, майсторе — каза Тото.

— Тарк, градът-държава на мравкоидите, най-източният от градовете на Равнините. А с какво са най-известни мравкородените от Тарк?

— С робите — отвърна намусено Че.

— Е, казано така, звучи опростенчески — смръщи неодобрително вежди Стенуолд, — но отразява факта, че от всички мравешки градове, единствен Тарк може да се смята за богат град. Разположен е на ключово място — там се пресичат Коприненият път от Паешките земи, западният, който свързва Ръбатата пустиня с Равнините и е основната артерия, по която се придвижват скорпионородните, и източният, който води към мухородните поселения Егел и Меро. Но търговските печалби на Тарк се дължат най-вече на факта, че градът е входна врата към целите Равнини. Малцина си дават сметка за това, най-малко таркианците. И защо? Защото са твърде заети да размахват оръжие срещу другите мравешки градове вместо да следят за заплаха отвън. — Стенуолд драсна стрелка от Аста към Тарк. — А заплахата вече е налице. Огромен брой имперски войници вече са минали през Мина на път към Аста и повечето продължават към Тарк. Ако се съди по данните в тези доклади, става въпрос за трийсетинахилядна войска — редовна армия и помощни части от рода на тукашната милиция. В комплект с обсадни машини, бойни возила и летала. Всичко е в тези документи, ако знаеш как да ги четеш.

— И какво можем да направим ние? — попита Че, сякаш имаше проста рецепта за спасяването на град от предстоящо нашествие.

— Мравкоидите от Тарк ще трябва да се защитят сами. Не биха приели помощ от външни хора, дори да им я предложим. Осородните ни изпревариха, но сега поне ще имам очи там и ще знаем какво става. Ние трябва да идем на онези места в Равнините, където има надежда да ни чуят. Колегиум, Сарн, дори Хелерон. — Писалката драсна още

три чавки върху листа. — И тук възниква следващият ни проблем, защото не всички войници, за които се споменава в докладите, ще потеглят към Тарк.

— Къде тогава? — Че местеше поглед между лицето му и картата.

— На практика армиите са две, две са и направленията на атаката. Основната войска ще тръгне срещу добре укрепения Тарк, другата ще се отправи към Хелерон. Тя е доста по-малобройна, вярно, но колко войници са необходими, за да се превземе Хелерон? Или да се убедят хелеронци, че ще е по-добре да работят в сътрудничество с Империята вместо срещу нея, или че условията на Железния договор подлежат на промяна в посока облекчаване?

— Стотина мъже и достатъчно голяма кесия ще стигнат — обади се мрачно Ахеос иззад тях. Стенуолд кимна в знак на съгласие.

— А осойдите пращат натам доста повече от стотина мъже. За размера на кесията не знам, но си мисля, че най-добрият ни ход е да се върнем в Хелерон. Ако тамошните магнати обединят силите и умовете си, има шанс да отблъснат нашествениците. Но ако са разединени или си затворят очите за истината, Империята лесно ще сложи ръка на града, а оттам и на целите Равнини. Както казах, в Хелерон ще сме най-полezni. Вече пратих съобщение на Скуто да има готовност. Ние може и да не изпреварим с много осите, но пратеникът и вестта за нашествието би трябвало да стигнат навреме. — Той въздъхна и помълча, преди да продължи. — Ето че стигнахме и до това. Аз, Стенуолд Трудан, ви направих свои шпиони. Изложих ви на опасност, на пленничество. Заложих живота ви на карта, аз, който не залагам и медни монети на покер. Сега ви моля да тръгнете с мен на война. Предложение, което всеки от вас е в правото си да отхвърли. Няма да се разсърдя на никого, нито на най-стария си приятел, нито на най-близкия си роднина.

Сред насядалите пред него нямаше признаци на колебание, затова Стенуолд погледна към молецородния отзад.

— Тази битка не е твоя, Ахеос.

Всички се обърнаха да го погледнат. Той на свой ред хвърли поглед на Че преди да отговори.

— И предишната не беше, майстор Трудан. Не бих си мръднал пръста да спасявам Хелерон.

— Не мога да те виня, а и ти вече стори толкова много за нас, че... — започна Стенуолд, но Ахеос вдигна ръка да го прекъсне.

— Тази сутрин, още по тъмно, говорих с твоята племенница. За много неща си говорихме. Тя ми каза, че осоидите рано или късно ще нападнат и моя народ, както ще нападнат вашия. И понеже видях отвътре имперската машина, аз вярвам, че е права. И докато вие, бръмбарородните, гризете планините ни в името на пършивата си печалба, осоидите носят със себе си тирания и смърт, освен това *летят* — сами и с машини. А това променя всичко, защото за разлика от вас, които се ровите в земята, те ще точат мечовете си с поглед в небето. Затова ще се върна с вас и ще разкажа на народа си какво съм видял — нищо, че едва ли ще поискат да ме чуят. Ще се опитам да ги убедя, че осоидите са заплаха, срещу която трябва да се изправим по нашите си начини. Няма да тръгна на война, за да спасявам Хелерон, но ще тръгна на война, за да спася собствения си народ, било от бръмбарородни, било от осородни, било от всеки, който дръзне да вдигне ръка срещу нас.

32.

Салма тръгна и остави Че с горчивия вкус на тежките думи, които си бяха разменили. И по-точно с горчивия вкус на тежките думи, които му беше казала тя. Салма я беше изслушал с усмивка, а после бе вдигнал рамене и толкова.

Казала му беше, че е адски глупаво да се разхожда из града под носа на осоидите, и не просто да се разхожда, а буквално да им се навира в ръцете — и той беше признал с готовност правотата ѝ. После му изтъкна, че почти не познава онази жена, че няколко дни на общо пленничество, няколко разменени думи и един танц на верига не са достатъчни да рискува живота си заради нея. Той бе кимнал с усмивка.

— Да не мислиш, че си невидим бе! — извика накрая тя. — Градът е пълен с осородни!

А той само поклати влудяващо глава.

— Осоидите са в двореца и чакат градът да въстане. Чу какво каза Кимене, нали? Ще наблюдават земята, а не въздуха и едва ли ще плъзнат по улиците, щом са намислили да подлъжат минасците към бунт.

— Да, но ще наблюдават земята от въздуха — бе възразила Че.

А той сви отново рамене колкото да я вбеси допълнително.

— Аз ще ги видя, преди те да ме видят, защото зрението ми е по-силно, да не говорим, че още не се родил осоид, който да лети по-бързо от мен. — И ако се съдеше по изражението му, това решаваше всичко.

Че му беше толкова ядосана, та не се побираше в кожата си. Не проумяваше защо е готов да поеме такъв риск заради проклетата танцъорка.

След като изчерпа всичките си аргументи, Че млъкна безпомощно, а Салма пак се усмихна и сви рамене.

— Виж, приеми го като нещо, което трябва да направя. И ако преценя, че може да се получи, ще предприема действия.

— Знаеш, че онзи Ааген е близък приятел на Талрик и че ако тръгнеш след единия, най-вероятно ще налетиш на другия. Салма, самите ние довчера бяхме затворници.

— Да, а днес не сме, защото имаме приятели, които не жалиха сили да ни освободят — изтъкна той и я вбеси още повече, защото беше прав. — Тя кого си има?

— О, я стига! По същата логика трябва да освободиш всички роби на Империята.

— Не, само една.

И после тръгна. С минаски дрехи и дълъг плащ, но водно конче от глава до пети. Че го гледа от прага на скривалището им, докато не се скри между сградите, а после остана там още малко, в случай че силата на погледа ѝ би могла по някакъв незнаен начин да го върне.

Ръка легна на рамото ѝ и дори без да се обръща, Че разбра чия е. Постояха така, после Ахеос наруши мълчанието:

— Мога да ти кажа защо, ако искаш, но няма да ми повярваш.

Тя се обърна и отстъпи крачка назад.

— Пак магия, така ли?

— Да — отвърна той с бегла усмивка, заради която Че не можа да прецени дали ѝ се подиграва, или говори сериозно.

— Не вярвам в магията. Винаги има рационално обяснение, винаги.

— А ако магията е обяснението?

— Магията не обяснява нищо. В Колегиум има документи, проучвания още от времето на революцията. Правили са стотици тестове и няма нито едно доказателство, че магия съществува.

— Това е все едно да живееш в свят, където няма вятър, и да отричаш съществуването на платноходни кораби — опонира Ахеос, а после приседна с показна стеснителност до часовия на прага, който побърза да се мръдне встрани и да му направи доста повече място от необходимото. — Така е, защото магията — онази, с която самият аз съм израснал — се носи по ветрове, които вашите тестове не улавят. Говоря за ветровете на съзнанието, за неща като увереност, като вяра. Ето, слънцето е изгряло отдавна, а аз съм вдигнал качулката си, защото моят народ не обича слънцето. Ако сега ти разкажа история за призраци или нещо такова, ще се изплашиш ли?

— Зависи от историята. — Часовият се беше отместил достатъчно, за да седне и тя. — Най-вероятно не.

— Довечера обаче, когато е тъмно и само луната хвърля сенки, когато е тихо, но странни шумове дебнат в нощта, ти ще си спомниш историята, страховете ще впият нокти в ума ти и сънят ще бяга далеч. Така е и с магията. Не е толкова просто, разбира се, но магията прониква в света там, където съмнението ѝ отваря пролуки.

— В това няма смисъл. За мен няма. — Въпреки това макар и само за миг от думите на молецородния ѝ се зави свят, сякаш бездънна пропаст се беше отворила пред краката ѝ.

— Може и така да е, но това не променя факта, че твоят приятел е бил омагьосан. Онази танцьорка е магьосница — макар че пеперудородните може би имат друго име за хората с такива способности. — В думите му се прокрадна известна неприязън, от което на Че незнайно защо ѝ олекна. Запита се дали е обикновена завист към танцьорката, която всички харесваха толкова много, или има и нещо повече. Току-виж Ахеос се оказал прав — че жената е магьосница и е направила заклинание на Салма.

Не го вярваше, разбира се, но не пречеше да попита за подробности.

— И какво е направила? Не че аз...

— Не че вярваш, че е направила нещо, но питаш какво е направила? — довърши вместо нея Ахеос с вдигнати вежди. — Била е отчаяна, предполагам. Била е слаба, заобиколена от врагове. Нейният народ използва това заклинание отдавна, то е просто, но много силно. Не е могла да го използва срещу тъмничарите и пазачите, защото вече е била тяхна собственост, а това го обезсилва. Но после се е появил твоят приятел и пеперудородната е видяла в него зрънце надежда. И понеже е била робиня и не е имала друг изход, тя е докоснала ума му. Това е всичко. Може би донякъде е повлияло и Изкуството на предците ѝ, защото и то има власт над ума, но влиянието му е нетрайно. Щом е издържало толкова дълго и въпреки разстоянието, значи жената е използвала магия.

— Но аз не я видях да използва никакви... не направи нищо особено... нито... — Че млъкна, неспособна да довърши изречението си.

— А ти си знаела за какво да следиш, така ли? Жената е танцувала за него, нали?

— Танцува, да.

— Танцувала е пред много хора, но в ума си е танцувала единствено за него. Той го е възприел по същия начин. И това е било достатъчно, за да се активира заклинанието, без зелен дим и магически думи. Танцът е бил достатъчен да плени приятеля ти. А и той не се е съпротивлявал, предполагам, защото пеперудородните се славят и с чисто физическия си чар.

Че долови в гласа му намек за предишното презрение и си спомни нещо.

— Тя каза „нощен брат“, когато... когато се събудих от онзи сън. Очите ѝ са като твоите, между другото.

Той помълча, преди да отговори.

— Да, казват, че някога, много-много отдавна, сме имали общи предци или нещо такова. Деца на слънцето, деца на луната. И ние ги мразим — добави почти весело той. — Мразим ги заради светлината им и заради омаята, която излъчват.

— Вие мразите много хора — изтъкна Че.

— О, заради понесените неправди мразим твоя народ от петстотин години. Но пеперудородните, тази най-слаба и най-безполезна раса, мразим откакто свят светува.

Хвърли последен поглед на стаите, в които се беше нанесъл едва наскоро. Тук го беше връхлетял такъв прилив на емоции, че споменът за тях се излъчваше от стените. Какви гледки, какви мисли. Ааген тръсна глава, но умът му не се проясни. Вместо това го поведе към терасата, където отворените капаци пропускаха дъжда.

Плановете на Талрик. Този човек винаги се забъркваше в опасни игри, но какво беше спечелил от последната Ааген можеше само да гадае. Талрик му беше стар приятел, но беше и офицер от Рекеф. А Рекеф не признаваше приятелството.

Мина лежеше притихнала под поройния дъжд. Ааген знаеше, че това спокойствие е измамно. Съпротивата се беше активизирала, окуражена от бягството на своята Дева. Талрик смяташе, че скоро ще ударят. Ааген знаеше, че част от войниците, които минаваха през Мина

на път за фронта, близо хиляда на брой, все още са близо до града. Скоро в Мина щеше да се пролее кръв, така поне смятаха началниците. Добре, че Ааген нямаше да е тук, когато касапницата започне.

Талрик беше приключил с работата си в града и се готвеше да потегли обратно към каквито там заговори и козни беше привел в действие. Колкото до Ааген, той щеше да се върне към относителната простота на войната.

Добре беше, че е приятел на Талрик, защото той повече от всички хора имаше нужда от приятел, но в същото време съжаляваше, че пътищата им в Аста се пресякоха и че се оказа въввлечен в историята тук.

Стъпалата ѝ бяха пристъпвали по голите дъски на същия този под, понесени в танц за него и само за него, ограничени от веригите и от стените на стаята. Споменът го накара да потръпне.

„Направих нещо ужасно.“

Не би могъл да каже на Талрик какво е станало. Не би могъл да каже на никого. Но стореното говореше само за себе си, висеше като облак над него и крещеше за вината му.

Тръгна към вратата. Малко оставаше. Багажът му беше приготвен, не че имаше много багаж сега. Хелиоптерът го чакаше на летището с подменени части, и огнярят беше там, готов да запали двигателите.

Вече нищо не го задържаше тук. Последна чаша вино, може би — макар че никакво количество алкохол не би могло да прогони спомените, — после щеше да тръгне.

Именно тогава чу лекия шум от съседната стая. Обърна се и видя някакъв мъж на терасата. Водно конче с имперски меч в ръка. В първия миг никой от двамата не помръдна, после Ааген тръгна бавно към непознатия с разперена длан, в случай че се наложи да призове Изкуството си. Видя, че другият мъж е забелязал жеста и се напруга да избегне жилото.

— Ти пък кой си? — попита Ааген.

— Не съм дошъл, за да се бия с теб — каза Салма.

— Знам те — реагира със закъснение осородният. — Ти си затворникът на Талрик. Е, бившият затворник. На твое място отдавна да съм си плюл на петите.

Салма беше пренесъл тежестта си върху пръстите на краката в очакване на първия удар, който щеше да превърне разговора в кръвопролитие.

— Просто ми дай каквото искам — каза той. — Не съм дошъл да се бия. И без това в града се пролива достатъчно кръв.

— Какво искаш? — попита го Ааген, макар че се досещаше и сам.

— За нея съм дошъл — каза човекът водно конче и пристъпи бързо встрани в очакване на жилото. Кое то така и не дойде.

— И аз така си помислих — отбеляза осойдът. — Че това трябва да е. Влизай.

Устните на Салма трепнаха в усмивка, зад която се криеше единствено недоверие.

— Да влизам?

— Поне се скрий от дъжда. Звучи разумно, дори за вашата раса, не мислиш ли? — Ааген стисна юмруци и Салма осъзна — с известно закъснение и с цената на културен шок, от който му се зави свят, — че за осородните стиснатите юмруци са жест на мир, а отворената длан — на заплахата.

И тогава Ааген просто му обърна гръб и тръгна към съседната стая. Салма би могъл лесно да го убие, но беше толкова изненадан, че пропусна момента. Вместо това тръгна след него, без да прибира меча в ножницата си. „Той може да отвори ръката си по-бързо, отколкото аз мога да изтегля отново оръжието си“. Това го подсети за собствения му меч, изгубен също като робата и всичките му други вещи.

— Скръб в окови — настоя той. Осородният седна тежко на леглото в съседната стая, сведе поглед към ръцете си, а после го вдигна към Салма. На лавица над леглото имаше стомна за вино и керамична чаша, друга стомна се валяше празна на пода. Салма предположи, че осородният занаятчия се е черпил насаме.

— Беше тук — каза Ааген. — Танцува за мен.

— Какво си направил с нея?

— А после Талрик дойде и каза, че била моя. Че я дава на... не, че Империята я давала на мен. Можеш ли да си представиш?

Ръката на Салма се сви около дръжката на меча.

— Ще я отведе — заяви той. — Тя не е ничия робиня. Къде е? Какво си направил с нея?

— Освободих я.

В първия момент Салма не схвана значението на думите. После промълви:

— Ти... си я убил?

Ааген го погледна отново, без да се впечатлява от меча.

— Освободих я. Върнах ѝ свободата. Пуснах я да си ходи.

Салма го зяпна невярващо, после нещо в него се сгърчи от ярост. Чувството го ужаси, защото знаеше какво означава. Означаваше, че е дошъл тук, за да вземе Скръб в окови за себе си, но са му попречили и затова е ядосан. В този момент той беше робовладелец, роботърговец като осоидите, същият боклук като Брутан или Ултер. Мисълта за този аспект на мотивите му го потресе и той свали меча си.

— Значи просто си?...

— О, не я изритах през вратата. Не съм толкова глупав. Жена като нея неминуемо ще попадне в лапите на някой мъж, без значение дали е робиня или е свободна — отвърна Ааген. После се пресегна за стомната и наля последното вино в чашата. — Ще ударим ли по едно? Бас ловя, че никога не си пил с осоид. Нито аз — с федерален.

Тази неочаквана покана и още по-неочакваната смяна на перспективата, която вървеше с нея, свариха Салма неподготвен. Зави му се свят, той приседна срещу Ааген и се хвана за главата. Когато чашата се появи в полезрението му, той я прие с благодарност и отпи от стипчивото, ароматно вино с надеждата то да го върне към реалността.

— Чувал ли си за дъщерите на милосърдието? — попита Ааген. — Секта в Империята.

— Мислех, че Империята не толерира съществуването на секти.

— Официално да, но тази се занимава с лечителство и нейни представителки почти винаги придружават армията и се грижат за ранените. Често именно те дават последна утеха на умиращия войник. Ако офицер си позволи да говори срещу тях, рискува да загуби лоялността на войниците си. Така че сектата съществува и до днес, макар че понякога жените биват наказвани или прогонвани. Сред тях има и пеперудородни, самият аз съм виждал една с очите си. Тяхната раса има дарба, Изкуство, струва ми се, за лечителство. — Ааген взе чашата от Салма и допи последните глътки от виното. — Там я пратих. Единствено те биха могли да я опазят. Потеглят с армията.

Салма прехвърли набързо плановете, които им беше разкрил Стенуолд. „С армията“ най-вероятно означаваше към Тарк, даде си сметка той, накъдето бяха тръгнали основната част на имперските войски.

— Ще тръгна след нея — обяви той, без да се замисля. А после разбра, че това е единственото правилно решение. „Не за да я взема, не за да я притежавам, а за да я спася от ужасите на войната. Да ѝ дам избор.“

Ааген го гледа дълго и нещо в погледа му подсказа на Салма колко трудно е било на този мъж да я пусне и каква скрита сила е била необходима за това решение.

— Желая ти късмет — каза осородният. — И се надявам, ако си достоен, да я намериш.

— Ти не си като другите осоици.

— Не съм ли? — Ааген се усмихна, но усмивката му беше горчива. — Ти без съмнение си убил много мои сънародници.

— Случвало се е — отвърна Салма.

— Е, следващия път, когато пролееш кръвта на мой сънародник, помисли върху следното — ние сме хора, нито повече, нито по-малко от всички останали, имаме своите копнежи и амбиции, радости и тъги. Живеем в мрака, който е рождено право на всички ни, мрака на невежеството и агресията, но понякога... понякога изгрява слънце. — Разтвори пръсти и чашата падна на пода. Не се счупи, а се завъртя около оста си. Двамата я гледаха, докато не спря. — По-добре отлитай сега, докато още вали — каза накрая Ааген. — В порой като този хората рядко вдигат очи към небето.

Хокиак пристигна лично с провизиите за Стенуолд, чучнал се на удобно кресло-носилка като някоя чуждоземна знаменитост върху плещите на четирима от минаските си слуги.

— Виждам, че си паднал на краката си — каза той вместо поздрав. Смъкна се от носилката, влезе в подземие, облегна се тежко на бастуна си и огледа събралите се там членове на съпротивата. — Не бих заложил пари на това. Тез типове не вярват и на собствените си майчици. Но пък оттогаз доста пясък изтече.

— Дано бизнесът ти не е пострадал заради нас — рече Стенуолд.

— В моя бизнес няма таквоз нещо. Продаваме наметала кога вали и ги изкупуваме обратно на половин цена кога грейне слънце. Бизнесът на Хокиак винаги върви добре. — Той се засмя хрипливо. — Конете ти са готови, между другото. Чакат извън града.

Хокиак не сваляше поглед от Кенисе, която проверяваше доставените провизии — възрастната жена, която Стенуолд помнеше смътно от първия си престой в Мина по време, когато всички те бяха много по-млади.

— Водя ти и едно момиче с бързи крака — добави Хокиак. — Искал си да иде в Тарк и да шпионира осоидите. Кажи й кое как е и да тръгва. Името й е Скрил и е малко нещо чепата, но на теб ще ти свърши работа.

— Всичко е тук — докладва Кенисе. — Спокойно можете да тръгнете, като се върне човекът ви.

— Като се върне, да — кимна Стенуолд и се опита да прогони лошото предчувствие. Салма още не се беше върнал от безумната си мисия. „Лошо съм обучил младите, щом поемат такива рискове.“ — Благодаря ти, Хокиак. Добър приятел си ти.

— Нямам аз приятели. Само клиенти и бизнес съдружници — измърмори старият скорпионоид и вдигна рамене. Но отбягна погледа на Стенуолд, докато го казваше. — Макар че ти не си ми нито едното, нито другото баш, тъй че може да минеш и за приятел.

Тото не беше изпускарал от поглед Че, докато тя си хортуваше шепнешком с молецородния, и нервите му се бяха опънали до скъсване. Не беше редно това. Ядеше го отвътре. Беше се срещнала с този тип само веднъж, и то за кратко във вилата на Продан преди осоидите да я пленят. А сега се държеше все едно молецоеидът е отдавна изгубен приятел от детството. Тото нито го харесваше, нито му вярваше. Безизразните му очи, потайните маниери и тази качулка, която носеше постоянно — приличаше на наемен убиец, проклет да е.

Стенуолд събираше личния си багаж, когато Тото застана до него.

— Трябва да говоря с вас, майсторе.

— Давай. — Стенуолд още не беше навил платнения комплект с инструменти и Тото плъзна поглед по изненадващо богатата колекция.

— За молецоида, майсторе.

— Ахеос? — Стенуолд се обърна да го погледне.

Тото коленичи до него.

— Не му вярвам.

— Тото, преди тревогата ти беше основателна, защото не знаехме нищо за Ахеос. Съгласи се, че ако е искал да ни предаде на осоидите, щеше да го е направил отдавна. А и доколкото разбирам, в двореца е свършил добра работа. Какъвто и да е Ахеос, не е агент на осоидите.

— А какъв е тогава? — попита Тото. — Защо осородните да са единствените, които... за които да се тревожим? Ами неговите хора? Те не биха се поколебали да подпалят Хелерон и вие го знаете. Мразят ни. — Не беше съвсем сигурен какво има предвид с това „ни“. — Откъде сте сигурен, че той просто не си... проправя път към доверието ви? Молецоидите са хитри и лукави, това всички го знаят.

Стенуолд се усмихна.

— Е, да, такива са и аз не бих могъл да се закълна, че подозренията ти са напълно лишени от основание. Всъщност, без значение какво мисли Ахеос по въпроса, неговият народ почти със сигурност няма да е наш съюзник в предстоящата борба. Надявам се Скуто да събере информация за намеренията им, докато мен ме няма. Колкото до Ахеос обаче, той си спечели мястото сред нас и аз не смятам да оспорвам това му право без доказателства за противното. И определено няма да го прогоня заради цвета на очите му.

Тото прехапа устни и понечи да стане, но Стенуолд го спря с жест.

— Да, майсторе?

— С теб водихме един разговор по-рано, още преди да срещнем Чисис и другите. Спомняш ли си?

Противно на волята си, Тото стрелна с поглед Че в другия край на стаята.

— Да, майсторе.

— Не „майсторе“, нито „майстор Трудан“. Просто „Стенуолд“, моля те — поправи го Стенуолд, макар да знаеше, че е безсмислено. — Искам да ти се извиня за реакцията си тогава. Нямам право да съдя когото и да било, и най-малко заради произхода му. — „В крайна сметка, самият аз отгледах полуродната дъщеря на Тисамон.“ — Няма да застана на пътя на никой мъж, когото Че харесва. Е, освен ако не е

осоид, може би. Или скорпионороден. — После въздъхна с крива усмивка, която Тото не успя да разчете. — Но няма и да я обеща на никого. Знам, че обичаят е такъв и че бих могъл да го направя, макар да не съм й баща. Но няма да го сторя. Челядинка е умно момиче и е в състояние сама да направи избора си. Разбираш защо казвам това. Аз не съм сляп, Тото. Виждам накъде отиват нещата откакто ги освободихте.

— Аз... разбирам, майсторе.

И след този разговор му остана само да чака сгодния момент, за да поговори насаме с Че. Тото, който беше отишъл в двореца на осоидите, без да му трепне окото, който беше пролазил по корпуса на леталото с фиксирани криле и беше запалил двигателя, докато земята връхлиташе стремглаво, сега трепереше като заек. Но нямаше избор, защото всички други пътеки водеха далече от нея.

Ахеос беше отишъл някъде или поне Тото не го виждаше наоколо, макар че това не означаваше нищо. Че стоеше до един от прозорците и гледаше проливния дъжд навън. Сигурно се тревожеше за Салма. Тото също би трябвало да се тревожи за него, но в главата му просто нямаше достатъчно място за всичките притеснения напоследък.

— Че...

Тя се обърна и го погледна с вяла усмивка.

— Наистина не е нужно да ме наглеждаш. Чичо Стен ли те прати?

„Чичо Стен“... Звучеше толкова детински, че го прониза в сърцето. Тото знаеше, че разликата им е само няколко месеца, но винаги беше възприемал Че като по-малка от себе си и доста по-малка от Салма и Тиниса.

— Не, аз... просто исках да поговорим, но... ако ти не искаш да...

Тя отново гледаше през прозореца.

— Не го разбирам този човек — каза тя. — Не мога да повярвам, че тръгна просто така. Мисли се за недосегаем. Ако го хванат сега, ще го убият. Осоидите нямат милост към избягалите роби. С очите си видяхме какво правят с тях.

Тото седна мълчаливо до нея.

— И всичко това заради жена, която почти не познава — добави Че. — Знам, че е глупаво, но... сякаш наистина му е направено

заклинание или нещо такова.

„И още как“ — помисли си Тото, после каза:

— Има начини да... привлечеш нечие внимание, които нямат нищо общо с Изкуство или магия. Паякородните са известни с това, че плетат паяжини и карат хората да вярват в какво ли не... Има и други раси, които също го могат... — Каза последното многозначително, но Че не схвана намека.

— Въобще не ми пука за онази жена, надявам се само той да е добре. Толкова е лекомислен.

— Че...

— Да? — Тя се обърна да го погледне. По лицето ѝ имаше мокри петънца и за миг той си помисли, че е плакала. После съобрази, че са следи от дъжда, който вятърът навяваше през пролуките на капациите.

— Аз... когато те плениха... Ние се познаваме... Отдавна се познаваме с теб... — Гласът звучеше странно в собствените му уши, като глас на непознат, на актьор, който репетира репликите си. Само че това не беше репетиция. Беше премиерата. Неговата премиера. — Какво мислиш за мен, Че?

Тя примигна насреща му, а после се усмихна и неговото сърце подскочи. Но плячката не беше захапала въдицата. Той не беше паякороден, нито молецоид, и не поставяше капани.

— Извинявай — каза тя. — Прав си. Ти направи не по-малко от другите, а аз така съм потънала в собствените си проблеми, че забравих да ти благодаря. Задето ми се притече на помощ.

— Не, аз не за това...

— Тото, знам, че понякога се чувстваш като аутсайдер. Изобщо не ми пука кои са родителите ти. За мен ти винаги си бил добър приятел още от времето, когато ми помагаше по механика. Знам, че понякога се чувстваш зле, особено покрай Салма и Тиниса, които са такива майстори на меча и изобщо са... каквито са. Повярвай ми, и аз съм се чувствала така. Нямах представа какво е да отраснеш с момиче като Тиниса, винаги в сянката ѝ, но... сега е различно. Сега всичко това е зад гърба ни. И ти си равноправен член на групата ни като всеки друг.

— Но...

— Но за мен си нещо повече — продължи тя и сърцето на Тото се сви болезнено. Не в пристъп на надежда, уви. Знаеше какво ще каже

Че, все едно умееше да чете в бъдещето.

— Ти си ми като брат — изрече тя. — Като роден брат, наистина. Защото винаги си до мен.

Искаше му се да ѝ каже още. Да я предупреди за Ахеос, да настоява дори, че трябва да го прогонят. Идеше му да се развика, да грабне арбалета си и да надупчи със стрели молецородния, където и да се беше дянал той, а после да вилнее, докато някой най-после се вслуша в думите му.

Но казаното от Че беше отнело силата му. Думите ѝ го бяха пронизали като ножове. И той я остави при прозореца да чака завръщането на Салма.

33.

И тя чакаше, вперила празен поглед в косия дъжд, чакаше Салма да се прибере.

„Толкова дълго намирахме утеха един в друг“ — мислеше си тя. От началото на общото им пленничество до края му. „А сега, когато най-сетне сме свободни, той тръгна сам, поемайки неоправдан, глупав риск.“

Това беше само част от тревогите и тежките мисли, които не ѝ даваха мира. Имаше го и проблемът с Ахеос, разбира се. Ахеос, който я плашеше, защото беше различен и чужд и защото предизвикваше особени чувства у нея всеки път, когато я погледнеше или докоснеше ръката ѝ. А и Тиниса с нейните разкрития, че онзи надут богомолкороден убиец е не просто стар приятел на Стенуолд, а нейният истински баща. Че Тиниса, златното дете, в действителност е полуродна. През гъстата мъгла на всичко това думите на Тото почти не бяха стигнали до съзнанието ѝ.

А после ахна и дори извика, толкова силно, че сигурно я чуха из цялата Империя, защото на покрива на една от сградите отсреща внезапно се появи подгизнала фигура. Салма. Спусна се уморено, като си помагаше с крилете колкото да не се пребие на паважа, после хукна през площада да се скрие от дъжда, а Че се втурна на свой ред да го посрещне.

— Салма! — извика тя и го прегърна. — Жив си! — А миг по-късно: — Не си я намерил.

— Знам къде е. — Салма изглеждаше на края на силите си. — Дали ще се намерят сухи дрехи да се преоблека? С осоидите си поиграхме на криеница, а времето е отвратително. Накрая се отказаха. Сигурно са решили, че и да ме хванат, няма как да ми развалят настроението повече от това.

Намериха му дрехи, които да облече, ушити от същото домашно тъкано платно, каквото носеха всички с изключение на Тисамон. Стенуолд се приближи.

— Дъждът намалява — каза им. — Скоро ще се съмне. Искам да тръгнем веднага щом слънцето изгрее.

— Няма да споря — отвърна Салма. — Писна ми от този град.

— Конете ни чакат извън градските стени — обясни Стенуолд.

— Както и пратеникът, предполагам? Онзи, който ще тръгне за Тарк?

— Точно така.

— И аз ще тръгна натам.

В първия миг нито Стенуолд, нито Че разбраха за какво говори.

— Не си ми нужен в Тарк — каза накрая Стенуолд, но този път Че се оказа по-съобразителна от него.

— Осоидите са я пратили с армията, нали? — попита. — Скръб в окови.

— В известен смисъл. Така или иначе, заминала е с тях.

Салма си спомни последното, което осородният занаятчия му беше казал. Вече стоеше на терасата, готов да отлети, когато Ааген добави:

— Тя е сменила името си, разбира се. Те често го правят, нейните хора.

— И какво е името ѝ сега? — беше попитал Салма.

— Сега? Кой знае? — Меланхолична сянка прелетя по лицето му. — Когато тръгна оттук, наричаше себе си Радостта на Ааген.

И Салма си даде сметка, че през целия си живот на привилегирован благородник не е знаел какво е истинска завист. Досега.

— Ще тръгна с твоя човек за Тарк — заяви на Стенуолд с тон, който не търпеше възражения. — Ако искаш да ти свърша нещо там, няма проблем. Но посоката не подлежи на обсъждане.

Стенуолд въздъхна шумно като търговец, който усеща, че сделката се изплъзва от ръцете му.

— И не мога да променя мнението ти? В Тарк ще е много опасно, отколкото в Хелерон.

Салма само поклати глава.

— Добре тогава. Колкото до предложението ти, ще се възползвам. Дай ми малко време да помисля. Преди да тръгнем, ще ти кажа какво искам от теб.

После се обърна и остави Салма с ужасената Че.

— Салма, там има цяла армия от осоиди — изсъска тя. — Ако те хванат, ще те убият. А преди това сигурно ще те изтезават.

— Значи ще е добре да не ме хванат. — Той разпери ръце и я притегли в прегръдка. — С теб понатрупахме боен опит и когато всичко това свърши, пак ще сме заедно. Обещавам да се пазя и искам същото от теб. Ще се оправя, спокойно.

Доста неща имаха да опаковат и подготвят преди тръгване, а хората на Кимене имаха грижата да държат под око маршрута им за излизане от града. За онези, които не бяха в настроение да подреждат багаж или да пресмятат разстояния по карти, това беше период на неочаквано безделие. Навярно за да се спаси от поученията на Че, Салма се беше оттеглил нависоко, в таванското помещение на изоставена сграда, където дъските бяха изгнили и скърцаха зловещо под краката. Когато го проследи дотук, Тиниса впрегна докрай уменията си да се промъква тихо и незабелязано — а тези й умения не бяха за подценяване, както пролича и при среднощната й мисия с Тисамон във вражеския лагер при Аста, — но въпреки това не успя да го изненада.

— Никога не съм обичал да споря с приятелите си — каза тихо Салма.

Тиниса беше стигнала дотук отчасти благодарение на естественото си чувство за равновесие, отчасти с помощта на Изкуството си, позволило й да пропълзи по вертикалните стени там, където подовете на горните етажи бяха твърде крехки, за да издържат тежестта й. Сега тя протегна крак и изпробва стабилността на една греда. Подовите дъски наоколо бяха проядени от насекоми и се разпадаха от старост, но гредата изглеждаше сравнително здрава.

— Тото не би могъл да се качи тук, Че и Стенуолд — също — продължи Салма. Седеше в едно къоше под разместените керемиди на продънения покрив. Сноп бледа слънчева светлина докосваше лицето му и подсилваше златистия му оттенък. — Богомолкородният и молецоидът не биха дали и пукнат грош къде съм отишъл и какво правя. Значи оставаш ти. И без съмнение имаш да ми казваш някои неща.

Скривалището му беше близо до другия край на гредата и Тиниса направи няколко крачки натам, разперила ръце, за да запази равновесие.

— И каква игричка играеш сега ти, поборнико на Федерацията? — попита тя.

— Нямам идея. Надявам се някой да ми каже правилата — отвърна Салма.

— Че казва, че било заради някаква си танцьорка. — Думата побра повече отрова от предвиденото.

— Ами моят народ винаги се е отнасял с огромно уважение към изкуствата — заяви той, при което Тиниса не издържа и ревна:

— Би ли спрял да се лигавиш поне веднъж, проклет да си?! — Думите ѝ изгромолиха чак до мазетата в основата на продънената сграда и ехото ги усили като през рупор. Със същия успех би могла да разгласи из целия град къде е скривалището на съпротивата.

— Бях роб — каза простичко той, без да захапе въдицата. — Бях затворник. Отнеха ми небето. Отдавна не съм лигльо, уверявам те.

— Тогава защо отиваш? Защо не останеш с нас? С приятелите си, които... с хора, които те обичат? И не ми казвай, че си подхванал велик кръстоносен поход, чиято цел е да освободи всички роби на Империята един по един.

— Не би ми хрумнало да ти казвам такова нещо. — В светлината на слънцето лицето му беше красиво. Тиниса я сърбяха ръцете да го фрасне.

— Че казва, че онази жена е използвала Изкуството си върху теб или нещо още по-лошо.

Салма сви рамене и толкова.

— Значи нея обичаш повече, отколкото обичаш нас, това ли е? — продължи да го притиска Тиниса.

Той я изгледа тъжно.

— Може би за различните раси любовта е нещо различно — изрече тихо той. — Не мога да се преструвам, че тя не съществува.

„Но можеш да се преструваш, че аз не съществувам?“ Откри, че ръката ѝ сама е легнала върху дръжката на новата ѝ рапира. И след като го осъзна, само с огромно усилие на волята се сдържа да не изтегли острието.

— Салма...

Той стана рязко, размаха за кратко криле и кацна върху гредата срещу Тиниса, в обсега на рапирата ѝ. Мускулите на ръката ѝ потрепнаха, а в главата ѝ, надигнали се изпод хиляди години погребано наследство, прозвучаха думите „Предизвикай го“.

— Не... — прошепна тихо тя, вперила поглед в лицето му.

„Предизвикай го. Само така можеш да го спечелиш. Покажи му уменията си. Победи го.“

Вече трепереше цялата. Гласовете на цяла орда богомолкородни бяха отхвърлили оковите на доскорошното ѝ неведение и на годините колегиумско влияние. Салма не помръдваше, само я гледаше търпеливо. Част от нея не можеше да повярва, че още не е изтеглил меча си. „Бий се! — виеха гласовете в главата ѝ. — Бий се с мен!“

Рапирата издрънча в ножницата и Тиниса внезапно загуби равновесие. Залитна върху гредата, Салма пристъпи бързо към нея и я прегърна, преди да е паднала. За миг Тиниса се отпусна върху гърдите му и гласовете замлъкнаха.

— Съжалявам — каза той. — Въпреки всичко трябва да отида. Нямам избор.

И щом усети, че Тиниса стои стабилно върху гредата, той направи крачка встрани, крилете му се появиха и го спуснаха гладко надолу, а Тиниса остана сама с перспективата за бавния и рискован път обратно.

Осородните очакваха съпротивата да надигне глава и това отклоняваше вниманието им, така че не беше трудно да напуснат незабелязано града с един от керваните на Хокиак, а няколкото монети за стражите при градските порти им спестиха подробния оглед. Империята не очакваше, че враговете ѝ ще се изнижат от града точно сега. След като напуснаха очертанятията на Мина, Кенисе пое ролята на водач — за страничния наблюдател приличаха на колона закачулени пътници, най-вероятно местни хора, излезли на лов за молци или да съберат нощни гъби. Слънцето вече захождаше към залез, когато напуснаха града, но Кенисе откри мястото на срещата преди да се е стъмнило съвсем.

Нямаше никого там, нито хора, нито коне, но старата минаска им каза да чакат. Не бяха минали повече от минута-две, когато от сумрака

ги стресна глас.

— Ако не сте тез, дето чакам, да знаете че си отивам право вкъщи, а конете ще ги продам. — Гласът имаше странен акцент, а притежателят му, когато пристъпи от сенките, се оказа още по-странен. Че се пресегна към Изкуството си и очите ѝ бързо се нагодиха към тъмнината — онова, което беше взела за кльоцава мухоидна, се оказа нещо съвсем друго.

Скрил, както се казваше жената според Хокиак, беше полуродна и част от кръвта ѝ сигурно беше местна, защото кожата и косата ѝ бяха с минаски оттенък, а и лицето пасваше донякъде на тукашните физиономии. Но формата му беше издължена, ушите — също, заострени и разположени под ъгъл назад, носът и брадичката ѝ също не бяха от най-заоблените. Но най-чудато беше телосложението ѝ. Телцето ѝ беше много дребно, като на мухородна и дори като на дете, затова път крайниците ѝ бяха дълги, не гротескно, но достатъчно, за да се набиват на очи. С разкрач като този сигурно се движеше много бързо въпреки ниския си ръст. Движенията ѝ бяха някак отсечени — или се стрелкаше като подгонена, или стоеше съвсем неподвижно. Под плаща ѝ се виждаше кираса от метални люспи с мека подплата, която да обира дрънченето. От рулото на гърба ѝ стърчаха краищата на лък, а късия меч имперска направа беше запасала толкова високо, че дръжката му стигаше до подмишницата ѝ. С изключение на гласа, в нея нямаше нищо женствено, а острите черти на лицето ѝ изглеждаха направо безполови.

— Я стига сте зяпали дамата — смъмри ги тя и Че си даде сметка, че точно това правят всички — зяпат я. — Така, кой от вас, уважаеми, е майстор Стенуолд Трудан? Щото чух, че имал работа за мен.

— И придружител също — кимна Стенуолд, после даде знак на Салма да се приближи. Скрил огледа водното конче от глава до пети.

— Като гледам, май няма да имам нищо против, майстор Трудан.

Стенуолд отведе двама им настрана, а Кенисе се зае да стъкне огън.

Талрик знаеше, че леталото го чака. Малкото му вещи вече бяха опаковани. Даваше си сметка, че трябва да напусне двореца и града

преди полковник Латвок да е решил, че отказът му се равнява на нелоялност. В интерес на истината, щеше да е заминал още преди два дни, ако не беше посетителят.

Сега Талрик стоеше до работния тезгях в стаята за разпити и размишляваше усилено за тази среща, споменът за която го глождеше неприятно и до днес.

Не се беше притеснил, когато му съобщиха, че осороден офицер на средна възраст иска да се срещне с него. Лицето на посетителя му се беше сторило смътно познато, но през годините бе имал вземане-даване със стотици хора, затова не обърна внимание.

Седеше в малката стая, която му служеше за кабинет, и довършваше доклада си за полковник Латвок, когато мъжът влезе при него. Талрик му хвърли бегъл поглед и попита, преди да се върне към писанията си:

— Какво мога да направя за теб, войниче?

— О, майоре, можете и по-добре от това, сигурен съм.

Изречен на глас, истинският му чин прикова моментално вниманието на Талрик. Той впи поглед в новодошлия — явно ставаше въпрос за Рекеф. Мъжът не стоеше мирно, както подобава на войник, а и лицето му изглеждаше все по-познато, направо го влудяваше...

А после разбра и осъзнаването беше като удар в стомаха. Насреща го гледаше собственото му лице. Не просто силна прилика, която би го навела на мисли за незнаен брат или нещо такова. А и гласа познаваше чудесно.

— Сцилис? — попита тихо той и осородният офицер кимна с усмивка, която нямаше нищо общо с осоидите.

— Браво, майоре, макар че аз доста те улесних.

Талрик си спомни как напразно се беше вглеждал за ръбчетата на маска, за следи от професионален грим. Всъщност сега за пръв път виждаше ясно лице, което Сцилис е решил да си сложи. Маска нямаше, нито грим. Нищо — най-обикновено, живо лице. Още го побиваха тръпки на ужас — ужас пред необяснимото.

— Преди три дни щеше да си ми от голяма полза, между другото — каза той, за да прикрие потреса си. — Добре подбиращ момента кога да се появиш.

— За това не знам, но хората ти в Хелерон вече се чудят дали си жив. Реших, че аз най-лесно ще те откроя. Да пътуваш като осороден

офицер през имперски територии си има своите предимства. Вече обмислям дали да не избира тази роля, когато реша да се оттегля от активна дейност.

Талрик предвидливо не попита откъде се е сдобил Сцилис с униформата и доспехите си.

А след това дойде ред на подаръка, защото Сцилис не беше дошъл с празни ръце. Прекарал беше в града достатъчно време, за да се ориентира в политическата обстановка. И беше довел затворник за разпит.

Сега затворникът беше зад Талрик, опнат на масата. Поради недостиг на време Сцилис се беше съгласил Талрик да присъства на разпита. И видяното го беше смразило, макар самият той да беше провеждал безброй разпити било за армията, било за Рекеф.

Когато Талрик задаваше въпроси, те засягаха придвижването на войски, самоличността на агенти, снабдителни маршрути или планове на чужди разузнавания. Методите му се ограничаваха до услугите на опитен занаятчия и инструментариума, който висеше над масата за разпити.

Сцилис, като повечето паякородни, не беше Умел и работеше ръчно. Ако наистина беше паякороден, разбира се. Така или иначе, той работеше като истински артист и покрай въпросите за имена и места разпитваше за подробности от всекидневието, които да го подготвят за предстоящата роля. Гласът му беше тих и търпелив, почти съпричастен, но зад него Талрик долавяше задоволството на човек, който се гордее с уменията си и изпитва наслада от властта си. Задоволството му навярно се подсилваше и от факта, че има публика в лицето на Талрик, върху която да проследи ефекта от действията си.

Накрая Талрик му даде следващите си заповеди, които Сцилис прие охотно. Беше влязъл в двореца като офицер от армията на осоидите, но щеше да се върне в града със съвсем различно лице.

На работната маса зад Талрик лежеше трупът на Кенисе.

По някое време през нощта Че изплува мъчително от дълбините на съня и в просъница си даде сметка за причината — нечии тихи стъпки току до главата ѝ. Отвори очи и видя нещо светло до навития на руло плащ, който ѝ служеше за възглавница. Сгънат лист хартия,

помисли си сънено тя и потъна обратно в прегръдките на неспокоен сън. Малко по-късно ѝ се стори, че някой е клекнал до нея, но се обърна решително на другата страна и продължи да спи. Остана ѝ само смътното впечатление, че оставеният до главата ѝ лист хартия е бил разгънат и прочетен.

А после я събудиха с разтърсване — внимателно разтърсване, но достатъчно да я изстреля от царството на сънищата. Тя заопипва с ръка за меча си и видя, че листът, ако изобщо е бил там, вече го няма.

— Какво? Талрик ли? — изломоти тя, преди да си е спомнила, че вече не е затворник. Не бяха в подземията на двореца, а в сянката на Даракионския лес, светлините на Аста се провиждаха южно от тях, а едва снощи Салма беше тръгнал към Тарк по следите на имперската армия и в компанията на Скрил.

Зрението ѝ най-сетне се разбуди и нощта просветля. Ахеос беше коленичил до нея с ръка на рамото ѝ.

— Какво? Мой ред ли е да стоя на пост?

— Не, сестра ти още е будна — отвърна той и това я трогна, защото с Тиниса очевидно не бяха сестри.

Че се надигна и хвърли поглед наоколо си.

— Тогава какво? — Тиниса наистина седеше с изправен гръб на една могилка близо до първите дървета на Даракион. Без Изкуството си Че никога не би я видяла.

— Трябва да те заведе на едно място — прошепна Ахеос.

Тя го изгледа с подозрение.

— Така ли?

— Не мога да кажа къде е, нито какво е, а само, че трябва да го видиш.

— Защото ако знам предварително, няма да дойда с теб, така ли?

— Така — потвърди той без никакво притеснение. — Ще дойдеш ли?

Зад което се криеше истинският въпрос — доколко му вярва тя? Дали в сенките на гората не дебнеше роботърговец или агент на осоидите? И какво всъщност знаеше Че за този мъж със сива кожа, странни вярвания и непроницаеми очи?

Тя разтърка клепачи, стана, наметна се с плаща да прогони нощния хлад, после стегна колана с ножницата на кръста си. Мечът се

оплете в краката ѝ като опитомено животинче, което твърде дълго е било далеч от господарката си.

— Ще ти се доверя — реши тя и Ахеос я поведе към дърветата.

Тиниса ги гледаше изпод вежди.

— Че, не си длъжна да ходиш с него, ако не искаш — извика ѝ тя.

— Няма нищо, аз... искам да отида.

— Викай, ако възникне проблем. — В предупреждението на Тиниса сякаш се криеше нещо повече от вероятността Ахеос да си позволи волности или дори имперски отряд да чака в засада. Че свъси вежди и отвори уста да отговори, когато нечия сянка надвисна над нея и я изплаши до смърт.

— Готови ли сте? — попита спокойно Тисамон, сякаш Че не беше изпищяла току-що в ухото му.

— Да — отвърна Ахеос.

— И той ли ще идва? — попита Че и молецородният кимна много сериозно.

— Ще имаме нужда от него. Иначе няма да сме в безопасност. Дори аз.

— Ахеос, какво става?

— Не мога да ти кажа. Не би разбрала, докато не го видиш с очите си.

Дори за нейното подсилено зрение Даракионският лес тънеше в мрак. Зачуди се дали Тисамон, който вървеше напред, различава нещо в тъмнината, а после видя, че е протегнал ръка пред себе си и докосва кората на старите дървета все едно маркира пътя си чрез допир в комбинация с друго сетиво, за което Че можеше само да гадае.

После реши, че тази гора не ѝ харесва. Всъщност всички гори не ѝ харесваха, но щем поне. Отвсякъде долитаха звуци — на малки и на не толкова малки неща, — а при всяка нейна стъпка разни други неща се кривяха и скърцаха. Но закачуленият силует на Ахеос си проправяше решително път напред и да изостане би било още по-зле.

А после Тисамон спря и Че видя, че закривеното острие стърчи от ръката му. Не го беше видяла кога е сложил ръкавицата си.

— Върнах се — заговори Ахеос на въздуха и на дърветата. — Вие ме познавате и вашата сила все още ме бележи.

Молецоидът окончателно е полудял, по това нямаше две мнения, реши Че и погледна разтревожено към Тисамон. Видя го да килва леко глава и с известно закъснение си даде сметка, че така прави човек, който *слуша*.

— Доведох я, защото исках да я видите — продължи Ахеос, а след кратка пауза добави: — Причините са си мои.

Стори й се, че лек вятър се надига внезапно между дърветата и разклаща листата.

— За друго не моля, а и какво бих могъл да предложа в замяна аз, който вече съм обвързан? — каза Ахеос.

Че поклати глава и посегна да го бутне по рамото за някакво обяснение. Вятърът ставаше по-натрапчив, ту по-силен, ту почти затихващ на неравни интервали. Сякаш от нищото пръстите на Тисамон се свиха около китката й и дръпнаха ръката й от рамото на молецородния.

— Каквото ще искате от мен, искайте — изрече Ахеос, но гласът му трепереше.

И тогава тя чу. Шепотът на дърветата, шумоленето на листата, скърцането на насекоми в нощта. Десетки естествени звуци, които се сливаха в един глас. Ако се вслушаш внимателно.

„Сърце и душа, кръв и кост, ум и воля, какво би дал?“

Че изскимтя като сритано пале и ако не беше ръката на Тисамон, щеше да се свлече на земята.

„Ти се връщаш при нас, послушнико, със своята награда и своята дързост. Питаш какво ще поискаме? Върви и расти. Стани велик. Облечи робите на скрир и научи тайните. Иди до края на света, ако искаш. Но винаги помни, че си обвързан, обвързан към нас, към нашата орис, където и да идеш. Един ден, в някоя сянка, в някое огледало, в повърхността на поток ще ни видиш и ние ще поискаме своето. И този ден ще е скоро.“

— Ахеос? — измрънка Че с изтънял от уплаха глас.

— Виждаш ли ги? — попита тихо той като ловец, който не смее да отдели поглед от плячката.

— Да ги виждам? Не, но ги чувам. Чувам гласове, Ахеос. Кой говори?

— Очите ти провиждат в тъмното като моите, Че. Искам да ги видиш.

Тя се огледа трескаво, но там нямаше никой, а и никое обикновено човешко същество не би могло да вдъхне живот на глас като този.

„Тисамон“ — проговори отново горският хор, при което богомолкородният пусна ръката ѝ и изправи гръб. Само дете между дънерите на тъмните дървета все така не се виждаше никой.

„Тисамон — повтори гласът, — променил си се откакто мина за последно оттук.“

Богомолкородният, този най-страшен мъж от всички страшни мъже, които Че беше виждала, възкликна уплашено и това я потресе повече от всичко дотук.

„Когато отиде на изток, ти беше Тисамон Кухия. Сега си Тисамон Целеустремения. Но целта ти е скрита от нас, Тисамон. Така, както е скрита и за теб самия. Какво искаш, да пратиш момичето към едно по-добро бъдеще или да стовариш на плещите ѝ миналото?“

Тисамон не отговори, но Че виждаше, че зъбите му са оголени, а погледът му е вперен немигащо в нещо напред. Проследи погледа му и *видя*.

И тогава се срина и скри лице в шепи. Много бяха, двайсетина поне, и всичките бяха ужасни. Направени бяха от гладък хитин и назъбени шипове, от чвореста дървесна кора, тръни и преплетени шипки, но бяха и хора с богомолкородни черти, толкова близки до тези на Тисамон, все едно му бяха кръвни роднини. А очите им бяха огромни и вперени, вперени...

Беше ги зърнала само за миг преди да скрие лице, но образът, гледката щяха да останат с нея до края на дните ѝ.

А после усети ръката на Ахеос върху раменете си, чу гласа му, тих и успокоителен, и впи ръце в него, защото нямаше друго, за което да се хване.

— Кой са тези? Защо ме доведе тук? Защо?

— Това е историята за призраци, която децата си разказват нощем, Че. Това е кошмарът, който остава с теб, когато се събудиш. Това е най-лошото от тъмната магия. И аз искам от теб да повярваш, Че. Трябва да повярваш.

Беше притиснала лице в гърдите му, за да се скрие от другото, което не искаше да вижда.

— Не мога да повярвам. Не мога да живея в свят, населен с такива неща. Моля те...

— Утре ще си повтаряш, че си видяла просто маскирани хора или че зрението те е подвело, или че просто си ги сънувала, но аз искам да запомниш това, Че. Трябва да помниш, че си видяла нещо истинско, което не можеш да отхвърлиш с помощта на логично обяснение.

Най-накрая Че събра смелост да срещне погледа му.

— Но защо?

— Защото това е моят свят, Че, и аз искам да го видиш, да признаеш съществуването му. Моят народ е народ на полумрака, на Вещото време преди да се появят вашите механизми и лостове. Не сме каквито сме били, преживели сме провали и броят ни е намалал драматично, но все още ни е останала някаква сила. Ние сме пазителите на малкото тайни, които светът е съумял да опази.

— И искаш от мен да...

— Бих искал да споделя света си с теб, стига съзнанието ти да се отвори за него. Стига поне веднъж да разкъсаш воала на съмнението, който заслепява всички от твоята раса. Аз може и да мразя машините, но поне признавам, че съществуват. Че, моля те да погледнеш. Моля те.

Молеше я, наистина я молеше, и това реши нещата. Вместо да я принуди, той беше готов да се подчини на нейната воля.

И впила до болка пръсти в гърдите на Ахеос, Че погледна над рамото му. Очите ѝ различиха ръбатите силуети сред дърветата. Сега те говореха на Тисамон. Само на него, защото гласът беше тих повей, в който Че не различаваше думи. Очертанията им също бяха размити, местеха се, сливаха се с дърветата и помежду си. Че се разтресе под натиска на собственото си съзнание, което — с изключение на една непокорна частица — ѝ крещеше да отклони поглед.

Застави се да гледа. Черпейки сила от нежната прегръдка на Ахеос, скрила се зад него като зад щит, тя застави очите си да погледнат, да видят, да възприемат грозното лице на Даракионския лес. Страшни, измъчени призраци, разпънати до откат върху рамката на историята. Ако не бяха заети с живия си сънародник, погледът им щеше да я обезкости за секунда. Сега обаче пред очите ѝ се разкри оголената душа на Тисамоновия народ, изтръгната и провесена във

въздуха като паяжини и дим. Всички те бяха високи, горди и корави... също изгубени и тъжни.

— Кой им е причинил това? — прошепна Че, защото болката, събрана в тези разкривени създания, беше безкрайна като силата им.

Гласът на Ахеос беше много тих и много сериозен.

— Вие — каза той. — А след вас и ние. — Повече не пожела да обясни.

34.

Осоидите бяха дошли в Хелерон. Отначало Стенуолд реши, че градът е под обсада, защото от изток се виждаха само палатките на имперските войници, раираните в черно и жълто флагове и бронирани автовозила. Един ортоптер в имперски цветове тъкмо се спускаше безшумно, разперил криле да улови въздушните течения.

Продължиха предпазливо към града, заобикаляйки откъм юг, и скоро стана ясно, че ситуацията е друга.

Извън Хелерон наистина имаше голям имперски лагер — с войници, машини и прочие, но самият град не изглеждаше променен ни най-малко. През входовете и изходите му все така се нижеха търговски кервани, пътищата гъмжаха от хора, с други думи — хелеронските ковачници за пари работеха под пълна пара както винаги. Все същите палаткови сборища на търговци, чуждестранни купувачи, амбулантни и робски пазарища заемаха свободното от нашествениците пространство и явно никой не се интересуваше, че две хиляди вражески войници са разпънали палатките си пред портите на град без крепостни стени.

— Предали са се — процеди горчиво Ахеос. — Захвърлили са оръжията още при вида на имперската войска.

— Не мисля — възрази Стенуолд. — Това не е окупиран град. Вижте, хората се движат свободно, няма стражи, пропускателни пунктове, милиция. Нищо по-различно от Хелерон такъв, какъвто го познаваме.

— Две хиляди осоиди не са дошли тук само да разгледат забележителностите или да идат на театър — каза Тиниса.

— Скоро ще узнаем отговорите — реши Стенуолд. — Трябва да се срещнем със Скуто.

Странно беше усещането да се върнат в град, белязан с толкова ярки спомени. Битки след битки за Тиниса и Тото, предателство и плен за Че. За Тисамон градът сигурно символизираше безбройните дуели по поръчка, годините, прекарани в безсмислено упражняване на

уменията му. Ахеос вдигна качулката на главата си и скри ръце под плаща. В Хелерон имаше доста молецородни, но към тях се отнасяха с презрение.

Имаше и осоиди сред тълпата. Не бяха много и не правеха нищо подозрително — говореха с търговци или вървяха по пътя си, — но все пак ги имаше. Бяха с униформи и броня, спираха пред оръжейните сергии рамо до рамо с мравкородни, които ги оглеждаха с нескрито подозрение. Тук-там се виждаха имперски интенданти, които поръчваха провизии за хората си, а осородни механици спореха с бръмбарородни занаятчии за качеството на стоката им. И нито един от тях не задържа погледа си върху групичката новопристигнали конници. Беше толкова странно, че граничеше с нереалното.

Стенуолд намери конюшня, където да оставят конете, плати без да спори високите хелеронски цени, после тръгнаха към бедняшкия квартал да намерят Скуто.

— И за мен е непонятно, повярвайте ми — каза шипородният. Клатеше крака, чучнал се върху един от тезгясите в работилницата си пред многобройна и разнородна публика. Освен Стенуолд и спътниците му, тук бяха и дващестина от собствените му агенти. Истински миш-маш от неудачници, реши Че — бръмбароиди, мухоиди и мравкородни, полуродни, елегантна паякородна в скъпи коприни, дори един покрит с белези скорпионочовек с двузъба метална кука на мястото на ампутираната лява ръка.

— Пристигнаха тук преди... колко, две десетници? Не наведнъж, а на порции, и продължават да прииждат. В началото настъпи истинска паника, нека и момчетата кажат. Магнатите мобилизираха веднага отрядите си, а от Съвета ангажираха всички наемници в околността. Първите няколко дни напрежението можеше с нож да го режеш, но раираните не правеха нищо, стояха си пред града и си разпъваха палатките. А после тръгна мълвата, че не били дошли да се бият, а за нещо друго. От юг пристигнаха вести, че към Тарк се придвижвала огромна армия, в сравнение с която нашите гости били като банда селски побойници. А после се чу, че дошли да купуват. Имали много злато, в хелеронски пари и в тяхната си валута, и че търсели да купят големи количества оръжие, продоволствие и прочие. Някои смятаха, че

ще потеглят на север да сритат отново Федерацията или нещо такова. Хората почнаха да говорят, че можело да ги наемем като платена войска. И да ги пратим срещу Тарн и народа на тоз момък.

Ахеос, мълчалив и блед, местеше поглед между Стенуолд и грозното лице на Скуто.

— Това е, друго не знам — продължи Скуто. — Не е като да няма сбивания, най-вече с мравкородни от Тарк, които си търсят белята. Осичките не бягат от битка, но пък плащат охотно глобите, които им налага Съветът. И си седят там, наливайки пари в града, а ние си кротуваме тук и се чудим какво всъщност искат, чумата да ги тръшне дано.

— Пропускам нещо — произнесе замислено Стенуолд и сведе поглед към свитите си в юмруци ръце. — Всички пропускаме нещо. Знаем, че едва ли ще има полза, но трябва да говоря със Съвета на магнатите.

— Няма да чуят и дума от онова, дето ще им го кажеш, шефе — вметна услужливо Скуто.

— Съветът като цяло — да, но има един-двама, с които се познаваме отдавна. Задължени са ми. Не казвам, че ще вземат думите ми толкова присърце, колкото би ги взел Тисамон например, но все пак е нещо, а и ще получа допълнителна информация от тях. Междувременно, искам от вас да разпънете мрежите си нашироко. Трябва да разберем какво е намислила Империята. Съдбата на Хелерон зависи от това. А и съдбата на целите Равнини.

Скуто скочи от тезгяха и започна да раздава заповеди, а Стенуолд се обърна към своите хора.

— Нашата роля във всичко това още не е приключила. Рано или късно ще ни дойде редът. Засега настоявам повечето от вас да стоят тук и да чакат по-нататъшните ми указания, докато картинката не се изясни.

— От мен сигурно ще искаш да ида при хората си? — попита Ахеос.

— Така е. Би ли говорил с тях от мое име?

— Не. — Молецоидът скръсти ръце. — Но ще говоря от името на истината, а това би трябвало да ти свърши същата работа. Аз не съм твой агент, Стенуолд Трудан.

— Тогава не го прави за мен, още по-малко за Хелерон. Направи го за Равнините, Ахеос. И за своя народ, разбира се, който на времето е имал проницателен взор и с малко късмет може да си спомни това. Хората ти трябва да разберат, че поотделно ние сме лесна плячка за Империята, нейната армия и нейните роботърговци. Стари вражди прекрояват от столетия границите на Равнините. Твоят народ мрази моя. Народът на Тисамон мрази паякородните. Мравешките градове-държави се мразят помежду си. И ако не успеем да зашием тези рани, макар и временно, със сигурност ще изгубим войната.

Ахеос, който очевидно си беше подготвил хаплива реплика, изглежда реши, че е по-добре да я преглътне.

— Прав си, разбира се — каза вместо това той. — Ще отида при моите хора и ще им разкажа какво съм видял. Не съм сред първенците на народа си, камо ли от водачите, но ще направя необходимото думите ми да бъдат чути.

По всичко личеше, че е казал каквото има да казва, и Стенуолд вече се обръщаше към останалите, когато Ахеос продължи:

— Бих искал племенницата ти Челядинка да дойде с мен.

В последвалото мълчание гласът на Скуто изведнъж изскочи на преден план, разпределяйки кварталите и териториите между агентите. Колкото до групичката около Стенуолд обаче, думите на молецоида все още ехтяха силно в ушите им.

— Не! — извика Тото. Беше извадил инстинктивно меча си наполовина от ножницата и това промени всичко. Тисамон настръхна моментално, а Тиниса откри, че на свой ред е посегнала към рапирата си. Стенуолд размахваше трескаво ръце да ги усмири, с пълното съзнание, че Скуто е млъкнал наред изречението и гледа изпод вежди към тях.

— Това е немислимо — каза на Ахеос той. — Как изобщо ти хрумна да искаш подобно нещо?

— Защото ще помогне — отвърна Ахеос. — От мен се очаква да ги убедя, че трябва да помогнат на народа ви за наше собствено добро, и смятам, че ще е полезно за каузата ни, ако представя Челядинка на нашите старейшини, майстор Трудан. Това ще помогне. Те трябва да я видят.

— Не си го и помисляй дори! — сопна се Тото. — Нито за Че, нито за когото и да е от нас!

— Ще я убият — вметна Тиниса.

— Не, няма — възрази Ахеос. — Наистина ли смятате, че гостоприемството ни е толкова чуждо? Не съдете за нас по критериите на този безсрамен град. Ако я заведа с мен в Тарн, Че ще е в безопасност. Не мога да гарантирам, че ще я посрещнат с отворени обятия, но нищо лошо няма да ѝ се случи.

— Въпреки това отговорът ми е отрицателен — каза твърдо Стенуолд. — Не желая да споря по въпроса. Няма да рискувам живота на племенницата си...

— Чичо Стен. — Когато най-после успя да се намеси, в гласа на Че имаше толкова стомана, че всички млъкнаха и впериха очи в нея. — Спомняш ли си последния път, когато се опита да ме задържиш далеч от опасността?

Той я гледаше и мислеше за дългата поредица от случайности, отвели я от пътническия салон на „Небесен“ до занданите в Мина.

— Ти какво... да не искаш да отидеш с него?

Че преглътна, събирайки куража си.

— Ти си преди всичко учен, чичо. Каж ми, като учен, колцина от нашия народ са имали шанса да видят с очите си залите на молецородните? Можеш ли да посочиш поне един наш съвременник?

— Че, нито ти, нито някой от нас може да предвиди какво те чака там. Всеки град и всеки народ има свои правила за гостоприемство, правила, които всеки град и всеки народ от време на време нарушава. С което не искам да обидя никого, но е факт.

— Имам доверие на Ахеос — заяви тя. — И ако мога да помогна с нещо вместо да седя тук и да си клатя краката, ще го направя без колебание. Ти не знаеш, чичо Стен, какво преживях откакто се разделихме в Колегиум. Бях беглец, участвах в битки, бях робиня и затворничка. Вързаха ме на маса за мъчения, дори ударих шамар на един осороден офицер. Вече не съм просто студентката Челядинка, която трябва да държим под похлупак. Отивам с него. Дължна съм.

Стенуолд въздъхна издълбоко и скръбно някак, сякаш оплакваше неотвратимия ход на времето, чието колело се е завъртяло, докато той е гледал другаде. Чу Тото да настоява бурно, че не бива да пуска Че, но сигурно и той разбираше, че това вече не зависи от Стенуолд.

— Върви — каза ѝ той. — Но искам да си отваряш очите на четири. Права си. Макар да си моя племенница, макар да си част от

малкото ми семейство, ти си войник в тази война, а рискът е постоянен спътник на войниците.

След като се стъмни, Ахеос изведе Че от града по най-късия маршрут, после пое по периферията му, сякаш молецоидът нямаше търпение да се махне от сянката на Хелерон. Скоро подминаха големите преносими хангари, където кипеше подготовката за последната отсечка от релсовия път между Хелерон и Колегиум — Железния път, както го наричаха — и където метален ритъм отмерваше всяка изминала минута от деня и нощта до изтичането на крайния срок.

Вървяха към планините. На открито зрението на Че отслабваше с разстоянието и макар земята пред краката ѝ да прозираше в оттенъци на сивото, планините все така тънеха в мрак като черни силуети, накъсващи звездното небе.

Вървяха вече няколко часа, а не носеха никаква екипировка за изкачване по страховитите склонове. Дори Ахеос да знаеше някоя тайна пътечка към дома си, Че не беше сигурна, че ще е в състояние да я изкатери.

— Сигурно ще се наложи да починем малко в подножието — предупреди го тя.

Той сякаш не я чу, зает да оглежда изкачващия се, обрасъл с храсталаци терен за някакво специално място или знак. Погледнеше ли на север и на изток, Че виждаше светлинките на мините и каменоломните, сред тях несъмнено и кариерата на Елиас Продан. Зачуди се дали хората на Ахеос планират поредното нападение и кой ли е наследил собствеността на Елиас.

— Ще пристигнем още тази нощ — каза Ахеос. Вече се беше стъмнило.

— Надценяваш ме.

Той най-сетне се обърна да я погледне. Светлите му очи улавяха несъществуващата светлина, различима за усиленото ѝ зрение.

— Не можеш да летиш, нали? Чувал съм, че някои бръмбароиди могат.

— Много малко, при това зле. А аз — никак — отвърна тя. — Толкова... толкова ми се иска да можех да полетя, колкото и тронам да

изглежда полетът ми отстри. Само че изобщо не ме бива с Изкуството. Даже нощното ми зрение се появи едва след като... след като сънувах, че... — Стегна се, решена да го изрече на глас: — След като ти ми се яви онази нощ на път за Мина.

— Имаш повече умения, отколкото предполагаш — каза той. — Бръмбароидите са издръжливи, дори моят народ признава това. Помисли си за всичко, през което премина и издържа. Наистина ли мислиш, че Изкуството ти няма дял? Но до Тарн ще стигнем и без да летиш. Просто ми намери достатъчно сухи съчки и аз ще призова удобен транспорт.

— Ще призовеш? Пак магия, така ли? — попита тя.

— Ще ми се да кажа „да“ и да си припиша заслугата, но истината е, че става въпрос за обикновен номер.

След като събраха достатъчно материал, Ахеос се зае да го подреди по някакъв свой си специален начин — и да имаше модел или рисунок, Че не успя да го различи, — после запали купчинките суха трева и съчки, докато двамата не се озоваха в центъра на неправилен кръг от малки огньове. Студени тръпки полазиха по гърба на Че — въпреки уверенията му всичко това й приличаше на магия.

А после усети нещо в небето. Наистина го усети, а не го чу, защото нещото не вдигаше шум, но замахът на крилете му беше толкова мощен, че пламъците се разтанцуваха и топлият им дъх я погали. Че посегна към Ахеос и се вкопчи в ръкава му, докато небето над тях почерняваше с очертанията на някакво гигантско крилато създание.

А после нещото се снижи и очите й го уловиха в цялото му бледно величие. Беше си молец, ни повече, ни по-малко, и когато низходящата спирала на полета му смали перспективата, Че видя, че мъхнатото му тяло е по-едро от тялото на кон, а размахът на крилете му е великански — всяко колкото шестима мъже, легнали един зад друг на земята. Главата му беше малка, очите бляскаха сред лъскавата козина, а две дълги изящни антени се протягаха напред. Когато кацна, вятърът на крилете му загаси повечето малки огньове на техния кръг.

— Ние, тарнците, не винаги сме в състояние да летим нависоко и надалеко. Понякога ни наляга умора, друг път сме ранени. — При тези думи Ахеос я погледна с усмивка. — Смятах да прибегна до услугите на този приятел, след като се измъкна от конюшните, където ми налетя

ти, но после се случиха други неща. — С едно плавно движение, подпомогнато от собствените му криле, Ахеос се метна на гърба на гигантското създание и ѝ протегна ръка да се качи при него.

Че се приближи бавно до молеца, заобикаляйки огромното му крило, сложи предпазливо ръка върху гъстата козина и усети вътрешна топлина, каквато липсваше при повечето видове гигантски насекоми. Хвана ръката на Ахеос и с негова помощ се покачи върху гърба на молеца. Създанието се размърда за миг на шестте си крака, намествайки допълнителната тежест. Седло нямаше, но през устата му бяха прекарани въжета, които Ахеос държеше като конски юзди.

— Трябва да се хванеш здраво — заръча ѝ той, затова Че го прегърна през кръста и притисна колене към мекото туловище на молеца.

Ахеос подаде някакъв сигнал с юздите и с едно-единствено шеметно движение насекомото се изтласка във въздуха, а Че изпита абсолютната увереност, че ще се хлъзне назад, мощното крило ще я запрати нанякъде и след кратък полет тежкото ѝ тяло ще се устреми към земята като камък. Стисна отчаяно Ахеос, толкова силно, че усети твърдите очертания на шевовете, с които самата тя беше затворила раната на хълбока му преди време.

А после ритъмът на полета започна да ѝ се изяснява и опроверга очакванията ѝ. Вместо да пърха трескаво като малките си събратя, гигантът размахваше криле в бавен, почти тържествен ритъм и при всеки замах набираше скорост и височина. Ритъм, търпелив и неуморен, който съживи спомен от детството ѝ — за една разходка с лодка. Беше още съвсем малка тогава, седеше с ококорени очи на пейката, а Стенуолд гребеше с лекота. Че поотпусна хватката си около Ахеос и се огледа.

Бяха толкова далеч от земята, че от Хелерон се виждаха само червените светлинки на леярните му, и толкова далеч от планината, че склоновете ѝ тънеха в мрак. Над тях имаше само звезди. Тя, Ахеос и молецът бяха единствените живи същества в света, летяха през студения застинал въздух, все по-високо и по-високо. Че облегна глава на рамото на Ахеос. Беше толкова тихо тук, горе. Крилете на насекомото се движеха безшумно, а полетът им беше тъй плавен, че въздухът почти не помръдваше. Напълно различно от фикса, който

беше пилотирала, от гигантското туловище на „Небесен“ и от дрънчащия имперски хелиоптер.

„Колко хубаво би било, ако можех да летя така“ — помисли си Че. Още от най-ранно детство копнееше за нещо такова и ето че сега мечтата ѝ се беше изпълнила най-неочаквано. Нямаше представа откъде идва копнежът ѝ, защото Стенуолд не можеше да лети, Тиниса също. Че често поглеждаше през прозореца на спалнята си към облаците и звездите, следеше със замечтан поглед трескавия полет на мухородните пратеници и тромавия заход на леталата към летището и знаеше, че има нещо, за което винаги ще мечтае, но никога няма да има.

А после планинските склонове влязоха в полезрението ѝ и тя разбра, че пред очите ѝ лежи Тарн.

Представяла си бе ниски къщи, които се катерят по склоновете, или дори пещери, издълбани в скалата. Знаеше, че молецородните са древен народ и че тази планина, превърнала се в тяхно последно убежище, е била и първият им дом. Досега обаче този факт си беше оставал суха академична материя.

Най-ниските склонове, които се виждаха от въздуха, бяха изсечени терасовидно, всяко ниво бе широко по десетина метра и разделено на парцели със селскостопански насаждения, напоявани чрез сложна мрежа от тесни разклоняващи се канали. Тук-там се виждаха барачки и навеси за фермерите, но не това беше Тарн. Тарн се ширеше на по-високите склонове. На площ с височина повече от сто метра планинската снага беше превърната в град.

Следващата им среща беше в затъмнената задна стаичка на евтин хан с бръмбаророден съдържател, където гостите трябваше сами да си осигурят лампи, ако държат да им е светло. Талрик не държеше. Нямаше никакво желание да вижда собственото си лице, ухилено подигравателно в сумрака.

Макар единствената светлина да идваше от звездното небе зад тесните прозорци, Сцилис лесно си намери стол, но пък паякородните имаха силно зрение. Талрик го чу как си налива вино и отпива.

— Някакъв напредък? — попита нетърпеливо той.

Сцилис преглътна и изсумтя разочаровано.

— Долнопробна реколта, ужасна. Предвид оскъдните ми средства напоследък щях да те помоля да намериш нещо по-добро, но вкусът на твоите хора за вино е направо отвратителен.

Талрик изсъска през зъби.

— Времето изтича, Сцилис.

— Знам, майоре, но нямай грижа, положението е под контрол. Знам всичко за разделената групичка на Стенуолд. С това лице съм като негова сянка.

— Мислех, че ще продължиш с тях в ролята на Кенисе.

— Реших, че няма да е убедително, а в моето положение и най-малкото съмнение би било фатално. Затова намерих нещо по-добро — идеалната възможност, която сама ми се предложи като на тепсия. Горките, толкова бързаха, че дори не им хрумна да се запитат защо Кенисе си е тръгнала, без да каже и едно довиждане.

— Кой? — Неприятно чувство обзе Талрик, макар че сам не можа да определи точно какво. — Чие... лице носиш сега?

— Тайните са моят живот, майоре. Мислиш ли, че бих ти поверил живота си? Ти би ли ми поверил своя?

— Какво имаш за мен, казвай.

— Ти беше възхитително търпелив през последната година, майоре, подготви операцията си предпазливо и без бързане. А сега си като дете, на което са обещали нова играчка. Добре. Ще ти покажа къде се е окопал агентът на Стенуолд. Събрал е истинско войнство от дребни престъпници, между другото. Добре би било да ги удариш, така мисля аз. С помощта на местни мутри, ако те притеснява как ще изглежда отстрани. Трийсетина опитни биячи би трябвало да свършат работа.

— Трудно ще е да наема трийсет мъже, без да се разчуе.

— Това го оставям в твоите способни ръце — каза Сцилис. — Няма как да ги хванете всичките, защото поне половината са в постоянно движение. Ще ти оставя подробности за това къде и при кого ходят и по каква работа — за онези, които знам. Немалка част ще ви се изплъзнат, но поне ще сте отрязали главата. Шеф им е един обрасъл с шипове грозник на име Скуто. Него е добре да убиете. И колкото се може повече от подчинените му.

— Ами ти? Щом не искаш да ми кажеш в чия роля си, може неволно да попаднеш в мелето.

— Ако се случи, значи съм го заслужил — махна небрежно с ръка Сцилис. — Мога сам да се погрижа за себе си, не се притеснявай.

— Нещо друго?

— Надяват се молецородните отшелници да им помогнат. Смятам, че мога да сложа прът в това колело.

Талрик кимна.

— Вече пратихме наши хора там и те държат нещата под контрол.

— Знам ли...

— Съмняваш се в мен? — вдигна вежди Талрик.

— Съмнявам се в преценката ти — уточни Сцилис. — Молецородните не са просто планински диваци. Хитри шарлатани са те и никога не се знае какво точно кроят. На твое място бих ги държал под око, защото много ги бива да развалят чужди планове, когато най-малко очакваш.

— Имай грижата тогава — каза Талрик. — Разчитам на теб да предотвратиш евентуален съюз с молецородните без оглед на средствата.

— А Стенуолд Трудан?

— Можеш ли да го заловиш жив?

— Едва ли, предвид ситуацията.

Талрик се замисли.

— Пратил съм мои хора да го търсят. Ако само можех да опна него на масата за разпит... — Накрая стигна до решение. — Ще избием хората му, ще прекъснем връзката им с молецоидите, но ако съществува и най-малкият шанс Стенуолд Трудан да ми падне жив в ръцете, то това ще е черешката на тортата.

35.

Тарн беше град, полегнал на хълбок. Прозорците и вратите се катереха едни връз други и помежду им имаше не просто гола скала, а истинско изобилие от каменни релефи. В началото ѝ се сториха толкова нагъсто, че ѝ се зави свят, а когато молецът се сниши, детайлите изпъкнаха и я заляха. Имаше вити колони и ажурна резба, фризове и статуи, цяла история в картини и придружаващ я писмен коментар, всичко това запечатано в камък. Редици закачулени фигури, изпълняващи неznайни ритуали. Битки в разгара си, стилизирани фигури на богомолкоиди, молецoиди, паякорoдни и други раси, които Че не познаваше. Имаше изображения на зверове и абстрактни арабески, както и неща, които не би могла да назове, защото бяха извън сферата на познанията ѝ. Молецорoдните бяха превърнали планинския склон в свой учебник по история, толкова величествен и мащабен, толкова строг и ужасен и толкова тъжен, че буца заседна в гърлото ѝ. Хилядолетия бяха запечатани в скалата на тази самотна планина — дело на народ, чието владичество се е простирало над половината от познатия свят преди узурпатори да го изтласкат назад в това планинско убежище.

— Колко ли ни мразите — прошепна смутено Че в ухото на Ахеос. Той се извърна и я погледна изненадано.

— Не мислех, че... но ти явно го виждаш така, както го виждаме ние. Изгубено величие и тъга по отминали дни.

Гигантският молец изглежда си беше избрал една пъстра стена и летеше в стесняващи се кръгове, захождайки за кацане. Че се вгледа и видя, че стената не е пъстра, а изглежда такава заради прибраните криле на други накацали молци, както и че техният не би могъл да кацне другояче, освен вертикално. За щастие, в подножието на стената имаше корниз и насекомото се приземи там, така че след като се спусне от гърба му, Че да стъпи на равния камък. Е, спускането ѝ не беше от най-изящните, но тя нямаше нищо против да усети отново твърда земя, пък било то и под дупето, а не под краката си. Ахеос ѝ

помогна да се изправи, докато насекомото пълзеше към местата за почивка в горната част на стената.

— Как изобщо ще се придвижвам във вашия град? — попита го тя.

— Не си първият ни безкрил гост. За посетителите има специални места близо до повърхността — обясни той.

— Близо до повърхността?

— Защо се учудваш? — усмихна се Ахеос. — Тарн е голям град, а не само фасадата, която виждаш. Огромната му част се намира в планинските недра.

— Но... слънцето?... Как?...

— За нас мракът не е пречка. Както и за теб — напомни ѝ той.

Под повърхността, в мрака, който не беше мрак, умът играеше номерца. Макар стените на кръглата стая да изпъкваха в сложни отсенки на сивото, които рисуваха ясно пред зора ѝ надписите и релефите, виещи се по тях, дълбоко в себе си тя знаеше, че всичко тук е черно като нощта и очите ѝ изобщо не би трябвало да различават подробности. Напрягаше слуха си в несъзнателен опит да компенсира и така чу.

— Ахеос — каза несмело тя. — Чувам музика.

— Защото е шестият час. — Ахеос крачеше нервно напред-назад. Изглеждаше по-притеснен тук, в залите на собствения си народ, отколкото в града на враговете.

— Шестият... час? Не разбирам. — Вече го чуваше по-ясно — хор от високи, сладки гласове, извиращ сякаш от сърцето на планината, който пееше песен, чиито думи Че не успяваше да различи.

Ахеос най-после спря и се обърна към нея. Усмивка раздвижи чертите му, забравена откакто напуснаха повърхността.

— И няма как. Това е моят дом и аз явно приемам неговите обичаи за свои. Прости ми. Децата на нашия народ пеят хорово, за да обявят смяната на часовете. Този химн оповестява шестия час на нощта. Помня как и аз го пеех, когато бях на седем или осем години. Още помня думите.

— Много е... хубаво. — И наистина беше хубаво. Красиво и тържествено като всичко тук, и пропито с тъга. — Но нямате ли си

часовници? — И още докато питаше, се сети за отговора. Нямаха, разбира се. Никакви механизми, никакви устройства, никаква технология. Хора, които нямаха нищо общо с нейния свят.

Но Ахеос я изненада.

— Естествено, че имаме часовници. Водни часовници, захранвани от планинските дъждове, които са достатъчно точни, но отбелязваме с песен часовете по много причини, и от ритуално, и от практично естество. А и детските гласове ни позволяват да се ориентираме лесно за времето на нощта.

— Повечето хора сигурно спят сега — каза Че, но изпревари Ахеос и се поправи сама: — Забравих. Вие сте най-дейни именно през нощта, нали?

Той кимна.

— Затова скририте ще ни приемат всеки момент — добави той. — Надявах се да имаме малко повече време, за да подготвим аргументите си, но те вече са уведомени, че идвам, защо идвам и с кого, така че ще трябва да се оправяме както можем.

— Тези... Скрири. — Че се запъна на непознатата дума. — Те са ви водачите, така ли? Вашите държавници?

— Повече от това. Аз съм провиждащ и като такъв съм поел по пътя на знанието. Скририте не са близо до края му, защото никой не е бил там, но са изменили толкова път, че дори не мога да си представя какво и колко знаят — за умовете човешки, за вселенските истини, за Изкуството и за силите, които управляват света. Нас не ни ръководят най-силните или най-богатите, нито най-убедителните оратори. Не, нас ни ръководят най-мъдрите и най-страшните. Че, важно е да не обидиш неволно някого от тях.

„Не знам дали аз трябва да се страхувам, но теб определено те е страх“ — осъзна Че. Реши да го попита какво могат да направят тези скрири, ако техните аргументи се окажат неубедителни, но едва се беше надигнала да иде при Ахеос, когато в едната стена се отвори врата, за чието съществуване Че не бе подозирала, релефните изображения се разкъсаха и отворът погълна незнайни на брой години история. На прага застана молецороден с дълга роба. Беше по-стар от Ахеос, но с колко, Че не успя да прецени. Бледите му очи се спряха на нея и се присвиха.

— Вярно е значи — изрече новодошлият с твърд, тих глас. — Поддал си се на развалата.

— Не ти ще отсъдиш това — отвърна рязко Ахеос. — Нека скририте решават.

— Какво съвпадение — каза непознатия, — защото същото искат и те. След мен. — Носът му се сбръчка като от неприятна миризма. — И двамата.

Колкото и силно да беше станало зрението ѝ, Че едва различаваше очертанията на залата, към чийто център ги водеха. В сърцето на планината зееше огромен амфитеатър с изгладени от хилядолетна употреба стъпала, които се издигаха нагоре в концентрични кръгове и свършваха с високи стени, губещи се на свой ред в зловещите сенки. Там някъде имаше и лампи, чието присъствие изненада Че — слаби, бледи светлини в студено синьо, чието нищожно сияние не разпръскваше, а подчертаваше мрака.

Амфитеатърът беше пълен с насядали по стъпалата молецородни, неколкостотин и повече — обикновено множество по стандартите на нейния народ, но истинско стълпотворение за отшелници като тукашните. Нямаше начин всичките да са скрири, реши тя. Изглеждаха ѝ еднакви, сивокожи и белооки, облечени с дълги роби като Ахеос, сбрали глави в шепот. Нямаше нужда да гадае какво е привлякло вниманието им. Тънки пръсти щръкнаха към нея още с влизането ѝ и продължиха да я сочат, докато вървеше през залата. Празни очи мятаха гневни мълнии, имаше и ядни жестове, всичко това насочено към нея. Събралите се в амфитеатъра молецоиди я гледаха с ненавист, студена като светлината на лампите горе.

Страхът, който бе доловила у Ахеос, сега обзе и нея с пълна сила. Намираще се на непознато място, приела в наивността си, че всички тук ще са като Ахеос или доктор Никрефос, единствените молецородни, които познаваше. Знаеше, че не харесват народа ѝ, и се беше подготвила да я засипят с обиди и дори да я замерят с разни неща, така както нейните хора показваха враждебността си. Но не бе очаквала това студено отвращение, което я заливаше отвсякъде, все едно не е човек, а насекомо някакво, грозноват и тромав бръмбар, който пълзи нахално под погледите им. Прииска ѝ се да протегна ръка

към Ахеос, който беше единствената ѝ утеха тук, но той беше извън обсега ѝ и се бореше със собствените си кошмари.

„Били сме техни роби — помисли си безпомощно тя. — Преди революцията сме се потили вместо тях, строили сме вместо тях, майсторили сме всичко вместо тях.“ И те очевидно не го бяха забравили. Тук, под сборното презрение на погледите им, тя беше робиня и нищо повече, дете на нисш народ, родено за тежък труд или за забавление на господарите.

Непоносимата тежест на втренчените им погледи в комбинация със силата на тяхното Изкуство я притискаха осезаемо, налагаха ѝ ограничения, натикваха я в техния калъп. Че плъзна поглед по тази немилостива тълпа с надеждата да открие поне един благоразположен поглед.

„Могат да ме убият още тук и окото им няма да мигне.“

А после погледът ѝ се спря на лице, чиито очи имаха зеници. В залата имаше и стражи, само четирима, които да пазят гневната тълпа от нейното неприемливо присъствие. Но и в тях не откри нито помощ, нито утеха, защото и те излъчваха същото презрение, ако не и по-силно. Бяха богомолкородни със светли доспехи от кожа и метал. Под лактите им стърчаха редици от шипове, имаха и бронирани ръкавици като на Тисамон. Ако се стигнеше дотам, явно те щяха да са езекуторите. И пак заради тях светеха лампите. Богомолкородните имаха силно зрение, но не толкова, че да пробие пълния мрак в подземните зали.

„За разлика от моето.“ Противно на всяка логика тази мисъл ѝ вдъхна надежда. От тъмен вход в дъното на залата влязоха още молецоиди. Колкото и несведуща да беше, тя се досети, че това са скририте, значи останалите бяха обикновена публика. Тъмните роби на новодошлите бяха с по-различна кройка — заострените върхове на качулките им стърчаха по-високо, а диплите се гънеха и спускаха като вода към пода. Напреко на челата си имаха ленти от светъл метал, диадеми при някои, сложно гравирани шапчици при други. Макар че ѝ беше трудно да преценява възрастта на молецородните, повечето от тези мъже и жени несъмнено бяха много стари. Някои дори имаха бръчки и сиво в тъмните си коси, което при бръмбароидите би било знак за пет десетилетия, но тук сигурно означаваше десет или повече дори.

Не седнаха, колкото и стари да бяха, и макар някои да се подпираха на украсени с резба тояги, всичките стояха с изправени гърбове и вдигнати глави. В погледите им липсваше враждебността на публиката, но имаше нещо по-дълбоко, което я изпълни с чувството, че я преценяват по начини, за които можеше само да гадае.

Мъж, чиято прилепнала метална шапчица завършваше с остър връх в средата на челото, почти до носа, удари с тоягата си по пода и още преди ехото да е заглъхнало, всички молецородни в амфитеатъра притихнаха и застинаха неподвижни. Но очите им все така не се отделяха от Че и все така излъчваха ненавист.

— Пристъпи напред, защитнико, и говори — призова скрирът и в наивността си Че се обърна към Ахеос, решила, че става дума за него.

Очакваше той да им обясни всичко, да превърне омразата им в нещо по-поносимо, но Ахеос гледаше в друга посока. Че проследи погледа му и видя нов молецороден да влиза оттам, откъдето бяха влезли те преди малко. Беше жена и не изглеждаше много по-възрастна от Ахеос. Носеше церемониален жезъл, позлатен, с релефни изображения на крилати насекоми от всякакъв вид, които се гонеха и застъпваха в шеметен прилив.

— Назови обвиненията — каза скрирът и Че разбра, че не Ахеос е защитникът, а тази жена, и че ще защитава не тях, а каузата на подземния град.

— Тарн обвинява мъжа на име Ахеос, който стои пред вас — обяви защитникът. Гласът ѝ беше тих, но стигаше и до най-горния ред, подсилен от изящната архитектура на залата. — Ахеос, послушник и боец, бил ранен в битка с Омразния враг. Видян бил да бяга, както е редно, но следващият залез не го заварил там, където му е мястото. Вместо това нашите очи и уши в Ковашкия град научили, че е тръгнал по своя пътека и е избрал чужда кауза. След това поискал разрешение да потегли за източните земи, където по думите му го чакал още по-страшен противник. И ето го сега, връща се тук, след като се е съюзил с Омразния враг. Дори е дръзнал да доведе един от тях в нашите зали. Явно е изгубил пътя си, поддадал се е на изкушенията и развалата на външния свят. Той е изгубен за нас и в Тарн повече няма място за него. Настоявам да бъде пратен в изгнание или на смърт, според това колко голям е куражът му.

Че усети как кръвта ѝ изстива. В техните очи Ахеос беше достоен опонент, когото да изправят пред съда на мъдреците си, докато самата тя беше толкова нищожна, че не си правеха труда да я погледнат дори. Щяха да решават съдбата ѝ все едно е непотребна вещ. Сега животът ѝ зависеше от красноречието на Ахеос.

— Чухте обвиненията — каза същият скрир, който беше говорил и преди. — Ахеос, син на Тарн, какво имаш да кажеш по въпроса?

— Не очаквах такива обвинения — заяви разгорещено той, но Че долови несигурност в гласа му. — Всичко, което направих, е в името на Тарн. Щях ли да се върна тук, ако се чувствах виновен?

— Така говорят всички, които идват тук — извънтят зад него гласът на защитника. — Как може обикновен послушник, далеч от нашите съвети и преследващ собствените си цели, да прецени кое е добро за града ни? Мнозина си тръгват, а после правят опит да се завърнат, с надеждата, че думите ще хвърлят мост над пропастта. Това не е адекватно обяснение.

— Ти ни разочароваш — обърна се скрирът към Ахеос. — Говори за провинението си, Ахеос.

— Пред портите на Ковашкия град се е събрал враг, който е заплаха и за нашите зали в Тарн — започна Ахеос, но Че веднага разбра, че приятелят ѝ губи както самообладанието, така и реда на мислите си. — Видях ги със собствените си очи, видях армиите им — раса на Умели, които нямат чет и които могат да летят. Сега те са пред портите на Равнините и на пръв поглед сигурно изглежда чудесно, че са опрели меч в гърлото на Врага, но техните мечове са наточени за всички нас. Те не признават нито съюзници, нито равноправни партньори, само роби и врагове. Това видях аз. Това разбрах.

— И какво иска от нас той? — попита защитникът и Че едва не се обърна да я удари, толкова противен ѝ беше станал гласът на тази жена. — Нима иска да помогнем на Омразните врагове само защото са се сборичкали със свои братовчеди? Промили са му мозъка. Привлекли са го на своя страна. Дори е довел тук техен представител в качеството му на съюзник. Погледнете това вулгарно същество, което е избрал за свой спътник! Вече не го е грижа за Тарн. Верен е другиму.

Сега вече Че се обърна към нея, но все пак удържа юздите на гнева си. Из целия амфитеатър молецоидите се изправиха. Явно това беше техният начин да я освиркат, да я засипят с обиди. Не биха

нарушили реда в присъствието на своите водачи, затова се изправяха в знак на неодобрение към Ахеос и съгласие с думите на защитника.

— Отричам! — извика Ахеос. — Аз не съм предател!

— И няма да е първият. Омразният враг има в арсенала си трикове, с които да съблазни дори най-добрите сред нас. Засипва ни с обещания, с възможности, със златото си и с машини, които са неразбираеми за нас. Можем само да гадаем какво е отклонило обвиняемия от вярната пътека, единствено сигурно е, че той е изгубен за нас.

— Грози ни смъртна опасност! — каза отчаяно Ахеос. — Не трябва да си затваряте очите за това. Каквото и да направи Врагът, каквото и да направя аз, остава фактът, че там, навън, има една Империя, която не дава пукната пара за хилядолетната ни история и иска само да запише името си в праха на нашите руини! Вече сто години устояваме срещу Ковашкия град, но ако се изправим срещу Империята сами, ще ни остане не повече от месец свобода!

— Достатъчно, Ахеос — прекъсна го друг скрир, жена, която изглеждаше най-възрастната сред тях. Ахеос оголи зъби, но не събра смелост да продължи, само гледеше втренчено жената, която пристъпваше бавно напред. Единственият звук в цялата зала, кънтящ от свършената ѝ акустика, беше тропотът на дървения ѝ жезъл върху каменния под.

— Не вярваме на думите ти — изрече простичко тя и Ахеос потръпна като от удар, а Че се сви вътрешно при вида на реакцията му. — Светът не може да се промени толкова бързо, а тези новодошли, тези мъже в черно и златно, са врагове на нашите врагове и досега не са ни навредили с нищо. Ти си осъден, на заточение или смърт, освен ако не се предадеш на нашата милост.

Ахеос сякаш се беше вкаменил, а Че не разбираше какво има предвид жената. „Предай се — опита се да му внуши от разстояние тя. — Какво може да е по-лошо от заточение или смърт?“

Жената протегна ръка, костелива и покрита с петна от старост, и Ахеос се дръпна назад. Приличаше на сгащен в ъгъла див звяр, без изход, сломен.

— Ахеос — продължи жената и в гласа ѝ се прокрадна по-мека нотка, почти съпричастие. — Ние не сме несправедливи и ти го знаеш добре. Даваме ти този шанс да докажеш, без маски и лъжи,

правдивостта на думите си. В противен случай ще остане съмнението, че криеш нещо от нас и присъдата на защитника ще влезе в сила.

Че не можеше да мълчи повече.

— Послушай я! — изсъска тя и гласът ѝ предизвика вълна на неодобрение сред публиката от молецоиди. — Позволи ѝ да направи каквото иска!

Той ѝ хвърли поглед, който тежеше от чувство за вина. Не страх, а вина.

И тогава Че реши, че разбира какво е онова, което Ахеос не може да им покаже.

— Позволи аз да го сторя тогава — каза тя и от очите му заструи неподправен ужас, а почти всички молецородни наоколо им скочиха на крака и я погребяха в мълчаливата си вълна на неодобрение.

Но тя издържа, защото това расата ѝ умееше най-добре.

— Каквото кажете. Ще го направя. Мога да ви покажа какви точно са осородните, мога да го направя по-добре от Ахеос и от всеки друг.

— Не обръщайте внимание на думите ѝ. Тя няма право да говори тук — обади се иззад тях защитникът и Че реши, че този път наистина ще я удари, дори пристъпи към нея, когато скрирът, старата жена, проговори отново:

— Що за чудо е това?

Наоколо им мъже и жени заемаха отново местата си, усетили, че в заслепението от враждебността си са пропуснали нещо важно. Дори защитникът като че ли загуби част от желязната си увереност.

— Ела тук, бръмбарско дете — повика я скрирът и Че се обърна и тръгна бавно към нея. Празните очи на старицата бяха хлътнали дълбоко в гнезда от сбръчкана кожа, но погледът им тежеше като камък. — Ще се предадеш, така ли? Ще се предадеш на какво?

— На каквото искахте от него — отвърна Че. — На вашето Изкуство или... каквото там правите.

— Не е Изкуство, бръмбарско дете. Само по себе си Изкуството не може да оголи мислите ни. Разбираш ли ме?

— Май да. — Стоеше пред жената и събираше сили. Чак сега забеляза, че старицата не е по-висока от нея.

— Не можеш да го направиш — обади се тихо един от другите скрири. — Тя е Врагът.

— Това е злоупотреба с нашата сила — добави друг. — Нищо добро няма да донесе.

— И все пак... — намеси се трети, мъжът с металната шапчица, който беше говорил пръв, и пристъпи напред. Ръката му се озова мълниеносно пред лицето на Че, хвана я за брадичката и обърна главата ѝ към него. — В какво може да вярва тя? Какво може да разбере? В нея има и нещо друго освен слепотата на расата ѝ. Не долавям страх в нея, а и да има, е много малко.

Това „много малко“ беше адски много по мерките на Че, но тя изтърпя стоически пронизващия му поглед. Стоеше и чакаше, а когато двамата се спогледаха, без да кажат нищо, избълва:

— Направете го. Моля ви, просто направете каквото искате, каквото е нужно.

— Каква си ти, бръмбарско дете? По каква пътека вървиш? — попита старицата.

— Студентка съм във Великата академия — отвърна с гордост Че.

— Случвало се е и преди — кимна нещо старицата. — Било е много преди нашето време, но се е случвало и друг като нея да търси знание при нас. Друг, който е притежавал открит ум. Ще я проверя. И ще платя цената за това, ако се наложи. Правя го по своя воля.

Част от другите скрири смръщиха неодобрително вежди, но никой не се опита да я спре.

— Не мисли за нищо — заръча старицата и положи тънката си студена ръка върху челото ѝ.

„Да не мисля за нищо? — възроптаха моментално мислите на Че. — Никой не може да не мисли за нищо. Чисто и просто е невъзможно...“ И докато тя се разсейваше с подобни мисли, молецоводната влезе в главата ѝ.

Че не беше сигурна какво е очаквала. Може би ледена вълна, която залива мозъка ѝ, или хищни нокти, които тършуват в главата ѝ. Не усети нищо, освен... освен че след миг на границата на слуха ѝ се изсипаха сюррия гласове, които бяха нейни до последния...

А после дойде внезапно на себе си — старицата беше махнала ръката си от челото ѝ, а Че нямаше никаква представа колко време е минало. Олюля се, загубила внезапно равновесие, враждебните лица се сляха пред погледа ѝ. Миг по-късно коленете ѝ се удариха в твърдия

каменен под. А после осъзна, че лежи на хълбок и цялата планина с все града на молецоидите се върти бавно наоколо ѝ. Помъчи се да седне, ако не друго, и потърси с поглед скририте.

Старицата я гледаше втренчено и Че се уплаши, че не е преминала теста, какъвто и да беше той.

— Била си в Даракионския лес — обяви скрирът. — И си видяла там неща, които никой от твоя народ не е виждал. Ахеос ще трябва да отговори на доста въпроси във връзка с това.

Сърцето на Че се сви и тя хвърли обезсърчен поглед към Ахеос. Той стоеше и чакаше присъдата.

— Видяла си Империята на осородните, видяла си, че поглъщат всичко, което се изпречи на пътя им. Те нямат приятели. Нямат пощада за нищо и никого. Вярват единствено в нашествието. Това е, което вярваш ти, но какво е за нас вярата на едно бръмбарородно дете?

Не беше свършила. Личеше си по тона на гласа ѝ.

— Но си видяла и вярваш.

За миг Че реши, че жената говори за осоидите, но не беше само това. Усети вълна на потрес да минава през публиката. Не разбираше за какво става въпрос, докато...

„Имат предвид магията. Нима е толкова важно, че Ахеос ми я показва?“ И реши, че това е обречло и двама им.

Но се оказа, че ги е спасило.

— Ахеос, ти не си бил лоялен докрай на своя народ и ние не можем да си затворим очите пред стореното от теб. Но провинението ти все пак не заслужава изгнание. Засега — отсъди скрирът. — Без да потърсиш разрешение и с риск да навредиш на интересите ни, ти си открил нещо, което заслужава да се проучи. Засега обвиненията са отхвърлени.

Той се отпусна видимо и в друго време и на друго място Че би го прегърнала. Сега обаче погледът на старицата я приковаваше.

— Ами осоидите? — попита тя.

— Късно се включвате в битката — отговори старицата. — Те вече пратиха свои емисари при нас да ни разяснят плановете на Империята за Омразния враг. Сключихме споразумение. Те са лоши хора, но могат да бъдат полезни.

— Но... — подхвана обезсърчено Че.

— Но сега ти се разкри пред нас и ние трябва да обсъдим много неща — прекъсна я скрирът. — Ще обмислим ситуацията, ще начертаем курса си, ще се допитаме до поличбите. Междувременно вие ще чакате решението ни.

След тези думи скририте се обърнаха като по команда и изчезнаха в мрака, от който бяха дошли, а молецоидите в публиката размахаха криле един по един и излетяха, хвърляйки лудешки сенки, умножени от редицата лампи в горния край на амфитеатъра, докато в залата не останаха само богомолкородните стражи. Едва тогава Ахеос я хвана за ръкава и ѝ помогна да стане.

Бяха намерили на Че място, където да се настани, вероятно в онази част на Тарн, където настаняваха чужденците, реши тя. Едната стена беше истинско произведение на каменоделското изкуство — решетка от преплетени каменни дървета с изход към тераса, която нямаше парапет, а само нисък корниз, който не вдъхваше никакво доверие на Че.

Радваше се като дете на слънчевата светлина, нищо че заради нея беше спала неспокойно и на пресекулки. Никога не би могла да свикне с преобърнатото денонощие на молецородните. Сега слънцето хвърляше планинските сенки върху земята докъдето поглед стига, сякаш от града на молецоидите се лееше сумрак и покриваше света. Въздухът, хладен преди, сега започваше да хапе, но хората, които минаваха покрай квартирата ѝ, децата дори, бяха по сандали и с тънки дрехи, нехаеци за студа, с който явно бяха свикнали още от раждането си.

Че седна близо до огъня на меко килимче, което според обяснението на Ахеос било изтъкано от пух на молци. Опита се да си представи как тези сериозни хора стрижат гигантските насекоми. Сигурно и това просто действие превръщаха в сложна церемония. Ако не друго, мисълта докара усмивка на лицето ѝ.

Още нямаше вест от скририте, а и Ахеос виждаше рядко. След случилото се в амфитеатралната зала той ѝ беше благодарил несръчно и със сведени очи. Че не си беше давала сметка колко го е разтърсило всичко — да се върне като герой, а да го посрещнат като престъпник и предател.

Оставил я беше да поспи и още не се беше върнал, макар Че да беше будна вече от няколко часа. Видяла бе само няколко молецородни слуги, по някой богомолкороден и един от паякородните. На мястото на враждебността, заливала я доскоро, сега се бе появила особена плахост. Явно не знаеха какво да мислят за нея, но по всичко личеше, че е преминала успешно някакъв съдбоносен тест. Вече не беше Омразният враг. Но в какво я превръщаше това изглежда нито тя, нито те знаеха със сигурност.

Тъкмо размишляваше върху въпроса, когато откъм терасата се чу пърхане на криле и Ахеос се появи в отвора. Вятърът подръпваше качулката и полите на робата му. Че хукна към него, на половината път си промени решението и в крайна сметка го посрещна на крачка от прага.

— Къде беше? Има ли новини?

— Скририте още размишляват — каза той. — А и да са свършили, аз нищо не съм чул. Но пък... разговарях с доста хора. Някои ме потърсиха сами, за да споделят собствените си тревога за осоидите и да изразят подкрепата си за нас. Има и друго обаче, повече са, уви, онези, които съжालяват, че скририте са променили първоначалната си присъда. Опитах се да успокоя духовете и... — той се усмихна едва-едва — и да зашия раните.

— А онази жена? — попита го Че. — Какво си й направил, че те мрази толкова?

Той я погледна неразбиращо, а когато Че поясни, че има предвид защитника, побърза да я поправи.

— Не беше нищо лично. Познавам я бегло, но пътищата ни почти не са се пресичали. Ролята на защитника е точно това — роля, която някой трябва да изпълни. Самият аз също съм бил защитник. Неговата задача е да обвинява, без да жали сили и средства. Обвиненият, от своя страна, трябва да отхвърли обвиненията чрез истината. Справих се зле, защото не бях подготвен.

— Искана да ти направят онова, което сториха с мен. Наистина ли прочетоха мозъка ми? — Впила се бе със зъби и нокти в рационалното си възпитание, но сред тези чужди хора лесно можеше да повярва, че магия дебне навсякъде.

— Да. Според нашия закон това е последната защита на обвиняемия. Скририте виждат цялата истина. — Той отклони поглед.

— Мотивите ми не са толкова чисти, колкото се опитах да ги представя. Ако бяха видели истината... можеха да ме прогонят завинаги. И все още могат да го направят. Собственият ми народ. Знаех, че съм преминал границата на позволеното, но... — Приблужи се до огъня и коленичи на килимчето. — Те са прави, разбира се. Твърде дълго бях сред чужденци. А това неминуемо променя ми рогледа на човек.

— Съжалявам, ако съм...

— Ти? Ти ми спаси живота. Нещо повече, успя да наклониш везните в много по-голяма степен, отколкото бих могъл да го сторя аз. А и може би не е толкова лошо да погледнеш по нов начин на света. — С несръчен жест я покани да седне до него пред огъня. Несръчните жестове не бяха характерни за него, помисли си Че. Всички стари раси, избледнялото мастило на историята, притежаваха вродено изящество. Мравкоидите бяха най-войнолюбивият народ в Равнините, но никой от тях не можеше да се бие като богомолкородните. Бръмбарочовеците въртяха търговия и сключваха успешни сделки във всички градове, но приличаха на селски амбулантни търговци в сравнение с паякородните и техните хилядолетни традиции в политическия пазарлък. И макар собствената ѝ раса да обичаше знанието и да бе основала най-великата образователна институция в целия свят, сънародниците ѝ можеха само да си мечтаят за спокойния дух на проникновение, който владееше в Тарн.

А ето го и Ахеос, който беше от всичко по малко — или по много. Боец, учен, магьосник — така поне твърдеше — и спасител. Още от първата им среща в конюшната той бе грабнал въображението ѝ с отчаяното си, ранено високомерие. После беше изминал дълъг и изпълнен с опасности път заради нея, което бе наляло масло в огъня на нейните ученически вълнения. А ето го сега, объркан не по-малко от нея от сблъсъка си със свят, който се е оказал далеч по-голям от очакваното.

— Двамата с теб май никога няма да изплатим дълговете си един към друг — промълви тихо той. — Ти ми помагаш, аз ти помагам. А сега, като последния глупак, те доведох на място, където животът и на двама ни виси на косъм, и не другаде, а в родния ми град ти ме измъкна от кашата, която сам забърках.

— Излишно е да пресмятаме кой колко дължи — каза му тя. — Ние... се познаваме достатъчно добре. — Но още преди да го е изрекла докрай, се запита отговаря ли на истината последното ѝ твърдение.

— Има нещо, което мога да направя за теб. Може и да не постигнем успех, но... Спомена, че имаш затруднения с Изкуството на предците?

— Това не е тайна — кимна тя. — Предполагам, че не съм единствената.

— Разбира се, но сред твоя многоброен народ това остава незабелязано. Тук всеки мъж и жена е от значение, защото сме по-малко, отколкото си мислиш. Имаме си начини да подпомагаме медитацията, да издигаме съзнанието до необходимата висота.

— Сериозно ли говориш? — погледна го ококорено тя. — Ако смяташ, че има и най-малкия шанс да проработи, готова съм на всичко. Моля те, Ахеос, нямаш представа откога...

Той кимна.

— Седни с лице към огъня. Ако искаш, затвори очи или гледай в пламъците, както предпочиташ.

Тя го направи. Затвори очи, но танцът на огъня премина през клепачите ѝ, повече като топлина, отколкото като светлина.

— Сега какво да правя?

— Нищо. Отпусни се и остави мислите си да... да правят каквото искат... — Долови несигурност в гласа му, но въпреки това не отвори очи.

Стресна се, когато усети ръцете му върху раменете си, и осъзна, че е коленичил зад нея. Че успокои дишането си и се зае да изпробва всички начини за изпадане в медитация, които знаеше от учителите си и които би трябвало да откъснат мислите ѝ от настоящето.

Усети как пръстите му чертаят пътечка по раменете ѝ, после палците му се впиха в меката плът от двете страни на гръбнака и той започна да я масажира нежно през туниката. Побиха я тръпки и концентрацията ѝ се разпадна на парченца, но ръцете му бяха като котва, като оковите, които осоидите бяха сложили на Салма. Искаше да го спре, да му каже, че с нищо не ѝ помага, но ръцете му сякаш вливаха спокойствие в мускулите ѝ, отпускаха възлите около врата ѝ и надолу покрай гръбнака. Движеха се с безкрайно търпение и

деликатност, като на занаятчия, който разглобява част по част сложно устройство — само дето сега тя беше устройството.

Домашно тъканата минаска материя я боцкаше под натиска на ръцете му и дразнеше кожата на гърба ѝ. Пръстите му се вмъкнаха под яката на дрехата, оголиха раменете ѝ и продължиха да изцеждат напрежението от схванатите ѝ мускули. Че затаи дъх, досетила се как протича този масаж по правило, и прихвана подгъва на туниката си, преди да е изгубила кураж. Ръцете ѝ тежаха като олово, но въпреки това успя да вдигне наполовина дрехата. Ръцете на Ахеос застинаха, само върховете на пръстите му завършиха движението. Че се потресе от собствената си дързост, но съзнаваше, че това е правилният начин.

Ахеос измъкна дрехата през главата ѝ, изтегли ръкавите и захвърли туниката някъде зад себе си. Че потръпна от внезапния студ, захапал корема и гърдите ѝ, но само след миг топлината на огъня започна да я гали. Гърбът ѝ беше някак изтръпнал, но и приятно затоплен.

Усети ръцете му върху голите си рамене и си пое рязко дъх, неспособна да се сдържи. Пръстите му подхванаха отново движенията си, бавно и грижливо чертаеха пътеки по кожата ѝ, изглаждаха и успокояваха възлите и болезките, които влачеше със себе си още от Мина, по лопатките на раменете и по извивката на гърба. Как би могла да медитира, когато цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху тези ръце? Деликатни, но и със силата на стрелец в тях. Ръце, които бавно заглаждаха пътя си към самото ѝ съзнание. Как да се концентрира, когато тялото ѝ тъне в разкошна леност, а неговото е толкова близо?

— Легни — прошепна в ухото ѝ той и преди да се е усетила, Че вече лежеше по корем на килимчето, отпуснала буза на меката му тъкан. Ахеос я възседна през ханша и продължи да мачка нежно гърба ѝ, надолу и надолу, докато не стигна до талията. Напълно забравила за целта на цялото това упражнение, Че лежеше със затворени очи, откъснала се от всичко, близо до границата на несъзнателното.

И постепенно я завладя усещането, че в полумрака на стаята има и трето присъствие, може би от другата страна на стените или някъде зад огъня. Нещо огромно и неопределено, далеч отвъд прага на нейните възприятия, но което въпреки това я познава и я обича така, както обича всичките си деца.

А после ръцете му се плъзнаха назад към раменете ѝ — ръце, които трепереха леко, — Че усети дъха му отстрани на врата си, устните му се плъзнаха покрай ухото ѝ и я целунаха по бузата. И от дълбините на шеметната си омая тя го чу:

— Изгубил съм ума си по теб. Давя се в теб. Помогни ми.

С лениво движение, побрало в себе си екстаза на лавината от отделни усещания — допира на неговата кожа до нейната, допира на нейната кожа до мекия килим, — тя се обърна по гръб с лице към него и го чу как затаява дъх онемял. А после Че отвори очи да срещне неговите и дори в празната им белота прочете копнеж, който звънтеше в пълна хармония с нейния.

Задърпа туниката му, но бавно, за да се наслади глътка по глътка на тънката му снага, на съдбоносната рана отстрани, вече почти заздравяла. Прокара лениво пръст по белега и Ахеос потръпна. Може той да беше мистикът от двама им, но в този момент вълната, която я носеше, беше пулсът на света, и тя го повлече безпомощен със себе си.

— Ахеос — промълви Че. Все още се рееше замаяна по вълшебното море, създадено от неговия допир или от неговата магия, или от каквото там го беше създадо. Изпълваше я такава любов към него, че по страните ѝ се отрониха сълзи, които той изтри с целувка, после Че го притисна към гърдите си и се разтвори за вселената... и за него.

Събуди се на зазоряване. Ахеос спеше до нея, праметнал една ръка през гърдите ѝ сякаш се боеше, че ще му избяга.

Че се измъкна нежно, стана и се облече. Огънят беше изгаснал и само нажежени въглени светеха в огнището, но тя изобщо не чувстваше нощния хлад.

Излезе на терасата, разпери криле и полетя.

36.

Сред тринайсетте магнати, които управляваха Хелерон, добрата воля беше в недостиг повече отвсякога. Ако апокалиптичните предупреждения на Стенуолд идваха не от него, а от някой непознат, щяха да го изхвърлят моментално на улицата, ако не и нещо по-лошо. Дори така, единият от двамата съветници, на чиято подкрепа Стенуолд уж разчиташе, даде ясно да се разбере, че нито познава, нито би приел да се срещне с човек на име Стенуолд Трудан.

Но в града все пак беше останал един почтен магнат, макар че да стигне до него през всичките му лакеи и подчинени се оказа трудна задача. Но ако не друго, междувременно Стенуолд се убеди, че това е човекът, който му трябва. Името му беше Грийнуайз Артектор. И ако някога предците му си бяха изкарвали прехраната с проектиране на сгради, както подсказваше фамилното име, сега семейното богатство се дължеше на търговията с недвижими имоти и отдаването им под наем на тълпите новопристигнали, които задръстваха улиците на Хелерон с надежда да намерят по-добър живот тук. Цели улици в бедняшките квартали бяха собственост на семейство Артектор. Бизнес като този говореше за съмнителна морална основа, върху която да се гради взаимно доверие, но Стенуолд нямаше друг избор, защото Грийнуайз беше единственият, съгласил се на среща с него.

Срещнаха се в шоколадена сладкарница на три булеварда от Камарата на съветниците. Явно това беше последната мода сред градските богаташи — да пиеш шоколад, внесен на баснословна цена от Паешките земи, се беше превърнало в запазена марка на всеки уважаващ себе си джентълмен. Стенуолд благоразумно остави Грийнуайз да плати сметката.

Грийнуайз Артектор беше само с няколко години по-възрастен от него. Талията му беше по-стройна заради корсет, главата — по-голяма заради перука. При първата им среща младият Грийнуайз си прошарваше с боя косата и носеше състаряващ го грим заради модерните по онова време мъдрост и зрелост. Сега, когато беше

достигнал по естествен начин зрялата възраст, той се носеше като младеж, защото натам се бяха променили вкусовете на елита. Дрехите му бяха по-пищни и отпреди — палтото му беше от червен бродат със златна украса, а дрџжката на меча му лъщеше от редки метали и скъпоценни камъни, нищо че самият меч едва ли беше напуснал някога ножницата си. Така де, имаше други, които да размахват оръжие при нужда. Трима такива се мотаеха на дискретно разстояние от вратата на шоколадената сладкарница — брѳмбарородни биячи с боздугани, арбалети и метални ризници под дългите палта.

Единствено изражението на Грийнуайз не се беше променило, а именно то беше причината Стенуолд да се сближи с него преди години и да го потърси сега. Излъчваше най-вече ленив цинизъм и черно чувство за хумор, а това обикновено подсказваше честност в приемливи количества.

— Ти си като шило в торба, Стен — избумтя магнатът. — Появиш ли се в града, по уличките започват да се валят трупове. Ще си помисли човек, че си изкарваш хляба като наемен убиец. Или като брокер на наемни убийци по-скоро предвид възрастта ти. Така ли е?

— Едва ли.

— Жалко. Иначе от познанството с теб би имало някаква полза. Напоследък добрите наемни убийци са ценна стока.

Лицето на Тисамон цѳфна пред вътрешния взор на Стенуолд и той побърза да го прогони.

— Аз съм само един загрижен гражданин, Грийн.

— Гражданин на Колегиум, бих казал — отбеляза Грийнуайз.

— Ако Хелерон пострада, същото ще сполети и Колегиум. Както и обратното. Не забравяй, че ние създаваме онова, което на вас ви носи печалба. Всяко ново устройство, всеки пробив в металургията, всички талантливии технолози и минни инженери, които Колегиум обучава, рано или късно идват в Хелерон. Виждам съм сметките на Великата академия и знам, че хелеронските магнати се грижат да не ни липсва нищо. Не мисли, че не съм виждал и твоето име в списъка на дарителите.

— По-тихо. Разчуе ли се, че давам пари за благотворителност, свършено е с мен. — Грийнуайз вдигна рамене. — Ти ме потърси и ето ме тук, Стен. Правил си ми услуги в миналото. Какво мога да направя аз за теб, без да накърня твърде собствените си интереси?

Възможно най-накратко Стенуолд му изложи онова, което знаеше за намеренията на осоидите, за прилива в златно и черно, за имперските гарнизони във всеки град и имперското знаме на всяка кула.

— А сега са тук, на прага ви — завърши той. — Сигурно говорят за мир и взаимна изгода, но това е само прах в очите.

Грийнуайз кимна.

— Добре е, че се обърна към мен, защото споделям мнението ти за осоидите, но ако беше изнесъл тази информация пред Съвета, сега сигурно щеше да лежиш на дъното на миньорска шахта. Неотдавна осородните преподписаха Железния договор. Тоест неколцина техни дипломати се явиха пред Съвета с нов договор и ние го подписахме с широки фалшиви усмивки. Естествено, в новия договор, както и в стария, те се задължават да не навлизат в Равнините с въоръжени сили или враждебни намерения.

— И как се връзва това с похода им към Тарк? — попита Стенуолд.

— Е... — каза сухо Грийнуайз. — Сигурно знаеш, че Тарк не е град от Равнините.

— И откога?

— Откакто е в сила новият договор и предвид картата на трийсет и втора страница. Излиза, че онези недостойни мравкородни открай време лъжат, че са равнинци, когато всъщност са част от Ръбатата пустиня, от Паешките земи или нещо друго. Представяш ли си какво нахалство? — По лицето на Грийнуайз нямаше и следа от хумор. — И толкова по-добре, че осоидите ще им шлевнат едно шамарче, казваме ние, да им е урок за това тяхно безподобно притворство.

— Значи Съветът просто е отписал Тарк?

— Със споменатите вече усмивки. Защото в главите на всички имаше място само за огромните количества мечове, автовозила, експлозивни и летателни машини, които ще продадем на Империята. Въпросът е какво ще правим, ако стоката ни се окаже дефектна и осоидите решат да я върнат за поправка... с острието напред?

Стенуолд кимна мрачно.

— Което така или иначе ще се случи. Рано или късно. Магнатите не обсъждат ли поне мобилизирането на армия или как да подсилат защитата на града?

— И за това стана дума — призна Грийнуайз. — По-точно, че ако започнем да дрънчим с мечове и да строим бойни машини, Империята най-вероятно ще се запита защо крием част от стоката си, вместо да я продаваме на тях, а това със сигурност ще доведе до неприятности. Между другото, знаеш ли какъв е основният износ на Империята според повечето ми колеги? Парите. А начинът, по който харчат осородните напоследък, наистина навежда на такива мисли. Всички преживяхме неприятен шок покрай появата им пред портите на града, но се оказва, че както шокът, така и здравият разум са разтворими субстанции при наличието на достатъчно количество пари.

— Лесно им е на осородните да харчат онова, което са отнели със сила от други народи.

— Да, но в нашия град пиратското злато е не по-лошо от всяко друго. — Грийнуайз отпи замислено от чашата с горчив шоколад. — Очакваш Хелерон да откаже парите им? Хелерон приема пари от всекиго, защото обратното би означавало да си създадем врагове. Никога не сме вземали страна и никога няма да го направим. Натрупали сме богатството си от подклаждането на чужди войни, а самите ние не сме участвали в нито една. Е... — поклати глава той, — когато с теб бяхме млади, можехме да се подиграваме на богатите старчоци, които трупаха състояние от чуждото нещастие. Само че сега аз съм един от въпросните богати дъртаци, Стен, а нещастиято ни е обсадило отвсякъде. Знаеш ли, че преди две години пътувах на север? В бившите земи на Федерацията. Не съм ходил там преди и не знам как е било преди нашествието, но сега раираните са навсякъде. Убеден съм, че си прав, Стен, но никой няма да ми повярва, още по-малко ще повярват на теб. А ако не си затварям устата, току-виж някоя нощ опожарили собствеността ми, избили слугите ми или по-лошо.

— Осойдите биха ли направили подобно нещо?

Грийнуайз го изгледа с тъжна усмивка.

— Защо да си цапат ръцете, когато моите алчни колеги охотно биха го свършили вместо тях.

— Мисля, че разбирам.

— Съжалявам, Стен. Докато осородните не започнат да плякосват града, никой няма да обърне внимание на предупрежденията ти, а дори и тогава трябва да ограбят някой от богаташките квартали, за да се размърдат магнатите. Дотогава обаче...

Осоидите просто си стоят пред портите и харчат пари в нашите магазини, а и очевидно не искат да създават проблеми, иначе досега да са ги създали. Но аз знам, че те... чакат, Стен. И когато моментът дойде, ще ни нападнат, но дотогава ще са най-добрите ни приятели и най-добрите клиенти.

— И какво чакат според теб?

— Някой казват, че са се прицелили отново във Федерацията, но аз с очите си видях, че северно оттук позициите им са достатъчно силни. Не им е нужно да клечат на прага ни, за да нападнат Федерацията. Други твърдят, че щели да тръгнат на юг, за да тормозят паякоидите или Тарк, или дори скорпионородните в Ръбатата пустиня. Където и да е, стига да не е тук. Знаеш как разсъждават хората.

— Знам. — „Но пропускам нещо, чувствам го.“ Седнал тук, където богатите идваха да се отпуснат, Стенуолд се чувстваше безпомощен като спънат кон. Нещо му убягваше, а вътрешният му часовник тревожно отброяваше последните часове.

Той стана.

— Благодаря ти, че се съгласи да поговорим, ако не друго.

Грийнуайз сви отново рамене. Правеше го често, забеляза Стенуолд, не като преди.

— Желая ти късмет, Стен. И още нещо, преди да тръгнеш.

— Да? — Изпълни го внезапно напрежение и ръката му се промъкна към дръжката на меча.

— По пътя насам ни проследиха. Така че внимавай.

Размишлявайки върху предупреждението на Грийнуайз, Стенуолд напусна предпазливо шоколадената сладкарница. Отначало не забеляза нищо обезпокоително, защото кварталът беше богат, с много стражи и частни охранители по улиците. А после погледът му се спря на самотен осороден, който го гледаше от отсрещния тротоар. Мъжът не се криеше, нито го дебнеше — беше малко по-млад от Стенуолд, облечен с раирана туника и невъоръжен. А щом разбра, че Стенуолд го гледа, мъжът тръгна към него с усмивка, все едно бърза да поздрави стар приятел.

Стенуолд беше сигурен, че и преди го е виждал, но не се сетяше къде и кога... докато човекът не се представи.

— Майстор Стенуолд Трудан от Великата академия? — каза осоидът и спря току извън обхвата на меча му. — Здравейте. Аз съм

капитан Талрик от имперската армия.

— Да, наистина, вие сте. — Името веднага го подсети къде е виждал осоида. В Академията при официалното посрещане на имперската делегация за Игрите. Тогава въпросният Талрик стоеше на крачка зад лъскавия пратеник, все едно е адютант или нещо такова, но не бе успял да заблуди Стенуолд. — Същият, който направи племенницата ми робиня.

При тези му думи Талрик взе, че се усмихна, и Стенуолд усети как в гърдите му се надига гняв. „Овладей се. Нали уж *те* са избухливите.“ Едно сбиване тук, на широката улица и посред бял ден, би завършило зле за онзи, който го е започнал.

— Технически погледнато, тя не беше робиня, а военнопленник. Заловен шпионин, ако предпочитате. Ако съм разбрал правилно, вие сам сте я насочили към това занятие. — Осородният говореше кротко, но явно се надяваше да го ядоса.

— Какво искате, капитане? — попита го Стенуолд. — Да ме подкупите ли сте дошли? Ще ми предложите военен чин, за да служа на вашата империя?

— Защо да го правя? Вие така или иначе не бихте приели — отвърна Талрик, все така с усмивка. Но усмивката му беше сложна, многопластова. В нея се долавяха и подигравка, и тъга. Стенуолд изпита странното чувство, че осоидът има да му казва и други неща, но не може да ги прекара през филтъра на дълга си.

— Ако сте дошли с войници, които да ме арестуват, по-добре ги повикайте, капитане — каза Стенуолд и сложи ръка върху дръжката на меча си. Улицата беше пълна с хора. Самотен убиец, който да забие нож между ребрата му в навалищата? Стенуолд се съсредоточи или поне се опита, все едно е Тисамон или друг професионалист, който е спец в тези неща.

От усмивката на Талрик вееше мраз.

— През всичките тези години гласът ви е глас в пустиня, майстор Трудан. Знам, че вече повече от десетилетие тормозите Съвета с вашите историйки, но никой не ви обръща внимание. От друга страна, появата на трупа ви сигурно би била по-красноречива от думите ви приживе. Не, причината да съм тук далеч не е толкова зловеща, майстор Трудан. Просто исках да ви видя, да си поговорим. Ние сме врагове от дълго време, много преди да сме подозирали за

съществуването си — аз за вашето и вие за моето. Сега играта е към края си. След броени дни светът няма да е същият. Едва ли ще имам друг шанс да погледна противника си в очите.

— Не съм предполагал, че на осородните офицери е позволено да си угаждат така — подхвърли Стенуолд и с изненада видя, че случайната му реплика е попаднала право в десетката.

— Не е. — Талрик отклони поглед. — Не им е позволено. Какво ще кажете да пийнем по едно, майстор Трудан?

— Моля?

— По едно питие. Без отрова, обещавам, макар че да отровиш бръмбароид е трудна работа, както чувам.

— Искате... да пиете с мен?

Талрик го погледна в очите, мълчаливо и в очакване. Накрая Стенуолд прие, неспособен да потисне любопитството си.

Сам избра кръчмата. Намираще се едва на четири преки от шоколадената сладкарница, но разликата между двете заведения беше забележителна. Не толкова в клиентелата, защото и тук идваха богаташи, предимно младежи и чужденци да оплакнат око и да си похарчат парите. Докато една паякородна жена се събличаше с отработени и уморени движения, двамата с Талрик си поделиха каничка силна ракия, от която им се насълзиха очите.

— Няма да говоря за превъзходството на Империята — започна Талрик. — На този барабан съм свирил достатъчно.

— Но звукът все още ви харесва?

Осородният се изсмя отсечено.

— Ще се опитате да ме привлечете на своя страна въпреки всичко, нали? Защо на хората им е толкова трудно да проумеят, че аз имам само една любов и това е Империята. — Каза го така, сякаш включваше в това число и собствените си хора. Стенуолд си спомни историята за междуособиците в двореца, която им беше разказала Кимене. — Не, просто исках да ви видя, да ви взема мерките, както несъмнено го правите и вие.

— А вие правите впечатление на човек, който не се вписва в общоприетия образ на расата си.

— Искрено се старая да не е така. И може би точно това ме прави различен. — Талрик гаврътна чашата си, без да трепне, и си сипа още.
— Племенницата ви е забележителна млада жена.

— Каза, че сте се опитали да я подложите на изтезания.

— И? — Талрик вдигна вежда.

— Мога да чета между редовете. Била е изцяло във ваша власт. Ако сте искали да я изтезавате, нищо не би ви спряло. Може би сте го отложили за по-нататък, но нея междувременно я освободиха.

— Рано или късно щеше да се стигне и до това.

Стенуолд се намръщи.

— Вие не сте щастлив човек, капитане.

— Същото важи и за мас, майстор Трудан. Вярно, че досега не съм разговарял с вас, но на хартия ви познавам чудесно. Преподавател в Академията, занаятчия, пътешественик... какво ви накара да се захванете с това тъжно занимание?

— Вашето занимание, искате да кажете.

— Да, моето.

Беше ред на Стенуолд да се усмихне горчиво.

— Вие ме накарахте... може би не лично вие, но вашата Империя. Бях в Мина по време на обсадата и падането на града. Тогава осъзнах какво ни чака.

— Лошото на амбицията е, че създава врагове — кимна Талрик.
— Ще ви стане ли по-лесно, ако призная, че и аз бях част от онова нашествие? Тогава бях много по-млад, разбира се.

— Всички бяхме по-млади, капитан Талрик. Но не сте тук заради Хелерон.

— Така ли? Ако все още не сте разгадали причината, не очаквайте аз да ви кажа. — В очите на Талрик светна пламък, който смрази Стенуолд до мозъка на костите. — Бихте ли вдигнали наздравица с мен, майстор Трудан? Това е обичай на Равнините, но аз съм го възприел от уважение към... настоящата ситуация.

— За какво искате да пием? — попита Стенуолд.

Десетина саркастични, дори отровни наздравици напиреха на езика на Талрик, наздравици, с които да жегне сътрапезника си, но в последния момент нещо в него се размърда, същото, което го бе накарало да потупа дружески Ааген по рамото и да приеме преди много години покровителството на Ултер, затова каза само:

— Всичко ще се промени, майстор Трудан. Старото ще бъде пометено, новото ще навлезе с маршова стъпка. Градовете от Равнините не са по-различни от четиридесетината други града, които вече служат на Империята. Вие се борихте геройски срещу нас, срещу апатията и алчността на собствения си народ, а накрая пак се стигна до това. Сега седим на една маса, защото дори да ми забиете нож в сърцето, този факт с нищо не би променил хода на историята. Но поне се опитахте, а това е достойно за възхищение. Защото и вие като мен вярвате в народа си, нищо че той не ви дава особени основания за гордост. Затова нека вдигнем един стар тост, докато още можем. Да прием за отсъстващите приятели.

Стенуолд го гледаше и си мислеше за Мариус и Атриса, мъртви отдавна, но все още живи в спомените му. В очите на Талрик съзираше същата загуба, по-скорошна сякаш, но не по-малко болезнена. Вдигна чашата си, чукна я в чашата на осоида и двамата отпиха.

След като Стенуолд си тръгна, адютантът на Талрик се приближи със смесица от тревога и неодобрение на лицето си.

— Искате ли да го проследя, капитане? За какво беше всичко това?

Талрик пресуши последните горчиви остатъци от питието в чашата си.

— За да си угодя — каза той, най-вече на себе си. — А и без това знаем къде отива. — Сигурен беше, че го е задържал достатъчно. Когато Стенуолд Трудан пристигнеше, всичко щеше да е свършило.

Главата на Стенуолд се въртеше, но не от силното питие. Първо подлудяващият разговор с Грийнуайз, който насочи прожектора към липсващото колелце в машината, която Стенуолд сглобяваше наум. „Защо са тук осоидите? Какво чакат?“ После смуцаващият разговор с Талрик — човек, измъчван от съмнения, които не би могъл да сподели с никого. Сети се отново за осоидите, които се избивали взаимно в Мина... Колкото и да напругаше мозъка си, не намираше никакво обяснение за последното.

Грийнуайз Артектор само бе потвърдил онова, което Стенуолд вече знаеше. Осоидите чакаха и погледите им не бяха насочени към Хелерон. Ако е така, защо изобщо бяха дошли тук? Двехилядна войска

с все машините и продоволствието беше сериозна инвестиция, която Империята не би направила без основателна причина. Дали пък не очакваха нападение, което да потушат оттук?

„След броени дни...“

Така беше казал Талрик и не като някакво просветление, а като обикновен факт, споменат случайно. Часовникът отброяваше последните минути, осородните крояха нещо голямо, а Стенуолд все така нямаше представа какво е то. Колкото до Талрик, в думите му беше прозвучало и извинение. Неизречено на глас, но с онази характерна тежест на гузната съвест — като лекар, който събира смелост да съобщи лоша вест на роднините. Нещо го ядеше отвътре. Така и не беше споделил със Стенуолд лошата вест, но все пак...

Стенуолд не беше хелеронец. Очаквал бе да завари града под обсада, но такава нямаше. А Талрик на няколко пъти намекна, дали неволно или злорадо, че ходът им, когато му дойде времето, ще...

Нещо се сгърчи в стомаха му. Силна напитка вреше там, но не отрова, а ужасно подозрение, което набираше сила. Тук, в Хелерон, се готвеше нещо, което до няколко дни щеше да даде плод. Нещо, свързано с търговията. Нещо доходоносно. Нещо, което щеше да промени завинаги лицето на Равнините.

Веднага щом парченцата се наместиха в главата му, мисълта го ухапа свирепо, разтърси го и той хукна отчаяно по хелеронските улици, защото имаше въпроси към Скуто, въпроси, които не търпяха отлагане.

Трябваше да научи повече за Железния път.

37.

Когато нахлу в колибата на Скуто, нравкородният се облегна на вратата да си поеме дъх, неспособен да отрони и дума. Накрая, след като всички наскочаха, вперили поглед в него, той изхъхри:

— Маре е мъртва.

Скуто изпсува и оголи остриите си зъби, а Тото, който наблюдаваше внимателно шипородния, попита:

— Коя е Маре?

— Не беше ли мухородната, която прати при молецоидите? — обърна се Тиниса към Скуто.

— Същата — просъска през зъби старецът и тръгна към новодошлия, едър нравкороден мъж с подсилена плетена ризница. — Как разбра, Балкус? Сигурен ли си?

— Видях тялото — отвърна на пресекулки мъжът. Дишането му още не се беше успокоило. — Простреляна със стрела. Намерили са я в подножието.

— Значи молецоидите са направили своя избор — изрече с равен глас Тиниса.

— Това не го знаем — излая Скуто, но по лицето му се гонеха сенки.

— Че е при тях! — повиши глас Тото. — Знаех си! Казах й да не отива, казах и на Стенуолд да не я пуска!

Сред дузината последователи на Скуто се разля вълна от тревожни коментари, после шефът им вдигна покритите си с шипове ръце и те се смълчаха да чуят инструкциите му.

— Я да млъкват! — викна той. Устните му се кривяха несъзнателно като отражение на цялостното му объркване. — Казвай, Балкус.

— Друго не знам. Бях в Сарнеш и се ослушвах какво приказват хората, както ти ни нареди. В градската стража не знаеха коя е, просто поредната мъртва мухородна, но аз я познах. Единичен изстрел точно под ребрата. Явно са я ударили по време на полет.

— О, хлабави колелета и тъпи ножове! — разкрещя се Скуто на тях или на себе си може би. — Всички да си вземат оръжията. Който има броня, да я облече. Веднага! Някой да ми помогне.

Погледна към Тото, но полуродният явно нямаше желание да влиза в ролята на оръженосец, така че Балкус се зае да свали от стената металния нагръдник, който беше рязан, кривен и заваряван, докато странните му контури съвпаднаха с деформираната снага на Скуто.

Тиниса, която никога не се разделяше с рапирата си, а броня не носеше, стоеше безучастно и гледаше как мъжете и жените на служба при Скуто се готвят за битка с впечатляваща скорост и икономичност на движенията, родени от дълга практика. Двама мухородни слагаха тетиви на лъковете си, трети запъваше арбалет. Мъж и жена бръмбарородни си помагаша със закопчалките на еднакви доспехи от метални плочки върху основа от здрав брезент. Други двама от същата порода намъкваха тежки занаятчийски облекла от специално обработена кожа. Едноръкият скорпионоид беше нахлузил през главата си нещо като престилка, подсилена с метални плочки на гърдите, която оставяше гърба му незащитен. Имаше една наскоро пристигнала жена водно конче, тя пък стягаше наколенници на краката си и предпазители на ръцете, после се зае да опъне тетивата на лък, висок почти колкото нея самата. Приключил със снаряжаването на Скуто, Балкус праметна през рамо портупей с дървени кутийки и завъртя в ръце някакво тромаво, тежко оръжие — гвоздистрел, досети се Тиниса, — а до него мравкоид от друг град навличаше плетена ризница и посягаше към щит, боядисан с обикновена черна боя. Тисамон чакаше в пълна бойна готовност още откакто Балкус нахлу в работилницата. Сега с тях имаше и втори богомолкоид — жена с ъгловати черти, която се държеше настрана от него. В дясната си ръка стискаше рапира и още една в лявата за равновесие, с извит връх за блокиране на противниковия меч.

— Какво става? — обърна се настоятелно Тиниса към Скуто. Доспехите висяха на раменете му като на закачалка, придържани на място от чудатия релеф на многобройните му шипове.

— Агентурните мрежи като моята имат кратък живот — отвърна той, докато проверяваше механизма на арбалет за многократна стрелба. — Колкото и да си добър в занаята, рано или късно настъпва

критичната точка. Точката, когато, без значение колко си внимавал, врагът ти се е добрал до достатъчно информация, за да направи своя ход. И когато това се случи, то става със замах. Виждаш как мрежи да загиват за един ден, двайсина и повече мъже и жени да изчезват — убити, заловени или сменили боята.

— Но това може да е просто...

— Може да е всичко, моме — прекъсна я той, но в очите му нямаше надежда. — Ние трябва да сме готови, защото ако това е критичната точка, то тя ще се стовари на главите ни всеки момент.

Уви, когато вратата се отвори с трясък, по физиономията му Тиниса разбра, че е употребил израза „всеки момент“ по-скоро фигуративно, отколкото буквално. Очаквал бе бедата да се стовари на главите им по-късно през деня или на следващия ден, или на последващия.

Мухородно дете влетя през прага с разкривено от ужас лице.

— Скуто! Скуто! — ревеше то. — Идват мъже! Лоши мъже! Много са!

— Лъкове при стените! — нареди отсечено Скуто, когато детето хукна нанякъде и вратата се затръшна след него. — Ще посрещнем първата им атака, после изчезваме. Среща при „Меро“ на Пискливата улица!

Залости вратата и подпря арбалета си на един от малките прозорци. Стрелци с лъкове и арбалети заемаха позиция покрай стените на работилницата, някои коленичили, други се издигаха, призовали крилете си в търсене на удобно място за стрелба от високо под скосения таван.

— Имаш задна врата, надявам се — каза Тисамон.

— За имане имам, но всеки, който си подаде главата оттам сега, ще получи залп от арбалетни стрели.

— Само ми дай знак и аз ще ви разчистя пътя — предложи Тисамон.

Скуто му хвърли поглед и видя, че не се шегува.

— Зад тезгяха. Има механизъм. Спера!

Мухородна жена отдели очи от мерника на арбалета си и погледна през рамо към него.

— Шефе?

— Като ти дам знак, пусни този луд човек да излезе — заръча ѝ Скуто.

— Нападат! — извика един от мъжете.

— Хайде да им разкажем играта! — кресна Скуто и бараката се разтреса от рева на гвоздистрела в ръцете на Балкус. Тиниса отскочи назад, по-далеч от страховитото оръжие, чийто затвор бълваше пламъци, а цевта му — къси стрели, всичко това придружено с гръмотевичен рев, който заглушаваше лъковете, арбалетите и неизвестния враг отвън.

Огледа се за свободен прозорец, видя един в подпокривното пространство и се закатери нагам с помощта на Изкуството си. Разперените ѝ длани прилепваха с лекота към подсилената с метални греди дървена конструкция. Катереше се, когато в стената цъфна дупка и назъбен слънчев сноп прониза сумрака в бараката. След миг се появи още един и Тиниса усети стремителния полет на огромна арбалетна стрела, повече от метър дълга и с подсилен връх, която прелетя през стаята и проби дупка в отсрещната стена.

Стигна до прозореца и застана така, че металните греди да я защитават в максимална степен. Вън цареше хаос и объркване. Сред бараките на бедняшкия квартал трудно можеше да се говори за открито пространство и по липса на такова нападателите провеждаха атаката си едва от няколко метра разстояние, за които плащаха висока цена. Десетина мъртви лежаха на калния калдъръм, някои надупчени с арбалетни и обикновени стрели като игленици, в телата на други зееха обгорелите дупки, които оръжието на Балкус отваряше при съприкосновението си с плът. Оцелелите се бяха изпокрили и не даваха признаци, че смятат да подновят в скоро време атаката.

Тиниса огледа покосените. Повечето бяха бръмбарородни, мравкородни или мелези между двете раси, нагиздени с грозен сбирток от кожени и метални доспехи. Този тип хора ѝ бяха познати. Синон Половин водеше мнозина като тях на отчет в счетоводните си книги — най-пропадналата част от наемническата класа на Хелерон, биячите и мутрите, с които градът разполагаше в неограничени количества.

И като видя състава на мъртъвците, както и бързите погледи, които оцелелите рискуваха да хвърлят иззад укритията си, Тиниса се досети какво чакат. И то не закъсня.

Един от мухородните под тавана се сгърчи внезапно и падна сред пръски кръв. Тиниса мерна острие на меч, изтеглящо се през тясната бойница, а после метални куки захапаха покрива и откъртиха участък с ширина над половин метър.

Тиниса не чака — запълзя бързо по неравната стена нагоре към скосения таван.

Залп от златен пламък нахлу през отвора в покрива и облиза един от хората на Скуто. После първият осороден войник се вмъкна в бараката. Не беше с униформа, а доспехите му бяха боядисани в други цветове, но иначе си беше имперски войник отвсякъде.

Едва се беше промъкнал през покрива, когато в гърдите му цъфна обгорена дупка и той се строполи на пода четири метра по-долу. Но не беше сам, скоро от другата страна на покрива зейна нова дупка.

— Сега, Скуто! Сега! — извика Тиниса. Скуто явно беше на същото мнение.

— Време е да се изнасяме! Ти, богомолкородни, тръгвай през задната врата! Останалите, чакате го да се развихри, после як баражен огън и изчезваме. Аз и Балкус поемаме ариергарда!

Спера, мухородната, прелетя на педя пред лицето на Тисамон и дръпна някакъв лост. Миг по-късно половината от задната стена падна навън, а в следващия Тисамон изхвърча на улицата отзад.

Междувременно Тиниса беше допълзляла до по-близкия отвор в покрива. Прилепнала с една ръка и колене към тавана, тя измъкна рапирата си от ножницата. Тъмното тежко острие сякаш трептеше по своя воля в ръката ѝ, а когато следващият осойд се появи в отвора и протегна отворена длан към нея, Тиниса нанесе удар.

Целеше се в незащитената от доспехите подмишница, но перспективата ѝ изигра номер. Тясното острие уцели металната плочка на нагръдника, ала вместо да отскочи, продължи напред, проби с лекота метала и прониза войника в гърдите. Със същата лекота се плъзна назад, когато Тиниса го изтегли, а осородният умря, увиснал наполовина през дупката в покрива.

Под нея хората на Скуто стреляха като полудели — знак, че Тисамон вече упражнява уменията си навън и дава нагледен урок на хелеронските мутри защо богомолкородните са всявали страх още от времената преди революцията. Тиниса видя как Скуто отваря с ритник вратата и хората му се изсипват на улицата. През другата дупка в

покрива се бяха промъкнали осоиди и трима от бойците на Скуто вече лежаха мъртви на пода. Двама имперски войници се спуснаха от тавана, обсипвайки с огнени залпове бягащите мъже и жени. После единият смени рязко посоката — жената водно конче му беше пуснала стрела в ребрата. Тиниса си пое дъх и скочи към другия.

Идеята беше да го прониже, но мечът ѝ се стрелна на сантиметри от него и двамата се сблъскаха във въздуха. Тя го сграбчи за косата със свободната си ръка и го стисна с колене през кръста. Войникът изкрещя и полетя надолу, неспособен да удържи общото им тегло с крилете си.

Сблъсъкът с пода ги раздели, като Тиниса пое по-голямата част от удара. Успя да се надигне, но войникът вече беше скочил и стоеше над нея с меч в ръка.

За щастие, Тиниса не беше изпуснала рапирата си и въпреки шока успя да отблъсне атаката му и да го прониже в бедрото. Изправи се на крака, докато войникът падаше, и със следващия удар го довърши.

Чу Скуто да ѝ крещи:

— Излизай! Излизай, ти казвам!

Шипородният стоеше при работните тезгяси в дъното на работилницата. Тиниса го зяпна. Главата ѝ още звънтеше и тя примигна, чудейки се какви ги върши Скуто там.

— Ще те пазя! — извика тя.

— Нищо подобно няма да правиш!

Някой я сграбчи над лакътя и Тиниса едва не прониза Балкус с рапирата си. Той отскочи навреме и извика в ухото ѝ:

— Трябва да тръгваме!

През отворената врата се виждаше мелето отвън. Хората на Скуто се биеха със зъби и нокти да пробият обсадата. Рапирата помръдна в ръката ѝ, нетърпелива да се включи. А после Тиниса разбра какво прави Скуто, кимна отсечено на Балкус и изтича навън.

А там се лееше кръв и Тисамон проливаше най-много. Направил беше просека като жертвар на нива. Дузина хелеронски мутри вече лежаха покосени, още толкова отстъпваха панически пред развилнялото се острие на богомолкочовека. А то не спираше да сече и всеки, дръзнал да навлезе в обсега му, биваше париран и покосен неотвратимо. Пред очите на Тиниса арбалетна стрела звънна към

Тисамон, после се разхвърча на трески, когато той я посече във въздуха.

Не само улични побойници участваха в атаката. Имперски войници стреляха от въздуха или се спускаха отвисоко като снаряди. Тиниса прониза един, преди да я е достигнал, после обиколи с поглед схватките, които се водеха навсякъде около нея. Видя двама мухородни да се боричкат на земята с размахани ножове и не можа да определи кой на чия страна е. Мравкородният с боядисания щит се биеше с пестеливи и точни движения. Три стрели стърчаха от щита му, една — от ръката му. Мечът му отвори кървав фонтан в лицето на бръмбаророден нападател. Жената водно конче беше зарязала лъка си и размахваше дълъг прав меч с две ръце, въртеше го над главата си и режеше де що види вражески крайник. Тиниса хукна да ѝ помогне, но в същия миг нажежено жило прогори кръг в гърба на жената и тя се свлече на колене. Успя да пониже с меча си корема на мъжа, с когото се биеше, миг преди той да забие късия си меч покрай ключицата ѝ. Зад тях богомолкородната жена танцуваше с рапирите си, прониза една мравкородна в окото, после се завъртя и посече нападащ от въздуха осоид. През цялото време изражението ѝ не се промени нито веднъж.

Тиниса се хвърли напред и прониза през плетената ризница някакъв полуроден, който нападаше Тото в гръб. После трима я връхлетяха едновременно, един осоид и двама местни наемници. Рапирата затанцува. Не че придърпваше по своя воля ръката ѝ, но хармонията и взаимното разбирателство между човек и оръжие надхвърляха нормалното — Тиниса укроти с лекота мечовете на враговете и ги отблъсна във всички посоки, осородният се спъна в наемника отляво и ѝ даде време да оплете третия с бърза серия от удари, които завършиха със срязано гърло. После огромният скорпионороден на Скуто заби куката си в гърба на осородния, повлече го и почти го разполови с един удар на чудовищната си брадва, а последният от тримцата захвърли меча си и хукна да се спасява. Тиниса с мъка овладя подтика да го последва. Екстаз вилнееше из нея, свирепа пулсираща радост пееше в ушите ѝ и тя разбра, че това е богомолската ѝ кръв и че Тисамон навярно усеща същото.

Гвоздистрелът на Балкус изригна отново. Мъжът стоеше с гръб към стената на работилницата, следеше с присвити очи летящите осородни и подбираше грижливо целите си. След миг приклепна и

зареди поредната дървена кутийка в горната част на оръжието си. Скуто се появи на входа до него, откри стрелба с арбалета си и продължи така, докато стрелите в пълнителя не свършиха.

— Тръгвайте! — извика лаконично той.

И те тръгнаха. Тисамон беше свършил работата си добре и повечето наемници лежаха мъртви, а другите ги беше хванала липсата. Под преградния огън на летящите осоиди оцелелите от отряда на Скуто си плюха отчаяно на петите. Част от имперските войници бяха влезли в работилницата и тършуваха за архива на Скуто, когато заложеното от него устройство избухна и изпепели всичко в бараката чак до металния ѝ скелет.

Тиниса пресрещна Стенуолд по пътя му към изгорялата работилница и го поведе към долнопробната кръчма, където Скуто събираше хората си след нападението. Стенуолд гореше от нетърпение да сподели с нея наученото, но тя не му даде време да обяснява, вместо това го пришпорваше по кривите хелеронски улички към сините фенери на таверна „Меро“.

В задната стаичка се бяха събрали оцелелите — Тото и Тисамон, първият с плитка рана на ръката, вече превързана; Балкус с гвоздистрела; Скуто, разбира се, поопърлен; Спера, мухородната, поела ролята на лекар за най-тежко ранените; едноръкият скорпионоид, на когото викаха Рака и който изглежда беше ням, зает понастоящем да точи зловещото острие на бравата си. Един от бръмбарородните занаятчии беше оцелял, както и богомолкородната жена — и двамата бяха пострадали зле от жилата на осоидите. В таверната се бяха стекли агенти на Скуто от други части на града — видели опожарения си щаб, те бяха потърсили информация в други безопасни квартири, а оттам ги бяха насочили към „Меро“. За мнозина не се знаеше нищо.

— Чуки и клещи! — възкликна Стенуолд. — Какво е станало?

— Каквото става винаги. Откриха ни и ни разкатаха фамилията. — Скуто изсъска от болка, когато Спера посегна да обтрие с мокра гъба изгарянията му. Доспехите още висяха на раменете му, нагръдникът чернееше от сблъсък с огнен залп. — Имам по десетина

мъртви агенти във всеки квартал на града. Край, шефе. Изпържиха ни. Операцията приключи.

Бяха всичко на всичко дузина и още толкова в неизвестност, но повече от половината агенти на Скуто бяха мъртви и смъртта им — потвърдена.

Стенуолд се отпусна тежко на пода до една ниска масичка.

— Знаеш ли какво означава това?

— Че онова, дето са го намислили, ще го направят скоро, каквото ще да е — отвърна Скуто.

— Мисля, че знам какво е. Или поне нищо друго не ми хрумва, така че...

— Чакай малко, шефе — побърза да го прекъсне Скуто. — Тото, помниш ли какво си говорихме? За Болуин.

Занаятчията кимна.

— Да.

— Не сме в безопасност, шефе. Сецаш се защо. Знаели са къде да намерят хората ми, не само в щаба, а из целия град. Имаме си шпионин, а няма как да разберем кой е.

Стенуолд сведе поглед към ръцете си.

— Всичко това ми звучи твърде познато.

— Познато, наистина — вметна Тисамон. — Точно като в Мина преди градът да падне.

— Това ще ни преследва, докато сме живи, така ли? — повиши глас Стенуолд и удари с юмрук по масата. — Е, какво предлагате?

— Ти имаш план — каза Скуто. — Познавам те, шефе.

— Не бих го нарекъл план — поклати глава Стенуолд. — Но нека приемем, че имам такъв.

Скуто сгърчи лице в кисела усмивка.

— Тогава не го споделяй с никого, дори на мен недей да казваш, докато не сме готови. Така поне осойдите няма да знаят предварително кога и къде ще ударим.

— Ами молецоидите? — попита Тиниса. — Ами Че?

— Защо? — Стенуолд се обърна да я погледне. — Какво за тях?

— Мой пратеник замина натам, щото твойто момиче и онзи младеж се забавиха много. Балкус е видял пратеничката мъртва със стрела в гърдите.

Стенуолд се сви. Сякаш студен камък натеза в стомаха му. Когато нападаха агентите му, това беше война. Когато посягаха на собствената му плът и кръв...

— Можеш ли да отделиш някого, за да?...

Скуто сведе поглед.

— Виж ни, шефе. Това остана от нас.

— Аз ще отида — каза Тото и се изправи. — Не мога да летя и прочие, но ако се наложи, ще се изкатеря на четири крака до върха на планината. Ще ида там, където ходят вашите хора, за да се срещна с молецоидите.

— Тото... — поде Стенуолд, но занаятчията го прекъсна гневно.

— Не, този път няма да ме спреш. Отивам... и ще спася Че, защото тя изобщо не трябваше да тръгва. И дори да ми забраниш, Стенуолд, пак ще отида. Не можеш да ме спреш, освен с окови на краката. И ти най-добре знаеш защо.

След тези думи в главата на Стенуолд се разгърна картина от един спомен. Форумът на умелите; отборът на „Великолепните“ се готви за битка с четворката на стария Палдрон. Сега Салма беше на предния фронт в Тарк, за съдбата на Че не знаеха нищо, а Тото беше решил да си сложи главата в торбата. Тисамон го беше казал най-точно. Стенуолд се беше превърнал в онова, което мразеше най-много.

— Няма да те спирам — каза той. — Върви.

— Каж ми едно нещо — подкани го Че. — Спомена, че твоят народ имал специални методи да събуди Изкуството. Винаги ли го правите по този начин? — Усмивката ѝ стана дори по-широка, когато неговите страни потъмняха от смущение.

— Обикновено... се ограничаваме с масажа. — Ахеос намести раницата на гърба си. Лъкът стърчеше над едното му ухо. — Аз...

Изглеждаше толкова неуверен и смутен, че тя не се сдържа и го прегърна, после го целуна по челото. Бяха готови за път. Съобщили им бяха, че скририте са готови да оповестят решението си. Това беше единственото, което още ги задържаше тук.

Вестта дойде по-бързо, отколкото се бяха надявали. Стар молецоид, толкова стар, че сигурно беше служил при скририте няколко десетилетия, се приближи с накуцване към тях. Тоягата му тракаше по

каменния под, а по изражението му личеше, че е непростимо да го държат буден през деня и че само глупак като Ахеос може да възприеме обичаите на чужденците.

— Скририте са стигнали до решение? — попита го Ахеос.

— Стигнаха — отвърна старецът. Пое си дъх, после каза: — И решиха да не решават нищо.

Кратка пауза преди Че да попита:

— Решили са какво?

Старецът изобщо не й обърна внимание, а продължи да говори на Ахеос:

— Пратениците на Империята дадоха много обещания, но само бъдещето ще покаже дали ще ги спазят. Вие донесохте много предупреждения, но и тяхната правдивост предстои да се докаже. Поличбите са налице и светът е затаил дъх. В своята мъдрост скририте ще чакат и ще оставят по-нисшите народи в ниското да плетат козните си. Ще стигнат до окончателно решение, когато поличбите се променят или когато получат нова информация.

— И какво да правим ние тогава? — попита Ахеос.

— Каквото искате — каза старецът с пълно безразличие. — Все пак, ако стремежът ти е да откриеш нова информация, свободен си да напуснеш Тарн, за да я потърсиш, както и да вземеш... — направи презрителен жест към Че — багажа си с теб.

Ахеос се усмихна тънко.

— Хубаво, ще ви намеря нова информация тогава. Ще намеря нещо, което да ги жегне издълбоко. А ако и това не свърши работа, то една вечер ще погледнете от планината си и ще се сдобиете от първа ръка с новата информация, че пред портите на Тарн се изсипала армия от осоици. Може би тогава скририте ще решат да се размърдат.

Старецът изкриви устни с отвращение и си тръгна.

Че стисна Ахеос за ръкава.

— Какво ще правим?

— Ще си тръгнем, както ни препоръча той. Ако успее да намеря нещо, което да ги убеди, добре. Ако не, ще направя каквото мога със собствени сили. — Обърна се към нея. — Знаеш, че сега можем да полетим сами, нали?

— Ами... не знам. Аз само... Беше само за кратко снощи.

— Първо оставяме планината зад гърба си — каза ѝ Ахеос. — После разперваш криле и толкова.

Държеше се за ръката му, когато скочиха, и веднага осъзна, че Ахеос е далеч по-добър летец, отколкото тя би станала някога. И във въздуха беше тромава като във всичко друго. Вместо да се снишава плавно, тя падаше, макар и не като камък. Ахеос беше постоянно до нея и я придърпваше нагоре при всяко колебание в полета ѝ.

А после кацнаха в подножието на планината и Че вдигна безмълвно поглед към високите ѝ склонове и увисналите облаци, през които бяха прелетели по пътя си надолу. Заета да се бори с ужаса си, така и не беше забелязала как въздухът се затопля, пропуснала беше и великолепната панорама на просналия се в равнината Хелерон.

„Следващия път ще летя както трябва“ — обеща си тя, обърна се към Ахеос и го прегърна силно, защото той ѝ беше дал безценен дар... както и любов.

Намираха се близо до мястото, където бяха извикали с огън гигантския молец, в подножието на планинската верига Торнос. Бебешкото летателно умение на Че беше твърде немошно да я отведе по-нататък, така че оттук до Хелерон щяха да пътуват пеша. Теренът беше неравен и преходът труден в началото, но тя не даваше пукната пара. Стигаше ѝ мисълта, че скоро, стига да поиска, ще е в състояние да се издигне над негостоприемната земя и да се придвижва с тягата на собствените си криле. До нея Ахеос мълчеше замислено, но лека усмивка разчупваше маската на лицето му.

„Мисли за мен.“

И колко странно беше това, и колко закъсняло. Твърде дълго беше вехнала в сянката на Тиниса, твърде често мъжете обръщаха очи към красивата ѝ доведена сестра и оставаха слепи за бедната трудолюбива Че, която така усърдно се опитваше да тръгне по стъпките на чичо си. А сега, по собствена воля, този мъж я беше погледнал и я беше видял красива.

Тъкмо се грееше на тази мисъл, когато нечия ръка я сграбчи и я дръпна настрана.

— Ахеос! — изписка Че и посегна несръчно към меча си. Който и да беше нападателят, беше увил ръка около гърлото ѝ и я стискаше за

туниката. Ахеос посегна към кинжала си, но така и не го изтегли от канията.

— Стой далеч от нея, копеле такова! — изръмжа глас в ухото ѝ, глас, който Че познаваше отлично. Свали ръка от дръжката на меча.

— Тото?

— Добре ли си, Че?

— Добре съм, естествено. Какви ги вършиш?

— Предадени сме, Че — каза отчаяно Тото. Стискаше меч в другата си ръка. Тя завъртя глава и видя, че погледът му е вперен с омраза в Ахеос. — Предадени сме — повтори той. — Работилницата на Скуто я няма. Повечето от хората му са мъртви. Знаели са къде да ги намерят, дори мухородната, която Скуто прати при това копеле и народа му. Кой знаеше всичко това, Че? Кой е бил в състояние да заложи капана?

— Тото, той беше с мен през цялото... — Само дето не беше точно така. Ахеос далеч не беше прекарал цялото време с нея. „Не, няма да го повярвам.“ Гласът ѝ трепереше, когато продължи: — Тото, Ахеос не е предател. Той се опитва да помогне...

Ахеос беше изтеглил тетивата на лъка си, спокойно като човек, който си връзва връзките на обувките. Запъна стрела и обтегна лъка.

— Ахеос, недей! Виж, това е някакво недоразумение! — викна отчаяно Че. Усети как ръката на Тото се стяга около шията ѝ. Беше зад нея. Стрелата на Ахеос като нищо можеше да попадне в нейното тяло.

„А може би точно там трябва да попадне.“

— Моля ви! — извика и на двамата тя. В същия миг Ахеос хукна напред, Тото замахна с меча си, молецородният размаха криле и се издигна във въздуха.

Слухът ѝ регистрира звънтежа на тетивата и свистенето на стрелата в бърза последователност, после Че усети шока от попадението — дълбоко между врата и рамото на Тото. С тих вик на изненада занаятчията потръпна, пръстите му се впиха за последно в рамото ѝ, после коленете му се подкосиха и той падна на земята.

38.

— Капитане.

Талрик вдигна глава от докладите, които четеше. Нищо интересно нямаше в тях — вече бяха на финалната права и агентите нямаха какво ново да му кажат. Знаеше, че в Рекеф има хора, чийто живот се върти около бумащината, но той предпочиташе да е в центъра на събитията и да има непосредствен контрол върху тях.

— Майор Годран — поздравявай го, което си беше чиста формалност, защото и двамата знаеха кой ръководи парада.

— Снощи всичко беше мирно и тихо — съобщи Годран. — Никакъв ход от страна на противника.

„Значи не е разплел кълбото“ — каза си Талрик. Очаквал беше доста повече от Стенуолд Трудан. „Ако продължава да се бави, ще стане твърде късно да ни спре. Което би било чудесно, разбира се.“

— Ще наредите ли да удвоя стражата тази нощ?

Талрик обмисли въпроса. Ситуацията висеше на косъм, но повратливостта беше от съществено значение.

— Не — реши той. — Ако хората на Стенуолд разберат накъде е отправен погледът ни, все едно сме им казали какво готвим. Освен ако не предприемат нещо, по-добре да запазим дискретност.

Изглежда Годран от глава до пети. Мъжът беше офицер от редовната армия, но беше служил рамо до рамо с външната служба на Рекеф по време на Дванайсетгодишната война. Можеше да се разчита на него.

— Хората ти готови ли са?

— До последния — потвърди Годран. — Вече от доста време бездействат и ръцете ги сърбят за битка.

— Не знам дали „битка“ е най-подходящата дума — каза Талрик. — И двамата знаем как стоят нещата. „Клане“ сякаш повече се приближава до истината.

Годран сви рамене. Тази мисъл не го притесняваше. Човекът явно е добър слуга на Империята, помисли си Талрик.

„А мен притеснява ли ме?“ Обичайната му реакция — че не го притеснява, естествено — издрънча на кухо.

„Излишно е да се зальгвам. Няма никакво значение дали идеята ми харесва или не. Империята винаги има последната дума.“

Пронизителен вой се изтръгна от гърдите на Че, взрив на непоносима скръб и загуба заличи всичките ѝ чувства до момента. Ахеос кацаше, когато тя се хвърли отгоре му с изваден меч. И щеше да го пронже, но той съумя да се дръпне в последния миг. Сборичкаха се лице в лице, той ѝ викаше нещо. Кръвта пицеше толкова силно в ушите ѝ, че тя не чу и дума от казаното. Ахеос едва удържаше с две ръце меча ѝ. Накрая Че го фрасна с юмрук в челюстта, точно както беше ударила Талрик, той залитна назад и падна на земята.

Тогава Че надвисна над него като дух отмъстител.

— Че! — кресна той. — Погледни!

Тя проследи инстинктивно посоката, в която сочеше той. И мечът падна от ръката ѝ.

Труп имаше. Там беше и стрелата, щръкнала от гърдите му. Но тялото беше...

За миг се разля пред очите ѝ, размаза се, но едно беше повече от ясно — че не е на Тото. Лицето, телосложението, дрехите, мечът. Тънко, зловещо на вид острие, а не мечът колегиумска направа на Тото, нито някое имперско оръжие, което да е попаднало случайно у него.

Тялото беше на паякородна жена — на средна възраст, ако не и повече, макар че при паякоидите, както и при молецородните, беше трудно да се прецени. Жената гледаше с празен поглед към небето, лицето ѝ беше застинало в предсмъртна маска, запечатала инатливото изражение, което толкова често втвърдяваше лицето на Тото.

— Шпионинът? — Беше видяла лицето на Болуин да се размива по същия начин. Съмнение не можеше да има. — Чук и клещи! Ти... ти си знаел. Как разбра, Ахеос?

Реши, че се е досетил с помощта на магията си, но изтерзаното му изражение говореше за друго.

— Ти... знаеше, нали?

— Знаех. Виж... Не бях докрай откровен с теб... за едно нещо.

Че се обърка съвсем.

— Какво нещо?

— След Даракион... а точно там разбрах, че... че те обичам. — „Признах го пред себе си тоест“, поправи се наум той. — Тогава разбрах, че с Тото сме съперници. Той ме мразеше и това се виждаше с просто око. И аз... реших да го изложа пред теб, да го очерня.

— Съперници? — Че го гледаше неразбиращо. После: — Тоест за мен? Тото?

— Да, за теб — кимна Ахеос и в главата на Че мозайката започна да се нарежда, случки и думи идваха на местата си заедно със закъснялото подозрение, че Ахеос е прав, че са й давани ясни знаци, но тя не е имала очи да ги види.

— Една нощ претършувах раницата му. Той беше на пост, а аз умея да се промъквам. Намерих... едно писмо.

Че очевидно не схващаше цялостната картина, затова той отиде при трупа на паякородната жена и разрови раницата на Тото. Извади писмото, подаде й го мълчаливо, тя го разгъна и започна да чете.

Скъпа Челядинке,

Моля те да ми простиш. Винаги съм се смятал за смел човек, но това май показва друго. Когато мислиш за мен, моля те да не забравяш за битките, които сме водили заедно. Битките, които съм водил заради теб. Дойдох чак в Мина заради теб. И други дойдоха, но не забравяй, че и аз бях сред тях. Бих се с осоици в двореца, пак заради теб.

Ще ми се да имах и друго, което да ти дам. Опитах се да ти дам всичко, което имам, но разбирам защо ти не искаш да го приемеш. Аз нямам бъдеще. Произходът ми винаги ще е пречка да се издигна до върховете на професията и да направя нещо велико в живота си. Лишен съм и от грацията на чистокръвните. Винаги съм бил най-слабото звено в нашата група, най-несъвършеното.

Обичам те още от лекциите, които посещавахме заедно в Академията, но така и не ти го казах, защото съм страхливец. Сега ми се струва толкова отдавна. Дълго носих този товар. Да замина ще е облекчение.

Все още те обичам и се надявам, че и ти храниш добри чувства към мен. И занапред ще работя за каузата на чичо ти. Когато прочетеш това, аз вече ще съм на път за Тарк заедно със Салма. Сигурен съм, че някой ден пак ще се видим. Не се сърди на Кенисе, че ме остави да тръгна, без да се сбогувам с никого от вас. Когато четеш това, аз отдавна ще съм заминал. Така е по-добре, нищо че не изглежда като най-смелата постъпка на света. Истината е, че друго не би било по силите ми.

Моля те да ми простиш за това писмо, което само показва какъв страхливец съм. Нямам смелост да ти кажа всичко това в лицето.

Твой Т.

— Когато го прочетох, реших, че е променил решението си — каза предпазливо Ахеос. — Че се е отказал да тръгва със Салма. Но покъсно ми се стори странно, че е решил да задържи писмото. А и в Мина говорихте надълго и нашироко за шпионина, който можел да си променя лицето. Моят народ знае немалко за този стар орден. И постепенно започнах да се чудя... ами ако писмото е било оставено за теб, а го е намерил друг? Ами ако приятелят ти е заминал, но някой е побързал да заеме мястото му, без ние да разберем? Дори не мога да си спомня кога си тръгна онази минаска, водачката ни. Дори не се сбогува, но тогава реших, че такъв им е обичаят, защото минасци са вечно намусени и прочие. Но ако е намерила писмото и е решила да се възползва от шанса, който то дава, то ние въобще не бихме разбрали, че Тото си е тръгнал. Просто бихме решили, че водачката ни е поела обратно към Мина...

— Това не е достатъчно — възрази Че. — Не е било достатъчно, за да си сигурен.

— Така е, но после забелязах още две неща. Къде беше арбалетът му? Ако бях прав в подозренията си, то самозванецът не би могъл да си служи с арбалет, така както не мога аз или Тиниса, да речем. Но последното потвърждение дойде, когато го видях как те държи.

— Какво имаш предвид?

— Той... Тя те държеше като щит пред себе си, така че ако стрелям, да уцеля теб, а не нея. Мъжът, написал това писмо, никога не би постъпил така.

Че впери очи в писмото и сълзите дойдоха неканени. Устните ѝ започнаха да треперят.

— Аз... съжалявам — каза несръчно молецоидът. — Показах се недостоен за теб.

Че си даде сметка, че би могла да го намрази заради стореното. Че би могла да превърне отсъстващия Тото в мъченик, в мъжа, с когото е могла да бъде, ако Ахеос не се беше намесил. Това присъстваше като възможност в ума ѝ и единственото му предназначение бе да замаже срамния начин, по който се бе отнесла с Тото, преди той да замине.

— Моля те — прошепна тя, протегна ръце към Ахеос и той я прегърна. Притисна я към гърдите си и я остави да се наплаче.

Магията изискваше концентрация, а болката беше остра и много силна. Не смееше дори да докосне раната. Когато стрелата го прониза, Сцилис — Сцила всъщност, каквото беше истинското ѝ име — беше изгубила всичките си маски и се бе строполила на земята в истинския си вид. В онзи миг на шок и агония тя насочи всичките си резерви към една цел — да се преструва на мъртва.

А после молецородният се приближи и тя се уплаши, че е дошъл да я довърши, но той се интересуваше повече от проклетото писмо, отколкото от собствената си сигурност. И тя остана да лежи на земята, маскирана като собствения си труп, докато той ровеше в раницата. После молецоидът се върна при момичето и двамата разиграха смешната си малка драма. Но това ѝ беше спечелило време.

И преди я бяха ранявали, макар никога толкова тежко. Имаше трикове на ума и на магията, с чиято помощ да усмири болката, да я отдалечи. Ала времето ѝ изтичаше, защото молецоидът не беше глупак и рано или късно щеше да се подсигури с един последен удар.

Усилието беше неимоверно и едва не я уби по-сигурно и от стрелата. Силата на волята, която се изискваше, накара върха на стрелата да помръдне в гърдите ѝ и да изстърже в ребрата, но въпреки това Сцила се търколи, докато двамата бяха заети да се прегръщат, и метна назад кожата си. Ако бяха погледнали, ако някой от двамата

беше вдигнал очи в този миг, щяха да видят два трупа и играта щеше да свърши.

Спазъм разтърси тялото ѝ и тя разбра, че не са ѝ останали сили за магия, но все още можеше да разчита на Изкуството, вроденото наследство на нейния народ. Рядко прибягваше до него, защото имаше по-добри инструменти на разположение, но още помнеше усвоеното с медитация преди много години, по времето, когато дори тя беше млада.

Сега призова Изкуството, което много от старите раси владееха, и усети как избледнява и се слива с околността, как светлината се плъзга по нея, сенките я покриват, цветовете на земята и камъните я прегръщат. Това беше Изкуство на ловците, предназначено за засада и внезапно нападение, но тук и сега то беше единствената ѝ надежда да оцелее. Когато двамцата най-после откъснаха очи един от друг и погледнаха към нея, видяха само труп. Един.

Но и тогава всичко можеше да се провали. Ако молецоидът си беше направил труда да среже гърлото ѝ с кинжала си, щеше да установи, че плътта се разпада като мъгла под острието. Но той остана верен на расата си. Дойде с лъка си, застана над трупа и прати стрела във фалшивото чело, която се заби в земята. Просто за всеки случай, сигурно това си мислеше.

След като си тръгнаха, тя се отърси от прикритието. Усети как върхът на стрелата стърже и разкъсва околните тъкани при всяко движение. „Дотук с идеята ми да ги настроя срещу молецородните“ — помисли си тя. Беше убила мухородната Маре само за да държи молецоидите настрана от тази битка и така да ограничи ресурсите на Стенуолд до жалките останки от агентурната мрежа на Скуто. С умения като нейните беше лесно да се измъква незабелязано, без никой да се запита къде се е дянал солидният, глупав Тото. Да убие племенницата на стария би трябвало да е лесно като детска игра. После Тото щеше да се върне при Стенуолд, проточил сълзи и сополи, и да му съобщи ужасната вест, а вината щеше да се стовари върху молецоидите.

Изправи се мъчително на крака. Не знаеше дали ще оцелее след това изпитание. Насочила бе всичките си умения към контрола върху болката, а до Хелерон имаше много път пеша.

Ако стигнеше до Хелерон обаче, ако кръвта ѝ не изтечеше преди това, щеше да намери Талрик и да се наслади на последното си отмъщение. Защото Стенуолд се беше досетил за тайната на осоидите. Казал го беше и тя нямаше основания да се съмнява в думите му. Сцила щеше да уведоми Талрик, че враговете са го надушили. И щеше да направи необходимото малката клоунска трупа на Стенуолд да получи подобаващо посрещане.

Нощуваха без да палят огън, вече трета нощ поред. Двамата, на които се полагаше сън, спяха сгушени един до друг по необходимост, а третият клечеше на пост и зъзнеше.

Когато ги настигна, Тото даде оскъдни обяснения за появата си, но Салма не настоя за подробности. Ако се съдеше по изражението му, вече се беше досетил за повечето, ако не и за всичко. Салма имаше силно зрение. Виждаше много неща.

До Тарк им оставаше по-малко от десетница. Досега се бяха придържали към главния път, но през последните дни срещаха хора, които разказваха тревожни неща. Напред имало войници — имперски войници по преценката на някои — и те връщали пътниците. Други, които идваха от Тарк, разказваха за облаци прах на хоризонта, явно от войска или друга голяма група, която се придвижвала направо през Ръбатата пустиня. Един мухороден търговец, очевидно контрабандист на забранени стоки, им съобщи, че е минал по същите пътеки и ги е видял с очите си. Цяла армия от осородни била в поход, разказа той, с все въздушни постове, автовозила, товарни животни и обсадни машини. Имали скорпионоиди за водачи, цял клан, които ги превеждали по най-лесните маршрути през пустинята.

Преди да чуят разказа на търговеца теориите на Стенуолд не им се струваха докрай реални. Сега не беше ясно дали ще стигнат Тарк преди или след имперската армия, или пък едновременно с нея. Единственото сигурно бе, че предните постове на осоидите вече са завзели пътя пред тях и се опитват да изолират града.

— Но Тарк е нравешки град — беше възразил Тото. — Мравкородните се бият. В това са най-добри. Да се прицелят точно в техния град е лудост.

Салма само поклати глава.

— Осоидите и преди са си имали работа с мравкородни. Близко до границите на Федерацията има един мравешки град, Мейнис, който те превзеха и после го използваха като плацдарм за атаките си срещу нас. Империята е хванала цаката дори на мравкоидите.

В края на следващия ден видяха и първите осородни войници. Бяха шестима и вардеха мост, очевидно решени да спрат всеки, който се опита да мине по него. Редуваха се да кръжат мързеливо из въздуха.

Скрил всмука въздух през стиснати зъби.

— Ти, бръмбарчето — каза тя. Напоследък все така викаше на Тото. — Че не можеш да летиш е ясно, но можеш ли да плуваш поне?

— Долу-горе. Но не толкова добре, че да преплувам река.

— А ако се държиш за нещо, ще можеш ли?

Той кимна намусено.

— Войниците са тук, за да спират подкрепления, стоки, продоволствие, такива работи. Негово височество си има криле. Може да прелети през реката където реши, а мен водата не може да ме уплаши. Работата е там, че тук реката явно е най-плитка, щото иначе щяха да построят моста другаде. Така че, ако ще я минаваме, тоест ако ти ще я минаваш, трябва да го направиш тук. Ясно?

Двамата с Тото спретнаха импровизиран сал, голям колкото да побере раниците им и задвижван от краката на занаятчията.

— Така... Аз ще плувам с теб през реката — каза Скрил. — А вие, ваше височество, ще ни чакате на другия бряг.

Салма кимна и се издигна във въздуха с изваден меч. Скоро се скри напълно от погледа им.

Тото не виждаше в тъмното. Ала осоидите бяха запалили огън в обърнат метален щит, имаше и факли при парапетите. Нощта беше студена и войниците се бяха скупчили около огъня в средата на моста да се гроят.

Тото се промъкна към водата, крепейки салчето на раменете си. Беше се съблякъл до кръста, а ботушите му висяха на връзките си през врата му. Скрил профуча покрай него като безформен закачулен призрак — напълно облечена при това. Макар да чуваше ясно шума на водата пред себе си, Тото не долови и намек за плясък.

Навлезе предпазливо в реката. Салчето потъна за миг, после изплува на повърхността и Тото го тласна полека пред себе си. Бавното течение го дърпаше към моста. Не виждаше Скрил, а и нямаше смисъл да се оглежда в мрака. Единствената светлина идваше от огъня и факлите на осоидите.

Речното дъно пропадна под краката му и той започна да рита тромаво. Стараеше се да го прави под повърхността на водата, но не мина без някой и друг плясък. Сега мостът беше точно над главата му и тихите гласове на стражите стигаха до него. Опитваше се да плува право напред, но течението упорито го носеше извън сенките на моста. Когато преполови разстоянието до другия бряг, вече нищо не го скриваше от погледите на войниците. Червените пламъци на огъня пукаха над него, но светлината им почти не стигаше до водата.

Отсрещният бряг се приближаваше. Все още не можеше да го види, но съдеше по променения шум на реката. Тото рискува и хвърли поглед през рамо.

При парапета на моста стоеше войник и гледаше към водата. Тото беше сигурен, че гледа право към него и че всеки миг ще различи тъмния силует, който се движи напреки на течението.

А после войникът се плесна с раздразнение по врата, сякаш го е ухапало дребно насекомо. Обърна се да каже нещо на другарите си, сетне коленете му се подгънаха изведнъж и той падна.

Тото обърна глава и се концентрира върху собствените си движения. Вече различаваше брега, а Скрил виждаше съвсем ясно. Жената свали дълга тръба от устата си и я мушна под плаща. Стоеше върху самата вода — явно с помощта на Изкуството си — и се поклащаше в ритъма на течението като моряк на корабна палуба.

Когато най-после стигна до отсрещния бряг и измъкна с помощта на Скрил сала и раниците им от водата, Тото се обърна да погледне назад. Осоидите бяха забелязали поваления си другар, но понеже бяха въздушни бойци, първата им мисъл беше за нападение от небето. Трима вече се издигаха с изтеглени мечове над моста.

Оттук нататък пътят до Тарк беше чист и Тото можеше временно да си откъдне. Надяваше се, че и другите се справят безпроблемно като тях.

Когато Че приключи разказа си, в стаята се възцари кратко потресено мълчание.

— Тото? — произнесе накрая Стенуолд с кух глас.

— Трябва да приемем, че е със Салма, както се казва в писмото. Така че когато получиш вести от Тарк, ще получиш вести и от него. Приемаме, че е така, и толкоз.

— Какво ли друго ни остава? — поклати глава Стенуолд.

— Момчето ще се справи — заяви Скуто. — Я се вижте. Какво сте увесили носове! — Той скочи на крака с триумфален вик. — Не разбирате ли? Отървахме се от шпионина! Сега вече можеш да ни кажеш какво става и да решим какво ще правим. Днес ни спипаха по бели гащи. Сега е наш ред да ги изненадаме, нали така, шефе?

— Но аз се провалих — призна засрамено Ахеос. — Скририте решиха да изчакат.

Стенуолд вдигна поглед към него със странен пламък в очите.

— И аз имам точно онова, което чакат — каза той. Ахеос го изгледа с вдигната вежда. — Време е да отворим очите на всички — продължи той. Плъзна поглед по жалката групичка, останала от операцията му в Хелерон. — Ахеос — започна той.

— Тук съм.

— Когато чуеш каквото имам да казвам, ще искаш да се върнеш в Тарн по най-бързия начин и да предупредиш хората си за плана ми. Надявам се това да наклони най-последно везните.

Застана пред слушателите си досущ като преподавател във Великата академия. У Че и Тиниса видът му предизвика едновременно носталгия и тъга.

— Осоидите не са тук, за да нападнат Хелерон. Не още поне — продължи Стенуолд. — Прицелили са се в далеч по-голяма цел. Ще атакуват Равнините като цяло. Наша е вината, че разсъждавахме като равнинци, а не като имперци. Представяхме си войната като битка за отделни градове, един по един, защото сме свикнали да мислим за Равнините като за хлабав съюз между самостоятелни градове, а не като за единна държава. Осоидите от своя страна гледат на войната мащабно, защото ги е страх, че Равнините може да се обединят. Скуто, разкажи ми за Железния път.

— Какво искаш да знаеш, шефе?

— Кога ще тръгне първият влак?

— След десетница, плюс-минус.

— Но кога ще може да потегли? Кога ще са положени последните релси и машината ще е в работна готовност?

— Ами машината вече е готова — каза Скуто с вдигнати вежди. — „Гордост“, тъй й е името. Истинска красавица, произведение на инженерното изкуство. Ще може да потегли веднага щом положат и последната релса.

— Ще потегли без съмнение — кимна Стенуолд. — Но не по повеля на Хелерон. Кажете ми нещо повече за „Гордост“. Какъв е максималният й капацитет, ако я натъпчеш с пътници до козирката? Двигателят?

— Оборудвана е с последния двигател на колегиумските технолози, шефе. Светкавичен двигател, така се казва. Истински шедьовър, сериозно. Висока технология. Колкото до капацитета, предвидена е за петстотин пътници с всички удобства, но... питаш, ако се натъпчат хора и в товарните вагони, така ли? Ако се махнат седалките и прочие?

Стенуолд кимна.

— Тогава... Ако натъпчеш хората като сардели, и в пътническите, и в товарните вагони, би могла да побере около... — Скуто запресмята бързо на пръсти, а после застина, само очите му мигаха притеснено. — Около две, две и половина хиляди човека, може би повече. Вагоните са много.

— С други думи, всички осоиди, които клечат пред портите на Хелерон, могат да се съберат в машина, която да ги откара до Колегиум по най-бързия възможен начин. Колегиум, не Хелерон. Две хиляди войници ще се придвижат вкупом до самото сърце на Колегиум, ще се изсипят с мечове и жила, ще атакуват Събранието, Академията... Равнините не биха могли да отблъснат Империята разединени, а Колегиум е единственото място, където може да се роди бъдещият съюз. Единствено в Колегиум всички раси и народи са добре дошли. Единствено в Колегиум идеята за справедлив и свободен съюз между градовете в Равнините може да пусне корени. Ако осоидите се качат на „Гордост“, Колегиум ще им падне в ръцете преди съюзниците на града да са разбрали какво става. Могат да завземат Събранието и да въведат военно положение. Дори днес да пратим мухороден с вестта, няма начин да изпревари осоидите, ако влакът потегли след два

дни. И фикс да изпратим, Съветът още ще дебатира по въпроса, когато завоевателите пристигнат.

— Шибан прът в колелетата! — изпсува Скуто. — Какво ще правим, шефе?

Стенуолд въздъхна дълбоко.

— Ще атакуваме тук, в Хелерон. Ще унищожим „Гордост“.

Последва напрегнато, мъртвешко мълчание. Може да бяха негови агенти, но бяха и хелеронци. Планът на Стенуолд би означавал смъртна присъда за всеки от тях, ако участието им бъде разкрито.

Скуто местеше поглед от лице на лице, докато не получи неохотно съгласие от всичките си хора.

— Чухме каквото имаше да казваш, шефе — каза накрая той. — Планът ти не е по сърце на никого от нас, но всички познаваме Колегиум. Повечето дори сме усвоили занаята си в Академията. Дошло е време да се отплатим за тази привилегия.

— Сега разбирам защо искаш да се върна в Тарн — вметна Ахеос.

— Кажи на скририте, че Стенуолд Трудан от Колегиум иска да разруши влака и Железния път. Кажи им, че моля за тяхната помощ, че искам бойците им да се включат в атаката. Без номера, без капани. Срещата е южно от влаковите хангари по здрач. Тръгвай.

Ахеос стана, поклони се леко на Стенуолд, после стисна ръката на Че.

— Ще ги доведе, а ако не — ще дойда сам — заяви той.

Крилете му се разгънаха и уловиха светлината. След миг Ахеос отлетя и капакът на капандурата се затвори с трясък след него.

Здрачи се твърде скоро и залезът донесе чувство на безвъзвратност, което действаше потискащо на всички им. Бяха жалка картинка, повечето с незаздравели рани от стоманата и огъня на осоидите. Поне снаряжение не им липсваше — възстановили бяха загубеното от дълбоките резерви, които Скуто държеше на тайни места, взели бяха всичко, което би могло да им потрябва. Стенуолд беше със занаятчийската си премяна от подсилена кожа, с арбалет на гърба и с половин дузина железни гранати в торба на колана. Скуто отново беше надянал деформираната си броня, снаряжен беше с чисто

нов арбалет за многократна стрелба и торба с опасни играчки като тази на Стенуолд. От каишките на бронята и от шиповете му висяха резервни пълнители със стрели за арбалета.

Тисамон не носеше друга броня освен подплатения си кожен жакет, който беше виждал безброй битки и мъртви врагове, а имаше малко белези и драскотини. Беше намерил подобна дреха и за Тиниса и лично беше притегнал каишките отстриани, пробивайки нови дупки там, където беше необходимо, за да пасне жакетът на стройната ѝ снага. Стенуолд гледаше осиновената си дъщеря, дъщерята на Тисамон, и се опитваше да свикне с мисълта, че Тиниса вече не е неговото момиче, а млада жена, която сама определя пътя си в живота.

А ето я и Челядинка, племенницата му, негова плът и кръв. И тя беше пораснала много, след като осойдите я плениха. Стоеше до Скуто, облечена в занаятчийска премяна като чичо си, с навит на руло комплект инструменти от едната страна на колана и меч от другата. Стягаше каишката на кожен шлем, високо на челото ѝ бяха кацнали тежки защитни очила, изобщо... Стенуолд не можеше да я познае.

Зад тях останките от войската на Скуто чакаха в готовност. Балкус, Стенуолд го познаваше добре, беше по-скоро наемник, отколкото лоялен агент, но беше задължен на Скуто, а към дълговете си се отнасяше сериозно, приемаше ги като въпрос на чест. Следващият беше Рака, чиято ръка беше станала жертва на имперско правосъдие и който не беше забравил, нито простил. Освен арбалета си, мухородната Спера носеше комплект бинтове и мехлеми за спешни случаи. Зад нея стоеше миш-маш от бръмбароиди, мухородни, нравкородни и един мелез — последните оцелели агенти на Скуто, събрали се да прегрупират силите си преди нападението. Носеха арбалети, мечове, гранати и всякакъв род импровизирани доспехи. Един от бръмбарородните имаше широкострел, чието фуниеобразно дуло вече беше натъпкано с шрапнели. Друг беше с тежка, обкована с метални плочки броня и стискаше огромна алебарда, отмъкната от оръжейните складове на градската стража. Не бяха войници, но по боен опит не отстъпваха на осойдите.

— Мисля, че сме готови, шефе — докладва тихо Скуто.

„Съдбата на Колегиум е в нашите ръце.“

— Тръгваме — каза Стенуолд.

Бяха достатъчно близо до работната площадка, за да чуват трясъка на машините — на онези, които изработваха релси и траверси, и на другите, които превозваха готовата продукция към пълзящия край на Железния път и ежечасно скъсяваха разстоянието между бригадите, започнали строежа от Колегиум, и колегите им, започнали го в Хелерон. Още колко метра релси оставаше да положат? Разстоянието се топеше всеки час. Първото и уви, пиратско пътуване на „Гордост“ можеше да стане факт още утре или в другиден.

Самата машина държаха отделно от трескавата дейност по полагането на релсовия път. Тя беше нещо повече от промишлен продукт. Когато тръгнаше, щеше да осъществи първия високоскоростен преход между Хелерон и Колегиум и с това да промени света завинаги. Самото ѝ съществуване щеше да даде нов тласък на технологичния прогрес с всички ползи и пороци, които произтичаха от това.

„А ние сме тук да я спрем.“ Идеята все още му се струваше безумна, но Стенуолд беше стигнал до нея по пътя на неоспорима логика.

„Гордост“ стоеше на странични релси под голям навес, на завет от евентуалните капризи на времето, които сезонът можеше да поднесе. По-малка машина навярно биха прибрали в хангар, но „Гордост“ беше твърде голяма и величествена, а и техниците имаха нужда от свободен достъп до фланговете ѝ и достатъчно място, за да маневрират със сервизните возила. „Гордост“ беше от нова порода, с изгърбен силует и с тъпоноса глава, обсипана с красиви и сложни сребърни орнаменти, все едно е гигантски таран, изработен с церемониална цел. Зад масивния ѝ нос се намираще двигателят, „светкавичният двигател“. Стенуолд не беше виждал дори прототип на тази нова чудесия и нямаше представа как работи. Лошото беше, че комай и Скуто беше в неведение по въпроса, а именно той трябваше да унищожи двигателя, било чрез експлозиви, било като претовари и взриви системите му. А двигателят беше истинско произведение на инженерната мисъл и подвиг на промишлеността — близо седем метра дълъг, фланговете му бяха надупчени от тръби и изводи, намотки и комини. Двуметров прът се извисяваше гордо над покрива и лъщеше в мрака под огромния навес. Зад монументалния двигател се намираще

кабинката на машиниста. По-примитивни устройства биха имали... да речем, дървогоривна пещ за парна тяга, но Стенуолд нямаше представа какви контролни уреди и осигурителни системи вървят със светкавичния двигател.

Нямаше и следа от стражи или охрана. Бяха се промъкнали южно от машинния двор, защото оттук комплексът се виждаше най-добре, и по всичко личеше, че ги чака трудна задача. Машинният двор представляваше яма с дълбочина три метра и поне десет пъти по-широка. Имаше купчини изкопна пръст, бараки за инструменти и по-малки машини, пръснати навсякъде. Десетина пазачи спокойно можеха да се крият там.

Стенуолд знаеше, че никой няма да помръдне и нищо няма да се случи, докато той не даде знак, а даде ли го веднъж, операцията ще се разгъне необратимо и той с нищо не би могъл да я спре или да промени посоката ѝ. Щеше да излети от ръцете му като летало, което чирак занаятчия е конструирал за курсовата си работа и чиято съдба вече не е под неговия контрол.

И с ужас откри, на този безумно късен етап, че не е в състояние да даде знак за начало.

Тогавя Спера изсъска:

— Опасност от въздуха! Чувам крилати!

39.

Пръснаха се и арбалетите им щръкнаха към тъмното небе, но след миг гласът на Че ги спря:

— Спокойно! Тихо! Това е Ахеос.

Скупчиха се отново и видяха как първият силует се спуска към земята на известно разстояние от тях. Луната беше изгряла, а и в машинния двор зад тях имаше достатъчно светлини, но дори с тяхна помощ Стенуолд едва различи Ахеос.

Надигаше се да посрещне молецоида, когато видя други сенки да се спускат от небето. Застина, парализиран за миг от мисълта за предателство, а после от внезапен прилив на надежда.

Имаше поне половин дузина молецородни с Ахеос, всичките с лъкове в ръце, както и двама мухородни с подкъсени версии на техните качулести плащове. Бяха дошли и двама богомолкоиди, мъж и жена с капси по кожените доспехи, високи и стройни досущ като Тисамон. А също и млада жена водно конче с дълъг лък и един скакалецороден с чифт зловеци на вид кинжали в ръцете. Всички бяха облечени в отсенки на сивото, с по-светли и по-тъмни петна, които се сливаха съвършено със светлосенките на нощния мрак и луната.

— Чука и клеци — възкликна Стенуолд, усетил как малка част от товара се вдига от плещите му. — Значи вашите скрири са получили просветление? Или затъмнение, като ви знам какви сте.

Че го избута и се хвърли на врата на Ахеос, после погледна виновно през рамо към Стенуолд. Ала в този момент подобни дреболии нямаха място в ума му.

— Когато пристигнах в Тарн, тези мъже и жени вече ме чакаха — каза Ахеос, прегърнал Че през раменете. Говореше така, сякаш сам не можеше да повярва на думите си. — Излиза, че съм техен капитан. Колкото до скририте, те... все така размишляват... Тарн още няма официална позиция по отношение на Империята.

— Тогава кои са тези? — учуди се Стенуолд, а после думата сама цъфна в съзнанието му: — Мистерите?...

Ахеос хвърли поглед към войнството си.

— Единственото, което знам със сигурност, е, че ще се бият срещу осоидите. Изглежда някой от скририте е взел лично решение по въпроса и е призовал своите агенти. Иначе да, те са мистери, майстор Трудан, и са на твоя страна. За тази конкретна задача, Стенуолд Трудан, можеш да разчиташ на помощта им.

— И как по-точно ще го направим, моля? — попита Скуто, който още измерваше с поглед новодошлите.

— Моите хора неведнъж са идвали на разузнаване тук — обясни Ахеос. — И винаги е имало охрана. Сега хелеронската стража е изчезнала.

— Което ще ни улесни, разбира се — обади се Балкус иззад рамото на Скуто.

— Уви не. Защото означава, че ни очакват — попари надеждите му Ахеос.

Стенуолд беше принуден да се съгласи с преценката му.

— Или са ги избили до крак, или са ги подкупили, или пък са се изтеглили по заповед на някой магнат, купен от Империята. Е, къде се крият осоидите, Ахеос?

— Има няколко в самата машина — обясни молецородният. — Четирима видяхме да се крият в машинния двор. Смятаме, че са повече и че това е капан.

— Ние обаче знаем, че е капан, следователно можем да им подложим крак и да наклоним везните в наша полза — отбеляза Стенуолд.

— Ако това искаш, ние ще те последваме — заяви Ахеос. — Всички, които вода, са се заклели в това. — Той изкриви лице, притисна за миг Че, след което я пусна. — Битката ще е жестока, майстор Трудан. Видяхме близо четиридесет осородни войници недалеч оттук, които без съмнение очакват знак от постовите си. Главният им лагер също е близо, неслучайно, разбира се, така че подкрепления ще пристигнат за броени минути. Колко време ви е необходимо да разрушите двигателя?

Стенуолд погледна към Скуто, който сви красноречиво рамене.

— Трудно е да се каже. За пръв път си имам работа с такова чудо.

— Значи ще се бием — каза сериозно молецородният. Изглеждаше блед и много млад, помисли си Стенуолд и плъзна поглед

по лицата на другите. С изключение на самия него, Скуто, Тисамон и скакалецородния, дошъл с Ахеос, всички изглеждаха безумно млади.

— Ако някой от вас иска да си тръгне, сега е моментът. Говоря сериозно — каза той, но, разбира се, никой не помръдна. Всички бяха уплашени освен неколцина като Тисамон, в чиито вени смъртта течеше като кръв. Тук ги задържаха гордостта и страхът да не се посрамят, и на Стенуолд му идеше да ги смъмри, да им викне, че наранената гордост се лекува, а смъртоносните рани — не.

Но не каза нищо, защото сега те бяха неговите хора. Дошли бяха тук заради неговия план, да живеят или да умрат според уменията си и прищевките на съдбата.

— Как да ви използваме най-добре? — обърна се той към Ахеос.

— Можем да ги ударим, без те да ни видят. Първата кръв ще я пролеем ние — предложи молецодът. Хвърли поглед към богомолкородната жена, която навярно беше тактикът на групата им. — Ето какво ще направим — продължи Ахеос. — Ние ще нападнем осоидите в машината и постовите, които забелязахме. Щом ни видите, че ги връхлитаме, трябва да се отправите веднага към двигателя. Осородните несъмнено ще вдигнат тревога, но ще настъпи хаос, от който ние трябва да се възползваме максимално. Моите хора и онези от вас, които няма да са заети с разрушаването на двигателя, ще трябва да удържим натиска, докато задачата не приключи. Това е нашият план.

Стенуолд кимна.

— По-добър нямам — призна той.

Ахеос и групата му потънаха в мрака, който за тях не представляваше пречка. Стенуолд даде знак на другите да се снишат и тръгна предпазливо към ръба на машинния двор. Отдолу имаше купчина изкопна пръст, така че спускането и придвижването до „Гордост“ нямаше да представляват проблем сами по себе си. Изтеглянето след това беше съвсем друга история.

Започнал беше да отброява наум секундите, но си даде сметка, че е глупаво, и спря. Тревогата можеше да се вдигне в следващия миг или след десет минути. Нощта беше хладна с лек вятър от изток и неестествено тиха. Не беше за вярване, че четиридесет осородни клечат и дебнат на хвърлей камък оттук.

„Сигурно са затаили дъх.“

— Там! — изсъска Тиниса. Стенуолд не беше видял нищо, но нервите му бяха опънати до скъсване и той даде команда за начало, разчитайки на нейното зрение:

— Напред!

— Капитане! — извика един от хората му и Талрик се стресна. Нощта беше тиха и нямаше сигнал за тревога.

— Какво? — попита той.

— Видях нещо до двигателя, капитане.

Талрик се покатери на насипа да погледне. Хората му не бяха нощни създания, но газените фенери покрай „Гордост“ осигуряваха достатъчно светлина.

— Нищо не виждам... — промърмори той, но само след миг промени мнението си почти едновременно с пронизителното изсвирване — уговорения сигнал за тревога.

Сянка. Нищо и никаква сянка, препречила за миг светлината на фенерите, а после от кабинката на „Гордост“ изпадна човек. Един от собствените му войници, които чакаха в засада там. Атаката беше започнала.

— Тръгвайте, всички! — извика той. — Леки въздушни, осигурете двигателя. Пехота... — В същия миг видя някакви хора да се спускат в машинния двор. — Там — посочи той. Десетина от неговите войници вече се бяха издигнали във въздуха и набираха скорост към двигателя. Други десетина се изсипваха покрай него, с по-тежки доспехи, с копия и щитове. Талрик погледна още веднъж към натрапниците и му се стори, че различава Стенуолд в челото им. При малобройни атаки като тази добрият командир трябваше лично да предвожда хората си и Талрик изпита уважение към Стенуолд за доблестта му.

— Ти — обърна се Талрик към мухородния пратеник, който чакаше на крачка зад него. Младежът беше от щатните, а не от местния набор, и носеше имперска ливрея над кожения нагръдник. — Върви при майор Годран. Кажу му да доведе три... не, нека са четири взвода по най-бързия начин, да прати също автовозилото и дирижабъла.

— Да, капитане. — След миг пратеникът вече летеше към главния имперски лагер. Талрик, заобиколен допреди малко от двайсетина мъже, сега беше останал сам.

Стенуолд не беше спринтьор и по-чевръстите членове на групата му го изпревариха още преди да е преполовил разстоянието до „Гордост“. Чул беше силното изсвирване — знак, че молецоидите не са открили навреме поне един часовой. Силуети прелитаха покрай празничните светлини, обточващи навеса на „Гордост“. Сиянието на газените фенери се отразяваше в стомана, чуваха се стонове на болка и пресечени викове. Тисамон и Тиниса бяха излезли начело и тичаха с убийствена скорост към двигателя. Щяха да стигнат там първи, но бързината им с нищо нямаше да ускори основната задача по унищожаването му, само щяха да проляят още вражеска кръв и да се изложат на още по-голям риск.

Молецороден боец се стрелна над главата му, неясен силует със сив плащ, бели очи и обтегнат лък. Стенуолд вече дишаше тежко. Видя, че е останал на опашката и реши да забави темпото, за да не остане съвсем без сили. Огледа се наляво и надясно.

Наляво строителната площадка беше разчистена чак до два вагона, зарязани на отбивка от релсовия път и надвиснали като тъмна извита стена. Надясно тъмнината се гънеше от черните сенки на две големи купчини изкопна пръст. Когато ги подмина на бегом, Стенуолд видя друг двигател, джудже в сравнение с масивната снага на „Гордост“, и мерна някакво движение през прозорците му — мъже тичаха покрай релсите от другата му страна.

Право напред и без предупреждение се разрази истинска битка. Жила проблясваха, ранени викаха. Стенуолд беше достатъчно близо и видя как един молецороден отхвърква към металния кожух на „Гордост“ с нажежена рана от огнен залп в гърдите. Богомолкородната от Тарн се оттласна във въздуха, крилете ѝ се разгънаха и тя съсече водещия осоид преди войникът да е намалил собствената си скорост.

— Надясно! — изрева Стенуолд. — Че! Скуто! Тисамон и Тиниса! Отивайте при двигателя! Останалите — с мен!

Издаде заповедта, Стенуолд се опита да спре, но дори това не беше лесна задача — краката му заораха в омесената с чакъл пръст и

той за малко да изпусне арбалета си. Отряд бронирани осородни войници тичаше право към тях във формата на клин с вдигнати щитове и насочени напред копия. Докато Стенуолд се мъчеше да зареди арбалета си, две стрели профучаха край него и се забиха безпомощно в щитовете на осоидите. Клинът се приближаваше на бегом. Стенуолд бръкна в торбата на кръста си за граната.

В следващия миг оглуша, защото Балкус беше открил огън със своя гвоздистрел и три последователни детонации разтърсиха целия машинен двор. Върхът на имперския клин се разпадна. Двама войници се строполиха, покосени през щитовете и броните си. Балкус беше коленичил и се мъчеше да извади заседнал в дулото снаряд. Спера се издигна във въздуха и арбалетната ѝ стрела повали войник в последната редица на клина. Объркването сред осоидите не трая дълго и клинът започна да се оформя отново. Стенуолд ги видя как прехвърлят копията в левите си ръце, за да освободят десните за огнени залпове.

На негово място големите военачалници сигурно биха оползотворили времето си в преценка на баланса и възможностите, но Стенуолд не беше войник, затова просто извика: „Нападайте!“ В същото време запали фитила на гранатата със стоманената си запалка и метна металната топка напред.

Гранатата се удари в щит и падна в краката на най-близкия осоид. Мъжът едва успя да сведе поглед към земята, когато металната обшивка се пръсна и шрапнелите го смляха на кайма, ранявайки и другите около него. Едно назъбено парче метал забърса рамото на Стенуолд.

А после дойде ред на близкия бой. Стенуолд извади меча си и нападна, докато противникът правеше опити да се прегрупира. Прониза един в незащитената от броня подмишница и войникът впи отчаяно ръце в него, преди да падне на земята. До него бръмбарородният с тежката броня стовари алебардата си, строши един щит и отсече ръката на мъжа, който го държеше. Гвоздистрелът на Балкус изрева още два пъти почти от упор, после мравкоидът го праметна на гърба си, изтегли късия си меч и продължи да се бие с точните, пестеливи движения на своята раса.

Че тичаше към двигателя. Нямахше време да се оглежда, но и малкото, което видя, говореше за сериозна битка и твърде много трупове. Повечето бяха на осоиди, но сред мъртвите имаше и трима молецородни, единият от които можеше да е Ахеос.

„Не трябва да мисля за това.“ Което не я спря да мисли точно за същото, разбира се, но за щастие краката ѝ знаеха какво правят и я носеха напред.

Там се бяха появили осородни и се обръщаха да посрещнат новодошлите. Енергиен залп изсъска покрай нея, на педя от главата ѝ. Друг литна към Тиниса, но тя отскочи сръчно встрани, а после се вряза в противника рамо до рамо с баща си.

Двамата имаха минимална преднина, няколко крачки само, броени секунди. Въпреки това и въпреки разказите на очевидци в Мина, Че изпадна в потрес. Не можеше да повярва на очите си. Преди не беше виждала Тисамон в действие, нито си бе давала сметка с колко малко му отстъпва доведената ѝ сестра.

Двамата не дадоха на осоидите нито време, нито възможност да се защитят. Врълетяха от мрака под блясъка на газените фенери и ги подложиха на заколение. Тисамон танцуваше със закривеното острие на ръкавицата си сякаш човек и оръжие са отделни същества, които нападат от различен ъгъл и височина, но със силна телепатична връзка като мравкоиди от един град. Тиниса беше в непрестанно движение и никога там, където я търсеха противниковите мечове. Рапирата в ръката ѝ не можеше да бъде спряна, отблъсната или избягната. Всеки замах се лепваше за противника и го следваше неотвратимо, докато кръвта му не облееше острието.

Скуто мина между двамата почти без да ги погледне. Метна се в кабинката на машиниста в задния край на „Гордост“, но веднага отскочи назад с опърлено от енергиен залп рамо. Противникът му понечи да го посече, но късият меч издрънча безсилно в нагръдника на шипородния. Скуто се пресегна, сграбчи войника и го притисна в любовна прегръдка, при което дузина закривени шипове изстъргаха по бронята на гърчещия се мъж. Че откри, че ѝ се иска да набие спирачки далеч от мелето, не защото я бе страх от имперските войници, а защото се притесняваше, че в кръвожадното си заслепение Тисамон и дъщеря му не подбират жертвите си. Вместо това стисна зъби, продължи

напред и замагна с меча си към гърба на войника, с когото се боричкаше Скуто.

Усети как острието изстързва в плетената ризница, после потъва в плът. Шокът я разтърси до мозъка на костите. За пръв път убиваше човек в близък бой. Чувството беше ужасно, отвратително; преживяване и жизнен опит, за които щеше да плати прескъпо.

Но не сега, защото сега нямаше време да угажда на съвестта си. Скуто вече бе сритал трупа настрани. Скочи в кабинката и се обърна да ѝ подаде ръка.

Кръвопролитие то навън продължаваше, а двамата стояха в кабинката и зяпаха.

Зяпаха лицето на светкавичния двигател и си мислеха, че никога не са виждали такова нещо. Централният панел беше от замъглено стъкло, а зад него се различаваха големи намотки, които хвърляха искри, танцуваха и светеха сякаш самите те са направени от течено стъкло. От двете страни на централния панел имаше циферблати, лостове, копчета и превключватели, които не ѝ говореха кажи-речи нищо. Хвърли поглед към Скуто и надеждите ѝ помръкнаха съвсем. По изражението му личеше, че и той не се чувства в свои води.

— Де Тото да беше тук — проточи тъжно Че. — Когато учихме механика, тези чудесии бяха на етап теоретични разработки. Основните принципи ги знам, но нищо друго.

— Браво — каза Скуто. Стовари с все сила приклада на арбалета си върху стъклото, но то не се счупи. — Леярски щемпел! — изпсува той. — Сигурно е една стъпка дебело пустото му стъкло. Мислех да мушнем една граната вътре, но... няма да стане. Ще можеш ли да претовариш системата, как мислиш?

Че плъзна поглед по уредите. Изпаднала беше в познатата ѝ вече ситуация да е най-сведущият експерт по въпрос, за който знае съвсем малко.

— Ще опитам — отвърна тя. — От опит глава не боли.

Скуто вдигна глава и погледна към бойното поле вън.

— Само не се бави много — посъветва я той.

Клинът на осойдите се беше разпаднал окончателно. Двама оцелели тичаха презглава назад, а Балкус зареждаше нов пълнител в гвоздистрела си, за да им види сметката. Стенуолд се огледа и видя трупове. Много трупове. Основно на имперски войници, повалени на

купчини при атаките от всички страни. Един от бръмбарородните на Скуто лежеше с обгорено лице, зад него имаше мъртва мухородна, вперила немиждащ поглед в тъмното небе.

Миг по-късно всички погледнаха нагоре и от небето заваляха енергийни залпове. Втората вълна беше пристигнала и ги връхлиташе с огън и насочени копия. Балкус вдигна гвоздистрела си и миниатюрните снаряди разсякоха небето в кървава жътва.

— Прикрийте се! — извика Стенуолд, след като един от мравкородните агенти на Скуто падна поразен, докато се опитваше да презареди арбалета си. Спера вече бе хлътнала в сянката на по-малкия двигател и трескаво въртеше манивелата на собственото си оръжие.

Въздухът започваше да ври, когато Стенуолд се хвърли зад несигурното прикритие на купчина пръст. Вдигна поглед и видя, че небето над машинния двор се е превърнало в бойна арена. Имперският отряд се опитваше да обгради част от хората на Ахеос. Жената водно конче — по-добър летец от повечето тук — се стрелна през центъра на мелето, завъртя се в полет и пусна стрела, която се заби в гърба на нищо неподозиращ противник. Богомолкородният улови един имперски войник за колана, заби закривеното острие на ръкавицата си в тялото му, направи две бързи движения и захвърли безжизнения труп на земята. После жило го уцели в хълбока и той падна. Още беше жив, но един имперски войник се стрелна след него и заби меча си в тялото му. Стенуолд простреля войника в гърдите преди да се е издигнал обратно във въздуха.

Някой изкрещя предупредително, но Стенуолд не различи думите. След миг вече нямаше нужда да гадае. Механичният трясък откъм лагера на осоидите му каза всичко, дори преди чудовищният силует на автовозилото да се е разкрил пред погледа му. Беше тромава, грозна, четвъртита бронирана машина с предница като шлем на пазител и тесни отвори вместо прозорци. Четирите ѝ крака стърчаха настрани като крака на паяк и изяждаха разстоянието с дълги, отсечени стъпки. Под тъпия ѝ нос бяха монтирани два големи арбалета, които стреляха постоянно, а на гърба ѝ имаше балиста... и не само това. Стенуолд се хвърли на земята веднага щом разпозна назъбените очертания. Към оръжието беше занитен щит, който да предпазва артилериста, но не щитът уплаши Стенуолд, а огромният дървен пълнител отзад. Балиста за многократна стрелба, оръжие от последно

поколение. Секунди по-късно характерният насечен трясък разцепи въздуха и тежките стрели заваляха една след друга.

Това чудо щеше да им види сметката за нула време, осъзна Стенуолд. Трябваше да го унищожат на всяка цена.

Едва направил две крачки извън укритието си, Стенуолд усети как смелостта го напуска. Видя как бръмбарородният с тежката броня пада, надупчен от стрелите на арбалетите при предницата на автовозилото. Една от тарнските мухородни се опита да избяга с бърз вираж във въздуха, но балистата се завъртя гладко и стрелата я удари толкова силно, че мина през тялото ѝ. Жената беше мъртва преди да падне на земята.

Автовозилото трещеше напред, набирайки скорост. Зад него идваха още осоиди, взвод най-малко. Стенуолд извади граната от торбата на колана си, като се чудеше колко ли е здрава бронята на тази грозотия. Знаеше, че има само един начин да провери.

Запали фитила и започна да брои — стрела от балистата профуча покрай него, — после метна гранатата и като никога прицелът му беше безукорен. Гранатата се удари в автовозилото и избухна веднага. За миг се виждаха само пламъци, после машината се появи отново, поклащайки се назад върху тънките си крака. Предницата ѝ беше изкривена от експлозията и поне един от арбалетите беше извън строя, но след броени секунди чудовището пое отново напред.

— Унищожете я! — викна отчаяно той, макар да знаеше, че не разполага със средствата да го направи.

Зад автовозилото се вихреше битка — неколцина от тарнските молецоиди бяха връхлетели противника от въздуха. Стенуолд видя скакалецородния да раздава правосъдие с двата си кинжала, скачаше, танцуваше и разхвърляше трупове. Балистата се завъртя към задницата на автовозилото и разкри пред Стенуолд бронирания стол на артилериста.

— Сега! Напред! — извика той и хукна към напредващото автовозило, без да знае следва ли го някой или не.

Ахеос замахна още веднъж към мъжа, с когото се биеше, изкара искри от бронята му с дългия си кинжал, после се издигна отново във въздуха и се отдалечи по спирала. Няколко енергийни жила изсвистяха

край него, той хвърли поглед през рамо и видя, че осойдът го следва с протегнатата ръка и ярост в очите. Ахеос смени рязко посоката и височината, изравни се с объркания войник и заби кинжала си в крака му. Осойдът се обърна да го последва, но един от другарите на Ахеос се появи като по поръчка, стегна в хватка противника с ръка през гърлото и продължи да го стиска решително, докато младият мъж забиваше кинжала си, един път, два пъти, три пъти... Накрая войникът полетя мъртъв към земята. Ахеос и другарят му се отдалечиха, всеки в своята посока.

Бойците на Ахеос се бяха разделили и всеки действаше по свое усмотрение. Такава беше обичайната им тактика в разгара на битка. Молецоидите нямаха репутацията на войни, но в среднощни нападения като сегашното опитът им не беше за подценяване. Ахеос прибра кинжала в канията, свали лъка от рамото си и разхлаби каишката, която стягаше отвора на колчана.

Видя автовозилото да гази страховито през бойното поле. Убийственото занаятчийско устройство на гърба му се въртеше бясно и сееше смърт. Ахеос прелетя над него и видя, че неколцина смелчаци атакуват чудовището и че един от тях е Стенуолд.

Стенуолд неминуемо щеше да умре. Дебелият стар бръмбароид се движеше тежко почти колкото машината. Оръжието се завъртя към него като главата на някакъв сляп бог. Никой не вярваше в богове, разбира се, но занаятчиите въпреки това ги бяха създали.

Ахеос се пресегна за Изкуството си — хипнотизиращото Изкуство, което се беше опитал да използва върху Че в конюшните на Елиас Продан — и заходи в дъга към балистата. Първият изстрел звънна край него, после и вторият, след това Ахеос усети шока от контакта, когато умът и погледът му уловиха ума и погледа на артилериста.

Вля енергия в контакта, докато крилете му го отнасяха нагоре и назад. Знаеше, че поне за няколко безценни секунди мъжът ще го следва неотклонно с поглед, а оръжието ще се върти слепешката.

Талрик се опитваше да разбере какво става на бойното поле, да открие някаква логика в бойните действия, но такава липсваше. Заради прокълнатите молецородни и техните съюзници. Те бяха раздробили

битката, пренасяйки я навсякъде. Ако не бяха те, хората му отдавна щяха да са приклезили в ъгъла жалката групичка на Стенуолд. Стълкновението при „Гордост“ беше затихнало преди миг, но сега нов въздушен взвод се спускаше, за да довърши нападателите. Междувременно автовозилото напредваше уверено въпреки яростната съпротива. Стигнаше ли веднъж до „Гордост“, битката можеше да се брои за спечелена, макар че тази нощ май нищо не беше сигурно. Стенуолд например беше събрал повече съюзници от очакваното. Дори ударът по агентурата на Скуто не му беше попречил съществено.

Майор Годран стоеше до него. Избран да води настъплението в Колегиум, сега той се вираше в „Гордост“ с естествената тревога на капитан, чийто кораб е изложен на опасност.

— Вижте! — възкликна задавено той. Сочеше към сражението край двигателя. А би трябвало победата да е предизвестена — имперските войници засипват противника с енергийни жила, после кацат, за да довършат с меч оцелелите. Победата наистина изглеждаше предизвестена, но не така, както му се искаше на Талрик. Защото за противника се сражаваше богомолкороден, който се движеше като светкавица. Жилата на осоидите не го намираха, а всеки имперски войник, озовал се в обсега на оръжието му, умираше. И толкова. Талрик дори не успяваше да проследи с поглед танца му. Богомолкоидът сякаш имаше смъртоносна аура около себе си и самият въздух наоколо му беше фатален за враговете. Мъжът удържаше атаката на имперските войници. Не, не просто удържаше атаката им. Избиваше ги.

Автовозилото все така пълзеше през бойното поле. Дошъл беше моментът да включат още нещо в атаката. Талрик се огледа за единственото полезно летало, което можеха да използват — малък щепелин с чифт прикрепени към корема му арбалети за многократна стрелба. Откри светлия му търбух в небето и веднага разбра, че щепелинът си има свои неприятности. Атакуваха го молецородни, дупчеха балона, катереха се по гондолата и нападаха екипажа. С две думи, този резервен план беше излязъл от строя още преди да е влязъл в битката. На него не можеше да разчита.

Значи му оставаше само едно.

— Ще поведе един взвод — реши Талрик.

— Сигурен ли сте, че е разумно, капитане? — попита Годран.

— Нямам избор. — Талрик удари с юмрук по бронята на един сержант. — Ти и хората ти, след мен! — заповяда той и излетя.

Стенуолд беше преполовил разстоянието до автовозилото и стискаше нова граната в ръка, когато видя, че балистата се завърта обратно към него. Завъртя се толкова бързо, че само след миг цевта ѝ зейна насреща му, раменете ѝ се обтегнаха назад, а силата на стоманата и оплетените конски косми беше такава, че можеше да го разполови с един изстрел.

Но изстрел така и не последва. В един миг Стенуолд гледаше върха на тежката стрела, покрита с метална обшивка почти до края си, в следващия балистата се врътна настрани и цевта ѝ щръкна към небето. Стенуолд запали фитила и метна гранатата.

Реши, че фитилът е бил твърде къс, защото експлозията го отхвърли назад почти моментално, пламъци опърлиха веждите му, а метални шрапнели забърсаха доспехите и скалпа му. След миг видя как балистата полита назад от силата на ударната вълна. После четирима мъже притичаха край него. Единият, бръмбарородният с широкострела, стана жертва на оцелелия арбалет в предната част на автовозилото, строполи се и Стенуолд едва не се спъна в него. Рака, скорпионоидът, вече тичаше напред, вдигнал високо алебардата си, а Балкус и Спера го следваха по петите. Стенуолд видя как Спера се отгласва във въздуха и стреля с арбалета си по артилериста, но стрелата ѝ отскочи от бронираната обшивка на оръжието. После балистата се завъртя бясно, неуморните ѝ механизми мятаха стрела след стрела след Спера. Междувременно Рака се беше изравнил с автовозилото.

Гигантът имаше само алебардата си — брадва на дълга дръжка — и Стенуолд нямаше представа какво се надява да постигне с нея. Така или иначе, скорпионородният се засили и стовари острието там, където най-близкият механичен крак се съединяваше с обшивката.

Друг едва ли би постигнал нещо, но Рака се оказа по-силен от очакваното, а и физическата му сила получаваше подкрепление от прииждащото на вълни Изкуство на предците му. Острието на брадвата се заби дълбоко в обшивката на крака, смаза буталата и зъбните колела вътре. При следващата стъпка на автовозилото

повреденият преден крак измина само половината от предвиденото разстояние и цялата машина се завъртя около него.

Жило опърли голия гръб на Рака и скорпионоидът изкрещя от болка. Балкус отвърна на стрелбата, гвоздистрелът му мятеше снаряди и искри. Междувременно Рака бе вдигнал отново алебардата, съсредоточил цялата си сила в удара. С безсловесен боен вик той стовари брадвата на същото място, после още веднъж, миг преди втори енергиен залп да избухне между плешките му. При първия удар механичният крак се беше изкривил настрани, блокирайки механизма при ставата. Вторият явно го беше прерязал почти изцяло, защото при следващата крачка на автовозилото повреденият крак се отчупи, машината се килна и носът ѝ заора в пръстта.

— Пазете се! — извика Стенуолд и хукна презглава напред. Видял, че Балкус помага на Рака да се отдалечи от ранената машина, Стенуолд запали фитила на последната си граната и я метна към балистата.

Хвърлил я беше твърде силно. Гранатата отскочи от наклонения корпус отатък балистата и се търкулна назад. И когато се взриви, превърна страховитото оръжие в разкривени парчета метал около зейнал люк.

Стенуолд се огледа за Балкус. Мравкородният положи внимателно ранения Рака на земята, после грабна отново гвоздистрела си. И сякаш прочел мислите на Стенуолд, Балкус хукна напред и се покатери по наклонения корпус. Насочи оръжието си през отворения люк и го изпразни връз главите на войниците от екипажа на автовозилото.

Имаше още осоиди, разбира се. Поне още два взвода, придвижващи се зад прикритието на машината. Стенуолд изведнъж се почувства стар, уморен до смърт, сърцето му блъскаше като барабан, дробовете му хъхреха. Минало му беше времето за такива преживявания. Сега трябваше да седи в кабинет някъде далеч от опасностите и да преглежда донесения като всеки нормален шеф на агентурна мрежа. Отърси се, тръгна към прикритието на повреденото автовозило и зачака осоидите.

Но те не се приближаваха. Биеха се. Стенуолд нямаше представа с кого се бият, освен че противниците им са с брони и определено не са от хората на Ахеос. А после разбра кои са и реши, че очите му

погаждат номера. Бяха мъже от частните хелеронски милиции, мъже с пики, арбалети и плетени ризници. Не бяха толкова подвижни, нито толкова свирепи като осоидите, но имаха числено превъзходство и се сражаваха мъжки.

Първо реши, че ги е изпратил Грийнуайз, но откъде би могъл да знае той? После се сети за очевидното обяснение — че врявата в машинния двор е била достатъчна да привлече нечие внимание и пристигналите стражи са влезли в бой с най-близката въоръжена група, напиратца към обсадения двигател.

Талрик пристигна бързо и отвисоко. Видя как богомолкородният дуелист се завърта с танцова стъпка и двама имперски войници падат посечени. Ледени тръпки полазиха по гърба му. Той беше пътувал повече от мнозинството свои сънародници и знаеше какво се говори за богомолкородните оръжемайстори, последните издънки на един наистина древен култ. Не беше давал ухо на мълвата, но сега истината се разкриваше пред очите му.

Втори шанс нямаше да има. Наблюдаваше бързите откоси на закривеното като сърп острие, леките стъпки на богомолкочовека, ритъма на движенията му. Талрик също не беше новобранец — умението да борави с Изкуството на енергийното жило му беше втора природа, той го владееше по-добре от сънародниците си и имаше богат опит в използването му.

Изчака Тисамон да се хвърли към поредния войник, прецени момента и стреля. Златната енергия на залпа разцепи тъмното небе като падаща звезда.

Не беше за вярване, но богомолкочовекът се изви да избегне жилото, при това без да накъсва атаката си. Въпреки това жилото достигна целта си — облиза хълбока на богомолкородния точно когато той довършваше последния си противник, отхвърли го към корпуса на „Гордост“ и го повали на земята.

Триумф изпълни гърдите на Талрик и той се спусна към покрива на „Гордост“, решен да довърши започнатото. Чу вик, който несъмнено принадлежеше на Челядинка Трудан:

— Тисамон!

Талрик кацна на земята преди хората си, с меч в дясната ръка и с разперена длан на лявата, готов за ново жилище. Богомолкородният се беше свил надве и напразно се мъчеше да стане. Един удар и оттам нататък беше лесно — да нахълта в кабинката на машиниста и да види сметката на скрилите се там натрапници, да убие Челябинка, ако и тя е сред тях.

Последната мисъл му причини болка, но той бързо я прогони, защото и това като всичко останало щеше да направи в името на Империята. Водеха война, все пак.

Вдигна поглед. Тиниса връхлиташе с протегнат меч от покрива на двигателя. Крясъкът ѝ беше безумен и невнятен, също като разкривеното ѝ от ярост лице.

Талрик вдигна меча си и отскочи назад, но късно, твърде късно.

Върхът на рапирата се стрелна към гърдите му. Прониза имперската броня, но стоманените плочки убиха част от силата на удара и когато стигна до медната ризница отдолу, острието се плъзна по брънките ѝ, срязва ги една по една и изтегли болезнена, но плитка резка надолу по гърдите му, срязва докрай съсипаната броня и го прониза в бедрото.

Талрик се строполи на едно коляно с вик на болка и замахна напред със собственото си острие. Уцели я в корема, но ударът беше слаб заради шока и болката, затова се плъзна безсилно по кожения жакет, отвори плитка рана отстрани на кръста ѝ и още една на ръката при обратния удар. Тиниса залитна назад и Талрик видя как пръстите ѝ се разтварят, но вместо да падне на земята, рапирата остана в ръката ѝ сякаш по своя воля.

Той се изправи. Болката го повали на колене почти веднага, но не преди да е изстрелял жилото си. Тиниса успя да се извие и енергийният залп се заби в металната обшивка на „Гордост“.

— Ти го уби! — изкрещя Тиниса към него, Талрик се дръпна назад, тя нападна стремително и върхът на рапирата драсна кървава черта по скалпа му. Той се изправи със залитане, принуди я да отстъпи, изтеглил назад лявата си ръка за нов залп.

Тисамон се надигна. За миг и двамата замръзнаха, Тисамон — изправен наполовина. После богомолкородният тръсна глава и се изправи докрай. С едната ръка притискаше обгорения си хълбок, но

острието на другата беше готово за битка, напоено с кръвта на две дузини осородни, но още незаситило апетита си.

Оголените му зъби можеха да са както гримаса на болка, така и усмивка на нетърпение.

Ранен и изправен пред това чудовище, което беше намерило сили да стане на крака и сега го гледаше с езекуторска усмивка, Талрик усети как самообладанието му изневерява. И преди беше изпитвал страх, но страх рационален. Сега се отгласна назад, разгъна криле и избяга от този откачен убиец и двойно по-откачената му дъщеря. А после хората му се нахвърлиха върху Тисамон и Тиниса. И двамата бяха ранени, и двамата бяха по-бавни в движенията си отпреди и въпреки това не отстъпваха. Талрик се огледа за автовозилото, което трябваше вече да е пристигнало.

А то гореше, видя с ужас той. Три от краката му не помръдваха, четвъртият липсваше, пламъци излизаха от люка и бойниците. Отзад бавна огнена опашка се влачеше по небето след подпаления малък дирижабъл, който губеше непоправимо височина.

Че дръпна още два лоста, завъртя една от манивелите и усети как мощността на двигателя се покачва. Подът под краката ѝ вибрираше. Почти беше успяла, знаеше го. Горивната камера със стъклен капак отпред се беше нажежила и Скуто надничаше вътре, притиснал сгънат на две парцал към лицето си. Че усещаше как целият двигател се тресе. Знаеше, че конструкторите на „Гордост“ никога не са очаквали рожбата им да бъде подложена на такъв стрес.

— Почти — промълви тя и завъртя с още три оборота манивелата, скъсявайки разстоянието между свръхзаредените елементи в дългия търбух на двигателя. Въображението ѝ рисуваше картини на сблъскващи се светкавици, все по-бързо и по-бързо, докато не се слоят в единна задвижваща тяга.

— Че... — обади се нервно Скуто.

— Само още малко — каза му тя.

— Че! Стига! Трябва да вървим!

— Защо? — попита момичето и вдигна поглед от контролните уреди.

Скуто се виждаше само отчасти, сякаш някой го беше срязал по вертикалата и едната половина беше изчезнала безследно в бездна от мрак. Другата половина, тази откъм прозореца, се губеше в море от светлина. Не горещина, даде си сметка Че, а чиста светлина, макар дебелият стъкло да се топеше като лед в топла утрин, обточено по краищата със сияние, което разяждаше метала и го свличаше в локва на пода като разтопен восък.

— Трябва да се махаме оттук! — повтори отчаяно Скуто, а после извика с пълно гърло към всички, които се намираха в близост до двигателя: — Хей, дръпнете се от влака!

Тиниса чу дивашкия крясък на шипородния. Видя, че оцелелите осоиди отстъпват панически, малкото, които бяха в състояние да го направят. Погледна към Тисамон — смъртно блед дори на лунната светлина, олюляващ се.

Тиниса го прихвана, праметна ръката му през раменете си и го прегърна през кръста. Тисамон изсумтя от болка, но за подробности нямаше време — от кабинката на „Гордост“ извираше бяла светлина, извираше и през шевовете на металната обшивка.

На известно разстояние пред тях имаше осоид — беше същият мъж, който простреля Тисамон. Тиниса стисна рапирата си с надеждата да го пониже, преди той да ги е засипал с огън. Мъжът се бе отпуснал на едно коляно и за миг погледите им се срещнаха. В неговия Тиниса прочете болка, горчивина и дори отчаяние. А после мъжът разпери криле и се издигна високо в небето.

Тиниса хукна, Тисамон тичаше до нея, а когато коленете му се подгъваха, тя го влачеше напред.

Паднаха на земята. Тиниса погледна през рамо към „Гордост“, която бълваше огнени езици през всичките си отвори.

А после се взриви.

Е, не точно всъщност. Покривът на двигателя цъфна като сцепена тиква и гигантска светкавица се стрелна право нагоре към образувалата се незнайно кога облачна маса, която се вихреше като водовъртеж над поразената машина и беше толкова голяма и плътна, че скриваше луната.

Няма и секунда по-късно светкавицата изплющя обратно като копие от ослепителна светлина, което се заби в „Гордост“ и я пръсна на парчета. Ярката светлина ослепи Тиниса, неспирният трясък на гръмотевиците я оглуши.

Чак тогава тя си даде сметка, че не е видяла Че да скача от обречената машина преди светкавицата да удари.

40.

Тиниса се събуди бавно и сред море от болка. Беше се обърнала на другата страна и сънят моментално я беше изхвърлил от жадуваната си прегръдка. Сякаш целият свят се бе свил до тъпото пулсиране в хълбока ѝ и по-острата болка в ръката. И нищо чудно — макар втората рана да беше по-плитката от двете, Тиниса беше натоварила несъразмерно ръката си в битката срещу последния взвод осоида, а после бе влачила баща си, докато бягаха от онази странна светлинна експлозия...

Друго кажи-речи не помнеше. След онзи момент силите я бяха напуснали окончателно.

Нямаше никаква представа къде е. „Може би осородните са ме пленили!“

Това я накара да отвори очи. В стаята беше тъмно, светлина влизаше само през малки прозорчета, разположени високо на стените. Сети се за убежището на съпротивата в Мина, но тук архитектурата беше различна, само настроението беше същото.

Надигна се на лакът и откри, че някой е почистил и превързал раните ѝ. От едната ѝ страна лежеше жена — не знаеше името ѝ, а само, че е от хората на Скуто и че двете са се сражавали рамо до рамо през голяма част от битката. Жената спеше или беше в безсъзнание, главата и гърдите ѝ бяха превързани. Тиниса не разбираше много от тези неща, но жената ѝ изглеждаше зле.

Следващ в редицата беше Тисамон. Той също спеше. Тиниса седна внимателно. Усети придърпване в шевове на хълбока си, но за щастие нищо не се скъса. Значи и той е оцелял. Голите му гърди се надигаха и спадаха, лъщяща рана от изгаряне обхващаше торса му от едната страна, от кръста почти до ключицата. Но беше жив — в хаоса на онези последни секунди и двамата можеха да загинат.

Обърна глава и видя молецоид, коленичил до друг сламеник. Макар да го виждаше в гръб, знаеше че е Ахеос. Съвси замислено вежди, после осъзна защо ѝ е толкова лесно да го познае — защото

поведението му, маниерите, дори стойката му вече се различаваха от типичната студена резервираност на другите му сънародници. Нещо в него се беше разчупило.

Намести се и шумът привлече вниманието на Ахеос. Той се обърна и Тиниса видя, че на сламеника до него лежи Че.

Будна беше, но имаше десетки миниатюрни рани. Лицето, раменете и тялото ѝ бяха покрити с малки парченца марля. Тиниса зяпна, сащисана от бройката.

— Това от... от експлозията ли?...

Някъде откъм краката на Че долетя примесен с кашлица смях и Тиниса видя, че плътно до тяхната редица сламеници има още една и че Скуто лежи там. Лежеше по корем, а гърбът му беше нашарен от десетки мехури и рани сред страховития релеф на шиповете му.

— Боя се, че този път аз изиграх ролята на широкострел — изхили се шипородният. — Разбрах, че ни остават броени секунди, затова я грабнах и скочих. Понякога забравям за бодливата си форма, какво да се прави. Но всичките ѝ рани са плитки и ще зараснат за нула време, щото бръмбароидите са корави копелета. Наложил се да ѝ срежат доспехите, за да я отлепят от мен.

— Е?... Как се справихме? Кого загубихме?

— Твърде много — отвърна мрачно Скуто. — Рака е мъртъв. Педро и Халярд Ясен. Аркедаме я раниха, когато бягахме от работилницата, а загина при битката за „Гордост“. И още, и още. По-лесно ще е да назова оцелелите. Балкус не получи и драскотина, кучият му син, но Спера пострада зле. Хадракса лежи до теб и също не е добре. Всичко на всичко оцеляхме петима, като включвам и себе си в тази бройка. Дотук с хелеронската операция. Тоест, в крайна сметка постигнахме целта, оправдахме надеждите на шефа, но платихме прескъпо. Хората на момчето също платиха с кръв — завърши той и кимна към Ахеос.

Молецородният кимна мълчаливо. Тиниса видя, че държи ръката на Че, нежно и внимателно, сякаш го е страх да не я счупи с непредпазливо движение.

Талрик мижеше и стискаше със зъби парчето меко дърво в устата си, докато полевият хирург обработваше крака му. Нагорещената игла

шареше сърчно напред-назад.

— Извадили сте късмет, капитане — уведоми го хирургът. Очевидно през ръцете му бяха минали много по-лоши рани преди да се заеме с неговата. — Малко по-настрани и мечът е щял да среже големия кръвоносен съд. А тогава смъртта настъпва за броени минути.

„Меч, който срязва два ката броня преди да ми пусне кръв.“ Е, не беше точно така, разбира се. Срязвайки безценната му медна ризница и имперската лека броня, острието бе драснало и хубав срез от гърдите чак до пъпа му, но Талрик бе получавал далеч по-тежки рани, без това да го изважда от сражение.

В сравнение с поражението от предната нощ всяка рана изглеждаше дребна. Чакаше го празен свитък и онова, което напишеше в него, щеше да стигне до полковник Латвок, до генерал Рейнер или друг високопоставен член на Рекеф, който да реши колко точно е изгубила Империята заради неговия провал.

Осоидите вече вдигаха лагера си край портите на Хелерон. Съветът на магнатите пращаше делегация след делегация и ставаше все по-трудно да им замазват очите с полуистини. Искаха да знаят дали Империята е отговорна за края на хелеронската „Гордост“. Обяснението, че само са се опитали да я защитят, повдигаше други неудобни въпроси. Изобщо, това временно поражение можеше да струва кариерата на Талрик. Можеше да му струва живота дори, заради политика и прочие, но едва ли щеше да възпрепятства сериозно амбициите на Империята.

Често се бе питал как ще понесе подобна ситуация, при която собствената му звезда е угаснала, а имперското съзвездие все така грее на небето. Сега с изненада и облекчение разбираше, че открива утеха във всичко това. Може и да беше загубил в личен план, но машината, от която той беше дребно колелце, нямаше да спре пред нищо. Нападението срещу Тарк сигурно беше започнало или щеше да започне всеки момент. Тарк щеше да падне, както падаха пред Империята всички мравешки градове — след кървава, свирепа, безжалостна битка, надвит въпреки решителността си от враг по-многочислен, по-мобилен, по-изобретателен и по-целенасочен.

А Хелерон? Талрик щеше да се прибере безславно у дома с хилядата си войници, но той или някой друг като него щеше да се върне тук с пет хиляди или с петдесет хиляди. Хелеронските

бръмбарородни се успокояваха с мисълта, че цялата имперска армия е струпана при Тарк — новините най-после бяха стигнали и дотук, — но войниците пред стените на Тарк бяха само Четвърта армия, няколко батальона помощна войска и няколко взвода от инженерния корпус. Империята имаше много армии, както Хелерон скоро щеше да открие за собствена сметка.

Докато хирургът промиваше за последно защитата рана и си прибираше инструментите, Талрик се зае да нахвърли наум текста на доклада си, без излишни емоции и без страх.

Стенуолд събра онези, които бяха в състояние да пътуват. Два дни след битката в това число влизаха Че, Тиниса и дори Тисамон, макар че богомолкочовекът още имаше силни болки и не търпеше никаква дреха върху раната си. Беше гол от кръста нагоре, наметнал бронираня жакет на раменете.

— Време е — каза им простичко Стенуолд. — Спечелихме малка победа срещу могъщ противник, не за Хелерон, нито за Колегиум, нито заради отмъщение, справедливост или друго дребно нещо. Направихме го за целите Равнини, спечелихме им време да обединят силите си срещу врага. Спечелихме битката, но не и войната. Както знаете, Тарк е под обсада, а Империята праща още войски на запад, това ви го гарантирам. Трябва да ги изпреварим и да пръснем вестта. Единение или робство, това трябва да са ключовите ни думи, защото най-добре изразяват истината. Това е бъдещето на Равнините — единение или робство. Единението, ако изобщо го постигнем, няма да продължи дълго. Робството обаче, ако ни застигне, ще ни впрегне в хамута си завинаги. Така че аз тръгвам за Колегиум, защото той е най-благодатната почва, където да посеем идеята за единение. Колегиум вече е в съюз с мравкоидите от Сарн, така че мрежата ще обхване и техния град. Ако Тарк падне, в което едва ли можем да се съмняваме, уви, то съдбата му ще послужи като урок, който нищо не ще може да заличи. Урок, който казва: „Империята трябва да бъде спряна“. Рискът ще е наш постоянен спътник, защото осойдите несъмнено имат свои агенти в Колегиум, в Сарн и в Метро, навсякъде, агенти, които ще залъгват първенците във всеки град, че Империята няма никакво намерение да напада тях, а само враговете им. Ще ги подучват да

потриват ръце, предвкусвайки падението на отдавнашните си съперници, ще им хвърлят прах в очите с надеждата да прилапат Равнините парче по парче. Хитър план, който може и да успее. Нашата война няма да е война на мечовете, а на думите. Защото мечовете са налице, но нашата задача е да убедим ръцете, които ги държат, че е дошло време да ги изтеглят от ножниците и да ги размахат предизвикателно към слънцето. Мои пратеници вече пътуват към Колегиум, Сарн и към Паешките земи дори, нищо че паякородните са отколешни врагове на идеята за обединение на Равнините. Няма такава ръка, чиято помощ да откажа. Бих писал и до подземните зали на стоножкородното царство или до комарените лордове, ако бяха нещо повече от легенда. А ако положението се влоши драматично, може да го направя въпреки това.

Стенуолд плъзна поглед по слушателите си, ранени, изтощени, омърлушени. Племенницата му, осиновената му дъщеря, нейният истински баща; издръжливият Скуто с неговата неизменна вяност и нравкородният наемник Балкус, който не беше получил плата, но все пак беше тук; тайнственият Ахеос, който също беше тук в компанията на традиционните си врагове; Спера мухородната, която бе настояла да я донесат на ръце от леглото, за да чуе думите му.

Спомни си за онази, другата задруга, разпаднала се толкова отдавна, за мъртвия Мариус и изгубената любов на Тисамон.

„Не е било напразно.“ Стенуолд даде клетва пред себе си. Всеки меч, вдигнат срещу Империята, всяка дума на насърчение щяха да се трупат на везните. Самият той щеше да говори, да окуражава, да буди спящите, да отваря очите на слепите, да събира войнство за свещената кауза и накрая, ако везните не натежаха в тяхна полза, ако приливната вълна на Империята залееше Равнините, то нямаше да е защото той е спестил и грам усилие в битката срещу нашественика.

— Ще дойдете ли с мен в Колегиум? — обърна се към всички им той и никой, дори Ахеос, не сведе очи към пода.

Бойните действия още не бяха започнали, но когато Салма и спътниците му приближиха Тарк, осойдите вече бяха пред града. Лагерът им оформяше полукръг пред крепостните стени. Не беше за

вярване, че толкова голяма войска се е придвижила толкова бързо, при това през пустинята.

Скрил заслони очи и плъзна поглед по знамената и гербовете, машините и формирванията.

— Сериозна артилерия са докарали. Стенобойни машини, оловомети и какво ли още не. Ако не греша, има пчелородни инженерни части от Сзар; щурцоиди копачи от Делве; диви осородни от хълмовите племена, които да вземат страха на противника; дори мравкоиди от Мейнис — изглежда осородните са наясно колко обичат да се избиват помежду си мравкоидите. И цяла колона с брезентови покривала, някакви машини навярно. Червата ми да се изсипят, ако това не е цялата Четвърта армия, че и отгоре. Кръв и смрад!

Салма и Тото гледаха мълчаливо. Никога не бяха виждали толкова войници на едно място, още по-малко в комплект с тежко въоръжение, обсадни машини, окопи, роби, ездитни животни, обслужващ персонал и походни лавки.

Същото важеше и за Тарк, мислеха си те. Както и за целите Равнини. Никой никога не беше виждал такава нещo.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.